

PHỞ NGÃ TƯ TÔN

Nợ em
một đời
hạnh
phúc*

*Tặng cho mỗi người con gái
lòng may mắn gặp được tình yêu.
Càng con gái, càng hạnh phúc!*

vh

SHISEIDO ANH QUỐC ANH QUỐC

Nợ Em Một Đời Hạnh Phúc

Tác giả: Phi Ngã Tư Tồn

Người dịch: Trịnh Thanh Hà

Ngày xuất bản: 10/06/2013

Công ty phát hành: Nhã Nam

Nhà xuất bản: NXB Văn Học

Nguồn sách & Copier: Verne

Beta: Verne & CoCo

Tạo prc: CoCo

Nguồn: Hội Chăm Chỉ làm eBook free

Ebook: Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com

GIỚI THIỆU

Tặng cho mỗi người con gái từng may mắn gặp được tình yêu: Càng can đảm, càng hạnh phúc!

Bảy năm trước.

Cô nói: Tôi cố ý đấy, để dính bầu là tôi cố ý, nạo nó đi cũng là theo kế hoạch, chỉ để hành hạ anh. Trên đời này chuyện tàn nhẫn nhất là gì anh biết không? Là khiến người ta tưởng rằng mình có được tất cả, nhưng cuối cùng mới phát hiện ra lầm to. Mất mát là thế nào anh biết không? Tương lai sụp đổ là thế nào anh biết không? Tôi chưa bao giờ yêu anh cả, giữa chúng ta thế là hết rồi. Anh nói: Hết ư? Chưa đâu, chưa làm cô thân bại danh liệt, thì tôi chưa buông tay.

Bảy năm sau.

Cô nói: Mười vạn. Anh biết tôi cần tiền mà, có lẽ anh vẫn... còn thích tôi. Vì thế, nếu anh muốn ở lại đêm nay, được thôi, nhưng đưa tôi mười vạn. Anh nói: Romeo chưa gặp được Juliet, không phải, Romeo đã gặp được Juliet rồi, nhưng Juliet đâm chàng một nhát, lại còn đâm trúng tim, khiến Romeo không sao vùng thoát ra được...

Chàng cũng không nghĩ đến chuyện vùng vẫy, nên cứ thế bị Juliet giết chết. Bị người mình yêu thương đâm thẳng vào tim, còn chuyện gì tàn nhẫn hơn chuyện này nữa?

Nhiếp Vũ Thịnh và Đàm Tĩnh, bảy năm trước xa cách vì hiểu lầm, bảy năm sau tái ngộ lại đeo sầu mới. Chỉ có điều, số mệnh đã định sẵn rằng, có một kiểu tình yêu mà cho dù chia cắt bao lâu, thì mỗi lần tương hợp lại nhen lên những điều kỳ diệu.

“Nợ em một đời hạnh phúc” là tiểu thuyết thứ 20 của Phi Ngã Tư Tồn, đang trong quá trình chuyển thể kịch bản thành phim truyền hình. Tác phẩm có độ dài vượt trội so với những tác phẩm trước của Phi Ngã Tư Tồn, và là thử nghiệm cho một công thức pha chế ngọt-đắng mới.

Đàm Tĩnh từng nói, khi nào đậu nảy mầm, cô sẽ quay về.

N suốt bảy năm, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn âm thầm ngậm hết đĩa đậu này đến đĩa đậu khác, rồi chờ hết đĩa đậu này đến đĩa đậu khác nảy mầm, nhưng cô gái trong sáng ngây thơ ấy mãi không trở lại.

Đề rồi đến khi trùng phùng, cô đã thành bà mẹ một con. Và anh lại là bác sĩ điều trị chính cho con trai cô.

Bảy năm xa cách, ai biết lòng ai có đổi thay?

Thù cũ oán nay giăng mắc, là ai đã nợ ai một đời?

"Là thứ thuốc phiện không thể cai, là cơn đau không thể cắt, có một loại tình yêu không thay đổi theo thời gian, có một loại tình yêu càng giằng xé càng sâu sắc."

Bằng một cốt truyện đầy kịch tính, giọng kể ám ảnh, Nợ em một đời hạnh phúc xứng đáng là tác phẩm tiêu biểu của Phỉ Ngã Tư Tồn.

[Chương 1](#) [Chương 2](#) [Chương 3](#)

[Chương 4](#) [Chương 5](#) [Chương 6](#)

[Chương 7](#) [Chương 8](#) [Chương 9](#)

[Chương 10](#) [Chương 11](#) [Chương 12](#)

[Chương 13](#) [Chương 14](#) [Chương 15](#)

[Chương 16](#)

[Chương 17](#) [Chương 18](#) [Chương 19](#)

[Chương 20](#) [Chương 21](#) [Chương 22](#)

[Chương 23](#) [Chương 24](#) [Chương 25](#)

[Chương 26](#) [Chương 27](#) [Chương 28](#)

CHƯƠNG 1

Đàm Tĩnh làm ca chiều, lại đứng vào hai ngày nghỉ cuối tuần, bận đến không mở mắt ra được, cuối cùng đến giờ đóng cửa còn phát hiện nhận phải tờ 100 tệ giả. Vớ phải tiền giả là chuyện chán nhất trần đời, Đàm Tĩnh trước giờ luôn cẩn thận, chưa bao giờ phạm phải sai l như vậy, hôm nay đúng là bận quá đâm ngớ ngẩn. Vương Vũ Linh cùng làm ca chiều với cô hôm nay, nói: “Hay là đưa cho Lương Nguyên An.” Lương Nguyên An tuy lúc nào cũng nhăn nhó cười cợt, chẳng có gì nghiêm túc, nhưng lại rất quan tâm mấy chị em trong cửa hàng, thỉnh thoảng có người nhận phải tiền giả, đưa cho Lương Nguyên An, chẳng bao lâu sau anh ta liền cầm đến một đồng tiền lẻ, nói: “Này, lấy 15 tệ đi mua thuốc lá rồi nhá.” Tuy bị thiếu mất 15 tệ, nhưng cô nào cũng vui, có cô khéo mồm còn nói: “Cảm ơn anh An.”

Đàm Tĩnh thấy như thế không hay lắm, tuy Lương Nguyên An cũng chỉ là mang đi tiêu mà thôi, nhưng người khác làm ăn nhỏ, vớ phải tiền giả, chắc chắn sẽ khó chịu chẳng kém.

Vương Vũ Linh lại không nghĩ như vậy: “Cậu đúng là ngớ ngẩn.”

Đàm Tĩnh cười hiền lành: “Thôi, coi như là mua lấy bài học vậy.”

Thực ra trong lòng cô cũng xót lắm, tiền lương một tháng cộng với tiền làm thêm giờ cũng chỉ có hơn 2000 tệ, tự dung mất 100 tệ, đương nhiên là buồn chán rồi. Đang cầm đầu kiểm tra sổ sách, bỗng nghe thấy tiếng chuông gió kêu. Vương Vũ Linh liền nói: “Xin lỗi, chúng tôi đã đóng cửa rồi ”

“Tôi muốn đặt bánh ga tô.”

Một giọng nam trung trầm ấm dễ nghe, như có sức hút nam châm, lọt vào tai khiến người ta không khỏi rung động.

Đàm Tĩnh ngẩng đầu lên, cái cô nhìn thấy đầu tiên là cổ áo, cổ áo sơ mi, không thắt cà vạt, phanh hai khuy trên, trông có vẻ rất thoải mái, một bên khuỷu tay vắt chiếc áo vest. Từ phía quầy thu ngân trông ra, chỉ thấy một

bên mặt của khách, tuy chỉ là một bên mặt nhưng mặc mũi rất sáng sủa, đúng là một anh chàng đẹp trai hiếm có.

Đàm Tĩnh phát hiện ra mình hơi thất thố, liền cúi đầu xuống tiếp tục đếm tiền, bên tai vang lên tiếng nói đã mềm mại đi rất nhiều của Vương Vũ Linh: “Hay là thế này vậy, nếu như anh không vội thì hôm nay cứ chọn kiểu bánh ga tô trước đi, ngày mai quay lại lấy được không?”

Dường như người đàn ông kia dẫn đo giây lát rồi nói: “Thôi vậy.”

Thấy anh ta quay lưng đi ra cửa, Vương Vũ Linh bỗng nhiên thông minh đột xuất, cất gọi giật lại: “Phiền anh chút ạ, có một anh thợ làm bánh vẫn chưa về, hay tôi bảo anh ấy nán lại làm cho anh một cái.”

Thật ra Lương Nguyên An đã về rồi, nhưng Vương Vũ Linh vẫn gọi điện, cũng may anh ta chưa đi đến bến tàu điện ngầm nên rất vui vẻ quay trở lại, rửa tay, thay quần áo rồi bước vào phòng làm bánh.

Người đ cảm ơn, sau đó lựa một chiếc bánh ga tô, có lẽ là mua để tặng bạn gái, bởi anh ta lựa một chiếc hình trái tim, phủ đầy hoa hồng. Kiểu bánh ga tô này bán chạy nhất trong cửa hàng, tầm thường thì đúng là tầm thường thật, ướat át thì đúng là ướat át thật, nhưng tình yêu có bao giờ không tầm thường, không ướat át đâu.

Vương Vũ Linh tiếp tục nhẹ nhàng hỏi khách xem có phải viết chữ gì không, có phải rắc bột sô cô la lên không, có phải cho thêm bột đường không, người đàn ông nói: “Cho tôi tám thiệp.”

Tám thiệp cửa hàng tặng kèm với bánh ga tô trông rất đẹp, người đàn ông như sực nhớ ra chuyện gì, buột miệng nói: “Tôi ra xe lấy cái bút.” Vương Vũ Linh vội vàng ngoái đầu lại gọi: “Đàm Tĩnh, cậu mang bút ra đây.”

Đàm Tĩnh đành phải mang bút ra, cô đứng rất gần người đàn ông, đến nỗi có thể ngửi thấy được mùi thơm thoang thoang toát ra từ anh ta, nửa

giống mùi bạc hà mát lạnh, lại có vẻ như mùi trà xanh thơm ngát, vừa thuần khiết, vừa sạch sẽ.

“Cảm ơn.”

Người đàn ông quay đầu đi viết chữ, Đàm Tĩnh hơi cúi đầu nên có thể nhìn thấy tay anh, những ngón tay rất thon và dài.

Đàm Tĩnh vội vàng quay trở lại quầy thu ngân, lục tục xếp tiền, khi người đàn ông tiến đến quầy để trả tiền, tim cô vẫn còn đang đập thình thịch, hết như lần đầu tiên cô nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh vậy.

Hồi đó cô vừa thi đỗ vào trường trung học số 14. Bài vở thì nặng, nhà lại ở xa nên một tuần cô mới về nhà một lần. Lần nào về nhà cũng là thứ Bảy, mẹ sẽ nấu chút gì đó cho cô ăn, chẳng kịp nói chuyện được mấy câu lại vội vàng chuẩn bị đi dạy. Hồi đó, mẹ cô thường tranh thủ hai ngày nghỉ cuối tuần đi dạy gia sư đàn piano, học sinh đều ở xa, đi đi về về phải đổi mấy tuyến xe buýt, có điều, thu nhập cũng khá tốt. Đàm Tĩnh biết mẹ vất vả nên xưa nay luôn rất ngoan ngoãn.

Khi lần đầu tiên mẹ phát bệnh, Đàm Tĩnh đang học trên lớp. Cô chủ nhiệm gọi cô ra ngoài, bảo rằng mẹ cô vừa nhập viện. Đàm Tĩnh hoảng loạn vội vàng chạy vào bệnh viện, cô không tìm thấy mẹ ở phòng Cấp cứu, đang định hỏi thăm y tá chỉ nghe thấy phía sau có người hỏi: “Bạn có phải là con gái của cô Tạ không?”

Một giọng nam trung trầm ấm dễ nghe, như có sức hút nam châm, lọt vào tai khiến người ta không khỏi rung động. Đàm Tĩnh ngoái đầu lại, thứ đầu tiên cô nhìn thấy là cổ áo, cổ chiếc áo phông kẻ màu xanh nhạt, là một cậu thanh niên rất sáng sủa và phóng khoáng.

Lúc ấy Đàm Tĩnh đang cuống quýt đến lú lẫn cả đầu óc, chỉ biết hỏi: “Mẹ tôi ở đâu ạ?”

“Đã chuyển sang phòng Theo dõi rồi, bác sĩ nói tạm thời phòng bệnh chưa có giường, đợi lúc nào có giường rồi sẽ chuyển đến phòng bệnh.” Cậu

hơi ngập ngừng, rồi nói: “Để tôi dẫn bạn đi.”

Đàm Tĩnh cùng cậu thanh niên băng qua một dãy hành lang dài dằng dặc, ngoặt qua một khúc quanh mới đến phòng Theo dõi của khoa Cấp cứu. Mẹ cô đang nằm trên giường bệnh, người cầm máy ông dẫn từ máy móc gì đó nói ra, bà đắp chiếc chăn của bệnh viện, gương mặt trắng bệch, cả môi cũng tím tái. Tiếng gọi “mẹ” của Đàm Tĩnh nghẹn lại trong cổ họng, nước mắt cô trào ra.

Cậu thanh niên an ủi: “Bác sĩ nói đã ổn rồi, bạn đừng lo lắng quá.”

Đàm Tĩnh không hề biết mẹ bị bệnh tim, hai mẹ con sống nương tựa vào nhau bao nhiêu năm nay, đột nhiên nghe nói mẹ bị bệnh tim, cô thấy trời như đổ sập xuống, hoang mang lo lắng vô cùng. Cũng may cậu thanh niên kia tuy không lớn hơn cô là bao nhưng xử lý mọi việc rất bình tĩnh. Nghe cậu kể đầu đuôi sự việc, Đàm Tĩnh mới biết hóa ra cậu ta tên là Nhiếp Vũ Thịnh, hôm nay mẹ cô đến nhà dạy cậu học đàn piano, ai dè đang dạy nửa chừng thì bị ngất xỉu, may mà đưa đến bệnh viện kịp thời, sau khi được các bác sĩ cấp cứu, đến giờ đã không có gì nghiêm trọng nữa.

Đàm Tĩnh tất nhiên cảm kích vô cùng, cứ rối rít cảm ơn. Cô cảm ơn nhiều đến mức cậu thanh niên cũng phải áy náy: “Bạn đừng khách khí như thế, đừng nói là cô giáo, cho dù là người lạ gặp phải chuyện này, tớ cũng phải đưa người ta đến bệnh viện mà.” Rồi cậu ta bổ sung thêm một câu: “Cô Tạ bình thường đối xử với tớ rất tốt.”

Sau này Đàm Tĩnh mới biết, Nhiếp Vũ Thịnh còn ứng trước 5000 tệ đặt cọc tiền viện phí. Mẹ cô nằm viện hơn nửa tháng, sau khi ra viện mới đi ngân hàng rút tiền, vị bác sĩ đã nhắc kỹ bà phải nằm trên giường dưỡng bệnh, nên Đàm Tĩnh nhận nhiệm vụ đem tiền đi trả cho Nhiếp Vũ Thịnh.

Khu nhà Nhiếp Vũ Thịnh ở nằm trên núi, lưng dựa núi mặt nhìn ra biển, phong cảnh đẹp vô cùng. Mùa này đang độ hoa phượng nở rộ, hai bên đường toàn những cây phượng vừa to vừa cao, nhìn từ xa những chùm phượng rực rỡ trông giống như một đàn bướm bướm đầy màu sắc. Hàng

cây cao ngất kéo dài đến tận đỉnh núi, góp phần tô điểm thêm cho con đường nhựa. Đường núi quanh co, Đàm Tĩnh ngồi trên xe buýt đến tận bên cuối cùng, cả chiếc xe rộng thênh thang, chỉ còn lại một mình cô.

Bảo vệ ở cổng không cho cô vào, Đàm Tĩnh phải nhờ điện thoại bàn của bảo vệ gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, rồi đứng dưới bóng cây phía ngoài cổng chờ. Hai bên vỉa hè rụng đầy hoa đỏ, như vừa có một trận mưa hoa đỏ xuống vậy. Đàm Tĩnh đứng một lát, bỗng thấy có gì đó r xuống đầu, đưa tay lên sờ, mới biết hóa ra là một bông hoa rụng xuống. Cô vừa gỡ bông hoa trên đầu xuống, thì nghe thấy tiếng bước chân phía sau.

Đàm Tĩnh quay người lại, quả đúng là Nhiếp Vũ Thịnh. Cậu mặc một bộ áo phông quần trắng, sải bước trên lớp lớp hoa rụng đỏ chói, nở nụ cười với cô: “Chắc cậu chờ lâu rồi hả?”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới nhìn kỹ dáng vẻ của Nhiếp Vũ Thịnh, trông cậu ta mặt mũi sáng sủa, là một anh chàng điển trai hiếm có. Đàm Tĩnh là người sống khép kín, ở trường rất hiếm khi nói chuyện với con trai, nên còn chưa mở mồm, mặt cô đã đỏ ửng lên: “Đâu có.” Lấy lại tinh thần, cô rút chiếc phong bì trong tay ra đưa cho cậu, “Cái này mẹ tớ bảo mang đến cho cậu, còn nữa, cảm ơn cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhận ngay phong bì, mà hỏi trước: “Cô Tạ đã khá hơn chưa?”

Đàm Tĩnh đáp: “Đỡ nhiều rồi, cảm ơn cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Thật ngại quá, tiền học phí mấy tháng nay còn chưa gửi cô Tạ, 5000 tệ này trả trước tiền học phí đã, còn hơn 1000 tệ nữa, đợi vài ngày nữa tớ gửi nốt, được không?”

Cậu nói rất lịch sự, Đàm Tĩnh cũng không nắm rõ việc dạy học của mẹ, chỉ biết mẹ ra ngân hàng rút tiền rồi bảo mình đưa đến đây, nên cô lí nhí: “Hay là cậu cứ nhận số tiền này trước đi, tiền học phí gửi mẹ tớ sau cũng được”

Nhiếp Vũ Thịnh bật cười, để lộ hàm răng đều đặn trắng muốt: “Sao cậu búng bình thế nhỉ?”

Vốn dĩ chỉ là một câu nói bình thường, nhưng tim Đàm Tĩnh lại đập rộn lên như vừa mới thi chạy 800m đường dài ở trường vậy, đập đến nỗi tim muốn nhảy ra ngoài luôn.

Một buổi tối rất lâu sau đó, hôm ấy Vương Vũ Linh, người bạn ở trọ cùng cô không có việc gì chán quá, bèn thuê mấy đĩa phim DVD về xem, trong đó có một bộ phim tên là “Rung động”, Đàm Tĩnh đang cầm cúi giặt quần áo, cả một chậu to tương toàn là quần áo với ga giường, cô vò đến mỗi nhừ cả hai tay, thỉnh thoảng lại ngẩng đầu lên ngó màn hình ti vi. Phim điện ảnh đương nhiên là rất đẹp, rất lãng mạn, hóa ra cảm giác rung động của tất cả các chàng trai cô gái trên thế giới này đều đẹp và lãng mạn như vậy, đẹp đến nỗi khiến người ta thương cảm khôn nguôi.

Đợi vị khách đem bánh ga tô đi, Lương Nguyên An rửa tay thay quần áo đi ra ngoài, cười hề hề hỏi: “Cùng đi ăn đêm chứ?” Vương Vũ Linh đồng ý ngay, Đàm Tĩnh nói: “Tôi còn phải về giặt quần áo...”

“Vài bộ quần áo đó của cậu giặt tí là xong.” Vương Vũ Linh ngt lời cô, “Đã bảo cậu mua cái máy giặt từ lâu mà cậu cứ không chịu.”

Đàm Tĩnh không đáp, mỗi tháng tiền thuê nhà rồi tiền điện, nước, cái gì cũng cần tiền, cuối cùng cô chẳng còn được bao nhiêu. Vương Vũ Linh đã lôi cô xềnh xệch: “Đi thôi đi thôi, về nhà cũng chỉ xem ti vi chứ làm gì.”

Đến ngã tư, rẽ vào một cái ngõ, trong ngõ có mấy hàng thịt nướng. Đang lúc đông khách, hàng nào cũng thấy lửa cháy ngùn ngụt. Lương Nguyên An hẳn là khách quen ở đây, vừa vào đã oang oang chào hỏi chủ quán, tự mình gọi một đồng đồ ăn, rồi lại kêu thêm ba cốc bia hơi. Đàm Tĩnh nói: “Tôi không biết uống bia.”

Wương Vũ Linh đẩy cốc bia về phía Lương Nguyên An : “Đàm Tĩnh, cậu nhà quê hết chỗ nói, cái gì cũng không biết, cái gì cũng không dám.”

Rồi nhớ lại chuyện tiền giả, cô liền thoáng kể cho Lương Nguyên An nghe, "Anh xem, cô ấy có phải là ngớ ngẩn không chứ?"

Đàm Tĩnh cười trù, Lương Nguyên An hỏi: "Tờ tiền giả đó đâu, cho tôi xem được không?"

Đàm Tĩnh cúi xuống lấy trong túi ra, Lương Nguyên An giơ lên lật đi lật lại xem xét, đoạn nói: "Tờ này giống thật lắm, bảo sao mà cô không phát hiện ra."

Đàm Tĩnh phân trần: "Tại tôi bận quá nên lú lẫn, lẽ ra phải soi qua máy, nhưng tôi quên khuấy đi mất."

Lương Nguyên An giữ tờ tiền lại: "Để tôi tiêu cho, tôi biết cô không có gan đem đi tiêu."

"Như thế không hay đâu."

Vương Vũ Linh phì cười: "Anh thấy chưa, cô ấy thật thà thế đấy."

Đàm Tĩnh xấu hổ, nhưng không dám làm căng đòi tờ tiền giả từ tay Lương Nguyên An. Đúng lúc này, thịt nướng được mang tới, Lương Nguyên An nhanh nhẩu: "Ăn đi, để nguội rồi không ngon nữa đâu." Anh ta và Vương Vũ Linh cười cười nói nói, chuyện này cứ thế mà qua đi.

Căn nhà bây giờ Vương Vũ Linh thuê thuận đường với nhà của Lương Nguyên An, hai người họ cùng nhau đi tàu điện ngầm, còn Đàm Tĩnh đi xe buýt về, cả chiếc xe trống trải chỉ lác đác vài hành khách, vẻ mặt ai cũng mệt mỏi. Từng ngọn đèn đường chiếu vào trong xe, như bản sao một bộ phim nhựa đã bị hỏng, khiến trong xe thoát sáng thoát tối. Đàm Tĩnh gác khuỷu tay lên cửa sổ xe, gió về đêm se se lạnh, chỉ có lúc sau ca tối, xe buýt mới có chỗ ngồi, bởi vì cô thường tan làm rất muộn. Và cũng chỉ lúc này, cô mới có thời gian để nghĩ ngợi gì đó – thực ra cô chẳng nghĩ gì cả. Đối với cuộc đời, cô đã chai sạn từ lâu rồi, có điều tuy đầu óc cô trống rỗng, nhưng con người cô lại không thể thanh thản

Xuống xe buýt còn phải đi bộ hơn 10 phút nữa, cả khu này đều là những dãy nhà kiểu cũ, hai bên đường san sát những cửa hàng và quán ăn nhỏ, lúc này vẫn còn rất nhiều hàng mở cửa, ánh đèn trong tiệm hắt xuống mặt đường, phản chiếu những hình ảnh ngược. Ngang qua cửa hàng hoa quả, Đàm Tĩnh dừng lại, mua một cân đào. Mùa này đào rẻ, lại rất ngọt. Lúc nhận tiền thừa, có đồng hào lẻ rơi xuống đất, cô tìm mãi không thấy, may sao cuối cùng chủ quán tinh mắt, nhặt lên trả lại cho cô.

Túi ni lông đựng đào vừa mỏng vừa nhỏ, có mỗi 5,6 quả đào mà đựng đầy cả túi, chẳng mấy chốc đã khiến các ngón tay cô mỏi nhừ. Cô bèn đổi sang tay kia, lúc đi đến cổng khu nhà, vừa lúc có ánh đèn đường rọi vào. Vẫn là cánh cửa sắt kiểu cũ, bóng những thanh sắt in rõ dưới đất, cô do dự đôi chút, rồi quay đầu lại.

Chiếc xe không bật đèn pha, chỉ lặng lẽ dừng lại. Đã có lúc cô tưởng rằng đây là một giấc mơ, vì chỉ trong mơ mới có thể có cảnh này. Cô cười gượng gạo, như thể đang nhạo mình không biết lượng sức, nhưng ngay lập tức cô biết đây không phải là giấc mơ. Bởi Nhiếp Vũ Thịnh đã bước xuống xe, không những thế, còn đi về phía cô.

Đàm Tĩnh không nhúc nhích, gió đêm thổi nhẹ gấu váy cô, như đôi cánh của chú bồ câu, nhẹ nhàng vỗ về làn da cô. Mấy quả đào trong tay nặng tựa nghìn cân, nặng đến nỗi ngón tay cô đỏ lên, bầm tím rồi đau nhói, cô hơi hồi hận vì mình đã mua đào, nếu như đi tay không, chắc cô có thể tháo chạy nhanh hơn. Nhưng rồi cô lại đứng thẳng lưng lên theo phản xạ. Chạy ư? Không, cô không cần phải chạy. Sự việc xảy ra cách đây bao nhiêu năm rồi, cô luôn cảm thấy mình đã trở nên yếu đuối hơn cả khi trước, nhưng đến hôm nay, cô mới chợt nhận ra, cuộc sống khó khăn không làm cho cô yếu đuối, mà ngược lại còn khiến cô kiên cường hơn.

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng đến trước mặt cô, dưới ánh đèn đường chiếc bóng cao lớn của anh phủ chụp lấy cô, cô từ từ ngẩng đầu lên nhìn anh, ánh mắt đầy vẻ bình thản.

Vừa nãy khi ở trong tiệm bánh ga tô, anh đã nhận ra cô, nếu không anh đâu có đặt chiếc bánh đó, thế nhưng năm đó, khi cô giáng cho anh một cái tát nảy lửa, bọn họ đã đường ai nấy đi từ lâu, không ai nợ ai cả. Bao nhiêu năm tháng qua đi, khi gặp lại nhau lần nữa, cô chợt phát hiện ra mình đã không còn chút oán hận nào cả. Tất cả những đau khổ và tủi nhục trước kia hóa ra đã phai nhạt, thậm chí biến mất theo thời gian.

Nhiếp Vũ Thịnh không có phản ứng gì, chỉ lẳng lặng nhìn cô. Đàm Tĩnh thấy mình nên nói gì đó, không phải vì bị khí chất của anh lấn át, mà lại cô thấy nhất định phải nói gì đó mới được. Tại sao anh lại đi theo cô về nhà? Là vì tò mò ư? Không, Nhiếp Vũ Thịnh không bao giờ tò mò, anh cũng ch từng làm những chuyện vô bổ. Cô thấy cô không thể không cất lời, cậu bé áo trắng sải bước trên lớp lớp hoa rụng tiến về phía cô ngày xưa đã chết rồi, cuộc gặp gỡ ngày hôm nay, chỉ là giữa hai con người ở hai thế giới khác nhau mà thôi.

Thậm chí cô còn cười hỏi: “Lâu lắm rồi không gặp.”

Anh nhìn ngôi nhà cũ nát phía sau lưng cô, khẽ hỏi: “Em sống ở đây sao?”

“Vâng.” Giọng điệu cô hoàn toàn bình thản, như gặp lại một người bạn cũ, “Anh có muốn lên nhà ngồi chơi không?”

Anh nhướn mày, người đàn ông này vẫn đẹp trai như vậy, nhất cử nhất động đều toát lên vẻ xuất chúng phi thường, giọng nói trầm ấm vẫn có vẻ cuốn hút như trước kia, chỉ có điều không giấu được sự cay nghiệt lạnh lùng như dao cắt trong từng câu nói: “Cô thường xuyên mời đàn ông lên nhà ngồi chơi ư?”

“Đương nhiên là không phải.” Cô đáp trả rất nhanh, “Tôi không có ý gì khác. Chồng tôi cũng sắp đi làm về rồi, nếu anh không ngại thì lên nhà uống chén trà”

Anh cười nói: “Thôi, khỏi cần.”

Anh lái xe theo cô về đây, là để tận mắt thấy cô sống không tốt, anh mới cảm thấy an lòng. Cô cười nói: “Hay anh lên ăn chút hoa quả đi, tôi nhớ anh thích ăn đào nhất.”

Có lần anh bị sốt phải truyền nước, ngồi trong phòng truyền nước, cô gọt từng miếng đào bón cho anh ăn, vừa bón vừa xột xa vì thấy anh sốt đến đỏ hoe cả mắt, đáy mắt còn hằn lên máy đốm máu nhỏ li ti. Hồi đó anh còn gọi cô là vợ, hồi đó cô cứ nghĩ rằng họ nhất định sẽ lấy nhau, hồi đó sao mà ngốc nghếch vậy, cái gì cũng tưởng thật.

“Cám ơn, để lần sau đi.” Anh vẫn lịch sự như vậy, giống như đối xử với một người xa lạ.

Cô cười thoải mái: “Vậy tôi đi lên đây, tạm biệt.”

Anh không chào tạm biệt cô, tạm biệt, không, là vĩnh biệt mới phải. Cuộc gặp gỡ ngày hôm nay quả là thừa thãi, cả đời này cô không muốn gặp lại anh nữa, hẳn anh cũng vậy.

Đi đến tận chân cầu thang cô mới phát hiện ra lòng bàn tay mình ướt sũng, mu bàn cũng lấm tẩm mồ hôi lạnh. Cô ôm túi đào như ôm bảo bối gì đó, dò dẫm bước từng bước lên cầu thang tối thui, chỉ lo làm kinh động cái gì đó.

Hóa ra - hóa ra đã bảy năm trôi qua rồi.

Cuộc sống của cô không tốt, rất hợp với mong muốn của anh. Cô cũng không hề nói dối, có điều, khi cô m lên nhà, trong lòng quả có lo anh lên thật, lúc đó thì đúng là không biết phải ứng phó thế nào... Đang tìm chìa khóa mở cửa, cô bỗng nghe thấy tiếng loảng xoảng phát ra từ phòng khách, không biết thứ gì bị rơi xuống đất. Cô bước vào trong bóng tối, quả nhiên Tôn Chí Quân đã đi làm về, có điều vẫn như mọi ngày, anh ta lại uống say mèm. Chưa bật đèn cô đã ngửi thấy mùi rượu nồng nặc và mùi thuốc lá khét lẹt, phải đứng im một lát như để lấy lại sức rồi mới đưa tay lần tìm công tắc bật đèn lên.

Tôn Chí Quân nôn đầy cả nhà, cô mở cửa sổ cho thoáng khí, rồi xuống bếp xúc ít xỉ than lên quét dọn đồng thức ăn anh nôn ra. Vốn nhà nào cũng dùng bếp gas cả rồi, nhưng cô vẫn xin rất nhiều xỉ than của chị Vương trông thang máy trong khu nhà, chị ta ở trong một căn nhà cấp bốn ngay cạnh bãi xe, sống rất tiện, thường hay đốt than tổ ong nấu nướng. Sở dĩ cô xin xỉ than là vì mỗi lần Tôn Chí Quân uống say lại nôn đầy nhà. Rất nhanh, Đàm Tĩnh đã thu dọn sạch sẽ nhà cửa, rồi bê một chậu nước ấm đến cho Tôn Chí Quân rửa mặt. Vừa chạm chiếc khăn vào mặt Tôn Chí Quân, đúng lúc anh vung cùi chỏ lên đập trúng mũi Đàm Tĩnh, mạnh đến nỗi cô chết lặng đi, cả người đổ về phía sau, ngời phệt xuống đất.

Mũi bắt đầu chảy máu, cô vớ lấy ít giấy vệ sinh, vò lại nhét vào mũi, rồi tiếp tục lau mặt, lau tay cho Tôn Chí Quân. Máu mũi ấm nóng từ từ thấm đẫm nút giấy vệ sinh, lúc cô cúi xuống vắt khăn mặt, máu mũi cô nhỏ xuống chậu nước, biến thành những sợi tơ máu, chẳng mấy chốc đã tan ra trong nước, không còn thấy đâu nữa. Cô đi thay chậu nước khác, lúc này Tôn Chí Quân trở nên ngoan ngoãn hơn trước, mặc cho cô muốn làm gì thì làm. Cô lau rửa cho anh xong, lại giúp anh cởi giày, rồi lấy chiếc khăn khác lau chân cho anh. Thấy anh nằm vật trên sofa, cô biết mình chẳng có cách nào bê anh lên giường được, đành vào phòng ngủ mang chăn len ra đắp cho anh, để anh ngủ ngon.

Dọn dẹp xong đầu đầy, tóc mái của cô cũng ướt sũng, dính chặt vào trán. Cô lấy quần áo ngủ đi tắm, tắm xong lại bắt đầu giặt quần áo. Quần bò của Tôn Chí Quân vừa dày vừa nặng, cô chỉ có thể dùng bàn chải chải thật lực, thiếu chút nữa lại đầm đìa mồ hôi khắp người, sau cùng cô đem quần áo ra ban công phơi, gió ngoài ban công thổi thốc vào người mát lạnh, cô không dừng được, bèn đứng đó hóng gió một lúc.

Chỉ một lúc cũng đủ để cô nhớ lại rất nhiều chuyện, con người trong lúc mệt mỏi cực độ hay khốn đốn cực độ, thường hay hồi tưởng lại quãng thời gian hạnh phúc nhất trong đời mình. Ký ức này quá xa xỉ đối với cô, cô tựa vào rèm cửa, xung quanh đều có nhà ở, ánh đèn sáng phát ra từ những ngôi

nhà như những vì sao trên bầu trời, tiếng xe ô tô từ phía xa vọng lại, nghe như ở một thế giới khác. Trước đây cô cứ tưởng rằng trái tim mình đã chết, vậy mà sự xuất hiện của Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay vẫn làm cô xao xuyến, nhưng tại sao anh lại tuyệt tình đến vậy

May mà cô đã kết hôn rồi, chưa bao giờ cô thấy may mắn đến vậy, nhưng trong thâm tâm cô vẫn có chút lo sợ. Thực ra nếu chưa kết hôn thì cũng có thể làm sao đây? Mối hận giữa họ đã khắc sâu vào tận xương tủy, Nhiếp Vũ Thịnh từng nói: “Đàm Tĩnh, cô tưởng rằng như vậy là kết thúc ư? Đừng vội mừng, còn chưa làm cho cô thân bại danh liệt tôi thề không bao giờ buông tha.”

Thân bại danh liệt thì sao chứ, có những điều còn đau khổ hơn thân bại danh liệt gấp hàng nghìn, hàng vạn lần, có điều đã trải qua rồi.

Đến cô cũng không hiểu tại sao mình có thể chịu đựng được tất cả, cũng may mà tất cả đã qua rồi.

Ngày hôm sau khi cô tỉnh dậy, Tôn Chí Quân đã tỉnh rượu đi làm. Cô có lúc làm ca sáng, lúc làm ca tối, còn anh cũng có lúc làm ca sáng lúc làm ca đêm, hai người họ thường không gặp nhau, có gặp cũng chẳng nói với nhau được mấy câu. Sau khi tan làm Tôn Chí Quân hay đi uống rượu với bạn ngoài quán, không uống đến say mèm không biết trời đất gì thì quyết không về nhà. Đầu tiên cô còn khuyên, bởi nói cho cùng rượu cũng làm hại sức khỏe. Sau đó có một lần cô khuyên can hơi nhiều, anh bèn vung tay lên đấm, hất bát canh giải rượu trên tay cô văng xuống đất vỡ tan tành, canh đổ vung vãi đầy sàn nhà, từ đó về sau, cô không bao giờ khuyên anh một lần nào nữa.

Cô cứ đi làm một ngày lại được nghỉ một ngày, cả ngày hôm nay cô không phải tới tiệm bánh. Đàm Tĩnh dọn dẹp một chút rồi ra chợ mua thức ăn, làm món nấm bò hầm cà chua, cả cá viên nữa. Thịt bò tăng giá ghê quá, nhưng cô mặc kệ, làm xong hai món, cô đựng vào cặp lồng, vốn đã cảm thê

xe buýt chuẩn bị ra ngoài, nhưng rồi nghĩ đi nghĩ lại, cô lại thôi không đi nữa. Hôm nay cô chẳng muốn đi đâu hết, kể cả chỗ bà Trần.

Tự nhiên có một ngày rảnh rỗi, cô đem tất cả ga giường, chăn màn trong nhà ra giặt hết, rồi lau sạch sẽ những vết dầu mỡ cáu trên bức tường gạch sứ trong bếp, cuối cùng đến nhà vệ sinh. Cả trong lẫn ngoài đều dọn dẹp tinh tươm, trông chỗ nào cũng sạch sẽ sáng loáng, bấy giờ cô mới tháo đôi găng tay cao su ra, uống cốc trà lạnh để trên cửa sổ. Uống trà một lát, cô lại thấy bút rút trong người, liền cầm chìa khóa mở ngăn kéo, lôi cuốn sổ tiết kiệm giấu dưới đáy ra. Đã gần hai năm nay, Tôn Chí Quân không đưa cho cô một đồng nào cả, chút tiền ít ỏi của anh ta uống rượu, đánh bài còn không đủ. Tiền điện, tiền nước, tiền gas, cái gì cũng phải tiền, cô chỉ còn cách cố gắng tiết kiệm. Thế nhưng có tiết kiệm thế nào đi nữa thì cũng không được là bao, bấy nhiêu năm nay, trong sổ tiết kiệm của cô chỉ có vền vện hơn một vạn tệ, đây là tiền cứu mạng của cô, cứ cách một khoảng thời gian cô lại lấy ra xem, có điều càng xem càng thấy đau lòng. Cô đã từng ném trái nõi khổ vì không có tiền, hồi mẹ cô nguy cấp trong bệnh viện, chờ tiền để cứu mạng, nhưng cô không nghĩ ra được cách nào cả. Từ đó trở đi, cô mắc một căn bệnh, cứ cách vài ngày lại phải đem sổ tiết kiệm ra xem, nhưng dù có xem thế nào đi nữa thì đằng sau các con số trong sổ tiết kiệm cũng chẳng mọc thêm được con số không nào cả.

Cô vội vàng cất cuốn sổ tiết kiệm vào ngăn kéo khóa lại, đưa mắt nhìn sang mấy quả đào hôm qua mới mua. Mấy quả đào tươi còn nguyên lông tơ mượt mà, trông như những thiếu nữ yêu kiều vừa đến tuổi dậy thì, dậy lên hương thơm tươi mát ngọt ngào. Thực ra lâu lắm rồi cô không còn ăn đào nữa, hôm qua chẳng biết ma xui quỷ khiến làm sao, cô lại mua một cân đào. Trước đây cứ nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh là cô lu mờ hết cả lý trí, mãi đến hôm nay sau khi gặp lại anh, cô vẫn còn hồn bay phách lạc.

“Mau nhìn này! Nhiếp Vũ Thịnh!”

Khi Nhiếp Vũ Thịnh đi đến cửa phòng khám bệnh, cô y tá đứng gần đó nhìn thấy, lập tức kéo tay một cô y tá khác, cứ như fan hâm mộ nhìn thấy thần tượng vậy, mấy cô y tá trẻ đều ngoái hết lại, đứng nghiêm thẳng hàng ngẩng cao đầu như chào cò trước mặt anh. Thực ra anh không hề để ý thấy có người đang nhìn mình, nên cứ đi thẳng về phía thang máy. Đám y tá bấy giờ mới thả lỏng người, một cô nói: “Ai cũng bảo bác sĩ Nhiếp đẹp trai nhất viện mình, quả không sai.” Cô khác nói chen vào: “Là bác sĩ đẹp trai nhất trong số những bác sĩ còn độc thân thì đúng hơn, tiếc rằng bác sĩ Thường lấy vợ rồi, chứ thực ra bác sĩ Thường đẹp trai hơn bác sĩ Nhiếp.”

"Tớ lại thấy bác sĩ Thường không đẹp trai bằng bác sĩ Nhiếp, hơn nữa bác sĩ Nhiếp cao hơn bác sĩ Thường, đàn ông phải cao mới phong độ chứ. Nhưng bác sĩ Thường trông giống Lục Nghị nhỉ, cười lên đẹp trai ghê cơ. Bác sĩ Nhiếp ít nói, suốt ngày mặt mày nghiêm nghị, cô bạn tớ làm ở khoa Ngoại Tim mạch kể rằng chưa bao giờ nhìn thấy bác sĩ Nhiếp cười, chẳng biết có đúng không."

“Cậu có bạn ở khoa Ngoại Tim mạch à? Thế mà còn không tranh thủ cơ hội ‘nhất cự li nhì tốc độ’? Ai cũng nói bác sĩ Nhiếp chưa có bạn gái, bảo cô ấy cố gắng trói chặt chàng hoàng tử bạch mã này đi, tốt thế còn gì!”

“Nhất cự li nhì tốc độ thì có tác dụng gì, cả viện ai cũng biết bố bác sĩ Nhiếp là Nhiếp Đông Viễn. Nhiếp Đông Viễn cậu có biết không? Chủ tịch Hội đồng quản trị của một công ty lớn trên sàn chứng khoán đấy, hằng ngày tiền kiếm được đếm còn không xuê. Nghe nói nhà anh ấy có cả máy bay riêng ấy, hoàng tử bạch mã thế này hoành tráng quá, người thường ai mà sánh được, chúng mình chỉ ngắm như vậy cũng thỏa rồi.”

Thang máy dừng lại ở tầng bốn, khoa Ngoại Tim mạch và khoa Ngoại Lồng ngực đều tầng này. Trong sảnh có rất nhiều bệnh nhân đang chờ được gọi tên, màn hình điện tử thay đổi liên tục, thông báo thứ tự khám bệnh. So với khu điều trị thì ở đây ồn ào hơn nhiều. Nhiếp Vũ Thịnh hiếm khi đến khu khám bệnh, dù theo thông lệ, hàng tháng mỗi bác sĩ phải khám bệnh ba buổi, chỉ có Phó khoa và Chủ nhiệm là ngoại lệ mà thôi. Thế nhưng, các ca

phẫu thuật của Nhiếp Vũ Thịnh quá nhiều, không còn thời gian trông nào cả, nên Trưởng khoa đã tuyên bố: “Không xếp giờ khám bệnh cho Nhiếp Vũ Thịnh nữa.”

Trong khoa không có ai dị nghị gì, vì dù sao thì phẫu thuật cũng mệt hơn khám bệnh. Hồi anh mới đến bệnh viện, tuy các đồng nghiệp đều đối xử với anh rất lịch sự, nhưng đằng sau vẻ lịch sự đó là thái độ xa cách. Một cậu công tử con nhà giàu, du học ở Mỹ về, hai bằng Tiến sĩ, lại cứ nhất quyết đòi làm ở bệnh viện nhà nước. Mặc dù bệnh viện này cũng là bệnh viện đứng nhất nhì cả nước, nhưng hầu hết các đồng nghiệp đều thấy khó hiểu, ngay cả Chủ nhiệm Phương cũng vậy, nghe nói Chủ nhiệm còn bất mãn với Giám đốc, không muốn nhận anh vào làm. Nhưng rồi thời gian trôi qua, mọi người hiểu nhau hơn, Chủ nhiệm đã đối xử rất tốt với Nhiếp Vũ Thịnh. Dù sao trình độ của anh cũng cao hơn người khác, đối xử với bệnh nhân lại rất chu đáo, không hề ra vẻ công tử nhà giàu. Có một ông bố làm Chủ tịch Hội đồng quản trị giàu có không phải là lỗi của anh, vì thế mà đại đa số đồng nghiệp trong khoa Ngoại Tim mạch đều có ấn tượng tốt với anh. Chủ nhiệm càng quý mến anh, lần nào đi hội chẩn cũng dẫn theo, ai cũng bảo đến người tính tình kỳ quặc như Chủ nhiệm còn thích anh thì anh quả là người đáng mến.

Có điều đối tượng thích anh nhất phải kể đến đám y tá trong bệnh viện, tuy anh không hay nói, cũng rất ít khi tham gia các hoạt động tập thể của bệnh viện, nhưng “độ nổi” của anh luôn luôn đứng đầu bảng xếp hạng “tin giải trí” trong viện, thậm chí bác sĩ Thường khoa Tiêu hóa, người dễ gần nhất viện cũng phải ngậm ngùi xếp sau anh. Mấy cô y tá trẻ thích nhất là nghiên cứu xem Nhiếp Vũ Thịnh đi giày gì, vì khi khoác chiếc áo blouse vào thì chỉ có mỗi giày lộ ra bên ngoài thôi, nghe nói còn có người dùng di động chụp trộm giày của anh rồi gửi lên trang mạng nội bộ BBS của bệnh viện.

Bác sĩ Lý đang xem kết quả chụp X-quang động mạch vành, thấy anh đi vào, ông gạt đầu với anh, rồi nói: “Tôi không chắc lắm, nên bảo cậu qua

đây xem.”

Băng kết quả rõ ràng không phải là của bệnh viện anh làm, cũng thường xuyên có bệnh nhân cầm theo băng kết quả và bệnh án chuyển lên viện anh, nên Nhiếp Vũ Thịnh không thắc mắc gì, anh cẩn thận xem một lượt, rồi tua lại xem thêm lần nữa, mới lên tiếng: “Cứ để bệnh nhân chụp X-quang lại đi, nếu như vẫn muốn làm phẫu thuật.”

Bác sĩ Lý nói: “Phụ huynh bệnh nhân nói chụp X-quang động mạch vành ở chỗ chúng ta đắt hơn ở bệnh viện họ chụp cả nghìn tệ, có vẻ không muốn chụp ở đây lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh xem lại băng một lần nữa, rõ ràng là tim của một đứa bé, phụ huynh bây giờ đều sẵn sàng nhảy vào lửa để cứu con, kiểu phụ huynh tiết kiệm thế này quả có hơi hiếm thấy. Vì vậy anh hỏi: “Bệnh nhân đâu?”

“Đang chờ ở bên ngoài. Để tôi kêu y tá gọi họ vào.”

Đàm Tĩnh có nằm mơ cũng không ngờ được mình lại gặp Nhiếp Vũ Thịnh ở đây, cô bất giác ngậy người ra trong giây lát. Nhiếp Vũ Thịnh rõ ràng cũng bất ngờ, nên cũng ngớ người ra. Đàm Tĩnh hoang mang ngồi xuống, đổi tay để cậu bé ngồi lên đầu gối mình, Nhiếp Vũ Thịnh nhìn lại bệnh án, tên tuổi ghi bên ngoài bệnh án đều do bệnh nhân tự viết, anh nhận ra nét chữ thanh thoát của Đàm Tĩnh. Trên đó có viết Tôn Bình sáu tuổi, nam. Nói là sáu tuổi, nhưng vì đứa bé gầy yếu quá, nên trông chỉ như trẻ bốn, năm tuổi. Tóc nó thưa thưa, vừa vàng vừa chẻ, nên được cắt rất ngắn. Nhưng trông nó rất giống Đàm Tĩnh, chỉ cần nhìn thoáng cũng biết hai người là mẹ con. Chắc hẳn do tim không bơm đủ máu nên môi đứa bé cứ tái nhợt, biểu hiện rõ rệt của triệu chứng xanh tím. Có điều cặp mắt nó lại đen tuyền long lanh, đẹp như đá quý, rụt rè nhìn người lạ đứng trước mặt một chốc rồi quay mặt đi, khẽ gọi: “Mẹ.”

Đàm Tĩnh nựng con: “Ngoan, chúng ta không tiêm đâu.” Bác sĩ Lý chỉnh lại gọng kính, nói: “Chúng tôi vẫn thấy cần phải chụp lại hình X-

quang, hiện nay tình trạng của mạch máu không được rõ lắm. Tầm phim X-quang động mạch này đã chụp từ năm ngoái, lần nữa đến bây giờ là quá lắm rồi, nếu còn kéo dài thêm thì không còn cơ hội phẫu thuật đâu.”

Đàm Tĩnh run rẩy: “Tôi biết.”

“Biết thì đừng có chân chừ nữa.” Bác sĩ Lý nói, “Có rủi ro trong phẫu thuật, nhưng tỷ lệ chữa khỏi cũng rất khả quan. Cô về bàn bạc với bố cháu đi, càng phẫu thuật sớm thì càng có hiệu quả, đừng trì hoãn thêm nữa.”

“Vâng.” Đàm Tĩnh nhìn xuống dưới, “Cảm ơn bác sĩ.”

Chờ họ đi khỏi, bác sĩ Lý lắc đầu: “Thật tội nghiệp, thoáng nhìn là biết ngay không có tiền làm phẫu thuật, nếu cứ tiếp tục trì hoãn, chỉ e cậu bé này không cứu được.” Nói đến đây ông chợt nhớ ra, “Ôi, sao lại quên cái băng chụp X-quang động mạch vành ở đây thế này.” Ông vội gọi y tá. “Cô Trần ơi, mau gọi bệnh nhân quay lại đây, cô ấy quên cầm băng đi rồi.”

“Để tôi đi cho.” Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy cuộn băng, đi thẳng ra khỏi phòng khám. Anh liếc nhìn thang máy rồi quay người đi xuống cầu thang bộ. Quả nhiên, Đàm Tĩnh đang bế cậu con trai cúi đầu đi xuống

“Cô quên cuốn băng rồi.”

Đàm Tĩnh im lặng, đặt con trai xuống đất, nhận lấy cuộn băng cho vào ba lô, rồi lại bế con trai lên.

“Triệu chứng điển hình của Tứ chứng Fallot, hẹp động mạch phổi, thông liên thất, động mạch chủ lệch sang phải, phì đại thất phải, Tứ chứng Fallot là một trong những bệnh tim bẩm sinh hay gặp nhất. Phương pháp điều trị duy nhất là làm phẫu thuật chỉnh hình, nếu không sẽ không sống quá 20 tuổi, chứng hẹp động mạch phổi của con trai cô rất nghiêm trọng, khó mà sống được quá 10 tuổi.”

Đàm Tĩnh ngược mắt nhìn anh: “Anh muốn nói gì?” Anh đứng ở chỗ cao hơn cô, mà anh vốn đã cao hơn cô rất nhiều, vì vậy anh chỉ nhìn thấy

đỉnh đầu cô, mái tóc bù xù khô xác buộc tạm bằng sợi chun vòng đằng sau gáy. Không phải anh chưa từng nghĩ sẽ có ngày gặp lại cô, anh cũng đã cho rằng sẽ có ngày cô biến thành một người đàn bà tầm thường. Bây giờ đúng là như vậy, cô tầm thường đến mức khiến người ta chán ghét, làn da trắng như ngà anh hằng say đắm trước kia giờ sạm đi như một miếng nhựa cũ, mái tóc đã không còn mượt mà từ lâu, cả đôi tay đang ôm khư khư cái túi kia nữa, các đốt ngón tay thô kệch, làn da khô ráp, già hơn hẳn tuổi đời của cô - trước kia cô chỉ đeo nhẫn số 9, ngón tay thon nhỏ mềm mại của cô khi cầm vào khiến người ta phải mê đắm, vậy mà giờ đây anh gần như không nhận ra nổi hai bàn tay này nữa. Chắc hẳn một đứa con bệnh tật và một người chồng thờ ơ đã khiến cô thành bộ dạng ngày hôm nay.

Bỗng nhiên một cơn giận độc địa trỗi dậy trong lòng, anh cười nhạt, dần từng chữ: “Đây là báo ứng!”

Cô nhìn chăm chăm vào anh, rồi ôm chặt con vào lòng theo phản xạ. Có vẻ cô không nghe thấy, hoặc cũng có thể không dám tin vào tai mình, bèn li nhí: “Anh nói cái gì cơ?”

“Tôi nói bệnh của con trai cô.” Anh đưa tay chỉ gương mặt xanh tím của đứa trẻ, sáng khoái nhả từng chữ một: “Bệnh của nó, là báo ứng của cô.”

Anh tưởng cô sẽ nói gì đó, thậm chí sẽ gào lên chửi anh, anh đã từng nhìn thấy nhiều người phụ nữ chửi nhau, bộ dạng gào thét cầu xé của họ khiến người ta phát ghét. Nếu như cô chửi anh té tát, anh sẽ thấy thật sáng khoái.

Nhưng cô không nói câu nào. Đôi mắt đen giống cậu con trai như đúc chỉ hơi ngân ngấn nước, vẫn nhìn chăm chăm vào mặt anh, như thể không hề quen biết anh vậy. Bao nhiêu năm rồi, có lẽ họ đã căm hận nhau từ lâu, chỉ mong sao đôi phương không sống nổi mà thôi. Anh thấy một niềm khoái cảm của tên sát nhân vừa giết người, giống như vừa mới cắt bỏ được một mầm bệnh, bóc tách một khối u trên bàn mổ vậy. Cô từng là khối u trong

cuộc đời anh, bây giờ cuối cùng anh cũng đã có thể cắt bỏ cô một cách sạch sẽ rồi.

Cô chỉ nhìn anh bằng đôi mắt ngấn lệ trong giây lát rồi vội vã cúi gằm mặt xuống, có lẽ là không muốn anh nhìn thấy cô khóc. Cô vẫn luôn kiên cường như vậy, cô bế con trai lên, quay người đi tiếp.

Trong cầu thang tranh tối tranh sáng, cô từng bước dần thân vào bóng tối, anh không còn nhìn thấy cô đâu nữa.

Sắp đến giờ tan làm, Nhiếp Vũ Thịnh nhận được điện thoại của thư ký Trương, anh ta nói: “Ông Nhiếp muốn hẹn cậu cùng ăn cơm.”

“Tôi không rảnh.”

Thư ký Trương tính tình hiền lành, không hiền lành thì cũng không làm thư ký cho ông Nhiếp Đông Viễn được, anh ta cười nói: “Cậu nên đi gặp ông Nhiếp thì hơn, gần đây ông ấy cũng bận lắm, phải hủy bao nhiêu buổi tiệc để đi ăn với cậu đó.”

Hai bố con anh căng thẳng với nhau không phải chuyện nửa năm hay một năm, đầu tiên Nhiếp Vũ Thịnh còn tức giận, nhưng đến giờ, anh chán chảng buồn giận nữa. Thư ký Trương cứ dỗ dành anh đi, thì anh đi vậy. Nơi hẹn đương nhiên là tại nhà hàng sang trọng, từ bên ngoài đi vào, trừ mấy cậu phục vụ ra, gần như không thấy bóng người. Bước vào trong phòng riêng anh mới nhìn thấy bố mình ngồi bên bàn, mấy năm nay ông sống trong nhung lụa và quyền uy, trong đế quốc kinh doanh của mình, ông nói một là một, hai là hai, bất kể gặp gỡ ai, ông cũng luôn uy phong nghiêm nghị. Nhưng hôm nay nhìn thấy con trai, ông vẫn tỏ ra rất vui: “Thế nào? Tối nay chúng ta ăn gì?”

“Tùy bố.”

Nhiếp Đông Viễn đưa thực đơn cho cậu phục vụ cầm đi, nói: “Cậu sắp xếp đi.”

Đuổi hết những người không liên quan đi ra, ông mới ngắm nghía cậu con trai: “Sao lại gầy đi thế này?”

“Đâu có.” Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn ngược mắt lên nhìn, “Con biết thời gian của bố là vàng bạc mà, có gì bố cứ nói thẳng ra đi.”

“Con ấy, có lớn đến mấy thì cũng vẫn trẻ con.” Nhiếp Đông Viễn tự tay rót trà cho con, ông nói “Phải đến hơn nửa năm nay con chưa về nhà rồi, dù giận bố thì cũng không cần phải thế chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn trả lời, luôn tay táy máy di động của mình.

“Con cũng biết đấy, bố bị huyết áp cao, mỡ máu cao, không chừng ngày nào đó nhắm mắt xuôi tay sẽ chẳng còn được nhìn thấy con nữa.” Ông Nhiếp Đông Viễn có vẻ rất buồn, “Con thật sự không tha thứ được cho bố ư?”

“Bố đâu có làm việc gì sai, cần gì con phải tha thứ.”

Nhiếp Đông Viễn cười: “Ưong bướng!”

Ở ngoài có tiếng gõ cửa khe khẽ của nhân viên phục vụ, hai bố con không nói thêm nữa, hết món này đến món khác được bung lên, dưới ánh đèn ấm áp, màu sắc, hương thơm và mùi vị của món ăn đều đầy đủ cả.

“Con thử cái này xem.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Chẳng phải con vẫn thích ăn món thịt viên ‘Đầu sư tử’, còn chê đầu bếp ở nhà nấu ra toàn là mấy cục thịt to đùng đó sao? Nghe nói đầu bếp ở đây là người Tô Châu, nên hôm nay bố mới bảo con đến đây, ném thử xem tay nghề của anh ta thế nào.” Nhiếp Vũ Thịnh im lặng không nói gì, nhân viên phục vụ đã bung cái âu bằng sứ lên từ lâu, mùi vị của món Đầu sư tử kho tàu rất hấp dẫn, nhưng anh cũng chỉ gấp đưa lên môi rồi đặt xuống bát, không hề có ý muốn ăn. Chợt anh nghe thấy bố mình nói: “Con cũng phải tìm bạn gái đi, gần 30 tuổi rồi, suốt ngày cứ cắm đầu vào mỗ với xê. Đàn ông tuy cần lấy sự nghiệp làm trọng, nhưng cũng không thể vì thế mà không tìm bạn gái chứ. Cứ tiếp

tục thế này, e rằng đến ngày bố mất, cũng không được chứng kiến con lập gia đình.”

“Con không có hứng thú với phụ nữ.” Nhiếp Vũ Thịnh không mảy may động lòng, “Bố cứ coi như con thích đàn ông là được rồi.”

“Vớ vẩn!” Con giận mà ông gắng ghìm nén nãy giờ cuối cùng cũng bùng lên, ông ném chiếc thìa sứ nhỏ xuống đĩa ăn đánh "choang", “Chẳng qua là vì con Đàm Tĩnh đó chứ gì? Đã bảy, tám năm rồi mà con vẫn giữ bộ dạng sống dở chết dở ấy à? Sao tao lại sinh ra đứa con như mày chứ? Mày bị ma làm rồi hả con! Mấy năm nay mày sống thế nào, tưởng bố không biết ư? Cái con Đàm Tĩnh đó đã chẳng lấy chồng sinh con từ lâu rồi, mày còn ở đây chung thủy với ai, nó có điểm nào xứng với mày hả? Nó có điểm nào đáng để mày như vậy hả con?”

“Không liên quan đến cô ta.”

“Không liên quan đến cô ta?” Ông Nhiếp Đông Viễn cười nhạt, “Mày là con bố, chỉ cần mày cau mày, bố đã biết mày nghĩ gì rồi. Không liên quan đến cô ta, mà bảy, tám năm nay mày sống như hòa thượng, không thèm nhìn đến đám đàn bà con gái xung quanh? Không liên quan đến cô ta, mày học khoa Ngoại Tim mạch làm gì? Không liên quan đến cô ta, mày có dám to mồm là mày không có hứng thú với phụ nữ? Bố thấy mày bị bỏ bùa mê thuốc lú rồi, bố thật sự muốn biết cái con họ Đàm ấy có điểm nào đáng để mày mê nó đến thế?”

“Thật sự không liên quan đến cô ta mà.” Nhiếp Vũ Thịnh mệt mỏi, “Bố không cần phải đoán mò linh tinh, có người h thì tự khắc con sẽ dẫn về cho bố xem.”

Ông Nhiếp Đông Viễn lại cười nhạt: “Câu này bảy, tám năm trước mày đã nói rồi. Ở nước ngoài mày không gặp được người nào thích hợp, về nước làm trong bệnh viện, mày cũng không gặp người nào thích hợp. Trong tim mày, cả thế giới này chỉ có Đàm Tĩnh là hợp với mày nhất. Tiếc rằng bây giờ nó đã đi lấy chồng, không chừng con nó được mấy tuổi rồi cũng nên.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh từ từ siết chặt nắm đấm lại, ông Nhiếp Đông Viễn liếc xéo anh: “Sao? Lại nói đúng chỗ của anh rồi chứ gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh tức giận nhắm nghiền hai mắt không nói năng gì.

“Anh bỏ ý định ấy đi.” Ông Nhiếp Viễn nói: “Trên đời này phụ nữ tốt còn nhiều lắm, mở to mắt ra mà tìm lấy một người, bất cứ ai cũng tốt hơn cô ta gấp trăm lần.”

“Con ăn no rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh quẳng khăn ăn lên bàn, “Con phải về bệnh viện trực đêm.”

Lái xe đến tận vành đai bốn, anh mới phát hiện ra mình chưa đóng cửa kính, gió từ bên ngoài ào ào thổi vào trong xe, khiến má anh nóng ran lên. Anh đạp chân ga, thật ra xe anh có chức năng duy trì tốc độ tự động cruise control, nhưng lúc này anh không được minh mẫn, đầu óc anh chỉ còn là một mảng trống không.

Đã rất nhiều lần, rất nhiều lần, anh từng nghĩ, nếu như anh sơ sẩy, liệu có thể nào lao sang làn xe ngược chiều, rồi bị đâm tan xương nát thịt không.

Thế nhưng cuối cùng cũng không xảy ra chuyện gì cả. Thời gian ở nước ngoài, anh có thể dùng bài vở để làm tê liệt bản thân, một lúc học hẳn hai bằng tiến sĩ, bao nhiêu thí nghiệm làm không hết, bao nhiêu bài luận viết không xuể; trở về nước, anh có thể lao mình vào công việc để quên đi tất cả, những cuộc phẫu thuật liên tiếp mãi không hết, những buổi hội chẩn mãi không xong. Ấy vậy mà, chính giây phút gặp lại Đàm Tĩnh, tất cả lại quay về, nhanh như một cơn sóng thần. Cách xa như thế mà chỉ thoáng nhìn anh cũng nhận ra đó là Đàm Tĩnh. Cô mặc đồng phục của cửa hàng bánh ga tô cúi đầu mãi miết làm việc. Cuộc sống đã tôi luyện cô thành một con người khác, thế nhưng anh vẫn nhận ra ngay từ cái nhìn đầu tiên, đó là Đàm Tĩnh của anh.

Đúng là ma xui quỷ khiến thế nào, anh mới bước vào trong, lúc đó anh giống như đang đứng trên mây vậy, cứ chăm chăm nhìn cô mỗi lúc một gần

hơn, gần hơn nữa, gần đến mức có thể chạm tay vào. Sau đó, trong khoảnh khắc cô ngược mắt lên nhìn anh, dường như cả quãng thời gian bảy, tám năm nay giữa hai người chưa từng trôi qua. Lòng anh bất giác chùng xuống, anh cảm thấy mình không thể tự khống chế bản thân được nữa, chỉ muốn đưa tay ra chạm vào mặt cô, x phải là thật không, có phải đang đứng trước mặt anh thật hay không.

Cô thay đổi rất nhiều, nhưng lại tựa hồ không thay đổi chút gì, giống như trong mơ vậy.

Đã vô số lần anh thâm tưởng tượng, không biết nếu gặp lại Đàm Tĩnh thì sẽ ra sao, có lúc nghĩ đến phát điên, anh đành tự nhủ lòng thôi không nghĩ nữa, nhưng khi ngày ấy xảy đến thật, hóa ra cũng chỉ thế mà thôi.

Không có long trời lở đất, không có dời núi lấp biển, hóa ra cô cũng chỉ là một người bình thường sống giữa thế giới này.

Hóa ra, tình yêu sâu đậm trước kia, cuối cùng cũng chỉ có một nỗi hận không cách nào xóa bỏ.

Đến bản thân anh cũng không hiểu, tại sao anh lại nói ra những lời cay nghiệt đến như vậy, nhất là đối với một đứa trẻ vô tội.

Giờ phút này anh mới dần dần hiểu được, hóa ra đó là lòng đố kỵ.

Đố kỵ người đàn ông đã kết hôn với cô.

Đố kỵ người đàn ông đã sinh con với cô.

Đố kỵ đến phát điên.

Anh gần như không thể tưởng tượng được cô lại có thể sống cùng người khác, anh không thể nghĩ đến điều đó, hễ ý nghĩ này trôi dạt, anh liền cảm thấy mình không thể khống chế nổi bản thân, cảm giác mạnh động muốn hủy diệt tất cả lại dâng lên trong anh. Sự mạnh động này thôi thúc anh hủy diệt bản thân mình, đồng thời hủy diệt cả thế giới.

Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh.

Hai chữ bình thường đến vậy, nhưng lại khắc sâu vào tim anh, cả đời này không thể nào quên được.

CHƯƠNG 2

Đến giờ tan làm, Lương Nguyên An dúm cho cô 90 tệ, một tập toàn tờ 10 tệ đã cũ mềm, anh nói: “Còn 10 tệ mua thuốc lá rồi nhé.”

Đàm Tĩnh đang định từ chối thì Lương Nguyên An đã huýt sáo đi vào phòng thay đồ. Vương Vũ Linh thấy cô cứ ngấp ngừng đứng đó không đi, liền nói: “Cậu cứ cầm lấy đi, có thể mua thức ăn mấy ngày đấy!”

Câu này thì hoàn toàn chính xác. Đàm Tĩnh lặng lẽ cất nắm tiền vào túi. Vì mắc bệnh tim nác nhà trẻ đều không chịu nhận Tôn Bình. Mỗi khi đi làm Đàm Tĩnh đều phải gửi con ở nhà bà Trần gần cửa hàng, hằng tháng gửi bà Trần 600 tệ tiền công. Bà Trần là người nhân hậu, đối xử với con trẻ rất tốt, thỉnh thoảng Đàm Tĩnh làm ca tối, không kịp đón con, bà lại cho cậu bé ngủ lại qua đêm. Đàm Tĩnh thấy áy náy, nên thường hay mua hoa quả hay bim bim bánh kẹo cho cô cháu nội bà Trần. 90 tệ mất đi rồi lấy lại được này đủ để cô mua thức ăn mấy ngày liền. Có nên cầm 90 tệ này không cô chỉ do dự một thoáng rồi cũng chẳng nghĩ nhiều nữa.

Cô đã ném trải quá nhiều đau khổ vì không có tiền, các cụ có câu một đồng làm khó anh hùng hảo hán, huống hồ đây những 90 đồng.

Hôm nay cô làm ca sáng, 3 giờ chiều cô tan làm. Việc đầu tiên là ra chợ mua thức ăn. Cô xa xỉ mua hẳn một con cá, chuẩn bị về làm món cá kho, cải thiện cho con trai. Thật ra con trai cô ăn gì cũng gây, nhưng hễ có điều kiện, cô vẫn tìm mọi cách để con trai được ăn uống ngon lành hơn. Trước đây, sức khỏe của mẹ cô không được tốt, nên cô học nấu ăn từ nhỏ, tay nghề nấu ăn cũng rất khá. Trước kia, Nhiếp Vũ Thịnh thích nhất là được ăn đồ do

cô nấu, cô chỉ làm hai món ăn thông thường, anh cũng ăn đến hai bát cơm. Phong thái của anh lúc ăn cơm rất lịch thiệp, ăn gì cũng chậm rãi, chỉ riêng cá là ăn cực kỳ nhanh, hết như mè� vậy, hơn nữa còn nhằn xương rất sạch sẽ. Ăn xong anh lại ngồi lên ghé sofa xoa bụng: “Vợ ơi, em lại vỗ béo anh rồi.” Hoặ nếu không thì: “Vợ ơi, cứ thế này thì anh phải giảm béo mất thôi.” Cô tự thấy mình không thể tiếp tục nghĩ linh tinh nữa, hai lần liên tiếp gặp lại anh đã làm xáo trộn cuộc sống bình dị của cô rồi. Thế nhưng có cần thiết không? Nhớ đến anh chỉ càng khiến cô thêm phiền muộn mà thôi.

Con trai trông thấy cô, vô cùng mừng rỡ, liêu xiêu chạy về phía mẹ, bà Trần lo thẳng bé bị ngã, cứ chạy theo sau kêu nó chậm thôi, chậm thôi. Cô cười ôm lấy con, hỏi: “Cháu có ngoan không ạ?”

“Ng ngoan lắm.” Bà Trần nói, “Hôm nay còn học phép cộng trừ với Mai Mai nữa.”

Cháu nội bà Trần đang học tiểu học, lúc làm bài tập thường hay dạy Tôn Bình đếm hay gì đó, Đàm Tĩnh rất biết ơn, vội vàng đặt túi táo lên bàn, nói: “Cái này là cho Mai Mai ạ.”

Bà Trần từ chối không nhận, nói: “Cứ vài ngày lại tốn tiền, cô mang về cho Tôn Bình ăn đi.”

Đàm Tĩnh vừa nói không cần, vừa ôm con trai chui qua cửa chống trộm, bà Trần bị kẹt lại phía trong, đành gọi với theo: “Thế thì lần sau cô đến ăn cơm nhé.”

Đàm Tĩnh “vâng” một tiếng, rồi nói vọng lại chào tạm biệt bà Trần.

Cậu con trai ôm cổ mẹ, vẫy tay ngowan: “Cháu chào bà ạ.”

“Chào con!”

Ngồi xe buýt lúc nào cũng là khoảng thời gian vui vẻ nhất, thấy cô bé con, nhất định sẽ có người nhường chỗ cho cô. Cô rí rít cảm ơn đoạn ngồi xuống, nghe con trai bi bô hỏi đủ các câu hỏi ngây thơ, cùng cô ngắm nào

phong cảnh, nào người, nào trung tâm thương mại hai bên đường, rồi lại làm toán cho cô nghe, khiến cô thấy mình vẫn còn chút hy vọng trong cuộc đời tẻ nhạt này.

Bé con leo một mạch lên tầng bốn, cô không khỏi thở hổn hển. Vừa đặt cậu con trai xuống, đang tìm chìa khóa mở cửa thì cánh cửa sắt bỗng mở bật ra từ bên trong. Trông thấy gương mặt Tôn Chí Quân, cô ngớ cả người. Hiếm khi cô gặp được Tôn Chí Quân vào ban ngày, và cũng thật hiếm khi anh không say rượu như hôm nay. Anh ta không nói gì, chỉ mở hẫc cánh cửa sắt ra.

Con trai từ trước đến nay vẫn có vẻ sợ bố, lần nào bắt chợt gặp bố cũng ò ra sợ sệt, như nhìn thấy một người xa lạ vậy. Đàm Tĩnh nói nhỏ: “Sao không chào bố?”

“Con chào bố.”

Tôn Chí Quân “ừ” một tiếng, coi như đáp lời. Rồi chẳng buồn để ý đến hai mẹ con, anh quay trở lại ghé sofa.

Lúc này cô mới phát hiện ra trong nhà bừa bộn như bãi chiến trường, va li, học tử rồi ngăn kéo đều bị lục tung lên, ý nghĩ đầu tiên của cô là trong nhà có trộm, nhưng nhìn Tôn Chí Quân đang ngồi chễm chệ, mặt mày sung sù, cô sực hiểu chuyện gì đang xảy ra, liền hỏi: “Anh tìm cái gì vậy?”

“Không tìm gì hết!”

Cậu con trai sợ sệt đưa mắt nhìn cô, điều cô không muốn nhất là cãi nhau trước mặt con, vì thế mà cô ít khi đón con về nhà, cứ gửi hoài ở nhà bà Trần. Thấy giọng điệu Tôn Chí Quân có vẻ không bình thường, cô quỳ xuống hỏi con: “Bình Bình, con có mệt không, có muốn đi ngủ không?”

Cậu bé miễn cưỡng gật đầu, cô bế con vào phòng ngủ, phát hiện ra phòng ngủ cũng bị lật tung lên, thậm chí hộp giày để dưới gầm giường cũng bị lôi ra. Cô dọn dẹp qua loa đóng quần áo đồ đạc trên giường rồi đặt con

nằm xuống, lấy chăn đắp cho con, rồi nựng nịu: “Bình Bình, con ngủ một lát rồi dậy ăn cơm tối nhé?”

Cậu bé rụt rè nhìn cô, thì thầm: “Mẹ ơi, con không buồn ngủ.”

“Thế chỉ con chơi một lát vậy.” Cô lục trong đóng đồ bừa bãi ra một chiếc ô tô đồ chơi đã cũ, đó là một trong những món đồ chơi ít ỏi của cậu bé.

“Mẹ ra ngoài nói chuyện với bố, c một mình nhé, được không?”

Giọng cậu bé càng nhỏ hơn: “Mẹ đừng cãi nhau với bố nhé.”

Cô đắng ngắt lòng, con trai còn nhỏ mà đã quen với cảnh bố mẹ cãi vã, cho dù cô gắng hết sức tránh né, nhưng Tôn Chí Quân vẫn thường xuyên cãi nhau với cô trước mặt con. Cho nên cậu bé chỉ cần thấy không khí có vẻ không ổn là biết ngay thế nào cũng có một trận cãi nhau.

Cô cũng biết hôm nay không thể tránh được cãi vã, vì thế lúc đi ra ngoài tiện tay đóng luôn cửa phòng lại. Cô cố gắng bình tĩnh, nói một cách nhẹ nhàng nhất với Tôn Chí Quân đang ngồi trên sofa hút thuốc: “Anh muốn tìm cái gì thì nói với em một tiếng là được rồi, anh làm loạn cả nhà lên thế này, em lại phải mất cả ngày dọn dẹp.”

Tôn Chí Quân cười nhạt, quăng “huych” một chiếc hộp xuống dưới chân cô.

Kính vỡ tan tành, nhưng hai người trong khung ảnh vẫn tươi cười. Cả đời bên nhau, cuộc sống bình yên, đó là những chữ ngày xưa anh viết phía sau tấm ảnh. Sau này cô mới biết câu đó là của Hồ Lan Thành và Trương Ái Linh, quả đúng là bi kịch đã được dự báo trước.

Cô cúi đầu nhìn tấm ảnh, hồi đó mặt cô không ngờ lại tròn trịa, đầy đặn đến vậy, trông cô rạng rỡ lạ thường, đến ánh mắt cũng lấp lánh nụ cười. Anh ôm eo cô, gương mặt tuấn tú rạng ngời, hai người họ cùng cười rất tươi.

Tiếc rằng, chuyện mới cách đây có vài năm mà tưởng như từ kiếp trước, khiến cho người ta ngỡ như chưa từng xảy ra, chỉ là một giấc mơ đẹp mà thôi.

Trong hộp còn những thứ linh tinh khác nữa, đều là Nhiếp Vũ Thịnh tặng cho cô. Không có thứ gì đáng tiền cả, cái đáng giá nhất cũng chỉ là một chiếc ghim cài áo, trên mặt gắn vài hạt kim cương. Hồi đó khi anh đòi lại nhẫn, cô cũng định trả phút chiếc ghim luôn, nhưng cuối cùng lại không đành lòng. Anh không đòi cô trả, cô cũng âm thầm giữ nó lại. Bởi đó là món đồ đầu tiên anh mua tặng cô, lúc anh đưa tặng, cô đã rất mực vui sướng, luôn nghĩ rằng cô sẽ giữ suốt đời, để truyền lại cho con cháu.

Về sau, về sau nó cũng giống như tấm ảnh này, đều được cô cất đi thật kỹ, cất kỹ đến mức chính cô cũng không biết để ở đâu nữa, không ngờ hôm nay lại bị lôi ra.

Cô nghe thấy tiếng cười nhạt của Tôn Chí Quân, cô cũng biết mình đã nhìn tấm ảnh quá lâu, có lẽ ánh mắt của cô còn đờ đẫn lưu luyến. Không, cô không hề lưu luyến, bởi vì cô đã đánh mất tất cả những điều trước đây rồi, thậm chí cả đoạn ký ức đó cũng không còn thuộc về cô nữa.

“Vẫn còn 1 luyến thằng họ Nhiếp đó chứ gì?” Tôn Chí Quân khinh bỉ nhìn cô, “Sao không cầm gương lên mà soi lại mình xem, sợ rằng nếu thằng đó gặp cô trên đường cũng không nhận ra cô nữa đâu!”

“Tôi chẳng lưu luyến ai cả.” Cô cầm chiếc hộp lên, bình thản nói: “Mấy thứ này cũng phải đến mấy nghìn tệ nên tôi giữ lại thôi.”

“Đúng rồi, người ta tặng cho cô vài thứ vớ vẩn cũng đáng mấy nghìn tệ. Sao cô không bán đi lấy tiền chữa bệnh cho con? Chẳng phải cô suốt ngày lo nghĩ về tiền đó sao?”

Tuy Tôn Chí Quân không uống rượu nhưng ăn nói vẫn vô lý đùng đùng, chẳng khác gì lúc say khướt, cô biết thế nên không thèm để ý đến anh ta nữa, chỉ để chiếc hộp lên bàn, hỏi: “Rốt cuộc anh đang tìm cái gì?”

“Tôi tìm cái gì liên quan chớ gì đến cô?”

Cô im lặng một lát rồi nói: “Anh lại nợ người ta tiền chứ gì?”

Tôn Chí Quân không những không phủ nhận, còn cười nhạt: “Đúng thì đã làm sao?”

“Trong nhà hết tiền rồi.”

“Chỉ nợ có hai vạn tệ thôi, cô đưa tôi tôi trả cho người ta, sau này tôi sẽ trả cô.”

Cô gắng nhẫn nhịn, nói: “Tôi không có hai vạn tệ.”

“Chẳng phải cô vẫn dành dụm tiền đó sao? Sao mỗi hai vạn tệ cũng không có vậy?” “Bao nhiêu năm nay anh có mang tiền lương về nhà đâu, chút tiền lương ít ỏi của tôi, còn phải dành chữa bệnh cho Bình Bình...”

Tôn Chí Quân cười khẩy: “Nhiếp Vũ Thịnh chẳng trở về rồi đó ư? Các người chẳng đã quay lại với nhau rồi đấy còn gì? Hôm đó nó còn đưa cô về đấy thôi? Cô không có tiền, nhưng thằng họ Nhiếp đó thiếu gì tiền!”

Cô chột dạ, không ngờ hôm đó anh ta đã trông thấy cả.

“Sao vậy? Sợ rồi à? Kêu thằng họ Nhiếp đó mang mười vạn tệ đến đây, tôi sẽ ly hôn với cô!”

Miệng Tôn Chí Quân vẫn đang mấp máy nói gì đó, nhưng hai tai cô đã ong lên, cảm thấy tất cả đều xa vời vô hạn.

Thái độ của Tôn Chí Quân đối với cô không có gì lạ, bao nhiêu năm nay, hễ nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh, là anh ta sẽ tìm mọi cách mĩa mai, còn cô không bao giờ đáp lại. Chẳng có gì để nói cả, trong mắt những người xung quanh, cô vẫn luôn là kẻ ngu ngốc, nhất là trong mắt của Tôn Chí Quân, cô dựa vào đâu mà phản bác lại anh ta chứ?

Cho dù Nhiếp Vũ Thịnh đã không còn yêu cô từ lâu, cho dù năm tháng và số mệnh đã biến tình yêu ngày xưa thành mối hận sâu sắc, cho dù thực ra hôm đó Nhiếp Vũ Thịnh không hề đưa cô về.

Còn gì để giải thích nữa đây, cô tự lừa dối bản thân. Đàm Tĩnh ngày xưa đã chết từ bảy, tám năm trước, Đàm Tĩnh còn sống bây giờ là một người khác, một người xa lạ mà ngay đến bản thân cô cũng không biết là ai.

“Vô liêm sỉ!”

Ba tiếng cuối cùng rất to, nước bọt của Tôn Chí Quân cơ hồ sắp bắn hết lên mặt cô, nhưng cô chỉ nhếch mép cười buồn bã, như đang tự chế giễu bản thân.

Cửa phòng hé mở, đôi mắt đen tuyền của con trai đang lo lắng nhìn cô, cô liền vội vàng chạy về phía Tôn Chí Quân nói: “Anh có đói không? Hay để em đi nấu cơm đã nhé.”

Giọng nói nhẹ nhàng như vậy không hề khiến Tôn Chí Quân bình tĩnh trở lại bởi anh ta cũng đã nhìn thấy con trai, bèn cười khẩy: “Bố mày không đói!”

Nói rồi anh ta đẩy cửa bỏ đi, cánh cửa sắt đóng sầm vào tường khiến cả căn phòng như rung lên. Thấy thằng bé giật bắn mình, lo lắng bám vào cửa phòng nhìn mẹ, cô gượng cười, nói: “Bố không ăn cơm nhà, mẹ làm cá cho Bình Bình ăn nhé, được không?”

Con trai gật đầu, thì thầm hỏi cô: “Mẹ ơi, bố lại cáu hả mẹ?”

“Không phải đâu.” Cô cố gắng nặn ra một nụ cười gượng gạo: “Bố phải làm thêm giờ, nên không ăn cơm nhà. Lại đây, Bình Bình xem hoạt hình nhé, được không?”

Đồ điện giá trị nhất trong nhà là chiếc ti vi, cũng là hàng dùng rồi mua ở chợ đồ cũ, bởi vì Tôn Bình thích xem hoạt hình. Trong điều kiện kinh tế eo hẹp, cô vẫn luôn cố gắng hết sức đáp ứng nguyện vọng của con trai. Bởi

trong những tháng ngày dằng dặc và vô vọng này, Tôn Bình chính là động lực duy nhất để khiến cô tiếp tục sống.

Ăn cơm xong, cô mắt máy tiếng đồng hồ mới dọn dẹp được bãi chiến trường mà Tôn Chí Quân bày ra. Sau đó cô lại đun nước tắm cho con, rồi ru con ngủ.

Vì quá mệt mỏi nên sau khi con ngủ, cô cũng mơ màng thiếp đi một lúc, chỉ có một lúc thôi, thế mà cô cũng mơ thấy Nhiếp Vũ Thịnh.

Anh vẫn mặc quần trắng áo phông trắng như trước, sải bước trên lớp lớp hoa rơi, tiến lại gần mỉm cười với cô.

Nhưng khi cô đưa tay ra toan chạm vào mặt anh, thì cả người anh bỗng nhiên biến mất, không chút tăm tích. Chỉ còn một mình cô đơn độc đứng đó, chẳng còn gì cả.

Cô lập tức tỉnh lại, không khóc, chỉ cảm thấy đau lòng.

Đã rất lâu rồi cô không nằm mơ thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Anh hẹp hòi đến mức không chịu xuất hiện ngay cả trong giấc mơ của cô. Kể từ khi rời xa anh đến nay, tổng cộng cô mới nằm mơ thấy anh ba lần, hôm nay là lần thứ ba.

Hai lần trước là cách đây bảy năm, hồi đó mỗi khi thức dậy cô đều khóc, nước mắt chảy ướt đầm gối. Cô hay thức trắng đến khi trời sáng, nhớ lại hết lần này đến lần khác, nhớ lại hình ảnh trong mơ, nhớ lại con người anh, giọng nói của anh, dáng đi của anh, ánh mắt anh nhìn cô... tất cả đều y như thật... thế nên cô không nữa ngủ tiếp.

Còn hôm nay, cô nhìn lên trần nhà, thần thờ nghĩ, chỉ trong mơ anh mới như ngày xưa.

Bây giờ anh ấy như thế nào nhỉ ?

Lạnh lùng, yên tĩnh, khó gần, thậm chí còn có chút tàn nhẫn.

Cô cũng biết, sự tàn nhẫn này chỉ nhằm vào cô.

Càng nghĩ càng chua chát, cuối cùng cô không chịu nổi, bò dậy nhẹ nhàng lôi chiếc hộp ra.

Dưới ánh đèn đường rọi vào qua cửa sổ, cô có thể lờ mờ nhìn thấy tấm ảnh, khước môi anh nhếch lên, nụ cười tựa như xuyên qua bảy nhiều năm tháng, chiếu thẳng vào đáy mắt cô.

Cô đã sắp quên mất anh trông thế nào rồi, cô luôn cố gắng để quên anh, quên con người anh đi. Cô đóng một chiếc lồng cho trái tim mình rồi đem anh và tất cả những gì liên quan đến anh khóa chặt vào trong đó, khóa chặt tận đáy lòng, ngay cả bản thân cũng không cho phép nghĩ đến nữa.

Thế nhưng tối nay cô không kìm nén nổi, có lẽ là vì Tôn Chí Quân lục tấm ảnh này ra, cũng có thể là vì nguyên nhân khác, cô đã để con thú trong chiếc lồng xông ra ngoài, nhe nanh múa vuốt trước mặt mình.

Bảy năm rồi, bảy năm đã qua rồi.

Vậy thì cô có nhớ anh một chút, cũng không có gì quan trọng phải không?

Cô ngắm mình trong bức ảnh, tuy nhìn không rõ nhưng cô cũng biết hồi đó cô cười ngọt ngào đến thế nào. Quãng thời gian vui vẻ nhất, hạnh phúc nhất trong cuộc đời, cũng chỉ có giây phút ngắn ngủi ấy mà thôi. Bởi vì nó quá ít ỏi, nên sắp bị cô quên lãng tới nơi rồi. Cuộc sống của cô hết sức khổ sở vất vả, nhưng có lẽ cả cuộc đời này, sẽ không bao giờ có những giây phút khiến cô cảm thấy dù khổ sở đến mấy cũng đáng như thế nữa

Một giọt nước thấm vào tấm ảnh, cô giật mình, bấy giờ mới biết mình đang khóc. Cô cứ tưởng mình không bao giờ khóc được nữa, kể cả hôm đó gặp Nhiếp Vũ Thịnh ở viện, anh nói những lời khó nghe với cô, cô cũng không khóc, thế nhưng hóa ra cô vẫn còn biết khóc, giữa đêm khuya thanh vắng, trong lúc không ai nhìn thấy, đương khi một mình thức dậy này.

Thoạt đầu cô còn lấy tay gạt nước mắt, nhưng sau đó đành mặc kệ cho nước mắt giàn giụa.

Bóng rặng trúc chiếu qua cửa sổ đung đưa như một bức tranh thủy mặc đang lay động. Khoảng sân bên ngoài là khu vườn treo, mỗi lần Nhiếp Vũ Thịnh về đến nhà, việc đầu tiên là tưới cho cây cối, rồi mới đi tắm.

Thế nhưng hôm nay anh chẳng buồn động đậy, chỉ thừ ra ghé sofa trong phòng khách, không muốn làm gì.

Chiều nay có ca mổ cấp cứu vừa lâu vừa phức tạp, anh là bác sĩ phẫu thuật chính, mổ xong xuôi anh cũng đã mệt nhoài nên mọi người không xếp lịch trực đêm cho anh nữa.

Thực ra anh lại thích trực đêm, bởi vì ở khoa Ngoại Tim mạch, nửa đêm thế nào cũng có bệnh nhân nguy kịch đột nhiên được chuyển tới, thường phải bận rộn suốt đêm. Lúc bận thì sẽ không suy nghĩ linh tinh, còn khi ngồi một mình ở nhà, anh luôn cảm thấy mình không tự chủ được.

Ví dụ như bây giờ, anh lại nhớ đến Đàm Tĩnh.

Cô ấy đang làm gì ?

Đã tan làm hay chưa?

Tiệm bánh ga tô đóng cửa muộn như vậy, không chừng giờ này cô vẫn còn đang trên xe buýt.

Cô làm thu ngân ở tiệm bánh, một ngày phải đứng hàng mấy tiếng đồng hồ, lúc tan làm, liệu cô có mệt quá mà ngủ thiếp đi trên xe buýt không ?

Anh rất, rất khinh bỉ bản thân mình, khi anh một mình, khi anh nhớ đến người đàn bà ấy, lại vẫn thấy đau lòng như xưa.

Ngày xưa cô xinh đẹp đến vậy, dịu dàng đến vậy, khiến anh say mê đến vậy.

Cô phải là một đóa hoa được bày trong lồng kính, được chăm sóc, được bảo vệ chu đáo.

Chứ không phải là, biến thành bộ dạng ngày hôm nay.

Chuông điện thoại reo, anh lấy làm may mắn khi giờ này có điện thoại gọi tới, giúp anh chấm dứt dòng suy nghĩ miên man này. Có lẽ ở bệnh viện có việc gì gấp, Nhiếp Vũ Thịnh cầm điện thoại lên, trông thấy dây số hiển thị trên máy, anh ngậy ra một thoáng rồi nghe máy.

“Nhiếp Vũ Thịnh anh nợ tôi, lần này anh mà không cứu tôi, thì tôi chết chắc mẹ nó rồi!”

Đầu bên kia vang lên tiếng nhạc du dương, khiến cho giọng của Thư Cầm càng thêm phần đay nghiến, lần trước cô gọi điện đến kêu cứu, nhạc nền là nhạc rock âm ỉ điếc tai, lần này không ngờ đã có tiến bộ. Anh đưa điện thoại ra xa một chút, rồi mới nói: “Cô không cần hét to thế, tôi nghe được, còn nữa, con gái nhà lành khi nói chuyện không được chửi bậy. Món ân tình tôi nợ cô đã trả từ lâu rồi, hơn nữa tôi cảnh cáo cô, cô mà còn như thế nữa tôi sẽ cúp điện thoại đấy.”

“Được rồi, được rồi, bác sĩ Nhiếp, tôi xin anh đây, lương y như từ mẫu, nể tình cảm hoạn nạn có nhau bao nhiêu năm nay của chúng ta, anh mau đến cứu tôi đi.”

“Lần này là ở đâu đây?”

“Nhà hàng Khải Duyệt.”

“Được rồi, khoảng nửa tiếng nữa tôi đến.”

“Bác sĩ Nhiếp anh đúng là thiên thần áo trắng!” Giọng Thư Cầm trở nên vô cùng ngọt ngào, “Tôi nhắn tin cho anh tên phòng riêng nhé!” Qua điện thoại cũng có thể tưởng tượng được cô đang mừng rỡ thế nào, có lẽ cô không ngờ rằng anh lại đồng ý nhanh như vậy. Thực ra lần này là cô gặp may, anh không muốn ở nhà một mình.

Bước vào phòng riêng nhà hàng, anh không khỏi ngạc nhiên. Thư Cầm cười tươi đứng lên giới thiệu anh với những người xung quanh. Chú, dì của Thư Cầm, một vị luật sư trẻ tuổi, còn cả bố mẹ của vị luật sư đó nữa. Đây rõ ràng là bữa tiệc mai mối, tuy Thư Cầm trước nay hay làm bữa, nhưng anh không ngờ cô lại quá quắt đến vậy.

Thư Cầm khoác tay anh, hạnh phúc nói: “Đây là bạn trai của cháu, tên Nhiếp Vũ Thịnh, anh ấy làm việc ở bệnh viện, là bác sĩ khoa Ngoại Tim mạch.”

Mọi người trong phòng đều bối rối, nhất là chú dì của Thư Cầm. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh không quen nói dối, nhưng cũng đành chào hỏi qua quýt cho phải phép: "Xin lỗi, hôm nay cháu làm ban ngày, đi làm về đã muộn lắm rồi, nhận thoại của Thư Cầm, vội vàng chạy ngay đến đây."

Bữa cơm này tẻ nhạt vô cùng, dù Thư Cầm liên tục gấp thức ăn cho anh, vừa ăn vừa nói: “Xin lỗi mọi người ạ, anh ấy kén ăn lắm, hành, tỏi, gừng đều không ăn, chẳng giống bác sĩ chút nào.”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe giọng điệu vừa nũng nịu vừa trách móc của cô mà sờn cả gai ốc, đến lúc ăn xong đi ra ngoài, Thư Cầm còn bước lên xe anh rất tự nhiên, nhanh nhẹn vẫy tay chào mọi người: "Chú đi trước đây ạ!" Chỉ mình Nhiếp Vũ Thịnh nghiêm chỉnh chào tạm biệt chú dì của Thư Cầm rồi mới đi vòng ra ghé lái.

Anh vừa thất dâm an toàn vừa cảnh cáo Thư Cầm: “Không có lần sau nữa đâu đấy! Tôi cứ tưởng cô gọi tôi ra cứu mạng, nào ngờ lại gọi đến gạt người.”

“Gạt người cũng là để cứu mạng mà.” Nét mặt tươi tắn của Thư Cầm lập tức biến mất, cô dựa vào ghế phụ, “Tôi sắp bị họ ép đến chết rồi.”

“Lần trước cô bảo tôi mạo danh anh trai cô, lần này cô bảo tôi mạo danh bạn trai cô, lần sau những chuyện thế này đừng có gọi tôi nhé. Cái bia đỡ đạn này thỉnh thoảng dùng còn được, dùng nhiều quá sẽ bị lộ hết đấy.”

Thư Cầm thở dài, Nhiếp Vũ Thịnh lúc này mới nhìn cô, hỏi: “Sao thế?”

“Tôi sắp không kiên trì nổi nữa rồi.” Thư Cầm úp mặt vào đôi bàn tay, “Nhiếp Vũ Thịnh, nói cho tôi biết đi, bao nhiêu năm nay, làm sao anh kiên trì được thế?”

Đuôi mắt Nhiếp Vũ Thịnh giật giật, anh cười gượng gạo, nói: “Cái gì mà kiên trì với không kiên trì, tại tôi chưa gặp người nào thích hợp, hơn nữa cũng đang giận ông bố tôi thôi, thực ra từ lâu tôi đã...” Anh thoáng khựng lại trong tích tắc, rồi nói tiếp, “Từ lâu tôi đã chẳng còn coi trọng chuyện gì nữa rồi, nếu thực sự gặp được một cô gái tốt, tôi sẽ kết hôn.”

Thư Cầm bỏ tay xuống, liếc anh một cái, nói: “Đây mới là gạt người.”

“Là thật đấy.”

“Thế tôi là người con gái tốt đây, anh có chịu lấy tôi không?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng buồn nhìn cô, chỉ nói “Cô đã kiên trì bấy nhiêu năm, làm sao lấy tôi được.”

“Tôi sắp không chờ đợi nổi nữa rồi.” Thư Cầm buồn bã nói, “Có lúc tôi thấy không phải mình yêu anh ta, chỉ là chờ đợi thành quen rồi mà thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh hơi mơ màng, có lẽ từ lâu anh cũng đã không còn yêu Đàm Tĩnh nữa, chỉ là chờ đợi thành quen rồi mà thôi. Thế nhưng thói quen này luôn khiến cho trái tim anh âm ỉ đau.

Đưa Thư Cầm về đến nhà, cô còn trịnh trọng bắt tay anh: “Chuyện hôm nay, cảm ơn anh nhé! Anh đúng là bia đỡ đạn vô địch, đẹp trai ngời ngời, nghề nghiệp lại hoành tráng, ai đi xem mặt gặp phải anh cũng tự xấu hổ rút lui hết. Bác sĩ Nhiếp, lần sau nếu họ bắt tôi đi xem mặt nữa, anh nhất định phải cứu tôi đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đã quen với kiểu ăn nói linh tinh cợt nhả của cô nên chỉ mỉm cười đáp lại.

Anh và Thư Cầm quen nhau ở Mỹ, đó có lẽ là quãng thời gian dài và vô vọng nhất trong cuộc đời anh. Bố anh phản đối anh học y, biết anh sắp ra nước ngoài, ông nổi cơn thịnh nộ, không cho anh một đồng nào, còn cắt hết tất cả các loại thẻ tín dụng chính, thẻ tín dụng phụ của anh. Nhưng nhờ thành tích xuất sắc của mình, anh vẫn xin được học bổng và ra đi.

Nơi đất khách quê người tất nhiên có nhiều điều không thích nghi được, huống hồ anh lại gàn như trốn chạy đến Mỹ. Không hợp thủy thổ, chương trình học tập quá nặng, mới đặt chân lên đất Mỹ anh đã bị ốm một trận, phải trả một khoản phí khoảng vài nghìn đô la cho bảo hiểm, hồi đó số tiền này đối với anh quả là một con số trên trời, lấy tiền học bổng ra trả xong, anh không còn tiền sinh hoạt nữa. Vì vậy, bệnh còn chưa khỏi hẳn, anh đã bắt đầu tranh thủ đi làm thêm vào kỳ nghỉ, chính vào thời gian đó, anh quen biết Thư Cầm.

Học sinh Trung Quốc tại Mỹ thực ra cũng chia bè chia phái, thường thì học sinh Đại lục là một phái, học sinh Đài Loan một phái, học sinh Hồng Kông lại là một phái nữa. Mà ngay cả trong số học sinh Đại lục cũng phân làm rất nhiều nhóm nhỏ dựa trên quan hệ về mặt địa lý. Anh và Thư Cầm không phải người cùng quê, chỉ gặp mặt nhau một lần tại một đêm giao lưu khi mới sang Mỹ, cũng không nói chuyện gì với nhau.

Hôm đó, anh đang cắt cỏ giúp một bà người Mỹ, mùa hè ở Boston không nóng lắm, nhưng cái máy cắt cỏ cứ kêu ầm ỹ, còn anh hôm trước lại vừa thức trắng đêm trên thư viện, tiếng ồn này làm cho đầu óc anh rối loạn cả lên, chẳng biết gì nữa, cắt được một nửa anh ngất lịm đi. Bà người Mỹ thuê anh khiếp vía, lay gọi thế nào anh cũng không tỉnh dậy, may mà Thư Cầm ở ngay bên cạnh, cô trông qua hàng rào sau vườn bắt gặp cảnh này. Thư Cầm vốn không thích can thiệp vào chuyện người khác, nhưng nghĩ lại đều là người Trung Quốc với nhau, nên rút cuộc vẫn nhảy qua hàng rào sau vườn, phụ với bà người Mỹ dìu anh vào nhà. Là Thư Cầm nhất quyết không đưa anh đi cấp cứu, cô biết phòng Cấp cứu ở Mỹ càng ít đến càng tốt. Cuối

cùng, cô lấy đá trong tủ lạnh ra chườm lên trán anh, chỉ vài phút sau, quả nhiên anh mơ màng tỉnh dậy.

Từ đó, câu cửa miệng của Thư Cẩm là “Nhiếp Vũ Thịnh, anh nợ tôi”. Hồi đó Thư Cẩm đang sống vụng trộm cùng bạn trai, giấu giếm bố mẹ ở trong nước. Điều kiện gia đình Thư Cẩm rất khá, bố cô là ông chủ mỏ khoáng sản nổi tiếng ở Nội Mông, sau khi phát tài liền đưa con gái ra nước ngoài học MBA. Sau này, biết được con gái có cậu bạn trai người Mỹ, có ý định ở lại Mỹ, bố mẹ Thư Cẩm vốn cổ hủ, không thể chấp nhận nổi, liền dùng kế lừa cô về nước, sau đó xé tan hộ chiếu của cô, rồi dựa vào quan hệ không cho cô làm lại hộ chiếu, cũng không cho cô ra nước ngoài nữa

Sở dĩ Nhiếp Vũ Thịnh thân với cô, một phần là vì hồi ở Mỹ cũng nhờ cô chăm sóc nhiều. Lần đó Nhiếp Vũ Thịnh bị ngất, chính là vì thiếu máu. Anh rất kén ăn, trước kia hồi ở Trung Quốc, nếu món ăn không hợp khẩu vị, anh sẽ chỉ ăn qua loa bữa no bữa nhịn, huống hồ là ở Mỹ, trong tay lại không có tiền, suốt ngày toàn ăn bánh mì cho qua bữa, thỉnh thoảng mới đi siêu thị Trung Quốc mua mấy gói mì tôm coi như cải thiện cuộc sống. Thư Cẩm tuy được nuông chiều từ bé, nhưng mẹ cô là người phụ nữ rất đảm đang, bà luôn có ý nghĩ truyền thống là con gái phải biết nấu ăn mới lấy được chồng, nên gắng ép Thư Cẩm học nấu ăn cho bằng được. Hồi ở Mỹ, Thư Cẩm tự nấu ăn, thường xuyên gọi Nhiếp Vũ Thịnh sang cải thiện, đương nhiên Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng ăn không, anh luôn giúp Thư Cẩm sửa bài luận hay gì đó, tuy Thư Cẩm học kinh tế, nhưng nội quy ở trường rất nghiêm ngặt, bài vở cũng không nhẹ nhàng gì.

Nguyên nhân thứ hai khiến Nhiếp Vũ Thịnh thân thiết với cô là vì hai người đồng cảnh ngộ, cùng có một ông bố độc đoán bảo thủ, nói một là một hai là hai. Sau khi Thư Cẩm bị lừa về nước từng gọi một cuộc điện thoại dài cho Nhiếp Vũ Thịnh, cô khóc nức nở trong điện thoại, nhưng anh cũng lực bất tòng tâm. Sau này khi anh quay trở về Bắc Kinh, thì Thư Cẩm đã chiến đấu với gia đình mấy năm, cuối cùng bỏ nhà lên thẳng Bắc Kinh, tìm được một công việc vô vị là quản lý nhân sự, tuy không về nhà, nhưng cô cũng

không kết hôn, khiến bố cô tức đến nổi suốt ngày trợn mắt cau mày, trời không chịu đất, đất không chịu trời bao nhiêu năm nay.

Cũng có lẽ vì sự đồng cảm này mà Thư Cầm trở thành người bạn khác giới duy nhất của Nhiếp Vũ Thịnh. Thỉnh thoảng Thư Cầm lại mang bia đến tìm anh, hai người ngồi trên sân thượng uống bia, ngắm nhìn ánh đèn xe nổi thành hàng dài trên con phố cách đó không xa. Thư Cầm thường hay bám vào lan can, chậm rãi hát: “Tình yêu là một bài toán khó, khiến người ta hoa mắt chóng mặt...” Hồi đó anh thường mỉm cười im lặng, hai người ai uống rượu người ấy, ai nghĩ chuyện người ấy. Tử lượng của Thư Cầm rất kém, nhưng uống say rồi cũng không gây chuyện, mà chỉ ngoan ngoãn lăn ra ngủ trong phòng khách nhà anh, sáng hôm sau bò dậy, lại hùng hùng hổ hổ đi làm.

Người nhà Thư Cầm theo dõi Thư Cầm bao nhiêu năm nay, có lẽ cũng đã tuyệt vọng, không còn ép cô về Nội Mông nữa. Và lại, mấy bà dì của Thư Cầm ở Bắc Kinh bắt đầu thi nhau giới thiệu bạn trai cho cô, đều là những thanh niên giỏi giang tốt tính, nhưng Thư Cầm hễ còn trì hoãn được là trì hoãn, giống như chuyện tôi qua vậy, có lẽ không trì hoãn nổi nữa, đành túm lấy Nhiếp Vũ Thịnh làm bia đỡ đạn.

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ ngày hôm sau mình lại gặp Thư Cầm. Anh rất ít khi trông thấy Thư Cầm vào giờ đi làm. Giống như tất cả các cô gái văn phòng khác, Thư Cầm ăn mặc sang trọng và hợp mốt. Cô đến phòng y tá hỏi thăm phòng trực ban của Nhiếp Vũ Thịnh. Vừa nghe nói là muốn tìm bác sĩ Nhiếp, mấy cô y tá không dừng được đều quay đầu lại chăm chú nhìn cô. Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất ngạc nhiên khi nhìn thấy cô, hỏi ra mới biết sếp của cô, Phó tổng giám đốc từ Đài Loan sang, bị bệnh tim đột phát, đã đưa đến bệnh viện anh, cả tối hôm qua nằm trong phòng theo dõi của khoa Cấp cứu, hy vọng hôm nay được nhập viện làm phẫu thuật. Ai nấy đều biết, giường bệnh trong bệnh viện anh lúc nào cũng chật cứng, vì thế Thư Cầm đành đến nhờ vả anh. Nhiếp Vũ Thịnh đăm chiêu giây lát rồi nói: “Năm phòng VIP vậy, chỉ có phòng đó còn trống thôi.”

Nghe nói vậy, Thư Cầm lập tức nháy mắt với anh. Nhiếp Vũ Thịnh không còn cách nào khác, đành đứng dậy theo cô ra ngoài. Đi đến tận cầu thang bộ, Thư Cầm mới nói: “Ở phòng VIP thì bảo hiểm không thanh toán, anh nghĩ cách gì đi.”

“Thế chì đành chịu, các ca mổ của bệnh viện chúng tôi đều được lên lịch cả rồi, trước ông ta, còn rất nhiều bệnh nhân đang xếp hàng kia kia.”

“Anh phải nghĩ đến quan hệ giữa Đại lục và Đài Loan chứ!”

“Thì nghĩ đến rồi đó, nên tôi mới bảo ở phòng VIP.”

Thư Cầm dở khóc dở cười, nói: “Anh đúng là cứng nhắc!” Từ trước đến nay, cô vẫn biết cá tính của Nhiếp Vũ Thịnh là người cực kỳ thẳng thắn, hơn nữa tuy làm việc trong viện đã lâu, nhưng thực ra lại rất đơn giản, không thạo những chuyện nhân tình thế thái cho lắm. Ai không tiếp xúc với anh thường cho rằng anh là người lạnh lùng và thanh cao, thật ra, anh không biết cách quan hệ với mọi người, đặc biệt là các mối quan hệ phức tạp giữa đồng nghiệp với nhau.

Thư Cầm thở dài nói: “Thôi, tôi nghĩ cách khác vậy.” Lòng đầy tâm trạng, cô chẳng buồn sang bên kia đi thang máy nữa, cứ thế quay người đi thẳng xuống thang bộ. Hôm nay khi đi làm, cô buộc túm mái tóc dài của mình lên tận đỉnh đầu, trông rất gọn gàng. Cô chán nản lê từng bước xuống cầu thang tối, như thể đang bước từng bước vào đáy sâu tăm tối vậy. Không hiểu sao tự dưng Nhiếp Vũ Thịnh thấy mềm lòng, trước khi bản thân kịp hiểu ra chuyện gì, anh đã buột miệng gọi “này” một tiếng, rất bất lịch sự, cũng không gọi tên cô, chỉ hấp tấp muốn ngăn cô lại.

Thư Cầm ngoái đầu lại nhìn anh, lúc này anh mới thấy mình thất thố, đành gượng gạo cười nói: “Thôi, để tôi tìm cách giúp cô vậy.”

Cuối cùng anh đi tìm Chủ nhiệm Phương, nói là anh có người nhà bị bệnh, hy vọng được phẫu thuật sớm, xin Chủ nhiệm Phương giúp đỡ. Vì trước nay anh chưa bao giờ đưa ra bất cứ yêu cầu nào với khoa, kiêu nhờ v

lại càng là lần đầu tiên, nên Chủ nhiệm Phương mau mắn đồng ý, lập tức cho người đi sắp xếp phòng bệnh.

Thư Cẩm vẫn đứng ở hành lang chờ tin, thấy anh bước ra từ phòng Chủ nhiệm, thông báo đã có giường bệnh, cô liền nhoẻn cười rạng rỡ: “Nhiếp Vũ Thịnh, tôi nợ anh, tối nay tôi mời anh ăn cơm.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Ăn cơm thì thôi khỏi, lần sau cô đừng gây rắc rối cho tôi là được rồi.”

“Nhất định phải ăn cơm! Anh tưởng tôi có thể ôm cục nợ mãi không trả à? Chúng ta ăn cơm, ăn xong không ai nợ ai cả!”

Nhiếp Vũ Thịnh không còn cách nào khác đành gật đầu đồng ý.

Thư Cẩm rất cầu kỳ trong chuyện ăn uống, mà Nhiếp Vũ Thịnh cũng là người kén ăn, nên địa điểm cô chọn để mời khách rất ỏn, thức ăn ngon, phong cảnh lại yên tĩnh. Trong lúc ăn cơm, Nhiếp Vũ Thịnh mới biết tại sao Thư Cẩm lại nôn nóng đến mức phải nhờ vả anh để tìm cách nhập viện, hóa ra vị Phó tổng đó không chỉ là sếp của cô, mà còn là họ hàng của Chủ tịch Hội đồng quản trị.

“Những vị trí quan trọng trong công ty tôi không phải người Đài Loan nắm giữ thì cũng là người nước ngoài nắm giữ, tôi bị o ép ghê lắm. Nhưng họ càng o ép, tôi càng muốn làm thật tốt cho họ xem. Tôi không họ hàng thân thích gì với ông Phó tổng này cả, nhưng lần này tôi giúp ông ta một việc lớn như vậy, đến Chủ tịch Hội đồng quản trị của tôi cũng vô cùng cảm kích. Thế nên hôm nay tôi phải cảm ơn anh cho ra hồn mới được!”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ chuyện này lại phức tạp đến vậy, trong bệnh viện tuy vẫn có đủ các loại quan hệ, nhưng dù sao cũng là nơi kiếm ăn nhờ trình độ, hơn nữa Chủ nhiệm Phương lại là phần tử trí thức cũ, chỉ trọng nhân tài. Hễ ai có trình độ chuyên môn giỏi và cần cù ham học, thì ông sẽ thích người ấy, ai chịu giúp đỡ người khác, những đồng nghiệp trong khoa cũng sẽ quý mến anh ta. Ai đối xử tốt với bệnh nhân, bệnh nhân và người

nhà sẽ hết lòng tin tưởng anh ta. Chính bởi làm việc trong môi trường đơn giản như vậy nên anh sống rất có nề nếp, giản dị mà yên bình.

Anh rất hiểu tại sao Thư Cầm lại kiên trì đến vậy, bởi vì anh cũng cố chấp chẳng kém cô. Bố anh không chỉ một lần đề nghị, anh trở về học cách quản lý công ty, nhưng anh luôn tỏ ra chán ghét việc đó. Anh rời xa gia đình, hy vọng mình có thể tự lập bằng chính đôi bàn tay của mình. Anh muốn dùng cách này để thoát ly tất cả những gì mình căm ghét, bởi cái gia đình ấy đã từng làm tổn thương anh.

Nghĩ đến Thư Cầm còn vất vả hơn mình, lại vứt bỏ hết cuộc sống an nhàn sung sướng, ra ngoài bươn chải, anh bèn nâng ly: “Nào, mời cô một ly.”

“Cảm ơn!” Thư Cầm rung rung nước mắt, như đang chất chứa vô vàn thương cảm: “Nhiếp Vũ Thịnh, may mà có anh, anh đúng là ân nhân cứu mạng của tôi.”

Anh cố tình buông giọng đùa bỡn: “Thế anh Mark của cô đâu?”

Mark là bạn trai của Thư Cầm, Nhiếp Vũ Thịnh chưa một lần gặp mặt anh ta. Nghe nói, sau khi Thư Cầm về nước, anh ta liền chia tay với cô. Dần dần, Mark đã trở thành một thứ ký hụy. Thư Cầm hầu như không bao giờ nhắc đến Mark trước mặt anh, giống như anh không bao giờ nhắc đến Đàm Tĩnh trước mặt Thư Cầm vậy.

Có lẽ vì uống chút rượu, nên Thư Cầm hơi ngập ngừng. Cô nghiêng đầu, một tay chống cằm, trông như một bé gái nghĩ ngợi hồi lâu, đoạn đáp: “Anh ấy là tình yêu – đôi lúc một người nào đó lại chính là tình yêu. Anh có thể quên hình dáng người đó, có thể quên tất cả những gì từng xảy ra, có thể bất cần nói rằng, mọi thứ đã qua lâu rồi. Nhưng làm sao anh quên được tình yêu hả?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngẩn người, những lời này của Thư Cầm làm anh thấy buồn bã và hoang mang vô hạn. Bố anh suốt ngày nói anh bị ma làm, anh

cũng đã vùng vẫy vô số lần, muốn giải thoát mình khỏi một lời nguyền nào đó, thậm chí cố gắng không nghĩ tới một cái tên, thậm chí cảm thấy tất cả đều đã qua rồi, còn cái gọi là tình yêu chỉ là sự si mê nhất thời mà thôi.

Nhưng đôi lúc, một người nào đó lại chính là tình yêu.

Làm sao có thể quên được tình yêu chứ?

CHƯƠNG 3

Kể từ sau lần Tôn Chí Quân lục tung nhà cửa lên, Đàm Tĩnh thấy để sổ tiết kiệm ở nhà quá nguy hiểm. Cô giấu sổ tiết kiệm rất kỹ, nhưng có giấu kỹ đến đâu cũng sợ bị Tôn Chí Quân phát hiện. Số tiền đó do cô bóp mồm bóp miệng để dành từng đồng một. Nghĩ đi nghĩ lại, cô định không để sổ tiết kiệm ở nhà nữa, bèn hỏi Vương Vũ Linh xem có thể gửi sổ tiết kiệm ở chỗ cô ấy không.

Vương Vũ Linh bình thường rất ghét con người Tôn Chí Quân, nghe Đàm Tĩnh hỏi vậy cũng đoán được bảy, tám phần, liền nói: “Anh ta lại bắt cậu đưa tiền à?”

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ lấy đũa khuấy mấy sợi mì trong bát. Cô và Vương Vũ Linh cùng làm ca chiều, bây giờ vẫn chưa đến giờ làm, hai người ăn mì ở quán ăn nhỏ trong ngõ. Mỗi khi làm ca chiều, cô thường không kịp ăn cơm nhà, đành ăn tạm cái gì đó ở ngoài, rồi đến cửa hàng thay quần áo để đổi ca.

Vương Vũ Linh nói: “Loại đàn ông như vậy cậu còn giữ làm gì? Đã không mang tiền về, lại còn đòi tiền cậu nữa.”

Khi mới kết hôn, vợ chồng Đàm Tĩnh thuê chung một căn nhà hai phòng ngủ với Vương Vũ Linh, nên Vương Vũ Linh hiểu rất rõ tình hình giữa họ. Cũng vì khoảng thời gian ở cùng đó mà Vương Vũ Linh rất thông cảm với hoàn cảnh của Đàm Tĩnh, nhưng sự thông cảm này không giúp được Đàm Tĩnh là bao.

Thấy Đàm Tĩnh cúi gằm mặt không nói năng gì. Vương Vũ Linh càng thêm bức xúc vì sự nhu nhược của cô: “Cậu đúng là nhu nhược! Nếu là tớ, tớ đã bỏ anh ta từ lâu rồi.”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới lên tiếng: “Không phải lúc nào anh ấy cũng vậy, hai năm nay anh ấy mới trở chứng thôi.”

Vương Vũ Linh lặng thinh không đáp. Đúng là thời gian đầu, Tôn Chí Quân đối xử với Đàm Tĩnh rất tốt, nhất là giai đoạn Đàm Tĩnh ở cũ, một mình Tôn Chí Quân bận rộn, vừa đi làm, vừa phải chăm sóc Đàm Tĩnh và con trai. Thường sau khi về đến nhà, anh lại vội vàng đi giặt tã lót, rồi lao ra chợ mua rau. Đạo ấy, Đàm Tĩnh không đi làm được, thu nhập của Tôn Chí Quân cũng không nhiều, Vương Vũ Linh từng thấy Tôn Chí Quân hét ngon ngọt đến gay gắt mặc cả với người bán cá chỉ vì muốn mua rẻ con cá chép vé hầm canh cho Đàm Tĩnh ăn. Thật lòng mà nói, Vương Vũ Linh thấy Tôn Chí Quân hồi đó là người chồng người cha tốt. Tiếc rằng sau này anh ta sinh tật rệu chề cờ bạc, cuộc sống của Đàm Tĩnh cùng dần dần trở nên khổ sở.

Trước nay Vương Vũ Linh là người nhanh mồm nhanh miệng, tính tình thẳng thắn, thấy vừa nhắc đến Tôn Chí Quân, Đàm Tĩnh đã làm thinh không nói, cô liền chau mày: “Ái chà, coi như tớ chưa nói gì, cậu muốn để ở chỗ tớ thì để ở chỗ tớ, đằng nào thì tớ cũng không đòi phí bảo quản đâu. Cậu giữ mật mã cẩn thận vào, nếu bị kẻ trộm lấy mất, tớ không chịu trách nhiệm đâu đấy nhé.”

Đàm Tĩnh mỉm cười: “Cảm ơn cậu.”

Vương Vũ Linh lườm cô: “Mệt quá đi mất!”

Ăn mì xong, họ đi thẳng đến cửa hàng. Vừa thay xong đồng phục, đã nghe thấy Quản lý nói: “Mọi người hôm nay năng nổ chút nhé, lát nữa sắp ở trên tổng công ty đến kiểm tra đó.”

Chỗ họ làm là một chuỗi cửa hàng lớn có nhiều chi nhánh ở khắp nơi, quản lý rất nghiêm ngặt, hàng tháng các sếp trên tổng công ty đều thay phiên nhau đi kiểm tra các cửa hàng. Vì kiểu kiểm tra này quá thường xuyên nên nhân viên trong cửa hàng cũng không mấy để tâm, vẫn làm việc như mọi ngày. Buổi chiều, khách trong tiệm không đông lắm, chỉ có một phụ nữ trung niên đang chọn bánh mì.

Các quày bánh trong cửa hàng đều được thiết kế theo kiểu nửa kín nửa hở, đặc biệt quày bánh mì ngăn cách với bên ngoài bởi một lớp kính hữu cơ trong suốt, thỉnh thoảng khách hàng cũng tự cầm khay đi chọn bánh. Còn những miếng bánh ga tô cắt lát, do dễ bị giập nát nên phải đặt trong tủ làm lạnh. Vương Vũ Linh thấy khách tiến đến, liền cười đơn đả: “Cô muốn loại bánh ga tô nào ạ? Cháu lấy cho cô.”

Người phụ nữ trung niên không thèm đếm xỉa đến Vương Vũ Linh, cứ thế đi thẳng đến tủ làm lạnh, Vương Vũ Linh nhanh tay nhanh mắt mở cửa giúp bà, rồi nói: “Cô muốn cái nào ạ? Cháu lấy cho cô.”

Người đó vẫn không thèm đếm xỉa đến cô, xăm xăm cầm kẹp tự gấp bánh, bánh ga tô tươi rất mềm, nên lúc gấp cần phải có kỹ thuật mới được, vị khách đó không có kinh nghiệm, một tay cầm chiếc kẹp, một tay cầm chiếc khay, vừa gấp lên chưa kịp đặt xuống khay thì miếng bánh đã rơi “toẹt” xuống đất.

Vương Vũ Linh thấy vậy, vội vàng lấy giẻ và gậy lau nhà chạy tới dọn dẹp, người phụ nữ kia dường như cũng chợt hứng nên sau khi nhân viên gần đó bước đến gấp bánh giúp, bà ta liền ra quày thu ngân để trả tiền. Vương Vũ Linh vốn đã bực mình sẵn, nhìn thấy bà ta đi tính tiền, liền quăng chiếc gậy lau nhà xuống, tiến lại chỗ Đàm Tĩnh nói: “Hai miếng ‘Rừng đen’.”

Thấy trong khay chỉ có một miếng “Rừng đen”. Đàm Tĩnh ngậy người ra, còn chưa kịp phản ứng thì người phụ nữ kia đã gào lên: “Dựa vào cái gì mà bắt tôi trả tiền hai miếng!”

“Lúc cô mở tủ làm lạnh, cháu đã hỏi cô muốn lấy miếng nào, cháu lấy cho cô, cô không thèm trả lời, kết cục lúc cô lấy không cẩn thận làm miếng bánh rơi xuống đất...”

“Có phải tôi cố tình đâu, sao lại bắt tôi đền?”

“Cô làm rơi bánh xuống đất, cô không đền chẳng lẽ bắt cháu đền à?”

“Cô ăn nói kiêu gì vậy? Có phải tôi cố tình làm rơi đâu, ai mà biết được các người có nhặt miếng bánh bị rơi đó lên bán tiếp nữa hay không!” Bà ta nổi giận, “Miếng bánh này tôi không lấy nữa.”

Vương Vũ Linh túm lấy bà ta không cho đi, hai người giằng co nhau mãi, đến nỗi Quản lý cũng phải chạy đến, bấy giờ người phụ nữ đó bắt đầu gào lên: “Thái độ của các người kiêu gì thế? Có miếng bánh mà cũng bắt ép người ta phải mua! Tôi sẽ lên Sở công thương kiện các người!”

“Bà đi kiện đi! Bà muốn đi đâu kiện thì đi!” Vương Vũ Linh vốn là người nóng tính, giận dữ nói ngay: “Dù sao đi nữa miếng bánh này cũng là do bà làm rã phải đền!”

“Cô túm lấy tôi làm gì? Buông tay ra!”

“Tôi không túm để bà chuồn mất à? Bà trả tiền bánh đi rồi tôi sẽ buông ra.”

Người phụ nữ trung niên đó liền chửi toáng lên, lời lẽ rất khó nghe. Chợt chuông cửa reo, có mấy vị khách tiến vào, Quản lý sợ Vương Vũ Linh cãi lộn với khách hàng, vội làm hiệu bảo Vương Vũ Linh ra đón khách, còn mình dỗ ngọt bà khách kia: “Thôi thế này nhé, tuy làm rơi bánh xuống đất là trách nhiệm của cô, nhưng lần này chúng cháu không yêu cầu cô bồi thường nữa. Còn miếng ‘Rừng đen’ này đã lấy ra khỏi tủ làm lạnh, cũng đã gói lại cho cô rồi, thì cô trả tiền cái bánh này xong đi.”

Người phụ nữ đó thấy mấy vị khách đi vào đang nhìn mình, chỉ càng được thể làm già: “Miếng bánh này tôi không lấy nữa! Vừa nãy nếu không

phải cô kia đẩy tôi thì đâu đến nỗi miếng bánh rơi xuống đất! Hôm nay tôi nhất quyết không mua bánh ở chỗ các người đây! Chẳng lẽ các người ép được tôi à?”

Vương Vũ Linh đã ra đón mấy vị khách vừa đến, nghe thấy câu này, lại không nhịn được xông tới nói: “Ai đẩy bà? Bà nói cho rõ ràng đi! Tôi mở cửa tủ, hỏi bà muốn lấy miếng nào tôi lấy cho. Bà không thèm ngó ngang gì đến tôi, tự mình làm rơi bánh xuống đất, lại còn vu khống là tôi đẩy bà! Ai đẩy bà?”

“Chính cô đẩy tôi đây! Cô không đẩy, miếng bánh làm sao rơi xuống đất được?”

“Tôi không hề chạm vào bà!”

“Chính cô đã đẩy tôi! Tôi sẽ kiện cô! Tự các người làm rơi bánh xuống đất, lại đổ cho tôi làm rơi, bắt tôi mua bánh ga tô!” Người phụ nữ trung niên tự đắc nhìn mấy vị khách, hét toáng lên: “Đừng mua bánh của bọn này! Đây là cửa hàng lừa đảo!”

Vương Vũ Linh giận run người, không nói nên lời. Đàm Tĩnh trước nay không bao giờ cãi nhau với người khác, Quản lý thấy bà ta gào lên với mấy vị khách, cũng lo lắng nói: “Chúng tôi đã không yêu cầu bà phải đền rồi, bà nói lời phải có trách nhiệm chút chứ! Đồng nghiệp của chúng tôi không hề đẩy bà, là bà tự làm bánh rơi xuống đất mà.”

“Anh có nhìn thấy tận mắt không? Ở chỗ tủ làm lạnh chỉ có hai người chúng tôi, chính là cô ta đã đẩy tôi! Cô ta đẩy xong còn vu cho tôi làm rơi bánh xuống đất, đúng là ngậm máu phun người!”

“Góc này chắc có camera.” Một vị khách vẻ như đang đứng xem cãi nhau bỗng nhiên chỉ tay lên camera phía trên tủ làm lạnh, rồi nói thêm: “Lấy đoạn băng đó ra xem.”

Quản lý khó xử phân bua: “Chúng tôi không có quyền lấy băng ghi hình ra xem, chúng tôi chỉ có thể xin bộ phận bảo vệ của tổng công ty giải quyết,

xin hết cấp này đến cấp khác, thường phải mất vài ngày.”

“Cho phép họ xem.” Vị khách quay đầu lại nói với người đi cùng mình.

Người đang xách máy tính đó lập tức vâng dạ, rồi mở máy tính ra, nhập mật mã và một loạt các lệnh khác, sau đó quay màn hình máy tính ra cho mọi người xem.

Chính là những hình ảnh vừa nãy, quay rất rõ ràng, chỉ thấy Vương Vũ Linh mở cửa tủ làm lạnh cho khách hàng, rồi vị khách đó làm rơi miếng bánh xuống đất khi đang gấp bánh, Vương Vũ Linh đi lấy giẻ lau, một người khác tiến lại, lấy một miếng bánh "Rừng đen" khác, gói lại cho khách.

Người phụ nữ trung niên há hốc mồm không nói được gì, bà ta định thừa cơ làm loạn lên để quyết tiền, ai dè đám thực khách này lại cùng một bọn với cửa hàng. Bà ta đành tức giận lấy tiền ra, vừa trả tiền vừa chửi: “Cửa hàng lừa đảo!”

Vị khách đó mỉm cười: “Chúng tôi mở cửa hàng kinh doanh, hoan nghênh quý khách đến mua bánh. Khách hàng là thượng đế, nhưng thượng đế cũng không thể vô lý ùng ùng như thế được.”

Người phụ nữ trung niên tức giận cầm bánh ga tô bỏ đi. Quản lý bối rối tự giới thiệu: “Chào anh ạ, tôi là Quản lý của cửa hàng này.”

“Chào anh, tôi là đồng nghiệp ở bộ phận bảo vệ, họ Tôn.” Người xách máy tính giới thiệu với Quản lý, “Vị này cũng là đồng nghiệp.” Nhưng anh ta không hề giới thiệu họ tên người vừa nãy đứng ra giải quyết giúp họ.

Quản lý ngay từ đầu đã đoán đây là hai vị do tổng công ty phái xuống kiểm tra, nên rất lo lắng, vội vàng gọi Vương Vũ Linh lại. Vương Vũ Linh không ngờ lại gặp đúng người của tổng công ty, thật xúi quẩy vô cùng, trong lòng đã thầm rửa con mụ điêu ngoa vừa nãy không biết bao nhiêu lần. Nhưng may mà người tổng công ty phái xuống còn nói giúp cô, lại lấy cả

băng ghi hình ra chứng minh sự trong sạch cho cô nữa, coi như cũng được hả giận. Vì thế cô chỉ cúi đầu im lặng.

Người đó nói: “Sự việc ngày hôm nay, tôi cần hai người viết một bản...” ông ta dừng lại một lúc, rồi mới nói tiếp: “Một bản tường trình, tốt nhất là bằng tiếng Anh, tôi cần hai người giải trình xem tại sao lại tranh cãi với khách hàng. Còn nữa, tôi cũng phải báo cáo sự việc với cấp trên của tôi, giải thích nguyên do tại sao lại vượt cấp lấy băng ghi hình ra. Bản tường trình này xin gửi trực tiếp cho Quản lý khu vực các bạn, anh ta sẽ chuyển cho tôi.”

Các cấp quản lý của công ty rất nghiêm ngặt Vương Vũ Linh chưa bao giờ có quan hệ gì với các cấp lãnh đạo, chỉ có Quản lý là còn biết đôi chút. Vị đồng nghiệp ở tổng công ty này trượng nghĩa vượt cấp lấy băng ghi hình ra, khiến cho bà khách làm loạn kia phải rút lui, quả thực đã giúp anh và Vương Vũ Linh rất nhiều. Nghe anh ta nói phải tường trình với cấp trên, anh liền gật đầu lia lịa: “Anh yên tâm, chúng tôi sẽ viết bản tường trình.”

"OK, cảm ơn sự hợp tác của các bạn." Người đó rất lịch sự, hình như anh ta là người miền Nam, phát âm không chuẩn lắm, không phân biệt được âm mũi trước và mũi sau. Đàm Tĩnh không dừng được ngẩng đầu lên nhìn anh ta, giống như tất cả các đồng nghiệp khác ở tổng công ty, anh mặc chiếc áo sơ mi nhạt màu, trời nóng vậy mà vẫn cài cúc cổ kín bung. Ngoài giọng phát âm không chuẩn ra, thì chẳng có chút gì giống Nhiếp Vũ Thịnh cả.

Cô thấy nhất định mình đã rất thất thố, bởi người đó đã phát hiện ra cô đang nhìn anh ta, bèn liếc mắt nhìn lại, khiến cô vội cúi gầm mặt xuống, mắt nhìn mũi, mũi nhìn tim.

Vị đồng nghiệp ở tổng công ty đi khỏi thì cũng sắp đến giờ đóng cửa, Vương Vũ Linh vừa sắp xếp lại chỗ bánh mì chưa bán hết, vừa rầu rĩ than: “Bản tường trình này phải viết thế nào đây?”

Quản lý cũng rầu rĩ: “Tôi gọi điện hỏi xem vậy.” Nói rồi anh nhắc máy gọi điện cho các quản lý khác, nhưng bọn họ cũng rất ít khi viết bản tường

trình, chỉ có một viên quản lý do không đạt yêu cầu về vệ sinh trong một lần kiểm tra nên cũng phải viết bản kiểm điểm bằng tiếng Trung.

Quản lý và Vương Vũ Linh đều bó tay hết cách, cuối cùng Vương Vũ Linh chợt nhớ ra: “Đàm Tĩnh, cậu học nhiều, có biết viết bản tường trình thế nào không?”

“Tớ cũng chưa viết bao giờ...” Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát, “Có điều, bản tường trình... tiếng Anh hình như là The letter of explanation. Chỉ cần giải thích rõ sự việc là được rồi.”

Vương Vũ Linh mừng rỡ nói: “Tớ quên mất là tiếng Anh, thôi, bản tường trình này, cậu viết giúp tớ nhé!”

Quản lý cũng hết sức ngạc nhiên: “Đàm Tĩnh, cô biết tiếng Anh nữa hả?”

Đàm Tĩnh vội cúi đầu xuống, cô không muốn nhắc lại chuyện ngày xưa, chỉ trả lời cho qua chuyện: “Hồi cấp ba có học chút chút ấy mà.”

“Đừng có luyên thuyên, tiếng Anh của cậu giỏi hơn học sinh cấp ba nhiều, hồi trước tớ thuê nhà cùng với cậu, chỉ có mỗi chiếc radio mà ngày nào cậu cũng nghe cái gì... BBC! Tớ chẳng biết trong đó xì xồ nói cái gì, còn cậu nghe hiểu hếtĐàm Tĩnh điềm tĩnh cười, ngày xưa vì định ra nước ngoài cùng Nhiếp Vũ Thịnh, cô đã dốc sức học tiếng Anh, nhưng đó là chuyện quá khứ rồi.

Sau khi tan tầm, Quản lý ngỏ lời mời cô và Vương Vũ Linh ăn cơm. Trước nay Quản lý vẫn rất thích Đàm Tĩnh bởi cô chăm chỉ, không bao giờ nề hà công việc. Thế nên anh đề nghị: “Đón con trai cô ra đây, cùng ăn cơm đi.” Đàm Tĩnh vội vàng từ chối: “Không cần phiền thế đâu ạ, nó ở chỗ bà Trần rất tốt. Cho trẻ con đi ăn cùng, rồi nó hết đòi ăn lại đòi ngủ, rách việc lắm.”

“Cứ đón ra đi.” Vương Vũ Linh chêm vào, “Cũng lâu lắm tớ không gặp Bình Bình rồi, đón ra cho tớ ngắm một cái.”

Vì đang có việc nhờ Đàm Tĩnh, nên Quản lý cũng góp lời: “Đúng đấy, đón cháu ra đây, chúng ta ăn cái gì đó ngon một chút.”

Đàm Tĩnh không từ chối được, đành phải đi đón Tôn Bình. Nhìn thấy cô, thằng bé rất vui mừng, lại nghe nói được ra quán ăn cơm, nó càng vui hơn. Đàm Tĩnh cẩn thận dặn con, nhất định phải chào người lớn, phải lễ phép, lúc ăn cơm không được kén chọn, rồi mới dẫn con đến quán ăn đã hẹn trước.

Quản lý chỉ nghe nói Đàm Tĩnh đã kết hôn và có con, đây cũng là nguyên nhân mà hồi đó anh nhận Đàm Tĩnh vào làm - nữ nhân viên chưa kết hôn hay nhảy chỗ này chỗ kia, có khi công ty vừa mới tập huấn tay nghề xong đã đòi nghỉ việc đi chỗ khác rồi. Bởi thế những nhân viên đã có gia đình con cái lại có phần ổn định hơn. Quản lý kiên nhẫn chơi đùa với Tôn Bình, rồi cười hà hà bảo Đàm Tĩnh: “Cô còn trẻ như vậy mà con đã lớn thế này rồi, đúng là có phúc quá.”

Đàm Tĩnh cười, xưa nay cô rất ít nói, nhất là ở trước mặt Quản lý. Trái lại, Tôn Bình hiếm khi được ăn ở nhà hàng, nên cứ mở tròn đôi mắt đen tuyền ngó nghiêng khắp nơi. Nhưng cậu bé từ trước đến nay rất ngoan, nghe người lớn trò chuyện cũng không cắt lời để hỏi này hỏi nọ, chỉ biết cắm cúi ăn cơm. Vương Vũ Linh xuýt xoa: “Ôi giời, mỗi lần nhìn thấy Bình Bình là tôi muốn lấy chồng để còn sinh một bảo bối ngoan ngoãn như thế này, đáng yêu quá đi mất.”

Quản lý cười nói: “Chỉ có Đàm Tĩnh hiền lành thế này mới sinh được cậu bé ngoan như vậy thôi, chứ cô mà lấy chồng, thế nào cũng sinh ra quỷ sứ.”

Vương Vũ Linh quay lại làm mặt xấu với Quản lý. Bình thường Quản lý không ưa Vương Vũ Linh cho lắm, luôn xem cô là cái gai trong mắt. Nhưng lần này, vì mục khách lắm chuyện ấy mà Quản lý và Vương Vũ Linh lại thành ra có chung một nỗi uất ức. Ăn xong cơm, mỗi người bèn cầm một tờ giấy lên viết bản tường trình.

Văn vẻ của Vương Vũ Linh không được hay lắm, chỉ miễn cưỡng đạt đến độ cú lưu loát mà thôi, còn Quản lý khá tốt, mạch lạc dễ hiểu. Thấy Vương Vũ Linh mãi mới viết được mấy câu, Quản lý liền giật lấy tờ giấy của cô nói: “Đề tôi viết luôn cho.”

Một lát sau, Quản lý đã viết xong cho cả Vương Vũ Linh, rồi đưa cho Đàm Tĩnh dịch. Đàm Tĩnh liếc nhìn bản tường trình hai người họ viết, thấy đều bắt đầu kể từ việc lấy bánh ga tô, liền mạnh dạn góp ý: “Nghe nói phần lớn các giám đốc trên công ty đều từ nước ngoài về, không hiểu tình hình trong nước. Hơn nữa, cách hiểu vấn đề của họ khác với chúng ta. Đã là bản tường trình bằng tiếng Anh thì chắc chắn sẽ đưa một người hiểu tiếng Anh xem. Trước đây khi tham gia lớp tập huấn, tôi có nghe giáo viên nói, bắt kể vì lý do gì, chỉ cần cãi nhau với khách hàng là không đúng. Là nhân viên cửa hàng, chúng ta cãi nhau với khách hàng, các sếp sẽ cho là chúng ta sai. Vì thế hay là chúng ta đưa đoạn bà khách đó đổ oan cho Vương Vũ Linh đây bà ấy lên đầu tiên, chứng minh rằng không phải chúng ta cãi nhau với bà ta, mà chỉ nói lý với bà ấy thôi.”

Quản lý tán đồng: “Đúng! Đúng! Cứ làm thế đi!”

Đàm Tĩnh sửa lại nội dung của hai bản tường trình một chút, rồi cầm cúi dịch. Tuy Đàm Tĩnh từng cần cù học tiếng Anh, nhưng dù sao cũng đã bỏ bằng bao nhiêu năm, có rất nhiều từ nhất thời không nhớ ra nổi, dẫu có nghĩ ra, cũng không chắc chắn lắm. Cuối cùng cô cũng dịch được đại khái nội dung. Ba người bọn họ lại đi tìm một quán net, Đàm Tĩnh tra từ điển online, kiểm tra lại từng từ một rồi sửa lại, đến nửa đêm mới dịch xong hai bản tường trình. Hai bản tường trình này tuy đơn giản, nhưng lâu lắm rồi Đàm Tĩnh không dịch thứ gì tương tự thế này nên không yên tâm, cô kiểm tra lại ba, bốn lần, rồi nói với Quản lý và Vương Vũ Linh: “Chắc là xong rồi đó.”

Theo ý kiến của Quản lý, ngay ngày hôm sau sẽ tìm một cửa hàng in, in hai bản tường trình này ra rồi gửi cho tổng công ty. Đàm Tĩnh nói: “Tuy chỉ

gửi trong thành phố nhưng cũng phải lòng vòng mãi mới tới nơi được, chắc phải mất vài ngày, chi bằng chúng ta gửi email đi.”

Tuy Quản lý hay lên mạng chat, nhưng chưa gửi email bao giờ, lại đến lượt Đàm Tĩnh phụ trách hết. Bao nhiêu năm không dùng máy tính, nhưng vừa mở trang email miễn phí ra, cô đã thoãn thoắt nhập một cái tên tài khoản, có điều mới nhập được một nửa, cô chợt ngậy người ra. Vương Vũ Linh thấy cô ngẩn người, liền hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì. Cô nhanh chóng xóa dòng tên tài khoản đi, rồi quay trở lại trang chủ đăng ký bừa một tài khoản mới, sau đó gửi thư vào hòm thư người quản lý khu vực của cửa hàng họ.

Thấy mọi chuyện hết sức trôi chảy, Quản lý cảm kích nói với Đàm Tĩnh: “Cảm ơn nhé! Không ngờ cửa hàng chúng ta lại có một nhân tài như cô.

Đàm Tĩnh cười nói: “Có gì đâu ạ, hơn nữa chuyện hôm nay rõ ràng là bà khách đó sai, Quản lý cũng vì nói giúp chúng tôi nên mới phải viết tường trình mà.”

Họ ra khỏi quán net thì đã rất muộn. Tôn Bình đã ngủ từ lâu, trong lúc Đàm Tĩnh dịch bản tường trình, Vương Vũ Linh bế con hộ cô. Bây giờ cũng đã hết tàu điện ngầm, nhà Vương Vũ Linh lại ở gần, nên cô đề nghị với Đàm Tĩnh: “Hay là cậu và Bình Bình qua nhà tớ ngủ tạm một đêm cho xong đi, ngày mai còn phải làm ca sáng nữa.”

Đàm Tĩnh phải một mình bế con, vừa mệt vừa buồn ngủ. Thầm nghĩ nếu về nhà mà Tôn Chí Quân làm đêm thì còn đỡ, lỡ như anh ta ở nhà, thế nào cũng lại cãi nhau, hơn nữa hôm nay cô đã quá mệt, không muốn ôm con ngồi xe buýt nữa, bèn gật đầu đồng ý.

Vương Vũ Linh thuê nhà chung với một người cùng quê, trong nhà vô cùng bừa bãi, Đàm Tĩnh nhìn không quen, liền tiện tay thu dọn. Vương Vũ Linh nói: “Cái cậu này, đúng là đảm đang quá.”

Đàm Tĩnh cười, nhét đồng quần áo vào chiếc tủ rồi hỏi: “Cậu và Lương Nguyên An định thế nào?”

“Cái gì mà định thế nào?” Vương Vũ Linh bỗng đỏ bừng cả tai, “Tớ và Lương Nguyên An có quan hệ gì đâu?”

“Chẳng phải cậu rất thích anh ta đó sao?”

Vương Vũ Linh lập tức bật dậy: “Ai nói là tớ thích anh ta.”

Đàm Tĩnh chỉ mỉm cười không nói, Vương Vũ Linh trợn mắt nhìn cô một lúc, cuối cùng cũng xẹp xuống hết như một quả bóng xì hơi: “Đàm Tĩnh, sao chuyện gì cậu cũng biết vậy?”

Đàm Tĩnh vỗ nhẹ vai cô: “Lương Nguyên An được đấy, tâm địa cũng tốt, mỗi tội hoang quá.”

“Đúng đấy, anh ấy là thợ làm bánh cấp cao, tiền lương hằng tháng nhiều hơn chúng ta bao nhiêu, thế mà có để dành được đồng nào đâu. Khó khăn lắm năm trước mới dành dụm được ít tiền, lại gửi hết về quê để làm của hồi môn cho em gái. Ai mà lấy phải anh ta, thì chỉ có nước theo anh ta hít khí trời.” Vương Vũ Linh có vẻ rất bức bối, “Hơn nữa, con người anh ấy không có chuyện gì cũng vẫn thích đi uống rượu, Đàm Tĩnh, thực lòng tớ hơi sợ.”

Đàm Tĩnh đương nhiên hiểu Vương Vũ Linh e ngại điều gì, cô sợ Lương Nguyên An cũng giống như Tôn Chí Quân. Nghĩ đến cuộc sống của mình, Đàm Tĩnh mím môi, không muốn nói thêm gì nữa. Vương Vũ Linh thấy cô cau mày, vội tìm lời an ủi: “Đàm Tĩnh, cậu đừng giận nhé, tớ không có ý đó đâu. Hừm... tớ đúng là vụng ăn vụng nói, cái miệng này ngu thế không biết, toàn làm cho người khác bực mình.”

Đàm Tĩnh cười gượng gạo: “Tớ có giận đâu. Cậu suy nghĩ đúng lắm, kết hôn là chuyện trọng đại, phải suy nghĩ nhiều để sau này bớt phiền muộn.”

“Tớ chẳng hiểu sao cậu lại đi lấy Tôn Chí Quân,” Vương Vũ Linh vốn là người mau mồm mau miệng, “Nói thật, anh ra chẳng xứng với cậu tí nào.”

Đàm Tĩnh cười nói: “Cái gì mà xứng với không xứng chứ, tại số tớ không tốt thôi.”

Lúc này không hiểu tại sao, Bình Bình đang nằm trên giường bỗng tỉnh dậy, dụi mắt gọi “mẹ”. Đàm Tĩnh vội vỗ vỗ lưng cho con trai, nào ngờ cậu bé gãi bụng, dụi mắt nói: “Chưa tắm... không ngủ được.”

Vừa nãy trong quán net nóng bức quá, cả hai mẹ con đều đầm đìa mồ hôi, mọi khi bà Trần chăm sóc Bình Bình rất chu đáo, hôm nào trời nóng bà cũng tắm cho cậu bé. Bình Bình quen sạch sẽ sáng khoái đi ngủ rồi, nên rõ ràng là đã ngủ, vậy mà lúc này vẫn cứ tỉnh dậy.

Vương Vũ Linh vội tìm khăn tắm đưa cho Đàm Tĩnh: “Đi tắm đi, nhà này có bình nước nóng, tắm dễ chịu lắm.”

Tắm bình nóng lạnh đúng là dễ chịu thật, Tôn Bình đứng dưới vòi hoa sen, mắc lim dim như hai vành trăng non, thì thầm nói: “Mẹ, mình cũng mua bình nước nóng đi.” Rất ít khi con trai mở miệng xin cô điều gì, vì thằng nhỏ quá hiểu chuyện, biết bệnh của mình phải tiêu rất nhiều tiền mà tiền lương của mẹ không bao giờ đủ dùng. Đàm Tĩnh xót xa nghĩ, đúng là nên mua một chiếc bình nước nóng, mỗi lần tắm cho Tôn Bình, cô toàn phải bật bếp gas đun nước, nhất là vào mùa đông, phải đun cả một chậu to. Lần nào tắm xong, hai mẹ con cũng ướt đẫm mồ hôi, mà nước cũng chẳng tiết kiệm được. Nhưng cô đã ra cửa hàng xem rồi, bình nước nóng hàng hiệu phải nghìn tệ, còn cái chất lượng kém thì không dám mua, sợ nhỡ đang dùng lại xảy ra sự cố.

Tắm xong, cô bế con lên giường, chợt nghe Vương Vũ Linh nói: “Hai mẹ con cậu ngủ ở đây đi, tớ sang phòng đồng hương ngủ.”

Đàm Tĩnh đang định từ chối thì Vương Vũ Linh đã cầm quần áo đi tắm.

Nằm trên giường, Đàm Tĩnh tạm thời gạt chuyện bình nước nóng sang một bên, hôm nay cô đã quá mệt mỏi rồi, nhất là lúc dịch hai bản tường trình trong quán net. Quán net đông đúc lại ngột ngạt, còn có bao nhiêu người hút thuốc nữa, không khí vô cùng bí bức. Cô tỉ mỉ đối chiếu từng từ một, rồi sửa ngữ pháp, chữa đi chữa lại, như đang giải một bài toán khó vậy.

Ngày trước toàn là Nhiếp Vũ Thịnh giúp cô sửa bài tiếng Anh, anh học cái gì cũng nhanh hơn cô, giỏi hơn cô. Cô đã là học sinh tiếng rồi, nhưng so với anh vẫn không là gì cả. Hơn nữa, thành tích học tập mà anh đạt được, thường không phải nhờ vào chăm chỉ.

“Đó là vì anh thông minh.” Anh thường lấy ngón tay gò nhẹ lên trán cô, “Cô bé ngốc ạ.”

Đã bấy nhiêu năm trôi qua rồi, không ngờ khi mở trang email ra, cô vẫn còn nhớ được tên tài khoản đó. Có lẽ cô đúng là kẻ ngốc, nên mới nhớ như in từng chuyện trong quá khứ như thế.

Cô thực sự đã quá buồn ngủ, cảm thấy mệt mỏi cả về thể xác lẫn tâm hồn. Tiếng thở dồn dập của Bình Bình vẫn ở ngay sát bên tai cô, không như những người bình thường, cậu bé thường xuyên bị khó thở. Mỗi lần đi bệnh viện, bác sĩ đều bảo cô phải làm phẫu thuật ngay, nhưng cô đi đâu để kiếm khoản tiền phẫu thuật trên trời ấy chứ.

Nhất định phải nghĩ cách, nửa đêm tỉnh dậy, cô mơ màng nghĩ, nhất định cô sẽ nghĩ ra cách.

“Bác sĩ Nhiếp.”

Nhiếp Vũ Thịnh quay đầu lại, nhìn thấy đồng nghiệp, anh hờ hững đáp lời: “Bác sĩ Lý.”

“Hôm nay, anh gân cổ tranh cãi với Chủ nhiệm Phương, thật làm cho mọi người trợn tròn mắt.” Bác sĩ Lý cười hi hi nói, “Đầu tiên là cãi bằng

tiếng Trung, cãi một hồi lại chuyển sang tiếng Anh, cuối cùng xô cả tiếng Đức, hai người dẫn chúng đông tây, đem cả mấy bài luận văn mới của Hopkins ra làm chứng cứ, còn kèm theo cả di truyền học nữa, cãi nhau có trình độ như vậy, thật là hiếm có."

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu: "Chủ nhiệm du học ở Đức về, nói tiếng Đức giỏi hơn tôi nhiều."

"Tiếng Đức giỏi hay không không thành vấn đề, mà cậu là người đầu tiên dám tranh luận với Chủ nhiệm Phương!" Bác sĩ Lý giơ ngón cái lên, tán thưởng; "Những lời cả viện này, thậm chí cả Giám đốc cũng không dám nói, mà cậu nói hết cả. Cậu thật là lợi hại, tôi phục cậu đấy."

"Chủ nhiệm Phương phản đối áp dụng công trình này, vì rủi ro của nó quá lớn. Nhưng đối với một đứa trẻ, cho dù là một cuộc phẫu thuật tìm truyền thống, thì rủi ro cũng rất cao." Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, "Có điều các tiến bộ về y học của nhân loại, có cái nào không phải trả giá bằng rủi ro và thất bại đâu, chúng ta chẳng qua chỉ cho bệnh nhân thêm nhiều sự lựa chọn hơn mà thôi."

"Nhưng công ty thiết bị y tế đó hỗ trợ rất nhiều tiền, có thể những bệnh nhân khó khăn sẽ bắt buộc phải lựa phương pháp này." Lời của chủ nhiệm dường như vẫn rành rành bên tai, "Nhiếp Vũ Thịnh, tôi biết cậu không nghĩ như thế. Bệnh nhân lựa chọn phương pháp phẫu thuật này chắc chắn là vì họ không có tiền làm phẫu thuật kiểu truyền thống. Lương y như từ mẫu, cậu có bao giờ nghĩ rằng, nếu như cậu là người nhà của bệnh nhân, bị buộc phải lựa chọn một phương án phẫu thuật chưa hoàn chỉnh và rủi ro cao, cậu sẽ phải chịu đựng sự day dứt và áp lực thế nào không?"

"Nhưng nếu như họ không có tiền để làm phẫu thuật kiểu truyền thống, thì họ vẫn phải kéo dài bệnh tình, thậm chí không chữa bệnh nữa." Anh bình tĩnh phản bác, "Chúng ta cho bệnh nhân cơ hội, vẫn còn hơn là không cho họ cơ hội nào."

“Cậu cho họ cơ hội ư? Cậu cho họ một sự lựa chọn hoang đường thì có. Dem bệnh nhân ra làm chuột bạch để thử nghiệm phương án phẫu thuật còn chưa hoàn thiện, cậu là bác sĩ, cậu có nghĩ mỗi nhát dao của cậu đều là tính mệnh con người không?” Sau cùng, Chủ nhiệm Phương đỏ mặt tía tai tức tối, chỉ thẳng ra cửa phòng họp, “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu rút ra ngoài ngay cho tôi!”

Anh ngớ người, rồi lập tức bình tĩnh bước ra khỏi phòng họp. Chưa đến nửa ngày sau, cuộc tranh luận này đã đến tai tất cả mọi người trong khoa. Mọi người cũng chẳng thấy ai đúng ai sai gì hết, làm việc lâm sàng lâu rồi, có lúc nhìn thấy bệnh nhân cũng chẳng có cảm giác gì nữa, nhất là đối với những người ở khoa Ngoại Tim mạch, hầu như ngày nào cũng trông thấy cảnh chết chóc. Khi Nhiếp Vũ Thịnh mới đến bệnh viện, anh từng mở cấp cứu cho một bệnh nhân suốt đêm, cuối cùng không cứu được. Thấy người nhà bệnh nhân khóc lóc âm ỉ ở ngoài phòng mổ, anh cũng lao vào nhà vệ sinh, mở vòi nước thật to rồi nước mắt cứ thế tuôn ra.

Một sinh mệnh lặng lẽ mất đi như thế, ai chưa từng trải qua sẽ không thể có cảm giác sốc và kinh hãi đến vậy được. Nhưng như vậy thì sao chứ? Cuối cùng ngay cả anh cũng quen rồi. Anh sẽ cố gắng hết sức để cứu bệnh nhân, anh có thể tập trung đứng mổ cả vài tiếng đồng hồ, nhưng nếu như kết quả cuối cùng vẫn là bất hạnh, thì anh sẽ chấp nhận, coi đó là sự sắp đặt của số mệnh.

Bác sĩ Lý rất hiểu tâm tình Nhiếp Vũ Thịnh, bèn vỗ vai anh nói: “Tôi biết, anh nghĩ cho bệnh nhân giường số 14 chứ gì.”

Đó là một bé gái rất đáng yêu, mới có 6 tháng tuổi, do mắc bệnh tim bẩm sinh rất phức tạp nên phải chuyển lên viện của họ. Để chữa bệnh cho con, bố mẹ cô bé đã bán cả nhà ở quê, rồi lại vay mượn bạn bè họ hàng, nhưng vẫn không gom đủ tiền phẫu thuật. Hôm qua cuối cùng họ đành đề nghị xin được ra viện, ông bố trẻ nắm chặt tay anh, run run nói: “Bác sĩ Nhiếp, cảm ơn anh, con gái tôi không có phúc, thôi, coi như nó uổng công

đến cõi đời này. Chúng tôi thực sự không còn cách nào khác, không chữa nữa, về đũa khác vậy.”

Anh nhìn người mẹ trẻ khom lưng ôm con, vừa khóc vừa đi làm thủ tục ra viện. Những chuyện như thế này ở viện quá nhiều, không đếm xuể, nhưng anh vẫn thấy đau lòng. Những lúc như vậy, dù chỉ còn một tia hy vọng, cũng tốt hơn là tuyệt vọng đúng không? Vì thế, khi công ty thiết bị y tế nước ngoài đó đưa ra kế hoạch hỗ trợ kinh phí, anh không chút do dự bèn đề nghị Chủ nhiệm Phương chấp nhận. Kết cục, trong buổi họp, hai người bọn họ đã cãi nhau một trận.

Lời của Chủ nhiệm Phương thực ra cũng có lý, anh không phải là không biết. Trên thế giới này không có gì miễn phí huống hồ lại là một công ty thiết bị y tế của tư bản. Mục đích của hỗ trợ kinh phí, đương nhiên là để quảng cáo cho các thiết bị mới như: mạch máu nhân tạo, máy bóp tim nhân thông động mạch stent v.v...

Anh thấy hơi chán nản, cũng hơi không đành lòng. Không khỏi thở dài.

Nghe thấy anh thở dài, bác sĩ Lý nói: “Anh đừng buồn nữa, Chủ nhiệm cũng nghĩ cho anh thôi. Nếu mà là người khác, ông còn chẳng thèm mắng ấy.”

Anh biết, thực ra Chủ nhiệm Phương luôn đối xử rất tốt với anh, lần hội chẩn lớn nào cũng dẫn theo anh, cuộc phẫu thuật khó khăn nào cũng cho anh tham gia, tuy rằng anh làm tốt ông không bao giờ biểu dương, còn làm sai thế nào cũng bị mắng, nhưng những kinh nghiệm lâm sàng này thực sự vô cùng đáng quý. Chủ nhiệm Phương vốn là thầy giáo hướng dẫn tiến sĩ, ông còn đang hướng dẫn mấy tiến sĩ liền, dù không phải là đệ tử của ông, nhưng trong số tất cả bác sĩ của khoa, nhất là trong số bác sĩ trẻ, anh là người được trọng dụng nhất, hơn nữa, chủ nhiệm Phương luôn dốc lòng đem hết kinh nghiệm truyền dạy cho anh một cách hết sức vô tư.

Buổi tối lúc tan làm, anh đi ra bãi đỗ xe, đúng lúc gặp Chủ nhiệm Phương. Bệnh viện có tiêu chuẩn xe cho các chủ nhiệm khoa trong bệnh

viện, đặc biệt những chủ nhiệm có uy tín, đức cao vọng trọng như Chủ nhiệm Phương, không chỉ có xe mà còn có cả lái xe nữa. Nhiếp Vũ Thịnh thấy lái xe đang lật nắp ca pô lên, cúi đầu loay hoay, có lẽ xe đã bị hỏng. Giờ đã xế chiều nhưng nền xi măng của bãi đỗ xe ngoài trời ở viện vẫn nóng hầm hập, ánh mặt trời từ đằng Tây chênh chếch chiếu vào những tấm tường kính của khu nhà khám bệnh, bị phản xạ lại, càng khiến người ta thấy nóng nực.

Nhiếp Vũ Thịnh vội vàng tiến lại gần, hỏi lái xe: “Sao vậy?”

“Lại bị hỏng rồi.” Lái xe ngao ngán nói, “Hình như là ắc quy hết điện.”

“Hay là, Chủ nhiệm đi xe cháu vậy.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Trời nóng quá.”

anh, vẻ như không hài lòng, nhưng cũng không phản đối. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Nhân tiện cháu có hai vấn đề muốn thỉnh giáo chú, liên quan đến bệnh nhân giường số 35.” Chủ nhiệm Phương tuy còn chưa nguôi giận, nhưng ông trước nay không bao giờ làm mất mặt anh trước mặt nhân viên hành chính hoặc bệnh nhân. Đây có lẽ cũng là một kiểu bao che. Có lúc giữa cả phòng bác sĩ, ông mắng té tát Nhiếp Vũ Thịnh, thế nhưng chỉ cần có y tá hay nhân viên hành chính khác đi vào, ông lập tức ngưng bặt.

Vì thế mấy tay tiên sĩ do Chủ nhiệm Phương hướng dẫn thường đùa rằng Nhiếp Vũ Thịnh thực ra mới là đệ tử chân truyền của Chủ nhiệm Phương, vì anh bị mắng nhiều nhất. Chủ nhiệm Phương từng nói với các học trò: “Mắng các anh các chị là vì muốn tốt cho các anh các chị, mắng các anh các chị trước mặt những người có chuyên môn càng là vì muốn tốt cho các anh các chị. Có mặt người ngoài thì không nói nữa, người ngoài không hiểu chuyên môn, các anh các chị làm bác sĩ, trước mặt bệnh nhân cần phải có tôn nghiêm của mình.”

Bây giờ trước mặt lái xe, Chủ nhiệm Phương đương nhiên sẽ không làm anh mất mặt.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe Buick, trong đám bác sĩ trẻ, loại xe này không phải hạng xịn, nhưng cũng không rẻ tiền. Hồi đầu, Chủ nhiệm Phương rất không thích anh, cho rằng còn trẻ mà vừa đi làm đã mua xe, đúng là tính khí công tử. Sau này, quen biết đã lâu, mới hay Nhiếp Vũ Thịnh không hề mua xe bằng tiền gia đình, hồi còn học ở Mỹ anh đã bắt đầu chơi cổ phiếu cũng kiếm được kha khá.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉnh điều hòa xuống mức lạnh nhất, lúc này Chủ nhiệm Phương mới lên tiếng: “Địa chỉ nhà tôi cậu có biết không?”

“Biết ạ.” Hồi năm mới, Nhiếp Vũ Thịnh còn được Chủ nhiệm Phương mời đến nhà ăn cơm, bởi vì khi xếp lịch trực anh đã chủ động xin được trực đêm 30 Tết. Tuy Chủ nhiệm Phương bề ngoài không nói gì, nhưng mọi việc nhỏ nhặt nhất ông đều để tâm, ngày hôm sau ông liền gọi anh đến nhà ăn cơm. Chủ nhiệm Phương luôn rất gương mẫu, mỗi lần trực ban ông đều trực sáng mừng MỘt. Vợ Chủ nhiệm Phương làm việc ở Thư viện thành phố, người hiểu biết lại rất đảm đang, bà đã nghe Chủ nhiệm Phương nức nở khen Nhiếp Vũ Thịnh từ lâu, nên cũng coi anh như con cháu, làm cả một mâm cơm để khoản đãi. Chủ nhiệm Phương rất ít khi tiếp đón đồng nghiệp ở nhà, vì thế các đồng nghiệp trong khoa thường hay nói đùa rằng Chủ nhiệm Phương quả là ưu ái Nhiếp Vũ Thịnh, tiếc rằng ông không có con gái, nếu không nhất định sẽ gả cho anh.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa lái xe, vừa thỉnh giáo Chủ nhiệm Phương về những vấn đề liên quan đến phương án chữa trị của bệnh nhân giường số 35, có hai chỗ anh không hiểu, Chủ nhiệm Phương là người rất giỏi về chuyên môn, ông tận tâm giảng giải cho anh, đến cuối cùng mới nói: “Buổi chiều cậu, là vì muốn tốt cho cậu thôi.”

“Cháu biết.”

“Mấy công ty nước ngoài đó làm gì có chuyện tốt như vậy, bỏ ra bao nhiêu tiền để hỗ trợ bệnh nhân, chẳng qua là vì muốn chúng ta dùng máy móc của họ thôi.”

“Cháu hiểu.”

“Cậu còn trẻ, nếu như chương trình này do cậu cực lực tán thành, sau này có bất cứ vấn đề gì, trách nhiệm đều là tại cậu hết. Quan hệ giữa mọi người trong bệnh viện phức tạp, tôi không muốn cậu phạm sai lầm.”

Lần này, Nhiếp Vũ Thịnh im lặng giây lát mới nói: "Cảm ơn Chủ nhiệm ạ."

“Tôi ở bệnh viện này đã mấy chục năm rồi, từng dạy vô số học trò, có một đồng đồ đệ. Bây giờ, tuổi đời già rồi, gan lại ngày càng bé đi.” Chủ nhiệm Phương thờ dãi, “Tôi cũng biết, có lúc, rõ ràng là muốn cứu người, thế nhưng cuối cùng lại thành ra hại người.”

Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ bất an, anh rất ít khi nhìn thấy mặt này trong con người Chủ nhiệm Phương. Trong khoa, nhất là ở lĩnh vực chuyên môn, ông luôn mạnh mẽ, thậm chí đến mức độc đoán. Các bác sĩ trẻ đều sợ ông, đến Giám đốc bệnh viện cũng phải nhường ông vài phần.

Lúc chờ đèn đỏ, Chủ nhiệm Phương nói: “Thế này đi, cậu làm một bản dự báo rủi ro về chương trình của công ty đó. Đến lúc ấy, tôi đưa cho Phó giám đốc phụ trách nghiệp vụ xem.”

Nhiếp Vũ Thịnh rất đổi kinh ngạc, vội quay đầu lại nói: “Chủ nhiệm...”

“Thực ra lời cậu cũng có lý.” Chủ nhiệm dường như đã thấm mệt, “Lương y như từ mẫu, đã là từ mẫu, cho dù có một phần vạn hy vọng, chắc chắn cũng sẽ thử xem. Chúng ta cho bệnh nhân cơ hội, vẫn tốt hơn là không cho họ cơ hội nào.”

Lúc xuống xe, Chủ nhiệm Phương còn nói: “Tôi có hai con trai, đều không chịu học y. Vì thế...” Ông vờ vai Nhiếp Vũ Thịnh, không nói gì thêm nữa.

Tuy Chủ nhiệm Phương đồng ý xem xét việc áp dụng chương trình này, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không sao vui được. Đối với anh, chương trình này

chỉ là phương án dự bị, bảo hiểm y tế trong nước chưa được hoàn thiện, tuy rằng bảo hiểm ở nước ngoài cũng chẳng ra làm sao. Bất cứ ở đâu, luôn luôn có người không có tiền khám bệnh, hưởng hồ liên quan đến khoa Ngoại Tim mạch của anh, hầu hết các cuộc phẫu thuật đều lớn và phức tạp. Chùng đó tiền viện phí đủ để khiến một gia đình thường thường bậc trung khuynh gia bại sản.

Phương án phẫu thuật đã được kiểm chứng luôn là sự lựa chọn đầu tiên, còn như loại thiết bị mới này, trong trường hợp bệnh án lâm sàng không nhiều thì đương nhiên càng ít dùng càng tốt. Anh cắm cúi dịch tài liệu mấy ngày liền, chỉnh sửa đâu vào đấy rồi mới đưa cho Chủ nhiệm Phương. Đưa tài liệu cho Chủ nhiệm rồi, tự nhiên anh lại thấy hối hận, nhưng mấy lần cứ ngập ngừng muốn nói lại thôi.

Chủ nhiệm có vẻ rất hiểu anh, bèn trấn an: “Yên tâm đi, nếu bệnh viện có định áp dụng phương pháp này thì chắc chắn cũng phải có cả một hội đồng chuyên gia thẩm định, không bao giờ quyết định bừa bãi đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh bước ra khỏi phòng Trưởng khoa, nghĩ ngợi một lát rồi tới thăm phòng bệnh, đây cũng là thói quen công việc của anh. Nếu trực ban ngày, ngoài việc đi kiểm tra phòng bệnh vào buổi sáng, hằng ngày anh đều đi thăm phòng bệnh vào một giờ cố định. Khi kiểm tra phòng bệnh vào buổi sáng thường đông người nhiều chuyện, có một số chi tiết khó mà để ý hết được. Đợi kết thúc đợt kiểm tra buổi sáng, bớt chút thời gian đi thăm lại một lượt sẽ có thể giao lưu với bệnh nhân được nhiều hơn.

Hôm nay anh đến thăm phòng bệnh tương đối sớm, đúng vào giờ chăm bệnh nhân. Vì thế mà phòng bệnh nào cũng ồn ào, hầu hết đều có người nhà vào thăm. Nhiếp Vũ Thịnh bước đến cửa phòng bệnh số 7, bỗng nhiên nghe thấy có người gọi tên mình, quay đầu lại xem, hóa ra là Thư Cầm.

Cô ôm trong tay một bó hoa, tươi cười nhìn anh.

Nhiếp Vũ Thịnh tưởng cô tới thăm bệnh nhân, liền nói: “Đồng nghiệp của cô chuyển sang phòng số 16 rồi, điều kiện ở đó tốt hơn chút.”

Lúc đầu tiên vì muốn nhập viện nên anh đã nói dối với Chủ nhiệm Phương rằng bệnh nhân đó là họ hàng của mình, không ngờ Chủ nhiệm Phương rất quan tâm, không chỉ cho phép nhập viện sớm, mà đợi phòng bệnh hai người có chỗ trống lập tức cho người chuyển bệnh nhân sang đó. Thư Cẩm nói: “Tôi biết rồi, tôi đi thăm ông ấy rồi.” Cô đưa bó hoa cho anh, nói, “Tặng anh đây, thiên thần áo trắng.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra một lúc, mới nhận lấy bó hoa: “Cảm ơn.”

“Tôi phải cảm ơn anh mới đúng, nghe nói anh là bác sĩ mổ chính, kết quả phẫu thuật khiến mọi người rất hài lòng.”

“Đặt stent chỉ là tiểu phẫu thôi, cũng có gì đâu.”

Thư Cẩm cười thành tiếng: “Thôi được rồi, bác sĩ Nhiếp, biết anh kỹ thuật cao siêu rồi, đặt stent chỉ là tiểu phẫu đối với anh, được chưa? Nhưng tôi được người ta nhờ vả, người nhà của Phó tổng giám đốc, còn cả Chủ tịch Hội đồng quản trị của c nhất định muốn mời anh ăn cơm.”

“Không cần đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Tôi chỉ hoàn thành công việc của mình, hơn nữa, bệnh viện chúng tôi có quy định, không cho phép nhận lời mời khoản đãi của bệnh nhân.”

Mấy hôm trước họ còn định gửi anh phong bì, may mà bị tôi ngăn lại, tôi nói, nhất định không được đưa phong bì, nếu không anh ấy sẽ ném đi đấy.” Thư Cẩm làm mặt xấu. “Tôi hiểu anh quá đúng không?”

Nhiếp Vũ Thịnh mỉm cười, đúng lúc có cô y tá đi ngang qua, bắt gặp anh ôm bó hoa đứng đó nói chuyện với một phụ nữ trẻ trung xinh đẹp, lại bất ngờ thấy khóe môi bác sĩ Nhiếp hơi lộ nụ cười, đây đúng là chuyện chưa từng có. Cô y tá trẻ giật nảy mình, dán mắt vào hai người bọn họ, hết nhìn anh rồi lại nhìn sang Thư Cẩm. Nhiếp Vũ Thịnh chợt nhận ra hai người họ đứng ở hành lang nói chuyện rất dễ gây chú ý, đành nói: “Tôi đang phải làm việc, nếu không có chuyện gì khác thì tôi đi thăm phòng bệnh đây.”

“Tôi cũng được coi là người nhà bệnh nhân chứ? Tôi tìm hiểu một chút về bệnh tình Phó tổng giám đốc của chúng tôi không được à?”

“Phẫu thuật xong, ông ta hồi phục rất tốt, ngày mai hoặc ngày kia là có thể ra viện rồi.”

“Bất luận thế nào, bữa cơm này anh cũng nhất định phải đi, cứu một mạng người hơn xây bảy tầng tháp Phật, anh cứ coi như là cứu tôi đi.” Thư Cầm chấp tay, “Trăm sự nhờ anh đấy! Trăm sự nhờ anh đấy!”

“Tôi đã cứu Phó tổng giám đốc của các cô rồi, không cần cứu cô nữa, mà cô cũng có bị bệnh tim đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh không hề động lòng, “Cảm ơn cô về bó hoa, cũng cho tôi gửi lời cảm ơn tấm thịnh tình của Phó tổng giám đốc, còn ăn cơm thì xin miễn đi.”

Thư Cầm biết anh không thích ăn uống nhạt nhẽo, vì thế hôm nay đến chỉ là cố gắng thử một lần mà thôi, nghe anh nói không đi, cô cũng đã lườm trước nên chỉ cười, không nói thêm gì nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh cầm bó hoa, không biết phải làm thế nào với nó. Anh đành quay trở về khoa, đặt bó hoa lên bàn. Bác sĩ Lý ngồi đối diện với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh cầm bó hoa đi vào bèn trêu: “Ồ, cô nào thầm yêu anh tặng đây à?”

Gần như tất cả y tá trong bệnh viện đều thầm yêu Nhiếp Vũ Thịnh, trước kia còn có người phục sẵn ở cửa nhà ăn bệnh viện chỉ để nhìn anh một cái. Nhiếp Vũ Thịnh mỗi lần dùng cơm ở ngoài cũng chỉ ăn qua quýt, nồi cơm chung ở nhà ăn bệnh viện lại càng không hợp khẩu vị của anh. Vì thế mỗi lần đi ăn cơm dưới nhà ăn, anh đều ăn nhanh nhanh chóng chóng cho xong. Máy cô y tá đó thường chờ trong nhà ăn tiếng đồng hồ, trong khi Nhiếp Vũ Thịnh chỉ xuất hiện có 10 phút là đã ăn xong đi về rồi.

“Không phải, là bạn tặng.” Nhiếp Vũ Thịnh lôi đóng biên bản nhập viện ra, tuy bây giờ biên bản nhập viện đều được lập bằng máy tính, nhưng bệnh viện vẫn yêu cầu bác sĩ phải tự tay viết một bản. Viết biên bản nhập viện

hằng ngày là công việc chân tay, nhất là những người như Nhiếp Vũ Thịnh, bệnh nhân đông, thường phải viết vài tiếng đồng hồ mới xong.

Vừa mới viết được mấy hàng, tiếng chuông điện thoại đã reo lên, trông thấy số Thư Cẩm, tưởng cô quên hỏi anh chuyện gì anh liền bắt máy.

Ai ngờ cô chỉ hỏi: “Không ném hoa của tôi ra sọt rác đó chứ?”

“Đương nhiên không rồi, đang để ngay ngăn trên bàn đây này.”

"Đoán chắc anh cũng không dám ném hoa của tôi ra sọt rác, dù sao đi nữa chúng ta cũng là bạn bè hoạn nạn có nhau mà." Thư Cẩm cười giòn giã, "Phó tổng giám đốc mời anh ăn cơm, anh không đi, tôi mời anh ăn cơm, anh chịu đi chứ?"

“Tại sao? Không lẽ cô lại đi gặp mặt à?”

“Không phải là gặp mặt, lần này là vì lo được vụ nhập viện, cả công ty từ trên xuống dưới đều đôn là bạn trai tôi làm bác sĩ ở bệnh viện, vì thế buổi lễ liên hoan chào mừng ngày thành lập công ty, cứ nhất định bắt tôi đem theo bạn trai.”

“Món ân tình tôi nợ cô hình như đã trả hết rồi thì phải.”

“Đúng, đúng. Tôi không dám làm phiền người nổi tiếng như anh phải tháp tùng tôi đi dự liên hoan, nhưng thường là liên hoan xong mọi người còn đi hát karaoke nữa, tôi muốn nhờ anh lái xe đến đón sau khi tôi ăn cơm xong. Anh biết là tôi toàn hát sai nhạc, để tôi đỡ phải xấu hổ, ăn cơm xong có lý do đi về được không?”

“Có lẽ hôm đó tôi trực đêm.”

“Bác sĩ Nhiếp, xin anh đây! Nể tình đạo ở Mỹ, tôi hay xào thịt bò khoai tây cho anh ăn, anh giải cứu huynh đệ một phen đi!”

"Thôi được rồi, nếu hôm đó không phải trực đêm thì tôi sẽ đi đón cô."

“Cảm ơn, cảm ơn, bác sĩ Nhiếp, anh đúng là thiên thần áo trắng!”

Thư Cẩm vừa lái xe vừa gọi điện thoại, thấy Nhiếp Vũ Thịnh đã đồng ý, cô liền thở phào nhẹ nhõm. Ngắt điện thoại, gỡ headphone xuống, cô lái thẳng xe đến công ty. Vừa bước vào thang máy, bỗng cô nhìn thấy một người, vội thu lại nụ cười, gật đầu chào: “Giám đốc Thịnh.”

Thịnh Phương Đình cũng gật đầu chào: “Giám đốc Thư, chào cô.”

Thịnh Phương Đình là kẻ nhảy dù xuống công ty, tuy tuổi trẻ, trình độ chuyên môn còn hạn chế, nhưng bộ phận Kế hoạch mà anh ta quản lý lại rất quan trọng trong công ty. Anh ta không mấy hòa hợp với cả hai phe trong công ty, trước nay đều đơn phương độc mã. Chính vì vậy mà hai phe trong công ty đều rất kiêng nể anh ta, chỉ sợ lỡ vô ý lại đẩy anh ta sang phe bên kia.

Sau khi bước vào văn phòng, Thư Cẩm ngồi xuống uống cốc nước, trợ lý ôm một chồng tài liệu vào cho cô, chợt buột miệng hỏi: “Chị và Giám đốc Thịnh đi cùng nhau ạ?”

“Gặp ở thang máy.” Thư Cẩm không buồn ngẩng đầu lên, “Đúng rồi, Thịnh Phương Đình đã chỉ đích danh một viên quản lý cửa hàng chuyển lên tổng công ty làm trợ lý cho anh ta, tôi bảo cậu đi tìm hiểu căn nguyên chuyện này, cậu đã tìm hiểu rõ chưa?”

“Tìm hiểu rõ rồi ạ.” Trợ lý cười nói, “Kể ra cũng buồn cười, nghe nói Thịnh Phương Đình đi kiểm tra các cửa hàng, đúng lúc gặp viên quản lý này đang đôi co với khách hàng, Thịnh Phương Đình liền bắt anh ta viết bản tường trình, kết quả bản tường trình đó viết rất hay, có đầu có đuôi. Quan trọng nhất là, đây là The letter of explanation, chị biết đấy, trình độ tiếng Anh của mấy viên quản lý cấp dưới, thiếu nước không biết đủ 26 chữ cái ấy chứ. Không ngờ, viên quản lý này lại giỏi tiếng Anh đến vậy, không viết sai một từ nào. Nghe nói lúc đó quản lý khu vực cũng phải kinh ngạc, lập tức chuyển bản tường trình cho Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình xem xong, liền yêu cầu chúng tôi điều viên quản lý này lên làm trợ lý cho anh ta.”

Thịnh Phương Đình đã từng du học nước ngoài nên tác phong làm việc rất tây, người trợ lý trước chỉ vì tiếng Anh không tốt mà bị anh ta sa thải. Thư Cẩm nhún vai nói: “Bản tường trình này có thể khiến cho Thịnh Phương Đình chỉ đích danh viên quản lý kia lấy làm trợ lý, thế thì đưa cho tôi coi thử xem.”

“Vâng.” Trợ lý mau mắn nói, “Lát nữa em gửi vào hòm mail cho chị.”

“Bản chính cũng là gửi email?”

“Vâng, là gửi email.”

“Trực tiếp gửi cho Giám đốc khu vực, không CC cho Thịnh Phương Đình?”

Trợ lý gật đầu.

Thư Cẩm nói: “Người này cũng thật là... Gửi email cho tôi xem nào.”

Trợ lý quay về phòng làm việc, lập tức forward thư cho Thư Cẩm. Thư Cẩm lướt qua, thấy bản tường trình này đúng là viết rất tốt, logic chặt chẽ, lại hợp tình hợp lý, đối với trình độ một viên quản lý mà nói thì quả là hiếm có, thậm chí còn giỏi hơn cả mấy vị cửa hàng trưởng nữa. Chẳng trách Thịnh Phương Đình vừa xem đã châm ngay.

Thịnh Phương Đình cứ nhất định đòi người này thì cho anh ta vừa lòng vậy. Thư Cẩm nghĩ, đây là chuyện nhỏ, nhưng có thể khiến Thịnh Phương Đình cảm thấy mắc nợ cô.

CHƯƠNG 4

Trong giờ làm, Đàm Tĩnh chợt nhận được điện thoại của đồn công an, vốn dĩ điện thoại trong cửa hàng không ược dùng vào mục đích cá nhân khi đang làm việc, nhưng nhân viên nghe điện thoại thấy bảo đầu bên kia là đồn công an muốn tìm Đàm Tĩnh, liền giật bắn cả mình, vội vàng gọi Đàm Tĩnh ra nghe điện thoại.

Đàm Tĩnh cũng hết cả hồn, còn chưa kịp nghĩ ngợi gì, đã nghe thấy đầu bên kia hỏi: “Cô là vợ của Tôn Chí Quân?”

“Vâng.” Đàm Tĩnh hơi hoang mang, “Tôn Chí Quân có chuyện gì vậy? Anh ta sao rồi?”

“Anh ta chẳng sao cả, cô đến đồn công an làm thủ tục đi!”

Đàm Tĩnh càng thêm hoang mang, nhưng đầu bên kia không để cô hỏi nhiều, chỉ thông báo vắn tắt cho cô địa chỉ, rồi lập tức tắt máy.

Đàm Tĩnh đành phải muối mặt đi tìm Quản lý xin nghỉ. Quản lý đang chuẩn bị chuyển lên tổng công ty, đích thân Quản lý khu vực đến cửa hàng thông báo, đây có thể coi là một chuyện vui lớn, bởi từ vị trí quản lý cửa hàng tiến thẳng lên tầng lớp lãnh đạo của tổng công ty, phải nói là chuyện rất hiếm khi xảy ra, mấy khu vực lớn trên cả nước, về cơ bản chưa bao giờ nghe thấy có chuyện đặc cách thăng chức vượt cấp như vậy, vì thế ngay cả Cửa hàng trưởng cũng phải nhìn anh bằng con mắt khác. Mấy hôm nay, Quản lý rất vui, Đàm Tĩnh lập cập theo anh xin nghỉ, anh cũng chẳng hỏi gì nhiều đã đồng ý luôn.

Đàm Tĩnh đổi ba lần xe buýt mới đến được đồn công an đúng lúc tan làm, bảo vệ không cho cô vào. Cô cuống quýt nài nỉ: “Anh ơi, tôi xin nghỉ cả làm để đến đây, nếu ngày mai đến nữa sợ rằng tôi không xin nghỉ được, xin anh cho tôi vào đi.”

Bảo vệ thấy mái tóc cô ướt nhẹ, dính chặt vào trán, đôi mắt tha thiết nhìn anh vật nài, trông vô cùng tội nghiệp. Tuy anh đã quen với đủ thể loại người, nhưng vẫn thấy cô gái này quả thực rất đáng thương, cuối cùng, anh thoáng do dự nói: “Để tôi gọi điện cho cảnh sát Trương, xem đã về chưa, cô đến tìm cảnh sát Trương đúng không?”

Đàm Tĩnh gạt đầu lia lịa, bảo vệ liền nhắc điện thoại lên nói qua loa vài câu, rồi quay lại bảo cô: “Cô đăng ký nhanh lên. Coi như cô gặp may đấy, cảnh sát Trương vẫn chưa về.” Dứt lời, anh ta đưa cho cô quyển sổ đăng ký. Đàm Tĩnh vội rít cảm ơn, rồi nhanh chóng đăng ký, sau đó đi về phía bảo vệ chỉ, tiến thẳng đến phòng làm việc của cảnh sát Trương.

Đàm Tĩnh lần đầu tiên đến đồn công an, trong lòng không khỏi nơm nớp lo sợ, lên lầu tìm đến phòng làm việc, cô thập thò ngoài cửa, thấy giữa căn phòng rộng thênh thang có mấy người dáng dấp giống cảnh sát đang đứng bèn lẩy hết dũng khí hỏi: “Xin hỏi, ai là cảnh sát Trương ạ?”

“Trương Minh Hằng, tìm anh này!” Một viên cảnh sát lên tiếng gọi, cảnh sát Trương nghe tiếng liền quay lại, nhìn cô một lượt như đánh giá rồi hỏi: “Cô là vợ của Tôn Chí Quân?”

Thấy Đàm Tĩnh gạt đầu, cảnh sát Trương nói: “Tôn Chí Quân ẩu đả với người khác, đánh gãy sống mũi người ta, bây giờ họ đến báo án, đợi có kết quả kiểm tra thương tật có lẽ anh ta sẽ bị giam giữ khoảng 15 ngày theo quy định xử phạt về an ninh trật tự.”

Đàm Tĩnh thấy đầu ong lên, mắt hoa hết cả, người mềm nhũn ra như sắp ngã lịm, cô phải vịn vào tường gượng đứng cho vững: “Sao anh ấy lại đánh nhau với người ta...”

“Cô hỏi tôi, tôi hỏi ai?” Cảnh sát Trương nói, “Nghe nói người bị thương là đồng nghiệp của anh ta, đường đường một người đàn ông, thế mà lại chỉ biết vung nắm đấm lên đánh người.” Nói rồi anh ta chỉ vào góc tường, Đàm Tĩnh lúc này mới thấy Tôn Chí Quân đang bị còng vào ghế, cúi gằm mặt xuống không nói năng gì. Trên người anh vẫn mặc đồng phục

công ty, có điều trên áo còn lấm tẩm vết máu, không biết trên người anh có bị thương ở đâu không, hay đó là máu của người bị đánh kia.

Đàm Tĩnh vừa lo lắng vừa tức giận, không biết làm thế nào cho phải. Cảnh sát Trương nói: “Hỏi anh ta địa chỉ, điện thoại liên lạc của người nhà, anh ta chẳng chịu nói gì cả, cuối cùng phải nhờ đến phòng nhân sự ở công ty anh ta mới tìm được số điện thoại của cô, tiền viện phí các thứ của người ta, cô xem làm thế nào đi.”

Đàm Tĩnh mặt trắng bệch hỏi nhỏ: “Phải mất bao nhiêu tiền viện phí ạ?”

“Làm sao tôi biết được?” Cảnh sát Trương có vẻ vừa tức vừa buồn cười, “Người bị thương tên là Phùng Cảnh Huy, vẫn còn trong bệnh viện kia kìa... Thôi, thôi, đã giúp thì giúp cho trót, để tôi chỉ cách cho cô. Cô đến bệnh viện tìm Phùng Cảnh Huy, bồi thường tiền viện phí các thứ cho người ta, nếu người tạtruy cứu thì chồng cô cũng không bị giam giữ nữa.”

Đàm Tĩnh bây giờ mới vỡ lẽ, cô vốn không ngờ, chẳng qua sự việc xảy ra quá đột ngột, khiến cô cuống quá đâm ra lú lẫn mà thôi. Nghe cảnh sát Trương nói, biết anh có lòng tốt chỉ bảo cho mình, cô vội vàng cảm ơn rối rít. Tôn Chí Quân từ lúc cô bước vào cửa không hề ngẩng đầu lên, lúc này lại đánh thép buông một câu: “Tôi không có tiền bồi thường.”

Cảnh sát Trương chẳng những không tức mà còn cười nói: “Anh có bản lĩnh nhỉ, đánh người ta lại còn không có tiền đền. Không có tiền đền sao anh còn đánh người ta chứ?” Đàm Tĩnh chợt thấy đau lòng, cũng không muốn nói thêm gì nữa, cô kéo tay viên cảnh sát nói: “Anh đừng chấp anh ta, để tôi đến bệnh viện.”

Cảnh sát Trương thấy mắt cô đỏ hoe, quay lại nhìn bộ dạng Tôn Chí Quân, liền hiểu ngay tình cảnh giữa hai vợ chồng. Anh làm việc ở đồn công an, kiểu vợ chồng như thế này đã gặp quá nhiều, thường thì chồng gây chuyện ở ngoài, cuối cùng người vợ yếu đuối phải ra mặt giải quyết hậu quả. Anh chợt thấy đồng cảm với người phụ nữ, bèn cho Đàm Tĩnh biết địa

chỉ bệnh viện, còn nói thêm: “Theo tôi, cô cứ mặc kệ giam cho anh ta mười ngày nửa tháng cũng tốt, thứ người gì vậy không biết.”

Đàm Tĩnh ghen ngào cảm ơn cảnh sát Trương, rồi vội vàng chạy đến bệnh viện.

Tuy lúc này đã tắt nắng, nhưng không khí trong thành phố vẫn oi nồng khó chịu. Đàm Tĩnh đang sốt ruột nhưng sau khi đến bệnh viện, cô nghĩ ngợi một lát rồi chạy qua bên đường mua lẵng hoa quả, lẵng hoa quả gần bệnh viện đương nhiên là đắt, nhưng cũng không kén chọn được nhiều như thế. Khu vực cấp cứu của bệnh viện có lắp điều hòa, có điều người đông quá, mùi mồ hôi, mùi thuốc trộn lẫn với mùi thuốc khử trùng đặc trưng của bệnh viện, càng khiến cho người ta khó chịu. Bệnh viện quá lớn, Đàm Tĩnh phải hỏi bàn chỉ dẫn mới tìm được phòng Theo dõi của khoa Ngoại. Vừa đúng lúc gặp vợ Phùng Cảnh Huy đến bệnh viện đưa cơm, hai người họ đang ngồi trên giường bệnh ăn cơm.

Đàm Tĩnh tiến lại rụt rè giới thiệu thân phận và ý định của mình, Phùng Cảnh Huy còn đỡ, nhưng vợ của Phùng Cảnh Huy vừa nghe cô là người nhà Tôn Chí Quân, lập tức vút đôi đũa xuống, nhảy dựng lên mắng té tát: “Chồng cô bị thần kinh à, vô duyên vô cớ vung tay đánh người, đánh gãy cả sống mũi chồng tôi rồi! Tôi cho cô biết, bên công an đã nói, chúng tôi có thể đến tòa kiện anh ta tội cố ý gây thương tích! Lần này tôi nhất định không tha cho các người! Chồng tôi đang yên đang lành, bị các người đánh thành ra thế này, phải nằm viện đến nửa tháng, các người cứ chờ đấy mà đi hầu tòa!”

Đàm Tĩnh chỉ biết cười hồi lỗi, cô lấy tất cả tiền trong túi ra nói: “Tôi đến đư tiền viện phí, xin lỗi đã để chị phải trả trước tiền đặt cọc, tôi cũng không biết bệnh viện bắt phải nộp bao nhiêu tiền, hôm nay đi vội quá, không đem theo sổ tiết kiệm, chỗ tiền này xin chị nhận trước, tôi biết là không đủ, ngày mai tôi đi ngân hàng rút tiền, rồi sẽ gửi chị tiếp.”

“Ai cần mấy đồng tiền bản thiêu của các người!” Vợ Phùng Cảnh Huy dùng sức đẩy Đàm Tĩnh, dúm lẳng hoa quả bên cạnh vào tay cô, rồi tổng cô ra cửa. Trong phòng Theo dõi có khoảng mười mấy giường bệnh, lại đứng vào giờ cơm trưa, bệnh nhân, người nhà bệnh nhân đều chăm chú theo dõi cuộc cãi vã vừa rồi. Đàm Tĩnh vừa xấu hổ và lo lắng, cô vốn không khéo nài nỉ van cầu người khác, chỉ biết cầm lẳng hoa quả trong tay, tiến thoái lưỡng nan.

Vợ Phùng Cảnh Huy chẳng buồn để ý đến cô nữa, ngồi phịch xuống ăn cơm. Phùng Cảnh Huy ngẩng lên nhìn cô mấy lần, bị vợ bắt gặp, chị ta càng thêm tức giận, quát lớn: “Nhìn cái gì mà nhìn? Thấy người ta xinh đẹp mềm lòng rồi à? Bảo sao chồng người ta chẳng dám cho vỡ cả mũi, đũa móc lại đòi chòi mâm son!”

Chị ta mắng vậy, làm mọi người trong phòng Theo dõi càng đổ dồn mắt về phía Đàm Tĩnh, cô chưa bao giờ trải qua cảnh ngộ này nên mặt đỏ bừng, xấu hổ đến mức không sao đứng đó được nữa, đành xách lẳng hoa quả xiêu vẹo bước đi.

Lúc lên cô đi thang máy, từ phòng Theo dõi đi ra đáng lẽ cô phải đi dọc hành lang rồi rẽ trái, nhưng cô mãi nghĩ ngợi, vừa lo nhà họ Phùng không chịu hòa giải, vừa lo ngày mai không biết số tiền dành dụm có đủ nộp viện phí hay không, lòng như lửa đốt. Cô cứ mơ mơ màng màng đi dọc hành lang mãi như thế. Máy tòa nhà lớn trong bệnh viện đều giống nhau, giống như mê cung vậy, rẽ vào một lối rẽ không tìm thấy thang máy, bây giờ cô mới biết mình đã đi lầm đường. Nếu quay trở lại, lại phải đi qua phòng Theo dõi. Cô thực sự không có dũng khí để người nhà họ Phùng trông thấy mình lần nữa, nhìn thấy phía trước có biển chỉ dẫn, cô liền đi thẳng về phía cửa thoát hiểm.

Đi đến chỗ cửa thoát hiểm, cô mới phát hiện ra ở đó còn một cái thang máy nữa. Cô không biết mình đã đi dọc hành lang bao xa, chỉ thấy bốn bề vắng tanh, ánh đèn điện lấp loáng rọi xuống sàn đá hoa. Nơi này không ồn ào hỗn loạn như những chỗ khác. Như thế này cũng tốt, cô vừa lấy tay lau

mồ hôi trên trán, vừa ấn nút thang máy. Cô định đi bộ xuống phía cửa thoát hiểm, nhưng chạy đôn chạy đáo từ chiều đến giờ, cơm tối chưa ăn, miệng đắng ngắt, chân mỏi rã rời, thực sự là không nhấc nổi chân lên nữa, đến lắng hoa quả đó cũng trở nên nặng trĩu, làm đau buốt ngón tay cô. Cô đành ôm lắng quả trước ngực, tự nhủ lòng không được khóc, mọi chuyện rồi sẽ qua đi, chỉ cần nhẫn nhịn chịu đựng thì tất cả sẽ qua hết, ngày mai nhất định cô sẽ nghĩ ra cách.

Mỗi tuyệt vọng cô đều an ủi mình như vậy. Chuyện xấu xa khổ sở đến đâu cô cũng đã từng trải qua rồi, còn chuyện gì cô không chịu đựng được nữa cơ chứ?

Thang máy “tinh” một tiếng, hai cách cửa từ từ mở ra, cô ôm lắng quả, sững sờ nhìn người trong thang máy.

Tuy rằng chuyện xấu xa chuyện khổ sở đến đâu cô cũng trải qua rồi, tuy rằng cô luôn cho rằng chỉ cần mình nhẫn nhịn chịu đựng thì mọi chuyện sẽ qua đi, tuy rằng cô đã cố ngụy trang để che giấu vỏ bọc mềm yếu của mình, tuy rằng cô không hề kiên cường, nhưng cô luôn phải kiên cường đối mặt với tất cả.

Chỉ có điều, cô không thể đối mặt với Nhiếp Vũ Thịnh.

Anh đứng ngay giữa thang máy, hình như cũng không ngờ là sẽ gặp cô. Có điều, chỉ vài giây sau, anh đã khôi phục lại vẻ lạnh lùng, chiếc áo blouse khoác trên người anh hệt như một tấm áo giáp tinh tế nhất, toàn thân anh toát lên vẻ lạnh lẽo, ánh mắt sắc như dao, cả con người dường như bất kỳ lúc nào cũng có thể đâm xuyên cô, mổ xẻ cô, khiến cô không trốn đi đâu được.

Anh đứng trong thang máy nhìn cô như một người xa lạ, hiện giờ, đối với anh, cô thật sự chỉ là một người qua đường xa lạ mà thôi. Khi nghe thấy tên bệnh viện này, lẽ ra cô phải biết rằng, sẽ có thể chạm trán Nhiếp Vũ Thịnh. Nhưng cả bệnh viện to như vậy, hàng nghìn hàng vạn bệnh nhân, cô

cứ ôm một tia hy vọng rằng điều đó sẽ không xảy ra. Huống hồ anh làm ở khoa Ngoại Tim mạch, chắc khó có thể xuất hiện ở khoa Cấp Cứu.

Vậy khí của cô, luôn luôn đen đui như vậy.

Oan gia ngõ hẹp. Những lúc khó khăn nhất, khổ sở nhất cô luôn luôn gặp anh.

Lần cuối khi chia tay, anh đã từng nói: “Đàm Tĩnh, cô tưởng rằng thế là xong ư?”

Anh nói đúng, số mệnh chẳng bao giờ biết thương xót ai, cô không có cách nào né tránh, cũng không có cách nào chạy trốn, cô đã sai, đây là báo ứng của cô.

Đôi giày của Nhiếp Vũ Thịnh lướt ngang qua cô, anh không hề nhìn cô thêm lần nào nữa, chỉ cắm cúi đi thẳng về phía trước. Cô túm lấy cánh cửa thang máy, hai chân mềm nhũn, bóng tối như thủy triều âm thầm ập đến dụi dàng ôm lấy cô vào lòng.

Đàm Tĩnh cảm thấy như đang mơ thấy cơn ác mộng, giống ngày cô sinh em bé vậy. bác sĩ, y tá đều vây xung quanh cô, chỉ nghe thấy bác sĩ nói: “Nhanh, băng huyết, mau đi lấy máu.” Tiếng bác sĩ đờ đờ vừa gần vừa xa, tiếng trẻ con khóc cũng vừa gần vừa xa, trong khi toàn thân cô lạnh buốt, như bị rơi xuống hố băng, không đủ sức giơ ngón tay lên nữa. Ý thức dần dần mất đi, cô không thấy tiếng khóc của con trẻ, lúc đó cô đã cận kề cái chết, nhưng trong tiềm thức, cô biết mình không thể chết.

Nếu như mình chết rồi, đứa trẻ sẽ không có mẹ. Vì thế cô nhất định phải sống, vì con cô nhất định phải sống.

Ý thức dần dần khôi phục, nhưng cô vẫn không nghe thấy tiếng trẻ con khóc, bèn thều thào hỏi: “Em bé đâu rồi?”

Thực ra cô nhớ bác sĩ đờ đờ thông báo với mình rằng đứa bé được đưa vào lồng kính rồi, nhưng dù mệt mỏi đến mức chỉ muốn ngủ, cô vẫn cố

gượng không chịu ngủ, thều thào hỏi lại lần nữa: “Em bé đâu rồi?”

Chẳng ai thềm để ý đến cô, y tá vội vàng chạy ra ngoài trong vầng sáng mờ mờ, cô nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Cô biết mình đã nhìn nhầm, nếu không cô không thể thấy Nhiếp Vũ Thịnh được. Giữa lúc sống chết cách nhau gang tấc, trong khoảnh khắc đối mặt với tử thần, dường như cô đã nhìn thấy anh. Trông thấy anh, cô liền nghĩ: quả nhiên là mình sắp chết rồi. Cô luôn cho rằng mình sẽ nhìn thấy mẹ, nhưng mẹ đã ở sẵn thiên đường chờ cô, cô có thể đoàn tụ với mẹ, vì thế mà cô mới nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh chẳng?

Khuôn mặt Nhiếp Vũ Thịnh một lúc một rõ, mọi thứ xung quanh cũng dần rõ hơn, ý thức cô từ từ khôi phục, cô không phải nằm trong phòng đẻ, tuy đây cũng là bệnh viện, nhưng tất cả đều rất rõ ràng, chứ không phải mơ.

Đứng cạnh Nhiếp Vũ Thịnh là một nữ bác sĩ, cô ta chậm rãi nói: “Tốt rồi, tỉnh lại là tốt rồi. Đã cảm nắng lại còn hạ đường huyết, chưa ăn tối đúng không? Hôm nay may mà cô ngất trong bệnh viện chúng tôi, cũng may có người bên cạnh, cô lại ngã đúng cửa thang máy, nếu chậm một chút nữa, cửa thang máy sẽ kẹp chặt lấy cổ cô thì nguy hiểm lắm.”

Bây giờ Đàm Tĩnh mới hiểu ra, không phải là cô nằm mơ thấy ác mộng, mà là ngất xỉu bên cạnh thang máy.

Nữ bác sĩ lại hỏi: “Điện thoại ở nhà là bao nhiêu? Thông báo cho một người đến chăm sóc cô, vừa truyền cho cô một chai glucose, phải quan sát hai tiếng nữa mới được về. Có bảo hiểm không? Gọi người nhà cô đến nộp viện phí.”

“Không, không cần, tôi tự đi nộp tiền.” Đàm Tĩnh có lẽ ngại ngừng luống cuống, giọng vẫn còn khàn đặc, đầu lưỡi đắng ngắt. Tôn Chí Quân vẫn còn bị giam ở đồn, không có ai đi nộp tiền thay cô được cả. Có lẽ chính anh ta đã báo cho bác sĩ, đưa cô đi cấp cứu, nhưng giờ phút này cô chỉ muốn tránh anh càng xa càng tốt. Cô đã không còn bất cứ mộng tưởng hảo huyền nào, cô cũng không thể kỳ vọng anh là người cứu mình. Có thể

Nhiếp Vũ Thịnh bị ảnh hưởng bởi sự tu dưỡng của bản thân và đạo đức bác sĩ, dù nhìn thấy một người xa 1 ngất xỉu ở đó, anh cũng sẽ không thể thấy chết mà không cứu được.

“Được, tôi gọi y tá đến.” Nữ bác sĩ gật đầu với Nhiếp Vũ Thịnh. “Bác sĩ Nhiếp, người này không việc gì nữa rồi.” Rồi lại nói với Đàm Tĩnh, “Đây là bác sĩ Nhiếp ở bệnh viện chúng tôi, chính anh ấy đã cứu chị, chị cảm ơn người ta đi.”

“Cảm ơn.” Giọng cô nhỏ đến mức chính cô cũng không nghe thấy gì. Nhiếp Vũ Thịnh không thèm nhìn cô, vẫn giữ vẻ lạnh lùng như cũ, thậm chí chẳng buồn đáp lại, chỉ nói với bác sĩ kia: “Tôi lên phòng mổ đây.”

Trong người Đàm Tĩnh chỉ mang có hơn 200 tệ, y tá mang tờ hóa đơn đến cho cô, ngoài truyền glucose, còn làm xét nghiệm máu thường quy, tổng cộng hết hơn 300 tệ. Tuy cửa hàng cũng có làm thẻ bảo hiểm cho nhân viên, nhưng cô lại không mang theo thẻ bảo hiểm. Đàm Tĩnh không có cách nào, đành mượn di động của bệnh nhân bên cạnh gọi cho Vương Vũ Linh, ai ngờ di động của Vương Vũ Linh lại tắt máy. Cô hốt hoảng nghĩ nát óc cũng không ra một ai có thể cho cô vay tiền cả.

Chai glucose đã truyền hết, y tá đến rút kim truyền ra, giục cô đi trả tiền. Đàm Tĩnh đành cắn răng hỏi: “Xin hỏi điện thoại của bác sĩ Nhiếp là bao nhiêu?”

Cô y tá biết cô được bác sĩ Nhiếp đưa vào cấp cứu, lúc đó bác sĩ Nhiếp bế cô xông vào phòng Cấp cứu, mặt anh tái nhợt, khiến cho mọi người trong khoa Cấp cứu đều giật nảy mình, còn tưởng rằng bệnh nhân này là người nhà, hay thậm chí là người yêu của Nhiếp Vũ Thịnh nữa. Lúc bác sĩ Hoắc phụ trách cấp cứu đo huyết áp cho cô, Nhiếp Vũ Thịnh cứ đứng ngây như gỗ, hai tay nắm chặt vào nhau, Phó chủ nhiệm phòng Cấp cứu thấy tình hình như vậy còn phải chạy lại hỏi thăm. Các cô y tá đều thắc mắc, thậm chí nghĩ bác sĩ Nhiếp trước nay luôn là người điềm đạm, vậy mà lần này lại cuống quýt lo lắng như thế, không lẽ nữ bệnh nhân lạ mặt này đúng là bạn

gái của anh? Thế nhưng nhìn có vẻ không giống. Các y tá đều rất tò mò về nữ bệnh nhân này, nào ngờ sau khi lên tiếng kiểm tra xong, thấy bảo cô không sao, lúc hỏi tên bệnh nhân để ghi vào bệnh án, Nhiếp Vũ Thịnh lại nói là không quen biết thấy cô ngã ở gần thang máy nên cứu mà thôi. Không quen nên không biết tên, bệnh sử không rõ, tuổi tác không tường.

Trường hợp như vậy xảy ra quá nhiều, cả bệnh viện to thế này, thường xuyên có người ngất xỉu ở cửa ra vào, hay thậm chí trong hành lang, phòng Cấp cứu của họ chẳng lạ lẫm gì. Lúc nói không quen biết, giọng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lạnh lùng như thường thấy. Bác sĩ Hoắc nhìn cách ăn mặc trang điểm của bệnh nhân thậm chí so sánh với hoàn cảnh của gia đình khá giả như bác sĩ Nhiếp, thấy quả là hai người ở hai thế giới khác nhau. Nhiếp Vũ Thịnh đã nói không quen biết, đương nhiên là không quen biết thật.

Cô y tá Đàm Tĩnh hỏi số điện thoại của bác sĩ Nhiếp, liền bĩu môi nói: “Thôi không cần đâu, bác sĩ Nhiếp đi mổ rồi, hôm nay anh ấy có ca mổ cấp cứu. May cho cô đấy, gặp đúng lúc bác sĩ Nhiếp đi chung thang máy lên phòng mổ cấp cứu. Vừa nãy cô chẳng cảm ơn anh ấy rồi còn gì, tìm anh ấy làm gì nữa?”

Đàm Tĩnh không có cách nào khác đành ấp úng nói: “Tôi... tôi... không mang đủ tiền.”

Cô y tá nói: “Thế thì gọi điện kêu người nhà cô đến.”

“Ở nhà không có ai.”

“Thì gọi cho họ hàng bạn bè.” Ánh mắt cô y tá trở nên nghiêm khắc. “Tổng cộng hơn 300 tệ, cô cũng không có à?”

Đàm Tĩnh nuốt lại câu mình định nói, lí nhí: “Tôi chỉ mang có hơn 200 tệ...”

Cô y tá dường như đã quá quen với những cảnh như thế này, bèn nói: “Thế thì không được, tìm người nào mang tiền đến đây cho cô.”

Đàm Tĩnh gục đầu một lúc lâu mới ngẩng lên nói: “Cô có thể cho cô mượn điện thoại của cô một lát không?”

Cô y tá thoáng ngậy người rồi lôi điện thoại trong túi ra, lẩm bẩm: “Thời buổi này còn có người không có di động.” Bên cạnh có người tháo kim truyền, cô ta vội qua bên đó tháo kim cho người ta.

Đàm Tĩnh không có lòng dạ nào để ý đến thái độ lạnh nhạt của y tá nữa, chờ cô ta đi khỏi, cô liền nhấn từng phím điện thoại, vẫn là dãy số 136 ở đầu, rất lâu về trước Nhiếp Vũ Thịnh dùng số này. Sau này anh ra nước ngoài, số này chắc đã khóa từ lâu rồi.

Thực ra cô vẫn ôm một tia hy vọng mong manh rằng mình chỉ đang hoang tưởng mà thôi.

Trong điện thoại vang lên tiếng tút tút, cô không biết điều này nghĩa là gì, có lẽ sẽ nghe thấy câu “Số máy quý khách vừa gọi không có” cũng nên, thế nhưng dường như chỉ một giây, cũng dường như dài như cả thế kỷ, một giọng nói quen thuộc mà xa lạ, truyền đến bên tai cô qua máy điện thoại.

Anh nghe điện thoại thường giới thiệu cả tên mình theo thói quen: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Bỗng nhiên cô nghẹn ngào, không nói được câu nào. Một số điện thoại đáng lẽ phải vứt đi từ lâu, một số điện thoại cô nên quên từ lâu rồi, cách xa bảy năm, giống như cách cả một khoảng không gian và thời gian, vượt qua trăm sông ngàn núi như trong chuyện cổ, xa như tiếng vọng về từ một thế giới khác.

Cô đã quên hết tất cả lớp vỏ nguy trang bên ngoài của mình biết rõ rằng anh giữ số điện thoại này chắc chắn không phải vì cô. Tình yêu giữa hai người đã bị lòng hận thù găm nhăm đến tận xương tủy từ lâu, chỉ là trong buổi tối khốn khổ, nhục nhã, bất lực như thế này đây, cô lại nảy dạ hảo huyền nhớ lại những ngày tháng đẹp đẽ đã qua.

Tất cả những gì đẹp đẽ, đều đã bị chính bản thân cô, xé nát thành từng mảnh vụn.

Cô khẽ hít vào một hơi, để giọng nói của mình nghe có vẻ mềm mại và uyển chuyển hơn, câu này dù khó nói đến mấy, cô quyết định phải nói.

Còn gì để lưu luyến, còn gì để tiếc nuối đâu, chẳng qua chỉ là giảm thêm một cái, đâm thêm một nhát nữa thôi.

Cô hỏi: “Có thể cho tôi vay ít tiền không?”

Nếu quay lại bảy năm trước, cô thà chết cũng không bao giờ nói như thế với Nhiếp Vũ Thịnh. Thế nhưng sau bảy năm cái chết đã nhẹ như lông hồng, chỉ còn những gian khổ khó khăn trong cuộc sống buộc cô phải từ bỏ lòng tự trọng. Tự trọng là gì? Có ăn được không? Có chữa bệnh được không? Có thể gửi Bình Bình đi học mẫu giáo được không?

Đến bản thân cô cũng phải sững sờ vì mình có thể thốt ra câu nói này với Nhiếp Vũ Thịnh một cách lưu loát, rõ ràng, gần như vô liêm sỉ, thậm chí không hề sợ sệt như vậy.

Cô gần như có thể tưởng tượng được anh sẽ không do dự cúp máy.

Quả nhiên, gần như ngay lập tức, anh liền cúp máy.

Cô lại gọi lần nữa, tiếng chuông đó rất lâu, tay cô run lên bần bật, như không khống chế được bản thân vậy. Cô nghĩ: thà rằng anh cứ tắt máy, nhưng không, không nửa phút sau, anh vẫn nghe.

Không chờ anh nói, cô đã cướp lời: “Thư anh viết cho tôi, cả ảnh nữa tôi nghĩ anh muốn lấy lại.”

Anh im lặng rất lâu, rồi dần từng tiếng một: “Cô cần bao nhiêu tiền?”

“Năm vạn.” Cô nói. “Tôi trả lại anh tất cả, hơn nữa sẽ không tiết lộ với bất cứ ai mối quan hệ của chúng ta.”

Anh cười trong điện thoại: “Cô cho rằng mình đáng giá năm vạn? Đàm Tĩnh, cô đánh giá mình cao quá đấy.”

“Không phải tôi đáng giá năm vạn, mà là quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh đáng giá năm vạn.” Cô gắng bình tĩnh lại cùng cực xấu xa cũng chỉ thế này thôi. “Chắc chắn anh không muốn có bất cứ quan hệ nào với tôi nữa, nên tôi trả lại anh tất cả. Từ này về sau, chúng ta không còn liên quan gì đến nhau

“Sao cô không đòi 10 vạn đi! Vừa đủ để làm phẫu thuật cho con trai cô!” Giọng anh toát lên vẻ căm hận và khinh bỉ, “Hay cô thấy quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh không đáng giá 10 vạn?!”

“Anh muốn đưa tôi 10 vạn thì cứ đưa.” Cô bất chấp tất cả, “Tôi không có tiền trả tiền cấp cứu, anh xuống đây trả cho tôi.”

“Được, cô chờ đấy.”

Từ hành lang tầng 13 nhìn xuống, nhà nhà đã lên đèn, cả thành phố trông giống như một biển đèn rực rỡ. Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng đầu lên, rồi đột ngột tức giận ném mạnh điện thoại đi.

Chiếc điện thoại văng vào tường rồi rơi “choang” xuống đất, linh kiện bắn khắp nơi. Trong lòng anh chỉ còn lửa giận bùng bùng đang thiêu đốt điên cuồng, đến nỗi các mạch máu trong người anh như muốn nổ tung.

Từ phòng Cấp cứu đi ra, anh đã không thể khống chế tình cảm của mình nữa. Anh biết mình như vậy không thể cầm dao mổ được, đành phải gọi đồng nghiệp đang trực ban đến mổ giùm, còn mình quay trở lại phòng trực thay cho đồng nghiệp. Sự xuất hiện của Đàm Tĩnh đã làm đảo lộn tất cả, nhất là khi anh nhìn thấy cô ngã xuống bên thang máy, phản ứng đầu tiên của anh là hoảng sợ. Rất nhiều lần anh đã nhắc đi nhắc lại với mình rằng, tình yêu thời niên thiếu chỉ là sự khờ khạo ấu trĩ, hơn nữa anh đã phải trả một cái giá đắt cho nó rồi. Hãy quên người phụ nữ lòng dạ độc ác đó, quên mối tình đầu dang dở đó đi.

Nguồn ebook: <https://www.luv-ebook.com>

Anh đã phải mất bao nhiêu năm tháng để ép mình dần dần thích ứng với cuộc sống không có Đàm Tĩnh. Một dạo anh tưởng rằng mình đã thành công. Thế nhưng, giây phút trông thấy Đàm Tĩnh ngã xuống, anh mới hiểu mọi cố gắng của mình chẳng qua chỉ là sự giãy giụa vô ích, mọi thứ của anh vẫn nằm trong tay người phụ nữ ấy, hỷ nộ ái lạc, tất cả và tất cả, vẫn gắn chặt với cô ta. Anh bế cô lên, như bao nhiêu lần anh từng làm trước đây, chỉ có điều cô bây giờ không còn là Đàm Tĩnh của anh nữa, mặt cô tái nhợt đến đáng sợ, khóe mắt còn đọng nước mắt, cô đã khóc. Trong giây phút đó, anh chợt thấy hoảng loạn hết như bảy năm về trước, anh không thể tưởng tượng nổi cô sẽ rời xa anh, cho dù sự rời xa này về thể xác hay về tinh thần. Anh đã từng hận cô đến tận xương tủy, thậm chí hận đến mức nghĩ cô chết rồi mới hả. Nhưng khi cô ngã xuống trước mặt anh, anh lại thấy hoảng sợ vô cùng. Nếu cô chết, nếu cô không còn tồn tại trên cõi đời này nữa, anh cũng không cách nào tưởng tượng được mình phải làm sao để có thể sống một mình. Tất cả những hận thù trước kia, cũng chỉ bởi vì biết cô vẫn còn trên thế gian này, cho dù cách xa nhau đến hàng nghìn vạn dặm, cho dù cô đã biến mất trong biển người mê mông nhưng dù sao cô và anh vẫn cùng chung một khoảng không gian và thời gian, cho dù có từ lâu đã trở thành một người xa lạ. Nhưng cô vẫn còn trên thế gian này, tất cả hận thù của anh, đến cuối cùng anh mới tuyệt vọng hiểu ra rằng, hóa ra chỉ vì không thể ở bên cạnh anh nữa.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh.

Anh bế cô lên, vỗ vào mặt cô, thì thầm gọi tên cô, thậm chí muốn cúi xuống hôn cô. Cô giống như người đẹp ngủ trong rừng trong truyền thuyết, nếu như anh hôn cô, liệu cô có thể tỉnh lại không? Anh rối loạn như đứa trẻ bị lạc mẹ, chỉ biết ôm khư khư thứ quý giá nhất trên đời, mà không biết phải làm gì. Nếu cô không tỉnh lại nữa sao?

Anh đâu ngờ, sau khi mất cô, tương tư đã trở thành một thứ thuốc độc, dần dần ăn mòn lục phủ ngũ tạng anh, bảy năm khổ sở kìm nén, hóa ra,

bệnh trạng đã không thể cứu vãn được nữa. Trong giây phút ấy, anh chỉ mong có thể đem tất cả của mình để đổi lấy việc cô từ từ mở mắt.

Khi bé cô lao vào phòng Cấp cứu, tay anh vẫn còn đang run. Tóc của cô vương vãi trên mặt anh, anh luống cuống đếm mạch đập, vốn là động tác đã quá đổi thành thạo, nhưng anh cứ bị ngắt quãng hoài, mỗi lần đếm được đến mười mấy nhịp, anh lại bần loạn đếm sai, không nhớ nổi mình đã đếm đến bao nhiêu nữa, đành phải bắt đầu lại từ đầu. Các đồng nghiệp ở phòng Cấp cứu chạy đến, anh mới bị động đứng im một chỗ.

Anh biết mình không thể không chế tình cảm được nên sau khi ra khỏi phòng Theo dõi, anh đành tìm lý do đột xuất nhờ đồng nghiệp thực hiện giúp ca mổ sắp xếp từ trước. Anh đắm đuối mồ hôi lạnh ngòì trong phòng trực, cho đến khi tiếng chuông điện thoại reo lên.

Nhiếp Vũ Thịnh, chi bằng may chết đi còn hơn.

Anh lạnh lùng lắng nghe giọng nói có trong điện thoại, lắng nghe yêu cầu cô đưa ra. Không phải cô yêu cầu mà cô đang tống tiền.

Đúng vậy, quá khứ của Nhiếp Vũ Thịnh đương nhiên đáng giá năm vạn, thậm chí đáng giá mười vạn.

Anh chỉ không ngờ cô có thể làm thế, có thể mở được miệng nói câu đó.

Nhưng như thế cũng tốt, anh nhìn ánh sáng phản chiếu lại trên cửa kính, khoe miệng nở nụ cười châm biếm. Người đàn bà này vốn là loại người như thế, chẳng phải bảy năm trước anh đã biết rồi ư? Cô ta không có giới hạn thì cứ để cho cô ta không có giới hạn đi, đằng nào thì dù là tống tiền cô ta cũng chỉ có thể tống tiền mình một lần cuối này thôi. Nhiếp Vũ Thịnh, may có thể quên hẳn cô ta đi rồi.

Anh ngòì thụp xuống, tìm thấy SIM điện thoại của mình trong đồng mảnh vụn. Ngày mai, anh sẽ đi thay điện thoại mới

Anh cất SIM điện thoại vào trong hộp đựng danh thiếp, rồi quay trở lại phòng trực, mở khóa ngăn kéo bàn làm việc của mình, lấy ví tiền ra, rút mấy tờ tiền màu hồng, đoạn đi thang máy xuống lầu.

Đàm Tĩnh ngồi trên chiếc ghế dài ngoài hành lang, đến tận khi Nhiếp Vũ Thịnh đưa cho cô tờ hóa đơn thanh toán, cô mới ngẩng đầu nhìn anh.

Mặt anh vẫn không có chút cảm xúc nào, nếu nói trước kia ánh mắt anh thỉnh thoảng lộ vẻ căm hận thì nay đến cả ánh mắt căm hận anh cũng không buồn cho cô nữa. Người đàn ông này và tất cả những gì thuộc về mình đều đã kết thúc, cô đã hủy hoại mọi thứ hết sức triệt để, bảy năm trước một lần, hôm nay lại một lần nữa.

Đến làm kẻ thù của nhau cũng không thể, cô nhìn xuống, như vậy cũng tốt.

Cô không hề cảm ơn, nhận lấy tờ hóa đơn rồi đi vào phòng đưa cho cô y tá, đoạn quay người đi về. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh đứng chờ cô ở đầu hành lang, anh dường như đoán trước được cô sẽ không đi thang máy mà đi cầu thang bộ xuống.

Anh chỉ nói: “Thời gian, địa điểm.”

Cô ngó người một lúc mới hiểu là anh hỏi cô thời gian và địa điểm đưa tiền. Cô đáp: “Tôi cần gấp, 10 giờ sáng mai, ở ngay quán cà phê đối diện bệnh viện.”

Anh thờ ơ liếc cô rồi quay người đi mất.

Đàm Tĩnh đi bộ về, vốn cô đã lên xe buýt đi được mấy bến rồi, sau đó, xe buýt đến chỗ xuống, đáng lẽ cô phải đổi xe, nhưng không hiểu sao, cô lại lần theo bến xe buýt đi bộ về phía trước. Tới lúc về đến nhà cô mới phát hiện ra mình đã đi bộ qua mấy bến xe rồi.

Quai ba lô đeo trên lưng đã bị cô nắm đến nỗi ướt đẫm mồ hôi tay, trong nhà không bật đèn, tối om om, nhưng như thế cũng tốt. Cô ngồi trên chiếc

ghế sofa cũ kỹ, không buồn đứng lên nữa. Cô vẫn giữ nguyên tư thế như lúc vừa mới về, tay nắm khư khư quai ba lô, ngồi bất động ở đó.

Cô phải dọn dẹp đồ đạc một chút, cô đã hứa sẽ trả lại cho anh những thứ đó.

Thực ra cũng chẳng có gì, chỉ là một vài lá thư anh viết, dăm ba món đồ nhỏ anh tặng cô, cả tấm ảnh hai người chụp chung nữa.

Cô biết bản thân vô liêm sỉ đến cực độ, nhưng t cô quá mệt mỏi rồi, cuộc sống đã bức bách cô quá đỗi, giống như một sợi dây thừng thắt chặt vào cổ, khiến cô không hít thở nổi. Khi đã sắp tắt thở, sắp không chịu nổi nữa, cô đành quờ quạng tóm lấy bất cứ thứ gì có thể tóm được, để hít lấy một hơi. Cho dù hơi thở đó độc ác hay không đến đâu chẳng nữa.

Cô dựa vào đâu mà đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh? Thế nhưng quả nhiên anh vẫn đồng ý cho cô, bởi cô biết chắc rằng với tính cách và lòng tự trọng của mình, anh sẽ dùng tiền để tống cổ cô đi, như vậy từ nay anh có thể không còn cả hận cô nữa.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh, cô thầm gọi tên mình. Cô làm như vậy, là vì sao chứ? Là sợ mình vẫn còn ôm mộng viễn vông ư? Là sợ mình sẽ một lần nữa lao vào cái bẫy ngọt ngào mà đáng sợ đó ư? Là sợ mình trong lúc tuyệt vọng sẽ giơ tay ra vọng tưởng tóm được anh ư?

Không cần phải nằm mơ nữa, như thế này cũng tốt.

Cô co quắp người lại trên sofa như một đứa trẻ, tựa hồ được trở về trong lòng mẹ. Bảy năm nay, không một giây phút nào cô không ở trong trạng thái mệt mỏi rã rời, gánh nặng cuộc sống làm cô không sao chống đỡ được nổi, rất nhiều lần cô thấy mình không thể tiếp tục gánh vác được nữa, thế nhưng vì con cô vẫn phải cắn răng chịu đựng.

Thực ra Đàm Tĩnh cũng biết, cô đã quá khắt khe với chính mình, vì thế hôm nay nhân lúc không có ai, con trai và Tôn Chí Quân đều không ở bên cạnh, cuối cùng cô cũng cho phép bản thân được co mình lại một cách yếu

đuổi và mệt mỏi như thế này. Trên đời vốn không có truyện cổ tích, càng không có chàng hoàng tử cưỡi ngựa trắng nào đến cứu cô, trên thế giới này chẳng có gì cả, chỉ có mình cô, cô cũng chỉ cho phép mình thương xót bản thân một lúc, chỉ một lúc này thôi. Ngày mai cô phải đi lấy tiền, ngày mai cô phải đi làm, ngày mai cô phải nghĩ cách bảo lãnh Tôn Chí Quân ra khỏi đồn công an, ngày mai cô còn phải chữa bệnh cho Bình Bình.

Cô cứ co quắp trên chiếc sofa cũ nát như vậy, rồi từ từ chìm vào giấc ngủ.

Tất cả các bác sĩ trực đêm sáng sớm hôm sau bắt buộc phải đi kiểm tra phòng bệnh, kiểm tra phòng bệnh và giao ban xong thì có thể về nhà ngủ. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không về nhà, anh đi thẳng đến ngân hàng rút tiền rồi quay lại quán cà phê đối diện bệnh viện.

Đàm Tĩnh đến sớm hơn anh, trong mắt cô hằn những tia máu đỏ, dưới ánh mặt trời rực rỡ ngày hè, trông cô càng thêm tiều tụy. Khóe mắt cô đã có nếp nhăn, thoáng nhìn già hơn tuổi thật rất nhiều.

Cô không hề né tránh ánh mắt của Nhiếp Vũ Thịnh, anh nhìn cô rất kỹ, như thể chưa từng quen biết cô vậy. Có lẽ, anh quả thực không nên quen biết cô cuối cùng, anh rút ra một chiếc túi giấy dày cộp, nói: “Tiền ở trong này, tất cả là hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi một tệ. Tôi chỉ đưa cô ba vạn, trừ đi tiền viện phí tôi trả cho cô hôm qua còn từng này thôi.”

Đàm Tĩnh không đáp lại, cô đưa chiếc hộp cho anh.

Nhiếp Vũ Thịnh mở ra, lật đi lật lại các thứ trong đó, tất cả thư từ của mình, còn có những thứ nhỏ nhỏ anh tặng cô đều ở bên trong. Có điều, khung của chiếc ảnh chụp chung rõ ràng đã bị đập vỡ, miếng kính không còn nữa, viền khung cũng bị rời ra một đoạn.

“Ghim cài áo đâu?” Anh ngẩng đầu lên hỏi cô.

“Tôi bán rồi.” Cô bình thản nói, “Cái ghim cài áo đó nạm kim cương, đáng giá vài nghìn tệ, nên tôi đã đem bán, tiền cũng tiêu hết rồi.”

Anh gật đầu: “Rất tốt.”

Cũng không biết ý anh là cô bán rất tốt hay cô giải thích như vậy rất tốt.

Cô không biện hộ gì, chỉ đưa tay ra định đỡ lấy túi tiền trong tay anh.

“Không đếm ư?” Anh nhếch mép, rồi nở nụ cười nửa miệng: “Cũng không chê ít sao? Hôm qua còn đòi tôi 5 vạn cơ mà.”

“Anh không muốn đưa thì thôi.” Đàm Tĩnh nắm lấy quai túi đứng lên. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh gọi giật lại: “Chờ đã.”

Cô tưởng anh còn có gì muốn nói, nào ngờ anh đột ngột vung tay lên, tất cả tiền trong túi rơi ra đất như một trận mưa. Bị ngăn cách bởi những tờ tiền đang bay, tầm mắt cô mờ hẩn đi. Anh đứng ngay trước mặt cô, giống như năm ấy anh sai bước trên lớp lớp đóa hoa rụng tiến về phía cô, thế nhưng ngày hôm nay họ đã là người ở hai thế giới khác nhau, cô không còn sức lực giơ tay về phía anh nữa.

Anh thậm chí còn cười với cô: “Cô cứ nhặt từ từ nhé, đừng nhặt thiếu tờ nào đây!”

Tất cả mọi người trong quán cà phê đều ngậy ra nhìn họ, rồi lại nhìn đồng tiền trên mặt đất. Đàm Tĩnh nước mắt lưng tròng nhưng cô nhin không rơi lệ, chẳng nói tiếng nào, lập tức ngồi thụp xuống nhặt tiền.

Nhiếp Vũ Thịnh quay người bỏ đi.

Mọi người xung quanh đều nhìn đồng tiền rơi đầy đất, Đàm Tĩnh không ngẩng lên, chỉ cầm túi nhặt từng tờ tiền đút vào túi, nhặt hết tờ này đến tờ khác, những tờ tiền vung ra đầy đất, như đống tro tàn vừa đốt trụi tất cả. Tay Đàm Tĩnh run lên, nhưng cô nhặt rất nhanh. Cho dù Nhiếp Vũ Thịnh ném tiền vào mặt cô, cô vẫn cúi miệt mài nhặt từng tờ lên như thế này ư? May mà anh vẫn bị cái gọi là phong độ ràng buộc, dầu sao đi nữa anh cũng không thể đối xử với một người phụ nữ như vậy được. Ném tiền xuống đất, có lẽ đó cũng là cực điểm của anh rồi, cực điểm để biểu thị sự kinh bỉ và

nhục mạ của anh. Đầu óc trống rỗng, cô chỉ mãi miết lo nhặt tiền như một cái máy, rồi nhét vào trong túi. Cũng may cuối cùng đếm lại, không thiếu một đồng nào. Hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi một tệ, khi tìm thấy đồng xu một tệ sáng bóng đó ở dưới gầm bàn, cô thở phào nhẹ nhõm. Đợi cô đứng thẳng người dậy mới phát hiện tất cả mọi người trong quán cà phê đều đang nhìn mình bằng ánh mắt lạ lùng, ngay mấy người phục vụ e dè tránh xa cô, một người đàn bà nhặt tiền rơi dưới đất trong mắt người ngoài chắc chắn là vô liêm sỉ đến cực độ, đáng khinh đến cực độ. Thực ra cô cũng rất khinh bỉ bản thân mình, nhưng bây giờ cô không nghĩ được nhiều như thế.

Từ quán cà phê đi ra, cô đi thẳng đến bệnh viện, đầu tiên là tìm gặp bác sĩ chữa trị cho Phùng Cảnh Huy, lấy một vạn tệ nộp tiền đặt cọc viện phí, rồi đến phòng bệnh gặp Phùng Cảnh Huy. Hôm nay vợ của Phùng Cảnh Huy đi làm, chỉ có một mình Phùng Cảnh Huy nằm trên giường đọc báo. Đàm Tĩnh đã nói chuyện với bác sĩ chữa trị của Phùng Cảnh Huy, biết gãy sống mũi có thể nằm viện hoặc về nhà chữa trị, nhưng người nhà Phùng Cảnh Huy nhất định đòi nằm viện. Đàm Tĩnh biết vợ Phùng Cảnh Huy hậm hực tức tối nên mới nhất quyết đòi để anh ta nằm viện nhằm tính thêm tiền viện phí, thuốc men, dù sao cũng là tại Tôn Chí Quân đánh anh ta thành ra thế này, người đứng dưới mái hiên không thể không cúi đầu.

Phùng Cảnh Huy vừa nhìn thấy cô dường như có vẻ hơi ngại ngùng, vội vàng gấp tờ báo lại. Đàm Tĩnh đưa tờ hoá đơn nộp tiền đặt cọc viện phí cho anh ta, dặn dò: “Anh cứ yên tâm ở đây chữa bệnh, nếu như chỗ này không đủ thì gọi điện thoại cho tôi, tôi sẽ mang tới. Tất cả là do Tôn Chí Quân không tốt, đánh anh thành ra thế này, ở đây còn một nghìn tệ, anh đưa cho chị nhà để chị hầm canh xương hay gì đó cho anh ăn, nghe nói bị gãy xương phải cung cấp canxi. Đáng lẽ tôi đã mua chút hoa quả đến, nhưng không biết anh có phải kiêng cử gì không, nên tôi không mua.”

Phùng Cảnh Huy thấy cô vừa nộp tiền viện phí vừa mang tiền mặt đến, nói chuyện lại nhã nhặn, đối diện với một người phụ nữ như vậy anh ta

không thể nào sung sĩa thốt ra những lời khó nghe được, đành nói: “Thật ta tôi chỉ đùa với Tôn Chí Quân thôi, không ngờ anh ấy lại nổi giận. Con người anh ta thật xấu tính quá, sao lại có thể đánh người cơ chứ?”

Đàm Tĩnh cười gượng: “Tất cả là do Tôn Chí Quân không tốt, làm anh phải bị vạ lây. Tôi thay mặt anh ấy xin lỗi anh, mong anh bỏ qua cho. Bây giờ anh ấy vẫn bị giam ở đồn công an, chiều nay tôi còn phải đi làm, tôi đưa cho anh số điện thoại ở cửa hàng, nếu anh có việc gì, hoặc nếu tiền thuốc thang viện phí không đủ, anh cứ gọi điện cho tôi là được.”

Phùng Cánh Huy vốn dĩ vẫn âm ức trong lòng, nhưng thấy Đàm Tĩnh nói năng dễ nghe, nghĩ bụng cô cũng là người phụ nữ đáng thương, hơn nữa Tôn Chí Quân bị giam ở đồn công an, tuy cô không nhắc đến nửa câu nhưng thái độ vẫn rất nhã nhặn, vì thế nổi hậm hực của anh ta cũng đã tan mất tự bao giờ. Phùng Cánh Huy nói: “Tôi hiểu ý cô, cô muốn tôi không kiện Tôn Chí Quân chứ gì. Thực ra, tôi là đồng nghiệp với anh ta, bình thường quan hệ vẫn rất tốt, ai ngờ anh ta bỗng dưng đánh người, lại còn đánh tôi thành ra thế này nữa chứ.”

Đàm Tĩnh không biết làm sao, đành xin lỗi rồi rít, những bệnh nhân khác trong phòng bệnh, thấy cô đáng thương quá, liền thi nhau nói giúp cô. Có người nói: “Đánh người là không đúng, nhưng người ta cũng đã bị bắt giam rồi, vợ người ta đến xin lỗi, lại còn đưa tiền nữa, thôi anh bỏ qua chuyện này đi.”

“Đúng rồi đấy, tôi thấy thái độ của cô vợ này rất tốt, chẳng hiểu sao ông chồng kia lại vô cớ đánh người thế cơ chứ.”

Đàm Tĩnh từ trước đến nay ghét nhất là bị người khác nói này nói nọ, nhưng trước tình cảnh này, có xấu hổ đến mấy cũng phải cắn răng chịu đựng. Cô chỉ nói: “Tôi phải đi làm đây, số điện thoại tôi viết ở đây, anh có chuyện gì thì cứ trực tiếp tìm tôi.”

Phùng Cánh Huy nói: “Cô là người biết điều, tôi cũng hiểu ý cô, muốn tôi không kiện Tôn Chí Quân. Chuyện này tôi phải bàn với vợ tôi đã.”

Đàm Tĩnh nghe anh ta nói vậy, vội vàng cảm ơn. Phùng Cảnh Huy nói: “Một người phụ nữ như cô tất tả ngược xuôi thế này cũng vất vả quá, thôi cô đi làm nhanh lên.”

Đàm Tĩnh ngồi trên xe buýt mà vẫn lo lắng không yên, chẳng biết Phùng Cảnh Huy có kiện Tôn Chí Quân không nữa. Tuy Phùng Cảnh Huy có vẻ muốn kết thúc chuyện này cho nhanh, nhưng vợ anh ta dường như không muốn bỏ qua dễ dàng như vậy. Nhưng dù thế nào chăng nữa, trong chuyện này, cô cũng đã cố gắng hết sức, thậm chí còn phải làm chuyện cô không bao giờ muốn là – đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh.

Đàm Tĩnh vô thức nắn nắn cái túi vẫn còn hơn một vạn tệ, cô biết mình đã đem chút tàn tro sót lại trong lòng thổi bay tan tành không còn gì hết, nhưng như vậy cũng tốt. Cô mệt mỏi dựa vào cửa xe buýt, ánh nắng gay gắt của ngày hè oi bức xuyên qua chiếc rèm màu xanh nhạt rọi vào trong, chiếu lên da thịt khiến người ta thấy rất bỏng.

Không còn gì để lưu luyến nữa, không còn gì nữa rồi.

CHƯƠNG 5

Phải đổi thêm mấy lần xe buýt nữa mới tới cửa hàng, vội vội vàng vàng nhưng cuối cùng Đàm Tĩnh vẫn bị đi làm muộn. Vừa bước vào cửa thấy Vương Vũ Linh nháy mắt ra hiệu cho mình, cô chưa kịp hiểu gì thì Quản lý đã nhìn thấy cô, nghiêm nghị nói: “Đàm Tĩnh, sao cô lại đi muộn nữa vậy?”

Đàm Tĩnh hơi ngỡ ngàng nhưng đi muộn quả thực là không nên, cô đành cúi đầu nói: “Tôi xin lỗi.”

“Xin lỗi rồi thì có thể vi phạm quy định ư?” Quản lý lạnh tanh nói, “Tháng này cô đã đi muộn ba lần, theo quy định trừ hết tiền thưởng của cô.”

Đàm Tĩnh còn đang ngạc nhiên, lại nghe Quản lý nói: “Hôm qua cô xin nghỉ một ngày, theo quy định công ty, trừ tiền lương ngày hôm qua, còn

nữa, “ngày mai cô đi làm cả hai ca.”

Đàm Tĩnh bị một loạt sự việc như thế làm cho ngỡ ngác, bình thường Quản lý đối xử với cô cũng có thể nói là khá, bởi cô làm việc rất chăm chỉ, không bao giờ trốn việc. Hôm qua lúc cô xin nghỉ, Quản lý còn rất khách khí với cô. Sao hôm nay thái độ lại đột nhiên thay đổi một trăm tám mươi độ vậy?

Quản lý thấy cô đứng ngẩn ra đấy, lại càng tức hơn: “Còn không mau đi thay quần áo đi!”

Cô vội vàng đi vào phòng thay đồ, thay bộ quần áo đồng phục rồi ra ngoài. Người thu ngân ca sáng giao ban cho cô xong, cô mở máy thu tiền ra bắt đầu làm việc.

Công việc nhàm chán vô vị này, cô đã làm sáu năm rồi. Từ cửa hàng này đổi sang cửa hàng khác, rất nhiều đồng nghiệp thân quen đã chuyển đi chỗ khác hoặc kết hôn. Chỉ có cô và Vương Vũ Linh vẫn bám trụ công việc này. Dù sao đi nữa, công việc này nặng không đến mặt, mưa không đến đầu, tuy mỗi ngày phải đứng hàng mấy tiếng đồng hồ, thường xuyên đứng đến rộp cả chân, nhưng thu nhập hàng tháng lại rất ổn định.

Cô không có bằng đại học, những công việc có thể xin được cũng chỉ có vậy thôi, tuy không bao giờ dành dụm được tiền, nhưng còn tốt hơn là không có cơm ăn, nên cô rất trân trọng công việc này. Không hiểu sao cả chiều hôm nay Quản lý mặt cứ hầm hầm, lại còn đứng ý ra cạnh quầy thu ngân, khiến Vương Vũ Linh cũng không dám tranh thủ nói chuyện với cô.

Buổi tối sau khi tan làm, lúc ở trong phòng thay đồ thay quần áo, Vương Vũ Linh mới hỏi: “Mặt cậu sao vậy? Tối qua không ngủ được à? Còn nữa, hôm qua cậu xin nghỉ làm gì vậy? Đồn công an tìm cậu làm gì?”

Đàm Tĩnh biết Vương Vũ Linh tính khí nóng nẩy, biết được chuyện cả Tôn Chí Quân thế nào cũng lại khuyên cô ly dị. Vì thế cô giấu giếm nói: “Không có gì.”

“Xảy ra chuyện gì cậu lại còn định giấu tó à?” Vương Vũ Linh tức giận, “Cậu có còn là bạn của tó nữa không?”

Đàm Tĩnh gắng chuyển chủ đề, trên đường từ bệnh viện đến cửa hàng, sợ mang tiền trong người không an toàn nên giữa đường cô đã ghé vào ngân hàng, gửi tất cả số tiền vào đó, vì thế mới đi muộn. Cô đưa sổ tiết kiệm cho Vương Vũ Linh, dặn: “Cái này cứ tạm thời để ở chỗ cậu nhé.”

Wương Vũ Linh thấy là số không kỳ hạn, lại mở ra xem con số bên trong, giật mình hỏi: “Sao tự nhiên cậu lại gửi nhiều tiền thế? Cậu lấy đâu ra vậy?”

Thấy Đàm Tĩnh im lặng, Vương Vũ Linh biết tính cô, chị lắc đầu, cất quyển sổ đi, nói: “Nếu không phải tó biết cậu bao nhiêu năm nay, thì thế nào cũng nghĩ rằng hôm qua cậu đi ăn cắp. Lương còn chưa phát, cậu đã gửi không kỳ hạn hơn một vạn tệ... Đây là tiền phẫu thuật để dành cho Bình Bình à?”

“Đây là tiền tó đi vay người khác, có khi cũng chẳng mấy ngày đã phải dùng hết rồi.” Lúc Đàm Tĩnh nhíu mày, đầu lông mày cô đã lờ mờ xuất hiện những nếp nhăn, “Còn lâu mới đủ tiền phẫu thuật cho Bình Bình...” Cô thờ dãi, không nói gì nữa.

Wương Vũ Linh biết hễ nhắc đến bệnh của Bình Bình là Đàm Tĩnh lại đầy tâm trạng. Cô không có cách nào khuyên bảo hay an ủi, càng không có cách nào giúp được Đàm Tĩnh, đành vỗ vỗ lưng Đàm Tĩnh: “Đi thôi, tó và Lương Nguyên An đã hẹn cùng nhau mời cậu ăn cơm rồi, chúng ta đi đón Bình Bình trước đã.”

Đàm Tĩnh còn chưa kịp ăn trưa, nghe thấy Vương Vũ Linh nói vậy, mới cảm thấy đói cồn cào. Ăn của bạn hoài cũng ngại ngần, cô bèn đề nghị: “Cùng ăn cơm cũng được, nhưng cùng trả tiền nhé. Mà này, sao cậu và Lương Nguyên An lại muốn mời tó ăn cơm vậy? Không lẽ...” Nói đến đây, cô mới nở nụ cười.

Vương Vũ Linh lại đập vào lưng cô một cái: “Đáng ghét! Bất luận thế nào hôm nay tớ cũng phải mời cậu ăn cơm, chắc cậu quên mất hôm nay là ngày gì rồi hả?”

Đàm Tĩnh ngây ra một lúc, nghĩ đi nghĩ lại, vẫn không nghĩ ra. Cuối cùng Vương Vũ Linh không nhịn nổi, đành nói: “Hôm nay là sinh nhật cậu! Sinh nhật mà cũng quên! Cậu xem lại mình đi, suốt ngày cứ tất tả những việc đâu đâu ấy!”

Đàm Tĩnh thật không ngờ hôm nay lại là sinh nhật, quả thực cô cũng bận quá nên quên mất. Hai hôm nay hiết đến đồn công an, lại chạy đến bệnh viện rồi gặp Nhiếp Vũ Thịnh, cô cảm thấy cuộc sống như một dòng chảy xiết, mỗi một con sóng tới là một tai hoạ giáng xuống, mà thân cô như cánh bèo trôi, chỉ biết thả trôi theo sóng nước, đâu còn sức lực để ý đến những việc khác nữa.

“Sinh nhật vui vẻ” Vương Vũ Linh cười nói: “Thế nên hôm nay bọn tớ mời cậu ăn cơm. Đi thôi! Mau đi đón Bình Bình!”

Bọn họ ăn ngay tại quán mà ngày thường hay lui tới, ba người lớn và một đứa trẻ con, gọi bốn đĩa thức ăn và một bát canh, tuy quán nhỏ nhưng thức ăn rất đầy đặn, lúc này cô đã đói hoa cả mắt, liền chan canh vào bát rồi dỗ Tôn Bình ăn. Tôn Bình rất ngoan, ngồi đó tự xúc ăn từng thìa một đến hết cả bát, có điều mặt mũi dính đầy cơm, làm Vương Vũ Linh dở: “Cậu chàng đẹp trai ơi, càng lớn cậu càng đẹp trai rồi đây, lớn lên lấy cô Vương nhé?”

Tôn Bình mở to cặp mắt đen tuyền nhìn cô, rồi lại lắc đầu: “Con lớn lên không lấy cô đâu.”

“Thế con lấy ai?”

“Con lấy mẹ cơ, mẹ vất vả nhất, con lấy mẹ rồi, không cho mẹ đi làm nữa, ngày nào con cũng nấu cơm cho mẹ ăn.”

Lời con trẻ ngây thơ làm ba người lớn cười nghiêng ngả, Vương Vũ Linh làm bộ nghiêm túc nói: “Không được, mẹ con đã lấy bố con rồi, con chỉ có thể lấy người khác thôi. Thế nên cứ lấy cô Vương đi, đến lúc đó, cô Vương cũng không cho mẹ con đi làm, ngày nào cũng nấu cơm cho mẹ con ăn.”

Tôn Bình nhăn mặt nghĩ ngợi hồi lâu, rồi nói: “Con vẫn lấy mẹ cơ, mẹ con vất vả nhất, hơn nữa mẹ con cũng xinh nhé!”

Đến đây thì Lương Nguyên An không chịu nổi nữa, còn phì cả cơm ra ngoài, véo má Tôn Bình nói: “Bé tí thế này mà đã biết xinh với không xinh rồi.”

“Cô Vương buồn quá đi thôi.” Vương Vũ Linh hai tay ôm mặt, “Bình Bình nói cô Vương không xinh, cô Vương không lấy được chồng rồi...”

“Cô Vương, cô cũng xinh mà!” Tôn Bình ra sức an ủi, “Chắc chắn sẽ có một chú đẹp trai lấy cô!” Thành bé nhìn sang Lương Nguyên An, nói: “Chú Lương, chú lấy cô Vương đi!”

Lương Nguyên An sặc cả bia, vừa ho vừa cười mắng: “Đồ quỷ sứ! Bé tí mà khôn thế!” Đàm Tĩnh mím môi cười, rót trà cho Lương Nguyên An, Lương Nguyên An khó khăn lắm mới hết ho, nói: “Thế nào cũng được! Hôm nay là sinh nhật mẹ cháu, cô chú muốn tặng mẹ cháu một món quà bí mật.”

“Tinh tinh tinh tinh!” Lương Nguyên An lôi ra một túi đen từ dưới gầm bàn, đặt lên mặt bàn rồi mở ra, để lộ một hộp bánh ga tô, lại mở tiếp hộp bánh ga rô ra, bên trong là một chiếc bánh ga tô kem rất đẹp

“Oa!” Tôn Bình dù sao cũng là trẻ con, không nhịn được reo lên: “Bánh ga tô sinh nhật to quá!” Lương Nguyên An cười hì hì nói: “Chính tay chú Lương làm đấy! Nào, chúng ta đốt nến cầu nguyện trước đã! Sau đó cùng ném thử xem bánh ga tô này có ngon không nhé!”

Đàm Tĩnh vốn là nhân viên thu ngân, cô không khỏi lướt nhìn Vương Vũ Linh, rồi lại nhìn sang Lương Nguyên An. Lúc chiều cô không hề thu tiền chiếc bánh này, tuy rằng họ mua bánh có giảm giá cho nhân viên, nhưng chiếc bánh to thế này, giá không rẻ chút nào.

Không lẽ họ mua từ hôm qua?

Vương Vũ Linh cầm nển lên bánh, Lương Nguyên An bế Bình Bình, bảo cậu bé: “Cây nển này kỳ diệu lắm nhé, nó còn biết hát nữa đấy! Nào chúng ra cùng chăm nển, nghe nó hát bài ca sinh nhật nhé!” Tôn Bình vui như tết, cậu chưa trông thấy cây nển biết hát bao giờ, nên khi cây nển vừa hát vừa nở xoè thành bông hoa, Tôn Bình sung sướng vỗ tay reo lên: “Mẹ! Mẹ cầu nguyện đi!”

Vương Vũ Linh kéo Đàm Tĩnh, giục cô mau cầu nguyện, Đàm Tĩnh vừa buồn cười vừa nhắm mắt lại chắp hai tay vào nhau. Cô còn có nguyện vọng gì đây? Chỉ mong sao bệnh của Tôn Bình sớm được chữa khỏi, để thằng bé bình yên lớn lên. Đây là tâm nguyện duy nhất của cô.

Những cái khác, không nhắc đến cũng đành.

Cô mở mắt ra, cùng mọi người thổi nển.

Bánh ga tô Lương Nguyên An làm rất ngon, chia cho mỗi người một miếng to mà không ăn hết. Cuối cùng lại đựng cả vào hộp, để Đàm Tĩnh mang về nhà.

Trên xe buýt, có lẽ vì mệt mỏi quá nên Tôn Bình ngủ thiếp đi. Sau khi ăn cơm xong, mọi người còn đưa cậu bé ra công viên nằm giữa bùng binh chơi, Tôn Bình không thể chơi những trò vận động mạnh, nhưng có thể đi tàu hoả, cưỡi đu quay như những đứa trẻ bình thường khác. Thường ngày Đàm Tĩnh ít khi có thời gian đưa con đi chơi, không ngờ Tôn Bình thích Lương Nguyên An, cứ đòi anh phải lái xe tăng với mình. Đàm Tĩnh đau xót nghĩ, có lẽ vì Tôn Chí Quân chưa bao giờ đưa con đi chơi nên trong lòng cậu bé đã bị thiếu thốn hình ảnh người bố quá lâu, quá lâu rồi.

Xuống xe buýt vẫn còn phải đi bộ một đoạn đường, Đàm Tĩnh vừa bế con lại vừa phải xách bánh ga tô, thực rất vướng víu, đi được mấy bước đã thở không ra hơi. Cô định ngồi xuống bên lề đường để đổi tay, nào ngờ vừa đổi tay thì Bình Bình tỉnh dậy, mở mắt khẽ gọi: “Mẹ.”

Đàm Tĩnh đáp “ừ” rồi nói: “Mẹ không bế nổi con nữa, mẹ cõng con được không?”

Cô cõng cậu bé lên lưng, như thế này nhẹ nhàng hơn rất nhiều, lại rảnh tay để xách bánh ga tô nữa. Tôn Bình rất thích ăn bánh ga tô, thỉnh thoảng cô cũng mua bánh ga tô hạ giá vì sắp hết hạn ở cửa hàng cho cậu bé ăn, nhưng bánh ga tô mới rõ ràng ngon hơn.

Tôn Bình ôm cổ mẹ, thủ thỉ bên tai: “Mẹ ơi, hôm nay sinh nhật mẹ, mẹ có vui không?”

“Vui, chỉ cần có Bình Bình là mẹ vui.”

Tôn Bình cười hì hì, nói: “Bình Bình cũng vui, vì mẹ vui. Cây nên biết hát ấy hay quá mẹ nhỉ, xe tăng mà chú Lương cho con đi đó con cũng thích lắm, tiếc là không có bố ở đây. Mẹ ơi, bố đâu rồi?”

Đàm Tĩnh thoáng sửng người, đáp: “Bố phải đi làm tăng ca.”

“Sao bố cứ suốt ngày tăng ca...” Tôn Bình lại sắp thiếp đi, chàng nhỏ gục đầu vào vai cô, đến giọng nói cũng mơ màng. “Mẹ ơi, bố muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con nên mới suốt ngày làm tăng ca đúng không ạ? Bà Trần nói, ngày nào mẹ cũng phải đi làm không chơi với con được, vì mẹ muốn kiếm tiền chữa bệnh cho con. Đợi sau này bệnh con khỏi rồi, con sẽ lớn thật nhanh, kiếm thật nhiều tiền, nhất định không để cho mẹ và bố đi làm nữa.... Như thế bố mẹ sẽ có thời gian chơi với con.”

Nước mắt cô cố kìm nén cả ngày nay, cuối cùng cũng đã chảy tuôn rơi.

Khi nhận được điện thoại của Thư Cầm, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh đang rất nặng nề. Anh rút ba vạn tệ, rồi cố tình đổi tiền lẻ, vì anh chỉ muốn

đưa cho Đàm Tĩnh hai vạn chín nghìn sáu trăm bốn mươi một đồng. Khi rút tiền xuống đất, trong lòng anh chợt dâng lên một cảm giác khoan khoái vì đã chà đạp được cô. Nhưng khi bước ra khỏi quán cà phê, khởi động xe, anh mới cảm thấy đau đó dưới xương sườn đau nhói. Cái gọi là đau như dao cắt, hoá ra là thế này.

Anh hận Đàm Tĩnh nhất cũng là vì điểm này, bất luận lúc nào cô luôn luôn biết cách túm được điểm yếu đuối của anh, rồi nghiền răng đâm cho anh một nhát dao. Hôm qua khi cô đòi tiền anh, anh còn thấy rất khoái chí, cho dù đằng sau sự khoái chí này là niềm căm phẫn. Anh cũng chỉ mong sao có thể dùng tiền để kết thúc tất cả, nếu tiền quả thực có thể kết thúc tất cả, khiến anh quên được cô.

Thực ra anh cũng biết, mình nực cười đến thế nào. Dù người đàn bà đó có làm chuyện độc ác hơn thế nữa, anh cũng không thể quên được cô ta.

Khi ném cả đồng tiền xuống đất, qua những tờ tiền tung toé, anh trông thấy nước mắt lấp lánh nơi đáy mắt Đàm Tĩnh, người đàn bà này lúc nào cũng giả tạo như vậy, nhưng đáng hổ thẹn là, thấy cô nước mắt lưng tròng, anh luôn cảm thấy, mình mới là người sai.

Quay trở lại bệnh viện, thực hiện xong hai ca phẫu thuật, anh mệt đến nỗi ngồi thừ trên ghế không đứng dậy nổi, lúc này anh mới có thể tạm quên đi hình ảnh của Đàm Tĩnh. Chiếc hộp mà Đàm Tĩnh đưa trả anh vẫn còn để trong tủ phong thay đồ của bệnh viện. Thực ra anh vẫn ôm một tia hy vọng hão huyền, ví dụ như một ngày nào đó Đàm Tĩnh sẽ nói với anh rằng, Nhiếp Vũ Thịnh, em sai rồi, thực ra em đã nói dối anh. Khi anh khó khăn nhất, khổ sở nhất ở nước ngoài anh đã hèn hạ tự lừa mình rằng, nếu như lúc trở về nước, Đàm Tĩnh bỗng nhiên xuất hiện trước mặt anh, cô chỉ cần nói, em không làm gì hết, em nói dối anh đấy thôi, anh nguyện sẽ tin cô tất cả.

Nhưng ngay đến một cơ hội như vậy, cô cũng không cho anh.

Khi thay quần áo, anh thản nhiên hất chiếc hộp giấy sang một bên, thấy bên trong vang tiếng sột soạt, là những lá thư đó. Anh nhớ lại những tháng

ngày viết thư, nhớ mình từng cặm cùi dịch tài liệu thuê cho người ta giữa kỳ nghỉ hè nóng hầm hập, đội nắng bán đồ uống trên phố, chỉ vì muốn mua cho cô một chiếc ghim cài áo. Chiếc ghim cài áo đó gắn kim cương, hồi ấy đã đáng giá mấy nghìn tệ, rất đắt. Cô vốn không chịu nhận nhưng anh nói: “Đây là anh dùng tiền tự kiếm được mua cho em, anh hy vọng sau này có thể tặng cho em những thứ đồ khác.”

Sau này khi mua nhẫn, anh cũng cố ý mua kiểu đồng bộ với chiếc ghim cài áo. Như vậy, cô đeo cả nhẫn và ghim cài áo sẽ không bị khập khiễng.

Cô từng hỏi, tại sao lần đầu tiên tặng quà lại tặng cô ghim cài áo. Anh đáp rằng anh hy vọng thứ ở gần tim cô nhất là do anh tặng. Hồi đó, cô cười ngọt ngào làm sao, còn anh hồi đó ngốc nghếch biết chừng nào.

Bây giờ cô đã bán chiếc ghim cài áo đi rồi, vì nó đáng giá vài nghìn tệ.

Anh nhớ lại tình cảnh khi cô thốt ra những lời này, mới thấy mình thật là ngốc. Có lẽ chẳng ai ngờ năm xưa anh lại làm những chuyện ngốc nghếch, nói những lời ngớ ngẩn như vậy. Anh khẽ cau mày, đẩy bừa chiếc hộp vào trong, như thể trên chiếc hộp có virus nên anh không muốn sờ vào, cũng không muốn động vào nữa vậy.

Anh vừa thay quần áo xong, Thư Cẩm đã gọi điện. Đang lúc tâm trạng không được tốt, anh bèn hỏi: “Chuyện gì vậy?”

“Bác sĩ Nhiếp, anh đã hứa đến giúp tôi rồi đấy! Chín giờ tối nay, nhớ đến đúng giờ nhé! Anh không quên đấy chứ?”

Bây giờ anh sực nhớ ra, mình đã hứa với Thư Cẩm nếu như buổi liên hoan mừng ngày thành lập công ty của cô ấy không rơi vào ngày mình phải trực đêm, đón cô ấy, để cô khỏi phải đi hát karaoke mà lòi mặt xấu. Hoá ra là hôm nay, anh quên bég đi mất.

Hai ngày hôm nay xảy ra quá nhiều chuyện, đầu tiên là Đàm Tĩnh bỗng nhiên ngắt xiú trước mắt anh, sau đó cô ta đòi tiền anh, khiến anh thấy trong lòng trống rỗng, lúc này thà ở bên Thư Cẩm còn hơn phải ngồi một mình ở

nhà mà nghĩ ngợi lung tung, huống hồ hôm nay anh cũng không phải trực ban. Bèn đáp: “Tôi sẽ đi.”

Tan làm xong, anh đi ăn cơm tối trước, thường thì anh hay ra nhà ăn của cán bộ viên chức bệnh viện ăn cho qua bữa, thỉnh thoảng mới ra ngoài quán gọi mấy món, hôm nay tâm trạng anh không vui, vốn định ra nhà ăn ăn qua loa thứ gì đó, nhưng nghĩ lại đến tận chín giờ tối mới đi đón Thư Cầm, mình ăn sớm như vậy, càng không có việc gì làm. Thế nên anh lái xe đến một quán cách đó không xa để ăn món Giang Tô.

Một mình gọi món ăn tất nhiên rất khó xử, anh đành gọi hai món đặc biệt của nhà hàng, rồi thêm một món canh. Trong lúc chờ đợi, anh chẳng có việc gì, liền nghịch ngợm chiếc IPAD dùng để gọi món ở cửa hàng, lên máy trang mạng xem mấy tin vặt.

Bất chợt, anh thấy tám ảnh ông Nhiếp Đông Viễn to đùng. Gần đây, mấy công ty mà ông đầu tư lần lượt lên sàn chứng khoán Mỹ, vì thế cổ phiếu đầu tư của ông rất được chú ý, phóng viên tài chính dùng một từ rất khoa trương để mô tả Nhiếp Đông Viễn trên mạng, đầy hùng tâm tráng chí, đương nhiên là vậy rồi.

Quan hệ giữa anh và bố mình đã xa đến mức không thể xa hơn được nữa, nhất là đối với chuyện công ty của ông, anh không bao giờ quan tâm đến, thỉnh thoảng xem bản tin bắt gặp, anh cũng coi như không thấy gì. Còn về chuyện tư, anh thậm nghĩ, ông còn chuyện tư gì nữa chứ, ở công ty ông là Chủ tịch Hội đồng quản trị, về nhà vẫn là Chủ tịch Hội đồng quản trị, nói một là một, hai là hai, coi tất cả mọi người đều là cấp dưới của mình.

Phóng viên tài chính viết ông rằng, Nhiếp Đông Viễn tuy đã gần 60 tuổi, nhưng người già trí không già, bởi ông từng nói: “Vợ tôi đã mất nhiều năm về trước, nhưng tôi không đi bước nữa, vì rất nhiều phụ nữ không thích mẫu đàn ông như tôi. Ngoài công việc ra, tôi không còn sở thích nào khác cả.” Phóng viên còn viết địa điểm mà Nhiếp Đông Viễn tiếp phóng viên đến phỏng vấn là trong phòng làm việc của ông, nên phóng viên chú ý thấy trên

bàn làm việc của ông có để ảnh hồi trẻ của người vợ quá cố, còn cả ảnh cậu con trai độc nhất khi nhận bằng tốt nghiệp tiến sĩ, có thể thấy được sự dịu dàng bên trong con người có bản lĩnh thép như Nhiếp Đông Viễn. Xem đến đây, Nhiếp Vũ Thịnh suýt bật cười khan, dạo anh nhận bằng tốt nghiệp, hình như là lúc quan hệ giữa anh và bố mình căng thẳng nhất. sau một vài năm cầm vận tài chính với anh, thấy anh vẫn không chịu khuất phục, ông liền tuyên bố đoạn tuyệt quan hệ cha con, đồng thời tước bỏ quyền thừa kế của anh. Còn anh bấy giờ đang ở nước ngoài chỉ lạnh nhạt đáp: “Đương nhiên là được, bố tìm luật sư đi, con ký tên, đảng nào con cũng không hứng thú gì với tiền của bố.” Ông Nhiếp Đông Viễn bị anh làm cho tức điên, còn bức ảnh anh đang đội mũ tiến sĩ là do thư ký Nhiếp Đông Viễn âm thầm tải từ trên mạng của trường xuống in ra để hòa giải quan hệ giữa hai người. Anh gần như có thể tưởng tượng được tâm trạng của bố mình lúc đó, khi anh học y trở thành chuyện đã rồi, đến chiều cuối cùng đưa ra cũng không tác dụng gì, thì việc có một cậu con trai tiến sĩ cũng không mất mặt lắm, thôi nhét ảnh vào khung đặt trên bàn cho xong chuyện, vừa khéo để người ngoài thấy ông yêu thương cậu con trai này thế nào. Nhiếp Vũ Thịnh tắt IPAD đi, siết chặt ly trà chanh mát lạnh, lạnh lùng nghĩ, nếu phóng viên biết được khi anh Nhiếp Vũ Thịnh tốt nghiệp tiến sĩ, ông Nhiếp Đông Viễn không hề tới tham dự lễ tốt nghiệp, mà còn đe dọa đoạn tuyệt quan hệ cha con không biết sẽ nghĩ như thế nào nữa.

Ăn xong cơm khoảng tám giờ tối, anh liền lái xe đến chỗ Thư Cẩm dặn, nhưng đường có phần hơi đông nên anh đến muộn mất mấy phút, vừa dừng xe lại, đúng lúc nhìn thấy mấy người trong nhà hàng bước ra. Thư Cẩm từ xa đã nhìn thấy xe của anh, lập tức nháy mắt ra hiệu. Giúp người thì giúp đến cùng, tiền Phật tiền tận Tây Thiên, anh bèn xuống xe, làm ra đang chờ người.

Thư Cẩm lập tức ngọt ngào chào các đồng nghiệp: “Ôi, bạn tôi đến đón rồi, tôi không đi hát karaoke với mọi người được đâu.”

“Bạn trai à? Giới thiệu đi!” Có người hô.

“Bạn bình thường, bạn bình thường thôi!” Thư Cầm vừa nói vừa vội vàng vẫy tay, muốn chuồn nhanh cho xong. Bọn họ vừa dùng cơm tối, không khí đang rất vui vẻ, mọi người đã uống không ít rượu, đến Chủ tịch Hội đồng quản trị cũng bắt đầu có vẻ lơ mơ, nghe cô nói vậy, liền gọi cô lại bảo: “Giám đốc Thư, dù là bạn bình thường cũng phải giới thiệu với chúng tôi đã chứ, biết đâu ngày nào đó lại không bình thường nữa thì sao!”

Lãnh đạo lên tiếng khiến Thư Cầm cảm thấy khó xử, vốn chỉ định gọi Nhiếp Vũ Thịnh giải nguy, nào ngờ lại đặt mình vào tình trạng tiến thoái lưỡng nan thế này, cô biết tính khí của Nhiếp Vũ Thịnh, không dám nói linh tinh, đành dùng ánh mắt cầu cứu anh.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy tình cảnh như vậy cũng không thể không giải vây cho Thư Cầm, đành phải lên tiếng chào hỏi: “Xin chào mọi người, tôi là bạn của Thư Cầm, làm việc ở bệnh viện, tôi họ Nhiếp.”

“Là bác sĩ Nhiếp à!” Chủ tịch Hội đồng quản trị tươi cười rạng rỡ, bắt tay anh: “Phó tổng giám đốc Vương của công ty chúng tôi là anh phẫu thuật cho đúng không, chào anh, chào a quá!”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không có gì.”

“Đã đến rồi, hay là cùng đi chơi đi, chúng tôi đang định đi hát karaoke!”

“Thôi, cho tôi xin phép, chúng tôi còn có việc.”

Trong ánh mắt tươi cười khi chia tay của mọi người, hai người họ lên xe đi khuất. Thư Cầm thở phào nhẹ nhõm: “Thật ngại quá, tôi cũng không ngờ Chủ tịch Hội đồng quản trị lại nói câu đó.”

“Không sao, cô muốn đi đâu?”

“Buổi tối chỉ chăm chăm tiếp mấy vị lãnh đạo, ăn chưa no, anh ăn chưa?”

“Ăn rồi.”

“Thế anh đưa tôi về nhà đi, để tôi đi ăn đêm.” Thu Cầm dựa đầu vào cửa xe, lúc cô lái xe hay ngồi xe đều không thích bật điều hòa, chỉ thích hạ kính xuống để gió đêm thổi tung mái tóc dài của mình. Cô huýt sáo một hồi bỗng nhiên hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Sao hôm nay anh buồn vậy?”

Anh đang tập trung lái xe, buột miệng hỏi lại: “Có ư?”

“Làm bạn bao năm rồi, cần gì phải lừa tôi. Anh hề cứ vui vẻ một chút là chẳng thèm để ý đến ai hết, vậy mà hôm nay còn nói chuyện với cả sếp của tôi, chứng tỏ tâm trạng anh vô cùng tồi tệ.”

Nhiếp Vũ Thịnh lờm cô: “Tôi có bị biến thái đâu, không lẽ cứ lúc nào tâm trạng không tốt tôi mới nói chuyện với người khác à? Tôi đã giải vây cho cô, còn bị cô nói vậy nữa.”

“Thế có muốn đi uống rượu không? Chúc mừng sinh nhật.”

Nhiếp Vũ Thịnh thờ ơ nói: “Tôi không ăn mừng sinh nhật.”

Thu Cầm biết thói quen của anh, vì sinh nhật anh trùng với sinh nhật người yêu cũ, nên từ khi chia tay người cũ, anh không ăn mừng sinh nhật nữa. Cô nói: “Tôi đang xát muối vào vết thương của anh đấy, sao anh vẫn có thể điềm đạm thế nhỉ.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Vết thương gì chứ, lành từ lâu rồi. Không ăn sinh nhật vì tôi mệt quá, hôm nay mở hai ca liền, ngày mai còn phải trực đêm nữa.”

Thu Cầm cười: “Xin lỗi, tôi uống say nói linh tinh, anh đừng chấp tôi nhé.”

Quả thực cô đã uống không ít rượu, trong xe nồng nặc mùi rượu toát ra từ cô, Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Cô về nhà luôn đi, con gái uống nhiều rượu thế này rồi lại còn một mình đi ăn đêm, không

Thư Cầm gạt đi: “Không sao, tôi không muốn về đâu, lại phải một mình đối diện với căn phòng trống rỗng.”

Đoạn cô buồn rầu nói thêm: “Yên tĩnh như nấm mồ, cảm thấy mình sống cũng như chết.”

Đưa Thư Cầm đến nơi, Nhiếp Vũ Thịnh lái xe về nhà, nhớ lại lời cô nói, anh trầm nghĩ chẳng phải mình cũng không muốn về nhà cô đơn đối mặt với căn phòng trống rỗng đó sao! Một môi trường vất vả kiệt gân như toàn bộ nhiệt huyết trong đời, khiến anh cũng như Thư Cầm, đều trở thành những kẻ sống mà như chết, tuy về ngoài bình thường nhưng cõi lòng lại đã lại tàn. Hàng ngày, họ vẫn sống bình thường như bao người khác, bận rộn với công việc, bận rộn với sự nghiệp, nhưng cứ mỗi khi về đến nhà, họ lại phải một mình đối diện với nỗi cô đơn, hết như tên tù nhân của tâm hồn vậy.

Xe dừng lại lúc nào không biết, bây giờ anh mới phát hiện ra mình đã đi nhầm đường về nhà, nhưng tại sao anh lại lái xe đến đây?

Anh chợt nhớ lại đêm ấy, một mình lái xe đi sau chiếc xe buýt đó, thấy cô xuống xe, rồi lại lái xe đi từ từ phía sau cô.

Bao nhiêu năm qua, chuyện xưa đã cách xa trăm sông nghìn núi, có lẽ tình yêu cũng chỉ còn mong manh như giọt sương buổi sớm, âm thầm bay hơi khi ánh mặt trời vừa rạng ló. Có điều trái tim anh lại như một chiếc hộp kín, bất kể giọt sương ấy bay hơi thế nào, thì cuối cùng nó cũng ngưng lại, lẩn lẩn trong chiếc hộp là trái tim anh, không thoát đi đâu được.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe đến con đường nhỏ ấy, vội dừng lại. Anh tự nhủ, đây là lần cuối cùng mình làm chuyện như thế này. Trước khi từ biệt quá khứ, anh không tìm được muốn đến nhìn cô lần cuối.

Từ nay về sau, hãy coi nhau như người xa lạ.

Anh tắt đèn xe, có thể Đàm Tĩnh đã về nhà từ lâu rồi, có thể cô còn chưa tan làm, cũng không nói chắc được. Giống như kết cục của một cuộc tình như vậy, anh đã từng yêu khổ yêu sở như thế, cuối cùng chỉ nhận được

nỗi thất vọng khôn nguôi. Anh lặng lẽ ngồi đó hồi tưởng, đúng vậy, hồi tưởng tất cả những gì trong quá khứ.

Cuối cùng Đàm Tĩnh cũng về đến nhà, tuy trời đã khuya, tuy đèn đường tù mù, nhưng từ rất xa, anh đã nhận ngay ra cô. Cô công con, một tay xách một chiếc hộp, đến gần mới nhìn thấy đó là hộp bánh ga tô.

Hôm nay là sinh nhật cô.

Trông hai mẹ con rất vui, vừa đi vừa nói chuyện, họ đi ngang qua xe anh. Anh nghe thấy giọng nói êm ái non nớt của thằng bé: “Mẹ ơi, bố đâu?”

Anh nghe thấy tiếng Đàm Tĩnh đáp: “Bố phải làm tăng ca.”

Anh ngồi bất động trong xe, cô từng là tình yêu của anh, nhưng từ lâu đã không còn liên quan đến anh nữa. Cuộc sống bây giờ của cô có gia đình của riêng cô, có người tổ chức sinh nhật cho cô, còn anh, chỉ là một gã ngốc. Có điều, tất cả đã kết thúc từ lâu rồi, anh mừng rỡ nghĩ, cuối cùng cũng kết thúc rồi.

Từ giây phút nhận được điện thoại của cô tối qua, từ giây phút tung đồng tiền sáng nay, từ giây phút nghe thấy những lời dịu dàng của cô với con trai vừa nãy.

Đã có rất nhiều lúc, cảm thấy đau khổ sống không bằng chết, nhưng vượt qua rồi mới thấy chúng cũng chỉ đều thế mà thôi. Khoảng cách xa nhất trên cõi đời này, không phải khi tình yêu đã thành quá khứ, mà là khi quá khứ anh khắc cốt ghi tâm trong mắt người kia, lại chỉ là một hạt cát đã bị quên lãng từ lâu. Đối phương thậm chí còn dừng lại, ung dung tháo giày dốc ngược lên, giữ hạt cát vương chân ra, chẳng buồn liếc qua nửa mắt.

Nhiếp Vũ Thịnh, bao nhiêu năm rồi, mà cũng quên đi thôi.

Anh tự nhủ với lòng, chẳng những cần đi mua một chiếc di động mới, anh còn phải quyết tâm đổi số điện thoại khác nữa.

Ngày hôm sau Đàm Tĩnh đi làm. Quản lý đột nhiên gọi cô đến, hỏi: “Hoá đơn bán hàng hôm qua đâu?”

Đàm Tĩnh ngỡ ngàng, hôm qua trước khi tan làm, cô chẳng đã in một bản hoá đơn từ máy tính đưa cho Quản lý rồi đó thôi.

“Tôi đưa cho anh rồi...”

“Cửa hàng trưởng cần một bản nữa, cô đi in đi.”

Có lúc hoá đơn thu tiền có vấn đề, cũng sẽ phải in lại một bản khác, nên Đàm Tĩnh lại đi in thêm một bản hoá đơn thu tiền chiều qua, đưa cho Quản lý. Quản lý lật qua xem, hỏi: “Tất cả bán được bốn cái bánh ga tô?”

Đàm Tĩnh đáp: “Vâng.”

Bánh ga tô sinh nhật không giống các loại bánh khác trong cửa hàng, tuy lãi cao, nhưng không phải ngày nào cũng có người mua.

“Ba cái giao tận nhà, một cái làm tại chỗ rồi mang đi luôn.”

Lương Nguyên An nhớ rất rõ, vì hôm qua anh là người phụ trách làm bánh. Cửa hàng trưởng hỏi đến anh, anh lập tức trả lời.

“Thế tại sao lại thiếu một chiếc hộp

Cửa hàng trưởng nghiêm mặt, chỉ tay lên hộp bánh ga tô đặt trên giá trong bếp. Những hộp bánh to trong tiệm đều phải kiểm hàng ngày, nhưng có lúc bị hao hụt cũng là chuyện thường.

“Hôm qua tôi làm cho khách xong, lúc cho bánh vào hộp không cẩn thận làm bẹp mất một chiếc, nên mất rồi.” Lương Nguyên An thản nhiên đáp: “Cậu Lý và mấy người nữa cũng nhìn thấy.”

“Hôm qua anh làm bốn chiếc bánh ga tô?”

“Đúng rồi.”

“Anh có nhớ nhầm không đấy?” Cửa hàng trưởng hỏi băng quơ: “Có phải là làm năm chiếc không?”

“Đúng bốn chiếc mà.” Lương Nguyên An khẳng khẳng, “Tôi nhớ rất rõ.”

Cửa hàng trưởng cười nhạt nói: “Camera giám sát ghi lại anh đã làm năm cái bánh ga tô, còn một chiếc nữa đâu? Lại còn thiếu một chiếc hộp nữa, hay anh tự ý mang ra ngoài bán rồi?”

Đàm Tĩnh tròn tròn mắt, cửa hàng họ không lớn, tất cả có hai camera giám sát, một cái đối diện quầy thu ngân, một cái phía trên tủ làm lạnh, cái phía trên tủ làm lạnh cơ bản có thể giám sát tình hình của cả cửa hàng, còn cái ở quầy thu ngân thì giống như camera ở ngân hàng, có thể nhìn rõ từng đồng mà nhân viên thu ngân nhận được. Thế nhưng trong bếp không có camera, thứ nhất là do bếp không lớn, trên các giá chất đầy đồ đạc, hơn nữa, lò nướng cũng ở trong đó, không có chỗ nào phù hợp để đặt camera cả. Thứ hai là vì bếp chỉ cách với bên ngoài một lớp kính, nhất cử nhất động bên trong, bên ngoài đều nhìn thấy hết, khách hàng cũng có thể nhìn thấy được.

Hôm qua cô chỉ cầm túi thu tiền, khi nào vắng người thì ngậy ra, không hề để ý đến chuyện trong bếp. Cô ngẩng đầu nhìn Vương Vũ Linh, chỉ thấy mặt Vương Vũ Linh tái mét, liên tục nháy mắt với cô.

Đến nước này rồi, mà Lương Nguyên An vẫn bình chân như vại: “Làm hỏng một cái coi như là hao tổn.”

Mỗi tháng thợ làm bánh đều có chỉ tiêu hao tổn, do Lương Nguyên An tay nghề cao nên ít khi hao tổn. Anh nói vậy, Cửa hàng trưởng cũng không làm gì được, đành truy hỏi: “Thế cái bánh làm hỏng đó đâu?”

“Gần hết giờ làm nên ăn rồi.”

Cửa hàng trưởng nói: “Theo quy định bánh mì và bánh ga tô quá hạn mới được vứt đi, nhưng bánh ga tô mới làm có thể để trong tủ lạnh ba ngày. Một mình anh ăn à?”

Tính khí Lương Nguyên An vốn nóng nảy, lúc này cũng nổi nóng nói ngang: “Một mình tôi ăn hết đây, muốn thế nào anh nói đi! Bánh ga tô làm hỏng chẳng phải để ăn đó sao, để ba ngày mới ăn với ăn luôn hôm qua có khác nhau? Không lẽ vì lúc chúng tôi ăn không gọi anh à?”

Lương Nguyên An nói rất khó nghe, Cửa hàng trưởng cũng mất mặt, quay luôn sang hỏi Quản lý: “Bánh ga tô làm hỏng anh phải kiểm tra rồi mới được coi là hao tổn, anh ta có gọi anh đến xem không?”

Quản lý đáp: “Không ạ.”

“Thế thì là ăn cắp, hơn nữa, vỏ hộp cũng mất một chiếc, ai mà biết được có phải anh mang ra ngoài bán hay không chứ.”

Đến nước này thì Đàm Tĩnh không thể im lặng được nữa, ở cửa hàng, những chuyện như thế này thường bị xử lý rất nghiêm. Nếu Lương Nguyên An bị định tội ăn cắp, sẽ lập tức bị đuổi việc, hơn nữa còn bị đưa vào danh sách đen, tất cả các tiệm bánh tây đều sẽ từ chối nhận anh ta vào làm. Đàm Tĩnh không hề ngốc, cô biết chiếc bánh ngày hôm qua chắc chắn là Lương Nguyên An làm rồi giấu giếm mang ra ngoài. Bởi nếu thợ làm bánh cố tình làm hỏng bánh ga tô, chiếc bánh ấy được coi là hao tổn, cuối cùng sẽ chia cho mọi người trong cửa hàng ăn. Có lẽ Lương Nguyên An muốn tranh thủ một chút, nhưng anh làm không được chu đáo, không đưa cho Quản lý xem, cứ tưởng rằng có thể qua mắt được.

“Cửa hàng trưởng, chuyện này không thể trách anh Lương được.” Mặt Đàm Tĩnh đỏ bừng lên, là tôi nhờ anh Lương làm giùm một chiếc bánh, vì nhân viên muốn được giảm giá phải xin phép nên tôi định hôm nay thừa với Quản lý rồi bù tiền vào, nhưng nãy giờ chưa kịp bù.”

Vương Vũ Linh đứng đằng sau liên tục giạt áo cô, nhưng cô cứ vờ như không biết. Lương Nguyên An nói: “Không phải Đàm Tĩnh...”

“Hôm qua là sinh nhật tôi, nên mới nhờ anh Lương làm cho tôi một chiếc bánh.” Đàm Tĩnh lớn tiếng ngắt lời Lương Nguyên An, “Anh Lương

đừng nói nữa, đừng nói nữa là lỗi của tôi, anh có lòng trọng nghĩa, tôi xin cảm ơn, nhưng nếu anh bị đui việc thì không có tiệm bánh nào nhận anh nữa, anh học làm bánh bao nhiêu năm, vì chuyện của tôi mà bị như vậy, thật không đáng chút nào.” Câu này làm Lương Nguyên An giật mình, thực ra ngành kinh doanh bánh ga tô này chỉ loanh quanh trong một phạm vi rất nhỏ, nếu như bị đui việc vì tội ăn cắp, anh sẽ có tên trong danh sách đen của toàn ngành. Điều kiện gia đình anh không được tốt, khó khăn lắm bây giờ mới kiếm được một khoản tiền lương kha khá nhờ vào tay nghề làm bánh, bố mẹ ở quê còn đang trông chờ anh gửi tiền về xây nhà. Anh khẽ mấp máy môi, nhưng cuối cùng nín lặng không nói gì.

“Hôm qua là sinh nhật tôi, thế nên tôi nhờ anh Lương làm cho chiếc bánh,” Đàm Tĩnh nói với Cửa hàng trưởng, “Nếu không tin thì anh có thể xem chứng minh thư của tôi trong cửa hàng cũng có bản đăng ký.”

Cửa hàng trưởng cũng không ngờ cô ra mặt lên tiếng, anh cũng không hay đến cửa hàng, ấn tượng về Đàm Tĩnh chỉ là một nhân viên thật thà sống nội tâm, chưa bao giờ xảy ra sai sót gì trong việc thu tiền, là một người có thể tin tưởng.

Nhưng chuyện này quả thực khó có thể tin được. Cửa hàng trưởng bán tín bán nghi, bèn truy hỏi cô: “Đàm Tĩnh, cô biết mình đang nói gì không đấy? Đây không phải là chuyện đùa đâu.”

Đàm Tĩnh cố lấy hết dũng khí, ngẩng đầu nhìn Cửa hàng trưởng, vẻ mặt anh ta rất nghiêm khắc, hình như có vẻ không tin lời cô. Cô khẽ gật đầu, nói: “Là tôi sai, đúng ra hôm nay tôi định lấy tiền bù vào, vừa định nói với Quản lý thì anh đã đến rồi.”

“Cô làm thu ngân bao nhiêu năm, sao có thể phạm sai lầm này chứ?” Cửa hàng trưởng vốn có ấn tượng tốt về Đàm Tĩnh thế nên ngữ điệu rất gay gắt: “Thế này sẽ bị đui việc đấy!”

“Tôi biết, là tôi sai. Anh Lương cũng chỉ cả nể thôi, xin anh đừng trách anh ấy, anh ấy trọng nghĩa nhận lấy chuyện này về mình là vì thương tôi,

sợ tôi mất việc”, giọng Đàm Tĩnh mỗi lúc một nhỏ dần, cuối cùng nhỏ đến mức gần như không nghe thấy gì nữa.

Về mặt Cửa hàng trưởng hết sức khó coi, sau cùng anh ta nói: “VẬY CÔ LẤY TIỀN BÙ VÀO, RỒI NGHỈ VIỆC ĐI.”

Đây thực sự đã là xử phạt rất nhẹ rồi, thường thì những trường hợp như thế này sẽ bị coi là nhân viên thu ngân tham ô, đuổi việc đã đành, thậm chí còn phải báo công an nữa. Tuy số tiền ít ỏi, nhưng vì nhân viên thu ngân thường xuyên tiếp xúc với số tiền lớn nên chế độ quản lý của công ty về vấn đề này hết sức chặt chẽ.

“CẢM ƠN CỬA HÀNG TRƯỞNG.”

Cửa hàng trưởng thất vọng nói: “CÔ LÀ NHÂN VIÊN CŨ, ÀI...” Anh quay lại hỏi Quản lý, “Ai làm ca chiều, gọi cô ấy đến tiếp quản công việc của Đàm Tĩnh đi.”

Đàm Tĩnh kiểm kê lại sổ sách một lượt, buổi sáng vẫn chưa mở hàng nên rất đơn giản, chỉ trả tiền chiếc bánh ngày hôm qua là xong. Tiền lương tháng này tất nhiên không thể trả, vì coi như cô tự ý xin nghỉ. Vương Vũ Linh vừa giúp cô thu dọn vừa rung rung nước mắt như sắp khóc đến nơi. Đàm Tĩnh tranh thủ nói nhỏ với cô: “Bảo Lương Nguyên An nhất định không được làm gì ngốc nghếch đâu nhé.”

Con người Lương Nguyên An sĩ diện, trọng nghĩa khí, không chừng lại xông ra nói hết đầu đuôi cũng nên. Lương Nguyên An không giống như Đàm Tĩnh, anh là người sống nhờ vào tay nghề, nếu không được làm thợ không làm được gì nữa cả, Vương Vũ Linh hết sức lo lắng, nên cứ đi đi lại lại ở phía bếp, cho đến khi Cửa hàng trưởng đi khỏi.

Đàm Tĩnh bàn giao lại công việc cho nhân viên thu ngân, rồi đi luôn. Mọi người trong cửa hàng đều đang làm việc, không ai tiễn cô, một mình cô đi trên con đường lớn, nắng gắt như đổ lửa, lúc này mới thấy buồn.

Cuộc sống là như vậy, vừa mới để cô nếm chút ngọt ngào đã vội bắt cô ăn thêm thật nhiều trái đắng.

Tuy cô cũng đã quen, nhưng hai ngày nay xảy ra quá nhiều, quá nhiều chuyện, khiến cô cảm thấy không còn sức lực mà chống chọi nữa. Tôn Chí Quân vẫn bị giam ở đồn công an không có tin tức gì, cô lại bị mất việc, cơm áo gạo tiền, tiền nhà, tiền điện nước, còn cả tiền viện phí của Bình Bình...

Cô ngồi thụp xuống vỉa hè bóng râm, hai tay chống cằm, ngây người ra.

Dưới ánh nắng gay gắt, mặt đường nhựa bốc lên từng làn hơi nóng, cây hoè bên cạnh cũng xơ xác rũ lá, bây giờ chính là lúc nóng nhất trong ngày. Ngay cả nhân viên quét rác cũng phải quấn khăn dưới nón, bọc kín toàn thân, sợ bị ánh nắng thiêu đốt.

Cô biết đi đâu tìm việc bây giờ?

Không có bằng đại học, không có tay nghề. Đến làm việc chân tay e rằng cô cũng chẳng đủ tư cách nữa.

Cô sợ mình bị cảm nắng nên chỉ ngồi một lát rồi đứng lên ngay, đi ra sạp báo gần đó mua một tờ báo, dù thế nào cô cũng phải tìm một công việc cái đã. Trời không tuyệt đường người, cô nhất định sẽ nghĩ ra cách.

Mua báo xong cô liền đi đón Bình Bình. Bất cứ lúc nào, hễ thằng nhỏ thấy cô đều rất mừng rỡ: “Mẹ, sao hôm nay mẹ đi làm về sớm thế?”

“Ừ.”

“Hôm nay chị Mai Mai được ăn kem, nhưng bà Trần nói con không được ăn lạnh, ăn lạnh sẽ bị mệt, nên bà Trần cắt riêng dưa hấu cho con ăn.”

Thời tiết quá nóng, từ gác nhà bà Trần đi xuống mà cô còn mướt mát mồ hôi, hướng hồ trẻ con nhìn thấy người khác ăn, thế nào cũng thấy thèm thuồng, đó là bản tính tự nhiên. Cô nhẹ nhàng nói: “Bình Bình không ăn kem được, bà Trần muốn tốt cho con thôi.”

“Con biết ạ.” Bình Bình gật đầu. “Con không ăn kem, nhớ ra cảm cúm lại phải đi bệnh viện tiêm.”

“Về nhà mẹ làm sữa đậu nành cho con uống

Vốn dĩ dù cuộc sống có khó khăn đến đâu, cô cũng mua sữa bột cho con uống, nhưng sau này sữa bột trong nước có vấn đề, sữa nước ngoài thì không đủ tiền mua, nên cô đành nghĩ rằng mua máy làm sữa đậu nành.

Trong nhà cũng rất oi bức, cô phải kéo rèm cửa xuống, vẩy nước mát ra sàn, rồi bật quạt lên mới có vẻ mát lên một chút. Bình Bình thấy cô dùng máy làm sữa đậu nành, bèn hỏi: “Mẹ ơi, bã đậu có ngon không?”

Mỗi lần làm sữa đậu nành xong, cô thường không nỡ đổ bã đậu đi, mà thêm chút muối đảo lên thế là cũng thành một món ăn. Cô cười nói: “Bã đậu ngon, tôi nay mình xào bã đậu lên ăn nhé?”

“Lúc uống rượu, bố thích nhất là ăn bã đậu”, Bình Bình bỗng sáng mắt lên hỏi cô: “Mẹ ơi, bố đâu? Bố vẫn đi làm thêm hả mẹ?”

Tây cô chột khụng lại, Tôn Chí Quân vẫn còn ở đồn công an, không có bất kỳ tin tức gì. Cô thường hay chạy trốn những vấn đề khó khăn, nhưng cũng có lúc không trốn được. Dù thế nào đi nữa, Tôn Chí Quân vẫn là người chồng hợp pháp của cô, bố của Tôn Bình.

Cô bóc vài hạt đậu, bỏ vào đĩa, đổ thêm ít nước, rồi nói: “Bình Bình, chúng ta xem đậu mọc mầm nhé, đợi khi nào đậu mọc mầm thì bố sẽ về.”

“Vâng!” Tôn Bình vỗ tay: “Đợi đậu mọc mầm đi!”

Buổi tối, cô nhờ chị Vương trông thang máy trông con giúp, rồi đi đến bệnh viện. Nguồn lây bệnh ở bệnh viện rất nhiều, Tôn Bình vốn dĩ sức đề kháng kém, nếu như không phải khám bệnh, cô cố gắng tránh đưa con đến những nơi như thế này

Lần này cô lại mang theo một nghìn tệ, chuyện đến nước này đành nhờ của đi thay người thôi.

Lần này vợ của Phùng Cảnh Huy cũng có ở đó, nhìn thấy cô, cô ta vẫn khó chịu như trước. Vậy mà khi cô đưa một nghìn tệ, vợ Phùng Cảnh Huy vẫn cầm, còn nói: "Quản lý chồng cô chặt vào, đừng để anh ta làm loạn bên ngoài. Lần này chúng tôi thuộc loại dễ tính đây, nếu lần sau đánh người khác, liệu người ta có tha cho cô không?"

Đàm Tĩnh lí nhí nói: "Cảm ơn chị, tôi sẽ cố gắng khuyên anh ấy"

"Đều là đàn bà cả, cô cũng chẳng sung sướng gì. Vợ Phùng Cảnh Huy nói, "Anh Phùng nhà tôi chỉ vô tình nói một câu thôi, cô đừng để ý, lần này chúng tôi không kiện, phía đồn công an, chúng tôi sẽ chấp nhận hoà giải."

Đàm Tĩnh chợt thấy thấp thỏm trong lòng, nhưng không rõ đầu đuôi câu chuyện ra sao, chỉ biết cảm ơn rồi rút. Dọc đường về, cô thấy nhẹ nhõm như trút được gánh nặng.

Lúc cô về đến nhà, Tôn Bình đã ngủ say ở chỗ chị Vương. Cô bế con lên nhà, dò dẫm bước vào phòng rồi đặt con lên giường. Một chút ánh sáng lọt qua khe cửa sổ, chiếu vào đúng chiếc đĩa đựng hạt đậu trên bục cửa, chút nước trong lòng đĩa anh lên một tia sáng mong manh. Hạt đậu vẫn chưa mọc mầm nhưng đã phình to hơn trước rất nhiều, đợi khi trời sáng, hẳn mầm xanh sẽ nhú lên.

Ngày mai, ngày mai Tôn Chí Quân sẽ được thả ra chứ?

Đối với nguyện vọng của con, cô luôn tìm cách đáp ứng, bởi trên thế giới này, những điều khiến cô thất vọng đã rất nhiều rất nhiều rồi, nên mỗi lần hứa với con chuyện gì cô đều cố hết sức thực hiện, không để cho Bình Bình thất vọng. Ngày mai đậu sẽ mọc mầm, ngày mai Tôn Chí Quân chắc sẽ được về.

CHƯƠNG 6

"Cô bé ở giường 28 hôm nay mủ." Cô y tá hiểu rõ thói quen của Nhiếp Vũ Thịnh nên hỏi, "Bác sỹ Nhiếp, anh có muốn đi xem bệnh nhân đó thế

nào trước không?”

“Ừ.”

Đây là thói quen của Nhiếp Vũ Thịnh, trước khi làm phẫu thuật cho mỗi bệnh nhân, anh đều phải đi đến phòng bệnh nói chuyện với bệnh nhân, một là để cho bệnh nhân bớt căng thẳng, hai là để khỏi có điều gì sơ suất, ba là nhằm trao đổi những ý kiến cuối cùng với người nhà bệnh nhân trước lúc lên bàn mổ.

Bệnh nhân nhí ở giường 28 là một cô bé rất ngoan, rất thích anh, cứ nhìn thấy anh là chào: “Chào chú Nhiếp!” “Ừ, Mông Mông, hôm nay không được ăn kẹo, nên chú không mang kẹo cho cháu.”

“Không có kẹo cũng được ạ.” Mông Mông cười toét miệng, cô bé đang thay răng, nên bị khuyết một chiếc răng cửa, “Mẹ nói đang thay răng không được ăn nhiều kẹo. Chú Nhiếp, mẹ cháu hôm nói hôm nay mổ, mổ phải mất bao lâu ạ?”

“Ừ, cháu nhắm mắt ngủ một lúc, khi nào mở mắt ra thì ca mổ đã xong rồi.”

“Nhanh thế cơ ạ?”

“Ừ.”

“Chú có món quà tặng cháu.”

“Là gì ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh chìa tay ra, trong tay anh là mấy hạt đậu tương tròn trịa.

“Là đậu ạ!” Mông Mông nói, “Cái này thì cháu biết, là đậu tương.”

“Đúng rồi, Mông Mông giỏi quá, biết cả cái này là đậu tương.” Nhiếp Vũ Thịnh lấy một chiếc cốc nhựa rất nhỏ loại dùng một lần, bình thường hay dùng để uống thuốc. Anh cho hạt đậu vào trong, rồi đổ một ít nước vào,

nói: “Chờ khi nào Mông Mông mủ xong, hạt đậu này sẽ mọc mầm, đến lúc Mông Mông tỉnh dậy là có thể nhìn thấy mầm đậu vừa béo vừa trắng rồi.”

“Ồa! Nó có thể mọc mầm cơ ả?”

“Đúng rồi, còn mọc rất nhanh ấy chứ, cháu vào trong phòng mủ ngủ một giấc, khi nào tỉnh dậy sẽ thấy mầm đậu.”

Mông Mông vỗ tay: “Chú Nhiếp lợi hại quá!”

“Là hạt đậu tương lợi hại chứ, đừng thấy nó bé, cũng đừng tưởng nó cứng, chỉ cần cho nó chút nước, nó sẽ mọc mầm ngay. Mông Mông cũng phải kiên cường như nó nhé.”

“Vâng!” Mông Mông bò dậy, túm lấy Nhiếp Vũ Thịnh, “Chú Nhiếp, cháu thom chú một cái! Lát nữa đi ra, cháu muốn xem mầm đậu.”

“Ừ, lát nữa đi ra, chú Nhiếp cùng cháu xem xem mầm đậu mọc dài bao nhiêu, cao bao nhiêu nhé.”

Đôi môi bé bỏng mềm mại của cô bé áp lên má anh, đem lại một cảm giác dịu dàng, khiến lòng anh cũng nhẹ đi nhiều. Bước ra khỏi phòng bệnh, cô y tá cứ cười mãi: “Bác sĩ Nhiếp, anh đúng là khéo dỗ trẻ con. Mỗi lần cầm mấy hạt đậu, đều có thể dỗ được mấy đứa nhỏ vui vẻ vào phòng mủ.”

Về mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn thản nhiên, không hề lộ nụ cười, anh chỉ lịch sự gật đầu. Các cô y tá đã quá quen với thái độ ấy của anh, biết anh thực ra là người ngoài lạnh trong nóng, kiệm lời ít nói, nên cũng chỉ cười cho qua chuyện.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì là vì anh lại nhớ đến Đàm Tĩnh.

Có một lần Đàm Tĩnh nói với anh, hồi nhỏ mẹ cô hay đánh đàn piano tại sảnh khách sạn Hoa Kiều, kiếm thêm ít tiền đắp đổi chi tiêu cho gia đình. Còn cô sau khi tan học, thường hay phải ở nhà một mình. Hồi đó cô cũng chỉ 6,7 tuổi, trong nhà lại không có ti vi, nên cứ mỗi khi trời tối là cô vội vàng chui ngay vào chăn, nhưng mãi không ngủ được, đành nằm nghe

tiếng tivi đang chiếu hoạt hình từ nhà hàng xóm vọng lại. Vì thế hồi ấy, tâm nguyện lớn nhất của cô là mua được một chiếc tivi.

Lúc ấy, anh nghe kể mà xót xa, bèn hỏi: “Em không sợ ư?”

“Sợ chứ,” cô cười mẹ em trước khi đi thường lấy mấy hạt đậu bỏ vào trong đĩa rồi dỗ em rằng, đừng sợ, khi nào hạt đậu mọc mầm thì mẹ sẽ về. Chờ đến khi em ngủ dậy thì trời đã sáng, hạt đậu đúng là đã mọc mầm thật, mẹ cũng về nhà từ lâu, còn chuẩn bị cả bữa sáng cho em nữa.”

Lần đó, anh bị sốt, cô lại có việc bắt buộc phải đi. Trước khi đi, đôi bên cứ quuyến luyến không rời, có lẽ bản tính trẻ con của anh đã làm cô cảm động, cô bèn tìm mấy hạt đậu tương dùng để xay sữa đậu nành, nhặt ra vài hạt đậu bỏ vào trong đĩa, đổ thêm ít nước, dặn anh: “Chờ hạt đậu mọc mầm thì em sẽ về, đến lúc đó anh cũng khỏi bệnh rồi.”

Cô chờ anh ngủ say mới nhẹ nhàng rời khỏi. Anh nửa tỉnh nửa mê, cứ tỉnh dậy lại chăm chú nhìn xem, nhưng đĩa đậu đó chỉ nở to hơn một chút, chứ vẫn chưa mọc mầm. Anh cứ mơ màng ngủ như vậy đến tận sáng hôm sau thì hạ sốt, cả người mệt mỏi như vừa thức trắng đêm, còn mấy hạt đậu trên đĩa, cuối cùng cũng đã nhú ra chiếc mầm vừa mập vừa trắng.

Vô số lần, khi cô đơn một mình, anh thường có thói quen nhặt mấy hạt đậu bỏ vào đĩa, rồi đổ thêm ít nước vào đó, im lặng ngồi chờ nó mọc mầm.

Lần nào hạt đậu cũng ra mầm, nhưng Đàm Tĩnh không bao giờ quay về nữa.

Mở xong, bước ra khỏi phòng phẫu thuật, anh nghe thấy y tá nói: “Chủ nhiệm Phương có hỏi anh một lần, chắc là tìm anh có việc gì đó, em nói là anh vẫn ở trong phòng mổ.”

“Ừ, cảm ơn.”

Anh đi đến phòng làm việc của Chủ nhiệm Phương, hai tiên sĩ đang vây lấy ông thảo luận vấn đề gì đó, Chủ nhiệm Phương ngẩng lên nhìn thấy anh,

bèn hỏi: “Mở xong rồi à?”

“Xong rồi ạ.”

Chủ nhiệm Phương không hỏi anh kết quả phẫu thuật thế nào, ông luôn tin tưởng vào tay nghề Nhiếp Vũ Thịnh, nên chỉ bảo anh: “Lại đây, xem cái này.”

Nhiếp Vũ Thịnh bước qua xem, là một bản kết quả chụp X-quang động mạch vành, Chủ nhiệm Phương hỏi anh: “Thế nào?”

“Tứ chứng Fallot, hẹp động mạch phổi, tình hình nghiêm trọng. Thường thì, những trường hợp thế này phải mổ từ lúc mới sinh, hiếm thấy ai lần nữa đến tận bây giờ.”

“Câu có nắm chắc không?”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi bất ngờ, loại phẫu thuật này trong khoa Ngoại Tim mạch của anh không được coi là quá phức tạp, bác sĩ bình thường cũng là

“Bệnh viện đã thông qua chương trình đó rồi, chương trình mà công ty CM hỗ trợ tiền đó.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh ngạc nhiên, Chủ nhiệm Phương cười nói: “Sao cậu lại ngớ ra thế, hồi đầu khi nhắc đến việc áp dụng chương trình này, thái độ của cậu tích cực lắm cơ mà.”

“Dạ, chẳng phải nói là còn cần luận chứng...”

“Luận chứng rồi.” Chủ nhiệm Phương nói, “Tuần trước bệnh viện chẳng đã họp đầy rồi còn gì? Còn mời cả mấy vị chuyên gia trong ngành nữa. Ồ, cậu không tham gia, hôm đó cậu có hai ca mổ.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh biết đây là mẹo của Chủ nhiệm Phương, tách anh ra khỏi hội nghị luận chứng chương trình, như vậy dù sau này có bất kỳ sự cố gì, anh cũng không bị nghi ngờ.

“Chúng tôi chọn bệnh nhân này làm ca đầu tiên,” Chủ nhiệm Phương gõ nhẹ lên bệnh án, “Bởi vì đây là Tứ chứng Fallot hay gặp nhất, về mặt này chúng ta có rất nhiều kinh nghiệm lâm sàng có thể sử dụng, dù sao cũng là chương trình mới, cần trọng là số một. Bệnh nhân này do bác sỹ Lý giới thiệu, nghe nói hoàn cảnh gia đình rất khó khăn, chắc sẽ chấp nhận phương án hỗ trợ kinh phí. Từ bây giờ trở đi, bệnh nhân này giao cho cậu phụ trách, cậu đi liên lạc với người nhà bệnh nhân nhé.” Mắt Chủ nhiệm Phương đã hơi kém, lúc không làm phẫu thuật lại không đeo kính, nên khi cầm bệnh án, phải cố gắng lắm mới đọc được các chữ viết ở trên: “Tôn... Bình... ừm, cậu bé này là bệnh nhân đầu tiên của dự án chúng ta.”

Tôn Bình?

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy cái tên này rất quen, anh nhớ lại, chắc chắn mình đã trông thấy kết quả chụp X-quang động mạch vành vừa nãy ở đâu rồi, hơn nữa còn trong một trường hợp rất quan trọng, vì trong đầu anh có ấn tượng về nó. Tuy mỗi năm anh phải xem đến hàng trăm hàng nghìn bản kết quả chụp X-quang, nhưng bản kết quả này chắc chắn anh đã nhìn thấy ở tại một nơi quan trọng nào đó. Lớp bồi dưỡng công khai ư? Không, lớp bồi dưỡng công khai thường hay dùng những trường hợp phức tạp, không thể dùng Tứ chứng Fallot phổ biến này được. Lúc Chủ nhiệm Phương hội chẩn ư? Không, cũng không đúng...

Cuối cùng, một tia chớp xẹt qua trong óc, anh chợt nhớ ra.

“Cháu phản đối!” Anh buột miệng nói, “Bệnh nhân này không được.”

“Hả?” Chủ nhiệm Phương ngạc nhiên hỏi, “Tại sao?”

Anh không tài nào nêu ra được lý do, vì đó là con trai Đàm Tĩnh ư? Không, thật quá nực cười, cả bệnh viện chẳng biết Đàm Tĩnh là ai hết, anh cũng làm sao có thể giải thích cho một người ngoài, một bậc thầy của mình hiểu chuyện tình cảm trắc trở khó nói của cá nhân mình được.

Trong lúc bối rối, anh đành đáp: “Rủi ro của ca mổ quá lớn, nếu bệnh nhân là người trưởng thành thì khả năng chịu đựng về mọi mặt sẽ tốt hơn.”

Chủ nhiệm Phương mệt mỏi day trán: “Có phải tôi không tính đến đâu, nhưng cậu đã bao giờ nghĩ, người lớn tuy khả năng chịu đựng về mọi mặt đều tốt hơn, những chương trình này chỉ hỗ trợ nhiều kinh phí cho bệnh tim bẩm sinh, mà trong số những bệnh nhân tim bẩm sinh, gần như không có bệnh nhân trưởng thành thích hợp.”

Bởi bệnh nhân mắc bệnh tim bẩm sinh nặng, có cơ hội phẫu thuật thì đã làm từ lâu rồi, ai không có cơ hội phẫu thuật, thì hoặc là không sống được đến khi trưởng thành, hoặc là về căn bản trên lý thuyết không thể tiến hành phẫu thuật.

“Cậu bé này lớn nhất trong số các bệnh nhân. Càng lớn thì cơ hội chữa khỏi càng nhỏ, khả năng chịu đựng của phụ huynh cũng kiên cường hơn,” Chủ nhiệm Phương quyết định, “Thế này đi, cậu cứ liên lạc với gia đình họ trước, xem xem họ có muốn nhận tiền hỗ trợ để làm phẫu thuật hay không đã.”

“Cháu vẫn phản đối chọn bệnh nhân này.” Nhiếp Vũ Thịnh đã nhanh chóng sắp xếp lại tư duy một cách mạch lạc rõ ràng, “Thứ nhất, bệnh nhân này tuổi hơi lớn, xét một cách tương đối, bệnh tình cũng nghiêm trọng hơn, cháu lo kết quả không được tốt lắm; thứ hai, Tứ chứng Fallot tuy là bệnh tim bẩm sinh hay gặp, nhưng lại là loại tương đối phức tạp, chương trình vừa mới bắt đầu, nên chẳng bắt đầu từ dễ đến khó, tuần tự mà tiến; thứ ba, bệnh nhân này cháu gặp qua một lần rồi, là phụ huynh đưa cháu nhỏ đến, cháu từng nghĩ hoàn cảnh họ khó khăn, nhưng chưa chắc đã chấp nhận phương án phẫu thuật mạo hiểm như thế này đâu.”

Chủ nhiệm Phương cười: “Vừa nãy cậu còn nói với tôi là tuổi của bệnh nhân càng lớn càng tốt, bây giờ lại chê bệnh nhân này lớn tuổi quá. Lý do thứ hai của cậu khá hợp lý, nhưng phẫu thuật tim đơn giản thì chi phí không cao, gia đình bình thường dù phải đi vay hai vạn tệ cũng gắng làm phẫu

thuật cho con, hỗ trợ kinh phí không có ý nghĩa gì. Còn lý do thứ ba, cậu cứ liên lạc với gia đình họ đi đã rồi nói, chưa thử làm sao biết được người ta có đồng ý hay không?”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng còn cách nào, đành chấp nhận lấy bệnh án mà Chủ nhiệm Phương đưa.

Trên bệnh án có viết địa chỉ số điện thoại liên lạc của bệnh nhân, là số điện thoại cố định, đằng sau còn có nét bút thanh thoát ghi rõ: số điện thoại của hàng nơi mẹ là Đàm Tĩnh làm việc. Đàm Tĩnh, vừa nhìn chữ này, dường như tất cả bộ phận trên thân thể anh đều nhói lên đau đớn.

Vận mệnh xưa nay luôn thích trêu ngươi, toàn dùng những hình thức kỳ quặc nhất kéo hai con người từ lâu đã tận duyên lại gần nhau nữa. Có điều, lần này hoàn toàn là vì công việc.

Anh gần như không thể khẳng định liệu mình có đủ khả năng kiểm chế để tiến hành mổ cho con trai cô hay không?

Thế nhưng, xuất phát từ đạo đức nghề nghiệp, anh không thể không liên lạc với cô theo như chỉ thị của Chủ nhiệm Phương. Nếu cô từ chối phương án này, thì chẳng còn gì tốt bằng.

Tối hôm nghỉ việc, trong lòng Đàm Tĩnh rất buồn, nào ngờ sáng sớm hôm sau, Vương Vũ Linh lại tìm đến nhà cô. Đàm Tĩnh nhớ Vương Vũ Linh phải làm ca sáng, nên kinh ngạc hỏi: “Sao cậu lại đến vậy? Cậu không đi làm à?”

“Tớ và Lương Nguyên An đều không làm nữa!”

Đàm Tĩnh cuống lên: “Các cậu đang làm tốt như thế, sao lại không làm nữa?”

“Lương Nguyên An nói, anh ấy không thể để cậu mất việc vì lỗi của anh ấy được.” Vương Vũ Linh nói, “Anh ấy không làm, tớ cũng không làm nữa. Đẳng nào thì chúng tớ cũng không làm nữa.”

Đàm Tĩnh lo lắng giậm chân nói: “Các cậu làm gì vậy, định làm tôi lo chết à?”

“Cậu lo cái gì chứ!” Vương Vũ Linh nói, “Hôm qua sau khi cậu đi, Lương Nguyên An rất buồn, sau đó thì lôi tớ đi uống rượu, lúc ăn đêm anh ấy nói, chúng mình không được vô tình vô nghĩa như vậy, rõ ràng chiếc bánh đó là anh cầm ra ngoài, lại để cho cô ấy nhận tội thay. Một mình cậu còn phải nuôi Bình Bình, có thể nào cũng không được để mất công việc này, vì thế sáng sớm hôm nay, Lương Nguyên An đã đi tìm Cửa hàng trưởng rồi, còn tớ đến tìm cậu. Đằng nào thì chúng tớ cũng không làm nữa, cứ nói luôn cho Cửa hàng trưởng biết chuyện này không liên quan gì đến cậu.”

Đàm Tĩnh nói: “Tớ cũng vì không muốn Lương Nguyên An bị mất việc, nên mới nhận lấy trách nhiệm về mình, bây giờ các cậu làm thế này, có phải tớ thành ra công cốc không?”

Wương Vũ Linh cười thoải mái: “Thôi thôi, cốc với ly cái gì, làm ở cửa hàng thì có tiền đồ gì chứ, cũng chẳng kiếm được mấy đồng.”

“Rõ ràng chuyện này đã qua rồi, sao các cậu lại ngốc thế.”

Wương Vũ Linh bỗng nhìn Đàm Tĩnh, nghiêm túc nói: “Thực ra lúc đầu tớ cũng khuyên Lương Nguyên An, chuyện này đã qua rồi, không cần thiết phải hi sinh thêm chúng tớ cố gắng tìm cho cậu một công việc tốt là được rồi. Nhưng Lương Nguyên An nói, lương tâm anh ấy không cho phép. Lương tâm anh ấy còn không cho phép, không lẽ lương tâm tớ có thể cho phép ư? Đàm Tĩnh, chúng ta quen biết nhau lâu như vậy, tớ biết tính cậu trọng nghĩa khí, cậu trọng nghĩa khí, không lẽ chúng tớ lại không thể trọng nghĩa khí bằng cậu được hay sao? Chuyện này đã nói rõ với Cửa hàng trưởng rồi, cậu có thể quay trở về làm việc. Cậu nuôi Bình Bình đã vất vả lắm rồi, lại phải để dành tiền làm phẫu thuật cho nó nữa, Tôn Chí Quân thì chẳng trông mong gì được, lần này chúng tớ mà không ra mặt, e rằng cả đời chúng tớ áy náy không yên.”

Đàm Tĩnh thở dài: “Ít ra trước khi làm việc này, các cậu cũng phải bàn với tớ trước đã chứ.”

“Bàn với cậu, cậu lại không đồng ý.” Vương Vũ Linh nói, “Cái tính ương bướng của cậu, tớ biết rõ mười mươi.”

“Nhưng cũng không cần thiết lôi thêm cả cậu vào, chuyện này không liên quan đến cậu.”

“Luong Nguyên An nghĩ kỹ rồi, anh ấy định đi thuê cửa hàng mở tiệm bánh gato. Một mình anh ấy làm sao mà làm được? Nên tớ sẽ mở cửa hàng cùng anh ấy.” Nhắc đến chuyện này, mắt Vương Vũ Linh sáng long lanh, hai má đỏ ửng lên, “Dù sao thì anh ấy đi đâu tớ đi đấy, mở tiệm bánh ga tô suy cho cùng cũng là chuyện kinh doanh của mình, còn hơn suốt đời làm thuê cho người khác.”

Đàm Tĩnh không ngờ Luong Nguyên An lại có dự định như vậy, thực ra tay nghề của anh cũng rất tốt, tự mình mở cửa hàng quả là một con đường hay, hơn nữa tay lĩnh mấy đồng tiền công ở cửa hàng đó nhiều. Chuyện đến nước này, cô có ngăn cũng không kịp, thấy Vương Vũ Linh cam tâm tình nguyện cùng phấn đấu với Luong Nguyên An, Đàm Tĩnh chẳng biết nói gì, chỉ nắm chặt lấy tay Vương Vũ Linh, lắc lắc thật mạnh, tỏ ý dù Vương Vũ Linh có quyết định thế nào, cô đều ủng hộ. Vương Vũ Linh hiểu ý của Đàm Tĩnh, liền nhoẻn miệng cười.

Chuyện này tiến hành thuận lợi, Cửa hàng trưởng vốn rất thích Đàm Tĩnh, nghe Luong Nguyên An kể rõ đầu đuôi câu chuyện, lập tức đồng ý để cho Đàm Tĩnh quay trở lại làm việc. Vì cửa hàng rất thiếu người, nên Cửa hàng trưởng còn đích thân gọi điện giục Đàm Tĩnh đi làm ngay ngày hôm đó.

Đàm Tĩnh quay trở về vừa vặn tiếp nhận ca thu ngân buổi chiều, Vương Vũ Linh và Luong Nguyên An đã làm xong thủ tục, chính thức nghỉ việc. Vì Vương Vũ Linh hay cười hay nói, Luong Nguyên An lại rất được lòng

mọi người, nên các đồng nghiệp trong cửa hàng đều quyến luyến bọn họ. Thấy bảo họ sắp mở cửa hàng, lại càng hò nhau đòi tiền họ, cuối cùng mọi người hẹn buổi tối sẽ cùng nhau đi ăn. Có người nói: “Tiện thể chúng ta đón Đàm Tĩnh trở về luôn.” Tuy Lương Nguyên An vì chuyện mà phải nghỉ việc, nhưng vẫn vô tư hòa theo: “Đúng, đúng! Tiện thể đón Đàm Tĩnh trở về luôn, không say không về!”

Đàm Tĩnh chỉ mím miệng cười, thấy Quản lý xị mặt đứng đó, cô liền nháy mắt ra hiệu cho mọi người, cả đám vội vàng ai về chỗ nấy làm việc của mình.

Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đi thẳng ra cửa, còn vẫy tay ra hiệu tối gặp lại. Đàm Tĩnh đứng cạnh Cửa hàng trưởng nên không dám động cựa gì, cả đầu cũng cúi gằm, bỗng cô nghe thấy Cửa hàng trưởng nói: “Đàm Tĩnh, cô lại đây một chút.”

Đàm Tĩnh tưởng anh muốn nói chuyện của Lương Nguyên An, thầm nghĩ lại thì Cửa hàng trưởng đã phê bình cô rồi, nói cô nhận bừa trách nhiệm, không có phép tắc kỷ luật gì cả. Nhưng nói chung, Cửa hàng trưởng cũng tỏ vẻ khá thân thiện với cô, sau cùng còn nói, tôi biết ngay là cô không thể nào làm chuyện đó được.

Đàm Tĩnh cứ ngỡ Quản lý sẽ phê bình cô một trận như Cửa hàng trưởng. Ai ngờ anh ta chỉ lạnh lùng nói: “Trước đây cô làm rất tốt, bây giờ quay trở lại, nhất định phải duy trì thái độ làm việc trước kia đấy.”

Đàm Tĩnh vâng dạ, gần đây Quản lý hình như có định kiến gì với cô thì phải, đối xử với cô rất lạnh lùng, thậm chí có lúc còn bới lông tìm vết nữa. Nhưng cô nghĩ mãi không ra, rốt cuộc mình đã làm gì đắc tội với anh ta. Và lại, rõ ràng tuần sau anh ta sẽ lên tổng công ty làm việc, cần gì phải gây khó dễ một cô thu ngân cấp dưới tép riu như mình chứ? Quản lý còn nói thêm mấy câu nữa, rồi đột nhiên hỏi cô: “Đàm Tĩnh, hòm thư đó của cô là gì?”

Đàm Tĩnh chẳng hiểu sao anh ta lại nói vậy, lúng túng hỏi: “Anh hỏi cái hòm thư nào ạ?”

“Là hòm thư lần trước gửi bản tường trình đi ấy.”

Nghe Quản lý nói, cô mới chợt nhớ ra, vội đáp: “Ồ, đó là em đăng ký bừa ấy mà.” Lúc đó cần gấp, cô đã lên mạng đăng ký bừa một hòm thư miễn phí, không ngờ bấy nhiêu ngày qua đi, tự nhiên Quản lý lại hỏi đến.

“Tổng công ty gửi một số tài liệu đến hòm thư lần trước dùng, cô cho tôi địa chỉ hòm thư đó đi.”

Đàm Tĩnh không suy nghĩ gì nhiều, liền viết cho Quản lý tên tài khoản của hòm thư, cả mật mã cũng viết luôn. Lúc này, anh ta mới gật đầu nói: “Cô đi làm việc đi.” Đàm Tĩnh vừa đi được mấy bước, Quản lý bỗng gọi giật cô lại bảo: “Chuyện này đừng nói cho ai biết.”

Đàm Tĩnh gật đầu đồng ý, rồi quay trở về quầy thu ngân. Đã là buổi chiều, thời tiết oi bức, khách ghé qua rất thưa thớt. Điều hòa trong cửa hàng mát rượi, các đồng nghiệp người thì lau khay đựng bánh, người đang sắp xếp lại quầy hàng, không ai chú ý đến cuộc nói chuyện của họ.

Nhưng đến lúc tối đi ăn, không khí lại rất náo nhiệt, Vương Vũ Linh là người thích náo nhiệt, cộng thêm Lương Nguyên An lúc nào cũng hì hì hà hà, lại được mọi người cùng hòa vào, khiến tiệm ăn xém chút nữa tóc cả mái lên. Món lên đầu tiên là tôm cay, ai ăn cũng thấy nghiền, thế là chẳng thèm ngó ngang gì đến các món khác nữa, lại gọi thêm một đĩa tôm cay, vừa ăn vừa uống, chẳng mấy chốc đã hết sạch cả thùng bia phải gọi chủ quán lấy thùng khác.

Đàm Tĩnh lần đầu chứng kiến mọi người điên cuồng như vậy, ai cũng uống hết mình, kể cả nữ nhân viên nhỏ tuổi nhất cửa hàng. Tất nhiên cô cũng bị dúm cho một cốc bia.

“Tớ không biết uống bia.”

“Thôi đi!” Vương Vũ Linh tuy chưa uống được bao nhiêu nhưng mặt đã đỏ phừng phừng như thể say túy lúy, “Lần sau có muốn kêu cậu uống cũng

chẳng còn cơ hội nữa, đây chỉ là bia thôi mà, giống như rượu nếp ấy, không có tí cồn nào đâu. Mọi người đều uống hết rồi, cậu sợ cái gì?”

Nỗi buồn chia tay, dường như chỉ có rượu mới làm nguôi ngoai được, cũng dường như rượu đó không phải để giải sầu, bởi đến cuối cùng tất cả mọi người đều rất vui vẻ. Mở cửa hàng là chuyện vui, mọi người đều thấy thế, Lương Nguyên An lần này nghỉ việc, tuy lý do có vẻ không được hay lắm, nhưng dù sao cũng là tự mình mở cửa hàng, nói như lời các đồng nghiệp là tự mình làm chủ, tất nhiên phải chúc hết ly này đến ly khác, cạn hết vòng này đến vòng kia.

Trước kia, cửa hàng cũng có những bữa ăn như thế này, thường thì chỉ vào dịp sau Tết. Trước Tết cửa hàng đã tổ chức liên hoan cuối năm, nhưng sau Tết, mọi người thường tự góp tiền lại ăn một bữa. Bởi vì làm nghề này hay có sự thay đổi về nhân sự, rất nhiều người đến Tết sẽ nghỉ hẳn, không làm nữa. Những đồng nghiệp sau Tết vẫn đến làm, có nghĩa là về cơ bản năm nay sẽ tiếp tục làm đồng nghiệp của nhau, vì thế mọi người góp tiền ra quán làm một bữa, cũng coi như mở đầu năm mới, cải thiện cuộc sống.

Nhưng không khí những lần trước không giống tới nay, cuối cùng mọi người còn bắt Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh vòng tay vào nhau uống rượu. Lương Nguyên An cười hề hề nói: “Uống thì uống!”

Vương Vũ Linh là con gái, đương nhiên da mặt mỏng, có vẻ hơi ngại ngùng, nhưng chẳng để cô kịp phản đối, hai cô gái đã ấn cô xuống rồi gọi ầm lên: “Mau mang cốc ra đây, cốc rượu này nhất định phải uống! Chúng tớ vẫn đang phải làm thuê cho cửa hàng, cậu đã làm bà chủ rồi! Hôm nay uống trước đã, đợi khi nào các cậu kết hôn, xem chúng tớ hành h các cậu thế nào!”

Lần này mọi người hò nhau, không khí càng nào nhiệt hơn. Trong tiếng hò reo của mọi người, Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh vòng tay nhau uống rượu, mọi người lần lượt chúc rượu họ, họ lại lần lượt chúc rượu mọi

người, đến cuối cùng, cũng chẳng biết là ai chúc ai nữa, chỉ thấy mở hết chai bia này đến chai bia khác, uống đến hả hê mới ra về.

Đàm Tĩnh vì không biết uống rượu, hơn nữa ai cũng biết cô còn con nhỏ ở nhà nên mọi người cũng không ép cô, vì thế cuối cùng cô là người uống ít nhất. Theo quy định thì bữa cơm này mọi người “campuchia”, cuối cùng khi chủ quán đến tính tiền, cũng chỉ có Đàm Tĩnh còn tỉnh táo, cô tính tiền của từng người, rồi mọi người góp tiền trả. Lương Nguyên An đã say mềm, anh vốn thuê phòng trọ cùng một người đồng hương, nên một đồng nghiệp nam đưa anh về. Vương Vũ Linh cũng đã uống khá nhiều, nên Đàm Tĩnh nói: “Đề tôi đưa Vương Vũ Linh về cho.”

Chỗ Vương Vũ Linh ở không cùng hướng với nhà Đàm Tĩnh. Cô đưa Vương Vũ Linh về nhà xong thì lỡ mất chuyến tàu điện ngầm cuối cùng. Vốn Đàm Tĩnh định ngủ tạm ở nhà Vương Vũ Linh một đêm, đằng nào thì con trai cũng đã gửi bà Trần, nhưng cô lại nghĩ, giường của Vương Vũ Linh là giường đơn, cô ấy lại đang say, người uống say thường muốn ngủ thoải mái một chút, nếu mình còn chen nằm cùng, không chừng lại làm cô ấy khó chịu. Thế nên cuối cùng cô quyết định về nhà. Đàm Tĩnh đã thừa kinh nghiệm hầu hạ người say, thành thạo lấy chậu nước lau rửa sạch sẽ cho Vương Vũ Linh, rồi thay bộ quần áo ngủ cho cô, sau đó kéo chiếc chăn len đắp lên, thấy cô ngủ say sưa, Đàm Tĩnh mới xuống lầu đón xe buýt về nhà.

Cô chuyển mấy chuyến xe buýt thì đã gần đến nửa đêm. Mùa hè, bên ngoài khu chung cư rất náo nhiệt, dọc con phố nhan nhản tiệm bán đồ nướng, còn cả một số người đang hóng mát. Các quán hàng nhỏ hai bên đường vẫn chưa đóng cửa, ánh đèn rọi vào những thực khách đang ăn thịt nướng, toả sáng lung linh. Bây giờ cô mới cảm thấy ngà ngà say, bèn lê đôi chân đã mỏi rã rời, xuyên qua dãy phố náo nhiệt. Khói đen của thịt nướng quện với mùi thơm của ớt và húng lìu theo gió đưa đến thơm đến nỗi người ta ho sặc sụa.

Về tới chân cầu thang, cô lại có phần không muốn bước lên. bởi gió đêm nay rất dễ chịu. Đây là khu nhà cũ, phía trước trồng rất nhiều cây long

não. Do không có ai trông nom, nên những cây long não này chỉ mọc thưa thớt, có cây mấy năm trước đã chết khô mà chẳng ai buồn động đến, có người còn chằng dây thừng vào làm dây phơi chăn đệm. Chỉ có một cây dựa vào đầu nhà là xanh um tươi tốt, như một chiếc ô xanh vậy, đến tối thường có mấy cụ già ra ngồi dưới gốc cây hóng mát, hôm nay có lẽ quá muộn, mấy người già đã về ngủ cả rồi, chỉ có một người đứng bên cạnh thùng rác hút thuốc, đầu thuốc lá đỏ rực cứ loé lên trong bóng đêm, nhìn rất rõ. Cô tưởng đó là hàng xóm ở trên lầu xuống vứt rác tiện thể hút điếu thuốc, không ngờ đến gần mới thấy hoá ra là Tôn Chí Quân.

Mấy ngày hôm nay cô đã mệt mỏi lắm rồi, nhìn thấy anh ta, cô chẳng buồn nói chuyện, chỉ cầm đầu đi lên gác. Tôn Chí Quân liền đuổi theo, túm lấy tay cô: “Cô vui vẻ ở đâu mà nửa đêm mới về nhà?”

Cô quay lại nhìn Tôn Chí Quân, tay anh cứng như kim, ánh mắt trừng trừng nhìn cô, như thể trên mặt cô viết đầy chữ vậy. Anh ta mới được thả ra từ trại giam, không biết đã bao nhiêu ngày không tắm, mùi mồ hôi chua lèm phả ra làm cô ghê tởm. Cô quay mặt đi, hít một hơi rồi nói: “Buông tay ra.”

“Đồn công an nói, Phùng Cảnh Huy đồng ý hoà giải, hơn nữa đã nhận đủ tiền viện phí, bình thường cô ki bo đến một đồng cũng tiếc không dám tiêu, đi đâu kiếm tiền đưa cho Phùng Cảnh Huy chứ?”

“Không cần anh quản.”

“Không cần tôi quản à?” Tôn Chí Quân cười nhạt, “Tôi có quản được cô đâu? Cô để cho tôi quản chuyện gì rồi? Không biết đi uống rượu với ai, hú hí đến nửa đêm mới về, hạng đàn bà như cô còn dày mặt bảo tôi không cần quản ư?”

Cô trừng mắt nhìn anh: “Tôn Chí Quân, anh buông tay ra!”

“Ai cho cô tiền bảo lãnh tôi ra? Cô kiếm tiền ở đâu?”

“Tôi kiếm tiền ở đâu, không đến lượt anh quản được!”

Đàm Tĩnh uống chút bia vào, vốn đã thấy khó chịu, lại bị mùi chua lòm trên người Tôn Chí Quân xộc vào mũi, chỉ chực nôn, cô quay mặt đi chỗ khác, lạnh lùng nói: “Anh giờ trò thần kinh gì vậy? Tôi tìm đủ mọi cách cứu anh ra khỏi đồn công an, không lẽ là sai ư?”

“Có phải cô đi tìm gã họ Nhiếp đó không?”

Đàm Tĩnh ra sức vùng vẫy nhưng vẫn không thoát khỏi tay anh ta, vừa cuống vừa giận nói: “Anh thả tôi ra!”

“Chột dạ à? Nói trúng tim đen rồi chứ gì? Sao thằng họ Nhiếp đó lại cho cô tiền? Cô dùng cái gì để đổi hả? Chỉ uống với hắn một bữa thôi ư? Được đấy, không cần lên giường với hắn à?”

Đàm Tĩnh thấy anh ta nói khó nghe như vậy, lại càng khó chịu, chỉ nói: “Tôi chẳng đánh đổi cái gì cả, cũng không đi tìm anh ta.”

Tôn Chí Quân nhếch miệng cười mỉa, hàm răng trắng bóng loé lên dưới ánh đèn, trông như một con thú dữ. Giọng anh ta lạnh lùng, hễ sáp lại gần cô thì mùi chua lòm càng phá ra nồng nặc hơn, Đàm Tĩnh cố gắng l lại phía sau, nhưng tay cô đang bị túm chặt, không sao nhúc nhích được.

“Ít nhất cô cũng phải tiêu hơn một vạn đúng không? Kêu cô đưa cho tôi hai vạn, cô không chịu, giờ tôi đánh người, cô lại có tiền để bồi thường viện phí, cô lấy tiền ở đâu ra?”

“Tôi đi vay! Tôi vay tiền để bảo lãnh anh ra, lẽ nào lại sai ư?”

Tôn Chí Quân vẫn hung hăng truy hỏi: “Cô vay tiền của ai? Đám bạn nghèo đó của cô làm gì có tiền cho cô vay?”

Đàm Tĩnh bị anh ta dồn vào chân tường, buột miệng nói dối: “Tôi vay tiền của Vương Vũ Linh, cô ấy định dành tiền sắm ít hồi môn, tôi vay cô ấy đấy.”

Tôn Chí Quân thoáng ngẩn người, đành buông tay cô ra. Đàm Tĩnh chợt thấy rã rời, mấy ngày nay cô đã phải chịu đựng quá nhiều, không thể nhẫn nhịn hơn được nữa: “Tôi lúc nào cũng phải nhìn sắc mặt người ta, lúc nào cũng phải tìm cách kiếm tiền, vứt bỏ cả thể diện, đi cầu xin người nhà họ Phùng để họ đừng kiện anh! Tôi đến bệnh viện bị người ta đuổi ra ngoài... Tôi đưa tiền người ta cũng không thềm lấy... Tôi vất vả lắm mới cứu được anh ra, rốt cuộc là vì sao chứ? Mấy năm nay anh không đưa cho tôi một đồng nào, trong nhà cái gì cũng cần đến tiền, lần nào anh đi làm về, không nợ tiền cờ bạc thì cũng say lúot khướt, Tôn Chí Quân, tôi không thể sống thế này được nữa! Tôi không gom đủ tiền làm phẫu thuật cho con, bác sĩ nói nó không sống nổi đến năm 10 tuổi, cuộc đời của tôi đã hết rồi, còn phải giương mắt nhìn con chịu khổ... Tôi đã nghĩ hết mọi cách rồi... mà không cứu được tính mạng Bình Bình... Tôi xin anh tha cho tôi đi, để tôi và con sống thêm được vài năm...”

Tôn Chí Quân im lặng một lát rồi dường như có vẻ thoải mái hơn: “Nói nghe đáng thương quá nhỉ, nói đi nói lại, chẳng qua là cô muốn li dị chứ gì?”

“Chúng ta bây giờ ly dị hay không có gì khác nhau chứ?”

“Thế được rồi.” Tôn Chí Quân lạnh lùng cười, “Cô đi tìm gã họ Nhiếp đó, lấy mười vạn tệ về đây, tôi ly hôn với cô.”

“Chuyện này không liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Ai bảo chuyện này không liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh?” Tôn Chí Quân lấy trong túi ra một gói thuốc lá nhàu nhĩ, rút ra một điếu châm lửa, bộ dạng rất thông dong, “Cô không chịu đi nói với hắn, thì để tôi đi tìm hắn vậy.”

Đàm Tĩnh gạt nước mắt nói: “Anh không chịu ly hôn thì thôi.”

“Đừng thế chứ, đã nói đến nước này rồi, chúng ta nói hết cho xong đi.” Về Tôn Chí Quân hệt như con mèo vừa bắt được chuột, tuy cười cười nhưng

lại khiến Đàm Tĩnh lạnh cả gáy. Anh ta nói: “Chẳng phải cô đang lo không có tiền chữa cho con đó sao? Nhiếp Vũ Thịnh có đầy tiền, bố hẳn càng nhiều tiền hơn, sao cô lại bỏ qua hai vị thần tài đó mà không chịu nghĩ cách gì đi?”

Đàm Tĩnh cúi đầu, giọng cũng trầm xuống: “Rốt cuộc anh muốn thế nào đây?”

“Tôi chẳng thế nào hết. Đàm Tĩnh, cô hãy nhớ rằng, là cô nợ tôi, chứ không phải tôi nợ cô.”

Là cô nợ tôi, chứ không phải tôi nợ cô.

Đến tận hôm sau, câu nói này vẫn còn văng vẳng bên tai Đàm Tĩnh.

Cô đã sức cùng lực kiệt, mệt mỏi lắm rồi. Tôn Chí Quân nói xong câu này, cũng không lên nhà mà quay người đi thẳng. Đàm Tĩnh hết sức lo sợ, không biết anh ta sẽ đi đâu, liệu có làm chuyện gì không. Tiếc rằng cô đuổi theo không kịp, chờ khi cô định thần lại, chạy đến cổng khu chung cư, hai bên vẫn đông nghịt người ăn thịt nướng, Tôn Chí Quân đã mất tăm mất dạng.

Đàm Tĩnh buồn bã trở về nhà, đi tắm. Tắm xong, cô nhìn đĩa đậu bên cửa sổ đã mọc mầm dài khoảng 3cm, ngày mai đón Bình Bình về nhà, thế nào thằng bé cũng sẽ hỏi mầm đậu mọc ra rồi, sao bố vẫn chưa về nhỉ? So với câu hỏi của Bình Bình thì câu nói cuối cùng của Tôn Chí Quân còn khiến cô lo lắng hơn. Con người Tôn Chí Quân làm việc không hề phân trắng đen, cô thật sự rất lo anh ta sẽ gây họa.

Thế nên, hôm sau ở cửa hàng, bỗng nhiên nhận được điện thoại từ bệnh viện gọi tới, cô sợ thót cả tim.

Đối phương rất tự nhiên xác nhận thân phận của cô: “Chị là mẹ của cháu Tôn Bình đúng không ạ? Bệnh án của Tôn Bình có đăng ký ở chỗ chúng tôi.”

“Vâng.”

“Khi trước chị có ký một bản thoả thuận, đồng ý cho phép công khai thảo luận bệnh án của Tôn Bình nếu như vì mục đích giảng dạy và nghiên cứu.”

“Vâng, đúng vậy.”

Đây là hồi đó bác sỹ Lý làm giúp cô, bác sỹ Lý thấy cô dắt theo con nhỏ thật đáng thương, nên bảo cô ký vào bản thoả thuận, nói rằng nếu các giáo sư khi dạy học sử dụng đến bệnh án của Tôn Bình thì coi như đã được hội chẩn, thông thường những loại bệnh án này sẽ cho ra một phương án điều trị tốt nhất. Lúc đó cô dẫn đo một lát rồi đồng ý, còn đưa cả kết quả chụp X-quang động mạch vành cho bệnh viện, sau này chuyện băng đi, chẳng thấy tăm hơi gì, cứ tưởng rằng chuyện này thế là xong, ai ngờ bệnh viện lại bỗng dung tới.

“Là thế này, bệnh viện chúng tôi sắp tiến hành một đề tài nghiên cứu mới, lựa chọn trường hợp của Tôn Bình làm thí nghiệm. Phiền chị đến bệnh viện một chút, tình hình cụ thể sẽ do người phụ trách nhóm nghiên cứu của chúng tôi giải thích với chị.”

“Cảm ơn!” Cô vô cùng biết ơn họ, dù sao đi nữa, đây cũng là một tia hi vọng, “Cảm ơn các anh quá.”

“Không có gì. Phiền chị tới toà nhà C khu điều trị của bệnh viện chúng tôi, là toà nhà mới màu trắng nằm ngay bên cạnh khu khám bệnh, tầng 30, khoa Ngoại Tim mạch, khi nào chị đến, gọi điện thoại trực tiếp cho bác sỹ Nhiếp Vũ Thịnh là được.”

Đàm Tĩnh ngo ngoắt nhắc lại lần nữa: “Bác sỹ Nhiếp Vũ Thịnh ạ?”

CHƯƠNG 7

“Đúng vậy, phòng làm việc của bác sỹ Nhiếp ở ngay phòng thứ hai bên trái hành lang, nếu tìm không thấy, chị cứ hỏi phòng trực y tá.”

Mấy giây sau, Đàm Tĩnh mới nghe thấy giọng nói khàn đặc của mình: “Bác sĩ Nhiếp là người phụ trách chương trình này?”

“Chủ nhiệm khoa Ngoại Tim mạch, bác sĩ Phương của chúng tôi là người phụ trách chương trình, nhưng bác sĩ Nhiếp là người phụ trách các công việc chuẩn bị bước đầu.”

“Hôm nay tôi đang đi làm.”

“Không sao, thế này đi, tôi cho chị số điện thoại phòng làm việc của bác sĩ Nhiếp, chị có thể gọi điện xin tư vấn xem sao, rồi trực tiếp hẹn thời gian với bác sĩ Nhiếp.”

Gác điện thoại xuống, nhưng cô không có dũng khí gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, sau khi đã chọc giận anh như vậy. Cô biết rõ ràng lần trước cô tìm anh đòi tiền, đã làm cho anh phần nộ đến cực điểm. Cô không còn mặt mũi nào, cũng không có dũng khí gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, càng không dám đến bệnh viện tìm anh.

Sắp hết giờ làm, phía bệnh viện lại gọi điện thoại tới khiến Quản lý cũng phải đưa mắt nhìn cô. Đàm Tĩnh biết trong giờ làm việc không được nghe điện thoại, nhưng điện thoại từ bệnh viện gọi đến, chẳng ai nỡ cấm cô nghe. Cô đành cầm đầu rảo bước đi về phía điện thoại.

“Xin chào, tôi là Đàm Tĩnh.

Đầu dây bên kia im lặng một giây, nhưng ngay sau đó, cô nghe thấy một giọng nói vừa lạ vừa quen: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Cô ngây người, có năm mơ cô cũng không nghĩ giờ phút này lại nghe được giọng nói của anh. Bàn tay cô nắm chặt lấy ống nghe đến toát cả mồ hôi, cô chợt dạ nhớ đến câu nói Tôn Chí Quân tối qua, không khỏi sợ hãi.

Nhưng giọng nói của Nhiếp Vũ Thịnh rất lạnh lùng, chỉ thuần túy một giọng điệu công việc: “Chiều nay, đồng nghiệp của tôi đã gọi điện cho cô,

nói đến việc chúng tôi có một đề tài nghiên cứu mới, muốn lấy Tôn Bình làm bệnh nhân thử nghiệm đề nghiên cứu.”

Cô nghệt ra một lát rồi mới lí nhí đáp: “Đúng vậy.”

“Tôi nghĩ cô cũng không muốn đến bệnh viện nói chuyện trực tiếp với tôi, nên tôi sẽ gửi cho cô tài liệu liên quan, cô xem xong rồi cân nhắc xem thế nào.”

Đầu óc cô trống rỗng, mỗi lần gặp Nhiếp Vũ Thịnh, cô luôn luôn ở trong tình trạng máu không lên não, như bị thiếu ôxy vậy. Đến giọng nói của cô khi nói chuyện với anh cũng lúc xa, lúc gần, làm người ta nghe không rõ. Cô không biết anh đang nói gì nữa, hình như là nói về bệnh tình của Tôn Bình, nhưng cô yếu ớt nghĩ, thà rằng cả đời không phải thảo luận với anh về vấn đề này.

“Cô thấy thế nào?”

Thực ra cô đã để sót mất rất nhiều câu, nên biết “Hả” một tiếng, hoàn toàn không hiểu gì cả.

Anh im lặng một thoáng, rồi lại cất tiếng, giọng điệu càng thêm phần căm ghét: “Tôi vừa mới nói, cô có email không, tôi sẽ gửi thẳng vào hộp thư của cô, bởi vì tài liệu rất nhiều.”

“Có.” Cô đã nhận ra anh hoàn toàn không muốn nói chuyện với cô chút nào, kỳ thực cô cũng chẳng muốn nói nhiều với anh. Cô vội vàng đọc cho anh địa chỉ email, đó là hòm thư lần trước khi gửi bản tường trình cô đăng ký tạm trên mạng, phía trước là hai chữ cái đầu trong tên “Bình Bình” cộng thêm ngày sinh nhật của Tôn Bình.

“Được rồi, tôi sẽ gửi ngay cho cô.”

Cô khẽ đáp: “Cảm ơn.”

Anh khách khí mà xa lạ đáp: “Không cần cảm ơn, đây là công việc của tôi.”

Cô đặt điện thoại xuống đi ra phát hiện Quản lý đang đứng cạnh quầy thu ngân, còn có một vị khách đang chờ thanh toán. Một buổi chiều nhận hai cuộc điện thoại, cô chột dạ, vội vã quay trở lại vị trí làm việc. Thầm nghĩ, thôi khỏi nói chuyện email với Quản lý, kéo anh ta lại thấy chuyện riêng của cô quá nhiều. Đằng nào anh ta cũng bảo chỉ dùng hòm thư đó chút thôi, chắc sẽ không thay đổi mật mã, nếu sau này tổng công ty có gửi tài liệu đến, chắc Quản lý cũng đã nói với người ở tổng công ty đổi sang hòm thư của anh ta rồi. Mà lỡ như anh ta có đổi mật mã thì đến lúc đó nói với anh ta cũng chưa muộn.

Cô biết con người Nhiếp Vũ Thịnh, tuy rất ghét cô, nhưng nếu là chuyện liên quan đến công việc, chắc chắn anh sẽ công tư phân minh, đã nói gửi ngay tài liệu cho mình, chắc hẳn sẽ gửi cho mình một cách nhanh nhất. Vì thế, vừa tan làm, còn chưa kịp ăn, cô đã vội vàng đi thẳng đến quán net, thuê một máy tính, rồi mở email ra.

Sai mật mã, không ngờ Quản lý lại đổi mật mã nhanh như vậy. Cô nghệt ra, thoáng do dự giữa hai lựa chọn, gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh báo anh phải thay đổi hòm thư email khác, hay gọi điện cho Quản lý hỏi mật mã mới.

Gọi điện thoại cho Nhiếp Vũ Thịnh nhờ anh gửi lại lần nữa, cô làm gì có dũng khí đó. Cảm của Nhiếp Vũ Thịnh ba vạn tề, cô vốn đã chuẩn bị sẵn tinh thần muốn đến đâu thì đến, thế nhưng từ sau khi Tôn Chí Quân ra lời cảnh cáo, bản năng mách bảo cô, càng tránh xa Nhiếp Vũ Thịnh càng tốt, tốt nhất là không liên quan gì đến anh cả. Cho dù không thể làm được, nhưng cô cũng không muốn gọi cho anh chút nào.

Cô cũng không hề muốn gọi điện thoại cho Quản lý, ngày mai Quản lý lên tổng công ty trình diện rồi, gần đây anh ta lại có vẻ rất không hài lòng về cô. Tan làm rồi còn làm phiền anh ta vì một chuyện nhỏ nhặt, chắc chắn anh ta sẽ không vui. Sau khi lên tổng công ty, Quản lý sẽ có hòm thư nội

bộ, hòm thư này là mình đăng ký, anh ta chắc cũng không dùng đến nữa. Nghĩ đến đây, cô nhân luôn chuột vào phần tìm lại mật mã.

Mật mã tìm lại rất nhanh chóng, cô lập mật mã mới, rồi mở email, nhìn thấy có hai bức thư mới, một cái tiêu đề rất đơn giản, là “Tài liệu liên quan đến phẫu thuật”, thoát nhìn biết ngay của Nhiếp Vũ Thịnh gửi. Tiêu đề bức thư hai bằng tiếng Anh, cô cứ tưởng đó là quảng cáo, nhưng nhìn thấy địa chỉ hòm thư người gửi có đuôi là chữ viết tắt tên công ty, đây rõ ràng là thư nội bộ của công ty, cô nghĩ chắc chắn là gửi cho Quản lý. Cô vốn không định xem trộm thư của Công ty gửi cho Quản lý, định tắt giao diện đi, bỗng liếc thấy trong bức đó có từ “DAM TINH”, đúng là tên của cô. Cô ngậy ra nhi bức thư, tiêu đề hóa ra là trả lời thư liên quan đến việc kiến nghị cho DAM TINH nghỉ việc.

Cô thoáng ngẩn người, đã thấy tên mình trên đó, cô không thể không mở ra, bức thư toàn tiếng Anh, tiếng Anh của người viết thư rất lưu loát, tuy chỉ có vắn vện vài dòng nhưng cũng đủ khiến Đàm Tĩnh xem mà lạnh cả sống lưng. Phía dưới bức thư này là một file đính kèm bằng tiếng Trung ký tên Quản lý. Quản lý kiến nghị Quản lý khu vực cho Đàm Tĩnh nghỉ việc, đồng thời nói rõ nguyên nhân tại sao lại qua mặt Cửa hàng trưởng là vì Cửa hàng trưởng che đậy cho Đàm Tĩnh, còn liệt kê hàng loạt nguyên nhân như Đàm Tĩnh đi muộn về sớm, lạm dụng công quỹ. Về việc lạm dụng công quỹ chính là chuyện cô thay Lương Nguyên An trả tiền bánh ga tô, nhưng những việc chi tiết cụ thể liên quan tới chuyện Lương Nguyên An, bao gồm cả việc Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đã thôi việc thì Quản lý không nhắc đến một chữ nào.

Đàm Tĩnh hoa hết cả mắt, thầm nghĩ mình không hề đắc tội với Quản lý, tại sao anh ta lại đâm sau lưng mình như vậy, không chỉ nói quá lên, còn nói cách xử lý của Cửa hàng trưởng là che đậy.

Nhớ lại những thay đổi về thái độ của anh ta với mình gần đây, cô càng thấy khó hiểu. Cô máy móc di con chuột trên màn hình, thấy phía dưới còn nhiều bức thư nữa, phần đuôi của địa chỉ email người gửi đều là hòm thư

công ty, nhưng không phải của Quản lý khu vực. Đến nước này rồi, cô cũng không sợ gì nữa, chỉ muốn tìm ra câu trả lời. Mở thư ra xem, thấy đều là của một người tên “Thịnh Phương Đình” gửi cho Quản lý, một bức thư yêu cầu anh ta dịch một email của công ty sang tiếng Anh, còn có một bức nói rõ chức vụ của anh ta sẽ được quyết định bởi trình độ tiếng Anh, đồng thời khen bản tường trình lần trước Quản lý viết rất tốt.

Đàm Tĩnh thấy phía dưới một bức thư đều có kèm theo chức vụ và địa chỉ số điện thoại liên lạc của Thịnh Phương Đình, chính là giám đốc phòng kế hoạch của tổng công ty. Tuy là người sống nội tâm và an phận nhưng cô không hề ngốc. Nối tất cả các sự việc lại với nhau, cô chợt hiểu tại sao Quản lý ghét mình đến vậy, thậm chí trước khi được điều lên tổng công ty còn tìm mọi cách đuổi việc mình. Hóa ra chức vụ này vốn không thuộc về anh ta, bây giờ anh ta sắp được điều lên tổng công ty rồi, chắc chắn rất sợ cô nói hết đầu đuôi sự việc ra, nên không ngại dùng đủ mọi thủ đoạn đâm sau lưng cô, còn muốn đuổi việc cô nữa.

Đàm Tĩnh thấy ám ức trong lòng, thầm nghĩ mình vốn chỉ dịch hộ cho Quản lý bản tường trình đó, không ngờ anh ta lại lấy oán trả ơn, rắp tâm đuổi việc mình. Cô không nghĩ ngợi gì nhiều, lập tức viết một bức email bằng tiếng Anh cho người tên Thịnh Phương Đình đó, nói rõ đầu đuôi sự việc, khẩn cầu đối phương giải thích giúp mình với Quản lý khu vực, cho cô được tiếp tục làm việc, viết xong cô nhấn chuột gửi đi, thầm nghĩ Thịnh Phương Đình là cấp giám đốc, chắc chắn sẽ biết phân biệt phải trái đúng sai, trả lại sự trong sạch cho mình.

Gửi xong thư, cô lại xem kỹ bức thư Nhiếp Vũ Thịnh gửi, bên trong toàn những nội dung về học thuật và chuyên môn, liệt kê hết những rủi ro và điều kiện của ca mổ. Đầu tiên, đọc thấy công ty thiết bị y tế đó sẽ hỗ trợ một phần kinh phí phẫu thuật, cô mừng lắm, sau đó lại thấy Nhiếp Vũ Thịnh liệt kê hàng loạt những rủi ro gặp phải so với phương pháp phẫu thuật truyền thống, sau khi xem hết tất cả các file đính kèm, cô mới hiểu,

hóa ra công ty đó hỗ trợ tiền là vì phương án phẫu thuật này còn chưa hoàn thiện, rủi ro quá cao.

Lòng Đàm Tĩnh vô cùng buồn bã, cô biết với thu nhập hiện tại, cô không có cách nào gom đủ tiền mổ cho Bình Bình. Mỗi lần tới bệnh viện, bác sĩ đều khuyên phải mau chóng làm phẫu thuật, thỉnh thoảng vận động mạnh một chút, Tôn Bình lại bị khó thở do thiếu ôxy, môi tím ngắt đi. Thấy con như vậy lòng cô đau như dao cắt, thâm hiểu chuyện này không thể kéo dài được nữa, nếu còn lần nữa, e rằng sẽ thực sự không cứu nổi. Nhưng nếu như chấp nhận khoản tiền hỗ trợ, thì lại phải đương đầu với bấy nhiêu rủi ro, điều này cô thật không dám tưởng tượng, cũng không dám gánh chịu.

Cô ngậy ra nhìn những tài liệu trên màn hình, bên cạnh phía trước, phía sau, mọi người đều đang chơi điện tử, có người đeo tai nghe lắng lư, có người gõ bàn phím nhanh thoăn thoắt, lại có người một tay hút thuốc, một tay di chuột máy tính. Không khí trong quán net rất bức bối, lại mở điều hòa nên càng thêm ngột ngạt, mùi thuốc, mùi mồ hôi, mùi chân thối, mùi gì cũng có. Đàm Tĩnh chống tay vào trán, cảm thấy huyết Thái dương bỗng dung giật liên tục, đứng trước lựa chọn khó khăn nhường này, sao cô có thể dễ dàng quyết định được đây?

Trên màn hình có một biểu tượng nhấp nháy, cô ngậy ra một lúc, mới phát hiện có thư mới, liền quay trở lại trang chủ hòm thư, thì ra là thư trả lời của Thịnh Phương Đình. Vẫn dùng tiếng Anh, anh ta nói anh rất ngạc nhiên và kinh hãi trước sự việc này, hy vọng có thể lập tức gặp mặt cô để tìm hiểu rõ ngọn ngành, đồng thời nói hiện anh vẫn đang làm thêm giờ ở công ty, hy vọng Đàm Tĩnh có thể đến văn phòng gặp mặt ngay lập tức.

Đàm Tĩnh nghĩ, mình gửi thư cho vị giám đốc này có vẻ hơi đường đột, nhưng trong cả chuyện này cô trong sạch, cô chẳng sợ gì cả, bèn trả lời rằng mình sẽ đến văn phòng anh ngay.

Đàm Tĩnh chưa bao giờ đến tổng công ty, lần theo địa chỉ tìm tới, cô mới phát hiện đó là một tòa nhà văn phòng rất hoành tráng, cô đứng ở quầy

tiếp tân dưới sảnh mượn điện thoại gọi cho Thịnh Phương Đình, anh lập tức nói: “Đã quá giờ tan làm rồi, vào thang máy phải quẹt thẻ, tôi sẽ xuống đón cô ngay.”

Đàm Tĩnh vốn rất lo lắng, nhưng nghe giọng anh hết sức hòa nhã, chắc cũng là người độ lượng, bất giác thở phào nhẹ nhõm.

Khi Thịnh Phương Đình từ thang máy bước ra, anh nhận ra ngay Đàm Tĩnh.

Cô đang đứng trước bức tường nước, phía trên tường có một giàn đèn chiếu, ánh sáng khắc họa rõ nét dáng nghiêng nghiêng của cô. Cô hơi cúi đầu, hình như đang có tâm sự gì đó, thần thái có vẻ rụt rè. Ánh đèn chiếu xuyên qua làn nước, ánh lên những tia sáng mờ mờ, bao phủ cả người cô, trông như ánh nến vậy. Cô mặc một chiếc váy liền màu trắng bằng cotton, nhìn là biết ngay không phải loại tốt, đã bắt đầu bị sờ lông do giặt nhiều, kiểu dáng trông hơi giống xường xám cổ ngày xưa. Tuy không phải bộ đồ thời trang, kiểu dáng cũng hơi quê mùa, nhưng cô có khí chất dịu dàng, bộ quần áo lỗi mốt này khoác lên người cô lại có một vẻ hài hòa đặc biệt. Giống như con người cô vậy, tuy không phải kiểu người đẹp lộ liễu khiến người ta phải xuýt xoa, nhưng dáng nhìn nghiêng lại như ngọc như ngà. Mái tóc chưa từng làm xoăn hay nhuộm màu được buộc gọn gàng, dưới ánh đèn, trông như một bức phác họa tao nhã.

Thịnh Phương Đình ở nước ngoài hơn 20 năm, thuộc nhóm mà người ta hay gọi là ABC^[1], được cử về Trung Quốc làm việc, cảm thấy Trung Quốc cũng không có gì khác biệt so với các nước phát triển, cũng cao ốc mọc như nấm, cũng xe cộ nườm nượp, cũng thành phố hiện đại hóa, thậm chí cả những người tiếp xúc trong công việc cũng đều mạnh vì gạo bạo vì tiền, nhanh nhẹn khôn khéo. Ông ngoại anh thường kêu ca rằng các cô gái Trung Quốc không phải như vậy. Ông ngoại vẽ tranh cổ rất đẹp, đặc biệt là tranh phụ nữ, nhưng anh vẫn cho rằng các giai nhân trong những bức tranh đó đều là do ông tô vẽ ra, trên đời thực làm gì có cô gái nào có thần thái phiêu diêu như thế. Sau khi về nước, anh cũng cảm thấy sự mơ tưởng của ông

ngoại về cái gọi là giai nhân Trung Quốc chỉ là tưởng tượng mà thôi. Vậy mà hôm nay khi nhìn thấy Đàm Tĩnh, anh chợt thấy tim mình như lạc nhịp, không ngờ người đẹp thanh nhã nhường ấy lại có thật trên đời, hơn nữa còn giống hệt như anh tưởng tượng.

[1] American born Chinese, chỉ người Trung Quốc sinh ra và sống nhiều năm ở Mỹ.

Anh thấy mình có phần thất thố, bèn hắng giọng, tiến về phía Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh nghe thấy tiếng anh, liền ngẩng đầu lên. Anh tiến đến gần, tự giới thiệu: “Chào cô, tôi là Thịnh Phương Đình.” Vừa nói anh vừa lịch sự chìa tay ra với Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vội vàng bắt tay anh, lập cập nói: “Chào anh, tôi làm Đàm Tĩnh.”

Anh thấy tay cô hơi lạnh, như người vừa ăn kẹo đường Bắc Kinh xong, nên không dám nắm lâu, chỉ siết nhẹ rồi buông ra: “Chúng ta lên trên nói chuyện đi.”

Đàm Tĩnh từng đoán Giám đốc Thịnh Phương Đình này là người lần trước đi kiểm tra cửa hàng, nhưng lần trước khi anh đến cửa hàng, cô không để ý kỹ, chỉ mang máng nhớ giọng phổ thông của người này có pha chút khẩu âm miền Nam. Hôm nay gặp mặt, thấy con người anh rất lịch sự, bấy nhiêu thấp thỏm bất an trong lòng cô cũng dần dần tan biến.

Bước vào thang máy, Thịnh Phương Đình rút chiếc thẻ trên ngực ra quẹt, rồi ấn số tầng. Trong thang máy chỉ có hai người họ nên anh thấy hơi ngại, bèn cố tìm lời để nói: “Cô đến công ty bao giờ chưa?”

Đàm Tĩnh đáp: “Chưa ạ.”

Một hỏi một đáp như vậy, Thịnh Phương Đình lại thấy câu hỏi của mình không được thích đáng lắm, lòng thầm lấy làm thất vọng. Anh tốt nghiệp MBA, đã từng làm việc ở các công ty xuyên quốc gia, chiến thuật gì cũng biết cả. Sau này được điều đến Thượng Hải, hỗ trợ tổ chức hội nghị CEO

các khu vực trên toàn cầu, các nhân vật tai to mặt lớn anh đã gặp không ít, mọi tình huống anh đều có thể ứng phó, vậy mà không hiểu sao, đối diện với Đàm Tĩnh anh cứ thấy có gì đó bất an, dường như phải vô cùng cẩn trọng khi nói chuyện với cô vậy.

Trong công ty có một vài người đang làm thêm giờ, điều này khiến Đàm Tĩnh thấy yên tâm hơn. Thịnh Phương Đình dẫn cô đi xuyên qua một phòng làm việc lớn theo kiểu không gian mở, do vừa nãy trong thang máy cô nói chưa đến công ty bao giờ nên anh giới thiệu với cô: “Đây là phòng làm việc của bộ phận Kế hoạch chúng tôi, phần lớn các đồng nghiệp đều làm việc ở đây.”

Đàm Tĩnh không biết phải đáp như thế nào, đành “Ồ” một tiếng. Thịnh Phương Đình là giám đốc, có một phòng làm việc riêng, đèn vẫn còn sõ ràng vừa nãy anh làm thêm giờ ở đây, bởi chiếc máy tính xách tay trên bàn cũng chưa tắt. Anh lịch sự mời cô ngồi xuống, rồi rót nước mời cô.

Đàm Tĩnh vốn đã bình tâm lại, nhưng sau khi bước vào phòng làm việc của anh, cô bỗng nhiên lại thấy căng thẳng. May mà con người Thịnh Phương Đình rất hòa nhã, cư xử cũng rất đúng mực, khiến người ta cảm thấy dễ chịu như được tắm trong làn gió xuân. Anh nói: “Đại khái tình hình tôi đã xem xong trong email rồi, tiếng Anh của cô rất tốt, chỉ sai một từ thôi.”

Đàm Tĩnh đỏ cả mặt, lúc viết bức email đó, cô đang tức giận phùng phùng, vì thế chỉ kiểm tra qua loa một lần rồi gửi đi luôn, không ngờ lại viết sai một từ.

Thịnh Phương Đình nói: “Không sao cả, về cơ bản tôi đã nắm rõ chuyện này rồi, chỉ có một vài chi tiết cần xác nhận lại với cô.”

Đàm Tĩnh trước khi đến đây đã xác định dứt khoát, vị giám đốc này cần hỏi gì, cô cứ thành thật trả lời đúng sự thật là được. Thịnh Phương Đình hỏi cặn kẽ nhất là chuyện liên quan đến Lương Nguyên An, nên Đàm Tĩnh giải

thích tường tận ngọn ngành câu chuyện cho anh, nghe xong, anh có vẻ rất tò mò: “Thế tại sao cuối cùng cô lại nhận là mình quên không thu tiền?”

Đàm Tĩnh nghĩ một lát, đoạn đáp: “Bởi vì tránh nhiệm.”

“Trách nhiệm?”

“Đúng vậy, vì sinh nhật của tôi nên Lương Nguyên An mới nảy ý tặng tôi chiếc bánh ga tô ấy, nếu tôi không đứng ra nhận trách nhiệm, Lương Nguyên An sẽ bị thất nghiệp, anh ấy mà thất nghiệp thì tình hình còn tồi tệ hơn tôi nhiều. Anh cũng biết đấy, trong ngành có danh sách đen, nếu bị đuổi việc, các tiệm bánh khác sẽ không bao giờ nhận anh ấy vào làm thợ bánh nữa.”

“Tại sao cô lại hy sinh mình để giúp anh ta chứ? Rõ ràng là lỗi của anh ta mà.”

“Vì anh ấy là bạn tôi, anh ấy từng giúp tôi trong lúc bản thân cũng đang rất khó khăn.”

Thịnh Phương Đình cười nói: “Thực ra đây là điều cấm kỵ trong công việc. Thứ nhất, cô đã nhận lấy trách nhiệm không nên nhận về mình; thứ hai, tình bạn không phải thứ mang ra để thách thức quy định, nếu không những người lương thiện đã chết đến ngàn vạn lần rồi.”

“Xin lỗi, chuyện này tôi làm không được thỏa đáng lắm, thế nên sau này khi Lương Nguyên An kể hết đầu đuôi sự việc ra, Công đã phê bình tôi rồi.” Đàm Tĩnh thành thật nhận sai, “Sau này tôi sẽ không bao giờ làm vậy nữa.”

Thịnh Phương Đình chuyển sang chuyện khác: “Ở đây tôi có một bức thư bằng tiếng Trung, cô dịch giúp tôi được không?”

Đàm Tĩnh hơi do dự: “Để tôi thử xem.”

Thịnh Phương Đình nói: “Có thể dùng máy tính của tôi.” Rồi nhường chỗ cho cô.

Đàm Tĩnh chưa dùng máy tính xách tay bao giờ, trước kia Nhiếp Vũ Thịnh cũng có một chiếc, nhưng máy tính bây giờ vừa nhẹ vừa mỏng, con chuột nhanh nhạy tiện dụng vô cùng. Chỉ mấy phút sau cô đã sử dụng thành thạo ngay, bắt đầu dịch thư. Cá biệt có một số từ chuyên ngành không chắc lắm, cô bèn lên mạng tra lại. Cô vốn làm việc rất nhanh nhẹn, bức thư đó lại không dài, nên Thịnh Phương Đình vừa uống hết cốc cà phê, cô đã dịch xong.

“Ồ, rất tốt, cô Đàm, cảm ơn cô.”

“Không có gì ạ.” Đàm Tĩnh nói, “Tôi chỉ hy vọng anh giải thích giúp với Quản lý khu vực rằng tôi rất coi trọng công việc này, không muốn để mất nó.”

“Tôi sẽ nói chuyện với các đồng nghiệp ở HR.” Anh nói, “Tức là đồng nghiệp ở bộ phận Nhân sự.”

“Cảm ơn anh.”

“Với trình độ tiếng Anh của cô, làm nhân viên thu ngân thật phí quá, hơn nữa sao cô lại chọn làm nhân viên thu ngân vậy? Tôi thấy cô hoàn toàn có khả năng lựa chọn một công việc có thể phát huy năng lực của mình hơn.”

Đàm Tĩnh cúi đầu: “Tôi không có bằng tốt nghiệp đại học.”

“Hả? Thế tiếng Anh của cô là tự học ư?”

“Không phải, tôi thi đỗ vào khoa Tiếng Anh trường Đại học Ngoại ngữ, đã học đến năm thứ ba... sau đó... sau đó có chuyện ngoài ý muốn, tôi nghỉ học, không lấy được bằng tốt nghiệp.”

Thịnh Phương Đình cảm thấy khó hiểu: “Thế sao cô không lựa chọn một công việc tốt hơn? Làm thu ngân quá mai một khả năng của cô.”

“Không có bằng tốt nghiệp. Anh cũng biết đấy, ví dụ như công ty chúng ta, dù tuyển dụng một trợ lý hành chính bình thường nhất cũng phải yêu cầu tốt nghiệp đại học trở lên.”

Thịnh Phương Đình gật đầu nói: “Tôi.”

Đàm Tĩnh gượng cười: “Cảm ơn anh đã cho tôi cơ hội giải thích, nếu có thể giữ được công việc của tôi, tôi sẽ rất biết ơn anh.”

Cô nghĩ vừa nãy anh bắt cô dịch bức thư, chắc là vì muốn xác nhận xem hai bản tường trình kia có phải do chính cô viết hay không, điều này cũng chứng tỏ anh làm việc rất cẩn thận, người như thế này nếu chịu giải thích và nói đỡ cho mình, chắc chắn sẽ rất có hiệu quả.

Anh chỉ nói: “Tôi sẽ cố gắng hết sức.”

Đàm Tĩnh lại rất tin tưởng vào Thịnh Phương Đình, anh nói cố gắng hết sức thì nhất định sẽ cố gắng hết sức. Đối với Quản lý khu vực, một vị quản lý cấp giám đốc ở tổng công ty ra mặt nói giùm cô, tất nhiên sẽ có tác dụng, cô tự dung thấy nhẹ cả người, xem ra công việc này đã giữ lại được rồi.

Khi mới xảy ra chuyện bánh ga tô sinh nhật, trong một phút bốc đồng, cô đã nhận hết trách nhiệm về mình, về sau nghĩ đến những nỗi khổ khi không có việc làm, không có thu nhập, cô không khỏi sợ hãi. Nhất là bệnh của Bình Bình, cô còn phải dành dụm từng chút một nên nhất định không thể mất việc được. Vì thế khi nhìn thấy bức thư của Quản lý, cô vô cùng tức giận, cũng vô cùng sợ hãi, cảm giác bị người ta vu oan, bị người ta hãm hại thực khó chịu, tuy trong mắt các lãnh đạo cao cấp ở công ty, cô chẳng là gì cả, nhưng cô cũng không muốn bị người ta chèn ép như vậy.

Sau khi tiễn Đàm Tĩnh về, Thịnh Phương Đình quay trở lại phòng làm việc, công việc phải làm đã gần xong, anh bắt đầu nghĩ tới những lời vừa nãy của Đàm Tĩnh. Cô ngồi ở đó, nhẹ nhàng lịch sự, giọng nói không cao không thấp, nhưng mỗi một từ, một chữ đều rất rõ ràng. Nhất là khi bảo vệ quyền lợi của mình, cô có một giọng điệu không nhu nhược, cũng không

kiêu ngạo, khí chất thế này thực sự rất hiếm có. Nếu đổi lại là người khác, chắc đã phải ra sức nói xấu, kể tội Quản lý, nhưng cô không hề đưa ra yêu cầu nào, ngoài việc xin anh giải thích với Quản lý khu vực rằng mình trong sạch.

Một khuỷu tay anh gác lên khuỷu tay bên kia, đốt ngón tay cọ đi cọ lại vào cằm, mỗi khi gặp phải chuyện gì, anh thường làm động tác này một cách vô thức. Nhưng hôm nay anh chỉ do dự trong chốc lát, rồi gửi luôn email cho Thu Cầm, giám đốc HR của công ty, hẹn cô trưa mai ăn cơm. Trong mail anh lịch sự viết rằng mình có chút việc, muốn trao đổi với cô một chút.

Khi Thu Cầm nhìn thấy bức email này, đã là hơn chín giờ sáng ngày hôm sau. Cô hơi quen không check mail sau khi đã tan làm, nhất là hòm thư công việc. Hằng ngày đi làm rất căng thẳng, cô luôn cố gắng giải quyết ngay mọi việc tại văn phòng, dù phải làm thêm giờ cũng không muốn mang về nhà làm. May mà những việc liên quan đến nhân sự thường không phải chuyện nước sôi lửa bỏng gì, dù một tối không trả lời email thì trời đất cũng chưa đến nổi sập xuống.

Thế nên sáng sớm ra nhìn thấy mail của Thịnh Phương Đình, cô cứ nghĩ mãi tại sao Thịnh Phương Đình lại mời mình ăn cơm, đây quả là một hành động rất bất ngờ, vì bình thường ở công ty, Thịnh Phương Đình chưa từng tiếp xúc riêng với cô bao giờ. Thư Cầm thăm nghĩ, không lẽ trợ lý mới tuyển của anh ta lại gây ra chuyện gì ư?

Văn phòng làm việc của họ nằm gần khu thương mại nổi tiếng, xung quanh có rất nhiều nhà hàng. Thịnh Phương Đình hẹn cô đi ăn ở một nhà hàng Đài Loan, Thư Cầm đoán có lẽ anh ta muốn nói chuyện công việc thật, bởi nhà hàng đó bình thường cũng có nhiều đồng nghiệp ở công ty lui tới, một khi đã không ngại có người nhìn thấy thì đúng là chuyện công việc.

Hai người vừa ăn vừa nói chuyện, đều là những chuyện linh tinh. Bình thường Thư Cầm luôn tránh tiếp xúc với Thịnh Phương Đình, vì dù sao anh cũng quản lý bộ phận quan trọng nhất của công ty, thu hút rất nhiều sự chú ý của mọi người. Nhưng hôm nay hai người ăn cơm như vậy, đúng là cơ hội hiếm có, cô thấy mình có phần không khống chế nổi bản thân, tuy xung quanh không có đồng nghiệp nào quen, nhưng họ vẫn chỉ nói loanh quanh chuyện công việc.

Thịnh Phương Đình trò chuyện với cô một lúc rồi rất nghiêm túc nói vào việc chính: “Giám đốc Thư, tôi có chuyện này, muốn phiền cô giúp.”

Thư Cầm đã sớm biết anh ta không có chuyện tự dung mời mình ăn cơm, điều này cũng nằm trong dự liệu, nên cô cười nói: “Chúng ta đều là đồng nghiệp, nếu như giúp được, tôi nhất định sẽ cố hết sức.”

“Lần trước chuyện điều Quản lý cửa hàng lên làm trợ lý, cảm ơn cô rất nhiều, thậm chí cô chẳng cần hỏi nguyên do, đã đồng ý yêu cầu đó của tôi. Nhưng sau đó tôi phát hiện, vị quản lý đó không phải là người tôi muốn tìm.” Thịnh Phương Đình vẫn nói bằng giọng bàn công việc, anh kể sơ qua chuyện của Đàm Tĩnh, rồi nói: “Tôi hy vọng điều Đàm Tĩnh về vị trí này. Vấn đề lớn nhất là, cô ấy không có bằng tốt nghiệp đại học.”

Thư Cầm nghĩ ngợi một lát: “Anh cũng biết đấy, phòng kế hoạch là bộ phận quan trọng nhất công ty, nếu tuyển một người cũng không có, tôi sẽ rất khó ăn khó nói với Tổng giám đốc Trâu phụ trách nhân sự. Tuy Tổng giám đốc Trâu có thể sẽ không hỏi đến việc nhỏ nhặt này, nhưng trong công ty đông người lắm điều tiếng, khó tránh khỏi chuyện để lộ ra ngoài. Lỡ chuyện đến tai Tổng giám đốc Trâu, tôi sợ sự việc sẽ khác đi.”

Cô đang nhắc nhở anh, dù cô giúp anh giấu giếm chuyện này, nhưng không chừng có người lại nói này nói nọ trước mặt Tổng giám đốc, đến lúc đó sự việc bị bại lộ, hậu quả sẽ rất khó lường.

“Thế nên tôi mới muốn nhờ cô giúp.” Thịnh Phương Đình nói, “Người này năng lực không có vấn đề, chỉ thiếu mỗi bằng tốt nghiệp thôi. Nếu Tổng giám đốc Trâu hỏi đến, tôi sẽ giải thích với ông ta, chính vì trong công ty đông người lắm điều tiếng nên tôi mới hy vọng cô giúp cho về mặt quy trình.”

Anh ta nói rất khéo léo nhưng Thư Cầm đã hiểu ý anh muốn cô mắt nhắm mắt mở, để anh tuyển người này làm trợ lý, hơn nữa tốt nhất đừng truy xét lý lịch của cô ta, dù sao điều một nhân viên cửa hàng lên vị trí trợ lý cũng là phá lệ quá đáng, huống hồ nhân viên này còn không có cả bằng tốt nghiệp đại học. Tuy anh sẽ chịu hết trách nhiệm trước Tổng giám đốc, nhưng Thư Cầm cũng không khỏi tò mò, không biết người như thế nào mà có thể khiến Thịnh Phương Đình phải mất công sức đến vậy? Phòng Kế hoạch là bộ phận quan trọng, Thịnh Phương Đình đương nhiên phải sắp xếp cho những người thân cận của mình, nhưng cũng không cần vì sắp xếp cho những thân cận mà trao cán dao này vào tay bao nhiêu kẻ thù ngoài sáng có trong tối có như vậy. Anh ta là kẻ lão luyện thương trường, đạo lý này ắt phải biết rất rõ.

Có điều một khi anh đã đưa ra lời thỉnh cầu này, cô tất nhiên phải dốc hết sức.

“Đương nhiên là được. Chỉ cần chỗ Tổng giám đốc Trâu không có vấn đề gì, thì chỗ tôi đương nhiên cũng sẽ không có vấn đề gì.”

Thịnh Phương Đình khách sáo: “Cảm ơn!”

Thư Cẩm liếc nhìn anh, không nói thêm câu nào nữa.

Trên đường về cô nhắn tin cho Thịnh Phương Đình, hỏi: “Tại sao lạ mắt bao công sức để điều người này lên công ty vậy?”

Một lúc lâu sau cô mới nhận được tin nhắn của Thịnh Phương Đình, chỉ có bốn chữ: “Nhu cầu công việc.”

Thư Cẩm thấy bực mình, bèn bấm luôn vào nút xóa.

Nhưng Thịnh Phương Đình làm bất cứ việc gì đều có ý nghĩa cả, mỗi bước đi của anh dường như đều kinh qua suy nghĩ kỹ càng, ngoài phối hợp ra, cô hầu như không có sự lựa chọn nào khác. Trên đường về công ty, Thư Cẩm đã nghĩ ra cách, tuyển dụng người kia với tư cách là người ngoài công ty, trực tiếp thông báo cho Đàm Tĩnh đến phỏng vấn, gọi là hình thức mà thôi.

Đàm Tĩnh chẳng bao giờ ngờ rằng vận may như vậy lại xảy đến với mình, cô chỉ mãi lo lắng cho chuyện phẫu thuật của Tôn Bình. Nhiếp Vũ Thịnh đã liệt kê rất rõ ràng mọi rủi ro, chính vì quá rõ ràng nên mỗi lần xem, cô đều thấy kinh hoàng. Cô không biết liệu quyết định của mình rốt cuộc sẽ cứu được con hay là hại chết con nữa.

Càng xem cô càng thấy khó quyết định, cuối cùng đành hạ quyết tâm, gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh. Có một số vấn đề quá chuyên ngành cô thực sự không hiểu, mà chuyện quan trọng thế này, cô không thể không tìm cách hiểu rõ từng chi tiết. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh đáng sợ, nhưng là một người mẹ, cô không thể tùy tiện bỏ qua bất cứ cơ hội nào có thể chữa bệnh cho con, dù Nhiếp Vũ Thịnh là bảo lữ hay quý dữ, cô cũng nhất định phải gọi cuộc điện thoại này. Cô đứng trước bộ điện thoại công cộng bên đường, lòng bàn tay đầm đìa mồ hôi, hết như lần đầu tiên cô gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh.

Hồi đó cô vừa đỗ vào trường cấp ba số 14, còn anh đã học đại học năm thứ nhất. Trong một thời gian rất dài, hình thức liên lạc chủ yếu của họ là viết thư. Do Nhiếp Vũ Thịnh cũng tốt nghiệp trường cấp ba số 14, hơn nữa anh lại là học sinh vừa giỏi vừa ngoan, nên mẹ Đàm Tĩnh rất muốn con gái mình học tập tấm gương như vậy. Nội dung họ nói chuyện trong thư đều liên quan đến công việc học tập, anh gửi thư đến, viết bằng tiếng Anh, nói cho cô biết một số chuyện trong trường đại học, động viên cô chịu khó học tập, gắng thi đỗ vào trường đại học trọng điểm. Cô gửi thư đi, cũng dùng tiếng Anh, anh sẽ sửa cho cô những lỗi sai về từ vựng và ngữ pháp, bởi cô muốn thi vào Đại học Ngoại ngữ, còn anh năm đó lại đạt điểm tuyệt đối môn ngoại ngữ. Từ thời trung học, cô bắt đầu ở nội trú trong trường, nhà trường quản lý rất nghiêm ngặt, trong phòng ký túc cũng không lắp điện thoại. Hồi đó điện thoại di động không phổ biến, chỉ có những nữ sinh gia đình có điều kiện mới có thứ xa xỉ như vậy, Đàm Tĩnh đương nhiên không có, vì thế Nhiếp Vũ Thịnh thường viết thư cho cô.

Cuộc sống trong trường nội trú cấp ba cô đơn là vậy, có người còn kết bạn qua thư với những người lạ, nên người nào cũng có rất nhiều thư. Cô giáo phụ trách đời sống cứ cách một thời gian lại đem một đống thư đến cho họ, nếu đang trong đợt thi cử quan trọng thì họ sẽ không nhận được thư trong cả một quãng thời gian dài, bởi những lá thư đó đã bị cô giáo phụ trách đời sống giữ lại rồi.

Trong bức thư cuối cùng cô nhận được trước kỳ thi cuối kỳ, anh phá lệ viết một câu tiếng Trung: “Gọi điện cho anh!!!” Anh dùng hẳn ba dấu chấm than, phía sau có viết số điện thoại di động mà anh mới mua. Ba dấu chấm than ấy dường như khiến cô đoán ra điều gì đó, tim bất giác đập thành thịch.

Vào hôm kết thúc buổi thi cuối cùng, trường cho nghỉ hè, nhưng cô không vội về nhà mà tìm một bộ điện thoại ở đầu đường, gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Trước khi ấn số gọi anh, lòng bàn tay cô đầm đìa mồ hôi, không biết đang sợ hãi hay lo lắng điều gì. Hồi đó, ngoài việc hỏi thăm bài vở ra, cô

không bao giờ gọi điện cho bất kỳ một bạn nam nào mà không có lý do, dù người này là Nhiếp Vũ Thịnh.

Nhận được điện thoại của cô, Nhiếp Vũ Thịnh mừng khôn xiết, liền hỏi: “Hôm nay các em nghỉ hè rồi đúng không?”

“Ngày mai còn phải học bù.” Cô khẽ đáp, “Em chỉ muốn hỏi, anh kêu em gọi điện cho anh, có việc gì không?”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng giây lát, sau cùng nói: “Cũng chẳng có chuyện gì – chỉ là muốn hẹn em đi xem phim thôi.”

Cô đứng ở đầu đường, gương mặt bỗng chốc đỏ bừng.

Đến giờ cô vẫn còn nhớ buổi hoàng hôn hôm đó, cô đeo ba lô, xách theo một túi quần áo thay ra để giặt, trên người vẫn đang mặc bộ đồng phục kiểu túi chìm mà nhà trường phát cho. Vì sợ các bạn nhìn thấy, cô cố tình chọn một điện thoại công cộng ở tận phố bên kia. Bà già coi một điện thoại đang ngồi gần đó trông quày báo, mọi người đi qua đi lại bên cạnh cô. Tất cả đều giống như mọi ngày, thế nhưng tất cả lại không giống như mọi ngày. Phía xa là ráng chiều đẹp đẽ, tựa như một tấm lụa đỏ tía, càng làm nổi bật các tòa cao ốc và vàng mặt trời hoàng hôn đỏ rực.

Ráng chiều hôm đó thật là đẹp, cả đời này cô chưa từng được ngắm buổi hoàng hôn nào đẹp hơn thế. Gác điện thoại xuống, tim cô vẫn còn đập thình thịch, bởi vì cô đã đồng ý đi xem phim cùng Nhiếp Vũ Thịnh.

Cô đánh liều giả vờ ốm trốn một buổi tự học để đi xem phim cùng Nhiếp Vũ Thịnh. Hồi đó, ai cũng biết một cậu con trai và một cô con gái đi xem phim riêng với nhau tượng cho cái gì. Cô cứ nơm nớp lo gặp phải người quen, may mà không gặp. Nhiếp Vũ Thịnh đưa cô đi xem một bộ phim cũ của điện ảnh Hồng Kông, hồi đó các rạp chiếu phim làm ăn không được tốt, cả rạp thường chỉ lác đác vài người xem, phần lớn đều là những cặp tình nhân, bởi bóng tối của rạp chiếu phim tiện cho họ ôm ấp tựa kề

nhau. Còn cô lại rất nghiêm chỉnh ngồi bên cạnh anh, chăm chú xem phim từ đầu tới cuối, như thể không có Nhiếp Vũ Thịnh ngồi bên cạnh vậy.

Bắt đầu từ khi học cấp hai, các thầy cô giáo đã nhắc đi nhắc lại rằng không được yêu sớm. Đến khi lên cấp ba, trong trường vẫn có người vụng trộm yêu đương, bây giờ cái gọi là yêu, cũng chỉ là hai người lên giáo viên đi xem phim ngoài rạp gì đó mà thôi, như vậy kể như đã xác định quan hệ yêu đương rồi. Cô chỉ là học sinh ngoan, vốn đã quen tuân thủ quy định, cô nằm mơ cũng không bao giờ nghĩ rằng mình lại làm chuyện phá lệ như thế này, vậy mà khi Nhiếp Vũ Thịnh hỏi cô muốn đi xem phim với anh không, cô lại đồng ý ngay.

Lúc bộ phim kết thúc, tên những người tham gia đóng phim bắt đầu hiện lên, đèn vẫn chưa bật, cô đã nhấp nhồm muốn về nhà ngay để khỏi bị mẹ nghi ngờ, bèn lập tức đứng dậy đi về luôn, Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết cô sợ về nhà trễ, liền đứng lên theo cô. Trong rạp chiếu phim rất tối, giữa lúc cô lò dò tìm bậc thang đi ra phía cửa rạp, anh bỗng đưa tay ra, nắm lấy tay cô.

Đó là lần đầu tiên anh nắm tay cô. Trong suốt buổi xem phim, anh thậm chí còn không nói với cô một câu nào, nhưng khi nắm tay cô, anh đột nhiên nói: “Đàm Tĩnh, bốn số cuối điện thoại của anh là 0707, em có hiểu không?”

Cô đáp lí nhí như muỗi kêu: “Là sinh nhật của anh...” Sinh nhật của anh là ngày 7 tháng 7, cùng ngày cùng tháng với sinh nhật của cô nhưng không cùng tuổi, chỉ là cô không dám nghĩ thêm gì khác.

Anh khẽ nói: “Cũng là sinh nhật của em.”

Ca khúc trong phim vẫn đang vang lên, anh nắm tay cô, bước từng bước xuống bậc thang. Lòng bàn tay anh ấm mà khô, khiến tim cô đập thành thạch như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực, hai tai nóng bừng, bước đi xiêu xiêu vẹo vẹo. Chẳng hiểu sao rạp chiếu phim lại có nhiều bậc thang đến thế, nhưng

cũng may mà có nhiều bậc thang đến thế, nếu là đất bằng, không chừng cô đã cắm đầu chạy mất rồi.

Rất nhiều, rất nhiều năm về sau, khi nhớ lại giây phút anh nắm tay mình, cô vẫn thấy vừa ngọt ngào vừa buồn bã. Ca khúc cuối bộ phim ấy là một bài dân ca nhẹ nhàng, do một nữ ca sĩ hát bằng giọng rất êm tai: “Tùng vui về biết bao, tưởng rằng sẽ bên nhau mãi mãi. Vượt qua trăm núi nghìn sông, quay lại đã muộn màng. Tùng yêu nhau như thế, tưởng rằng đời này sẽ luôn có người tri kỷ. Không cần biết trước mắt, không rời không xa, hóa ra chỉ có mình em. Dù trời cao đất rộng, cũng không dung nổi khoảng cách giữa hai ta, dù đã nói em không quan tâm, vậy mà vẫn không buông bỏ được. Được tất cả mà phải mất đi một vài thứ, cũng chẳng có gì đáng tiếc. Đánh mất anh, cũng mất luôn dũng khí đối mặt với cô đơn...”

Hồi đó, cô hoàn toàn không nghe hiểu trong phim đang hát gì, cũng không biết rằng ca sĩ thể hiện bài hát đó sau này lại nổi tiếng, còn trở thành Thiên hựu. Càng không ngờ rằng, hóa ra quả thực chỉ có mình cô.

CHƯƠNG 8

Đàm Tĩnh hạ quyết tâm, ấn liền một mạch số điện thoại của anh, chừng như cô sợ chỉ cần thoáng do dự, thì sẽ không có dũng khí gọi cú điện thoại này nữa.

Di động của Nhiếp Vũ Thịnh đã tắt máy, cô thở phào nhẹ nhõm, thế nhưng tờ giấy cô đang cầm trên tay có ghi rõ điện thoại phòng làm việc của Nhiếp Vũ Thịnh, đăng nào thì ngay cả di động cũng đã gọi rồi, chi bằng gọi luôn cả máy bàn cho xong.

Là một người lạ nghe điện thoại, thấy cô nói muốn gặp bác sĩ Nhiếp, bèn trả lời rất ngắn gọn: “Chị chờ một chút.” Rồi có nghe thấy phía đầu bên kia nói: “Bác sĩ Nhiếp, gặp anh này.”

Tim cô lại đập dồn, cô giống như tội phạm đang chờ bị tuyên án, chỉ sợ nghe thấy giọng nói của anh.

“Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Đồng hồ tính giờ trên máy điện thoại công cộng vẫn đang chạy, cô cũng không thể cứ dằng dai mãi mà không nói gì, đành lên tiếng: “Bác sĩ Nhiếp, tôi là phụ huynh của bệnh nhân Tôn Bình.”

Một câu xa lạ, khách sáo như vậy, mới có thể giúp cuộc điện thoại của họ bình tĩnh hơn.

Cô nói tiếp: “Tài liệu anh gửi tới tôi đã xem rồi, nhưng có rất nhiều chỗ tôi không hiểu lắm, tôi muốn hỏi xem có thể đến bệnh viện hỏi kỹ anh được không?”

Có vẻ như anh đang xem cái gì đó, nên trả lời bằng giọng khàn khàn lo lắng: “Cô muốn đến bệnh viện?”

“Vâng.” Cô bất giác ưỡn thẳng lưng lên, vì con, dù có phải nhảy vào lửa cô cũng ch, hướng hồ chỉ là gặp Nhiếp Vũ Thịnh.

“Máy ngày nay tôi không có thời gian, lịch phẫu thuật xếp kín hết rồi, thứ Hai tuần sau cô đến đi, bốn giờ chiều, ở phòng bệnh khoa Ngoại Tim Mạch.”

“Cảm ơn anh!”

Anh im lặng một giây mới đáp: “Không có gì.”

Cúp điện thoại, Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ bực dọc, quăng bệnh án sang một bên, bác sĩ Lý ngồi đối diện nhìn anh, hỏi: “Sao vậy?”

“Không có gì.”

Anh hít một hơi thật sâu, cứ tưởng rằng Đàm Tĩnh sau khi xem xong tất cả các rủi ro được liệt kê của ca phẫu thuật sẽ chùn bước, không chấp nhận phương án phẫu thuật, nào ngờ cô lại tiến thêm bước nữa, yêu cầu nói chuyện trực tiếp với anh. Là phụ huynh bệnh nhân, yêu cầu này đương nhiên hợp tình hợp lý, anh là bác sĩ cũng có trách nhiệm và nghĩa vụ giải

thích rõ với cô các chi tiết của phương án phẫu thuật. Thế nhưng, Đàm Tĩnh, anh thực sự không muốn gặp lại người đàn bà này nữa.

Đàm Tĩnh nghe thấy Nhiếp Vũ Thịnh chấp nhận gặp mặt, trong lòng cũng rất lo lắng, so với gọi điện thoại, thì trực tiếp gặp mặt Nhiếp Vũ Thịnh khiến cô thấy khó xử hơn nhiều. Cô thực sự rất sợ, nhất là khi gặp mặt Nhiếp Vũ Thịnh lần đầu tiên ở bệnh viện, giọng điệu khinh miệt của anh đến giờ cô vẫn nhớ như in. Nhưng chuyện đã đến mức này, vì bệnh tật của con, cho dù lại phải nghe anh sỉ nhục, cô cũng sẽ cắn răng chịu đựng.

Gọi điện xong, Đàm Tĩnh liền đi làm, tới cửa hàng, đồng nghiệp đưa cho cô một tờ giấy nhắn, nói: “Có người tìm cậu.”

Trên tờ giấy là một số điện thoại, Quản lý không hiểu sao hôm nay không đến tổng công ty trình diện, cứ ở trong cửa hàng suốt. Thấy Quản lý nhìn mình trùng trùng, Đàm Tĩnh không khỏi sợ hãi, thầm nghĩ không lẽ anh ta đã biết chuyện mình nói với Giám đốc Thịnh, đúng là đã có kết quả rồi ư? Nhưng nếu Quản lý không chuyển lên tổng công ty được, chắc hẳn sẽ tìm đủ mọi lý do để đuổi việc cô. Cô vừa nghĩ ngợi vừa đón lấy mẫu giấy, rồi đi vào phòng thay đồ, đợi cô thay xong đi ra, chợt nghe Quản lý nói: “Ngày nào cũng có điện thoại, không từ đồn công an thì từ bệnh viện gọi tới, cô coi điện thoại ở cửa hàng là cái gì vậy? Điện thoại công cộng à? Đây lại là ai gọi điện cho cô thế?”

Đàm Tĩnh thật thà đáp: “Tôi không biết.”

Quản lý trợn mắt nhìn cô, rồi quay người bỏ đi. Đàm Tĩnh vừa giao ban với nhân viên thu ngân ca sáng xong, lại có người gọi: “Đàm Tĩnh, điện thoại, là người sáng nay gọi cho

Quản lý tức giận đùng đùng nói: “Không được nghe! Cúp đi!”

Mọi người trong cửa hàng thấy anh ta nổi trận lôi đình, đều không dám nói gì, Đàm Tĩnh tháo tạp dề ra nói: “Quản lý, chiều nay coi như tôi nghỉ

làm, anh có thể trừ tiền lương của tôi, cuộc điện thoại này tôi có thể nghe rồi chứ?”

“Trừ tiền lương của cô là có thể nghe điện thoại à?” Quản lý cười gằn, “Ra ngoài dùng điện thoại công cộng đi!”

Đàm Tĩnh đành ra đầu đường, móc mảnh giấy trong túi ra, tìm một bộ điện thoại công cộng để gọi. Giọng nói ở tổng đài rất ngọt ngào: “Chào mừng quý khách đã gọi điện thoại đến công ty thực phẩm đồ uống Thánh Mỹ, xin mời gọi số máy lẻ.”

Thánh Mỹ? Đàm Tĩnh ngơ ngác, đây là tên của tổng công ty, cô ấn số máy lẻ, lập tức có người nghe máy. Nghe nói cô là Đàm Tĩnh, đầu kia liền trả lời ngay: “Xin chào cô Đàm, đúng vậy, tôi vừa gọi điện cho cô.”

“Có chuyện gì vậy ạ?”

“Là thế này, tôi phụ trách thông báo cho cô, ba giờ chiều ngày mai, mời cô đến phòng nhân sự phỏng vấn.”

“Phòng vấn ạ?”

“Đúng vậy, Giám đốc Thịnh Phương Đình giới thiệu cô đến làm ở vị trí trợ lý hành chính bộ phận Kế hoạch, vì thế cần phải phỏng vấn.”

Đàm Tĩnh không thể ngờ được vận may như vậy lại rơi xuống đầu mình, người ở bộ phận Nhân sự rõ ràng không muốn nói nhiều với cô, chỉ nhắc nhở cô phải đến phỏng vấn đúng giờ. Cúp điện thoại xong, ý niệm đầu tiên của Đàm Tĩnh là, lương ở tổng công ty cao hơn nhiều, mình có thể để dành tiền chữa bệnh cho Bình Bình rồi.

Quay về cửa hàng, kiểm tra lịch làm việc của ngày hôm sau, lại đúng vào buổi chiều, vì thế cô đi tìm Quản lý xin đổi ca. Quản lý đang bận mình, nghe thấy cô yêu cầu đổi ca, càng hầm hầm gạt phăng đi: “Cả cửa hàng này có mỗi cô là nhiều chuyện, không phải đi bệnh viện, thì là đi đồn công an, suốt ngày xin đổi ca, ai thừa thời gian đổi ca cho cô chứ?”

“Hôm kia tôi làm hai ca liền, theo quy định thì có thể đổi ca để nghỉ ngơi.”

“Thế cũng không được.” Quản lý cười nhạt, “Tháng này cô xin nghỉ có việc đến ba lần rồi, nếu muốn đổi ca, trừ phi cô không làm nữa.”

Thấy anh ta vô lý như vậy, Đàm Tĩnh tức giận nói: “Tuy tôi chỉ là thu ngân, nhưng công ty có quy định, anh không đuổi tôi. Anh muốn ép tôi thôi việc, tôi cứ không thôi đấy.” Cô ra chỗ điện thoại gọi điện cho Cửa hàng trưởng, Cửa hàng trưởng đồng ý ngay, cô khéo léo không nhắc đến chuyện Quản lý không cho mình đổi ca, chỉ nói: “Hay anh nói với Quản lý Bàn một câu ạ?”

“Được, cô nói anh ta nghe điện thoại đi.”

Đàm Tĩnh đặt ống nghe sang bên cạnh, gọi Quản lý nghe điện thoại, Quản lý không ngờ cô lại gọi cho Cửa hàng trưởng, không biết làm thế nào, nghe xong điện thoại, chỉ biết hàm hàm tức giận nhìn Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh không nói gì, cúi đầu làm việc của mình.

Lúc tan làm ở trong phòng thay đồ, mấy chị em phụ nữ trong cửa hàng đều tranh nhau khuyên cô: “Cần gì phải đối đầu với Quản lý Bàn như vậy, anh ta là Quản lý, làm khó cho cậu, cậu chỉ có đường chết”. “Đúng đấy, Cửa hàng trưởng dù sao cũng ít khi đến cửa hàng, những chuyện thông thường đều do Quản lý quyết định, cậu đắc tội với anh ta, về sau làm thế nào?” “Vương Vũ Linh đi rồi, Lương Nguyên An cũng đi rồi, một mình cậu làm sao mà đấu lại với Quản lý Bàn được...”

Mấy chị em ấy đều muốn tốt cho cô, nên cứ nói mãi không thôi. Đàm Tĩnh chỉ im lặng không đáp, không phải vì có thể chuyển lên tổng công ty mà cô ra đôn này, dù sao thì vẫn chưa phỏng vấn, đâu có chắc 100%? Chẳng qua cô không thể chịu nổi nữa, gã Quản lý Bàn này chiếm hết công lao về mình đã đành, còn qua cầu rút ván, hết lần này đến lần khác muốn đuổi việc cô, suốt ngày làm khó cho cô, dù có tốt tính đến đâu, cô cũng

không thể nhìn được nữa. Kể cả không được tuyển vào vị trí trợ lý hành chính, cô cũng định xin nghỉ.

May mà chuyện cô lo lắng không xảy ra, quá trình phỏng vấn rất thuận lợi, phỏng vấn cô là giám đốc phòng nhân sự, họ Thu. Cô ta trông có vẻ thông minh tháo vát, người lại rất nhã nhặn, chỉ hỏi cô mấy câu, rồi kêu cô dùng máy tính đánh một văn bản bằng tiếng Anh, là coi như đã đạt yêu cầu.

“Được rồi, ngày mai cô có thể đến đi làm, tôi sẽ thông báo cho phòng hành chính làm thẻ ra vào cho cô, chín giờ sáng ngày mai cô trực tiếp đến phòng nhân sự trình diện là được rồi. Về phía cửa hàng, tôi hy vọng cô xử lý đơn giản, xin nghỉ việc luôn, như vậy sẽ tránh được những phiền hà không cần thiết.”

Đàm Tĩnh không ngờ lại đơn giản như vậy, vội hết lời cảm ơn. Lúc cô cười, mắt và lông mày cô cong cong, như thế mới giống tuổi thật trên hồ sơ. Thu Chăm thầm nghĩ, một người phụ nữ hai mươi sáu tuổi, chồng lái cần cẩu ở nhà kho của một công ty, còn có một cậu con trai sáu tuổi, trông thế nào cũng chỉ là một phụ nữ làm thuê bình thường. Ngoài việc làm ở cửa hàng sáu năm liền không chuyển chỗ khác, ngoài việc trình độ tiếng Anh kha khá ra, thực sự không có gì đặc biệt.

Thịnh Phương Đình mất bao công sức quyết điều người này lên làm trợ lý hành chính, rốt cuộc là vì mục đích gì chứ? Đàm Tĩnh trông cũng khá đẹp, tuy cuộc sống vất vả khiến cô già hơn tuổi, nhưng vẫn có thể nhìn ra nét đẹp năm xưa, chỉ cần an dưỡng vài năm, trang điểm một chút, chắc chắn sẽ là mỹ nhân nghiêng nước nghiêng thành – không lẽ Thịnh Phương Đình lại thích cô ta?

Không thể như thế được, Thu Chăm thầm phản đối.

Thu Chăm đưa hồ sơ của Đàm Tĩnh cho trợ lý mang đi lưu trữ, rồi đích thân gọi điện cho Thịnh Phương Đình, thông báo chuyện của Đàm Tĩnh đã giải quyết xong.

Trên đường đi xe buýt về, Đàm Tĩnh rất vui. Trước khi đến, cô luôn tự nhủ rằng, đừng đặt hy vọng quá lớn, nói gì thì cũng là một vị trí ở tổng công ty, yêu cầu rất cao. Cô đã quen với việc thất vọng, vì thế mỗi lần gặp phải chuyện gì, cô đều giảm hy vọng xuống mức thấp nhất, như vậy đến khi thất vọng sẽ không quá đau buồn.

Thế nhưng không ngờ chuyện ngày hôm nay lại đơn giản và thuận lợi đến vậy, Giám đốc Thư đó rất nhã nhặn, trước lúc về còn hỏi cô: “Sao không có số di động trong hồ sơ?”

Cô ngại ngần nói mình không có di động, Giám đốc Thư liền nói: “Đi mua một cái đi, công việc trợ lý rất bận rộn, di động là công cụ liên lạc thiết yếu, hơn nữa, mỗi tháng cô còn được trả hai trăm tệ tiền điện thoại kia mà.”

Lần trước khi đến tổng công ty, cô thấy nơi này sang trọng trang nghiêm như một cung điện, nam thanh nữ tú ra vào ở đây đều ăn mặc đẹp đẽ, thái độ lịch thiệp, không ngờ mình cũng sắp trở thành nhân viên ở đây, và quan trọng hơn là, Giám đốc Thư nói với cô, bộ phận Kế hoạch là một bộ phận chiến lược quan trọng, cô có thể học được rất nhiều điều.

Khi viết thư cho Thịnh Phương Đình, cô chỉ muốn cố gắng chứng minh sự trong sạch của mình, không muốn để người khác bắt nạt. Nào ngờ kết quả của lần cố gắng này thực sự khiến cô rất vui. Nhưng cô cũng không đến nỗi vui quá mà lú lẫn, liền đến ngay cửa hàng thôi việc. Mọi người đều biết hôm qua cô vừa cãi nhau một trận với Quản lý, nên mọi chuyện trở nên rất hợp tình hợp lý, chỉ có Cửa hàng trưởng tỏ vẻ nuối tiếc khi nghe cô nói không làm nữa. Tạm biệt các đồng nghiệp, cô rút hết hơn 1000 tệ trong sổ tiết kiệm ra, chạy đến cửa hàng điện thoại, bỏ ra mấy trăm tệ mua một chiếc di động, điện thoại giá này đương nhiên không thể tốt được, nhưng chỉ cần dùng ổn là được rồi. Lấy được điện thoại, cô liền gọi ngay cô Vương Vũ Linh, ai ngờ Vương Vũ Linh vừa bắt máy đã nói: “Chúng tôi tìm được cửa hàng rồi, các chị đừng có gọi điện thoại đến nữa.”

“Là tớ, Đàm Tĩnh đây.”

“Úi trời, Đàm Tĩnh à! Tớ cứ tưởng là mấy đứa môi giới.”

“Tớ mua di động rồi, đây là số di động của tớ.”

“Ái chà, cuối cùng cậu cũng mua di động cơ đấy, cậu thử nói xem, trên thế giới này làm gì có ai đến di động cũng không có! Cuối cùng cậu cũng hiểu ra rồi!”

Đàm Tĩnh cười hì hì hỏi: “Các cậu tìm được cửa hàng rồi à? Ở đâu thế?”

“Vẫn chưa, đừng nhắc đến nữa, hôm nay cậu là ca sáng à?”

“Không, tớ thôi việc rồi.”

“Hà?”

“Tớ tìm được một công việc rất tốt!”

“Việc gì vậy?”

“Trợ lý hành chính, lương thử việc đã 4500 tệ rồi!”

“Ái chà, Đàm Tĩnh, cuối cùng cậu cũng được mở mày mở mặt rồi! Đến đây nhanh lên, chúng mình đi ăn mừng!”

Thường ngày Đàm Tĩnh hay được Vương Vũ Linh giúp đỡ chăm sóc, nên đồng ý ngay: “Lần này tớ mời! Mời cậu và Lương Nguyên An luôn!”

Ai ngờ Vương Vũ Linh thở dài: “Đừng nhắc đến gã họ Lương đó nữa, mất vui!”

“Sao vậy?”

“Đến rồi tớ sẽ kể với cậu. Cậu mau qua đón Bình Bình, chúng mình đi ăn cái gì đó ngon ngon chút đi.”

Đàm Tĩnh đi đón Bình Bình, lần này cô mua một túi to quà vật, đưa cho cháu nội của bà Trần. Bà Trần nhất định không chịu nhận: “Lại tiêu tiền!”

Tốn tiền quá!”

“Không sao, bà à, cháu đổi việc khác rồi, chỉ đi ban ngày thôi, từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, sau này e rằng ngày nào cũng phải làm phiền bà rồi, nhưng cháu có hai ngày nghỉ cuối tuần, có thể đón Bình Bình về, bà cũng có thể nghỉ ngơi một chút.”

“Ái dà, sáng chín chiều năm!” Mai Mai xen vào, “Cô Đàm à, cô là công chức rồi!”

“Đúng thế, sáng chín chiều năm, đồ quý ranh này!” Đàm Tĩnh không kìm được véo má cô bé, “Cái gì cũng biết.”

“Cháu xem trên ti vi nói nhân viên cổ cồn trắng^[1] toàn chín đi làm, năm giờ chiều về, cô Đàm, cô là nhân viên công sở rồi đó!”

[1] Nhân viên công sở.

“Cổ áo mẹ em màu tím đấy chứ.” Tôn Bình chỉ vào chiếc váy liền của Đàm Tĩnh, chớp chớp mắt, ngơ ngác hỏi: “Chị Mai Mai, sao chị lại nói là màu trắng?”

Mọi người cười ồ lên, bà Trần nói: “Nghe cô nói vậy, chắc chắn là một công việc tốt.”

“Vâng!” Trên đường đến đây, Đàm Tĩnh đã tính kỹ rồi, “Không chừng cũng phải làm thêm giờ, nếu như cháu không kịp đến đón Bình Bình, vẫn phải phiền bà chăm sóc Bình Bình giúp cháu. Mỗi tháng cháu gửi bà tám trăm...”

“Không cần, không cần!” Bà Trần lắc đầu lia lịa. “Thời gian ít hơn trước, sao có thể lấy thêm tiền của cô được? Và lại Bình Bình quá ngoan, không khiến ai phải lo lắng cả, hằng ngày có nó ở đây, tôi cũng đỡ buồn. Nhận tiền của cô, tôi đã áy náy lắm rồi, cô mà đưa thêm là tôi giận đấy!”

Đàm Tĩnh giải thích mãi, vẫn không thể thuyết phục được bà Trần, cuối cùng thấy bà lão nổi giận đùng đùng. Đàm Tĩnh không dám nhắc đến

chuyện trả thêm tiền nữa. Cô năn nỉ mãi để bà cụ nhận số quà vật cô mua cho Mai Mai, rồi viết cả số điện thoại mới đưa cho bà cụ, sau đó mới bế Bình Bình về.

Trên đường đi, Bình Bình tò mò hỏi: “Mẹ ơi, mẹ đổi việc mới thật rồi ạ?”

“Ừ!”

“Thật là mẹ chỉ cần làm ban ngày thôi ạ?”

“Đúng vậy!”

“Thế các buổi tối đều có thể đón con về nhà á?”

“Đúng rồi!”

Bình Bình reo lên, rồi hỏi: “Mẹ mua di động rồi ạ? Cho con xem một chút được không ạ?”

“Được.” Đàm Tĩnh rút điện thoại từ trong túi ra. Tôn Bình cẩn thận cầm điệ thoại trên tay, ngắm nghía một hồi, rồi toét miệng cười: “Mẹ, sau này con có chuyện gì, có thể gọi điện cho mẹ rồi?”

“Đúng vậy! Sau này có chuyện gì, có thể gọi điện cho mẹ rồi!” Đàm Tĩnh ôm cậu bé vào lòng nói, “Mẹ được tăng lương rồi, đợi mẹ để dành đủ tiền, sẽ có thể chữa bệnh cho Bình Bình.”

“Khỏi bệnh là có thể đi học rồi.”

“Khỏi bệnh Bình Bình có thể đi học!” Đàm Tĩnh thom vào má con. Cuộc đời, cuối cùng cô cũng sắp được mở mày nở mặt rồi.

Vương Vũ Linh đứng dưới lầu chờ họ, nhìn thấy hai mẹ con, liền cười hì hì tiến lại đỡ lấy Bình Bình, rồi hỏi Đàm Tĩnh: “Chúng ta đi đâu đây?”

“Lương Nguyên An đâu?” Đàm Tĩnh hỏi, “Cậu cãi nhau với anh ấy à?”

Vương Vũ Linh vốn đang ôm đồm một bụng tức giận, không nhìn được, liền bù lu bù loa, dốc hết tâm sự cho Đàm Tĩnh nghe. Hóa ra dạo này cô và Lương Nguyên An đều bận tìm cửa hàng thích hợp, nhưng xem đi xem lại, các cửa hàng tốt một chút thì đều đắt, mà rẻ thì lại ở khu hẻo lánh.

“Cậu bảo tiệm bánh ga tô, đương nhiên phải mở ở chỗ đông người, không thì ai mà đến mua bánh chứ! Thế mà Lương Nguyên An cứ chê tiền thuê quá đắt, cậu bảo chỗ không đắt, heo hút đến nỗi chim không buồn đẻ trứng, làm sao có người đến mua được? Tớ bèn bảo chúng mình cứ đi mượn tiền trả tiền thuê cửa hàng trước đã, những chuyện khác từ từ rồi tính. Thế là anh ta lập tức nổi giận, nói không có chỗ nào để vay cả, sợ tớ kêu anh ta về nhà xin tiền.”

Nói đi nói lại, hóa ra là cãi nhau về chuyện này. Vương Vũ Linh ám ức kể: “Tớ ra ngoài làm thuê bao nhiêu năm nay, để dành được bốn vạn tệ, đã đem hết ra rồi, còn anh ta thì sao, trong túi có mỗi hơn một vạn tệ, năm ngoài lúc về nhà, đưa cho gia đình ba vạn, năm kia nghe nói cũng đưa hai vạn, bây giờ chuyện cấp bách thế này, anh ta còn nhất định không chịu về nhà lấy tiền. Nếu không tìm được cửa hàng, rề rà thêm một thời gian nữa là hết hè, còn phải trang trí lại nội thất, chờ đến lúc mở được cửa hàng thì đã qua vụ Tết từ lâu rồi. Đàm Tĩnh, con người anh ta đúng là không thể đồng cam cộng khổ được, không chịu gánh tí trách nhiệm nào cả.”

Đàm Tĩnh nhẹ nhàng an ủi cô: “Chuyện chưa tệ như cậu nghĩ đâu, hơn nữa năm ngoái em gái anh ấy vừa mới kết hôn, chắc tiêu hết tiền rồi cũng nên, cậu cứ ép anh ấy đi vay tiền cũng không phải là cách. Thế này vậy, chúng mình gọi anh ấy ra ăn cơm đã, mọi người vừa ăn cơm vừa nghĩ cách.”

“Còn lâu tớ mới gọi điện cho anh ta, nếu gọi thì cậu đi mà gọi.”

“Được rồi, tớ gọi.”

Vương Vũ Linh lại lườm cô một cái: “Vừa mua được di động mới, thích thể hiện quá nhỉ!”

Đàm Tĩnh biết cô đang tức giận cũng không chấp, chỉ cười cười rồi gọi điện cho Lương Nguyên An, kêu anh ta ra ăn cơm.

Lương Nguyên An cũng đang ôm cục tức nằm trong phòng trọ, nhận được điện thoại của Đàm Tĩnh, lập tức đến ngay. Nhìn thấy anh ta, Vương Vũ Linh vẫn hằm hằm chẳng nói chẳng rằng, chỉ có Đàm Tĩnh cười chào hỏi anh. Lương Nguyên An rút rề đến bế Bình Bình, Vương Vũ Linh bèn ôm cậu bé quay người ra phía khác, nói: “Bình Bình thích cô Vương bé, không thích người khác bế đâu.”

Tôn Bình ngược cặp mắt đen láy nhìn Lương Nguyên An đang ủ rũ, đột nhiên nói: “Chú Lương bế cơ!”

“Đồ phản bội!” Vương Vũ Linh lầm bầm, nhưng Tôn Bình đã vươn tay về phía Lương Nguyên An, cô đành đưa cậu bé cho Lương Nguyên An. Lương Nguyên An tươi cười công kênh cậu bé lên cổ, khiến Tôn Bình sung sướng cười khanh khách. Vương Vũ Linh can: “Anh điên à, tim Bình Bình không tốt, mau bỏ nó xuống!”

Lương Nguyên An vội vàng dừng lại, rồi ôm Bình Bình vào lòng. Cứ thế, nhờ chuyện của Bình Bình, hai người họ lại nói chuyện với nhau, Vương Vũ Linh không xỉ mặt ra nữa, cô dắt tay Đàm Tĩnh đi trước.

Đến quán ăn, nghe nói hôm nay Đàm Tĩnh mời, Lương Nguyên An nhất định không chịu, cứ đòi phải để anh mời, Đàm Tĩnh nói: “Tôi có việc làm mới, lương cũng tăng rồi, bữa hôm nay để tôi mời. Cậu còn phải đem roi tạ tội, đợi lần sau đi.”

“Cái gì mà đem roi tạ tội?” Vương Vũ Linh không chịu được lại trợn mắt nhìn Đàm Tĩnh, “Ai cần anh ta đem roi tạ tội?”

“Đem roi tạ tội cháu biết! Hôm trước mẹ chị Mai Mai kể chuyện, cháu cũng nghe thấy! Là vào thời Xuân Thu Chiến Quốc, có một vị tướng quân tên là Liêm Pha, ông ta không phục chức quan của Lạn Tương Như to hơn mình, nên thường hay gây khó dễ cho Lạn Tương Như, nhưng Lạn Tương

Như không bao giờ chấp nhận ông ta, còn nói với người khác, quân địch không dám tấn công nước ta, vì có tôi và tướng quân Liêm Pha, nếu như tôi và tướng quân Liêm Pha mâu thuẫn với nhau, hẳn kẻ thù sẽ thừa cơ đến đánh chúng ta, bởi thế lúc nào tôi cũng nhường nhịn tướng quân Liêm Pha. Tướng quân Liêm Pha nghe thấy Lạn Tương Như nói như vậy, tự lấy làm xấu hổ, bèn cởi trần, mang roi đến xin lỗi Lạn Tương Như, đây chính là đem roi tạ tội.” Tôn Bình rành rọt kể liền một mạch hết cả câu chuyện, ngữ khí hùng hồn, sinh động, khiến cả ba người lớn ngồi ngây ra. Thấy ba người lớn đều nhìn mình, Tôn Bình chợt dạ, vội níu tay áo Đàm Tĩnh, lo lắng hỏi: “Mẹ ơi, con kể không đúng ạ?”

“Không có, không có!” Đàm Tĩnh rất vui, vội vàng ôm lấy con trai, “Con kể hay lắm! Mẹ nghe say sưa quá đấy thôi! Bình Bình thật là giỏi!”

“Đúng thế!” Vương Vũ Linh cũng cười nói: “Cô cũng nghe say sưa quá, mấy cái tên đọc đau cả mồm thế, mà thằng bé nhớ được hết cả, thật khó quá, cô thì chẳng biết tích Đem roi tạ tội đó là ai tạ tội ai, chỉ biết từ đó mà thôi. Này, Bình Bình, sau này con nhất định phải thi đỗ trạng nguyên đấy!”

Tôn Bình vui vẻ cười tít mắt: “Mẹ nói đã được tăng lương rồi, sắp có tiền chữa bệnh cho con, đợi con khỏi bệnh là có thể đi học.”

“Đúng rồi!” Vương Vũ Linh chợt nhớ ra, “Còn chưa hỏi cậu đấy, rốt cuộc cậu chuyện công việc gì vậy?”

Đàm Tĩnh bèn kể kết đầu đuôi câu chuyện đi phỏng vấn cho Vương Vũ Linh nghe, Vương Vũ Linh nghe xong liền nhảy dựng lên: “Òa, Đàm Tĩnh, cậu giỏi quá đi mất!” Khi biết Quản lý gây khó dễ cho Đàm Tĩnh, không chịu cho cô đổi ca, Vương Vũ Linh lại tức điên lên: “Loại người tiểu nhân này, đây là cậu còn viết bản tường trình hộ hắn nữa đấy! Đúng là lấy oán trả oán!”

“Công việc này của tớ cũng may mà nhờ có hai bản tường trình bằng tiếng Anh đó, nhờ có cả cậu nữa.” Đàm Tĩnh đưa thực đơn cho Vương Vũ Linh, cười hì hì nói: “Này, gọi món đi, chúng ta ăn một bữa thật đã vào.”

Ăn cơm xong, Tôn Bình kéo vạt áo Đàm Tĩnh, thì thầm nói: “Mẹ ơi, con muốn ra vườn hoa chơi.” Đàm Tĩnh chưa kịp nói gì, Lương Nguyên An đã đáp ngay: “Đi, chú Lương đưa cháu đi!”

Tôn Bình vỗ tay hoan hô, Đàm Tĩnh nhìn Lương Nguyên An bế cậu bé đi về phía vườn hoa bên góc đường, mà không khỏi xót xa. Vương vũ Linh cười nói: “Xem ra hai chú cháu nhà này có duyên ra phết.”

Đàm Tĩnh khuyên nhủ: “Những người thích trẻ con thì không thể là người xấu được. Thực ra con người Lương Nguyên An rất tốt, cậu đừng suốt ngày cãi nhau với anh ấy nữa.”

Vườn hoa có nhiều dụng cụ tập thể thao miễn phí, Tôn Bình không được hoạt động mạnh nên Lương Nguyên An đặt cậu bé lên băng ghế dài, còn mình nhảy lên máy thiết bị kia, tập cho cậu bé xem, làm Tôn Bình cười như nắc nẻ, vỗ tay hoan hô ầm ĩ. Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh cũng ngồi xuống nói chuyện, Vương Vũ Linh dường như có rất nhiều điều phiền muộn, cô dốc lòng tâm sự hết cho Đàm Tĩnh nghe. Chủ yếu vẫn là lo lắng chuyện tiền nong, cô thích một cửa hàng ở ngay bên ngoài một khu chung cư rất lớn, người qua kẻ lại đông đúc, hơn nữa cả khu chung cư đó vẫn chưa có tiệm bánh ga tô nào, về lý mà nói, mở cửa hàng ở đó thì quá phù hợp, nhưng nếu đem hết số tiền mà họ có để trả tiền thuê nhà, thì không còn tiền mua lò nướng nữa, không có lò nướng làm sao mở cửa hàng được? Cửa hàng tốt không thuê được, chuyện mở cửa hàng cũng trở nên xa vời. Cô và Lương Nguyên An đều đã nghỉ việc, tiền thuê nhà, tiền điện nước, rồi tiền ăn hằng ngày, cái nào cũng phải tiêu, ăn không ngồi rồi thì chẳng mấy mà hết. Dựa vào chút tiền dành dụm ấy của họ, không thể cầm cự lâu

Đàm Tĩnh hỏi: “Còn thiếu bao nhiêu nữa?”

“Khoảng hơn một vạn tệ.” Vương Vũ Linh cười khổ sở, “Người xưa có câu, đồng tiền làm khó anh hùng, bây giờ tớ mới hiểu.”

“Trong sổ tiết kiệm kỳ thời hạn của tớ còn hơn một vạn tệ, hay là các cậu cứ vay tạm trước vậy.”

Vương Vũ Linh vừa nghe nói đã lắc đầu lia lịa: “Không được, đây là tiền cậu để chữa bệnh cho Bình Bình.”

“Số tiền đó là của người khác cho tớ vay, tớ dùng một nửa rồi, còn lại một nửa ấy, sau này sẽ trả lại cho anh ta. Chữa bệnh cho Bình Bình tớ có tiền rồi, tiền này cậu cứ dùng trước đi.”

“Cậu đừng nói nữa, còn lâu tớ mới dùng tiền của cậu.”

“Có phải tớ cho cậu vay đâu, coi như là tớ góp cổ phần. Chờ khi nào các cậu có lãi thì trả cho tớ tiền lãi theo tỷ lệ cổ phần là được chứ gì. Đây là đầu tư. Tuy bây giờ lương của tớ có tăng một chút, nhưng để gom góp đủ tiền chữa bệnh cho Bình Bình thì vẫn còn lâu lắm. Bây giờ lãi suất thấp như vậy, chi bằng đem hơn một vạn tệ đó đầu tư vào cửa hàng các cậu, không chừng trong hai năm, các cậu đã kiếm lại cho tớ cả gốc lẫn lãi rồi ấy chứ.”

Vương Vũ Linh nghe vậy, thoáng do dự hỏi: “Lỡ như lỗ vốn thì sao?”

“Cậu thấy tay nghề của Lương Nguyên An như vậy, có thể lỗ được không?”

Vương Vũ Linh đáp: “Chuyện làm ăn, sao mà nói trước được?”

Đàm Tĩnh biết cô đã dao động, bèn nói: “Thực ra số tiền này là của một người rất đáng ghét cho tớ vay, tớ không muốn tiêu nó vào việc của Bình Bình, cậu cứ lấy tiêu trước đi.”

Lúc vừa mới đến cửa hàng, Đàm Tĩnh còn trẻ, lại xinh đẹp, thường xuyên có người mượn có tới tiệm mua bánh để ngắm cô, còn đặt cho cô biệt danh là “Tây Thi bánh ngọt”. Có người còn cậy mình có tiền, mua mấy nghìn tệ tiền bánh ở cửa hàng rồi chỉ đích danh Đàm Tĩnh đưa hàng, hồi đó âm ỉ đến mức Đàm Tĩnh suýt bị cho thôi việc, sau đó nhờ Cửa hàng trưởng giúp đỡ, tìm cách cho cô chuyển sang cửa hàng khác, chuyện này mới lắng

xuống. Vì thế Vương Vũ Linh vừa nghe cô nói vậy, lập tức lo lắng hỏi: “Cái gì? Thắng mất dạy đó lại tìm đến cậu à?”

“Không có, không có, là chuyện của nhiều năm về trước rồi, người ta đã quên từ lâu, còn tìm đến tớ làm gì chứ.” Đàm Tĩnh nói, “Tiền là của một người quen cho vay, anh ta trước kia vốn mc nợ tớ, nhưng tớ không muốn dùng tiền của anh ta nên cứ đầu tư vào cửa hàng cậu đi đã.”

Wương Vũ Linh vẫn còn do dự: “Nhưng mà...”

“Thôi không lằng nhằng nữa, cứ quyết định thế nhé. Coi như tớ góp cổ phần vào tiệm bánh, các cậu chia lãi cho tớ là được rồi. Có lẽ tớ cũng không đòi các cậu đâu, đằng nào số tiền này tớ cũng chẳng muốn lấy chút nào cả.”

“Thôi được rồi.” Vương Vũ Linh thâm hạ quyết tâm, kiếm được tiền sẽ trả cho Đàm Tĩnh một khoản lãi lớn, còn lỗ như bị lỗ, thì dù có phải lấy hết của hồi môn ra, cô cũng quyết trả hơn một vạn này cho Đàm Tĩnh, bởi Đàm Tĩnh phải một mình nuôi con nhỏ, thực sự là quá khó khăn, quá khó khăn.

“Ngày mai, tớ phải đi làm, đằng nào thì sổ tiết kiệm của tớ cũng ở chỗ cậu, tớ nói cho cậu mật mã, cậu đi thẳng tới ngân hàng mà rút, sớm lo xong chuyện cửa hàng, mau chóng mở cửa, tranh thủ kiếm tiền đi.”

Wương Vũ Linh cảm động đến nỗi không biết nói gì nữa: “Đàm Tĩnh, tớ phải cảm ơn cậu thế nào đây?”

“Các cậu mau chóng mở cửa hàng, chăm chỉ kiếm tiền chia lãi cho tớ, chẳng phải là đã cảm ơn tớ rồi đó sao?”

Wương Vũ Linh sáng khoái đáp: “Yên tâm đi, tớ nhất định sẽ kiếm cho cậu một khoản lãi lớn trong năm nay!”

Ngày đầu tiên đi làm ở tổng công ty, Đàm Tĩnh thấy rất hồi hộp. Từ trước cô đã để ý thấy mấy người trong tổng công ty đều không mặc đồng phục, vì thế ngày đầu tiên đi làm, cô lựa một bộ váy công sở mà bình

thường vẫn tiếc rẻ không dám mặc, chải đầu gọn ghẽ, rồi bắt xe buýt đi làm. Sau khi đến bộ phận Nhân sự trình diện, các đồng nghiệp dẫn cô đi lĩnh thẻ ra vào và một số vật phẩm văn phòng, sau đó đưa cô đến bộ phận Kế hoạch. Xuyên qua một văn phòng với không gian mở, không như lần trước cô đến, bây giờ các chỗ trống đều đã lấp kín người, đằng sau một chiếc máy tính trong từng ô nhỏ kia đều là một người đang bận rộn.

Thịnh Phương Đình đang bận nghe điện thoại, nhìn thấy người của bộ phận Nhân sự dẫn Đàm Tĩnh đến, anh liền gạt đầu ra hiệu đã biết rồi. Đồng nghiệp ở bộ phận Nhân sự về trước, Đàm Tĩnh ngồi lại một mình trong văn phòng của Thịnh Phương Đình, vẫn còn cảm thấy hơi lo lắng. Thịnh Phương Đình nghe xong điện thoại, mới cười nói với cô: “Xin lỗi nhé, vừa nãy có cuộc điện thoại rất quan trọng, không tiện bỏ máy để chào cô.”

Đàm Tĩnh rụt rè: “Không sao ạ, Giám đốc Thịnh.”

“Nào, chúng ta ra ngoài đi, để t giới thiệu cô với mọi người.”

Đàm Tĩnh đi cùng Thịnh Phương Đình ra phía khu văn phòng với không gian mở bên ngoài, Thịnh Phương Đình vỗ tay ra hiệu, tất cả ngừng đầu lên, Thịnh Phương Đình liền giới thiệu tên và chức danh của Đàm Tĩnh, mọi người đều vỗ tay hoan nghênh cô. Đàm Tĩnh chưa từng trải qua chuyện này bao giờ, chỉ biết cúi đầu nói: “Sau này xin mọi người quan tâm chỉ bảo.” Thịnh Phương Đình chỉ vào một ô nhỏ rồi nói với Đàm Tĩnh: “Đây là chỗ làm việc của cô.”

Đàm Tĩnh hết sức lo lắng, tuy các đồng nghiệp có vẻ rất thân thiện, nhưng ai nấy đều lập tức bắt tay vào việc của mình, chẳng ai ngừng đầu lên nhìn cô thêm một lần nào nữa, không khí bận rộn thế này thì khiến cô thấy lo lo. Ô vuông mà cô ngồi làm việc sạch như lau như li, ngoài chiếc máy tính ra, không thấy thứ gì khác nữa, bởi nó quá sạch sẽ nên Đàm Tĩnh chỉ dám rụt rè tiến lại gần. Thịnh Phương Đình là người rất chu đáo, biết cô chưa quen với môi trường này, bèn nói: “Ngày mai cô có thể đem một số đồ dùng cá nhân đến đây, ví dụ cốc hay gì đó...”

Đàm Tĩnh phát hiện thấy trong các ô phía trước phía sau, bên trái bên phải, đều chất đống đủ các thứ đồ trên bàn. Ngoài cốc uống nước ra còn có chậu cây cảnh nhỏ, tập tài liệu, ống đựng bút, giấy nhớ...Xem ra mỗi ô vuông này là một không gian riêng của từng người.

Thịnh Phương Đình lại gọi một đồng nghiệp đến: “Lily, cô qua đây một chút.”

Cô Lily đó trông giống hệt những nhân viên công sở ưu tú trên ti vi, mặc một bộ đồ công sở rất phù hợp, trang điểm nhẹ nhàng đẹp mắt, tóc thả ngang vai gọn gàng, nụ cười cô thân thiện: “Giám đốc Thịnh.”

“Đàm Tĩnh, trợ lý hành chính mới đến, đây là Lily, thư ký của phòng chúng ta, cô ấy sẽ giúp cô làm quen với công việc.”

Đàm Tĩnh vội vàng chìa tay ra bắt: “Chào cô!”

“Chào cô.” Lily chỉ nắm hờ vào ngón tay cô, nhưng nhìn nụ cười, hẳn không ai thấy được dấu hiệu gì của sự thờ ơ đó.

Thịnh Phương Đình rất bận, sau khi gửi cô cho Lily liền quay về phòng làm việc của mình. Lily kêu Đàm Tĩnh mở máy tính ra, đăng ký một hòm thư nội bộ, rồi nói với cô: “Phần lớn công việc đều trao đổi qua email, cô tự lấy một cái tên tiếng Anh đi, rồi đặt luôn làm địa chỉ email.” Đàm Tĩnh không có tên tiếng Anh, Lily liền đặt giúp cô một cái tên là Helen, nói như vậy thuận tiện mà lại dễ nhớ.

Thế là Đàm Tĩnh trở thành Helen của bộ phận Kế hoạch, trong cả công ty Thánh Mỹ tại Trung Quốc có tất cả sáu người tên Helen. Công ty Thánh Mỹ còn có văn phòng ở các nước Mỹ. Nhật bản, Canada..., gộp lại thì người tên Helen lại càng nhiều. Ngày đầu tiên đi làm của Đàm Tĩnh trôi qua trong bối rối, công ty có cả một hệ thống xử lý công việc độc lập, hơn nữa hồi Đàm Tĩnh còn đi học vẫn dùng office 97, bây giờ đã là office 2010 rồi. May mà Đàm Tĩnh cần mẫn chịu khó, thấy Lily có vẻ rất bận, cô không dám thường xuyên làm phiền cô ta, bèn ghi lại tất cả những vấn đề gặp phải

vào một tờ giấy. Ăn cơm trưa xong, cô cầm tờ giấy đi thỉnh giáo Lily. Lily thấy rất nhiều kiến thức thông thường cô cũng không biết, trong lòng vừa nực cười, vừa ngạc nhiên, thậm chí, con người kiêu ngạo như Thịnh Phương Đình sao lại cho phép bộ phận Nhân sự lôi đến một bảo bối thế này chứ, có điều vì nể mặt, cô ta vẫn phải hy sinh thời gian uống cà phê kiên nhẫn giảng giải cho Đàm Tĩnh.

Đến buổi chiều, trong hòm thư chung của công ty đã có thư của Helen ở bộ phận Kế hoạch. Lúc nhận được mail đó, Đàm Tĩnh rất xúc động, mở ra xem thì thấy đó là kế hoạch khuyến mãi tại Trung Quốc mà bộ phận Thị trường đã xác nhận lần cuối, chỉ riêng các bảng biểu trong file đính kèm đã có đến hơn hai mươi cái, Đàm Tĩnh xem đến hoa cả mắt vẫn không hiểu được mấy bảng biểu đó viết gì, cũng may không ai đến hỏi cô về những thứ liên quan tới bức thư ấy. Thoát đã đến giờ tan làm mà Đàm Tĩnh thấy mình vẫn chưa làm được gì.

Các đồng nghiệp lục đục rời khỏi phòng làm việc, trong khi cô vẫn còn mấy vấn đề liên quan đến phần mềm máy tính chưa hiểu rõ, vì thế cô cứ ngồi nguyên một chỗ chăm chỉ nghiên cứu. Không biết từ lúc nào, cả văn phòng đã về hết, cũng không có ai bật đèn, chỉ có ánh sáng từ chiếc màn hình phía trước chiếu vào mặt cô.

Khi Thịnh Phương Đình bước ra khỏi phòng làm việc, anh nhìn thấy ngay cảnh này. Trong văn phòng tối đen, chỉ có chút ánh sáng từ màn hình máy tính hắt lên mặt Đàm Tĩnh, vẻ mặt cô nghiêm túc và chân thành, dường như trước mặt cô không phải chiếc màn hình máy tính bình thường mà là một bức tượng Phật vậy. Sau một ngày làm việc, mái tóc buộc bằng dây chun của cô đã bắt đầu xõa ra, trong ánh sáng yếu ớt trông càng thêm lòa xòa, nhưng lại có vẻ trẻ trung hơn bình thường. Cô giơ mắt vào màn hình, dường như không hề biết những người khác đã về hết. Thịnh Phương Đình bất giác tiến đến gần cô, hỏi: “Sao cô vẫn chưa về?”

Đàm Tĩnh giật bản mình, đến khi nhận ra đó là Thịnh Phương Đình, cô mới rụt rè đáp: “Có mấy cái mail đọc không hiểu, nên tôi quên khuấy cả giờ

giác.”

Thịnh Phương Đình nhìn một loạt CC ở phía sau bức thư, nói: “Cái này cô xem qua là được rồi, cái này phải trả lời, cái này không cần.” Anh chỉ bảo cho Đàm Tĩnh rất nhanh, chẳng mất chốc đã xử lý hết mail trong hòm thư. Đàm Tĩnh không quen với hệ thống xử lý công việc của công ty, anh lại giải đáp những vấn đề Đàm Tĩnh ghi trên giấy, rồi nói với cô: “Hôm nay đến đây thôi.”

“Cảm ơn Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh thảm lầy làm biết ơn, tuy mới làm việc với nhau một ngày nhưng cô đã nhận ra Lily chỉ khách sáo ngoài mặt, bởi thế cô ngại không dám suốt ngày làm phiền cô ấy, còn những đồng nghiệp khác thì lại càng không quen. Tuy Thịnh Phương Đình chưa giải đáp hết mọi thắc mắc của cô, nhưng mấy vấn đề chủ yếu cô không hiểu trong công việc đều đã được anh chỉ bảo rõ ràng rồi.

“Nhà cô ở đâu, tôi có thể tiện đường đưa cô về nhà.”

Thấy Đàm Tĩnh có phần do dự, Thịnh Phương Đình nói: “Tôi biết cô có rất nhiều vấn đề không hiểu, nên định đưa cô về nhà, nhân tiện giải đáp luôn thắc mắc cho cô.”

Cuối cùng Đàm Tĩnh bèn nhờ anh đưa ra bến tàu điện ngầm số năm. Sáng nay cô mới phát hiện ra, đi xe buýt không hợp lý bằng đi tàu điện ngầm, bởi đi xe buýt phải đợi mấy chuyến mới đến. Khi cô đi cùng Thịnh Phương Đình xuống tầng để xe, vừa lúc bắt gặp Thư Cầm. Tiếng giày cao gót cộc cộc của Thư Cầm vang vọng trong bãi đỗ xe, nghe rất kêu. Xe của cô lại đỗ ngay cạnh xe Thịnh Phương Đình. Nhìn thấy Thịnh Phương Đình và Đàm Tĩnh, cô chào rất tự nhiên: “Giám đốc Thịnh.”

“Giám đốc Thư, tan làm rồi à?”

“Vâng, hẹn gặp anh ngày mai.”

“Hẹn gặp lại ngày mai.”

Thư Cẩm lái chiếc xe màu đỏ, cô quăng túi xách lên ghế phụ, rồi khởi động xe, trong tiếng máy xe kêu u u, cô lùi xe ra khỏi chỗ đỗ rồi đi thẳng. Đàm Tĩnh thấy một loạt các động tác của Thư Cẩm hết sức thành thạo, điêu luyện và sành điệu, giống hệt các nữ nhân vật chính trong phim, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều. Thịnh Phương Đình thì lại nghĩ, nụ cười của Thư Cẩm vừa nãy ẩn chứa rất nhiều hàm ý. Có lẽ chuyện điều Đàm Tĩnh lên tổng công ty làm việc đã khiến cho Thư Cẩm hiểu lầm, bây giờ lại để cô ấy bắt gặp mình và Đàm Tĩnh tan làm cùng nhau, lần này cô ấy nhất định càng hiểu lầm hơn. Có điều anh quyết định tạm gác chuyện này qua một bên.

Ở trên xe, Thịnh Phương Đình giới thiệu qua với cô nội dung công việc của trợ lý hành chính bộ phận Kế hoạch, cho cô biết những chuyện nào phải bảo đảm hoàn thành, những email nào không cần trả lời, những công việc gì có thể giải quyết sau. Đàm Tĩnh cảm kích nói: “Tôi chẳng biết gì cả, làm phiền anh nhiều quá.”

“Thực ra tất cả những sinh viên sắp tốt nghiệp đều như thế cả, tôi đoán chắc Lily cũng tưởng cô là sinh viên sắp tốt nghiệp, chắc cô ấy sẽ thông cả thôi.”

Đàm Tĩnh không nói gì, môi trường làm việc này hoàn toàn mới, mọi người đều lịch sự với nhau, lần này cô không chỉ đổi một công việc mới mà còn đổi cả một đẳng cấp, những người ở đẳng cấp này, tuy rất lịch sự, rất khách khí, nhưng thực ra đều rất xa lạ. Cô nhớ đến Giám đốc Thư vừa gặp khi nãy, cô ấy mới là người phù hợp với nơi đây, thoáng nhìn đã thấy thông minh nhanh nhẹn.

Có điều, cô sẽ cố gắng, bởi cô cần công việc có lương cao như thế này, cô cần phải chữa bệnh cho Bình Bình. Nhớ đến bệnh của Bình Bình, cô lại nhớ ra tuần sau có hẹn Nhiếp Vũ Thịnh. Hôm đó đúng vào giờ làm, vốn cô có thể đổi ca, nhưng bây giờ từ chín giờ sáng đến năm giờ chiều, không có cách nào đổi ca cả, chẳng lẽ vừa làm được mấy ngày đã xin nghỉ? Bản thân còn đang trong thời kỳ thử việc, những đồng nghiệp khác sẽ nghĩ về cô thế

nào? Hơn nữa đi gặp Nhiếp Vũ Thịnh, đối với cô, thật đúng là nhiệm vụ khó hoàn thành.

Nhưng chỉ lát sau cô đã không cho phép mình nghĩ nữa, tất cả mọi khó khăn đều sẽ qua đi, bây giờ cô sẽ đi đón Bình Bình về nhà, rồi nấu cơm cho con ăn. Dù thế nào chăng nữa, cuộc sống cũng vừa lóe lên một tia hy vọng, cô lạc quan nghĩ, tốt hơn nhiều so với trước đây rồi.

Đón con xong, cô đưa con đi mua thức ăn, trên đường đi cậu bé kêu đói, cô lại bỏ hai tệ mua bánh trứng gà ở chợ cho con ăn. Cô biết Bình Bình ăn xong bánh trứng gà cũng no rồi, vì thế chỉ mua hai món ăn. Giờ này thức ăn ở chợ đều đã ôi nên khá rẻ, đằng nào cũng chỉ làm cho người lớn ăn, có qua quýt một chút cũng không sao.

Tôn Bình không trèo được cầu thang nên cô phải cõng con trên lưng, còn tay xách đồ lên gác, vừa dừng lại vừa thở hổn hển, đã nghe thấy tiếng Tôn Bình vang lên trên vai mình: “Bố ở nhà!”

Quả nhiên trong nhà có người, bởi cửa chống trộm không đóng., cửa gỗ cũng chỉ khép hờ. Tim Đàm Tĩnh đập thình thịch, phần vì vừa mới trèo cầu thang, phần vì mấy câu Tôn Chí Quân nói lần trước khi ra khỏi nhà. Cô lo rằng anh ta sẽ gây sự cãi nhau với mình trước mặt con, sẽ lại toang toác không biết giữ mồm giữ miệng. Bây giờ cô chỉ hy vọng Tôn Chí Quân đã say khướt, như thế còn đỡ hơn, ít ra anh ta sẽ không cãi nhau với cô.

Cô đẩy cánh cửa đang khép hờ, rồi khom người xuống, Tôn Bình từ trên lưng cô tụt xuống, nói: “Bố uống say rồi.”

Quả nhiên, Tôn Chí Quân đã ngủ mê mết trên ghế sofa, không biết trời trăng gì nữa, cũng may chưa bị nôn tí nào. Đàm Tĩnh xoa tay với con trai, Bình Bình liền ngoan ngoãn đi vào phòng ngủ. Cô mở cửa sổ cho thông gió, mới phát hiện ra đĩa mâm đậu để bên cửa sổ đã bị thối. Mấy hôm nay bận quá, không có thời gian tưới nước, nên mâm đậu đã héo khô hết cả. Cô đổ mâm đậu vào sọt rác, rồi rửa đĩa, đi ra phòng khách thấy Tôn Chí Quân

vẫn say bí tỉ, mùi rượu nồng nặc, chắc hẳn không thể tỉnh dậy ngay được, nên cô lại vào bếp nấu cơm.

Lúc vo gạo, cô hơi ngập ngừng, nhưng rồi vẫn lấy hai bát gạo. Dù Tôn Chí Quân không ăn thì ngày mai cô cũng có thể hâm lại ăn. Đặt nồi cơm xong, cô bắt đầu rửa rau, xào thức ăn, đến khi ăn xong bữa tối thì cũng đã hơn tám giờ, cô đi tắm cho Bình Bình rồi lại rửa bát, rửa xong bát quay ra, đã thấy Bình Bình ngủ say sưa.

Cô quá mệt mỏi và buồn ngủ, tắm xong cũng đi ngủ luôn. Vừa chợp mắt chưa được bao lâu, bỗng nhiên cô nghe thấy có tiếng động trong phòng khách. Lần trước Tôn Chí Quân say rượu đã ngã từ trên sofa xuống, nên cô lo lắng mò dậy, mở cửa ra ngó, thấy Tôn Chí Quân đang ngồi trên bàn ăn cơm, anh ta chan canh vào cơm húp sùm sụp. Đàm Tĩnh định quay trở lại giường, bỗng nghe thấy anh ta nói mà đầu còn không buồn ngẩng lên: “Cô ra đây, tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Đàm Tĩnh sợ làm con thức giấc, cô nghĩ ngợi giây lát rồi đóng cửa phòng lại, bước đến bên bàn, hỏi: “Chuyện gì?”

“Lần này bị bắt giam, tôi cũng mất cả việc, nợ cờ bạc vẫn chưa trả được, không chừng vài ngày nữa người ta sẽ tìm đến đây, cô đưa Bình Bình tạm lánh đi.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại nói ra những lời như vậy, cô ngây người một lát rồi hỏi: “Rốt cuộc anh nợ người ta bao nhiêu tiền? Tại sao người ta lại tìm đến nhà?”

“Chẳng phải đã nói với cô rồi đó sao? Hai vạn!” Tôn Chí Quân nhếch mép, “Lũ chó đó việc gì cũng dám làm, không chừng sẽ hất sơn đỏ vào cửa nhà mình, nói chung đến lúc đó cô đừng sợ là được.”

Đàm Tĩnh nén giận: “Rốt cuộc anh đã gây ra chuyện gì ở bên ngoài hả? Không cờ bạc thì không chịu được ư? Nhờ may người ta tìm đến nhà thật, hàng xóm láng giềng sẽ nói gì? Chủ nhà sẽ nghĩ thế nào? Cái nhà này vừa

tốt vừa rẻ, nếu chủ nhà sợ phiền phức, không cho chúng ta thuê nữa, thì anh bảo tôi đi đâu tìm nhà bây giờ?”

Tôn Chí Quân hừ một tiếng, đặt cạch cái bát xuống: “VẬY cô đưa cho tôi tiền trả nợ đi!”

“Tôi không có hai vạn.”

“Thế thì nói làm gì, cô dẫn con tạm lánh vài ngày, lũ người đó không tìm thấy tôi, sẽ phải chịu thôi.”

Đàm Tĩnh tức quá, liền ngồi phịch xuống bên bàn, không nói câu nà

“Hối hận rồi à? Chồng cô là vậy đấy, ai bảo cô lấy tôi!” Tôn Chí Quân lại đơm một bát cơm nữa, rồi đổ tất cả chỗ thức ăn còn lại vào bát, trộn hết lên ăn tiếp: “Bây giờ cô đi tìm thằng họ Nhiếp đó vẫn còn chưa muộn đâu.”

“Tôi không còn gì với Nhiếp Vũ Thịnh cả, sao lúc nào anh cũng nhắc đến anh ta thế?”

“Ngày nào cô cũng tư tưởng đến nó, lại không cho phép nhắc đến nó à?”

“Ai ngày nào cũng mơ tưởng đến anh ta?”

“Ồ, còn chối à? Cô có chối tôi cũng biết cô ngày nào cũng tư tưởng đến nó. Hay cô tìm nó đòi hai vạn tệ, trả nợ cho tôi đi, tôi đảm bảo sau này sẽ không nhắc đến nó trước mặt cô nữa.”

Đàm Tĩnh nói: “Tôi không thể đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh đòi tiền được.”

“Đương nhiên là cô không thể đi rồi, sao cô không xem lại xem bây giờ mình ra sao, thằng họ Nhiếp đó còn thích được cô không?”

Đàm Tĩnh đứng lên, mệt mỏi im lặng đi vào phòng ngủ, lại nghe thấy Tôn Chí Quân cười nhạt sau lưng: “Cô không đi, tôi đi.”

Đàm Tĩnh quay phắt lại, trừng mắt nhìn anh ta: “Anh muốn làm gì?”

“Cũng chẳng làm gì cả, thằng họ Nhiếp đó đầy tiền, theo nó đòi hai vạn tệ tiêu, chắc đơn giản thôi đúng không?”

“Anh dựa vào cái gì mà đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không liên quan đến cô.”

Cuối cùng, Đàm Tĩnh cúi đầu nói: “Xin anh đây.”

“Xin tôi à? Để tôi suy nghĩ đã. Nhưng mà sợ không trả được, cũng chẳng còn cách nào.”

Đàm Tĩnh nhận nhận: “Chuyện nợ nần, để tôi tìm cách.”

“Được, tôi chờ tin của cô đây. Không cần biết cô có tìm thằng họ Nhiếp đó hay không, chỉ cần cô đưa cho tôi hai vạn trả nợ, tôi đảm bảo sẽ không làm chuyện gì khiến cô không vui nữa.”

Sau khi trở vào phòng ngủ, Đàm Tĩnh nhìn Bình Bình đang ngủ say, không khỏi thở dài. Cô không biết những lời Tôn Chí Quân nói là thật hay giả, nhưng chuyện anh ta nợ tiền người ta cũng không phải lần đầu. Lúc đầu, cô còn trả nợ hộ anh ta mấy lần, nhưng về sau, biết đó là một cái thùng không đáy, nên cô không chịu đưa tiền cho anh ta cát nữa. Thế nhưng bây giờ dường như anh ta càng ngày càng găng chân lân đặng đầu, thậm chí bắt đầu dùng Nhiếp Vũ Thịnh để uy hiếp cô.

Dù sao cô cũng quyết không mở mồm đòi tiền Nhiếp Vũ Thịnh thêm lần nữa. Cô đã không còn tư cách gì để đòi tiền anh nữa rồi.

Hai vạn... Cô đi đâu kiếm hai vạn bây giờ... Tuy trong sổ tiết kiệm cũng có chừng ấy, nhưng đó là tiền để dành phẫu thuật cho Bình Bình, sao cô có thể lấy số tiền đó đem lấp vào cái thùng không đáy này chứ?

Trong mâu thuẫn và lo lắng, Đàm Tĩnh chìm vào giấc ngủ.

CHƯƠNG 9

Thứ Bảy, Nhiếp Vũ Thịnh trực đêm, chẳng nào cũng không thể ngủ trong phòng trực nên anh mang theo máy tính xách tay để tra tài liệu. Bệnh viện đương nhiên không có wifi nhưng anh đã mua một chiếc thẻ Internet, như vậy cũng đủ dùng. Hồi đầu, mấy cô y tá còn tưởng anh lén lút chơi game, sau này mới phát hiện ra anh toàn xem tài liệu bằng tiếng Anh, MSN ở góc dưới bên phải thường xuyên nhấp nháy, bởi rất nhiều bạn của Nhiếp Vũ Thịnh đều đang du học ở Mỹ, do lệch múi giờ nên khi anh trực đêm thì bên kia lại đúng vào ban ngày, vì thế họ cũng thường hay thảo luận một số vấn đề qua MSN, về cơ bản những điều họ nói đều liên quan đến chuyên môn.

Tối hôm nay không có ca phẫu thuật nào, anh được yên tĩnh cho đến tận tảng sáng, thật là hiếm có. Nhiếp Vũ Thịnh đi pha cho mình một ly cà phê đặc, nhân tiện đứng lên vận động chân tay. Cả hành lang tĩnh lặng như tờ, mấy cô y tá trực vẫn đang gà gât, đưa tay lên che miệng ngáp. Đúng lúc này, chuông điện thoại nội bộ reo lên, điện thoại vào lúc này thường là cuộc gọi khẩn cấp, quả nhiên, y tá vừa nghe trợn tròn mắt, vội cúp điện thoại chạy thẳng đến phòng trực.

Nhiếp Vũ Thịnh đoán chắc lại có ca cấp cứu, quả nhiên anh nghe mấy cô y tá thở không ra hơi gọi: “Bác sĩ Nghiệp, có một bệnh nhân bị tai nạn, gãy xương sườn, có lẽ bị thương cả vào phổi, 120 đưa ngay đến đây bây giờ! 15 phút nữa đến phòng Cấp cứu”.

“Bác sĩ nào đi cùng xe?”

“Là bác sĩ Mã ở phòng Cấp cứu”

Nhiếp Vũ Thịnh tạm yên tâm, bác sĩ Mã tuy tuổi còn trẻ, nhưng đã làm ở phòng Cấp cứu được gần 3 năm, hơn nữa lại xuất thân là bác sĩ Ngoại khoa, rất giàu kinh nghiệm. Những xử lý ban đầu chắc sẽ làm rất tốt, như vậy có thể tranh thủ được nhiều thời gian hơn cho cuộc phẫu thuật sắp tới. Anh lập tức đi chuẩn bị phẫu thuật

Mở xong ca này, trời cũng đã gần sáng. Tuy điều hòa trong phòng mổ rất lạnh nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn ướt đẫm mồ hôi. Quay trở lại phòng trực đi tắm, anh thấy thấy thấm mệt, các đồng nghiệp làm ca sáng đã lục tục đến đi làm, tuy là cuối tuần nhưng Chủ nhiệm Phương theo thông lệ vẫn ghé qua bệnh viện từ sớm, vì thế không ai dám lơ là. Nghe thấy báo có ca mổ cấp cứu. Chủ nhiệm Phương chỉ hỏi ai là bác sĩ mổ chính, ai mổ phụ, nghe nói Nhiếp Vũ Thịnh mổ chính, ông không hỏi gì thêm nữa, đi thẳng đến phòng trực.

Nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh bò ra bàn viết lời căn dặn bệnh nhân, sắc mặt tái mét, Chủ nhiệm Phương biết ai trực đêm xong cũng đều như vậy, huống hồ gần sáng lại phải mổ cấp cứu, thật không còn gì mệt mỏi hơn, ông bèn đưa túi sữa trong tay mình cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Sư mẫu của cậu cứ bắt tôi phải mang theo. Tôi cầm mãi trên xe, vẫn còn ấm đấy, cậu biết tôi ghét nhất là uống sữa mà, thôi, giải quyết giúp tôi đi”

Nhiếp Vũ Thịnh đang vừa đói vừa khát lại vừa mệt, vội vàng uống hết túi sữa rồi cùng Chủ nhiệm Phương đi thăm bệnh nhân. Vừa quay lại giao ban cho đồng nghiệp làm ca sáng, điện thoại lại reo, thấy số của Thư ký Trương, anh không muốn nghe cho lắm. Nhưng mới sáng sớm đã gọi cho anh thế này, chắc hẳn là kêu về nhà ăn cơm, anh lại mới trực đêm xong, vừa khéo có cơ để từ chối.

Ai ngờ nghe xong mới biết sáng sớm hôm nay ông Nhiếp Đông Viễn phải đến bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Thư ký Trương khéo léo nói, hy vọng Nhiếp Vũ Thịnh có thể đến Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe xem thế nào, dù sao cũng là bố con, huống hồ anh lại làm ngay tại bệnh viện.

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Chẳng phải ông ấy toàn kiểm tra sức khỏe ở bệnh viện khác đó ư? Sao lần này lại đến bệnh viện tôi làm gì?”

Thư ký Trương nói: “Có lẽ gần đây phải tiếp khách nhiều quá, nên Chủ tịch thấy hơi mệt, muốn kiểm tra sức khỏe cho yên tâm. Khoa Ngoại Gan

mật bệnh viện cậu là tốt nhất, lần này chủ yếu muốn kiểm tra gan mật, vì thế mới đến đây.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy hoàn toàn là viện có kiểm tra chức năng gan thường quy thì làm ở bệnh viện nào chẳng như nhau! Có điều, ông Nhiếp Đông Viễn đã đến rồi, nếu anh không ra đường như cũng không được thỏa đáng lắm, hơn nữa, lần này nếu không lộ diện, không chừng bố anh sẽ còn có nhiều chiêu khác phục sẵn chờ anh, chi bằng đến chào hỏi một câu, làm cho ông mở mày mở mặt, như vậy trong thời gian ngắn ông sẽ không nghĩ ra chiêu trò gì khác nữa.

Giao ban xong, anh cởi áo blouse rồi đi đến Trung tâm Kiểm tra Sức Khỏe. Đây là bộ phận tạo thu nhập nhiều nhất cho bệnh viện, môi trường hay gì đó đều là loại tốt. Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước vào, một đám y tá nhìn chăm chăm vào anh, thậm chí có người còn sung sướng nhả tin điện thoại, thông báo cho các đồng nghiệp khác rằng Nhiếp Vũ Thịnh đã đến trung tâm Kiểm tra Sức khỏe, không những thế còn không mặc áo blouse, òa, áo sơ mi quần bò bình thường anh mặc cũng đẹp trai như vậy, thật khiến người ta ngưỡng mộ!

Nhiếp Vũ Thịnh không hay biết gì, bởi anh thực sự đã quá mệt, bình thường sau khi trực đêm xong, anh sẽ về thẳng nhà đi ngủ ngay. Anh cúi đầu bước vào, đến khi nhìn thấy Thư ký Trương mới ngẩng đầu lên chào, rồi lại chào bác sĩ kiểm tra sức khỏe cho ông Nhiếp Đông Viễn. Ông Nhiếp Đông Viễn đã lấy máu xong, đang ôm khuỷu tay ngồi ở đó, nhìn thấy anh bước vào, đương nhiên ông rất vui, ngắm nghía anh một lát rồi nói: “Sao sắc mặt con khó coi vậy?”

“Con vừa trực đêm xong.”

“Biết tại sao ngày xưa bố phản đối cho con chọn nghề này không? Quá vất vả, bây giờ trẻ còn chịu được, mai già rồi lại khổ ra”.

Nhiếp Vũ Thịnh cúi gằm mặt không nói gì, Ông Nhiếp Đông Viễn nhìn thấy môi anh tái nhợt, vẻ mặt phờ phạc, biết rằng thể chất của con trai là

như thế, vừa kén ăn vừa thiếu máu, bây giờ mới thức trắng đêm, không chừng lại vừa có ca phẫu thuật, chắc chắn lúc này anh đang rất mệt mỏi cả về thể xác lẫn tinh thần, dù ông có nói cả vạn câu nữa, anh cũng không để vào tai. Vừa tức vừa thương con, ông không nén được tiếng thở dài.

Làm xong mấy xét nghiệm thường quy thì Phó giám đốc phụ trách hành chính của bệnh viện đến. Phó giám đốc là người quen cũ của ông Nhiếp Đông Viễn, bèn cười hì hì chào hỏi ông, rồi tự mình xem các kết quả xét nghiệm: “Huyết áp cao, mỡ máu cao, gan nhiễm mỡ... Tổng giám đốc Nhiếp à... phải không chế chuyện ăn uống thôi! Ấy, Tiểu Nhiếp đến chưa?”

“Nó đến lâu rồi!” Ông Nhiếp Đông Viễn vừa nói vừa quay đầu lại gọi Nhiếp Vũ Thịnh. Ông không khỏi ngạc nhiên, thằng con này tuy hơi khó gần, ngay cả bố đẻ cũng còn hờ hững, nhưng trước mặt người lạ lại rất lịch sự, không hiểu sao hôm nay lại không nói tiếng nào, nhìn thấy Phó giám đốc bệnh viện đến cũng không chào. Quay đầu lại mới thấy Nhiếp Vũ Thịnh đã ngoẹo cổ ngủ mê mệt trên ghế từ lúc nào rồi.

Phó giám đốc bệnh viện cũng trông thấy, bèn nói: “Tiểu Nhiếp vừa mới trực đêm à? Khoa cậu ấy rất hay có ca cấp cứu, không chừng hôm qua lại phải làm việc cả đêm. Mệt quá rồi, đừng gọi cậu ấy dậy, cứ để cho cậu ấy ngủ một chút.”

Sau khi Phó giám đốc bệnh viện đi khỏi, tất cả các kết quả xét nghiệm đều đã có. Thư ký Trương định gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh dậy, nhưng Ông Nhiếp Đông Viễn xua tay ngăn Nhiếp Vũ Thịnh đang ngủ say, chắc hẳn ngủ trên ghế rất khó chịu, nên đôi mày anh hơi cau lại, cũng không biết mơ thấy gì, bên dưới mi mắt nhắm nghiền có thể nhìn thấy con người anh đang động đậy, hai hàng lông mi cũng rung rung. Ngoại hình của anh phần lớn được di truyền từ bố mình, chỉ có đôi mắt và hàng mày là giống mẹ, hồi nhỏ trông anh hệt như con gái vậy, lông mi dài đến mức có thể để cả cây bút chì lên trên. Hồi đó bố anh thường hay khoe: “Thoáng nhìn là biết ngay con trai mình, trông giống nhau như đúc ấy.” Mỗi lần như thế, cậu bé Nhiếp Vũ Thịnh lại nghiêm túc chỉ vào mắt mình, hỏi lại: “Bố có lông mi dài thế này

không?” Ông Nhiếp Đông Viễn vặn lại: “Lông mi dài thì có tác dụng gì?” “Đẹp chứ sao! Có thể chắn bụi!” Nhiếp Vũ Thịnh bé bỏng bĩu môi. “Nói chung là bố không có!”

Hồi đó hai bố con suốt ngày cười cười nói nói. Đâu có như sau này, con trai nhìn thấy ông, giống như nhìn thấy kẻ thù vậy.

Ông Nhiếp Đông Viễn rất lấy làm buồn, không nhịn được lại thở dài, khom lưng vỗ nhẹ vào tay con trai: “Tiểu Thịnh? Tiểu Thịnh?”

Đã lâu rồi không có ai gọi anh như vậy. Nhiếp Vũ Thịnh đang ngủ mơ màng, chợt cảm giác như trở về hồi nhỏ, cô giúp việc buổi sáng phải vất vả lắm mới nịnh được anh thức dậy. Hằng ngày ông Nhiếp Đông Viễn đi làm sẽ tiện thể đưa anh đi học luôn, lần nào lái xe cũng đến cửa, đỗ xe ngay dưới lầu mà anh vẫn nằm lì trên giường. Cô giúp việc không cách nào bảo được, phải vừa gọi tên thân mật của anh vừa mặc quần áo cho anh, rồi vừa nịnh vừa lừa anh đánh răng rửa mặt, đến khi ngồi vào ghế sau anh vẫn còn chưa tỉnh hẳn, ngáp ngắn ngáp dài dựa vào vai bố ngủ tiếp. Đến khi tới cổng trường, ông Nhiếp Đông Viễn sẽ lay anh dậy, lái xe cầm cặp sách cho anh, đưa anh vào trong trường.

“Tiểu Thịnh?” Ông Nhiếp Đông Viễn lay cánh tay anh, anh mơ màng mở mắt ra, mới phát hiện mình đã trưởng thành từ lâu, đang ngủ say sưa trong Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe. Thấy anh tỉnh giấc, ông Nhiếp Đông Viễn cũng rút tay lại: “Buồn ngủ đến thế này, kêu lái xe đưa con về nhà ngủ đi.”

“Con tự lái xe được.”

“Sĩ diện.” Ông Nhiếp Đông Viễn lầm bầm, “Bướng quá, chẳng biết nó giống ai nữa!”

Nhiếp Vũ Thịnh tiến bộ về rồi mới đi lấy xe. Trong bãi đỗ xe anh gặp bác sĩ Thường cũng vừa tan ca đêm về, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh ta liền cất tiếng chào hỏi.

Quan hệ giữa Nhiếp Vũ Thịnh và bác sĩ Thường nói gần cũng không gần mà xa cũng không xa, bởi cả hai người đều đứng đầu bảng xếp hạng thanh niên được yêu thích ở viện, từ khi bác sĩ Thường lấy vợ, độ nổi tiếng giảm đi rõ rệt, nhưng vẫn còn khá đông anh ta, rất nhiều cô y tá trẻ nhìn thấy điệu cười tí tít mắt của anh ta là đỏ ửng cả mặt mũi lên.

“Hôm nay Tổng giám đốc Nhiếp đến kiểm tra sức khỏe đó à?”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu. Bác sĩ Thường làm ở Khoa Nội tiêu hóa, dạo này, Chủ nhiệm Thái Đầu Lâm của khoa Nội Tiêu hóa luôn túc trực ở Trung tâm Kiểm tra Sức Khỏe, bác sĩ Thường là đệ tử vừa ý nhất của Chủ nhiệm Lâm, mấy ngày nay cũng đi cùng Chủ nhiệm Lâm đến làm việc tại Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe, đương nhiên biết chuyện ông Nhiếp Đông Viễn đến khám.

“Đừng lo, tất cả cứ chờ kết quả xét nghiệm sinh thiết rồi tính, là bác sĩ, hẳn anh biết lúc này lo lắng quá cũng chẳng để làm gì.”

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng giật thót mình, tỉnh cả ngủ: “Cái gì mà kết quả xét nghiệm sinh thiết?”

“Vùng gan có vết nám.” Vẻ mặt của bác sĩ Thường dường như còn ngạc nhiên hơn cả anh. “Bác sĩ kiểm tra sức khỏe không nói cho anh ư? Tôi vừa nghe anh ấy nói với Chủ nhiệm Lâm.”

Lòng Nhiếp Vũ Thịnh trầm hẳn xuống, vừa nãy đang kiểm tra dở thì anh thiếp đi mất, sau đó bố gọi anh dậy, nhưng anh lại chẳng để ý gì đến ông, cũng không nói với ông câu nào, ai ngờ lại xảy ra chuyện như vậy.

“Chủ nhiệm nói thế nào?”

“Đợi kết quả sinh thiết.”

“Thế... thế bố tôi có biết không?”

“Chắc chưa nói với ông.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nôn nóng muốn gọi ngay cho Thư ký Trương, nhưng lại nghĩ lúc này Thư ký Trương chắc đang ngồi trên xe cùng ông Nhiếp Đông Viễn, mình có gọi điện cũng không tiện nói gì, chỉ bằng lập tức quay lại Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe hỏi Chủ nhiệm Lâm.

Anh vội chào bác sĩ Thường, rồi đến thẳng Trung tâm Kiểm tra Sức khỏe. Nhìn thấy anh, Chủ nhiệm Lâm nói : “Tôi đang tìm cậu đây, nghe mấy người ở khoa cậu bảo là cậu trực đêm xong đã về rồi, vừa định gọi điện thoại cho cậu.”

“Chuyện gì thế ạ”

“Vùng gan của bố cậu có vết nám, báo cáo sinh thiết vẫn chưa có, đợi có rồi xem thế nào.”

“Năm ngoái kiểm tra sức khỏe vẫn còn không sao mà.”

“Tiểu Nhiếp, cậu đừng lo lắng, tất cả cứ chờ kết quả xét nghiệm sinh thiết rồi tính, trong lòng cậu cứ biết vậy là biết đâu lại không phải thì sao?”

Trên đường lái xe về nhà, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất nặng nề. Từng có thời gian quan hệ giữa anh và ông Nhiếp Đông Viễn rất tệ, tệ đến mức mấy năm liền không nói với nhau câu nào, sau khi về nước, anh cũng không về nhà ở, tính ra mỗi năm bố con chỉ gặp nhau có vài lần. Mỗi lần gặp bố, thái độ của anh đương nhiên đều rất gay gắt, bởi rất nhiều chuyện trong quá khứ khiến anh luôn có thái độ chống đối với bố mình. Thế nhưng, dù sao đi nữa, ông cũng là bố của anh, là người đã cho anh một nửa sinh mạng.

Trở về nhà, anh gọi điện cho Thư ký Trương, Thư ký Trương nói ông Nhiếp Đông Viễn đã đến công ty làm việc, sau đó hỏi anh có chuyện gì.

Nhiếp Vũ Thịnh ngáp ngừng một lát rồi nói: “Không có gì, sáng nay tôi ngủ thiếp đi mất, sợ ông ấy có chuyện gì lại không nói với tôi.”

Thư ký Trương nhân cơ hội liền nói tốt cho ông Nhiếp Đông Viễn một chập, đoạn nói: “Chủ tịch thấy cậu đã ngủ say, không cho ai gọi cậu cả.

Cuối cùng kiểm tra sức khỏe xong, mới tự mình đi gọi cậu. Bố con làm gì có chuyện giận nhau qua đêm, huống hồ ông ấy là bề trên...”

“Buổi tối ông ấy có rảnh không?”

“Có đấy, có đấy, đương nhiên có chứ”. Thư ký Trương lập tức giơ tay xóa ngay cuộc hẹn ăn cơm giữa ông Nhiếp Đông Viễn và Cục trưởng cục Thuế, “Nếu cậu muốn về nhà ăn cơm thì để tôi thông báo với người giúp việc, kêu bà ấy làm thêm mấy món.”

Nhiếp Vũ Thịnh lấp lửng nói: “Tôi cũng không chắc đâu.”

Thư ký Trương cười nói: “Thôi về nhà một chuyến, ăn cơm cùng với Chủ tịch đi, ông ấy bị huyết áp cao, cắt bớt mấy bữa nhạt nhẽt, ăn cơm ở nhà thêm vài bữa cũng tốt cho sức khỏe của ông.”

Giao thừa anh phải trực đêm ở viện, mừng hai Tết mới về nhà, ắt hẳn ông Nhiếp Đông Viễn rất thất vọng. Điều này đến cả Thư ký Trương bên cạnh ông cũng biết, quan hệ giữa Chủ tịch và con trai hết như một sợi dây đàn, hơi căng một chút, tâm trạng của Chủ tịch cũng tốt hơn.

Thư ký Trương nhanh chóng bước vào phòng làm việc của ông Nhiếp Đông Viễn, báo với ông rằng Nhiếp Vũ Thịnh chủ động gọi điện thoại đến, nói tối nay muốn về nhà ăn cơm.

Nghe thấy câu này, Ông Nhiếp Đông Viễn không hề tỏ vẻ vui mừng, ngược lại còn cười khẩy nói: “Thằng ranh này, không chừng lại có chuyện gì muốn tranh đấu với tôi, nên lùi một bước để tiến hai bước. Lừa cho tôi mắc bẫy đây.”

Thư ký Trương cười khỏ: “Tiểu Nhiếp cũng chỉ là không chịu tìm bạn gái, không chịu lấy vợ mà thôi, ngoài chuyện này ra có gì để tranh đấu đâu.”

“Tôi bảo nó về công ty đi làm, bệnh viện có gì tốt đâu, mệt đến chết đi được, đứng mổ cả nửa ngày, kiếm được mấy đồng? Sáng nay trông nó tái

ngắt như con cá chết ấy, ngồi trên ghê cũng ngủ được.”

“Dù sao thì về nhà dùng cơm cũng là chuyện tốt mà”, Thư ký Trương ảo não, tính khí Tiểu Nhiếp đã búng bình, Chủ tịch Nhiếp lại càng đa nghi, con trai không để ý đến thì ông không vui, con trai quan tâm đến ông, ông lại nghi ngờ có âm mưu gì. Sống như hai bố con nhà này thật mệt mỏi nhất trần đời. Có điều Thư ký Trương là nhân kềm kẹp giữa hai miếng bánh bích quy, đành phải nói giúp cho cả hai bên, “Tiểu Nhiếp có cứng đầu thế nào đi nữa, chẳng qua cũng chỉ là Tôn Ngô Không, làm sao thoát khỏi bàn tay của chú được. Cậu ấy giờ trò gì thì tối nay ăn cơm chú nghe qua là biết ngay.”

Ông Nhiếp Đông Viễn có vẻ xuôi xuôi, nghĩ lại thì cậu con trai này của mình tuy búng bình nhưng thực ra con người lại rất đơn giản, đúng kiểu con một sách, trước mặt mình dám chắc nó cũng không giờ trò gì được.

Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ một giấc, khi tỉnh dậy thì trời đã tối, anh tắm xong, thay quần áo rồi lái xe về biệt thự nhà họ Nhiếp. Ra mở cổng là bà giúp việc, vừa nhìn thấy anh, bà mừng rỡ cười: “Tiểu Nhiếp về đấy à?”

Giúp việc trong nhà đã thay đổi không biết bao nhiêu người, bà này chắc là mới đổi, Nhiếp Vũ Thịnh không quen lắm, anh gật đầu thay lời chào, đổi giày rồi vào thẳng phòng khách. Ông Nhiếp Đông Viễn đã đi làm về, đang ngồi trên sofa đọc báo. Nghe tiếng chân anh bước vào, ông ngẩng đầu lên liếc anh một cái, rồi nói với người làm: “Bảo cô Tần, chuẩn bị ăn cơm thôi.”

Cô Tần đó là người giúp việc mới thay, chuyên phụ trách nấu cơm, các món ăn cô nấu đều mang đậm hương vị của bữa ăn gia đình. Hai bố con đều chỉ ăn một bát cơm, khi đang ăn canh, ông Nhiếp Đông Viễn bỗng nói: “Ngày mai con làm ca sáng à?”

Nhiếp Vũ Thành khẽ “vâng”, lại nghe ông nói: “Đổi ca đi, mai đi với bố ra ngoại thành một chuyến.”

Thực lòng Nhiếp Vũ Thịnh không muốn đi làm, vì thế anh nói: “Ngày mai con có ca phẫu thuật rất quan trọng.”

“Bố muốn đi thăm mộ mẹ con. Nghĩa trang gọi điện đến, nói là có một lô mộ đẹp mới, bố muốn đổi chỗ cho mẹ con, bây giờ mộ cũng giống như nhà đất ở trung tâm thành phố, vị trí tốt càng ngày càng ít, lần này chọn luôn mộ đôi, đợi khi bố chết, chôn luôn cùng chỗ với mẹ con.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngược lên nhìn bố, trên bàn ăn có treo một chiếc đèn, đèn treo hơi thấp, soi rất rõ mái tóc bạc của ông, khắc sâu thêm những nếp nhăn hằn trên trán, còn cả mí mắt đã bắt đầu sụp xuống, suy cho cùng, ông đã gần sáu mươi tuổi, dù không cam tâm đi nữa thì cũng già rồi.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói câu nào, chỉ lấy thìa sứ khuấy đi khuấy lại bát canh gà.

Chuyến mộ là một chuyện lớn. Ngay sáng sớm hôm sau, ông Nhiếp Đông Viễn đem theo thầy phong thủy và Nhiếp Vũ Thịnh cùng đi xem mộ. Hai năm trở lại đây, nghĩa trang mở rộng rất nhanh, năm nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng đến tảo mộ cho mẹ vào dịp tết Thanh minh, nên anh dẫn đầu đoàn, chẳng mấy chốc đã tìm thấy bia mộ của mẹ. Năm xưa, ngôi mộ này đã được coi là hoành tráng lắm rồi, vậy mà bây giờ bị lấn vào giữa đám bia to bia nhỏ các loại, trở nên rất tầm thường.

Ông Nhiếp Đông Viễn mắc chứng huyết áp cao, mới leo núi một đoạn ngắn mà đã thở không ra hơi. Ông gạt chai nước suối mà Thư ký đưa sang một bên, đặt bó hoa lên trước bia mộ vợ rồi nhìn sang con trai: “Không cho đốt tiền vàng, cũng không cho thắp hương nữa, thôi lạy mẹ con mấy lạy vậy.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng cúi đầu vái mẹ ba vái. Vái xong, anh đứng thẳng người nhìn hình người đàn bà trên tấm bia, bà đang âu yếm nhìn con trai chăm chú, khóe môi hơi nhếch lên, dường như bất cứ lúc nào cũng có thể gọi anh hai tiếng “Tiểu Thịnh”.

“Đi, chúng ta ra khu mộ mới xem nào.”

Khu mộ mới nằm ở trên cao, tuy nghĩa trang đã xây bậc thang thẳng tắp dần lên trên, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn vẫn nhễ nhãi mồ hôi, cuối cùng mệt quá không nhấc nổi chân lên nữa, ông chống tay vào đầu gối thở hổn hển, rồi tự cười chế giễu mình: “Đúng là già rồi có khác, có mấy bậc thang mà cũng không trèo nổi.”

Thư ký Trương vội khóa laptop: “Tại thời tiết nóng quá đó thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, chỉ đưa tay đỡ bố, ông Nhiếp Đông Viễn được con trai đỡ, cũng hào hứng hơn: “Không xa nữa đâu, sắp đến rồi.”

Thầy phong thủy lấy la bàn ra xem một lượt rồi lựa hai ngôi mộ đại đại cát, một cái nghe nói có thể khiến con cháu thịnh vượng, một cái lại giúp cho phát tài phát lộc. Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Lấy cái con cháu thịnh vượng ấy, người chết rồi còn lấy tiền làm gì.”

“Là đời sau phát tài phát lộc, sự nghiệp của con cháu rất hưng thịnh.” Thầy phong thủy cười nói, “Nhưng cái con cháu thịnh vượng kia cũng tốt, đông con nhiều cháu dồi dào phúc lộc.”

“Tôi cũng chẳng trông mong gì nhiều con nhiều cháu, không bị tuyệt tự là may lắm rồi”. Ông Nhiếp Đông Viễn có quyết định rất nhanh, chỉ luôn ngôi mộ đó, “Chọn cái này đi.”

Thư ký đi theo người của phòng quản lý nghĩa trang quẹt thẻ trả tiền, ông Nhiếp Đông Viễn ngồi xuống ghế đá dưới bóng cây nghỉ ngơi, Nhiếp Vũ Thịnh tay cầm chai nước, im lặng quan sát các hàng bia mộ được xây ngay ngắn thẳng hàng. Đột nhiên, ông Nhiếp Đông Viễn lên tiếng: “Con gọi điện hỏi xem kết quả xét nghiệm sinh thiết đã có chưa.”

Nhiếp Vũ Thịnh vốn là người trầm tĩnh, vậy mà lúc này cũng phải giật thót mình, quay lại nhìn ông.

“Bố đã sống đến từng này tuổi rồi, mấy trò đó của các cậu làm sao qua mắt được bố? Lấy máu? Lấy máu có ai lấy ở bụng không? Đấy rõ ràng là xét nghiệm sinh thiết! Không cần phải giấu bố, nói đi xem nào, là gan hay mật?”

“Ngày mai mới có kết quả.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Đợi có kết quả rồi tính sau.”

Ông Nhiếp Đông Viễn im lặng một lát mới nói: “Bố cũng chẳng trông mong gì con sẽ về công ty, tiếp quản công việc của bố. Con cháu khác có phúc của con cháu, ngày bé bố sống khổ cực quá, trong nhà có bảy, tám anh em, đến khoai lang cũng không có mà ăn. Vì thế hồi còn trẻ bố lao vào kiếm tiền, cứ nghĩ rằng có tiền rồi mới có thể tạo điều kiện tốt cho con cái, khiến cho con được hạnh phúc. Kết quả thì sao, công việc quá bận rộn, thành ra lại không chăm sóc được cho con. Bố biết thực ra trong lòng con rất hận bố, đến tuổi này, bố cũng nghĩ thông rồi. Con muốn làm gì thì cứ làm, nhưng chuyện đã qua bao nhiêu năm rồi, con không cần phải giận bố như thế, đến bạn gái cũng không chịu kiếm lấy một cô. Bố mà chết đi để lại con một mình thui thủi, thì xuống dưới suối vàng, bố làm sao mà ăn nói với mẹ con đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng bóp bóp chai nước đến nổi méo cả chai lúc nào không hay.

“Con bé Đàm Tĩnh đó cho dù có ngàn cái tốt, vạn cái tốt...”

“Con chẳng thấy cô ta có gì tốt.” Nhiếp Vũ Thịnh ngắt lời ông, “Bố không cần phải nói nữa, con sẽ kiếm một cô bạn gái.”

“Cứ nhắc đến con bé đó là con không vui, con đừng tưởng rằng chuyện ngày xưa bố không biết tí gì, con không chịu quên chuyện quá khứ thì cho dù có tìm một cô gái để kết hôn, cũng không thể lâu dài được. Con cũng không cần phải vì mấy lời này của bố mà vợ đại một cô để kết hôn. Bố hy vọng con được hạnh phúc, chứ không phải vì chiều lòng bố mà tùy tiện với hôn nhân của mình. Như vậy không công đối với con, mà cũng không công

bằng với vợ tương lai của con. Nghe lời bố nhé, con trai, hãy quên con bé đó đi, chuyện ngày xưa đã qua từ lâu rồi.”

Đúng vậy, chuyện ngày xưa đã qua từ lâu rồi, dù anh day dứt mãi khôn nguôi, cũng chỉ khiến mình buồn thêm mà thôi. Nhiếp Vũ Thịnh trầm lặng nhìn gió lùa qua mấy cây tùng mọc giữa nhưng tấm bia mộ, mấy hàng cây rung rinh trong gió, như một hàng vệ binh chỉnh tề, bảo vệ nơi an nghỉ yên tĩnh này.

Dù đôi ca với đồng nghiệp nên sau khi rời nghĩa trang, anh không về cùng xe với ông Nhiếp Đông Viễn. Nhìn ông đi về phía chiến Mercedes, Nhiếp Vũ Thịnh thấy bóng bố vừa già vừa mệt mỏi. Có lẽ vì nhưng lời vừa rồi của bố, cũng có lẽ vì báo cáo sinh thiết còn đang chờ kết quả đó, khiến anh cảm thấy vừa bất lực vừa thương cảm.

Trên đường lái xe về, di động của anh đổ chuông, là một số điện thoại lạ, Nhiếp Vũ Thịnh không nghe, nhưng lại nghĩ có thể là một bệnh nhân nào đó, nên lại nghe máy: “Xin chào, tôi là Nhiếp Vũ Thịnh.”

Đầu dây bên kia mãi không có tiếng đáp, anh cứ tưởng người ta gọi nhầm số, đang định tắt máy thì bỗng nghe thấy tiếng nói ngập ngừng: “Bác sĩ Nhiếp...”

Anh ngây người, không ngờ lại là Đàm Tĩnh, cô có vẻ rất sợ anh tắt điện thoại, vội vàng nói: “Bác sĩ nói chiều nay có thể đến phòng làm việc của bác sĩ, nhưng y tá nói bác sĩ đôi ca với người khác...”

Chiều nay, anh đã hẹn với Đàm Tĩnh nói chuyện về phương án tài trợ chết tiệt đó, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn bỗng nhiên bị bệnh khiến lòng anh rối cả lên, bèn nhận lời cùng bố đi xem mộ, quên mất chuyện này.

“Xin lỗi, tôi quên mất.”

Giọng anh lạnh lùng mà lịch sự, Đàm Tĩnh cũng không chắc liệu có phải anh cố tình né tránh mình hay không, nhưng chuyện đã đến nước này, bí quá đành hóa liều mà thôi. Cô hỏi: “Thế hôm nay bác sĩ có đến bệnh viện

nữa không? Hôm nay tôi xin nghỉ để qua đây, nếu đổi sang ngày khác, e rằng khó mà xin nghỉ được lần nữa.”

Từ bao giờ, cách xưng hô của cô lại chuyển từ “anh” sang “bác sĩ” vậy? Trong lòng anh chỉ có một nỗi buồn vô bờ bến, vừa nãy lúc còn ở nghĩa trang anh còn hạ quyết tâm quên đi tất cả những gì trong quá khứ, bắt đầu lại từ đầu. Ấy vậy mà chỉ mới vừa chốc lát, cô lại bước vào cuộc đời anh, số mệnh dường như cố tình làm anh đau đớn.

Anh quyết định một nhát dứt điểm, giải quyết nhanh cho xong chuyện này, để mau mau chấm dứt tiếp xúc với cô, bèn nói: “Hôm nay tôi sẽ trực đêm ở bệnh viện, bây giờ cô vẫn ở bệnh viện à? Thế thì ở làm việc chờ tôi một lát.”

“Vâng, cảm ơn bác sĩ.” Cô khách sáo và cẩn trọng như tất cả những phụ huynh bệnh nhân khác, nghe ngữ khí giống như là sợ đắc tội anh vậy.

Từ ngoại thành chạy về đến thành phố thì trời cũng đã tối, không kịp ăn tối, anh đi thẳng đến phòng trực, làm xong hết một đồng thủ tục, anh mới nhìn thấy Đàm Tĩnh đang đứng chờ ở hành lang.

Anh không muốn nhìn cô thêm chút nào nữa, chỉ nói: “Vào trong này nói chuyện.”

Đàm Tĩnh lôi ra một tờ giấy, bên trong ghi chi chút những thuật ngữ y học mà cô không hiểu, cô hỏi cặn kẽ anh ấy ý nghĩa từng từ một như một cô trò nhỏ hỏi thầy giáo. Nhiếp Vũ Thịnh bỗng thấy mơ màng, có lẽ vì bóng đèn đỏ trong phòng trực sáng quá, khiến anh nhớ lại thời học cấp ba., Đàm Tĩnh có một đề toán không biết giải, bèn thỉnh giáo một cậu bạn trai cùng lớp, sau khi anh bắt gặp, ngày nào anh cũng túm lấy cô giảng bài tập. Hồi đó dưới bóng đèn đỏ, anh đã giảng cho cô hết bài toán khó này đến bài toán khó khác, chuyện đã từng ấy năm vậy mà vẫn rõ ràng như vừa mới hôm qua.

“Đã hiểu chưa?”

Anh thường hay hỏi câu này sau khi giảng bài xong, Đàm Tĩnh cup mắt nhìn xuống, khe khẽ gật đầu.

“Xét về rủi ro trong phẫu thuật thì cũng không phải là lớn lắm. Tứ chứng Fallot để kéo dài đến ngày hôm nay, cứ cho là phẫu thuật truyền thông đi nữa, rủi ro cũng đã cao rồi. Cô suy nghĩ kỹ đi.”

Đàm Tĩnh bồng ngược mắt lên nhìn anh. Cho dù năm tháng đã lưu lại bao dấu tích trên gương mặt cô, cho dù cuộc sống đã khiến cô biến thành một bộ dạng hoàn toàn khác, nhưng ánh mắt cô vẫn trong veo như vậy, trong trẻo đến mức gần như anh có thể soi thấy bóng mình trong đó.

Anh vô thức né tránh ánh mắt cô, nhưng không thể không nghe thấy giọng nói cô, vẫn là giọng nói vừa khẽ khàng vừa nhỏ nhẹ, dường như có đôi chút sợ hãi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi muốn nghe lời khuyên của anh. Là bác sĩ, anh có khuyên bệnh nhân nên làm cuộc phẫu thuật này không?”

Không phải chưa có bệnh nhân nào hỏi anh câu này, ánh mắt tha thiết nhìn anh của những người nhà bệnh nhân đó, giống như anh là một vị thần có thể cải tử hoàn sinh vậy. Nhưng anh chẳng qua chỉ là một bác sĩ, dù anh đã cố gắng hết sức trên bàn mổ, nhưng anh cũng chỉ cứu được một số sinh mạng mà thôi. Có điều, anh nằm mơ cũng không ngờ rằng, một ngày nào đó, Đàm Tĩnh hỏi anh tha thiết như vậy vì một người khác, mà người ấy lại là con trai cô. Anh không muốn cô nhìn vào mắt cô, trong lòng anh tất nhiên hiểu rõ rủi ro của phương án phẫu thuật, và anh cũng biết, c hy vọng như thế nào khi đặt câu hỏi này. Trong giọng nói của cô, anh thậm chí còn nghe thấy cả sự thành khẩn, con người trong lúc tuyệt vọng thường hay cầu xin ông trời ban cho kỳ tích, vì thế sẽ tóm lấy ngọn cỏ cứu mệnh cuối cùng, không biết bao nhiêu lần anh đã bị người nhà bệnh nhân hỏi như vậy, nhưng chỉ có lần này, anh mới thấy tim mình đau nhói. Anh biết, nếu có thể, Đàm Tĩnh nguyện đem tính mạng mình đổi lấy tính mạng con trai – con trai của cô và người đàn ông khác – Nhiếp Vũ Thịnh đột nhiên cảm thấy, người tuyệt vọng không phải là Đàm Tĩnh, mà là chính bản thân anh. Tự lừa dối

mình lâu rồi, thậm chí đến bản thân anh cũng nghĩ rằng mình hận người đàn bà này. Nhưng thực ra trong lòng anh rất hiểu rõ, nỗi căm hận mãnh liệt đó đều do tình yêu khắc cốt ghi tâm, tình yêu giấu tận đáy lòng của anh. Người nực cười nhất kỳ thực chính là anh, chuyện đã đến nước này mà vẫn không có cách nào ngăn mình tiếp tục yêu cô.

Anh cố gắng không chế cảm xúc của mình, cân nhắc từng chữ, khuyên nhủ: “Đối với bác sĩ mà nói, phương án này có phần không được chắc chắn, nhưng cũng phải xem gia đình tự quyết định thế nào.”

Đàm Tĩnh có vẻ rất thất vọng, chỉ “Ồ” một tiếng rồi thôi.

Anh cũng không muốn nói nhiều với cô: “Cô về suy nghĩ đi. Nếu muốn làm, thì điền vào đơn này, chúng tôi sẽ gửi đơn xin trợ cấp tới Công ty CM, chắc nhanh thì vài ngày có thể nhận được quyết định; còn nếu không muốn làm thì hãy cân nhắc phương án phẫu thuật truyền thống.”

Đàm Tĩnh do dự hồi lâu, đoạn nói: “Cám ơn anh.”

“Không cần khách sáo, đây là việc tôi phải làm mà.” Anh gấp cặp tài liệu trong tay lại, đứng lên tỏ vẻ tiễn khách, “Tôi còn phải đi thăm phòng bệnh”. Thấy cô cúi đầu ngồi đó im lặng, anh hỏi: “Còn có vấn đề gì chưa hiểu ư?”

Cô lập tức ngược mắt lên nhìn anh lần nữa, hình như có điều gì muốn nói với anh, nhưng cuối cùng cũng không nói câu nào cả, chỉ đứng lên chào: “Bác sĩ Nhiếp, cám ơn anh.” Rồi vội vàng ra về.

Đi thăm phòng bệnh xong, Nhiếp Vũ Thịnh quăng hồ sơ bệnh án lên bàn, thần thờ nhìn chỗ trống phía đối diện chiếc bàn. Hơn một tiếng trước, Đàm Tĩnh vẫn còn ngồi ở đây, cúi đầu, hỏi anh từng câu một. Tóc của cô đã xơ xác do thiếu chất, khóe mắt cô đã xuất hiện những vết chân chim mờ mờ, nhưng vết lõm trắng muốt phía sau gáy vẫn còn, chỉ cần cô cúi đầu, nó sẽ thấp thoáng hiện ra qua làn tóc. Trong một khoảng thời gian rất dài, Nhiếp Vũ Thịnh thấy niềm vui lớn nhất khi giảng cho Đàm Tĩnh những bài

toán khó là được nhìn thấy vết lõm trắng muốt sau gáy cô. Đây là bí mật nhỏ hạnh phúc của anh, vì thế khi thấy cô đi hỏi bài các bạn trai khác, anh cảm thấy không thể chịu đựng

Rất nhiều lần, anh cũng đã từng hôn lên làn da trắng muốt mịn màng ấy, đó là chỗ nhạy cảm nhất của Đám Tĩnh, hễ anh phà hơi vào nó, là Đám Tĩnh rúm cả người lại, phá lên cười đầu hàng. Thế nhưng bây giờ cô đã lấy chồng, đã thuộc về người khác rồi. Nghĩ đến đây anh lại thấy buồn vô hạn, chỉ muốn phi lên trên sân thượng hút một điếu thuốc.

Khi Đám Tĩnh đòi anh đưa tiền, anh thấy mình đã tuyệt vọng; vào ngày sinh nhật, khi nhìn thấy Đám Tĩnh và con trai cười cười nói nói đi về nhà, anh thấy mình đã tuyệt vọng. Thế nhưng giây phút mà anh thực sự tuyệt vọng là khi Đám Tĩnh ngồi trước mặt anh, nhìn anh với ánh mắt khẩn cầu và tha thiết vì đưa con trai của cô và một người đàn ông khác.

Cô từng nói: “Trên đời này, điều tàn nhẫn nhất chính là tưởng rằng mình đã có tất cả, đến cuối cùng mới phát hiện thực ra tất cả đều là giả.”

Trong tiềm thức, anh chưa bao giờ hồi tưởng về cái đêm mưa gió đó, cũng chưa bao giờ hồi tưởng về những lời tàn nhẫn lạnh lùng mà cô đã nói, chỉ cần không nghĩ tới là anh có thể tự lừa dối mình rằng, chuyện rất nhiều năm về trước chỉ là một cơn ác mộng mà thôi.

Không ai biết rằng anh đã đi bao lâu trong cái đêm mưa gió ấy, cũng không ai biết rằng anh đã khóc bao nhiêu trong cái đêm mưa gió ấy. Mưa lớn xóa nhòa đi tất cả, trong một thời gian rất dài, tối nào anh cũng nằm mơ thấy ác mộng, trong giấc mơ vẫn là anh một mình đi trong mưa, sấm chớp như lưỡi dao sắc nhọn, rạch toang màn đêm mù mịt, mưa lớn như những sợi thừng quất lên mặt anh, lên người anh, trên mặt anh, không biết là nước mưa hay là nước mắt, kể từ khi trưởng thành, chưa bao giờ anh khóc thảm thiết đến vậy. Trong cơn mưa, những ánh đèn pha ô tô chói lóa đi ngược lại phía anh, còn anh trong một khoảng khắc chỉ muốn lao thẳng vào ánh đèn chói lóa đó, để cho tan xương nát thịt, vĩnh viễn không bao giờ tỉnh lại nữa.

Hồi còn ở Mỹ, thậm chí Nhiếp Vũ Thịnh đã phải đi khám bác sĩ tâm lý, trong một thời gian rất dài anh phải nhờ đến sự hỗ trợ của thuốc. Cả quá trình trị liệu kéo dài đến ba năm, cuối cùng, anh cũng không còn nằm mơ thấy ác mộng nữa. Bác sĩ tâm lý ân cần nhắc nhở anh, đây không có nghĩa là anh đã khỏi bệnh, mà chỉ là tạm thời gác lại nỗi đau trong tim mình, hay nói cách khác, anh có thể tự lừa dối mình rằng chuyện gây tổn thương sâu sắc cho anh ngày xưa chưa từng xảy ra. Những trường hợp như thế này rất hay gặp ở lâm sàng, ví dụ như người đầu bạc tiền kẻ đầu xanh, thường hay ngoan cố phủ nhận chuyện con cái đã chết, ví dụ như người phụ nữ bị hiếp dâm, thường hay lựa chọn quên đi những gì diễn ra tối hôm đó. Điều này còn tệ hại hơn là mơ thấy ác mộng, bởi triệu chứng bên ngoài đã chuyển thành triệu chứng bên trong, tâm lý của anh trong một số tr đặc biệt nào đó sẽ càng không ổn định hơn.

“Anh không hề lựa chọn quên nó đi, mà anh lựa chọn tạm gác nó lại thôi.”

Lời nói của bác sĩ tâm lý vẫn còn văng vẳng bên tai, anh cũng biết vấn đề của mình nằm ở đâu, nhưng mấy năm nay cảm xúc của anh chưa bao giờ vượt quá phạm vi bản thân có thể khống chế, cho đến khi anh gặp lại cô.

Cô đã bắt đầu một cuộc sống mới, một cuộc đời mới từ lâu, còn anh cũng nên chấm dứt nỗi vương vấn phi thực tế và vô vọng vĩnh viễn này thôi.

Anh nên lựa chọn lãng quên thật sự.

Khi Đàm Tĩnh đi đến bến xe buýt, cô bỗng thấy rất mệt. Trong túi cô vẫn còn hơn năm nghìn tệ, chiều nay, cô đã mang chiếc ghim cài áo đi bán. Ngày xưa, trong khi khó khăn nhất, cô cũng không bao giờ nghĩ đến chuyện bán chiếc ghim ấy, vì đó là món quà đầu tiên mà Nhiếp Vũ Thịnh tặng cô. Nhưng chiều nay cô ra tiệm cầm đồ, giá bạch kim mấy năm gần đây đã tăng gấp mấy lần, vì thế cô không ngờ chỉ riêng bạch kim đã trị giá hơn năm

ngàn tệ, còn kim cương vụn lại không được bao nhiêu, họ tổng cộng trả cho cô năm ngàn sáu trăm tệ, cô đút vào túi rồi đi thẳng đến bệnh viện.

Khi y tá nói với cô rằng Nhiếp Vũ Thịnh không có ở đây, cô còn tưởng anh cố tình tránh mặt mình, cô đứng ngoài hành lang, lòng thấy lạnh lẽo vô cùng. Kể từ sau khi đòi anh tiền lần trước, ngay bản thân cô cũng thấy rằng mình không còn mặt mũi nào gặp lại anh cả.

Nếu như cứng rắn hơn một chút, cô nên trả lại anh số tiền năm ngàn sáu trăm tệ này, nhưng cô không thể làm thế được. Tôn Chí Quân cần tiền, tuy cô không kiếm được đủ hai vạn, thì cũng phải đưa cho anh ta vài ngàn, nếu không, không chừng anh ta sẽ làm ra những chuyện đáng sợ gì đó.

Ký ức cứ bị gặm nhấm từng chút một như thế, chút kỷ niệm cuối cùng cũng bị cô quy đổi thành tiền. Cô cười tự giễu, vì tiền, mình còn có gì không làm được nữa chứ?

Xe buýt đã đến, người lên xe ở trước cổng bệnh viện rất đông, cô chen xuống phía trước, phát hiện ra còn một chỗ trống, liền ngồi xuống, ôm lấy túi rồi mơ màng ngủ một lúc. Bây giờ tới nào cô cũng đón con về nhà. Tôn Bình không giống như những đứa trẻ bình thường khác, buổi tối cần phải đặc biệt chú ý, đề phòng cậu bé bị tắc thở khi ngủ do thiếu máu lên tim. Vì thế buổi tối cô toàn phải tỉnh dậy ba, bốn lần, xem con trai ngủ thế nào. Công việc hành chính phức tạp hơn rất nhiều so với công việc thu ngân, những cái cô cần học quá nhiều, ngày nào cũng bắt buộc phải nắm rõ rất nhiều kiến thức mới, tám tiếng mỗi ngày đối với cô quả là rất hạn hẹp.

Cô chỉ chớp mắt một lát, mở mắt ra đã phát hiện có gì đó bất thường, khóa của chiếc túi trong lòng cô bị kéo ra. Cô lập tức kiểm tra đồ, mới phát hiện hơn năm ngàn tệ để trong túi đã không cánh mà bay.

Đàm Tĩnh vội vàng đứng phắt dậy, cô chỉ mới chớp mắt một lát thôi, sao tiền đã biến mất rồi?

“Này anh ơi! Tiền của tôi bị lấy cắp rồi!”

Tài xế nhìn cô qua gương chiếu hậu, không nói không rằng.

“Anh ơi, phiền anh lái xe đến đồn công an, tôi chỉ mới chộp mắt một lát thôi, còn chưa đến ba bên mà.”

Mọi người trên xe lập tức phản đối: “Từ đây đến đồn công an xa lắm!”

“Có rách việc không cơ chứ!”

“Tôi còn vội phải về nhà đây này!”

“Đã dừng đến hai bên rồi, kẻ trộm không chừng đã xuống từ lâu rồi!”

“Đúng thế đấy.... Tên trộm chắc chắn là chuồn từ lâu rồi, còn ở trên xe để chờ cô bắt à?”

“Đến đồn công an cái gì, đi là phải mất vài tiếng đồng hồ, cơm tối còn chưa ăn đây này...”

Đàm Tĩnh rung rung nước mắt, lần nào mang theo tiền ra ngoài cô đều rất lo lắng, rất cẩn thận, cũng may mà cô rất ít khi đem tiền theo người, ấy vậy mà hôm nay cô lại để mất tiền “Làm phiền mọi người... hơn năm nghìn tệ... tôi phải bán đi một món đồ quý báu nhất mới có được...tôi còn có con trai bị bệnh tim... tôi không có tiền mổ cho nó...”

Cô khóc không ra tiếng, nói đứt quãng, nhưng mọi người trên xe đã lặng hẳn đi. Tài xế quay vô lăng, lái xe đến đồn công an.

Khi xe dừng lại trước cửa đồn công an, Đàm Tĩnh cảm ơn từng hành khách một: “Làm phiền các anh các chị rồi!”

Hầu hết mọi người đều tốt bụng, gật đầu với cô, chỉ có một số ít người lầm bầm kêu cô làm mất thời gian của họ.

Loanh quanh ở đồn công an mấy tiếng đồng hồ, cũng không tìm thấy tiền. Anh cảnh sát tiếp nhận vụ án nói: “Không chừng tên trộm đã xuống xe

từ lâu rồi, bọn chúng chỉ cần lấy được là xuống xe ngay. Cô cũng thật là, đem theo nhiều tiền thế sao không chú ý một chút?”

Đàm Tĩnh không nói gì, nước mắt lăn chã nhỏ xuống đôi giày

Cuối cùng làm thế nào về nhà, làm thế nào lên lầu, Đàm Tĩnh không còn nhớ nổi nữa.

Đến tận khi bước vào nhà, cô mới sực nhớ ra mình quên không đón con. Cô xin nghỉ nửa ngày đi bệnh viện, vốn tưởng nói chuyện xong có thể đi đón Tôn Bình. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cho cô leo cây, đợi anh ta về bệnh viện làm ca đêm thì đã sáu giờ, còn cô khi ra khỏi bệnh viện cũng đã tám giờ rồi. Cô định mang tiền về nhà cất rồi đi đón con, vì đem tiền đi đem tiền lại không an toàn.

Thế nhưng cô đã đánh mất tiền.

Cô gục xuống bàn, òa lên khóc nức nở. Chưa bao giờ cô thấy bất lực như thế này, lúc ra khỏi phòng làm việc của Nhiếp Vũ Thịnh, cô đã cảm thấy chút hy vọng mong manh cuối cùng của mình cũng sắp tắt. Tuy Nhiếp Vũ Thịnh nói rất khéo léo, nhưng cô biết ca phẫu thuật này chắc chắn có rất nhiều rủi ro. Mấy lần cô đã định nói lại rồi thôi, cô không có khả năng lựa chọn phương án phẫu thuật truyền thống, thế nhưng là một người mẹ, cô càng không muốn con mình phải mạo hiểm nhiều như vậy. Có điều cô không thể ngờ được rằng mình lại làm mất tiền trên đường về nhà. Hơn năm nghìn tệ này tuy cô định đưa cho Tôn Chí Quân, nhưng số tiền này là do cô bán chiếc ghim cài áo đi mới có được. Chuyện này giống như một chiếc áo cuối cùng vắt lên lưng lừa, làm cô sụp đổ hoàn toàn.

Có lẽ đây đúng là báo ứng, cô vốn không nên làm như vậy.

CHƯƠNG 10

Hôm sau cô đi làm với đôi mắt sưng to như trái đào, các đồng nghiệp nhìn cô với ánh mắt vô cùng kinh ngạc. Có điều công việc mới có ưu điểm

là không có hỏi han việc riêng của ai. Đồng nghiệp đủ kinh ngạc nhưng cũng không có ai hỏi: Đàm Tĩnh, mắt cô sao vậy?

Đàm Tĩnh đứng photo một đồng tài liệu, toàn bộ là của Thịnh Phương Đình, vì đã bắt đầu chiến dịch khuyến mãi nên gần đây cả bộ phận đều bận rội tới tận mắt mũi. Cô ôm một chồng tài liệu giao cho Thịnh Phương Đình, anh đang vừa dùng máy tính vừa nghe điện thoại. Cô đặt tài liệu lên bàn, anh chỉ gật đầu ra hiệu rằng mình biết rồi.

Đàm Tĩnh về chỗ chưa được bao lâu thì Thịnh Phương Đình gọi điện tới: “Đàm Tĩnh, cô vào văn phòng tôi.”

Đàm Tĩnh tưởng anh có việc quên không dặn mình, bèn vội vàng vào văn phòng anh.

“Cô ngồi đi.” Thịnh Phương Đình lại gọi điện, ra hiệu cho cô ngồi xuống. Kết thúc cuộc gọi, anh đặt di động lên bàn, quan sát cô kỹ càng rồi nói: “Mắt cô sao vậy?”

Thấy Đàm Tĩnh không đáp, anh lại hỏi: “Có phải gặp chuyện gì khó khăn không?”

Gần đây cô rất cố gắng, thường xuyên làm thêm giờ đến tối muộn, anh đều biết cả. Đầu giờ làm, thần sắc cô không được tươi tỉnh, có vẻ buồn bã. Máy ngày gần đây cô đã quen hơn với đồng nghiệp, cũng thấy cô cười nói, hôm qua cô xin nghỉ buổi chiều, hôm nay đi làm thì mắt sưng như hai trái đào. Tuy anh biết không nên hỏi, nhưng quan tâm đến cấp dưới cũng là một phần của công việc kia mà.

“Không sao, tôi có chút việc riêng thôi ạ.”

“Ồ.” Anh hiểu rằng mình không nên hỏi tiếp nữa. “Vậy cô làm việc tiếp đi.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh hiểu nhầm ý anh. “Anh yên tâm, tôi sẽ kiểm soát tâm trạng bản thân, không để ảnh hưởng công việc

đâu.”

Đến trưa, Gigi gọi cô cùng đi ăn. Đàm Tĩnh mất tiền, vốn chẳng có tâm trạng ăn uống, nhưng Gigi quá nhiệt tình nên cô không tiện từ chối. Bình thường các đồng nghiệp trong công ty hay ăn tại quán ở tầng dưới vì ở đó rẻ, lại sạch sẽ, mọi người liền coi đó là nhà ăn luôn. Ban đầu Đàm Tĩnh toàn đi ăn một mình, dần dần đồng nghiệp cũng gọi cô đi cùng, vì cô chăm chỉ cần mẫn, lại không gây chuyện thị phi. Bản tính phụ nữ vốn thích buôn chuyện, đồng nghiệp kể cho cô nghe rất nhiều chuyện, cô lại là người giữ mồm giữ miệng, biết giữ bí mật, vì thế Gigi rất thích cô.

Gigi có biệt danh là Nữ hoàng buôn chuyện, bất cứ chuyện gì trong công ty cô đều biết hết. Họ mới ngồi xuống không lâu thì một cô gái xinh đẹp tiến lại chào: “Hi. Gigi!”

“Hi, cùng ăn nhé?”

“Thôi, sắp tới tăng ca, tôi đi mua đồ ăn cho ông ấy.” Cô gái xinh đẹp cười rất tươi, “Cô gái này nhìn hơi lạ, có phải đồng nghiệp mới không?”

Gigi liền giới thiệu: “Trợ lý hành chính mới của bộ phận chúng tôi, Helen. Còn đây là Catherine ở bộ phận Thị trường, đại mỹ nhân nổi tiếng toàn công ty đấy.”

“Mỹ nhân gì chứ, đừng nghe cô ấy nói bừa.” Catherine cười tít mắt, rõ ràng rất vui khi nghe thấy lời khen đó.

Sau khi Catherine đi rồi, Gigi nói: “Cô Catherine này yêu thầm Giám đốc Thịnh của chúng ta lâu rồi. Từ hạng riêng Giám đốc Thịnh mười sáu lần nhưng bị từ chối mười lăm lần. Lần cuối Giám đốc Thịnh nhận lời, nhưng là để nói lời cự tuyệt một cách triệt để, khiến suốt hơn nửa năm.”

Đàm Tĩnh thật thà hỏi: “Sao cô biết?”

“Ồ công ty này có chuyện gì mà tôi không biết?” Gigi đắc ý nói, “Cái danh Nữ hoàng buôn chuyện của tôi đâu phải hư danh. Còn nữa, Catherine

vốn là thư ký của Phó tổng giám đốc Vương, nhưng dạo trước ông ấy bị bệnh tim tái phát phải nhập viện, vợ ông ta từ Đài Loan về chăm sóc, gặp Catherine cảm thấy cô ta đúng là một con yêu tinh, lập tức làm âm lên bắt Phó tổng Vương đổi thư ký. Chủ tịch không còn cách nào khác, đành điều Catherine sang bộ phận Thị trường. Lần này bộ phận Kế hoạch của chúng ta xui xẻo rồi.”

Thấy Đàm Tĩnh vẫn ngơ ngác không hiểu. Gigi thở dài: “Phạm kế hoạch được bộ phận Kế hoạch chúng ta đưa ra, cô ta đều vạch lá tìm sâu, thậm chí sai dấu câu cũng không được.”

Đàm Tĩnh cảm thấy tổng công ty và cửa hàng bên dưới cũng tương tự nhau, chỉ có điều sự tranh đấu ở đây quyết liệt hơn, giữa các đồng nghiệp cũng khách khí hơn mấy phần. Có cãi nhau cũng không nói trực tiếp, mà gửi thư điện tử. Tôi một bức thư, anh một bức thư, hơi một tí là CC cho người khác, giữa rất nhiều bức thư đều là đao quang kiếm ảnh.

Gigi đang hào hứng kể, đột nhiên nhỏ giọng bảo Đàm Tĩnh: “Cô nhìn người phụ nữ đi vào kia kìa, chính là Giám đốc Thư Cầm của bộ phận Nhân sự, có biết biệt hiệu của cô ấy không? Hồ cái đấy.”

Đàm Tĩnh giật mình: “Cái gì?”

“Đừng thấy cô ta nhã nhặn mà lầm, thật ra còn nhẫn tâm hơn cả đàn ông, không chỉ có một hai giám đốc chết trong tay cô ta đâu. Phạm những người chống lại cô ta đều không có kết cục tốt đẹp. Chủ tịch rất tin tưởng cô ta, dù cô ta không phải người nhà ông ấy.”

Gigi không ngờ Đàm Tĩnh do đích thân Thư Cầm tuyển vào công ty, bởi chức vụ Đàm Tĩnh quá thấp, bất cứ ai trong bộ phận Nhân sự cũng có thể phỏng vấn. Ấn tượng của Đàm Tĩnh về Thư Cầm cũng rất tốt, qua vài lần tiếp xúc, chỉ cảm thấy Thư Cầm là người năng nổ giỏi giang, hoàn toàn không ngờ cô lại có biệt hiệu là “hồ cái”.

Thư Cầm vừa ngồi xuống, còn chưa gọi món thì nhận được điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh. Anh biết bây giờ đang là thời gian nghỉ trưa của cô nên nói thẳng vào đề luôn: “Cô có thời gian ra ngoài không?”

“Có việc gì không?”

“Tôi đang ở dưới công ty cô, có chút việc muốn nói với cô.”

“Được, tôi xuống ngay.”

Rời khỏi tiệm ăn, đi thang máy xuống, từ xa đã thấy chiếc Buick đen của Nhiếp Vũ Thịnh. Anh cũng nhìn thấy cô, bèn bước ra mở cửa xe cho cô. Nhiệt độ trong xe để thấp, nhưng trán anh lại lấm tấm mồ hôi, thần sắc cũng có gì đó không ổn. Cô quan sát anh một chút rồi hỏi: “Anh sao vậy?”

“Đã có báo cáo xét nghiệm của bố rồi, trong gan có khối u, kết quả sinh thiết ác tính.”

Dứt lời, Nhiếp Vũ Thịnh hoang mang nhìn về phía trước. Trên quảng trường đằng trước tòa nhà, nền đá Đại Lý lát dưới đất phản chiếu ánh nắng lấp loáng, những giọt nước bắn ra từ đài phun nước dưới ánh nắng gắt càng trở nên chói mắt. Anh nắm chặt lấy cần số, bàn tay ướt đẫm mồ hôi. Thư Cầm không nói gì, chỉ vỗ vỗ lên mu bàn tay anh an ủi.

“Trước đây tôi luôn cảm thấy ông ấy có rất nhiều chuyện không phải với tôi, nhưng giờ nghĩ lại, tôi đã làm vô số việc quá đáng, nhưng ông ấy chưa bao giờ trách cứ.”

“Anh đừng buồn, hiện nay y học tiên bộ, phải nhanh chóng nắm bắt thời cơ chữa trị. Có cần mổ không?”

Nhiếp Vũ Thịnh khẽ lắc đầu: “Sáng nay vừa có kết quả, mấy vị bác sĩ gan đã hội chẩn rồi. Vị trí của khối u nằm ngay trên động mạch, không thể mổ được. Hôm nay ông ấy nhập viện, bắt đầu xạ trị và hóa trị.”

Thư Cầm biết lòng dạ anh đang rối rời, bèn hỏi thẳng: “Tôi có thể giúp gì cho anh không?”

“Có một điều, bố tôi vẫn còn tiếc nuối mãi. Sau khi chia tay với bạn gái trước, đến giờ tôi vẫn chưa từng qua lại với ai khác, cũng không định kết hôn.” Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên nhìn cô, “Em có đồng ý làm bạn gái tôi không?”

“Ý anh là diễn kịch cho bác trai xem?”

“Bố tôi từng nói, ông không cần tôi tìm bừa một người bạn gái kết hôn để che mắt ông, như thế không công bằng với tôi, cũng không công bằng với vợ tương lai của tôi. Tôi cũng nghĩ vậy. Mấy năm nay tôi cảm thấy mình đã đánh mất mục tiêu trong cuộc sống. Em nói không muốn về nhà vì sợ đối diện với căn nhà quanh quẽ như nấm mồ, thấy bản thân mình sống không bằng chết. Thật ra tôi cũng vậy. Nhưng mọi thứ trong quá khứ đã qua rồi, tôi sẽ cố gắng quên đi người ấy, tôi muốn thử xem mình có yêu được em không?”

Thư Cẩm cười tự giễu: “Nhiếp Vũ Thịnh, sao anh lại nghĩ tôi sẽ đồng ý cho anh thử?”

Nhiếp Vũ Thịnh không trả lời.

Thư Cẩm không chút khách khí nói: “Để tôi nói cho anh. Vì anh biết rõ người tôi yêu không phải là anh. Như thế anh sẽ kỏi phải áy náy, vì anh căn bản không thể yêu được người phụ nữ nào khác, anh vẫn yêu người bạn gái trước.”

“Tôi xin lỗi... Tôi đã suy nghĩ quá đơn giản về chuyện tình cảm. Vì trước đây em thường nói, Nhiếp Vũ Thịnh nếu không còn cách nào khác, nếu không đợi được nữa, nếu thật sự tuyệt vọng, thì chúng ta đến với nhau sống cho qua ngày đi, như thế còn đỡ hơn là kết hôn với người khác rồi hại người ta. Giờ tôi muốn thử một lần, nếu em đồng ý, hãy cho tôi một cơ hội đi.”

Thư Cẩm nhìn anh: “Anh không đợi nữa sao? Anh tuyệt vọng rồi à?”

Chừng nửa phút sau, anh mới đáp: “Đúng.”

Khi thốt ra những lời này, anh vẫn cúi gằm mặt xuống, giọng rất khẽ, nhưng hai nắm tay lại siết chặt, dường như không phải vừa nói ra một chữ, mà là một vết thương, vết thương chí mạng. Thư Cầm hỏi: “Tại sao? Ngoài việc bố anh bị ốm ra, còn xảy ra chuyện gì nữa?”

Nhiếp Vũ Thịnh không đáp.

Sau khi xuống xe, cảnh tượng ấy cứ chập chờn trước mắt Thư Cầm. Nhiều lúc cô đã tuyệt vọng, nhiều lúc cô nhủ lòng buông tay, bỏ cuộc từ đây. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh thì khác, cô luôn cảm thấy anh sẽ mãi đợi chờ như vậy, đợi người bạn gái đã biến mất từ lâu trong biển người mê mông.

Cô không tìm được, bèn gọi cho Thịnh Phương Đình, có lẽ anh vẫn ở văn phòng, không tiện nói chuyện, nên vừa nhận điện đã đáp vô cùng lịch sự và khách sáo: “Xin chào!”

Cô vào thẳng vấn đề: “Nhiếp Vũ Thịnh vừa nói muốn tôi trở thành bạn gái anh ấy.”

Thịnh Phương Đình chỉ trầm mặc một vài giây rồi hỏi: “Vậy ý cô thế nào?”

Thư Cầm bồng nổi giận: “Tôi còn ý kiến được sao? Có lúc nào anh hỏi ý tôi chưa? Đến giờ anh lại hỏi tôi? Ý kiến của tôi chính là anh cút xuống địa ngục đi!” Thư Cầm chửi đổng một câu rồi ném điện thoại đi.

Cô chưa bao giờ nghĩ yêu một người lại có thể yêu lâu như vậy. Cô cũng chưa bao giờ nghĩ có thể đợi một người lâu như thế. Rất nhiều chuyên gia nói, tình yêu chẳng qua là do chất adrenaline và dopamine, tác dụng nhiều nhất là ba tháng, sau ba tháng những kích thích tố này không tiết ra nữa, tình yêu tự nhiên sẽ hết, chuyển hóa thành tình bạn hoặc những thói quen khác lâu dài hơn. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn cố chấp giữ thói quen ấy, đợi một tia hy vọng mong manh, dù bản thân anh cũng biết hy vọng ấy không bao giờ thành hiện thực. Cô chưa nghe thấy tên người phụ nữ đó bao

giờ, giống như cô rất ít khi nhắc đến bạn trai cũ trước mặt anh. Có điều, cô biết Nhiếp Vũ Thịnh người ấy, anh chôn giấu hình ảnh cô ta tận sâu trong trái tim, như thể cô ta chưa từng tồn tại vậy.

Giờ anh muốn thử xem liệu có thể yêu người khác không và anh đã xin cô cho anh cơ hội.

Cô lại bối rối không biết phải làm sao.

Có lẽ anh thực sự muốn thử, nhưng cô lại cảm thấy sự thay đổi đột ngột này không ổn. Họ vốn là bạn bè, là tri kỷ, có thể im lặng cùng nhau uống rượu, cũng có thể ngồi trò chuyện trên ban công. Họ rất gần gũi nhau, không phải sự gần gũi giữa tình nhân, mà là gần gũi về tâm hồn. Vì anh cũng biết cô yêu một người trong tuyệt vọng, giống như anh vậy.

Cô thấy mình cần phải nghỉ ngơi, xử lý hết đám cảm xúc hỗn loạn này, bình tĩnh lại để suy nghĩ thật lý trí. Điện thoại rung lên, có tin nhắn.

Tin nhắn của Nhiếp Vũ Thịnh, anh nói: “Tôi xin lỗi đã khiến em bối rối. Tại tôi quá ích kỷ, nếu em không muốn thì chúng ta vẫn là bạn tốt.”

Cô lưỡng lự, rồi cũng không nhắn tin trả lời.

Khi cô lái xe về nhà, từ xa đã nhìn thấy xe của Thịnh Phương Đình đỗ đằng trước. Thật ra từ công ty đến chỗ này không gần lắm, chắc chắn anh đã đến đây ngay sau khi gác máy nên mới đến trước cô. Từ xưa tới giờ anh luôn luôn cẩn trọng, mạo hiểm lái xe tới như vậy thật ra cũng đã thể hiện thái độ rõ ràng với cô rồi.

Cô cảm thấy hết sức chán nản, biết mình chắc chắn sẽ lại bị anh thuyết phục một lần nữa.

Đến tối, cô mua hoa quả và lẵng hoa đến bệnh viện thăm ông Nhiếp Đông Viễn. Bố của bạn bị ốm, cũng nên đi thăm. Ông Nhiếp Đông Viễn nằm phòng VIP, điều kiện rất tốt. Nhiếp Vũ Thịnh cũng có mặt, thấy cô đến, anh không quá bất ngờ, chỉ nhận lấy đồ từ tay cô, nói lời cảm tạ.

Khí sắc ông Nhiếp Đông Viễn khá tốt, ông cũng biết con trai mình có cô bạn này, quen hồi còn ở Mỹ. Ban đầu ông còn tưởng họ có quan hệ gì đó, nhưng sai người đi điều tra mới biết, tuy con trai có qua lại với cô gái này, thậm chí từng qua đêm ở nhà người ta, nhưng hoàn toàn chỉ là bạn bè thông thường.

“Tiểu Thu, cháu ngồi đi. Tiểu Nhiếp, con đi pha một chén Long Tĩnh cho bạn nếm thử. Bác sĩ không cho uống trà, bố mang đến bệnh viện để tiếp khách vậy.”

Thu Cầm nói: “Bao giờ bác khỏe, cháu xin biểu bác mấy gói Bích La Xuân, bọn cháu có đồng nghiệp là người Động Đình, Đông Sơn, Bích La Xuân nhà anh ấy tự làm thơm lắm.”

“Ôi chao, nghe đã thấy thèm rồi.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Buổi tối ăn cơm chay, đã không thấy no, đang nhạt miệng thì cháu nhắc đến trà lại càng thèm hơn. Hôm nay cuối cùng bác cũng biết được, hóa ra trà cũng khiến người ta thèm.”

Trong khi hai người nói chuyện, Nhiếp Vũ Thịnh pha một cốc Long Tĩnh đặt trên bàn. Thu Cầm bung cốc trà lên, thấy nước trà trong vắt, những búp lá trà non dựng thẳng trong cốc, đúng là Long Tĩnh hảo hạng. Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn hào hứng thao thao: “Thật ra Long Tĩnh mà dùng cốc thủy tinh thế này là kém ngon nhất, nhưng ở bệnh viện không có đồ pha trà, đành dùng tạm vậy. Bao giờ bác ra viện, mời cháu đến nhà uống trà, bác sẽ dùng bát sứ thô pha Bích La Xuân cho cháu, đó mới là cách uống trà chính thống.”

“Bác uyên bác quá, biết cả điển cố uống Bích La Xuân bằng bát sứ thô nữa ạ?”

“Đương nhiên rồi, Bích La Xuân là phải dùng hai bát sứ thô. Lá trà cực mảnh, bát sứ cực thô.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Vũ Thịnh còn không biết, không ngờ cháu lại biết.”

“Vũ Thịnh là con mọt sách, hồi ở Mỹ, anh ấy không ở phòng thí nghiệm thì ở thư viện, nghiên cứu nào là tim, nào là mạch máu, làm gì có thời gian để ý những điều này. Nhưng cháu chỉ cần gọi điện thông báo vừa làm khoai hầm thịt bò, đảm bảo anh ấy sẽ chạy tới còn nhanh hơn thỏ.”

Ông Nhiếp Đông Viễn bật cười ha hả, có vẻ rất vui: “Thằng bé này giống bác, hồi nhỏ bác cũng nghiện thịt bò, nhưng hồi đó trâu bò là lực lượng sản xuất chính, đến ngày lễ tết cũng chẳng có thịt bò mà ăn. Nhưng có một năm, mùa hè trời rất nóng, người ta dắt đàn bò xuống tắm sông.”

“Lúc đó đội sản xuất rất bận, người ta dắt bò xuống nước, buộc một đầu dây thừng vào gốc cây ở trên bờ rồi ra ruộng kiếm công điểm. Các con không hiểu kiếm công điểm là gì đâu. Đội sản xuất chia lương thực, chia tiền đều chiếu theo công điểm cả đó, bèn buộc bò vào cây rồi xuống ruộng làm. Không ngờ một con bò đang tắm dưới sông yên lành bỗng nhiên bị quấn vào dây, giãy giụa cả nửa ngày, càng giãy càng bị quấn chặt, cuối cùng chết đuối dưới nước. Đến khi tay chặn bò quay lại thì bò đã chết rồi, ui dà, không thể lãng phí được, trời nóng thế này, toàn đội liền xúm lại lôi con bò lên giết thịt, lột da, mỗi nhà được chia một miếng.”

Ông Nhiếp Đông Viễn kể một cách thích thú: “Nhà bác cũng được một miếng, vì thịt đã ngấm dưới nước, sợ hỏng, nên tối hôm đó phải nướng ăn luôn. Miếng thịt đó thơm lắm, đó là lần đầu tiên trong đời bác được ăn thịt bò, từ đó cảm thấy thịt bò là thứ ngon nhất thế gian.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngạc nhiên, anh chỉ biết bố xuất thân từ nông thôn, hồi nhỏ từng chịu không ít khổ cực, nhưng ch bao giờ nghe ông kể. Ông chỉ hay kể chuyện mình lập nghiệp từ bán nước khoáng, rồi đầu tư, kinh doanh bất động sản, tiến quân vào Hồng Kông, gây dựng nên sự nghiệp hiện nay.

Bác sĩ trực ca đêm đến đổi ca, còn đặc biệt tới phòng bệnh chào hỏi, Nhiếp Vũ Thịnh ra ngoài nói chuyện với anh ta, trong phòng ông Nhiếp Đông Viễn đột nhiên hỏi Thu Cầm: “Thằng nhóc đó cầu hôn cháu à?”

Thư Cầm giật mình, vội vàng đáp: “Đâu có ạ.”

“Không có thì tốt, bác chỉ sợ nó vì bệnh của bác mà tìm bừa một người để kết hôn.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Dù nó có cầu hôn cháu cũng đừng đồng ý. Nó vẫn chưa thoát khỏi vướng mắc, người nên quên vẫn chưa quên, dù qua lại với thần tiên cũng vô ích thôi.”

Thấy Thư Cầm cười bối rối, ông Nhiếp Đông Viễn lại nói: “Cho nó một cơ hội đi. Khó khăn lắm, bảy năm nay, đây mới là lần đầu tiên nó đưa một cô gái về gặp bác đây. Thực ra con người nó rất thành thật, cháu cũng đừng yêu cầu nó phải quên hết mọi thứ ngay lập tức.”

“Anh ấy không bảo cháu đến thăm bác, là cháu tự đến thôi ạ.”

“Cũng như nhau cả mà, nếu nó không nói bác ốm thì sao cháu biết được?” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, “Nó nói với cháu trước tiên, ít nhất đã coi cháu như người thân, là người bạn tốt nhất.” Ông thở dài, “Con trai bác ấy mà, bạn bè cũng rất ít, trong một thời gian dài bác còn sợ nó bị trầm cảm. Khi nó khó khăn nhất cháu đã ở bên nó, bác rất cảm ơn, nếu cháu bằng lòng thì hãy cho nó một cơ hội đi. Nó đã trói buộc mình quá lâu, quá khổ sở rồi, nó rất cần một sự khởi đầu mới.”

Đến mười giờ tối, phòng bệnh sắp tắt đèn, Thư Cầm và Nhiếp Vũ Thịnh mới rời khỏi bệnh viện, ông Nhiếp Đông Viễn cần được ngủ đủ để đối phó với quá trình trị liệu ngày mai. Trên đường về, Thư Cầm bảo Nhiếp Vũ Thịnh dừng xe ghé vào một cửa hàng tiện lợi mua bia. Mỗi khi tâm trạng không vui họ lại mua bia về nhà ăn lẩu. Sau khi từ Mỹ về, họ cảm thấy món ăn nước mình vẫn là ngon nhất thế giới, mà món đơn giản nhất chính là lẩu, chỉ cần đun một nồi nước dùng, bất cứ thứ gì cũng cho vào được. Thư Cầm rất bận, tan làm xong đã mệt nhoài, làm nồi lẩu vừa không phải nghĩ nhiều lại không tốn sức.

Bật bếp nấu lẩu, đợi nước trong nồi sôi, Thư Cầm bật hai lon bia, nói: “Nào, tối nay chúng ta không say không về.”

Nhiếp Vũ Thịnh chạm lon với cô, hai người cùng uống một ngụm lớn. Thư Cẩm nói: “Tôi biết trong lòng anh đang buồn, bạn gái cũ của anh rất cuộc là người thế nào? Tôi phải hiểu thật rõ mới quyết định được có nên chui xuống vũng bùn này cùng anh không?”

“Cô ấy lấy chồng, có con rồi.”

“Điều này khiến anh tuyệt vọng ư?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh trầm mặc không đáp, Thư Cẩm nói: “Vừa nhìn là biết anh quá ngốc, quá ngây thơ. Năm ngoái bạn trai cũ của tôi kết hôn, anh thấy tôi làm gì? Tôi *send* cho anh ta bức thư điện tử chúc mừng đám cưới, còn gửi tặng cho món quà tân hôn. Đau lắm, đương nhiên là đau, nhưng đau đến chết cũng phải ráng chịu. Người ta đâu có nghĩa vụ đợi anh cả đời? Anh đợi người ta vì anh ngốc, anh tự nguyện đợi chứ người ta có bắt ép anh đâu.”

“Tôi và cô ấy... cũng từng có con...”

Thư Cẩm nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đầy kinh ngạc, rõ ràng chưa uống được mấy mà hai mắt anh đã đỏ ngầu, giọng nói cũng khàn hẳn đi.

“Bốn mươi tám ngày, bào thai còn rất nhỏ, siêu âm chưa chắc đã nhìn thấy, phá rồi.”

Thư Cẩm không nói gì, chỉ yên lặng lắng nghe.

“Khi cô ấy đi phá thai, tôi không hề biết gì hết, tôi còn đang xin học bổng đi Mỹ cho cô ấy. Tôi nghĩ dù bố tôi không đồng ý thì bọn tôi sang Mỹ kết hôn là xong.”

“Bố anh cho cô ấy tiền à?”

“Không.” Anh cúi đầu, tay bóp chặt vỏ lon, như kìm nén, “Nếu cô ấy cầm tiền của bố tôi, tôi còn nghĩ là do bất đắc dĩ, vì áp lực từ bố tôi nên mới rời xa tôi.”

“Thế thì tại sao?”

“Cô ấy chưa từng yêu tôi, cô ấy nói vậy.” Từng câu từng chữ rành rọt mà đau đớn. Cái đêm mưa gió ấy, anh đứng trong màn mưa như một thằng điên, nghe cô ấy nói từng câu từng chữ, rành rọt mà tàn nhẫn.

“Nhiếp Vũ Thịnh, là tôi cố tình, tôi cố tình có thai, cố ý đi phá thai để làm anh đau buồn đấy. Thế gian này không có chuyện gì tàn nhẫn hơn là khiến anh tưởng mình đã có tất cả để rồi cuối cùng lại phát hiện thật ra mọi thứ đều là giả. Anh biết cảm giác mất đi mọi thứ là thế nào rồi phải không? Anh biết cảm giác mất đi tương lai là thế nào rồi nhỉ? Tôi chưa từng yêu anh, hai chúng ta từ đây chấm dứt!”

Chấm dứt? Chấm dứt thế nào? Anh từng yêu cô như thế, vậy mà cuối cùng lại móc tim ra cho cô mặc sức chà đạp.

“Sao cô ấy có thể làm vậy, một đứa trẻ, một sinh mạng... bị cô ấy lấy làm công cụ đả kích tôi...”

Bao ân tình chẳng làm sao hỏi rõ, bao chi tiết khiến người ta đau thấu tim gan, tại sao tối đó cô ấy lại chủ động, lại nhiệt tình như vậy, khiến anh vượt quá giới hạn? Anh từng nghĩ, có lẽ cô không có cảm giác an toàn, hoặc thậm chí tuyệt vọng về tương lai, nên mới chủ động đẩy mối quan hệ của hai người tiến lên một bước. Nhưng anh có nằm mơ cũng không ngờ, sự thật lại tàn nhẫn đến vậy.

Anh chạy điên cuồng trong mưa bão, từ cửa nhà cô chạy dọc xuống theo triền núi, đêm đen là biển cả mênh mông vô tận mà anh chỉ muốn chìm chết chính mình trong đại dương tuyệt vọng ấy.

Đêm mưa đó đã trở đi trở lại rất nhiều lần trong những cơn ác mộng của anh, mưa lớn ào ào trút xuống, tựa hồ vĩnh viễn không có lối thoát, vĩnh viễn không bao giờ dứt. Không có gì đau đớn hơn bị người mình yêu phản bội, vậy mà cô lại từng bước từng bước lên kế hoạch, nham hiểm ác độc đến thế. Cô đã tính đúng điều gì khiến anh buồn, cô đã đoán chắc anh sẽ vì

tình cảm mà trở mặt với bố, cô cũng đã tính chính xác làm thế nào để giáng cho anh một đòn chí mạng.

Uống hết bia, anh bóp bẹp vỏ lon, cạnh sắc đâm vào tay nhói đau, nhưng anh lại cười: “Romeo không gặp được Juliet, à không, Romeo gặp Juliet nhưng Juliet lại đâm hấn một dao, trúng ngay vào tim, Romeo không sao tránh được... cũng không muốn tránh... liền bị Juliet giết chết. Người em yêu lại đâm em một dao vào tim, còn gì tàn nhẫn hơn không?”

Thư Cầm không nói gì, chỉ khui một lon bia khác đưa cho anh.

“Thật ra cô ấy không biết, chỉ cần nói chưa từng yêu tôi là đã đủ khiến tôi đau đớn đến tan nát con tim rồi. Thật sự không cần phải có đứa trẻ rồi phá bỏ, cô ấy quá tàn nhẫn, một sinh mạng... sao cô ấy có thể làm vậy... Cô ấy chưa từng yêu tôi, người phụ nữ tôi yêu suốt mười năm lại nói chưa từng yêu tôi, tất cả chỉ là lừa dối. Cô ấy lừa dối tôi... còn tôi thì sao, đến giờ cô ấy đã lấy chồng sinh con như không có chuyện gì, nhưng tôi vẫn không thể quên cô ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đã say khướt, bao lâu nay Thư Cầm chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh uống say, vì mỗi lần uống bia cô đều say trước. Khi say anh cũng không gây chuyện, chỉ yên tĩnh ngồi đó uống hết lon này đến lon khác, đến mức cô không nhận thấy thực ra anh đã say, cho đến khi anh bỗng nhiên ngủ vật ra, yên lặng như đang ngủ vậy.

Cô cúi xuống dìu anh nhưng không được, kéo anh đi, một người đàn ông cao mét tám, có gày thế nào cô cũng không kéo đi nổi, cuối cùng cô ngồi phịch xuống sàn thở hổn hển, quyết định bỏ cuộc, mặc anh ngủ dưới thảm, còn cô vào phòng lấy chăn đắp cho anh.

Khi ngủ nhìn anh giống như một đứa trẻ, bờ môi hơi cong lên, khóe mắt ướt ướt, không biết là nước mắt, là ngân rượu hay là. Thư Cầm cúi xuống đắp chăn cho Nhiếp Vũ Thịnh, khiến anh giật mình túm lấy chăn như vớ được phao cứu mạng, khóe miệng khẽ mấp máy, dường như đang nói mớ. Thư Cầm nghe mãi mới hiểu anh đang lảm bảm: “Xin em... trở về đi...”

Người đàn ông này, miệng thì nói tuyệt vọng rồi, nhưng trong mơ vẫn cầu xin người phụ nữ ấy quay lại. Rốt cuộc, một tình yêu sâu đậm đến chừng nào mới có thể khiến người ta yếu đuối, thấp hèn đến vậy?

Nồi lẩu sôi sùng sục, Thư Cầm gấp nắm kim châm cho mình, cay quá, lại uống một ngụm bia lớn. Nhiều lúc cô cảm thấy mình có thể được phong là thánh tình, yêu một người bao nhiêu năm như vậy mà không hề oán thán hối hận, nhưng hôm nay cô lại ngượng ngùng vì điều đó.

Nhiếp Vũ Thịnh lại mơ thấy ác mộng, cơn ác mộng rất lâu rồi mới xuất hiện. Một mình anh chạy trong đêm mưa, vô vàn tia sét sáng lòa chằng chịt trên đầu, nhưng những lời của Đàm Tĩnh còn đáng sợ hơn. Mỗi từ mỗi câu của cô như những nhát dao đâm thẳng vào trái tim anh. Anh chỉ muốn hét lên thật to, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh nào, chỉ có những hạt mưa ràn rạt tấp vào mặt anh đau rát. Anh chạy bỏ xuống chân núi, giữa đường chợt lóe lên ánh đèn, là một chiếc ô tô. Anh chỉ muốn lao thẳng vào nó cho thịt nát xương tan để được giải thoát triệt để, như vậy anh sẽ không phải chạy trong mưa gió, không còn biết thế nào là đau nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh tỉnh lại, rèm cửa không kéo, ánh nắng rọi thẳng vào giường, xói vào mắt anh, phải giơ tay lên che. Cơn đau đầu sau khi say khiến anh khó chịu, nhưng khi tỉnh lại anh vẫn thở phào một tiếng, cơn mưa trong ác mộng không để lại bất cứ dấu vết gì, bên ngoài cửa sổ là buổi sáng mùa hè với ánh nắng chói chang, anh chỉ gặp ác mộng mà thôi, mọi điều liên quan đến Đàm Tĩnh đều là ác mộng của anh.

Anh dậy đi tắm, thay quần áo, ra ngoài mới biết Thư Cầm chưa đi, thấy anh cô liền chào: “Chào anh.”

“Chào em.”

“Hôm qua anh say quá, tôi lại không kéo được anh, tưởng anh sẽ ngủ cả đêm trên sàn nhà, không ngờ đến nửa đêm anh lại tự bò về phòng.”

Chẳng trách lúc tỉnh dậy quần áo chưa cởi, tất vẫn còn ở chân, thì ra là uống say.

“Cháo trắng đây.” Thư Cầm đặt bát xuống trước mặt anh, “Nồi com điện nhà anh nấu cháo khá tốt, tôi cũng phải mua một cái.”

Hai người ngồi xuống ăn sáng, Thư Cầm còn mua cả quẩy. Xung quanh đây toàn nhà chung cư cao cấp, sáng nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng mua sandwich ở cửa hàng tiện lợi ăn cho qua bữa, chẳng hiểu Thư Cầm mua quẩy ở đâu. Sau cơn say tỉnh dậy húp bát cháo trắng cũng khiến dạ dày dễ chịu hơn nhiều. Thư Cầm vừa xé quẩy vừa nói: “Em quyết định rồi.”

“Quyết định cái gì?” Anh ngạc nhiên ngẩng lên.

“Thì ra anh là chim sợ cành cong. Em quyết định rồi, thử qua lại với anh xem thế nào, xem có thể trị khỏi bệnh cho anh không.”

“Ai bảo anh có bệnh?”

“Anh đừng nóng! Không bệnh thì tối qua nằm mơ ác mộng gì mà la hét ầm ĩ, khiến em ở phòng bên cạnh cũng nghe rõ?”

“Gặp ác mộng là chuyện bình thường, ai mà không thỉnh thoảng gặp ác mộng?”

“Gặp ác mộng là bình thường, nhưng làm gì có người bình thường nào gặp ác mộng lại phải đi khám bác sĩ tâm lý tận ba năm.”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh đưa mắt liếc cô, khiến Thư Cầm dở khóc dở cười: “Anh đừng nhìn em như thế. Hôm qua uống say, là anh tự nói cho em đấy, anh bảo đã phải đi khám bác sĩ tâm lý suốt ba năm vì ngày nào cũng nằm mơ thấy ác mộng.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngán ngẩm: “Anh còn nói chuyện gì không nên nói nữa không?”

“Có, nhiều lắm. Anh còn cầu hôn em nữa.”

“Hà?”

"Đùa thôi mà, anh thật dễ lừa, cứ như trẻ con ấy, nói gì cũng tin."

Nhiếp Vũ Thịnh trầm mặc một lúc mới nói: “Anh vốn dễ bị lừa.”

Giọng điệu của anh đầy cay đắng, tựa hồ còn pha lẫn bất lực, tuy Thư Cầm rất phóng khoáng, cũng không muốn xát muối vào vết thương của anh. Cô nói: “Em xin lỗi, em không cố ý, thật ra tối qua anh chẳng nói gì cả, chỉ nói anh quá ngốc thôi. Em cũng thấy anh thật ngốc. Thế này đi, chúng ta thử qua lại với nhau xem sao, anh là người đàn ông bình thường, em là người phụ nữ bình thường, đâu nhất thiết phải cả đời ở vậy chứ, đúng không? Tình cảm có thể bồi đắp dần dần, chúng ta có thể làm bạn tốt, chưa biết chừng cũng có thể là người yêu.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Cảm ơn em, anh biết em muốn giúp anh.”

“Ai nói thế, thật ra em muốn giúp chính mình thôi.” Thư Cầm nhẹ nhàng nói, “Anh đừng tưởng em không có người theo đuổi. Em chọn anh vì anh khá đẹp trai, nhà lại có tiền, quan trọng nhất là anh hiểu em, không chê em chưa hề yêu anh.”

Thư Cầm nói đến câu cuối lại lờ lờ, thấy Nhiếp Vũ Thịnh biến sắc mặt, vội vàng múc cháo cho anh: “Anh ăn nhiều một chút. hôm nay em làm sao nữa, toàn nói câu chẳng ra sao! Anh đừng so đo với em, là em chưa tỉnh hẳn đấy thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu. mãi hồi lâu mới chậm rãi nói: “Là anh vẫn chưa tỉnh.”

CHƯƠNG 11

Thịnh Phương Đình cuối cùng vẫn biết chuyện Đàm Tĩnh mất tiền, vì cảnh sát gọi đến nhưng cô không có ở đây, bèn hỏi có lãnh đạo của cô ở đó

không. Tiếp điện thoại là một đồng nghiệp Đài Loan, vốn rất e ngại cơ quan cảnh sát Đại lục, liền chuyển điện thoại cho Thịnh Phương Đình.

Thịnh Phương Đình mất mấy phút mới hiểu ra mọi chuyện. Số là bên công an vừa phá được một ổ trộm cắp thường xuyên hoạt động trên xe buýt, tìm lại được không ít tài sản bị mất, nên gọi Đàm Tĩnh đến xem có tiền của cô không.

Thịnh Phương Đình không kìm được hỏi: “Cô ấy mất bao nhiêu tiền?”

“Hơn năm nghìn.” Anh cảnh sát liên lạc của đội chống trộm cắp đã gọi điện cả ngày, mồm miệng khô rang cả rồi, “Anh gọi cô ấy mau đến xem có ví tiền của cô ấy không nhé.”

Thịnh Phương Đình nghĩ bụng, người phụ nữ này cũng thật hồ đồ, hơn năm nghìn tệ là hơn một tháng lương, chẳng trách hôm đó mất cô lại sung vù lên như vậy, chắc chắn là khóc vì mất tiền đây mà.

Khi Đàm Tĩnh ôm một đống đồ từ phòng hành chính về, Gigi ngồi bên nói: “Giám đốc Thịnh tìm cô đây, mau vào đi!”

“Được, cảm ơn cô!” Đàm Tĩnh đã quen nói cảm ơn với đồng nghiệp, ở đây mọi người đều khách khí như vậy, dù có rút dao đánh nhau thì cũng phải cười nói cảm ơn xong rồi mới đánh.

Cô vừa đi lấy một đồng văn phòng phẩm từ phòng hành chính về, vừa hay đem một phần cho anh. Thấy Thịnh Phương Đình đang trả lời thư điện tử, cô bèn để mấy thứ như bút đánh dấu, băng dính trên bàn. Thịnh Phương Đình mắc bệnh sạch sẽ, đồ đạc trên bàn lúc nào cũng gọn gàng ngăn nắp. Đàm Tĩnh vốn tinh tế, để ý thấy điều đó nên mỗi lần đưa tài liệu cho anh, cô đều sắp xếp vô cùng ngay ngắn.

Thịnh Phương Đình trả lời xong thư thấy bút đã được cắm vào ống, ghim giấy đã được đặt trong hộp, giấy note đã thay hộp mới, còn băng dính cũng được để vào nơi nó vốn phải ở đó. Ngón tay Đàm Tĩnh rất dài, lòng bàn tay có vết chai mỏng, làm việc rất nhanh nhẹn, dường như đã quá quen

với việc sắp xếp này. Anh cảm thấy mình có chút thất thần, bèn hắng giọng nói: “Vừa rồi công an gọi điện tới...”

Đàm Tĩnh giật mình, theo bản năng liền nghĩ ngay rằng Tôn Chí Quân lại gây họa gì rồi... Công việc này khó khăn lắm mới có được, cô thật sự không muốn để lại bất cứ ấn tượng gì không tốt cho cấp trên. Thấy cô như chú thỏ bị kinh hãi, hai gò má chột ửng đỏ lên, hàng mi dài cụp xuống không ngừng run rẩy như sắp khóc đến nơi, Thịnh Phương Đình hơi giật mình, bèn hỏi: “Họ bảo cô tới xem có ví tiền của mình không. Cô bị mất tiền à?”

Bấy giờ Đàm Tĩnh mới biết thì ra không phải Tôn Chí Quân gây họa, vội thở phào một tiếng, nhưng rồi lập tức trở nên dè dặt: “Vâng, tôi bị mất tiền... trên xe buýt.”

“Vậy cô đi xem sao đi. Trong điện thoại người ta không nói rõ lắm, cô tới đó xem rốt cuộc là thế nào.”

“Cảm ơn anh!”

“Không có gì.” Thịnh Phương Đình nhìn đồng hồ, “Còn hơn một tiếng nữa mới hết giờ làm việc, cô gọi xe mà đi chắc kịp.”

Trong thời gian thử việc, Đàm Tĩnh không có trợ cấp đi lại, mà đi taxi thì xót tiền. Nhưng sợ bên công an họ tan làm, cô đành phải gọi một chiếc xe. Đến nơi cô mới biết ổ trộm cắp này khá lớn, riêng di động cũng tìm lại được hơn một trăm chiếc, nhưng tiền mặt về cơ bản đã bị tiêu tán hết rồi, chỉ còn lại hơn hai vạn tệ. Cô mới bị trộm mất vài ngày, số tiền cũng không nhỏ, vì thế tên trộm còn nhớ rất rõ, khai rằng đã trộm hơn năm nghìn của một người phụ nữ ở đâu đó, tình tiết vụ án đã được đối chiếu, nhưng khoản tiền tìm lại được quá ít, vì thế theo tỷ lệ chỉ có thể trả lại Đàm Tĩnh hơn một nghìn.

Đàm Tĩnh thấy vô cùng âm ức: “Nhưng tôi mất hơn năm nghìn cơ mà, hẳn ta cũng thừa nhận đã lấy của tôi từng đó tiền.”

“Số còn lại đã bị chúng tâu tán hết rồi, nên chỉ có thể trả lại cô theo tỷ lệ thôi.” Cảnh sát nói, “Cô như thế là may lắm rồi, có lúc phá được án nhưng chẳng thu được đồng tiền mặt nào, những người bị mất đều không nhận lại được gì cả, còn thảm hơn cô nhiều.”

Đàm Tĩnh chẳng biết làm sao, đành ký tên nhận hơn một nghìn tệ. Cô thảm an ủi mình, tìm lại được chừng này vẫn tốt hơn là không tìm được. Ra khỏi đồn cảnh sát thì cũng vừa hết giờ làm việc, đường sá giờ cao điểm đông nghìn nghịt, cô không dám mang theo nhiều tiền như vậy, bèn tìm chỗ gửi tiền, rồi cẩn thận cất thẻ ngân hàng vào túi. Thịnh Phương Đình không ngờ Đàm Tĩnh vẫn quay lại văn phòng. Anh làm thêm giờ là chuyện bình thường. Lily trước khi về đã gọi giúp anh đồ ăn. Ăn được vài miếng, anh cảm thấy dạ dày không được ổn lắm, bèn đi pha một cốc cà phê, rồi về phòng làm việc tiếp tục trả lời mail. Có điều dạ dày càng lúc càng đau hơn, cà phê nóng cũng chẳng có mấy tác dụng, anh cau mày, một tay ôm bụng, một tay nhoay nhoáy dí chuột, thậm chí phải nhanh chóng trả lời xong mấy bức mail rồi ra hiệu thuốc đau dạ dày. Đúng lúc đó đèn bên ngoài bỗng sáng lên, ánh sáng chiếu qua cửa kính rọi vào trong. Ngỡ rằng các đồng nghiệp bên ngoài đều đã về hết nên Thịnh Phương Đình lấy làm ngạc nhiên, anh đứng dậy mở cửa chỉ thấy Đàm Tĩnh quay lại.

Thấy anh bước ra, Đàm Tĩnh cũng không hề ngạc nhiên. Thịnh Phương Đình thường xuyên tặng ca, có mấy lần cô làm thêm giờ mà anh còn về muộn hơn cô. Vì thế cô chào: “Giám đốc Thịnh, anh lại làm thêm giờ à?”

“Sao cô còn quay lại?” Không phải anh đã bảo cô về sớm để đến đồn cảnh sát sao?

“Tôi vẫn còn việc chưa làm xong.” Đàm Tĩnh dường như có chút áy náy, Lily phụ trách hướng dẫn cô luôn coi thường việc làm thêm giờ, cô ấy nói chỉ người không thể hoàn thành công việc đúng hạn mới phải làm thêm, đó là biểu hiện của việc thiếu năng lực. Lúc đó khi nghe thấy Lily nói vậy, cô chỉ cúi đầu làm thinh, không dám phản bác rằng tại sao Giám đốc Thịnh

cũng làm thêm, lẽ nào anh ấy thiếu năng lực ư? Đàm Tĩnh cảm thấy dường như Lily có chút hiềm khích với mình, cô cũng không biết tại sao, nhưng bất kể Lily nói gì, cô chỉ im lặng lắng nghe.

“Đừng làm nữa, không làm hết việc được đâu.” Thịnh Phương Đình chau mày nói, “Đi nào, về thôi, tôi sẽ gọi cho bảo vệ bảo hộ khóa cửa.”

Lúc này Đàm Tĩnh mới phát hiện ra nét mặt và dáng vẻ không bình thường của Thịnh Phương Đình, thấy anh đang nhăn nhó ôm bụng, cô không kìm được, liền hỏi: “Giám đốc Thịnh, anh không được khỏe à?”

“Tôi hơi đau dạ dày, mua chút thuốc uống là ổn thôi.”

Thịnh Phương Đình sống một mình, áp lực công việc lại lớn, ăn uống thất thường, vì thế thường xuyên bị đau dạ dày. Mỗi lần đau chỉ cần uống thuốc vào là đỡ nên anh cũng không để tâm nhiều. Thấy sắc mặt anh tái nhợt, trán lấm tấm mồ hôi, hẳn đang đau đớn vô cùng, Đàm Tĩnh bèn hỏi: “Để tôi đưa anh đi mua thuốc.”

“Không cần đâu, cô về đi.”

Thịnh Phương Đình quyết định không làm tiếp nữa, khi gọi bảo vệ anh đã cảm thấy bụng đau hơn bình thường. Ra đến thang máy, anh vẫn giữ phong độ, kiên quyết bảo Đàm Tĩnh vào trước rồi ấn nút đi xuống. Đền trong thang máy rất dịu nhưng hôm nay anh lại thấy vô cùng chói mắt, anh ngẩng lên nhìn ngọn đèn, bất giác nheo mắt lại. Cửa thang máy vừa khép, cổ họng anh chợt thấy ngòn ngọt, rồi một ngụm máu phụt ra.

Đàm Tĩnh hét hoảng kêu lên: “Giám đốc Thịnh!”

Lúc này Thịnh Phương Đình đã mềm nhũn cả người, gục xuống, Đàm Tĩnh chưa từng trải qua chuyện này, cũng không đủ sức đỡ anh dậy. Hai mắt anh nhắm nghiền, nhưng lồng ngực vẫn phập phồng lên xuống, rõ ràng là còn thở. Cuối cùng cô cũng sức tỉnh, vội càng lấy điện thoại gọi cấp cứu. Người nhận điện vô cùng bình tĩnh, hỏi triệu chứng, hỏi địa chỉ rồi bảo mười lăm phút nữa xe cấp cứu sẽ đến.

Thang máy xuống đến tầng một, trong sảnh có bảo vệ, cô vội gọi người đến giúp. Hai anh bảo vệ chạy lại giúp cô dìu Thịnh Phương Đình, anh đã mất đi ý thức, gọi thế nào cũng không có phản ứng, khóe miệng còn vương vết máu, trên cổ áo cũng lấm tẩm đầy máu, nhìn rất đáng sợ.

Đàm Tĩnh cố gắng nhớ lại những phương pháp cấp cứu, vì Tôn Bình nên cô đã tự học về cấp cứu từ lâu. Cô nhờ bảo vệ đặt Thịnh Phương Đình nằm ngửa, để đầu anh nghiêng sang một bên, phòng khi anh lại nôn ra làm tắc đường thở, rồi chờ xe cấp cứu đến.

Cũng may xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ đi theo xe xử lý qua một lượt rồi hỏi: “Cô là người nhà bệnh nhân à?”

“Không, tôi là đồng nghiệp.”

“VẬY theo chúng tôi vào viện đi, xem ra anh ta bị xuất huyết dạ dày rồi, chắc chắn phải nhập viện.”

Lên xe cấp cứu, Đàm Tĩnh mới sực nhớ ra mình phải báo cáo cho cấp trên, nhưng có thể gọi cho ai đây? Cấp trên của cô là Thịnh Phương Đình, cấp trên của Thịnh Phương Đình chính là Phó tổng giám đốc rồi. Tuy trong danh bạ có số của Phó tổng giám đốc, nhưng cô không rõ có nên kinh động tới ông ta không. Cô lập tức nhớ lại lời dặn dò của Lily lúc mới vào công ty, cô ấy nói những việc như sinh lão bệnh tử, huấn luyện, thăng chức, sát hạch đều cho HR quản lý, vì thế HR là bộ phận vô cùng quan trọng.

Giờ Giám đốc Thịnh xảy ra chuyện, bản thân cô lại không có cách nào liên lạc với người nhà anh ta, bèn mở danh bạ gọi cho giám đốc Nhân sự, Thư Cầm.

Thư Cầm đang ăn cơm cùng Nhiếp Vũ Thịnh. Từ sau khi Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị và cô đồng ý qua lại với anh, hai người bắt đầu ăn cơm tối cùng nhau. Phần lớn là do Nhiếp Vũ Thịnh đi chợ, cô đến à anh làm cơm. Vì nếu Nhiếp Vũ Thịnh làm ca sáng thì sẽ về sớm hơn cô, nên có thời gian đi chợ, mà cô thật sự đã ngấy đến tận cổ những quán ăn ngoài, thích tự nấu cơm ăn, có điều bình thường nấu xong bữa cơm cũng chỉ thui thui ăn một mình, vô cùng buồn chán, giờ có Nhiếp Vũ Thịnh, hai người ăn khá nhiều, khiến Thư Cầm hào hứng hẳn lên, thế nên hình thức này kéo dài liên tục mấy ngày liền. Nhiếp Vũ Thịnh thích tĩnh chứ không thích động, có lúc mở xong anh cũng lười chẳng buồn nói năng gì. Huống hồ bây giờ ông Nhiếp Đông Viễn đang nằm viện, hằng ngày ngoài lúc làm việc, anh phải chăm sóc bố. Vì thế anh thấy kiểu gặp gỡ này cũng chẳng có gì không tốt. Tuy như vậy không thể coi là hẹn hò nhưng ngoài Đàm Tĩnh ra anh cũng chưa từng có người bạn gái nào khác. Anh biết hẹn hò thì nên tặng hoa, đi xem phim, đi dạo ngắm sao, nhưng anh không làm được những chuyện đó với Thư Cầm. Hai người đã quá hiểu nhau, chưa kết hôn mà cứ như đôi vợ chồng già vậy, xong việc liền về nhà ăn cơm.

Thư Cẩm vừa bung nồi canh đặt lên bàn thì có điện thoại, số lạ. Cô vừa nhận điện liền nghe thấy tiếng còi hú chói tai, dường như rất gần với điện thoại, còn cả giọng phụ nữ hoảng hốt: “Giám đốc Thư, tôi là Đàm Tĩnh, Helen của bộ phận kế hoạch. Giám đốc Thịnh bị ngất trong thang máy khi đang làm tăng ca. Anh ấy thổ huyết, tôi gọi cấp cứu rồi, đang trên đường đến bệnh viện, chị xem phải làm sao đây?”

Thư Cẩm giật mình, vội hỏi: “Bệnh viện nào?”

Đàm Tĩnh vẫn chưa biết, vội hỏi bác sĩ trên xe, nghe anh ta nói, cô bèn báo lại cho Thư Cẩm.

Thư Cẩm vừa nghe đã biết không phải một trong ba bệnh viện tốt nhất, hỏi thêm mấy câu về tình hình của Thịnh Phương Đình rồi tắt máy, quay sang nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đừng ăn nữa, mau giúp em việc này!”

“Việc gì?”

“Anh gọi cho phòng Cấp cứu của các anh, giám đốc bộ phận Kế hoạch công ty em bị xuất huyết dạ dày, có thể phải phẫu thuật. Giờ xe cấp cứu đang đến bệnh viện XX, chắc chắn là không ổn. Em muốn đưa anh ấy đến bệnh viện các anh, anh tìm giúp em một bác sĩ giỏi mổ chính nhé.”

“Thường thì xuất huyết dạ dày không cần mổ.”

Thư Cẩm nói: “Năm ngoái em làm tiểu phẫu lấy sỏi mật tại bệnh viện XX suýt nữa thì gặp sự cố, em tức đến... Nói chung bệnh viện đó không đáng tin, chẳng biết có chẩn đoán nhầm hay không nữa. Dù làm gì thì cũng phải chuyển đến bệnh viện của các anh. Bệnh viện bên anh lớn, có danh tiếng, hơn nữa anh lại làm việc ở đó, quen biết bác sĩ y tá.”

Nhiếp Vũ Thịnh kinh ngạc: “Năm ngoái em phẫu thuật sỏi mật? Sao không đến bệnh viện bọn anh?”

“Còn không phải sợ làm phiền anh sao? Năm ngoái anh phải thi lên Phó chủ nhiệm, bận tối ngày, em nào dám tìm anh. Mau lên đi, dù sao anh vẫn

còn nợ em một món ân tình, mau gọi cho đồng nghiệp của anh, tìm một bác sĩ tốt cho đồng nghiệp em đi. Giờ em là bạn gái anh, anh phải lo điều bạn gái lo, nghĩ điều bạn gái nghĩ chứ!”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ ngợi, rồi gọi cho phòng Cấp cứu hỏi xem ai trực ban, sau đó lại gọi cho chuyên gia dạ dày, một Phó chủ nhiệm vô cùng nể mặt anh, lập tức đồng ý đến bệnh viện ngay, xem tình hình bệnh nhân rồi quyết định phương án điều trị.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh trước nay chưa bao giờ nợ ân tình của đồng nghiệp, vì em mà đã nợ hai lần rồi đấy.”

“Vậy em lấy thân đền đáp anh là được rồi.” Thư Cẩm đùa, rồi gọi cho Đàm Tĩnh bảo cô chuyển viện.

“Helen à, tôi Thư Cẩm đây, tôi đã liên hệ với phòng Cấp cứu của bệnh viện Phổ Nhân rồi. Đúng, bệnh viện Phổ Nhân, cô mau cho xe cấp cứu đến đó đi. Không sao, bọn tôi làm thủ tục chuyển viện rồi... Đúng, chuyển viện. Có Chủ nhiệm Lưu sẽ đợi mọi người, ông ấy là chuyên gia về các bệnh dạ dày, những chuyện còn lại cứ để cho ông ấy. Tôi sẽ tới đó nộp tiền đặt cọc ngay...”

Thư Cẩm gác máy, quay sang nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Đi nào, đến bệnh viện. Dích thân anh đến nói chuyện với Chủ nhiệm Lưu, nhất định ông ấy sẽ quan tâm hơn.”

“Chủ nhiệm Lưu kỹ thuật rất giỏi, hướng hồ xuất huyết dạ dày thường không cần phẫu thuật. Dù có phải mổ chẳng nữa chỉ là tiểu phẫu thôi...”

“Vớ anh thì làm gì có đại phẫu. Anh đã giúp thì giúp cho trót, cùng em đến bệnh viện đi! Giờ em là bạn gái của anh, em có việc anh cũng phải chờ em đi chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói được gì, mỗi khi Thư Cẩm lôi ra câu “em là bạn gái của anh”, anh lại cứng họng, đành làm theo yêu cầu của cô.

Vào phòng Cấp cứu, thấy bác sĩ Thường trực ban, Nhiếp Vũ Thịnh liền hỏi: “Chủ nhiệm Lưu đâu rồi?”

“Vừa có ca cấp cứu xuất huyết dạ dày, lượng máu chảy quá nhiều phải phẫu thuật, ông ấy ở phòng phẫu thuật trên tầng 38.”

“Ồ, tôi biết rồi. Bệnh nhân ở đâu? Tôi có thể thăm

“Bệnh nhân được đưa vào phòng tiền phẫu rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Tôi dẫn đồng nghiệp của bệnh nhân đến, nộp tiền ở đâu vậy?”

Bác sĩ Thường chưa kịp nghĩ thông tại sao đồng nghiệp của bệnh nhân lại đi cùng Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ cười hi hi nói: “Anh chưa bao giờ phải trực khám bệnh nên không biết cả nơi nộp tiền nhỉ?” Anh ta bảo một y tá dẫn Thư Cẩm đi nộp tiền, quan sát dáng người phía sau của cô, rồi hỏi Nhiếp Vũ Thịnh, “Bạn gái anh đây à?”

Nhiếp Vũ Thịnh không thừa nhận cũng chẳng phủ nhận, anh cảm thấy chưa đến lúc công khai mối quan hệ này, hơn nữa quan hệ giữa anh với Thư Cẩm, phải nói thế nào nhỉ? Thực sự là quá đơn giản, nhưng cũng quá phức tạp. Thấy anh như vậy, bác sĩ Thường lại nghĩ anh mặc nhận: “Cuối cùng cũng hiểu ra rồi hả? Nếu các cô y tá trong bệnh viện biết được, chắc sẽ tan nát cõi lòng hết mất thôi.”

“Năm ngoái anh kết hôn, cõi lòng họ đã tan nát rồi, đâu cần đến lượt tôi?”

“Oa, Nhiếp Vũ Thịnh, anh lại còn đùa với tôi cơ đấy... Tôi cứ tưởng cả đời này anh chỉ biết lạnh lùng nghiêm túc thảo luận chuyện công việc thôi chứ... Xem ra anh yêu thật rồi. Khi yêu tâm trạng sẽ rất tốt...”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy không có cách nào giao lưu được với anh ta, đành im lặng. Một lát sau Thư Cẩm trở lại, bác sĩ Thường chủ động chào cô, Thư Cẩm là người nhanh nhẹn, hơn nữa lại làm HR, chỉ cần cô muốn,

cô có thể nói chuyện vui vẻ với bất cứ ai. Nói chuyện với bác sĩ Thường mấy câu, cô đã biết anh ta là bác sĩ khoa Tiêu hóa, hôm nay trực ca đêm.

“Bác sĩ Thường, chúng tôi còn một đồng nghiệp nữa, cô ấy đâu rồi?”

“Bác sĩ Từ đang nói chuyện với cô ấy trước khi làm phẫu thuật, cô ấy sống chết không chịu ký tên vào giấy đồng ý phẫu thuật, phải đợi cô đến mới ký, cô ấy nói không thể gánh được trách nhiệm này. Vẫn đang ngồi trong văn phòng ấy.”

“Vậy tôi đi ký.” Thư Cẩm nói, “Đồng nghiệp tôi không còn người nhà ở trong nước, tôi là chủ quản Nhân sự của công ty, tôi ký thay anh ấy được chứ?”

“Đương nhiên là được.” Bác sĩ Thường nói, “Để tôi dẫn mọi người đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước vào văn phòng liền trông thấy Đàm Tĩnh, những âm thanh hỗn tạp trong khu cấp cứu, ánh đèn nhấp nháy của xe cứu thương bên ngoài cửa sổ, mọi hình ảnh và ánh sáng phía sau càng làm nổi bật dáng dấp của cô. Cô ngồi thẳng lưng, đầu hơi cúi xuống, ánh đèn chiếu khiến bóng cô đổ dài trên tường, cô đơn vời vợi.

Nghe Thư Cẩm gọi: “Helen.” Đàm Tĩnh ngoảnh lại, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cô hơi giật mình, nhưng rồi lại nhanh chóng đứng dậy, cup mắt che giấu cảm xúc.

Thư Cẩm nói: “Việc ở đây cứ giao cho tôi, cô về nghỉ ngơi đi, con còn đợi ở nhà.”

Đàm Tĩnh nói nhỏ: “Cảm ơn chị, Giám đốc Thư.”

“Đâu có, tôi phải cảm ơn cô mới phải. Bao giờ Giám đốc Thịnh phẫu thuật xong tôi sẽ cho anh ấy biết là cô đã cứu anh ấy.”

“Đâu có, tôi chỉ vừa hay làm thêm giờ thôi.”

Thư Cẩm mỉm cười: “Vậy về nhà sớm đi, đi đường cẩn thận.”

Đàm Tĩnh lại khẽ nói “cảm ơn” rồi đi ra cửa, lúc ngang qua chỗ Nhiếp Vũ Thịnh, cô cố ý nghiêng người tránh đi, dường như đi quá gần anh cũng là một loại cảm ky.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy một làn gió nhẹ lướt qua, Đàm Tĩnh đã vượt qua chỗ anh, cô đi rất nhanh, bước chân cũng rất nhẹ, giống như một con vật nhỏ rụt rè và căng thẳng vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh không quay đầu lại, chỉ đứng đung nhìn về phía trước. Sau khi thật sự tuyệt vọng, anh không còn muốn gặp lại Đàm Tĩnh nữa. Không, thật ra ngay từ sau đêm mưa gió bão bùng bảy năm trước anh đã không muốn nhìn thấy cô nữa. Mỗi khi nhìn thấy cô, anh lại thấy vừa đau lòng vừa hổ thẹn. Chính bản thân anh cũng không thể hiểu nổi tại sao anh cứ như bị trúng tà, mãi mãi không sao thoát khỏi câu thần chú của cô.

Thư Cầm đã ngồi xuống nói chuyện với bác sĩ, có vài vấn đề cô không hiểu, quay lại gọi Nhiếp Vũ Thịnh thì thấy anh đang thất thần, hàng lông mày nhăn tít, môi mím chặt, hai bàn tay buông thõng bên hông vô thức siết chặt lại.

Thư Cầm rất ngạc nhiên, lại gọi: “Nhiếp Vũ Thịnh?”

Nhiếp Vũ Thịnh sực tỉnh, giống như cô, anh cũng đã có một sự khởi đầu mới, không phải sao? Giờ Thư Cầm là bạn gái anh, anh không nên thất thần khi nhìn thấy Đàm Tĩnh nữa, như thế quá bất công với Thư Cầm. Anh ừm một tiếng, tiến lại giải thích cho cô một vài thuật ngữ, sau đó Thư Cầm nhanh chóng đồng ý ký vào giấy phẫu thuật.

Trên đường đưa Thư Cầm về, Nhiếp Vũ Thịnh phải cực kỳ kiềm chế không hỏi tại sao Đàm Tĩnh lại thành đồng nghiệp của cô. Trước đây Đàm Tĩnh làm thu ngân của cửa hàng bánh ngọt, cuộc sống rất khó khăn. Mà Thư Cầm lại làm ở công ty thực phẩm nổi tiếng, chiếm lĩnh một thị phần không nhỏ không chỉ về mảng điềm tâm kiêu châu Âu mà còn về đồ uống.

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ, không lẽ nơi Đàm Tĩnh làm trước đây thuộc chuỗi cửa hàng công ty Thư Cầm?

Tại sao số phận cứ đẩy cô đến bên anh? Thật ra anh đã không muốn nhìn thấy cô từ lâu rồi.

Ngày hôm sau, khi Đàm Tĩnh đi làm, cả công ty đều đã biết Thịnh Phương Đình đột nhiên xuất huyết dạ dày phải nhập viện. Ngay từ sáng sớm, Chủ tịch Hội đồng quản trị ở tận Thượng Hải đã gửi thư điện tử về bày tỏ sự quan tâm, đồng thời nhắc nhở toàn bộ nhân viên hãy chú ý giữ gìn sức khỏe. Sau đó Tổng giám đốc giao cho Phó giám đốc bộ phận Kế hoạch Trần Sinh tiếp quản công việc của bộ phận trong thời gian Thịnh Phương Đình nằm viện.

Trần Sinh gọi Đàm Tĩnh vào văn phòng, nói: “Giám đốc Thịnh không có người thân ở trong nước, nên công ty quyết định thuê hộ lý chăm sóc cho anh ấy. Việc này cô lo liệu đi, chi phí cô cứ viết hóa đơn thuê việc công, mang về cho Lily, cô ấy sẽ đến Tài vụ thanh toán. Ngoài ra, cô là trợ lý hành chính, Giám đốc Thịnh bị ốm, mấy ngày tới cô cũng đừng làm việc khác nữa, hằng ngày đến chăm sóc anh ấy một chút.”

“Vâng.”

“Thôi, mau đến bệnh viện đi.”

Trợ lý hành chính thật ra chỉ là làm việc vặt trong văn phòng, vì thế Trần Sinh mới sắp xếp cho cô đến bệnh viện. Đàm Tĩnh chưa từng làm việc này, đến bệnh viện hỏi mới biết trong bệnh viện có dịch vụ chăm sóc đặc biệt, tìm y tá trưởng là thuê được người. Tuy công ty chi tiền nhưng Đàm Tĩnh vẫn cẩn thận lựa chọn một hộ lý nam nhìn có vẻ khỏe mạnh lại trung thực.

Thịnh Phương Đình đã tỉnh lại, ánh sáng lờ mờ từ ngoài cửa sổ khiến anh nhất thời không biết mình đang ở đâu. Anh chớp mắt, mơ hồ nhìn thấy

phía trên có bình truyền dịch. Bỗng anh nghe thấy một giọng nói nhẹ nhàng: “Giám đốc Thịnh, anh tỉnh rồi?”

Anh thấy toàn thân rã rời, đầu óc váng vất, thật sự không có sức để nói chuyện nữa. Bóng dáng người đó rất mơ hồ, anh chỉ nhìn thấy một cái bóng trắng, còn tưởng là y tá, nhắm mắt một lúc anh mới phát hiện, thì ra là Đàm Tĩnh. Cô đứng ngược sáng, cả người chìm trong quầng sáng vàng nhạt nhạt, khiến hình ảnh cô trở nên mơ hồ, không chân thực.

“Phó giám đốc Trần sắp xếp tôi qua thăm anh. Đây là Tiểu Phùng, hộ lý do công ty để chăm sóc anh trong thời gian nằm viện.”

Thịnh Phương Đình gật đầu. Sớm nay thuốc mê hết tác dụng, anh đau đầu không ngủ được, mãi đến khi trời sáng hẳn mới thiếp đi một lát, lúc này chỉ thấy vô cùng mệt mỏi.

“Bác sĩ nói anh vẫn chưa ăn được, để tôi lau mặt giúp anh, sẽ dễ ngủ hơn một chút.”

Chiếc khăn mặt ấm áp chạm nhẹ lên mặt khiến anh cảm nhận được sự dịu dàng vô hạn. Đàm Tĩnh rất có kinh nghiệm chăm sóc người ốm, bàn tay cô vừa êm ái lại nhẹ nhàng. Cô cùng Tiểu Phùng giúp anh trở mình nằm nghiêng để ngủ cho thoải mái. Dường như dạ dày cũng không còn đau nữa, anh lại ngủ thiếp đi.

Khi đến thay thuốc, y tá rất thân thiện với Đàm Tĩnh, còn cười hỏi cô: “Cô là người nhà bệnh nhân à?”

“Không, tôi là đồng nghiệp.”

“À, vậy tôi hỏi chút, cô gái tối qua... cô gái rất xinh đẹp ấy, cũng là đồng nghiệp của các cô, có phải bạn gái của bác sĩ Nhiếp không?”

Đàm Tĩnh sững người, đầu óc trở nên trống rỗng, mấy giây sau mới nghe thấy giọng nói của mình như len qua kẽ răng: “Tôi không biết...”

Cô y tá đành nén lại lòng hóng hớt, thay thuốc xong rồi đi luôn. Năm giờ chiều là bệnh viện giao ca, lúc này Thịnh Phương Đình đã tỉnh hẳn, bắt đầu có sức trò chuyện. Mấy vị giám đốc sau giờ làm đều đến thăm anh, phòng bệnh bỗng chốc vô cùng náo nhiệt. Thấy Thư Cẩm cũng tới, Phó giám đốc Trần đùa: “Giám đốc Thịnh, anh phải cảm ơn Giám đốc Thư cho tử tế đi. Người ta phải dùng đến quan hệ của bạn trai để tìm chủ nhiệm đến phẫu thuật cho anh đấy.”

“Là đồng nghiệp cả, cần giúp thì đương nhiên phải giúp thôi.” Thư Cẩm cười, “Nhưng tôi chỉ mong cả đời mọi người đừng nhờ tôi việc này.”

Thịnh Phương Đình nói: “Dù thế nào cũng phải cảm ơn cô. Ủa, bạn trai cô đâu? Sao không vào cùng? Tôi phải cảm ơn người ta nữa.”

“Hôm nay anh ấy trực đêm, chắc là đi làm rồi.”

Phó giám đốc Trần xen vào: “Thế thì Giám đốc Thư tiện thể đi thăm anh ấy đi.”

“Đi làm thì có gì phải thăm?”

“Một ngày không gặp tựa cách ba thu, đi làm cũng nên thăm chứ!” “Đúng thế, đúng thế!”

Mọi người đều cười hòa theo, Thịnh Phương Đình có chút uể oải nói: “Mọi người đến thăm hay đến chọc tức kẻ cô đơn này đây hả?”

Phó Giám đốc Trần cười: “Giám đốc Thịnh chóng khỏe lại rồi nhanh nhanh tìm lấy một cô bạn gái, mau kết hôn để chúng tôi tặng phong bì, thế là báo thù được rồi.”

Trước khi về mọi người đều căn dặn Đàm Tĩnh hãy chăm sóc tốt cho Thịnh Phương Đình, như thể cô là người nhà của anh thật vậy. Đàm Tĩnh chỉ cúi đầu vâng dạ. Khi mọi người về hết, Thịnh Phương Đình mới nói: “Cô mau về đi, ở đây có Tiểu Phùng rồi.”

Đàm Tĩnh đáp theo quán tính: “Vâng.”

Thịnh Phương Đình thấy buồn cười, nhưng vừa cười lại thấy bụng nhói đau, còn chưa kịp cười hết cỡ đã chuyển thành nhăn nhó. Anh nói: “Đừng rụt rè như vậy, ở công ty chúng ta là cấp trên cấp dưới, nhưng ở bệnh viện tôi lại phiền cô chăm sóc cả ngày, tôi phải cảm ơn cô mới đúng. Còn nữa, cảm ơn cô đã đưa tôi vào viện, trên xe cấp cứu tôi có tỉnh lại một lúc, liền nhìn thấy cô.” Ngữ khí của anh vô cùng dịu dàng.

Đàm Tĩnh nói: “Không có gì, là điều tôi nên làm mà.” Dù là đồng nghiệp bình thường cô cũng sẽ đưa đi viện, huống hồ giám đốc Thịnh từng giúp cô một việc lớn.

“Được rồi, cô về đi.”

Đàm Tĩnh cười: “Chào anh, mai gặp lại.”

“Mai gặp lại.” Thịnh Phương Đình cũng cười, nghĩ đến việc mai lại được gặp cô, anh cảm thấy thật vui vẻ.

Đàm Tĩnh đi đón con rồi về nhà nấu cơm. Tôn Bình hớn hờ hỏi: “Mẹ, hôm nay mẹ không phải tặng ca à?”

“Ừ.” Đàm Tĩnh cũng rất vui, “Mười mấy ngày tới mẹ cũng không phải tặng ca.”

Ngày nào cũng đến bệnh viện chăm sóc Thịnh Phương Đình coi như đi làm, khi các bác sĩ giao ban xong, cô có thể về nhà, đây đúng là chuyến công tác tuyệt vời. Công việc đơn giản, lại không phải tặng ca, có thể đón Tôn Bình đúng giờ, hai mẹ con qua chợ mua đồ ăn rồi cùng về nhà ăn cơm.

Đàm Tĩnh đang bận rộn trong bếp, bỗng nghe thấy tiếng Tôn Bình ở bên ngoài: “Bố về rồi.”

Đàm Tĩnh đang luôn tay đảo thức ăn chợt khựng lại, vội vàng tắt bếp gas bước ra ngoài. Cô thấy Tôn Chí Quân râu ria đầy mặt, quần áo bốc mùi, không biết mấy ngày rồi chưa thay nhưng anh ta không uống rượu. Nhìn thấy cô, anh ta chỉ hỏi đúng một câu: “Tiền đâu?”

Đàm Tĩnh quay sang bảo Bình Bình: “Con ngoan, đi xem phim hoạt hình đi.”

Tôn Bình biết người lớn có chuyện muốn nói, ngoan ngoãn về phòng xem phim hoạt hình. Đàm Tĩnh lau tay, lấy ra một tấm thẻ ngân hàng: “Chỉ có một nghìn tệ thôi, mặt khẩu là sáu số 0. Anh cầm dùng trước đi.”

“Tiền đâu?” Anh ta gần như gầm lên, “Một nghìn tệ? Cô nghĩ đang đuổi bọn ăn mày đây à?”

“Tôi đã chuẩn bị năm nghìn, nhưng trên đường bị trộm mất. Tôi đã báo án rồi, cảnh sát chỉ tìm lại được một nghìn. Không tin anh có thể gọi cho cảnh sát...”

“Thôi đi Đàm Tĩnh, biết lấy cảnh sát ra dọa tôi rồi đây. Tôi nói cho cô biết, cô đừng có rượu mời không uống lại uống rượu phạt. Cô tưởng tôi cần chỗ tiền đó của cô lắm sao. Cô không đưa tôi lấy của người khác.”

Đàm Tĩnh bỗng cảm thấy mệt mỏi vô cùng: “Anh đòi người khác đi. Tim Nhiếp Vũ Thịnh xem anh ta có đưa không.”

Tôn Chí Quân khựng lại. Đàm Tĩnh nói tiếp: “Tôi hết cách rồi, thứ gì cần bán cũng đã bán cả. Một nghìn này anh muốn lấy thì lấy, anh không muốn thì tôi cũng chịu. Còn chưa biết kiếm đâu ra tiền phẫu thuật cho Bình Bình đây. Bác sĩ nói, dù xin trợ cấp thì chúng ta cũng phải bỏ ra 30% là hơn ba vạn tệ. Nhưng phương án trợ cấp này có rủi ro lên tới 50%. Cũng có nghĩa tỷ lệ thất bại là 50 – 50. Anh bảo tôi chọn thế nào đây? Làm phẫu thuật, cần đến mấy trăm nghìn, tôi không có tiền. Xin trợ cấp, tỷ lệ thành công chỉ 50%, có đến 50% khả năng con vào phòng phẫu thuật rồi sẽ không thể ra được nữa. Không phẫu thuật thì không thể sống qua 10 tuổi...” Cô ngẩng lên nhìn Tôn Chí Quân với đôi mắt ầng ậng nước, “Anh nói xem tôi phải làm sao? Anh đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh đi, tùy anh dùng cách gì, chỉ cần anh đòi được tiền của anh ta, chỉ cần anh ta chịu đưa, tùy anh muốn thế nào thì thế.”

Cả căn phòng chìm trong tĩnh lặng đến lạnh lùng, Tôn Chí Quân trừng mắt nhìn Đàm Tĩnh, thấy cô quệt nước mắt, anh ta hằm hằm nói: “Cô đừng có mơ!” Anh ta thò tay giật phất tấm thẻ ngân hàng, quay người đi ra khỏi nhà, còn sập cửa đánh “rầm”, khiến cả căn nhà cũ nát rung lên, vôi vữa trên tường lả tả tróc ra.

Tôn Bình rón rén đẩy cửa phòng rồi sợ sệt nấp sau cánh cửa, thò nửa cái đầu ra gọi: “Mẹ ơi...”

Đàm Tĩnh vội vàng lau nước mắt, lại ngồi xuống trước mặt con: “Sao thế, Bình Bình?”

“Con đói.”

“Mẹ đang làm cơm, sắp xong rồi.”

“Mẹ lại cãi nhau với bố à?”

“Không, bố lúc nào cũng nói to như thế, con biết mà. Được rồi, con chơi một lát nữa đi, mẹ đi xào rau.”

Tôn Bình túm gấu áo mẹ, nói nhỏ: “Mẹ, con nhớ chú Lương. Chú ấy sẽ đưa con đi công viên chơi.”

“Đạo này chú Lương bận lắm. Đến Chủ nhật mẹ đưa con đi thăm chú ấy nhé?”

“Vâng ạ.” Tôn Bình chột sáng mắt lên, “Mẹ cho con mấy hạt đậu đi. Bao giờ đậu nảy mầm là sẽ đến Chủ nhật.”

Đàm Tĩnh vào bếp lấy một nắm đậu lớn, chọn một chiếc đĩa đổ chút nước rồi thả vài hạt vào đó, số đậu còn lại cho vào máy xay, đổ nước vào rồi ấn nút. Hôm nay không có canh, cô định làm ít nước đậu tương cho Bình Bình uống, bã còn lại cũng xào được đĩa rau.

Tôn Bình bung cái đĩa thận trọng đặt lên bệ cửa sổ, rồi ngồi bên cạnh lẩm nhẩm, không biết đang nói điều gì, Đàm Tĩnh xào xong đĩa rau, ra khỏi

bếp thấy nước đậu tương đã xong, liền lấy bã ra để một bên để phơi. Cô rót nước đậu tương ra cốc, khuấy thêm một chút đường, rồi gọi: “Bình Bình, ăn com thôi con.”

Tôn Bình trèo xuống khỏi chiếc sofa cũ kỹ, đi rửa tay rồi ngồi vào bàn, ngoan ngoãn cầm đũa lên. Đàm Tĩnh vừa gấp thức ăn cho con vừa hỏi: “Bình Bình, con nói gì với hạt đậu thế?”

“Con đang ước.”

“Ước?”

“Chị Mai Mai bảo, trong truyện cổ tích nước ngoài có một loại đậu thần kỳ, có thể mọc cao đến tận trời. Chỉ cần ôm lấy thân cây trèo mãi lên cao là sẽ gặp được người khổng lồ, còn có rất nhiều báu vật nữa... Muốn gì có đấy.”

Đàm Tĩnh cười: “Thế Bình Bình muốn có gì nào?”

Bình Bình toét miệng cười: “Con muốn có một trái tim khỏe mạnh... Mẹ, con muốn người khổng lồ thay cho con trái tim bị bệnh này bằng một trái tim khỏe mạnh. Như thế con sẽ khỏi ốm, mẹ cũng không phải lo lắng nữa.”

Đàm Tĩnh lòng đau như cắt nhưng vẫn gượng cười: “Bình Bình, mẹ được cách. Mẹ sẽ nhờ bác sĩ chữa khỏi bệnh cho con.”

Vì đã hứa với Tôn Bình nên cuối tuần Đàm Tĩnh bảo với Thịnh Phương Đình rằng cô phải đưa con đi thăm hai người bạn, sẽ không đến bệnh viện. Thịnh Phương Đình vô cùng kinh ngạc, anh không ngờ cô đã kết hôn, càng không thể ngờ cô còn có một đứa con. Trong thoáng chốc, anh bỗng thấy hơi hụt hẫng, lòng trào lên một cảm giác khó tả. Anh không hiểu nhiều về Đàm Tĩnh, cũng chưa hề hỏi han về cuộc sống riêng tư của cô, hồ sơ của Đàm Tĩnh chỉ qua tay Thư Cẩm, thậm chí anh còn chưa đọc sơ yếu lý lịch của cô mà đã quyết định điều người này sang bộ phận Kế hoạch. Thật sự, anh chẳng biết gì về cô cả.

Anh rất ngạc nhiên về cảm xúc của bản thân, nhưng vẫn nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, nói: “Đi cùng con là việc quan trọng. Máy hôm nay cô cũng vất vả rồi, cuối tuần cứ đi chơi với con cho vui. Đúng rồi, bé là trai hay gái?”

“Con trai anh ạ.” Nhắc đến con trai, Đàm Tĩnh lại để lộ vẻ hân hoan khó giấu, ý cười lồ lộ trong từng khóe mắt nét mày, Thịnh Phương Đình chưa bao giờ thấy cô vui vẻ như vậy, phần lớn thời gian cô đều buồn bã, u sầu.

“Cô đi đi, chơi vui nhé!”

Phòng bệnh không có Đàm Tĩnh vẫn yên tĩnh như thế, bởi khi cô có ở đây cũng không cảm nhận được sự tồn tại của cô. Thế nhưng hễ anh cần, cô sẽ lập tức xuất hiện bên cạnh anh. Khi đang truyền dịch, anh thường thiu thiu chợp mắt một lúc, tỉnh dậy sẽ thấy Đàm Tĩnh yên lặng ngồi trên ghế, chăm chú trả lời mấy bức thư điện tử bằng notebook. Chiếc notebook này do công ty trang bị cho, là máy secondhand thái từ bộ phận IT bởi chức vụ của cô không được dùng đồ mới. Dù chỉ là máy secondhand nhưng cũng được cô lau chùi sạch sẽ, dường như bất cứ thứ gì của mình cô đều trân trọng như vậy.

Anh từng thấy cô gom những tờ giấy A4 chỉ còn một mặt trắng lại, cắt thành từng miếng nhỏ để làm giấy ghi chú. Không phải cô keo kiệt, mà chỉ là quý trọng mọi thứ, có lẽ chỉ những người gia cảnh nghèo khó mới có được sự cẩn thận đó. Nhưng những khi cần cô vẫn rất rộng rãi, tiền xe cấp cứu là cô bỏ ra không chút nhúu mày, phải mấy ngày sau cô mới cộng cả phí thuê hộ lý để kết toán với phòng Tài vụ. Hai hôm nay Thịnh Phương Đình đã có thể lên mạng check mail, nhưng bác sĩ chỉ cho phép anh lên mạng một lúc rồi thôi. Trong cả danh sách mail dài ngoằng, anh thấy toàn tên Helen, xem ra tuy cô ở ngoài bệnh viện nhưng vẫn hoàn thành công việc của mình, không để người khác phải làm thay.

Thịnh Phương Đình cảm thấy mình đã nghĩ đến Đàm Tĩnh hơi nhiều. Thật ra, động cơ ban đầu của anh khi nhận Đàm Tĩnh vào bộ phận Kế

hoạch không hề trong sáng. Người như thế nà làm việc bán mạng cho bạn? Chính là người biết rõ mình không xứng đáng với chức vị đó. Loại người này an toàn, hữu dụng, là con tốt tốt nhất trong công ty, họ có thể làm bia đỡ đạn cho bạn bất cứ lúc nào, hy sinh rồi còn cảm kích bạn, vì bạn đã cho họ mọi thứ hiện tại, với họ, bạn chính là ông trời.

Nhưng lúc này Thịnh Phương Đình lại cảm thấy mình đã sai. Đàm Tĩnh đúng là rất thành thực, rất hữu dụng, bảo gì làm nấy. Con tốt này anh ém vừa kỹ vừa xa, nhưng chưa kịp đem ra dùng thì bản thân anh đã bị bồi rồi. Lại không phải bởi nguyên nhân nào khác mà chính vì cô đã đem đến cho anh một cảm giác lạ lẫm, trước nay chưa từng có, thậm chí khiến anh sợ hãi. Cảm giác đó giống như ngồi trên chiếc ô tô không có phanh, bạn không biết chốt an toàn nằm ở đâu. Tốc độ quá nhanh, nhanh đến mức anh chưa kịp suy nghĩ gì thì đã không thể xuống xe nữa rồi.

Thịnh Phương Đình thấy mình phải tính lại ván cờ. Một con tốt chỉ nên là một con tốt, anh không thể đợi người ta lợi dụng sơ hở mất kiểm soát của mình để bắt tướng được. Nhân lúc vẫn còn không chế được cục diện, anh phải mau chóng giành lại quyền chủ động.

Thịnh Phương Đình quyết định không nghĩ tới Đàm Tĩnh nữa, coi cô như một cấp dưới bình thường. Anh nằm xuống giường nhắm mắt lại, bỗng trong đầu lại hiện lên hình ảnh những ngón tay thon dài của Đàm Tĩnh đang nhẹ nhàng cầm chiếc khăn ẩm lau mặt cho anh.

Đàm Tĩnh đưa Tôn Bình đến cửa hàng mới của Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh. Trước khi đi cô đã gọi báo trước nên Vương Vũ Linh ra bến xe buýt đợi sẵn. Vừa gặp Tôn Bình, Vương Vũ Linh liền bế xốc cậu bé lên, cười hỏi: “Bình Bình có nhớ cô Vương không?”

Tôn Bình nói to: “Nhớ ạ.”

“Ồ, ngoan quá!”

Cửa hàng vẫn trong giai đoạn trang trí, nhưng về cơ bản thì đã xong, lò nướng mới mua cũng đã chuyển đến, bên ngoài vẫn bọc một lớp ni lông, đèn phòng trong tiệm đang sơn tường sẽ dây bản lên lò nướng. Lương Nguyên An đang giám sát công nhân làm việc, Tôn Bình vừa nhìn thấy anh liền gọi to: “Chú Lương!”

“A, Bình Bình đến rồi đây à? Mau ra ngoài đi, ở đây mùi hắc lắm, không tốt cho trẻ con.”

Mấy người bèn ra ngoài nói chuyện. Xung quanh đây toàn là chung cư, người qua kẻ lại rất đông, cách đó không xa còn có một siêu thị. Đàm Tĩnh quan sát rồi nhận xét: “Khu này tốt thật.”

“Đúng vậy, mở tiệm bánh ở đây rất thích hợp. Trong siêu thị cũng có lò làm bánh mì, nhưng bánh của họ không ngon.” Vương Vũ Linh phấn khích nói, “Đàm Tĩnh, cậu yên tâm, cửa hàng của bọn tớ nhất định sẽ ăn nên làm ra.”

Đàm Tĩnh chỉ mỉm cười, Lương Nguyên An nói: “Nào, về nhà ngồi một lát đi. Bọn tôi trả nhà cũ, thuê một căn nhà gần đây rồi, cậu chưa tới đúng không?”

“Ừ, chúng ta đi nào.”

“Mua quả dưa hấu về ăn đi, trời nóng quá.”

Lương Nguyên An bế Tôn Bình, Vương Vũ Linh ôm dưa hấu, Tôn Bình ở trong lòng Nguyên An còn quay sang nói chuyện với Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh rất thích trẻ con, cô chọc cho Bình Bình cười tí. Đàm Tĩnh đi đằng sau nhìn cảnh đó bỗng thấy xót xa. Ba người họ thật giống gia đình, một gia đình bình thường giản dị. Còn cô lại chưa bao giờ cho con trai được hưởng sự ấm cúng đó.

Vào nhà, Lương Nguyên An đem dưa hấu đi rửa, cắt thành miếng rồi mang ra mọi người cùng ăn. Thấy Tôn Bình ăn từng miếng nhỏ, Lương Nguyên An buột miệng khen: “Đàm Tĩnh, cậu xem Bình Bình lịch sự chưa

kìa, giống như cậu ấy, ăn uống không hề gây ra tiếng động. Con người ta ăn dưa hấu cứ xì xì xụp xụp, còn Bình Bình ăn dưa hấu mà cứ như thêu hoa.”

Đàm Tĩnh phì cười, Vũ Linh sực nhớ ra: “Đúng rồi, hai hôm trước tớ gặp Tôn Chí Quân.”

Đàm Tĩnh thoáng sững sờ, rồi bình tĩnh hỏi: “Cậu gặp anh ta ở đâu?”

“Ồ bên ngoài trung tâm bán đồ điện gia dụng, anh ta đi cùng một nhóm bốc vác, có vẻ như đang đợi việc.” Vương Vũ Linh thắc mắc, “Không phải anh ta lái xe cầu hàng sao?”

Đàm Tĩnh vẫn chưa cho ai biết chuyện Tôn Chí Quân đánh nhau bị đuổi việc. Giờ Vương Vũ Linh hỏi đến, cô đành trả lời vắn tắt “Anh ta không làm việc đó nữa rồi.”

“Tại sao? Lái xe cầu là công việc nhẹ nhàng, lại kiếm được nhiều.” Vương Vũ Linh không hiểu, “Anh ta đúng là chẳng ra gì, việc nhẹ nhàng không làm lại chạy đi bán sức. Tớ thật không hiểu sao cậu lại lấy anh ta, hai người quá chênh lệch.”

Đàm Tĩnh cúi đầu: “Có gì mà xứng với không xứng, cũng chỉ là sống qua ngày thôi mà.”

“Anh ta là người để sống cùng sao? Dù sống qua ngày cũng phải xem có xứng không chứ. Cậu có học thức thế này, học đến mấy năm đại học, còn anh ta cứ như Trương Phi, cấp hai cũng chưa xong, đứng cạnh cậu chẳng giống vợ chồng chút nào. Đã thế lại còn rượu chè, cờ bạc, kiếm được chút tiền cũng không đủ cho mình anh ta. Anh ta chưa bao giờ quan tâm đến cậu và Bình Bình. Tớ không hiểu làm thế nào mà cậu chịu đựng được anh ta. Loại chồng như thế thì không có còn hơn.”

Đàm Tĩnh đột nhiên nói: “Anh ta không phải người xấu... Khi tớ khó khăn nhất anh ta đã giúp tớ. Lúc sinh Bình Bình, tớ bị đẻ khó, ra máu nhiều, không có tiền mua huyết tương, anh ta đã truyền cho tớ 400cc máu. Bình Bình vừa sinh ra đã mang bệnh, nằm trong lồng kính đến bảy tám ngày,

ngày nào cũng mất hơn nghìn tệ. Khi tở và Bình Bình ra viện, tiền thuốc thang cộng lại mất đến hơn hai vạn tệ, chút tiền tích góp được trước khi cưới của anh ta đều tiêu hết cho tở và Bình Bình. Hồi đó để cứu Bình Bình, anh ta đã đi khắp nơi vay tiền... Mạng của tở và Bình Bình đều do anh ta cứu...”

“Ai dà, đó là điều nên làm mà. Vợ con mình lẽ nào anh ta không nên nghĩ cách sao? Thế thì anh ta có còn là đàn ông nữa không?”

Đàm Tĩnh cúi đầu không nói gì nữa.

Vương Vũ Linh hậm hực: “Tại cậu quá mềm lòng. Dù hồi đầu anh ta tốt, nhưng mấy năm nay anh ta có trách nhiệm gì với cậu, với Bình Bình không? Chưa bao giờ quan tâm đến vợ con, cả ngày chỉ biết cờ bạc rượu chè, thua thì về nhà đòi tiền cậu. Cứ cho là cậu nợ anh ta chẳng nữa thì cũng đã trả hết lâu rồi.”

Đàm Tĩnh vẫn không lên tiếng. Có lẽ món nợ tiền bạc cô đã trả hết, nhưng có những món nợ mãi mãi không bao giờ trả được.

Ăn xong dưa hấu, Vương Vũ Linh mang ra một tập chứng từ, bảo là muốn báo cáo lại tình hình cửa hàng, Đàm Tĩnh hơi ngại, nói: “Hai cậu cứ làm là được rồi, không cần phải nói với tở.”

“Tiền bạc phân minh, ái tình sòng phẳng. Cậu đầu tư hơn một vạn, nói thế nào cũng là cổ đông. Giờ sắp trang trí xong rồi, đương nhiên phải báo cáo với cậu.” Vương Vũ Linh cẩn thận tính từng khoản cho cô nghe, tiền thuê nhà, tiền trang trí, tiền mua thiết bị, rồi tiền đầu tư sau khi chính thức đi vào hoạt động.

Tổng số tiền cũng rất đáng giật mình, Vương Vũ Linh nói: “Số tiền bọn tôi có cộng với hơn một vạn của cậu đã dùng hết rồi, không còn thừa đồng nào cả. Nhưng đi vào hoạt động là được rồi, bắt đầu hoạt động thì sẽ có vốn lưu động. Nếu nửa cuối năm làm ăn tốt thì trước Tết có thể chia lợi nhuận rồi.”

Đàm Tĩnh cười: “Các cậu làm tốt là tở yên tâm.”

Trong khi hai người bọn họ nói chuyện, Lương Nguyên An chơi với Tôn Bình, cho bột mì vào khuôn, khi đổ ra sẽ thành hình các con thú rất đẹp. Tôn Bình cười thích thú, cầm pho bánh chạy lại: “Mẹ ơi, mẹ ơi! Nhìn bánh con làm này!”

“Chậm thôi, đừng có chạy!” Dường như để chứng minh lời cô, Tôn Bình bỗng vấp một cái ngã lăn ra đất. Đàm Tĩnh luống cuống chạy lại bế con lên, thấy sắc mặt cậu bé tái mét, toàn thân run rẩy, gần như không thở nổi nữa. Đàm Tĩnh đặt con nằm nghiêng trên mặt đất rồi gập tay chân con lại để đảm bảo hô hấp bình thường. Đàm Tĩnh lo lắng ấn tay lên mạch đập của con trai, thấy Lương Nguyên An và Vương Vũ Linh đều sợ đến ngây người ra đó, cô không kìm được to tiếng hét: “Mau gọi cấp cứu đi!”

CHƯƠNG 12

Đàm Tĩnh đã được học về hồi sức tim phổi, cô vừa đếm nhịp mạch vừa làm hồi sức. Không phải cô chưa bao giờ nghĩ đến việc này, chỉ là không ngờ nó lại đột ngột như thế. Cô vốn tưởng mình đã chuẩn bị tâm lý rất tốt, nhưng khi nó xảy ra, cô vẫn có cảm giác như trời đất sụp đổ. Xe cấp cứu đến rất nhanh, bác sĩ đi theo lập tức đưa Tôn Bình lên xe, Đàm Tĩnh không biết mình đã lên xe thế nào, làm thế nào vào bệnh viện, cả khu cấp cứu đầy những âm thanh hỗn loạn, khắp nơi đều là bệnh nhân và bác sĩ. Cô chạy theo chiếc giường đẩy, dép tuột lúc nào cũng không hay, Vương Vũ Linh nhặt lên giúp cô rồi đuổi theo phía sau. Tôn Bình được đẩy vào phòng Cấp cứu, các bác sĩ trên xe cấp cứu thuật lại tình hình bệnh nhân: “Tôn Bình, nam, sáu tuổi, bị chứng Fallot bẩm sinh, từng khám tại bệnh viện chúng ta, chưa có tiền nên chưa phẫu thuật...”

Vị bác sĩ kia dường như quay lại nhìn cô, Đàm Tĩnh lúc này đã hồn bay phách lạc, chẳng còn biết gì nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa mổ xong thì bị gọi đi. Bình thường anh vẫn có thói quen ở lại chờ khâu lại vết mổ xong mới đi. Nhưng hôm nay trợ lý của anh mới khâu được hai mũi, y tá đã chạy vào thông báo bên phòng Cấp cứu có việc gấp cần tìm anh nên anh đành ra trước, đi rửa tay, cởi áo phẫu thuật rồi tới phòng Cấp cứu. Phòng Cấp cứu lúc nào cũng ồn ào như thế, âm thanh từ đủ các loại máy móc, tiếng bệnh nhân rên rỉ, tiếng bác sĩ xôn xao... Bác sĩ Lý trán mướt mát mồ hôi vừa thấy anh liền kéo lại: “Bệnh nhân của anh, giao cho anh đây!”

“Cái gì?”

“Tôn Bình, bệnh nhân hạng mục CM của cậu.”

Nhiếp Vũ Thịnh sững người, nhìn đứa bé sắc mặt xám xịt nằm trên giường. Vì tim không bơm đủ máu nên cả gương mặt nó tím tái lại, dưới mặt nạ ôxy trông lại càng thêm yếu ớt.

Bác sĩ Lý nhanh chóng nói lại tình hình dùng thuốc và nhịp tim của bệnh nhân rồi đi cấp cứu cho người khác.

Mọi việc bác sĩ Lý làm đều đúng, Nhiếp Vũ Thịnh nhìn màn hình thiết bị thấy không cần phải dùng thêm thuốc gì nữa, bèn hỏi y tá: “Người nhà bệnh nhân đâu?”

“Ở đằng kia ạ.”

Anh thấy Đàm Tĩnh cúi đầu ngồi đó, có lẽ không còn sức đứng dậy nữa, bên cạnh cô, một người phụ nữ đi cùng đang ra sức an ủi. Chân cô có đến mấy vết thương lớn đang chảy máu, cô không xỏ dép, chỉ để chân trần giẫm lên trên dép. Máu đã nhuộm cả nửa chiếc dép dưới chân cô, vậy mà vết thương vẫn không ngừng chảy máu, xem ra đã bị thứ gì đó rạch phải. Nhưng dường như cô không còn cảm giác gì nữa, chỉ ngây ngẩn nhìn ngón tay mình.

Nhiếp Vũ Thịnh gắng lấy giọng thật bình tĩnh: “Người nhà của Tôn Bình.”

Đàm Tĩnh ngẩng lên nhìn anh.

“Tình hình bệnh nhân hiện nay không được tốt, lát nữa y tá sẽ đưa giấy thông báo về bệnh tình, mọi người hãy suy nghĩ xem có làm phẫu thuật không. Có điều với tình hình hiện này, làm phẫu thuật cũng rất nguy hiểm. Xin hãy chuẩn bị tâm lý trước.”

Thân hình Đàm Tĩnh lắc lư mấy cái, có lẽ đã bị mấy câu nói ấy đả kích nghiêm trọng. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nhìn thấy gương mặt tái nhợt của cô, bèn quay người toan bỏ đi. Không ngờ cô bỗng lao tới nắm lấy áo anh: “Cứu nó với! Cầu xin anh hãy cứu nó!”

“Đàm Tĩnh!” Cô gái kia gọi rồi tiến lại đỡ lấy cô. Các bác sĩ, y tá xung quanh đều giật mình, y tá phòng Cấp cứu rất thường chứng kiến cảnh này, vội tới giải vây: “Áy, chị đừng lo, chúng tôi sẽ cố gắng hết sức! Chị buông bác sĩ ra để anh ấy còn đi cứu người.”

Nhưng nói gì Đàm Tĩnh cũng không buông, cứ túm chặt lấy chiếc áo khoác trắng của anh, ánh mắt đầy vẻ thê lương, giọng nói khàn đặc lại: “Cầu xin anh hãy cứu nó! Tôi xin anh!” Cô nói đi nói lại cũng chỉ có hai câu đó. Nhiếp Vũ Thịnh chưa từng thấy một Đàm Tĩnh điên cuồng như thế, cô thật giống một người điên, túm được áo anh là nắm chặt không buông. Móng tay cô cắm sâu vào cánh tay khiến anh đau khò, nhưng trái tim anh còn đau hơn. Anh bỗng thấy chán nản và thất vọng khôn tả, bởi khi nhìn thấy cô vật vã van vỉ điên cuồng như thế, cảm giác duy nhất của anh, lại là xót xa.

Người phụ nữ anh từng yêu, người phụ nữ anh từng coi như châu báu, người phụ nữ từng khiến anh phải khóc một cách đau đớn, người phụ nữ mà anh từng hàng nghìn hàng vạn lần nhủ lòng phải căm hận, mãi đến bây giờ, mãi đến lúc này, anh mới hiểu, thì ra chỉ cần nhìn thấy cô đau khổ, anh vẫn thấy xót xa.

Lại thêm nhiều người nữa vây lại định kéo tay Đàm Tĩnh ra nhưng vô ích. Cô giống như dây tơ hồng vậy, tuy rất mỏng manh yếu đuối nhưng lại dai dẳng đến gần như liều mạng, một mực bám chắc lấy cái cây duy nhất không buông. Cuối cùng y tá trưởng nhanh trí nói: “Nhanh lên, con chị tỉnh rồi! Chị mau đi xem xem!”

Đàm Tĩnh nghe thế lập tức buông tay ra khiến Nhiếp Vũ Thịnh loạng choạng, may có người bên cạnh đỡ, anh mới đứng vững lại được. Những người khác nhân lúc đó kéo Đàm Tĩnh ra, Nhiếp Vũ Thịnh thấy gương mặt cô đã tái nhợt, ánh mắt trống rỗng đến tuyệt vọng. Móng tay Đàm Tĩnh cào rách tay anh, y tá bên cạnh nhìn thấy, buột miệng kêu “ôi” một tiếng, y tá trưởng bèn đẩy Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng trực, vừa đích thân lấy cồn i-ốt sát trùng cho anh, vừa di tắm bông thấm cho sạch, miệng lầm bầm: “Đúng là loại người nào cũng có. Bác sĩ Nhiếp, anh sợ lắm phải không?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, sắc mặt của anh cũng chẳng tốt hơn Đàm Tĩnh là bao, cũng hồn bay phách lạc như thế. Y tá trưởng cứ ngỡ anh bị một phen hoảng sợ, bèn an ủi: “Phòng Cấp cứu loại người nào cũng có, hôm qua còn có một người uống thuốc tự tử, khi đưa đến đây thì không cứu được nữa, nhưng người nhà anh ta cứ gây chuyện... suýt nữa thì sập cả phòng Cấp cứu... Thời buổi này người nhà bệnh nhân cứ làm như bệnh viện nợ họ ấy... Bác sĩ có phải thần thánh đâu, chỉ có thể cố hết sức, có cứu được hay không phải xem số mệnh...”

Xử lý xong vết thương, y tá trưởng dặn: “Xong rồi, trời nóng nên không băng cho anh, kéo lại nhiễm trùng. Lúc tắm thì lấy giấy bóng gói thức ăn bọc bên ngoài, tắm xong anh nhớ bôi cồn i-ốt.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên nói: “Chị gọi người nhà bệnh nhân vào đi, để tôi nói chuyện một lát.”

“Có gì để nói chứ? Bị bệnh tim bẩm sinh mà không phẫu thuật ngay, lần nữa để con đến nỗi này còn gây chuyện.”

“Chị gọi cô ấy vào, tôi có chuyện muốn nói.”

Y tá trưởng vừa đi ra vừa lẩm bẩm gì đó, một lát sau Đàm Tĩnh đi vào, cô không còn khóc nữa, nhưng cả người cứ đờ đẫn ra như mất hồn, cô gái dìu Đàm Tĩnh cầm dép giúp cô, chân cô vẫn còn chảy máu.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy cô gái kia vẫn khá bình tĩnh, bèn hỏi: “Cô là?”

Vương Vũ Linh, bạn của Đàm Tĩnh.”

Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy dép trong tay cô, nói: “Cô Vương, phiền cô tránh đi một chút, tôi có chuyện cần nói với người nhà bệnh nhân.”

Vương Vũ Linh tò mò quan sát Nhiếp Vũ Thịnh, cảm thấy anh bác sĩ này nhìn rất quen, hình như gặp ở đâu rồi thì phải. Có điều vẻ mặt anh ta nghiêm nghị, tuy không có vẻ giận dữ nhưng lại vô cùng lạnh lùng, cảm giác xa cách vạn dặm. Chỉ là không biết tại sao anh ta lại cầm lấy đôi dép của Đàm Tĩnh từ tay mình. Vương Vũ Linh đoán anh ta có chuyện liên quan đến phương án điều trị, cần trao đổi với Đàm Tĩnh, nên dù lòng rất nghi ngờ, cô vẫn ra ngoài, tiện tay đóng luôn cửa lại.

Nhiếp Vũ Thịnh quay người lấy còng i-ốt và băng cá nhân, cúi xuống xử lý vết thương cho Đàm Tĩnh. Vết thương rất sâu, khi dính còng vào rất đau, cuối cùng Đàm Tĩnh cũng rụt chân lại theo bản năng, thần thờ nhìn anh.

“Đàm Tĩnh, cô biết rồi đấy, bệnh của con cô kéo dài đến hôm nay, rủi ro trong phẫu thuật cũng ngày một lớn hơn. Cô nhìn thẳng vào sự thực đi, mọi biện pháp cấp cứu đều đúng cả, nhưng nếu không phẫu thuật ngay thì cũng chỉ có thể làm chậm lại sự phát triển của bệnh tình mà thôi. Giờ cháu nó nhất định phải nhập viện, viện phí mỗi ngày có thể đến hơn ba nghìn tệ, cô có bao nhiêu tiền, có thể nhập viện mấy ngày đây?”

Nước mắt cô nhỏ xuống đầu anh, qua lớp tóc chậm chậm thấm vào da đầu. Tay anh bất giác khựng lại, nước mắt cô thật nóng, thật ấm, như một mảnh vỡ của trái tim vậy. Anh hiểu cảm giác tan nát con tim, anh cũng biết lúc này cô không phải đang rơi nước mắt, mà đang chậm chậm xé nát trái

tim đã vỡ ra thành từng mảnh. Thì ra cô cũng biết đau lòng, vì một người khác.

Trong vết thương của cô có cát, anh lấy nhíp tỉ mỉ gắp ra từng chút một, đương nhiên rất đau, nhưng cô không hề xuýt xoa, chỉ nói: “Tôi có ba vạ.”

Là ba vạ lần trước mình đưa? Anh mím môi lại theo bản năng, cố kìm nén cơn giận trong lồng ngực, dửng dưng nói: “Không đủ phí phẫu thuật.”

“Nhiếp Vũ Thịnh, tôi xin anh...”

Anh lạnh lùng ngắt lời cô: “Tôi không cho cô tiền nữa đâu.”

Cô không nói gì nữa, chỉ cúi đầu, tựa đóa bồ công anh bị mưa gió vùi dập.

Nhiếp Vũ Thịnh đã xử lý xong vết thương đáng sợ của cô, nếu sâu hơn, dài hơn chút nữa thì có lẽ phải khâu vài mũi. Anh đặt miếng gạc sát trùng lên rồi xé băng dán lại, cuối cùng gắp vào cho cô. Làm xong anh mới thấy mình hơi ngốc ngếch, trước đây, anh từng quỳ xuống đi giày cho cô, nhưng giờ làm lại thì thật ngốc. Lúc đi dép vào chạm phải vết thương, Đàm Tĩnh đau đến run rẩy. Vào khoảnh khắc ấy anh suýt chút nữa đã buột miệng nói, Đàm Tĩnh, sao cô lại không biết chăm sóc mình như thế chứ? Nhưng lời đến đầu lưỡi anh lại nuốt ngược vào trong. Anh có tư cách gì để nói điều đó đây? Giờ quan hệ giữa họ chỉ sợ không bằng cả người đi đường. Thấy đôi dép của cô toàn máu, anh tiện tay lấy giẻ lau sạch sẽ. Loại dép nhựa này đi vào chắc chắn sẽ cọ vào chân, dù không thành vết thương thì cô cũng không nên đi loại này.

Cô từng là công chúa của anh, phải sống trong cung điện, đi giày thủy tinh, đợi anh đến mời khiêu vũ.

Cung điện san hô đã sụp đổ từ lâu, những gì trong quá khứ chỉ còn là một đoạn hồi ức khó xử. Chỉ là anh không thể không chế được bản thân, hễ sơ ý một chút, sự cảm thông lại trào lên, anh thường xuyên thấy xót xa cho cô, dù rằng từ lâu cô đã không cần anh xót nữa rồi.

Anh đứng thẳng người dậy, nói với cô bằng giọng công việc: “Cô hãy lo tiền đi. Năm viện hay phẫu thuật cũng đều phải có tiền.”

“Tôi không nghĩ được cách nào nữa.” Đàm Tĩnh dờ dẫm chấp nhận số phận, như một chú dê đang chờ bị mổ thịt. “Ghim cài áo của anh tặng tôi cũng bán rồi... trong nhà không còn thứ gì đáng tiền cả... tôi cũng chẳng còn người bạn nào có thể vay tiền cả...”

“Vậy thì cứ nhập viện trước, cô đi nộp tiền đặt cọc đi. Nhưng khi dùng hết tiền, bệnh viện sẽ dừng thuốc, cô nên nghĩ cho kỹ.”

Cô đột nhiên ngẩng lên nhìn anh, trong mấy giây đó, anh gần như muốn ngoảnh mặt đi, không muốn nhìn vào mắt cô. Trong mắt cô ám áp như cầu khẩn, bi thương, còn cả nỗi đau đớn sâu sắc đến gần như tuyệt vọng mà anh không muốn thấy. Cô giống như con dã thú bị ép tới đường cùng, ngay chút sức lực cuối cùng để giãy giụa cũng không còn nữa. Môi cô mấp má, dường như muốn nói điều gì đó, đúng lúc ấy, điện thoại của anh đổ chuông.

Gần như một loại bản năng, anh vội chộp lấy điện thoại, vừa hay có thể nhân cơ hội này tránh khỏi đôi mắt khiến người ta nhói lòng của Đàm Tĩnh.

Là Thư Cẩm gọi: “Anh ăn tối chưa?”

“Anh có ca cấp cứu, chắc phải mổ.”

“Dù thế cũng phải ăn chứ. Bác sĩ Nhiếp, em có thể đến đưa cơm, giao hàng toàn quốc đó.”

Anh hơi lúng túng, đôi khi Thư Cẩm rất thích đùa, nhưng không biết vì sao hôm nay anh lại không muốn nhận điện của cô, đặc biệt là lúc này. Anh bất giác đưa mắt nhìn sang Đàm Tĩnh rồi nói: “Em đợi một chút, lát anh gọi lại sao.”

“Không tiện nói chuyện à? Vậy em nói anh nghe cũng được. Bánh chèo rau cần được không? Em sẽ mua thịt về làm nhân bánh, ngon hơn mua

ngoài nhiều, với cả bánh chẻo đưa đến viện, nếu nguội anh có thể cho vào lò vi sóng hâm lại rồi ăn.”

“Thế nào cũng được.” Anh mở cửa đi ra ngoài nói với Thư Cầm. “Anh đang nói chuyện với người nhà bệnh nhân, không có việc gì thì anh ngắt máy trước đây.”

“Cũng được, vậy em đi siêu thị mua đồ. Tạm biệt anh!”

“Chào em.”

Anh ngắt máy, định thần, quay người lại, vừa đúng lúc thấy Đàm Tĩnh đi ra, sắc mặt cô vẫn tái nhợt như vậy, nhưng giọng nói không còn run nữa. Dường như vừa hạ một quyết tâm lớn, cô rất bình tĩnh nói với anh: “Cảm ơn anh, bác sĩ Nhiếp, tôi sẽ đi gom tiền ngay, phiền anh làm thủ tục nhập viện trước giúp tôi.”

Rồi không đợi anh nói gì, cô quay người đi ra ngoài hành lang, bóng cô đổ một đường dài thật dài dưới ánh sáng của những ngọn đèn sáng cả ngày lẫn đêm. Anh nhìn theo bóng lưng cô, hiu quạnh tựa ngọn cỏ dại trong làn gió thu, mỏng manh đến mức cảm giác chỉ cần chạm nhẹ vào là có thể vỡ vụn.

Kỳ thực, khi đi ra Đàm Tĩnh không hề có bất cứ cách nào để xoay tiền. Cô ngồi lại một lúc trong vườn hoa bệnh viện, nhưng có rất nhiều người đi qua đi lại, khiến cô không thể bình tĩnh được. Cô điễm lại hết một lượt tất cả người thân và bạn bè. Người thân... Từ khi mẹ qua đời, người bạn thân nhất của cô là Vương Vũ Linh, mà cửa hàng bánh ngọt sắp khai trương đã ngốn hết sạch tiền tiết kiệm của cô ấy và Lương Nguyên An. Vừa rồi, suýt nữa cô đã thốt ra một câu đáng sợ, chỉ một chút nữa thôi, nếu Nhiếp Vũ Thịnh không có điện thoại. Khi anh nhận điện, cô thầm cảm thấy may mắn, những đau khổ trong cuộc đời đã khiến cô trở nên ù lì chậm chạp, nhưng cô vẫn đoán được ai vừa gọi tới, là bạn gái của bác sĩ Nhiếp, người phụ nữ mà cô y tá nói là rất xinh đẹp, người đã phỏng vấn cô vào công ty, Giám đốc

Thư. Khi nhận điện, Nhiếp Vũ Thịnh thay đổi hẳn nét mặt, cô nghĩ, chắc vì anh rất để tâm đến Giám đốc Thư.

Cô ấy và Nhiếp Vũ Thịnh mới thực sự xứng đôi, mọi cử chỉ hành động đều là người cùng đi trên một con đường, chứ không như cô và Nhiếp Vũ Thịnh, đã cách nhau trăm sông nghìn núi rồi. Có lẽ đời này kiếp này, cô không nên có bất cứ liên quan gì đến anh nữa.

Cát bụi lại trở về cát bụi, việc gì mình đã làm thì mình phải chịu trách nhiệm. Cô chống tay lên trán, ngay cả sức để thở dài cũng không còn nữa, giờ cô nên làm gì đây?

Cuối cùng cô lấy điện thoại ra gọi cho Thịnh Phương Đình. Lúc này chắc anh đã truyền dịch xong, thông thường, anh nhất định sẽ nhân lúc này mà check mail một lúc, tiện thể xem tin tức luôn.

Quả nhiên nhận được điện của cô, anh nói: “Tôi rảnh, cô qua đi.”

Thấy Đàm Tĩnh có việc muốn nói, anh hơi ngạc nhiên, vì cô đã xin nghỉ để đưa con đi chơi. Vậy mà giờ cô lại gọi điện báo có việc cần nói với anh, ngữ khí không chỉ lo lắng mà còn đượm phần mệt mỏi. Anh nhớ hôm qua lúc về cô vẫn rất vui vẻ, không biết đã xảy ra chuyện gì mà chưa đến hai mươi tư tiếng cô đã thành ra thế này.

Khi nhìn thấy Đàm Tĩnh, anh hơi giật mình. Trong điện thoại cô có vẻ mệt mỏi, nhưng giờ nhìn cô như biến thành một người khác vậy. Dáng đi của cô hơi khập khiễng, lúc này anh mới nhận ra chân cô bị thương, nhìn lớp băng bên ngoài, có lẽ vết thương rất lớn. Ánh mắt anh chuyển từ chân lên gương mặt cô, chắc chắn cô đã khóc, đôi mắt vẫn còn sưng đỏ. Anh hỏi: “Có chuyện gì vậy?”

Đàm Tĩnh không biết nên nói từ đâu, sau cùng Thịnh Phương Đình đành phải kiên nhẫn hỏi từng câu một, rồi từ những câu trả lời hỗn loạn của cô, tổng kết ra khó khăn cô đang gặp phải: “Con trai cô bị bệnh tim bẩm

sinh, giờ đã nhập viện, nhưng hiện tại cô không có tiền đóng viện phí và thuốc thang, hy vọng được ứng trước lương.”

Cô vẫn đang trong thời gian thử việc, phải mở miệng thế này chắc hẳn đã bị ép đến đường cùng rồi.

Anh nghĩ một chút rồi nói: “Xin lỗi, công ty không có tiền lệ như vậy. Tôi nghĩ dù tôi có xin giúp cô thì khả năng được phê chuẩn cũng rất nhỏ.”

Cô cúi đầu, khẽ nói: “Tôi biết, tôi chỉ muốn thử xem.”

Thật ra cô không hy vọng gì nhiều, nhưng chỉ cần có một cơ hội nhỏ, cô cũng phải thử.

Thịnh Phương Đình bỗng cảm thấy không đành lòng. Trên thương trường, anh trước nay đều sát phạt quyết đoán, chưa bao giờ để đối thủ có bất cứ cơ hội phản kích nào. Trong cuộc sống, anh lạnh lùng lý trí, sắp xếp mọi việc đều vô cùng có trật tự, nhiều lúc anh cảm thấy mình là người sống theo lý trí nhiều hơn tình cảm. Nhưng không biết vì sao, anh thấy ghét sự lý trí đó của mình.

Thỉnh thoảng kích động một chút thì sao chứ?

“Thế này đi, tôi cho cô vay, ba vạn có đủ không?”

“Không, không cần đâu, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh hoảng hốt nhìn anh, “Xin lỗi, làm phiền anh rồi, lẽ ra tôi không nên đến đây.”

“Cô có thể trích một phần lương để trả tôi dần dần.” Anh nói, “Trẻ con bị bệnh là việc đáng lo nhất, mà giờ lại cần nhập viện gấp. Tôi cho cô vay, coi như cứu một mạng người, cũng như cô đã cứu tôi trong thang máy.”

“Tôi sợ tôi không trả được.” Đây là sự thật, sau thời gian thử việc liệu cô có được ở lại công ty không vẫn là dấu hỏi lớn. Với mức lương hiện giờ, để trả ba vạn tệ cô cũng phải không ăn không uống gần một năm. Huống hồ bệnh của Tôn Bình giống như cái hang không đáy, cô làm sao dành dụm được tiền cơ chứ?

Nợ Tôn Chí Quân là bất đắc dĩ, là việc sai lầm nhất cô từng làm. Giờ lại nợ thêm Thịnh Phương Đình, cô sẽ càng không biết phải làm sao mới được.

“Với sự chăm chỉ của cô, tôi tin cô sẽ trả được.” Thịnh Phương Đình đã quen ra quyết định, “Cứ thế đi, nước đã đến chân rồi, cô còn chần chừ cái gì? Cho con nhập viện trước đã, cô còn do dự thì chỉ khổ con thôi.”

Câu nói cuối cùng đã khiến nước mắt Đàm Tĩnh suýt trào ra. Nếu cô còn do dự thì không phải con chịu khổ mà là sắp mất mạng. Là một người mẹ, cô không có bất cứ sự lựa chọn nào nữa. Thịnh Phương Đình nói: “Đi nào, tôi cùng cô đi nộp tiền đặt cọc, tôi biết ở đây có thể dùng thẻ tín dụng.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại đi thăm Tôn Bình, anh cố thuyết phục bản thân rằng, ở địa vị một bác sĩ, chỉ cần làm hết sức là được. Nhưng bóng lưng của Đàm Tĩnh lúc ra đi thật sự khiến anh không sao chịu nổi. Lưỡng lự một chút, cuối cùng anh gọi cho Chủ nhiệm Phương. Hôm nay Chủ nhiệm Phương có một ca phẫu thuật đặc biệt, còn chưa ra khỏi phòng mổ đã nghe nói Nhiếp Vũ Thịnh gọi, biết anh nếu không phải chuyện cực kỳ quan trọng thì sẽ không gọi cho mình, tay ông vẫn cầm dao mổ, bèn bảo y tá giờ điện thoại áp vào tai mình, hỏi: “Có chuyện gì?”

“Chủ nhiệm Phương, bệnh nhân đầu tiên của hạng mục CM hôm nay phát bệnh nhập viện rồi. Người nhà bệnh nhân vẫn chưa xác định có nhận trợ cấp không. Cháu thấy tình hình của bệnh nhân không tốt, có lẽ không thể đợi được nữa. Tổ chức từ thiện có chương trình trợ giúp cho bệnh nhân tim bẩm sinh nhưng đối tượng lại là người nông thôn...”

“Nhiếp Vũ Thịnh, tôi dung túng cậu quá rồi phải không?”

Chủ nhiệm Phương tức giận gầm lên, “Nào cậu úng nước rồi hả? Rõ ràng biết không phù hợp điều kiện mà còn gọi tôi như có chuyện gấp lắm! Tôi đã quá dung túng cậu rồi! Bệnh nhân đó có quan hệ gì với cậu? Đến nỗi vì một chuyện bé bằng hạt đậu như thế mà phải gọi vào phòng mổ? Tôi cho cậu hay, ra khỏi đây tôi sẽ tính sổ với cậu!”

Cô y tá cầm điện thoại bị dọa cho chớp mắt liên hồi, cô chưa bao giờ thấy Chủ nhiệm Phương nổi giận đến thế, đặc biệt là với bác sĩ Nhiếp. Chủ nhiệm Phương nghiêng đầu, tỏ ý bảo cô ngắt máy, rồi tiếp tục chuyên tâm mổ.

Nhiếp Vũ Thịnh bị mắng một trận té tát, lúc này mới nhớ hôm nay Chủ nhiệm Phương có ca mổ đặc biệt, cú điện thoại này đúng là đã gọi không đúng lúc. Bác sĩ Lý ở bên cạnh cũng nghe thấy tiếng Chủ nhiệm Phương trong điện thoại, bèn nhìn Nhiếp Vũ Thịnh với ánh mắt đồng cảm, “Anh cũng thật là, bạn quá lú lẫn rồi à?” Nhiếp Vũ Thịnh cười khổ, không phải anh bạn đến lú lẫn, mà lúc nào cũng vậy, hễ gặp Đàm Tĩnh là anh lại lú lẫn.

Nhưng ngay lập tức, anh lại bận tối mắt. Xe cấp cứu chở tới một đứa trẻ mới mười tuổi, chơi ở công trường nơi bố làm việc, trượt chân ngã xuống hố xi măng cốt thép chưa khô, bị bốn sợi thép đâm vào người, làm tổn thương nhiều bộ phận nội tạng. Khoa ngoại hội chẩn, mở ra thì thấy một sợi thép chọc ngay phía dưới tim. Một chủ nhiệm khoa Tim đang làm phẫu thuật đặc biệt, một chủ nhiệm khác đang đi họp dưới tỉnh khác, một chủ nhiệm đang học bồi dưỡng ở nước ngoài, còn một chủ nhiệm nữa lại cũng đang trong phòng mổ. Chủ nhiệm khoa Ngoại không nghĩ nhiều, liền hỏi ngay: “Nhiếp Vũ Thịnh đâu, vừa rồi không thấy cậu ấy trong phòng Cấp cứu, mau gọi đến phẫu thuật tim đi.”

Ngoài mấy vị đức cao vọng trọng, trong lớp trẻ, người có kỹ thuật mổ tim giỏi nhất có lẽ chỉ có Nhiếp Vũ Thịnh. Trong phòng mổ, chỉ riêng người phụ trách của mỗi khoa đã có đến bốn năm người, Nhiếp Vũ Thịnh được gọi đến, lập tức chăm chú nghĩ cách rút sợi sắt ra. Vị trí của sợi sắt đó rất hiểm, chỉ cần động nhẹ là có thể tổn thương đến tim. Anh phối hợp với bác sĩ phụ trách lồng ngực, cẩn trọng từng bước, rút sợi sắt ra. Đến khi xử lý xong vết thương phía dưới tim cho bệnh nhân, anh mới nhận ra toàn thân mình đã ướt đầm mồ hôi.

Những người còn lại vẫn đang bận rộn, khi anh ra khỏi bàn mổ, chủ nhiệm Hàn khoa Ngoại Gan mật cũng xử lý xong một sợi sắt cắm trong gan. Chủ nhiệm Hàn cùng anh ra ngoài cởi găng rửa tay, hỏi: “Sao hôm nay cậu không đi thăm bố?”

“Chiều nay phòng Cấp cứu nhiều việc, tôi bận đến tối mất.”

Lúc này anh mới thấy đói, bụng lép kẹp, ngẩng lên nhìn đồng hồ thấy đã bảy giờ.

“Bên ngoài có phóng viên, chúng ta ra cửa sau.”

Ngoài cửa, phóng viên của mấy kênh truyền hình đã kéo đến. Khi đưa trẻ kia được cứu lên thì họ đã đến rồi, còn đi theo cả đoạn đường đến tận bệnh viện. Vết thương nghiêm trọng như vậy khiến ai cũng vô cùng lo lắng. Nhân viên hành chính của bệnh viện ra ứng phó với phóng viên, nói hiện giờ vẫn đang làm phẫu thuật, tình hình không lạc quan lắm. Người nhà đưa trẻ đó khóc đến khản cả tiếng, các phương tiện truyền thông lập tức kêu gọi đóng góp, vì chi phí thực hiện ca phẫu thuật này người nhà đưa trẻ căn bản không thể trả được.

Chủ nhiệm Hàn lắc đầu thở dài. Nhiếp Vũ Thịnh cũng thở dài, hằng ngày ở bệnh viện, những việc như thế này xảy ra quá nhiều, đến mức người ta không còn cảm giác gì nữa. Vì thế Chủ nhiệm Phương mới bảo đây là chuyện nhỏ như hạt đậu. Những người trong phòng Cấp cứu có ai là không nguy hiểm đến tính mạng? Nhiều nhất là một ngày Nhiếp Vũ Thịnh phải mổ năm ca thì sống ba, chết hai. Người nhà bệnh nhân được cứu khóc ròn, người nhà bệnh nhân không qua khỏi cũng khóc ròn. Nhưng anh có thể làm gì chứ? Anh đâu phải thần tiên, chỉ có thể cố gắng hết sức mà thôi.

Anh đi thang máy xuống tầng dưới thì nhận được điện thoại của bác sĩ báo Tôn Bình đã nhập viện. Vì Tôn Bình là bệnh nhân của anh nên họ gọi đến hỏi xem anh có dặn dò gì không. Nhiếp Vũ Thịnh thoáng sững người, Đàm Tĩnh rút cuộc cũng kiếm được tiền rồi, người phụ nữ này quả là giỏi giang hơn anh tưởng. Anh liền nói: “Để tôi xem tình hình của bệnh nhân.”

“Giường số 39.”

Phàm là những giường có số đuôi “9” đều là giường bổ sung, bệnh viện quanh năm chật ních người, không bao giờ sắp xếp hết được những ca xếp hàng chờ mổ, đến nỗi phải kê thêm giường cho bệnh nhân ngoài hành lang. Năm ngoái bệnh viện đã xây thêm một tòa nhà nhưng vẫn không đủ.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy rất mệt mỏi, đứng liền ba tiếng trên bàn mổ, cơm tối chưa kịp ăn, còn phải gặp Đàm Tĩnh.

Anh cảm thấy gặp Đàm Tĩnh còn tốn hao tâm lực hơn bất cứ ca mổ phức tạp nào. Mỗi lần nhìn thấy cô, anh lại ước giá như mình chưa từng quen biết cô.

Điều khiến Nhiếp Vũ Thịnh bất ngờ là, trong phòng ngoài Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh ra, còn có Thịnh Phương Đình. Nhiếp Vũ Thịnh nhớ người này là đồng nghiệp bị xuất huyết dạ dày của Thư Cẩm, chính anh đã tìm người để sắp xếp cho anh ta nhập viện. Thịnh Phương Đình vẫn mặc quần áo bệnh nhân, thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh ta khách sáo nói: “Bác sĩ Nhiếp, tôi còn chưa cảm ơn anh!”

Anh đành bắt tay Thịnh Phương Đình, Thịnh Phương Đình nghe nói anh là bác sĩ điều trị chính cho Tôn Bình, lập tức quay sang bảo Đàm Tĩnh: “Bác sĩ Nhiếp rất giỏi, cô yên tâm.”

Đàm Tĩnh không lên tiếng, Nhiếp Vũ Thịnh cúi người nhìn bản điện tâm đồ trên thiết bị, lại quay sang hỏi y tá mấy câu, chưa kịp viết dặn dò thì nghe có tiếng giày cao gót. Rồi có người đẩy cửa ra, một giọng nói ngọt ngào vang lên: “Bác sĩ Nhiếp, bạn gái anh đến đưa cơm cho anh này.”

Thư Cẩm cầm hộp bánh chèo, mỉm cười đứng sau cô y tá đẩy cửa vào, vừa nhìn rõ những người có mặt trong phòng, cô bất giác ngẩn người, Thịnh Phương Đình bèn lên tiếng chào trước: “Giám đốc Thư!”

“Giám đốc Thịnh!” Cô nhìn Thịnh Phương Đình mặc quần áo bệnh nhân, rồi lại nhìn về mặt tiêu tụy của Đàm Tĩnh, hoàn toàn không hiểu chuyện gì đang xảy ra.

“Con trai Đàm Tĩnh nhập viện rồi, tôi qua thăm.” Thịnh Phương Đình nói ngắn gọn.

“Ồ!” Thư Cẩm quan tâm hỏi, “Cháu bị sao vậy? Có nghiêm trọng không?”

“Chúng ta đừng chen chúc ở đây nữa.” Nhiếp Vũ Thịnh bảo Thư Cẩm, “Em đợi anh ở văn phòng.”

Anh không thích Thư Cẩm và Đàm Tĩnh cùng đứng trong một căn phòng, đặc biệt là ở trước mặt anh, nó khiến anh có cảm giác như mình phản bội gì đó vậy. Rõ ràng anh và Đàm Tĩnh đã kết thúc từ lâu, rõ ràng Thư Cẩm cũng không phải loại người nhỏ nhen. Nhưng anh vẫn cảm thấy không nên để hai người phụ nữ này đứng cạnh nhau, đặc biệt là trước mặt anh.

“Giám đốc Thịnh cũng tới văn phòng tôi ngồi một lát đi.”

“Thôi, tôi phải về phòng đây, lát nữa y tá sẽ đến đo nhiệt độ và huyết áp.”

Thư Cẩm theo anh đến văn phòng, Thịnh Phương Đình cũng về phòng. Trước khi đi Nhiếp Vũ Thịnh liếc thấy Đàm Tĩnh đã bình tĩnh hơn nhiều, cũng không còn tuyệt vọng như hồi chiều nữa. Cô lặng lẽ ngồi cạnh giường, chăm chú vuốt cánh tay đang truyền dịch, để thứ chất lỏng lạnh lẽo kia được ấm hơn. Anh thâm nhủ, rốt cuộc mình đang nghĩ gì vậy? Tại sao một việc đã kết thúc, đã rõ ràng, anhiển nó trở nên rối loạn thế này?

Thư Cẩm không nhận ra anh có gì khác lạ, với cô, Nhiếp Vũ Thịnh lúc nào cũng như vậy, uể oải, ngại nói chuyện. Hơn nữa lúc đến cô còn nghe nói anh vừa xong một ca mổ quan trọng. Phóng viên vẫn chưa đi, đứa trẻ bị ngã ở công trường vẫn chưa thoát khỏi nguy hiểm.

Bánh chẻo vẫn còn nóng, cô ngồi xuống nhìn anh ăn, rõ ràng anh chẳng có hứng ăn uống, nhưng vẫn chau mày, cắn từng miếng ăn như uống thuốc. Khi ăn ở nhà ăn, nếu không hợp khẩu vị, anh vẫn ép mình ăn như vậy. Anh cần nạp thêm năng lượng, ca phẫu thuật buổi chiều đã khiến anh tiêu hao sạch thể lực.

“Chúng ta quyên chút tiền cho đứa trẻ ấy đi.” Đột nhiên Thư Cầm nói, khiến Nhiếp Vũ Thịnh suýt nữa cắn phải lưỡi, anh ngẩng lên nhìn cô, hỏi: “Sao bỗng nhiên em lại muốn quyên tiền?”

“Đứa trẻ ấy rất đáng thương, mới từng ấy tuổi đã phải chịu khổ như vậy.” Thư Cầm động lòng trắc ẩn, “Anh ở bệnh viện mãi thành ra máu lạnh thôi.”

Không phải anh máu lạnh, chỉ là anh... đồ ky.

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng cảm thấy miếng bánh chẻo nghẹn lại nơi cổ, miễn cưỡng cũng không sao nuốt nổi nữa. Anh nói: “Em muốn cho thì cho, dù sao anh cũng sẽ không cho cô ta tiền nữa đâu.”

“Cho nữa?” Thư Cầm ngạc nhiên hỏi, “Anh từng cho người ấy tiền rồi sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm miệng lại, nhận ra mình lỡ lời. Anh đã quá mệt rồi, tinh thần không quản được cảm xúc nữa. Khi nhìn thấy Thịnh Phương Đình, anh đã nhạy cảm nhận ra điều gì đó. Thịnh Phương Đình là cấp trên của Đàm Tĩnh, lần trước Đàm Tĩnh đưa anh ta vào viện, giờ Tôn Bình nhập viện, anh ta lại từ phòng bệnh qua thăm. Anh cứ có cảm giác quan hệ giữa Đàm Tĩnh và Thịnh Phương Đình đã vượt quá giới hạn cấp trên cấp dưới thông thường. Chắc chắn giữa họ có điều gì đó, tuy anh không muốn nghĩ quá nhiều về Đàm Tĩnh, nhưng anh đồ ky.

Anh đồ ky người đó có thể quang minh chính đại đứng cùng cô, có thể công khai, thoải mái quan tâm đến cô.

“Bón sợi thép, em nghe mà rùng cả mình. Bây giờ đám trẻ có bố mẹ đi làm ăn xa thật đáng thương, khó khăn lắm mới nghỉ hè được đến chỗ bố mẹ, vậy mà không phải chết đuối thì lại gặp chuyện thế này. Vừa rồi y tá còn nói với em, ngoài tim ra, gan, phổi, lá lách của thằng bé cũng bị thương, gân đứt xương gãy... Một đứa trẻ mà phải chịu khổ như vậy, thật đáng thương! Bất kể anh có góp tiền hay không, em cũng đưa hai nghìn tệ cho bố mẹ của cậu bé ấy. Nhìn cô ấy khóc thật đáng thương.”

Nhiếp Vũ Thịnh bây giờ mới biết mình hiểu nhầm, vội hỏi: “Em muốn nói chuyện quyên tiền cho đứa bé bị ngã à?”

“Đương nhiên rồi.” Thư Cầm không hiểu, “Anh tưởng em cho ai chứ?”

“Không có gì.” Anh gấp một cái bánh chẻo để lấp liếm, buồn bực cắn một miếng, rõ ràng là đồ ăn tươi ngon, nhưng anh chỉ cảm thấy cổ họng đau buốt, nuốt xuống một cách khó khăn.

Ăn xong bánh chẻo, Nhiếp Vũ Thịnh chào các đồng nghiệp trực đêm rồi cùng Thư Cầm đến phòng bệnh gan thăm bố mình. Phòng bệnh khoa Gan ở tòa nhà khác, khi họ đi xuống, vừa hay gặp Vương Vũ Linh đang đi lên. Vũ Linh vẫn nhận ra Nhiếp Vũ Thịnh, lên tiếng chào: “Bác sĩ Nhiếp.”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu, thấy Vương Vũ Linh tay cầm hộp cơm, hẳn là ra mua cơm cho Đàm Tĩnh, chẳng trách lúc này không thấy cô trong phòng bệnh. Biết cơm hộp bên ngoài bệnh viện vừa đắt vừa không ngon, anh nói: “Phía sau phòng khám bệnh có nhà ăn, tám tệ một suất trứng xốt cà chua.”

Vương Vũ Linh không ngờ anh lại chủ động nói với mình điều này, vội vàng cảm ơn. Cô cứ cảm thấy có gì đó khác lạ, mãi tới khi vào phòng, nhìn thấy Đàm Tĩnh mới thực hiểu ra khác lạ ở đâu. Vừa đưa hộp cơm cho Đàm Tĩnh, cô vừa nói: “Này, vừa rồi tớ gặp bác sĩ Nhiếp, có chuyện này lạ lắm.”

Đàm Tĩnh chẳng còn lòng dạ nào mà ăn uống, cô đón lấy hộp cơm, cầm đũa lên, nhưng chỉ khều khều được mấy hột cơm. Vương Vũ Linh lại kể tiếp: “Anh ta nói với tớ phía sau phòng khám bệnh có nhà ăn, tám tệ một

suất trứng xốt cà chua. Này, Đàm Tĩnh, sao anh ta biết tớ muốn mua trứng xốt cà chua? Lúc chán ăn, cậu chỉ nuốt được có trứng xốt cà chua, cậu nói xem có phải anh ta rất thần kỳ không? Ngay cả việc tớ muốn mua gì anh ta cũng biết...”

Đàm Tĩnh làm như không nghe, chỉ cầm đũa lùa cơm vào miệng, ăn mà chẳng thấy vị gì. Bên cạnh, Vương Vũ Linh vẫn thao thao nói chuyện gì đó. Anh vẫn nhớ mỗi khi gặp chuyện, cô chỉ ăn được mỗi trứng xốt cà chua, thói quen này là do mẹ cô tạo nên. Hồi nhỏ mỗi khi cô ốm, mẹ lại làm trứng xốt cà chua trộn với cơm, ăn hơi chua chua, dễ nuốt. Về sau mỗi khi không ngon miệng, chẳng ăn được gì, cô chỉ có thể ăn trứng xốt cà chua. Đạo mang thai cô bị nghén rất nặng, mấy tháng cuối hay bị nôn, nôn rồi ăn, ăn rồi lại nôn, bữa nào cũng trứng xốt cà chua.

“Đang nghĩ gì vậy?” Cuối cùng Vương Vũ Linh cũng nhận ra cô đang thất thần.

“Không có gì, tớ chẳng ăn nổi nữa đâu, chỉ mm Bình Bình một cái thôi.”

“Cậu đừng lo quá! Giờ đã nằm viện rồi, giám đốc lại cho cậu vay tiền...”

“Phí phẫu thuật vẫn chưa biết đào đâu ra...” Đàm Tĩnh chau mày, cô thở dài chua xốt: “Có lúc tớ nghĩ, đưa nó đến thế giới này rốt cuộc là đúng hay sai?”

“Phỉ phui cái mồm, cậu đang nghĩ linh tinh cái gì vậy? Bệnh của Bình Bình không phải do cậu, có ai không mong con cái mình sống yên bình chứ...”

Vì thế cô mới đặt tên con là Bình, Bình trong bình an. Thằng bé vừa sinh ra đã bị chẩn đoán mắc bệnh tim bẩm sinh, nên tâm nguyện lớn nhất, cũng như duy nhất của cô, là mong sao con lớn lên một cách bình yên.

Thư Cầm cũng cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh rất lạ, anh vốn ít nói, hiếm khi chủ động nói chuyện với người lạ. Ngay cả khi ở bên người bạn lâu năm là cô đây, lúc nào cũng là cô nói nhiều hơn. Cô không quen Vương Vũ Linh, cứ nghĩ rằng đó là người nhà của bệnh nhân nào đó. Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với Vương Vũ Linh cô cũng không lấy làm lạ, người nhà bệnh nhân khách sáo chào hỏi anh, anh thường sẽ khách sáo đáp lại. Nhưng nói đến trứng xốt cà chua thì thật sự không giống phong cách của anh rồi.

Ra khỏi tòa nhà, Thư Cầm không kìm được hỏi: “Nếu em nhớ không nhầm thì anh chưa bao giờ ăn trứng xốt cà chua, hơn nữa còn rất ghét xốt cà chua.”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn cô: “Em muốn nói gì thì nói đi.”

“Làm sao anh biết người vừa rồi mua trứng xốt cà chua?”

“Anh nhìn thấy qua hộp cơm cô ấy cầm, có màu đỏ, màu vàng, đương nhiên là trứng xốt cà chua.”

Thư Cầm nhất thời ghen hòng, đành nói: “Không ngờ năng lực quan sát của anh lại nhạy bén như vậy.”

“Bọn anh là bác sĩ ngoại khoa, thường thường khi mổ ra, trong vòng vài giây phải tìm thấy mạch máu, đó không phải là nhạy bén mà là bản năng nghề nghiệp.”

Thư Cầm không nói gì thêm, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình thật đáng xấu hổ. Bao nhiêu năm qua rồi, vậy mà anh vẫn nhớ thói quen của Đàm Tĩnh. Anh chưa bao giờ mua trứng xốt cà chua ở nhà ăn nhưng lại buột miệng nói cho Vương Vũ Linh biết giá. Có lẽ mỗi lần nhìn, không phải anh nhìn mà như không thấy, mà là hết sức không muốn nhớ, nhưng lại không thể quên được giá của nó.

CHƯƠNG 13

Tinh thần ông Nhiếp Đông Viễn khá tốt, có điều các loại trị liệu khiến sắc mặt của ông tái đi, tóc bắt đầu rụng, không ăn uống được gì. Gặp con trai, ông rất vui, thấy anh dẫn theo Thư Cầm ông lại càng vui hơn: “Tiểu Thư, sao lại mang hộp giữ nhiệt thế kia, đem gì ngon cho bác à?”

“Bác phải ăn kiêng mà, cháu không dám mang gì vào, sợ bác sẽ lại vút đi. Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay tặng ca nên cháu đem chút bánh chẻo cho anh ấy”.

“Cháu đừng đối tốt với thằng bé này quá, cứ thế nó sẽ không biết điều đâu. Lần sau gói bánh chẻo nhớ phân bác một nửa, bác sĩ bảo bác ăn được bánh chẻo.”

Thư Cầm cười nhận lời, Nhiếp Vũ Thịnh ra ngoài nói vài câu với bác sĩ trực ban, rồi quay lại xem số liệu về bệnh trạng của bố. Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Đừng xem nữa, bố anh không chết trong một sớm một chiều được đâu. Hơn nữa đây đâu phải chuyên khoa của anh, đọc thì hiểu gì chứ?”

“Những thứ chung chung con vẫn hiểu được.” Nhiếp Vũ Thịnh đặt bản báo cáo kiểm tra về chỗ cũ, bình thản đáp.

Phòng của bố anh là phòng VIP, rất rộng, điều kiện cũng rất tốt. Tivi tinh thể lỏng treo trên tường đang phát tin tức, vừa hay có tin về đứa bé bị ngã trong công trường chiều nay, đưa đến bệnh viện mổ mắt bảy tám tiếng, hiện giờ đã vào ICU^[1].

[1] Khu chăm sóc đặc biệt.

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Ừa, đó không phải bệnh viện này sao? Nhà đó trông con thế nào vậy? Sao lại đưa nó đến công trường? Xảy ra chuyện như vậy rất nguy hiểm. Tôi phải gọi cho Tổng giám đốc bất động sản bên ấy, công trường của chúng ta không thể để xảy ra chuyện đó được.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Con cái của những công nhân xuất thân nông thôn đến kỳ nghỉ hè không có nơi nào để đi cả. Nhưng đúng là có vấn đề

trong khâu quản lý ở công trường, không nên để trẻ chưa thành niên vào trong, lại không đội mũ bảo hiểm, ngã như vậy làm tổn thương rất nhiều bộ phận trong cơ thể, đầu cũng bị thương ngoài da, cả khoa Ngoại đều tất bật suốt buổi chiều vì đứa trẻ đó. Phần tim do con phụ trách bị một sợi sắt cắm vào, dịch lên vào mi li mét có lẽ không còn mạng nữa rồi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn chau mày: “Vết thương đó có lành được không?”

“Còn phải trông vào may mắn nữa, nếu vượt qua được đêm nay, chưa biết chừng tình hình sẽ lạc quan hơn.”

Ti vi lại nói có người trong bệnh viện đang quyên góp tiền cho đứa bé, ông Nhiếp Đông Viễn sực nhớ ra: “Viện phí của đứa bé đó là bao nhiêu?”

“Không biết nữa, ICU đắt như thế, xem nó phải ở bao lâu, lại cộng thêm phí mổ cấp cứu, chắc cũng đến hơn hai vạn.”

“Anh đi nói với bố mẹ của đứa bé, viện phí bố trả, cứ yên tâm điều trị.”

Nhiếp Vũ Thịnh kinh ngạc nhìn bố mình. Ông Nhiếp Đông Viễn cũng không phải chưa từng làm từ thiện, tập đoàn Đông Viễn từng quyên góp xây hơn chục trường tiểu học ở những vùng nghèo đói khó khăn, còn đưa cả phóng viên theo đến vùng núi phía Tây Nam Quý Châu làm từ thiện. Có điều, thực lòng ông ủng hộ các hoạt động từ thiện rất đơn giản, một là để xây dựng hình ảnh cho công ty, hai là nhằm được giảm thuế hợp pháp.

“Sống đến ngày hôm nay mới hiểu tiền là gì, mệnh là gì.” Ông Nhiếp Đông Viễn dường như rất thương cảm, “Chẳng biết bố có sống được đến lúc nhìn thấy mặt cháu không, cứu mạng con người ta coi như tích chút đức.”

Thư Cẩm vội nói: “Bác đừng bi quan như vậy, thật ra chuyên gia cũng nói rồi mà, nếu chịu khó kiên khem, giữ vững hiệu quả điều trị thì sống thêm tám đến mười năm nữa là bình thường. Khoa học bây giờ phát triển như thế, trong nước ngoài nước có biết bao nhiêu loại thuốc, bác điều trị vài

năm chưa biết chừng, thế giới lại phát minh ra loại thuốc mới, có thể trị khỏi hoàn toàn.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Không phải bác giục các con kết hôn đâu.” Đoạn ông thở dài, “Chỉ là số mệnh rồi cũng đến khi kết thúc, không thể miễn cưỡng được. Trước đây bác luôn cho rằng mình hơn người, dù có già cũng không đến nỗi hờ đồ như người ta. Giờ mới biết, thì ra mình đã già thật rồi, suy nghĩ cũng giống hệt người khác. Một người có thể sống đến già, sau khi nghỉ hưu thì ở nhà rảnh rang trông cháu, mới đúng là hạnh phúc.”

Nhiếp Vũ Thịnh không thể không chen vào: “Bố đừng nghĩ ngợi lung tung nữa, phối hợp điều trị cho tốt, tuần sau còn phải họp hội đồng quản trị đây.”

“Đúng rồi.” Ông Nhiếp Đông Viễn lấy lại tinh thần, “Anh làm hai việc này cho bố, một là gọi điện cho Tổng giám đốc Tường bên bất động sản, hai là gọi cho Thư kí Trương bảo cậu ấy đến bệnh viện nộp viện phí cho đứa bé kia.”

Từ sau khi bị bệnh, thỉnh thoảng ông cũng sai Nhiếp Vũ Thịnh làm một vài việc, phần lớn là những việc nhỏ nhặt thế này. Nhiếp Vũ Thịnh liền đi ngay đến bệnh viện, thay mặt ông Nhiếp Đông Viễn góp mười vạn cho đứa trẻ kia, gửi vào tài khoản bệnh viện coi như tiền đặt cọc năm viện, còn nói những chi phí tiếp theo sẽ do quỹ từ thiện của tập đoàn Đông Viễn phụ trách. Người nhà đứa bé cảm ơn rối rít, Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nhìn cảnh tượng đó nên đã tránh đi từ sớm, không hề lộ diện. Ông Nhiếp Đông Viễn đương nhiên cũng không thể lộ diện.

Nhưng sau khi làm xong các việc đó, thư ký Trương vẫn đến phòng bệnh của ông Nhiếp Đông Viễn đưa cho Nhiếp Vũ Thịnh một cuốn sổ địa chỉ: “Đây là cách thức liên lạc với tổng giám đốc tất cả các công ty trực thuộc tập đoàn, cùng các quan chức quản lý cấp cao và cấp trung của tập đoàn.”

“Đưa tôi làm gì?”

“Ông Nhiếp đang ốm, lại nằm ở viện của cậu, có những lúc tôi không có ở bên cạnh, nếu ông ấy muốn gọi điện thoại thì tìm cậu sẽ tiện hơn.”

“Được rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh cũng không bận tâm nhiều liền nhận lấy.

“Còn nữa, ông Nhiếp nói phải gọi điện cho Tổng giám đốc Tường, cậu đừng quên.”

“Tôi biết rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy chuyện này cũng không có gì to tát, nhìn đồng hồ thấy còn sớm, liền gọi cho Tổng giám đốc Tường bên bắt động sản, truyền đạt ý của ông Nhiếp Đông Viễn. Tổng giám đốc Tường trong điện thoại rất khách khí, hứa ngày mai sẽ triệu tập cuộc họp khẩn cấp, thông báo cho các công ty con trên toàn quốc cùng với bên B giám sát đơn vị thi công thanh tra công trường, quy phạm chế độ, tổ chức tháng an toàn. Nói xong việc công, ông ta lại hỏi thăm tình hình ông Nhiếp Đông Viễn, an ủi Nhiếp Vũ Thịnh vài câu rồi mới ngắt máy.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh rời khỏi bệnh viện thì đã là lúc phòng bệnh tắt đèn. Trên xe, Thư Cầm không tìm được phì cười thành tiếng. Nhiếp Vũ Thịnh không hiểu, hỏi: “Em cười gì vậy?”

“Em cười anh là Tôn Ngộ Không, làm thế nào cũng không thoát khỏi bàn tay Phật Tổ Như Lai.”

“Em muốn nói bố anh?”

“Đúng thế.” Thư Cầm nhìn anh cười, “Bác bảo anh gọi điện thoại là anh gọi, anh có bao giờ nghĩ mình gọi với thân phận gì không?”

“Còn thân phận gì được nữa, không phải con trai ông ấy sao?”

“Em đoán... ông Tường kia rất khách sáo với anh.”

“Cấp dưới của bố anh lúc nào cũng khách sáo với anh.”

“Tôi nay lại khác, anh không thấy ông ấy đặc biệt khách sáo sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ một lát rồi nói: “Đặc biệt khách sáo thì không. Nhưng ông ta nói sẽ làm cái gì mà thảng an toàn ở các công trường của công ty con trên toàn quốc, hỏi ý anh thế nào. Anh chẳng hiểu gì về ngành của họ, căn bản không hiểu tại sao lại hỏi ý kiến anh, chỉ bảo ông ta cứ tự liệu mà làm.”

“Thái tử gia ơi là thái tử gia, người ta coi anh là người kế nhiệm ghế Chủ tịch Hội đồng quản trị rồi, đương nhiên sẽ hỏi ý kiến của anh về phương án họ đưa ra. Anh còn bảo cứ liệu mà làm, gặp phải ông chủ như anh thì người ta xui xẻo rồi.”

“Anh chỉ thay mặt bố gọi cho ông ta...”

“Người ta coi anh là thái tử giám quốc rồi, anh vẫn còn lơ ngơ thế à.”

“Bố anh đã bảo ông sẽ không ép anh tiếp nhận sự nghiệp.”

“Thế anh định làm gì với cả cái tập đoàn Đông Viễn đây? Đó là công ty đã lên sàn chứng khoán, nói một câu không phải, nhớ chẳng may bác gặp chuyện gì, quyền sở hữu cổ phần đều thuộc về anh, đến lúc đó anh định thế nào? Không lẽ anh nói với tất cả cổ đông là, tôi không hiểu gì cả, cũng không muốn quản, các anh cứ liệu mà làm à?”

“Nghĩ một cách lạc quan thì ít nhất trong mấy năm nữa sẽ không xảy ra chuyện đó.”

“Vì thế trong mấy năm này, bác trai sẽ dần dần dẫn anh vào vị trí quản lý. Nhiếp Vũ Thịnh, anh chấp nhận số phận đi, ai bảo anh là con trai độc nhất chứ?”

“Anh không phải con độc nhất, bố anh còn một người con nữa. Vì thế anh vẫn luôn cho rằng mình không thể thừa thừa cho ông ấy được.”

Thư Cẩm kinh ngạc, sững người ra.

“Anh chưa kể với em... Thật ra ngoài em, anh mới chỉ nói cho một người thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh bất giác siết chặt vô lăng, như thể thứ anh đang bóp chặt không phải vô lăng mà là cổ họng của vận mệnh mưa bão mười năm trước, anh bỏ nhà đi tìm Đàm Tĩnh giữa mưa to gió lớn. Lúc đó anh có cảm giác mình đã bị cả thế giới bỏ rơi. Những đứa trẻ lớn lên trong gia đình chỉ có bố hoặc mẹ thường rất nhạy cảm với gia đình, với tình yêu thương từ bố mẹ. Đó cũng là lí do tại sao ban đầu anh lại tiếp cận Đàm Tĩnh. Vì cô cũng lớn lên trong gia đình chỉ có mẹ.

Đàm Tĩnh mở cửa nhìn thấy anh, ánh mắt đó cả đời này anh cũng không quên được. Cô kéo anh vào nhà, lấy khăn lau tóc cho anh, quần áo anh đã ướt nhẹp dính chặt vào người, lạnh đến mức toàn thân run rẩy. Anh hỏi: “Đàm Tĩnh, nếu anh không có bất cứ thứ gì, liệu em còn thích anh không?”

Lúc đó cô trả lời: “Cho dù anh là tên ăn mày đầu đường xó chợ, em vẫn thích anh!”

Định nghĩa về tình yêu của thanh niên mười bảy mười tám tuổi vẫn chỉ là thích. Đàm Tĩnh ít tuổi hơn anh, nhưng hôm đó cứ ôm anh như ôm một đứa trẻ mà dỗ dành. Hôm sau anh sốt cao, nhưng cô lại không thể không về trường. Cô đành lấy một cái đĩa, đổ chút nước, cho mấy hạt đậu vào, cười bảo anh: “Bao giờ đậu nảy mầm thì em về.”

Rất nhiều chuyện cũ, những khoảng thời gian bên nhau, những ký ức cả vui lẫn buồn, thì ra tất cả vẫn nguyên vẹn trong tâm trí anh, chưa bao giờ mất đi.

Bao năm nay, mỗi khi ở một mình, anh lại theo thói quen bỏ vài hạt đậu vào một cái đĩa đựng nước, để lên bệ cửa sổ, ngồi nhìn chúng dần nảy mầm. Ban đầu mầm cây trắng trắng mập mập, rồi dần đổi thành màu xanh, cuối cùng sẽ trở nên vừa dài vừa mảnh.

Nỗi xót xa ban đầu cuối cùng đã trở thành tỉnh ngộ. Đàm Tĩnh sẽ không bao giờ quay về nữa, dù anh có chờ đợi thế nào, dù anh có mong chờ ra sao, dù mầm cây mọc dài thế nào chẳng nữa. Thậm chí, sự chờ đợi đó ngay từ ban đầu đã là khởi nguồn của một bi kịch. Làm gì có hạt đậu nào sinh trưởng được thành quả đậu khi ngâm trong nước? Chẳng qua nó cũng chỉ có thể mọc mầm, rồi cuối cùng, vì không có cội rễ, không có dinh dưỡng, mà dần khô héo đi. Giống như tình yêu của anh và cô vậy, ban đầu khi mới chớm nở, cũng chỉ là niềm mơ ước giản đơn như thế, nhưng nó đã được định sẵn rằng không có kết quả.

Thư Cẩm không truy hỏi còn ai biết bí mật này, cũng không hỏi đứa con kia của ông Nhiếp Đông Viễn là người thế nào. Cô biết Nhiếp Vũ Thịnh không cần sự an ủi, anh chỉ cần nơi để trút bí mật mà thôi. Khi biết được điều này, chắc chắn anh đã bị tổn thương sâu sắc. Tuy rằng nhìn bề ngoài anh có vẻ lạnh lùng, thanh cao, nhưng thật ra anh lại là người nhạy cảm mà yếu đuối. Anh quá coi trọng tình thân và tình yêu, cũng quá nặng tình, nên chỉ cần tổn thương một lần, cũng như lấy mạng anh rồi

Trước đây, khi biết được chân tướng, chắc hẳn anh vô cùng khủng hoảng và đau khổ. Người an ủi anh khi ấy có lẽ chính là cô bạn gái trước, người duy nhất từng chia sẻ bí mật này với anh, người duy nhất anh từng toàn tâm toàn ý tin tưởng.

Cũng là người duy nhất mà bao năm nay anh vẫn chưa thể thực sự buông tay.

Thư Cẩm chợt cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh thật may mắn, có những người cả đời cũng không gặp được người khiến mình khắc cốt ghi tâm, có người gặp được nhưng rồi càng ngày lại càng xa nhau. Nhiếp Vũ Thịnh thì khác, anh đã chia sẻ mọi điều từ sâu thẳm đáy lòng với người đó, từng yêu một người bằng trọn vẹn con tim, dù rằng cuối cùng bị tổn thương, nhưng anh cũng đã có được một khoảng thời gian không hối tiếc.

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng suốt dọc đường về, cuối cùng, trước khi anh xuống xe, cô mới nói: “Anh đừng trách bác trai, bác ấy không có lỗi gì với anh, nhưng lại có lỗi với người con kia.”

“Anh biết.” Nhiếp Vũ Thịnh cười đầy chua xót, “Mọi việc đã qua lâu rồi, thật tình, nói ra được cũng rất nhẹ nhõm. Anh đã giữ chuyện này trong lòng bao nhiêu năm, cuối cùng cũng có thể trải lòng thổ lộ rồi.”

Thật ra, anh quên mất rằng mình từng nói chuyện này với một người từ nhiều năm trước, nhưng điều đó khác mà, phải không nhỉ? Thư Cầm nghĩ bụng, anh vẫn coi cô là bạn, là tri kỷ nhiều hơn. Còn người kia, lại là một phần của cuộc đời anh. Anh chưa từng coi cô ấy là người ngoài, nên không cảm thấy khó khăn khi chia sẻ những điều đó với cô ấy.

“Anh ngủ sớm đi, đừng nghĩ ngợi nhiều quá!”

“Ngủ ngon!”

“Ngủ ngon!”

Thư Cầm khởi động xe, lái trở lại đường lớn. Ánh đèn từ những ngôi nhà hai bên đường dần thưa thớt hẳn đi. Thành phố chìm dần vào giấc ngủ, những ngọn đèn màu trên phố vẫn nhấp nháy sáng, nhưng rất nhiều người đã ngủ rồi.

Đèn từ các ngôi nhà dần tắt, xe cộ trên đường cũng ít hơn hẳn. Thư Cầm mở radio, trên đài đang phát một bài tình ca, giọng hát khàn khàn vang lên:

Anh chưa từng kháng cự nỗi sức hấp dẫn của em

Dù rằng em chưa từng say đắm anh

Nhưng anh vẫn luôn mỉm cười nhìn em

Tình ý của anh mãi nồng nàn trong ánh mắt

...

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Mặc cho bản thân ảo tưởng về chúng

Rằng em yêu anh, yêu anh đến cùng

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Tin chắc mình thật sự có thể yêu em đắm say...

...

Cuối cùng cô không nhận được gọi điện cho Thịnh Phương Đình: “Tại sao anh lại cho Đàm Tĩnh vay tiền?”

Có lẽ anh đang ở trong phòng bệnh nên trong điện thoại rất yên tĩnh, anh nói: “Giữa đồng nghiệp nên giúp đỡ nhau, hơn nữa cô ấy từng cứu tôi, cô biết mà.”

Thư Cầm nghiến răng: “Anh trở thành người tốt có tấm lòng lương thiện từ bao giờ thế? Lẽ nào anh đã biết từ lâu? Tại sao không cho tôi biết?”

“Tôi cũng chỉ mới phát hiện thôi, dường như cô ấy có mối quan hệ không bình thường với Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Ánh mắt anh ấy nhìn Đàm Tĩnh không bình thường, chắc chắn cô ấy là bạn gái cũ của anh ấy. Tôi vừa thăm dò thử, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh chẳng để lộ gì cả.”

“Thư Cầm.” Giọng Thịnh Phương Đình rất bình tĩnh, “Cô đừng nhập tâm quá! Như vậy sẽ khiến tôi hiểu nhầm đấy.”

“Không phải anh chưa bao giờ lo lắng tôi sẽ yêu Nhiếp Vũ Thịnh sao?” Thư Cầm mỉa mai, “So với anh ta, đúng là anh còn giống ma quỷ hơn đấy.”

Thịnh Phương Đình khẽ cười, nói: “Ma quỷ và ma quỷ mới bên nhau mãi mãi được. Cô và tôi cùng là một loại người, nên tôi chẳng bao giờ lo cô

sẽ yêu một thiên sứ như Nhiếp Vũ Thịnh cả. Vì thế cô cũng đừng lo, tôi và bạn gái của Nhiếp Vũ Thịnh sẽ chẳng có gì đâu.”

Cả đêm Đàm Tĩnh không ngủ được, người nhà bệnh nhân ai nấy đều thể hiện sự hiểu biết của mình. Một bà cụ tốt bụng cho cô biết có thể thuê ghế nằm mà ngủ, nhưng một đêm mất tám mươi tệ, cô tiếc nên đành ghép hai cái ghế lại, nửa nằm nửa ngồi, mơ màng suốt đêm. Cứ cách hai tiếng y tá lại đến xem máy, kiểm tra dưỡng khí và dịch truyền, như thế cô càng không ngủ được, đến tận khi trời tảng sáng mới thiu thiu ngủ được một lúc thì đã nghe thấy ngoài hành lang ồn ào cả lên. Buổi giao ban kiểm tra phòng bệnh sáng, tất cả bác sĩ đều đến.

Hôm nay là Chủ nhật, không phải lịch tổng kiểm tra phòng bệnh, nhưng vừa hay hôm qua Chủ nhiệm Phương mở một ca đặc biệt, sáng nay đi kiểm tra bệnh nhân sau phẫu thuật như thường lệ. Đã do ông dẫn đoàn, đội ngũ kiểm tra đương nhiên sẽ rất hùng hậu.

Phòng bệnh không rộng, nhiều bác sĩ vào cùng một lúc thế này khiến nhìn đâu cũng thấy áo blouse trắng. Chủ nhiệm Phương xem tình hình của từng bệnh nhân, khi đến Tôn Bình, ông hỏi han rất kỹ. Mọi người đều nom nớp lo lắng, ai cũng biết chắc chắn Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay sẽ gặp xui xẻo. Chuyện Chủ nhiệm Phương tới qua nỗi trăn lòi đình bên bàn mổ gần như cả khoa đều đã biết. Sáng nay đi kiểm tra phòng bệnh, hễ gặp bệnh nhân của Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương lại đích thân hỏi. Quả nhiên, đến một chữ cái La-tinh trong tên thuốc trong lời căn dặn của bác sĩ viết hơi tháu ông cũng không bỏ qua, giáo huấn từ việc viết đơn thuốc có quy phạm, đến sự an toàn khi dùng thuốc trong điều trị. Tuy nhiên ông không hề nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh, cũng chẳng nhìn thẳng vào anh, mọi người đều cúi đầu nghe ông giáo huấn, chẳng ai dám ngắt lời. Cuối cùng, một vị Phó chủ nhiệm khoa Ngoại phải giải vây: “Bệnh nhân giường số 7 bốn giờ sáng nay phải đeo máy thở. Chín giờ anh lại có cuộc họp rồi, giờ anh có muốn qua đó xem trước không...”

Dù Chủ nhiệm Phương không nề mặt ai thì cũng phải nề mặt Phó chủ nhiệm. Vì thế ông không nói thêm gì nữa, quay người bước đi, cả đoàn người nối đuôi theo sau. Nhiếp Vũ Thịnh đi cuối hàng, vốn đã ra khỏi phòng bệnh nhưng rồi anh lại quay vào, lấy bút mực trong túi ra, cẩn thận viết lại từng nét trong cái tên La-tinh kia.

Mỗi khi bị âm ức anh vẫn mím môi lại như đứa trẻ, hai bên khoé miệng hơi cong, nhìn giống như một đĩnh vàng nhỏ cong cong hai bên mép vậy. Đàm Tĩnh đứng từ xa nhìn anh, vừa rồi có đông người, cô cố tình không nhìn anh, nhưng giờ chỉ còn một mình anh, có muốn tránh cũng không tránh được. Đầu ngón cái của anh bị dính chút mực đen, viết xong, anh vội tìm giấy lau đi nhưng không tìm thấy, liền vào phòng vệ sinh rửa tay, nước chảy rào rào. Khi ra ngoài anh đã vẩy nước rồi, nhưng đầu ngón tay vẫn còn ướt, đành kẹp sớ ghi chép vào cánh tay.

Ngoài hành lang có người hỏi: “Nhiếp Vũ Thịnh đâu? Mau, Chủ nhiệm tìm anh ấy.”

Anh nhanh chóng đi ra, đã ba chục tuổi đầu, vậy mà bước vẫn sải dài, nhanh nhẹn như chàng trai mười bảy mười tám, không có cảm giác gấp gáp chỉ thấy rất trẻ con. Đàm Tĩnh thấy chua xót. Chia tay rồi gặp lại, nhưng chưa lần gặp mặt nào lại có ấn tượng như sáng nay, Nhiếp Vũ Thịnh của buổi sáng hôm nay hệt như Nhiếp Vũ Thịnh của mười năm về trước vậy, vẫn là cậu thiếu niên bề ngoài trầm mặc nhưng sâu bên trong lại rất nổi loạn.

Phòng bệnh đã yên tĩnh lại nhưng lòng dạ Đàm Tĩnh vẫn rối bời, cô ngồi xuống, nhìn Tôn Bình đang nằm trên giường, thấy con hít thở rất khó khăn, ngực phập phồng lên xuống, cặp môi tím tái. Đàm Tĩnh cảm thấy mình như một ngọn cây trong bão, cơn bão tố của số mệnh đã quăng quật giày vò cô quá lâu, quá lâu rồi, cô sắp không trụ nổi nữa.

Dù chín giờ phải họp, nhưng sau khi kiểm tra phòng bệnh xong. Chủ nhiệm Phương vẫn dành nửa tiếng quý báu mắng Nhiếp Vũ Thịnh trong văn

phòng. Mọi người đi qua văn phòng của ông đều rón rén nhẹ nhàng, chỉ sợ lại gây ra tiếng động khiến Chủ nhiệm Phương nổi giận. Mấy vị tiến sĩ ở bên ngoài đều thở cũng không dám thở mạnh, cắm cúi viết bệnh án, ngay cả y tá trưởng bình thường nhiều lời là vậy mà lúc này miệng cũng như dán băng dính, chẳng nói tiếng nào.

“Có biết vì sao tôi mắng cậu không? Rốt cuộc gần đây cậu làm sao vậy? Đầu óc cứ lơ lửng tận đâu ấy. Đừng tưởng vẫn chưa gây ra lỗi lớn gì, tôi thấy cứ thế này sớm muộn rồi cũng xảy ra chuyện thôi. Cậu nói xem, rốt cuộc là chuyện gì? Cậu cả ngày rầu rĩ đầy tâm sự như vậy là sao? Chúng ta làm bác sĩ, mọi lúc mọi nơi đều phải suy xét vấn đề một cách lý trí, bình tĩnh. Chuyện hôm qua là thế nào? Tôn Bình có quan hệ gì với cậu? Cậu không chỉ một đồng nào cho thuốc ngoài bảo hiểm, trong khi có những loại bắt buộc phải dùng, bắt buộc cậu hiểu không hả? Cậu tiết kiệm tiền cho bệnh nhân hay là lấy mạng người ta?”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh khẽ đáp: “Cháu và đứa trẻ đó... không có quan hệ gì đặc biệt... chỉ là điều kiện gia đình họ không tốt...”

“Không có quan hệ gì đặc biệt mà cậu gọi điện cả vào phòng mổ?” Chủ nhiệm Phương không kìm nổi gầm lên. “Tôi còn tưởng trời sập, cậu gọi tôi đến cứu chứ!”

“Cháu quên mất Chủ nhiệm đang mổ...”

“Quên?” Giọng Chủ nhiệm Phương lại cao lên một bậc, “Cậu còn bảo mình không lơ đãng đi! Cậu đang mổ cũng quên luôn sao? Tôi cho cậu hay, cậu cứ cả ngày nghĩ ngợi lung tung thế này nữa, rồi sẽ có ngày để quên dao mổ trong ngực bệnh nhân! Đừng tưởng quên mình đang làm gì là chuyện nhỏ, như thế là cậu không có y đức!”

Một bác sĩ đang học bồi dưỡng đầy thiết bị đi tới, đang gõ cửa thì nghe thấy câu nói cuối cùng, vội giật mình rút tay về, nhìn sang mấy vị tiến sĩ đang viết bệnh án bên cạnh, thấy họ làm động tác rạch ngang cổ, anh ta giật thót, liền rón rén đầy thiết bị đi mất.

Cuối cùng, khi đến giờ họp, Chủ nhiệm Phương mới hằm hằm rời khỏi văn phòng, trước khi ra cửa còn buông lại một câu: “Cậu hãy tự kiểm điểm lại đi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu đi ra. Tiến sĩ Đồng, người nhiều tuổi nhất trong số những người được Chủ nhiệm Phương dẫn dắt, bình thường rất biết quan tâm chăm sóc người khác, vì Nhiếp Vũ Thịnh ít tuổi, lại được Chủ nhiệm Phương đặc biệt ưu ái, nên anh họ Đồng này vẫn luôn coi Nhiếp Vũ Thịnh là sư đệ đồng môn, mà quên mất rằng anh đã có hai học vị, hơn nữa cũng không phải học trò của Chủ nhiệm Phương. Lần này, tiến sĩ Đồng lại đến an ủi anh: “Có quan tâm đến cậu thì ông ấy mới lo lắng như vậy, nếu đổi là người khác, ông ấy không phí sức thế đâu.”

“Phải rồi.” Tiến sĩ Tiểu Mẫn đầy gọng kính nói, “Nhiếp sư huynh đừng nản chí, ‘lão yêu’ quý anh nhất đấy. Ông ấy là Phong Thanh Dương, anh là Lệnh Hồ Xung^[2], ông ấy chỉ hận rèn sắt không thành thép đấy thôi!” Lão yêu là biệt hiệu của Chủ nhiệm Phương, cũng chỉ có mấy đệ tử này dám công khai đặt biệt hiệu cho ông như vậy. Chủ nhiệm Phương luôn cho rằng kỹ thuật tốt thì ông có thể cung học trò của ông như ông trời con.

[2] Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung, vốn là một lãng tử mê rượu, giỏi kiếm thuật, từng được Phong Thanh Dương truyền thụ kiếm pháp, về sau yêu Nhậm Doanh Doanh, Thánh cô của Ma giáo.

“Tiểu Mẫn, cậu so sánh như thế không đúng rồi. Nếu lão yêu là Phong Thanh Dương, thì Lệnh Hồ Xung nên là Đồng đại sư huynh chứ! Cậu xem anh Đồng điếm đạm lễ độ, rất giống Lệnh Hồ Xung. Còn Nhiếp Vũ Thịnh hấp dẫn phụ nữ thế này, nói thế nào cũng là Dương Quá^[3], không phải Lệnh Hồ Xung!”

[3] Nhân vật trong tiểu thuyết võ hiệp Thần điêu hiệp lữ của nhà văn Kim Dung, nổi tiếng đẹp trai, chung tình.

“Chẳng lẽ Lệnh Hồ Xung không hấp dẫn phụ nữ ư? Sao Nhậm Doanh Doanh lại sống chết theo anh ta chứ? Hơn nữa sao Nhiếp Vũ Thịnh lại có thể là Dương Quá được? Nếu cậu ta là Dương Quá, không phải chúng ta thành môn hạ của phái Toàn Chân sao? Tôi không muốn cùng một giuộc với bọn đạo thôi đó...”

“Sao Dương Quá lại là môn hạ Toàn Chân? Dương Quá là người của phái Cổ Mộ mới đúng. Nhưng Cổ Mộ cũng không tốt lành gì... toàn những phụ nữ tâm lý biến thái...”

Mấy người mồm năm miệng mười bàn tán cười đùa. Tiến sĩ y học lâm sàng khổ, tiến sĩ y học lâm sàng dưới trướng Chủ nhiệm Phương còn khổ hơn. Những thầy hướng dẫn khác có lẽ còn có thể mắt nhắm mắt mở, tặng quà, lôi kéo quan hệ là được. Nhưng với Chủ nhiệm Phương thì không đủ giỏi đùng hòng tốt nghiệp. Bài tập căng thẳng, ca mổ lại nhiều, vì thế các tiến sĩ đều phải tự tìm niềm vui trong nỗi khổ. Bình thường chỉ cần nghe họ nói linh tinh một lúc, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ thấy nhẹ nhõm hẳn đi, nhưng hôm nay anh thật sự rất buồn. Chủ nhiệm Phương nói rất đúng, gần đây anh suốt ngày ngẩn ngơ suy nghĩ những gì không biết nữa, phạm lỗi liên tục, cứ thế này thật sự có nguy cơ gây đại họa chứ chẳng chơi.

Thấy anh thất thần, Tiểu Mẫn thông cảm nói: “Nhiếp sư huynh, anh bị lão yêu mắng đên ngó ngẩn thật rồi...”

“Tiểu Nhiếp đang phiền lòng vì chuyện gia đình.” Anh Đồng ngắt lời Tiểu Mẫn, còn nháy mắt một cái, “Cậu cũng đừng lo lắng, hai chủ nhiệm khoa Gan và khoa U bước hôm đó cùng đến tìm lão yêu, tôi nghe thấy. Bệnh tình của bác trai thật ra rất khả quan, kiên trì điều trị, mấy năm không thành vấn đề đâu.”

“Cảm ơn anh.” Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cười méo xẹo, “Cảm ơn mọi người, gần đây quả thực tôi lú lẫn quá!”

“Có ai gặp chuyện này mà không lo lắng chứ.” Anh Đồng vỗ vai anh, “Tôi đổi cho cậu ca trực đêm ngày mai, cậu làm ca sáng cho tôi, gần đây

cậu mệt quá rồi, cần phải nghỉ ngơi.”

“Cảm ơn anh.”

“Cảm ơn gì chứ? Ca mổ tuần trước suýt nữa tôi cắt nhầm mạch máu, may mà cậu nhanh tay ngăn lại, nếu không lão yêu sẽ phanh thây tôi mất. Đại ân đại đức đó tôi chỉ đòi cho cậu một ca sáng, thế là quá hời rồi.”

Hôm nay Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn ca mổ, anh ăn trưa một mình ở nhà ăn, lại gặp Vương Vũ Linh đến mua cơm. Đây là nhà ăn bệnh viện, mua ở đây phải quét thẻ nội bộ, xem ra cô đã đến nhầm. Vương Vũ Linh xếp hàng cả nửa ngày trời mới biết mình nhầm, đang định đi thì Nhiếp Vũ Thịnh đứng dậy mua giúp cô hai suất.

“Một suất trứng sốt cà chua.” Anh nói với người bên trong cửa sổ rồi quay sang hỏi Vương Vũ Linh, “Cô ăn gì?”

“Thịt xào rau cần.”

“Một suất thịt xào rau cần nữa.”

Vương Vũ Linh cho suất cơm trứng sốt cà chua vào một hộp cơm mới, còn suất kia cô ăn tại nhà ăn luôn. Thấy bên cạnh Nhiếp Vũ Thịnh có chỗ trống, cô liền ngồi xuống, khiến các y bác sĩ quanh đó ra sức xì xào bàn tán. Rất nhiều người thích nhìn Nhiếp Vũ Thịnh ăn cơm, nhưng rất ít y tá dám ngồi đối diện với anh. Anh quá lạnh lùng, lúc nào cũng giữ thái độ xa cách, vẻ mặt nhất mực lãnh đạm nghiêm túc, dường như tay anh không cầm đầu đũa mà cầm dao mổ, trước mặt anh cũng không phải cơm mà là bệnh nhân trên bàn mổ vậy. Vì thế dù các y tá hết sức hâm mộ anh nhưng rất ít khi dám tới ngồi cùng bàn. Vương Vũ Linh không thấy vậy, cô thấy Nhiếp Vũ Thịnh quét thẻ mua cơm giúp mình, rõ ràng là người tốt, bèn lấy ra chút tiền đưa cho anh, “Cảm ơn anh, bác sĩ Nhiếp!”

“Không cần khách sáo.”

Vương Vũ Linh thấy anh không nhận tiền, đành đặt trên bàn. Cô nghĩ, bác sĩ thật cẩn thận, tiền bản lắm mà, đương nhiên anh không muốn dùng tay cầm tiền khi đang ăn. Cô vừa ăn vừa hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Sao anh biết tôi muốn mua cơm trứng xốt cà chua?”

“Hôm qua tôi thấy cô mua cơm.”

“À đúng rồi!” Vương Vũ Linh chột hiệu.

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu ăn, lòng thầm rửa chính mình. Sáng nay bị Chủ nhiệm Phương mắng té tát, anh đã quyết tâm kiểm điểm bản thân, vậy mà vừa nhìn thấy Vương Vũ Linh đứng đó, anh lại lập tức tới quẹt thẻ giúp. Mình mất trí rồi! Giờ anh không chỉ thấy Đàm Tĩnh là lú lẫn mà gặp người có liên quan đến cô anh cũng lú lẫn, cứ thế này sao được chứ?

Vương Vũ Linh thu hết cam đảm hỏi anh: “Bác sĩ Nhiếp, tôi là bạn... của mẹ Tôn Bình, bệnh nhân nằm giường số 39 ấy. Bệnh tình của Tôn Bình... rốt cuộc thế nào...”

“Phải mổ càng sớm càng tốt.”

“Thế chi phí mổ mất bao nhiêu?”

“Gần chục vạn.” Nhiếp Vũ Thịnh tỉ mỉ nhất cộng hành trong bát canh ra, nói, “Tình hình bệnh nhân hiện giờ không ổn định, rủi ro cao, chưa biết chừng sau khi mổ còn phải vào ICU, chi phí khá cao.”

Vương Vũ Linh nói: “Hôm nay tôi xem tin tức, nghe nói đứa trẻ bị đưa đến viện hôm qua đã được một vị tiên sinh họ Nhiếp ủng hộ mười vạn, ông ấy còn nói sẽ chịu chi phí sau đó nữa... Các y tá nói đó là bố anh, Chủ tịch Hội đồng quản trị tập đoàn Đông Viễn. Gia cảnh của Tôn Bình tôi biết, họ không thể lấy đâu ra cả chục vạn để làm phẫu thuật...”

Nhiếp Vũ Thịnh buông đũa, dừng dừng nói: “Cô muốn nói gì?”

“Bác sĩ Nhiếp, anh là người tốt, có thể nói với viện trưởng, tìm giúp cho Tôn Bình người nào đó ủng hộ tiền, cứu nó... hoặc anh nói với ông

Nhiếp...”

“Bệnh viện không phải tổ chức từ thiện, cũng không phải ai cũng được quyên góp tiền. Khoa Tim có hơn hai trăm bệnh nhân, khoa Nhi còn có mười mấy đứa trẻ bị bệnh tim, ngoài một tổ chức từ thiện hỗ trợ phẫu thuật tim cho trẻ nông thôn ra, không còn bất cứ tổ chức xã hội nào có kế hoạch quyên tiền nữa. Xin lỗi cô Vương, tôi không giúp được.”

Vương Vũ Linh nói: “Nhưng đứa trẻ hôm qua...”

“Đứa trẻ đó được người ta quyên tiền cho là vì ảnh hưởng của thời sự, bố tôi vừa hay xem được tin tức nên động lòng trắc ẩn. Còn trường hợp như Tôn Bình bệnh viện không còn cách nào, tôi cũng vậy. Tôi sẽ không vì bệnh nhân của mình mà yêu cầu bố quyên tiền đâu, ông ấy là ông ấy, tôi là tôi.”
Ngừng một chút, anh nói, “Huống hồ tôi đã nói chuyện với mẹ Tôn Bình, có phương án hỗ trợ phẫu thuật của công ty CM, có điều phương án này yêu cầu sử dụng huyết quản nhân tạo của CM, nhưng mẹ bệnh nhân vẫn chưa đồng ý nên chưa thực hiện được.”

Vương Vũ Linh không biết tại sao Đàm Tĩnh lại không đồng ý, vì thế khi mang cơm về phòng bệnh, cô liền hỏi chuyện này. Đàm Tĩnh đáp: “Rủi ro quá lớn, hơn 50%.”

Lúc này Vương Vũ Linh mới hiểu ra, cũng không biết nên nói gì, chỉ nhìn Đàm Tĩnh dùng đũa khều khều mấy hạt cơm trong bát. Vương Vũ Linh thở dài: “Bác sĩ Nhiếp đúng là người tốt. Cơm này là anh ấy mua cho tớ đấy. Có ông bố giàu có thế mà anh ấy chẳng ra vẻ chút nào. Nhưng hễ cứ nhắc đến chuyện Chủ tịch Nhiếp quyên tiền là anh ấy đanh mặt lại, có vẻ không vui. Ài, Đàm Tĩnh, Tôn Bình nhà chúng ta không may mắn được như con nhà người ta. Con nhà người ta gặp chuyện, bố của bác sĩ Nhiếp quyên tiền mười vạn, còn nói bệnh viện cứ cố gắng chữa trị, ông ấy sẽ lo hết chi phí sau này. Chuyện như vậy sao chúng ta không gặp được chứ...”

Đàm Tĩnh cúi đầu, ngón tay cầm đũa hơi run rẩy, mãi một lúc lâu cô mới nghe thấy mình khó nhọc nói: “Tự tớ gây ra, không trách ai được.”

“Nói gì thế Đàm Tĩnh?” Vương Vũ Linh không nghe rõ, cô nói, “Cứ vo ve như muỗi ấy.”

“Không có gì.” Đàm Tĩnh gắng lấy lại tinh thần, “Tớ phải qua chỗ Giám đốc Thịnh xem sao. Mai là thứ hai, chắc chắn công ty sẽ có rất nhiều email, tớ phải đến đó xem anh ấy cần giúp gì không. Cậu trông Tôn Bình giúp tớ một lát nhé.”

“Được rồi.”

“Nếu nó tỉnh dậy thì gọi cho tớ.”

“Biết rồi, biết rồi.”

Đàm Tĩnh đi đến cuối hành lang, ở đó có một phòng vệ sinh công cộng, rất ít người dùng, vì phòng bệnh bây giờ hầu như đều có phòng vệ sinh riêng. Phòng vệ sinh này ngoại trừ thỉnh thoảng có nhân viên bệnh viện sử dụng, còn thì rất ít người vào. Lúc Đàm Tĩnh bước vào, bên trong không có ai cả, cô bèn trốn trong đó khóc một trận thoải mái.

Phải mất bao nhiêu nước mắt mới vơi được nỗi đau đè nặng trong lòng? Phải mất bao nhiêu nước mắt mới gột sạch được niềm hối hận khi xưa? Thật sự cô thấy mình đã sai, cô hoàn toàn không có khả năng cho con một cuộc sống tốt đẹp, vậy mà lại đưa nó đến thế giới này để nó vừa sinh ra đã phải chịu khổ, đến bây giờ vẫn hôn mê trong phòng bệnh. Bệnh tật không đánh gục được cô, lúc khó khăn nhất cô cũng cắn răng vượt qua, nhưng bây giờ số mệnh sắp quật ngã cô rồi.

Cô không thể chống chọi nổi nữa.

Khi vào phòng vệ sinh, Nhiếp Vũ Thịnh loáng thoáng nghe thấy bên kia vách có tiếng khóc, là tiếng phụ nữ, khóc rất kìm nén, rất đau đớn. Trong bệnh viện thường xuyên có người khóc, đặc biệt là nửa đêm, khi anh lê cơ thể mệt mỏi ra khỏi phòng mổ cấp cứu, nghe thấy tiếng nức nở của người

nhà bệnh nhân, anh thường có ảo giác rằng, người đang khóc đó chính là Đàm Tĩnh của anh.

Vì tiếng khóc của Đàm Tĩnh cũng khóc kìm nén giống như vậy, ngay việc khóc thật to lên cô cũng không biết, chỉ biết nấc lên từng tiếng. Rất lâu sau anh mới ép mình thay đổi được phán đoán sai lầm đó, bởi mỗi lần đi ngang qua người nhà bệnh nhân, anh lại ép mình nhìn, nhìn cho rõ đó không phải là Đàm Tĩnh. Chiêu đó tuy tàn nhẫn nhưng rất hiệu quả, khiến anh có thể lập tức tỉnh táo lại, gặp bất cứ ai khóc anh cũng phải ép bản thân đưa mắt nhìn. Nhiếp Vũ Thịnh thấy mình lại mất trí rồi, con trai Đàm Tĩnh đã trở thành bệnh nhân của anh, đang nằm trong phòng bệnh tim khoa Ngoại, nên cả ngày anh cũng không biết mình nghĩ gì nữa. Anh bước nhanh ra khỏi phòng vệ sinh, đến phòng trực ban kéo y tá trưởng sang một bên, nói:

“Cô bảo người vào phòng vệ sinh đi, có một người phụ nữ đang khóc trong đó, tôi sợ xảy ra chuyện.”

Y tá trưởng cũng sợ xảy ra chuyện, trước đây cũng từng có bệnh nhân nhảy lầu khiến cả bệnh viện nháo nhào, tuy không phải sự cố y học nhưng cũng khiến từ trên xuống dưới nom nớp mấy tháng liền, nên bệnh viện đề phòng chuyện này rất nghiêm, phòng hành chính đã đổi hết tất cả cửa sổ trong phòng bệnh và hành lang sang loại chỉ mở được một khe nhỏ, bên ngoài cửa sổ có thêm song sắt, nói với bên ngoài là lưới chống trộm, thật ra, cao thế này trộm trèo không nổi, là đề phòng người nhảy lầu mà thôi.

Vì thế khi nghe Nhiếp Vũ Thịnh nói vậy, y tá trưởng liền đích thân đến đó. Mãi lâu sau mới quay lại, ngồi xuống chiếc ghế đối diện Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ lắc đầu thờ dãi. Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Thế nào?”

“Là người nhà của bệnh nhân anh, đưa trẻ giường 39 ấy, cô ấy trốn một mình trong đó ngồi khóc. Thấy tôi vào, cô ta vội vàng lau nước mắt làm như không có chuyện gì. Tôi nghiệp quá, tôi sợ cô ấy nghĩ không thông, phải khuyên nhủ mãi mới về đây.”

Người nhà bệnh nhân giường 39... Nhiếp Vũ Thịnh phải mất hai giây mới hiểu ra người mà y tá trưởng nói là ai, nhất thời sững người.

Rất nhiều lần khi người khác khóc lóc, anh toàn lo đó là Đàm Tĩnh. Nhưng đến khi Đàm Tĩnh thật sự khóc lóc thì anh lại không nhận ra. Rốt cuộc thời gian đã đánh cắp mất điều gì... mà khiến khoảng cách giữa họ trở nên xa xôi, lạ lẫm như vậy... Mãi lâu sau anh mới lên tiếng: “Giờ cô ấy ở đâu?”

“Cô ấy nói muốn đi thăm đồng nghiệp cũng ở bệnh viện này. Tôi thấy cô ấy vào thang máy.” Y tá trưởng nói, “Chắc không sao đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh biết chắc hẳn cô đi thăm Thịnh Phương Đình, cảm xúc lại trở nên phức tạp. Anh bước tới cửa sổ nhìn xuống, phòng bệnh tim khoa Ngoại ở tầng 30, quá cao, từ đây trông xuống mọi người bên dưới chỉ như những chấm nhỏ li ti, đâu thể nhận ra ai là Đàm Tĩnh.

Anh nghĩ, có lẽ mãi mãi mình sẽ thế này, đứng ở một nơi xa xôi, không sao lại gần, cũng không thể lại gần, nhìn về một hướng, ngóng chờ sự xuất hiện của cô, nhưng khi cô thật sự xuất hiện, anh có thể sẽ không nhận ra cô nữa, vì khoảng cách giữa hai người quá xa, quá xa.

Thịnh Phương Đình đang trả lời thư thì nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc ngoài hành lang. Anh đã phân biệt được tiếng bước chân của Đàm Tĩnh và các y tá, vì Đàm Tĩnh bước rất nhẹ. Bệnh nhân cùng phòng với anh xuất viện rồi, giờ chỉ còn mình anh trong phòng, khi xử lý công việc anh sẽ bảo hộ lý Tiểu Phùng xuống vườn hoa nghỉ ngơi, như vậy phòng bệnh càng yên tĩnh. Anh nhấp vào nút gửi thư, rồi gấp notebook vào. Quả nhiên Đàm Tĩnh xuất hiện ở cửa phòng, nhưng tinh thần cô không được tốt lắm, quanh mắt cô có quầng thâm, nhưng cô vẫn gượng cười: “Giám đốc Thịnh, hôm nay anh thấy thế nào?”

“Rất khỏe, bác sĩ nói tuần sau tôi xuất viện được rồi.” Thịnh Phương Đình hỏi, “Bình Bình thế nào rồi? Cô cứ chăm sóc cháu cho tốt, không phải

qua đây, ở đây có Tiểu Phùng rồi, cậu ấy rất cẩn thận.”

Nhắc đến Tôn Bình, Đàm Tĩnh không cười nổi nữa, hàng lông mày cau lại: “Bình Bình vẫn chưa tỉnh. Bác sĩ nói nó quá yếu nên bị hôn mê.” Cô nói, “Thật ra tôi có chuyện muốn hỏi ý anh. Kiến thức và tầm nhìn của anh đều cao hơn tôi, tôi cũng chẳng còn thân thích bạn bè nào có thể bàn bạc cả nên muốn đến hỏi anh.”

“Cô cứ nói, giúp được chắc chắn tôi sẽ giúp.”

Đàm Tĩnh lưỡng lự một chút rồi hỏi: “Anh đã bao giờ gặp chuyện đặc biệt khó xử chưa?”

“Đương nhiên là rồi. Cuộc đời không thể cứ màu hồng mãi, ai cũng có lúc gặp khó khăn.”

“Thế anh đã bao giờ hận ai chưa? Vô cùng, vô cùng hận... Vì thế đã làm một việc vốn không nên làm.”

“Tôi là người bình thường, cũng có lúc căm hận, cũng từng làm việc không nên làm.” Thịnh Phương Đình nói, “Thật ra ai cũng có lúc mắc lỗi, ai cũng có thể làm những việc không nên làm. Chúng ta là người thường, không phải thánh nhân, làm sai cũng là chuyện thường mà.”

Đàm Tĩnh khẽ thở dài, cúi đầu nói: “Nhưng hậu quả quá nghiêm trọng.”

“Bất cứ chuyện gì cũng không nghiêm trọng như chúng ta tưởng tượng đâu.” Thịnh Phương Đình nói, “Khi mới đến Thượng Hải làm việc, tôi đã phạm phải một lỗi đặc biệt, đặc biệt nghiêm trọng, khiến các nhà cung ứng của cả khu vực Thái Bình Dương nhận một cái báo giá sai. Tôi nghĩ thế là hết, chắc chắn sẽ bị công ty đuổi việc, nhưng thực tế tôi đã lập tức cáo lỗi của mình cho cấp trên, cứ thế cấp này báo lên cấp kia, thậm chí kinh động tới tận Phó tổng giám đốc khu vực Thái Bình Dương. Cuối cùng công ty cho tôi một cơ hội, trong nửa tháng tôi đã bay tới mười sáu nước để xin lỗi từng nhà cung ứng, đồng thời ký kết hợp đồng mới. Sau khi về Thượng Hải tôi còn bị trừ ba tháng lương. Nhưng kết quả tôi đạt được cao sau đó rất

tuyệt vời, công ty quyết định giữ tôi lại. Không lâu sau tôi thăng chức, vì tôi từng gặp tất cả các nhà cung ứng, hơn nữa quan hệ hợp tác sau đó cũng rất tốt. Trời không tuyệt đường của ai, cô đừng nghiêm trọng hoá lỗi lầm. Tài ông mất ngựa chưa chắc đã là chuyện xấu.”

Đàm Tĩnh thất thần, thật ra Thịnh Phương Đình cũng không nghĩ mình lại kể chuyện đó cho cô nghe. Có lẽ vì bộ dạng Đàm Tĩnh hôm nay quá đỗi bơ vơ, không nơi nương tựa, khiến anh cảm thấy mình nhất định phải nói gì đó để cô vỹ c, có lẽ bệnh tình của con trai đã thật sự quật ngã cô rồi.

Cuối cùng Đàm Tĩnh ngẩng lên, hỏi: “Nếu có hai sự lựa chọn, một sẽ làm tổn thương rất nhiều người, lựa chọn kia cũng sẽ làm tổn thương rất nhiều người...”

“Người ta vẫn nói hãy chọn cách tổn thương ít hơn, trong công ty cũng vậy, cái nào tạo ít tổn thất hơn thì ta sẽ chọn cái đó.”

Anh cố ý nhấn mạnh là trong công ty, Đàm Tĩnh thoáng ngần người, cuối cùng cô cũng hạ quyết tâm, nói: “Giám đốc Thịnh, cảm ơn anh, tôi biết nên làm gì rồi.”

Thịnh Phương Đình nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Trước khi quyết định việc gì quan trọng, cô phải thật nghiêm túc suy xét tất cả các vấn đề có thể xảy ra. Còn khi đã quyết định, dù kết quả không lý tưởng thì cũng đừng hối hận, vì cô đã cố gắng hết sức rồi.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.”

“Không có gì.”

“Còn nữa... từ tuần sau, tôi muốn nghỉ một tuần...”

Thịnh Phương Đình biết cô phải ở viện chăm con, liền nói: “Không sao, tuần sau tôi vẫn ở viện, chắc chắn công ty sẽ sắp xếp cho cô tiếp tục chăm sóc cho tôi. Như vậy không coi là nghỉ, nếu công ty gọi đến, tôi sẽ sắp xếp.”

Đàm Tĩnh vô cùng cảm động: “Cảm ơn anh.”

Sau khi Đàm Tĩnh đi, Thịnh Phương Đình lại mở notebook ra, rất ruộc người phụ nữ này muốn hỏi điều gì nhỉ? Anh biết cô đã quyết định một điều rất quan trọng, nhưng rốt cuộc nó là gì? Thịnh Phương Đình nhìn ánh tà dương ngoài cửa sổ mà thất thần, anh bắt đầu tò mò về mọi điều của Đàm Tĩnh, đặc biệt là khi phát hiện ra cô có liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh. Thật ra nhìn bề ngoài cô có vẻ yếu đuối, nhưng bên trong lại rất cố chấp, rất kiên cường. Có lẽ cuộc đời đã đem lại cho cô rất nhiều khó khăn, nhưng dường như cô chưa bao giờ gục ngã. Có điều hai hôm nay trông cô vô cùng tiêu tụy, tựa hồ những đòn nặng nề của số phận đã khiến cô chao đảo sắp ngã quỵ.

Thịnh Phương Đình thở dài, có lẽ đây chính là người phụ nữ có con. Người phụ nữ đã có con không bao giờ bị quật ngã, trừ khi con họ xảy ra chuyện.

CHƯƠNG 14

Sau khi về phòng bệnh, Đàm Tĩnh lập tức đến phòng trực ban. Thấy Nhiếp Vũ Thịnh đang nói chuyện với một bác sĩ, cô cứ đứng ở cửa, dửng dưng khí khó khăn lắm mới gom góp được dường như sắp biến mất hết. Cũng may Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng đầu lên thấy cô, cô bèn rụt rè lên tiếng hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi có chuyện muốn nói với anh.”

Bác sĩ kia biết cô là người nhà bệnh nhân, liền cầm đồ đi ra ngoài. Nhiếp Vũ Thịnh cũng lạnh nhạt mà lịch sự với cô như đối với những người nhà bệnh nhân khác: “Mời ngồi.”

Đàm Tĩnh ngồi xuống, cô bẻ ngón tay theo thói quen, mỗi khi lo lắng, cô lại vô thức làm động tác này. Lòng bàn tay cô giờ đã có vết chai, móng tay sần sùi không được bóng mượt như trước nữa, cạnh móng còn bị rước măng rô. Đó là biểu hiện của việc thiếu vitamin và dinh dưỡng... Nhiếp Vũ Thịnh cố gắng ép mình rời mắt khỏi ngón tay cô, hỏi: “Có việc gì không?”

“Tôi muốn xin trợ cấp của công ty CM, tôi muốn con trai tôi nhanh chóng được phẫu thuật.”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi ngạc nhiên, vội lật một tập tài liệu để che giấu cảm xúc, nhưng ánh mắt vẫn nhìn về một nơi vô định nào đó: “Cô đã suy nghĩ kỹ chưa? Cô cũng rõ mức độ rủi ro trong phẫu thuật rồi đấy.”

“Tôi suy nghĩ kỹ rồi.” Đàm Tĩnh quyết tâm, “Tôi không có tiền làm phẫu thuật bình thường, trong thời gian ngắn cũng không thể kiếm được số tiền đó. Đành xin trợ cấp vậy, giờ con tôi đã như thế, không thể kéo dài thêm nữa.”

Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cũng đưa mắt nhìn cô, thấy đôi mắt cô long lanh ngấn lệ, phản chiếu gương mặt anh rõ mồn một. Từ khi gặp lại đến giờ, ngực anh dường như luôn bị một tảng đá lớn đè nặng, không sao thở nổi. Ban đầu anh chỉ hận, hận người phụ nữ này tại sao nhiều năm như vậy vẫn điềm nhiên như không, sống một cuộc đời không liên quan gì đến anh. Sau này nỗi hận dần tan, chỉ còn lại cảm giác bất lực với bản thân.

Dường như Đàm Tĩnh không muốn nhìn thấy ánh mắt anh, cô cúi đầu, đúng lúc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh thấy đỉnh đầu cô loé lên ánh bạc, trên mái tóc cô có một sợi tóc bạc rất rõ ràng. Cô đã có tóc bạc rồi.

Anh sững người nhìn sợi tóc bạc đó, Đàm Tĩnh nhỏ hơn anh ba tuổi, năm nay cô mới chỉ hai mươi bảy, vậy mà đã có tóc bạc.

Một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có lẽ còn đang nũng nịu với bạn trai, một người phụ nữ hai mươi bảy tuổi có lẽ còn đang bận rộn cùng bạn dạo phố mua quần áo

Nhìn sợi tóc bạc đó, anh cảm thấy buồn vô hạn, nhưng cuối cùng vẫn lặng thinh. Anh lấy ra từ chồng tài liệu một tờ đơn xin trợ cấp: “Cô điền vào đây, rồi ký tên, lăn dấu vân tay.”

Đàm Tĩnh nhận lấy tờ giấy, ngón tay cô run rẩy, Nhiếp Vũ Thịnh định rút tay về thì nhìn thấy một giọt nước mắt rơi trên giấy rồi nhanh chóng

thấm vào mặt giấy, như một đoá hoa thê lương. Chỉ trong hai ngày ngắn ngủi mà cô đã khóc hai lần. Không, là ba lần, chiều qua cô đã khóc trong nhà vệ sinh.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy tức thờ, trong một khoảnh khắc anh đã muốn đưa tay ra gạt nước mắt cho cô. Nhưng anh không làm gì cả, cũng không thể làm gì cả, chỉ rụt tay lại buông tờ giấy ra như phải bóng. Đàm Tĩnh ngẩng lên nhìn anh, gương mặt nhoè nước mắt, hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, tôi muốn hỏi anh một câu. Là một bác sĩ... anh bảo có nên tiến hành cuộc phẫu thuật này không?”

Khoé miệng Nhiếp Vũ Thịnh khẽ mấp máy, cuối cùng, bằng sự lạnh lùng và lý trí của nghề nghiệp, anh cũng ép được mình đưa ra câu trả lời: “Theo hiện trạng bệnh tình cùng điều kiện kinh tế của gia đình các vị, tôi khuyên cô nên tiếp nhận trợ cấp, nhanh chóng phẫu thuật đi.”

Mái đầu Đàm Tĩnh từ từ cúi xuống, thấp đến mức không thể thấp hơn được nữa. Giọng cô chỉ còn như chút tro tàn của ngọn lửa trước cơn gió lạnh, yếu ớt đến mức người ta cơ hồ không thể nghe được: “Cảm ơn anh.”

Đàm Tĩnh cầm tờ đơn, đứng dậy đi ra ngoài, cô loạng choạng lê từng bước nặng nề, lưng hơi còng về phía trước như phải cõng một gánh nặng vô hình khiến cô không thể chịu nổi. Nhiếp Vũ Thịnh chợt nghĩ, có lẽ tóc cô đã bạc chỉ sau một đêm, giống như trong truyện kiếm hiệp thường viết vậy. Không biết tại sao, anh bỗng muốn đuổi theo nói với Đàm Tĩnh rằng, đừng làm phẫu thuật này nữa, rủi ro sẽ cao hơn phẫu thuật thông thường, cô vẫn nên nghĩ cách gom tiền thì hơn.

Nhưng anh biết rõ cô không thể gom được tiền. Ngay tiền viện phí của Tôn Bình cũng là người khác nộp cho. Chứng từ quẹt thẻ gắn trên tài liệu của bệnh nhân, người chi là Thịnh Phương Đình. Tại sao Thịnh Phương Đình lại trả tiền giúp cô? Tôn Bình vào viện, không phải nên để bỏ nó nghĩ cách trả viện phí sao? Đàm Tĩnh luôn luôn phức tạp hơn anh tưởng. Thịnh

Phương Đình, cấp trên của cô, dựa vào cái gì mà trả mấy vạn tiền đặt cọc nằm viện cho Tôn Bình?

Có lẽ khi cô chọn cách tiếp cận trợ cấp, anh nên vui mới phải. Nếu cô chọn cách phẫu thuật truyền thống, chưa biết chừng Thịnh Phương Đình còn khẳng khái rút ví mười vạn tệ làm phẫu thuật cho Tôn Bình cũng nên. Rốt cuộc cô có ma lực gì mà khiến đàn ông cứ nhìn thấy là choáng váng đầu óc, mê mẩn tâm thần như vậy?

Nhiếp Vũ Thịnh không khống chế được mình, rút bệnh án của Tôn Bình ra ném mạnh lên bàn.

Mãi đến trước khi hết giờ làm việc Đàm Tĩnh mới điền xong tờ đơn, nhưng cô không tự đi nộp mà nhờ Vương Vũ Linh mang đến phòng trực ban. Vương Vũ Linh đưa đơn cho Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, khi nào có thể phẫu thuật?”

“Nhanh thì thứ Tư hoặc thứ Năm tuần sau.”

“Ồ.”

Nhiếp Vũ Thịnh cất tờ đơn vào hộp đựng tài liệu, chuẩn bị ra về. Đúng lúc ấy điện thoại reo, là Thư Cầm gọi, cô hỏi:

“Bác trai đã khoẻ hơn chưa anh?”

“Hôm nay anh vẫn chưa qua thăm ông ấy được.”

“Vừa hay, em sắp đến cổng bệnh viện rồi, em sẽ cùng anh đi thăm bác. Hôm nay em nấu canh cho bác, kéo bác lại bảo em quá tốt với anh.”

“Ừ, được.”

“Nhiếp Vũ Thịnh, có vẻ anh không được vui?”

“Không có gì.” Anh lấp liếm, “Chỉ hơi mệt thôi.”

“Lại vừa ra khỏi phòng mổ à? Bác sĩ Nhiếp, cứ thế không được đâu, anh đâu phải siêu nhân, đừng ép mình quá chứ!”

“Anh biết rồi.”

“Không nói với anh nữa, em đến bãi đỗ xe rồi, anh mau qua đây đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ra bãi đỗ xe đón Thư Cẩm, cầm lấy chiếc hộp giữ nhiệt trong tay cô, rồi cúi đầu đi xăm xăm, không nói lời nào. Thư Cẩm trò chuyện với anh, anh cũng không để ý. Thư Cẩm liền hỏi: “Hôm nay anh sao vậy?”

“Không có gì, anh chỉ mệt thôi.”

“Bình thường anh có mệt cũng không lơ đễnh như thế.”

Anh đành viện cớ: “Hôm nay anh bị Chủ nhiệm mắng, lát gặp bố anh đừng nhắc đến chuyện này, nếu không ông lại nói làm ở viện kiếm được mấy đồng mà toàn bị mắng.”

“Tại sao Chủ nhiệm lại mắng anh? Anh mắc lỗi khi mổ

“Không. Chuyện công việc, có nói em cũng không hiểu đâu.”

Thư Cẩm cười nói: “Xem ra bạn gái không được đãi ngộ tốt như tri kỷ rồi. Trước đây chuyện gì anh cũng nói với em, vậy mà giờ mới hỏi nhiều một chút, anh đã thấy phiền.”

Nhiếp Vũ Thịnh không đáp, chỉ im lặng bước đi. Thư Cẩm nghĩ bụng, xem ra Chủ nhiệm đã mắng anh nặng lời lắm, bình thường đùa như vậy anh sẽ lên tiếng giải thích làm gì có chuyện đó, nhưng hôm nay dường như anh chẳng muốn nói gì, cứ ngơ ngẩn thất thần.

Hai người đến phòng bệnh của ông Nhiếp Đông Viễn, lại không thấy người đâu cả. Thì ra đứa trẻ bị ngã trong công trường đã vượt qua cơn nguy hiểm, tỉnh lại rồi. Ông Nhiếp Đông Viễn đến ICU, nói là muốn thăm đứa trẻ

mệnh lớn, Nhiếp Vũ Thịnh và Thư Cầm ngồi đợi một lúc mới thấy ông quay lại.

Tuy vẫn cần Thư ký Trương diu nhưng tinh thần ông rất tốt, sắc mặt cũng hồng hào hơn nhiều: “Tiểu Thư, cháu đến đây à? Cháu nên cùng Vũ Thịnh đi thăm đứa trẻ đó đi, thằng bé kiên cường lắm, còn chưa nói được nhưng đã tỉnh rồi. Y tá nói gì nó cũng đều chớp mắt để trả lời, chớp một cái là có, chớp hai cái là không, ngoan thật!”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Ngày mai thứ Hai tổng kiểm tra phòng bệnh, con sẽ qua thăm.”

Ông Nhiếp Đông Viễn liếc anh rồi hỏi: “Sao thế, cứ như bánh đa nhúng nước ấy.”

“Không sao, con mệt quá thôi.”

“Mệt thì nghỉ đi, làm gì có nơi nào như bệnh viện này chỗ các anh, suốt ngày làm việc với chẳng phẫu thuật, chẳng biết ngày đêm gì nữa! Đúng là bóc lột sức lao động mà!”

“Bố, nhân viên dưới quyền bố cũng thường xuyên tặng ca, ví dụ như Thư ký Trương, ngày nào anh ấy chẳng đợi lệnh 24/24, đến giờ vẫn còn làm việc đấy thôi.”

Thư ký Trương vội nói: “Thật ra tôi đã tan làm rồi mà. Tôi chỉ thăm ông Nhiếp, không tính là tặng ca.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nheo mắt quan sát con trai: “Sao nóng thế, ai động vào anh à?”

“Không có gì.”

“Hừ.” Ông Nhiếp Đông Viễn nhướn mày, “Anh là do tôi sinh ra, anh đang nghĩ gì bố còn không biết sao? Nói đi, cãi nhau với đồng nghiệp, hay bị lãnh đạo mắng?”

Thư Cầm cười giải vây: “Bác trai thật lợi hại, việc gì cũng biết cả, hôm nay Chủ nhiệm mắng anh ấy đấy. Bác xem, chẳng có gì qua mắt được bác hết.” Cô bước lại mở hộp giữ nhiệt ra, “Cháu hâm gà cho bác này, bác tranh thủ ăn lúc còn nóng, để nguội thì không ngon đâu.” Trong phòng VIP có bếp, khi ông Nhiếp Đông Viễn nhập viện, dì Tần hôm nào cũng đến đưa cơm, có những món trực tiếp hâm nóng ở đây, vì thế nồi niêu xoong chảo đầy đủ cả, Thư Cầm bèn vào bếp lấy bát và muôi ra múc canh.

Ông Nhiếp Đông Viễn nhìn Thư Cầm, không nói gì, chỉ đón lấy bát canh nếm thử, khen Thư Cầm khéo tay, rồi nói: “Nhiếp Vũ Thịnh từ nhỏ đã kén ăn, bác đang lo lắng ngày nào đó nó sẽ khiến mình chết đói, cuối cùng lại gặp được người giỏi nấu nướng như cháu, coi như nó còn may, không đến nỗi chết đói.”

Thư Cầm chỉ cười cười, múc một bát cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh cũng ăn đi, em nấu nhiều lắm, canh này không hâm lại được, mai em lại nấu nồi khác.”

“Anh không đói.”

Thư Cầm chưa kịp nói thì ông Nhiếp Đông Viễn đã lên tiếng: “Không cho nó ăn nữa. Đồ không có lương tâm, vô tình vô nghĩa, ai tốt với nó cũng phí công.”

Thư Cầm chỉ cười. Trên đường về, cô nói với Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đỡ dành bác một chút cũng có sao đâu, dù sao thì bác cũng đang ốm.”

“Xin lỗi, hôm nay anh mệt quá.”

Thư Cầm nói: “Anh không giống đang mệt, mà giống như có tâm sự hơn.”

“Có một việc anh không biết mình làm đúng hay làm sai nữa.”

“Anh nói em nghe xem nào.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng, anh làm sao có thể kể với người ngoài về những điều đã xảy ra giữa anh và Đàm Tĩnh? Những sự việc trong quá khứ ấy, như một cây kim cắm vào tim anh, hễ động khê là đau, không động vào cũng đau. Anh biết suy nghĩ của mình không đúng, không nên coi Thư Cầm là người ngoài, anh cũng từng quyết tâm sẽ kết thúc tất cả để làm lại cuộc đời, nhưng trời xui đất khiến thế nào, Đàm Tĩnh cứ hết lần này đến lần khác xuất hiện trong tầm mắt anh.

“Nếu Mark không yêu em, mà khi trước anh ta cũng toàn lừa dối em thì em có hận anh ta không?”

Thư Cầm nghĩ ngợi một chút rồi nói: “Thế thì phải xem em có yêu anh ta không đã. Nhiều lúc hận thường là vì yêu. Nếu em không yêu anh ta nữa, đương nhiên sẽ không hận.” Cô quan sát Nhiếp Vũ Thịnh, “Sao vậy? Không phải bạn gái trước đây của anh lấy người khác rồi sao?”

“Đúng vậy, lấy người khác rồi.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Em yên tâm, anh cũng có đạo đức cơ bản, khi ở bên em anh sẽ không có ý đồ gì với bất cứ người phụ nữ nào khác đâu.”

“Có hay không không quan trọng, quan trọng là anh có lòng tin để duy trì mối quan hệ của chúng ta không.”

Nhiếp Vũ Thịnh mím môi: “Anh sẽ cố gắng.”

Thư Cầm cười, chuyên chủ đề: “Cô em nói muốn mời anh đến ăn cơm. Từ lần anh cứu em, cô lúc nào cũng lải nhải nhắc nhở có thời gian thì mời anh đến nhà dùng cơm. Em đã từ chối mấy lần, ngại không muốn phiền anh nữa. Nhưng giờ chúng ta đã chính thức qua lại, em muốn cùng anh đi ăn một bữa thì không sao chứ?”

“Đề cuối tuần sau đi.”

“Được. Nhưng ca làm của anh thế nào, liệu cuối tuần có ca mỗ nào quan trọng không?”

Nhiếp Vũ Thịnh lập tức nhớ đến lá đơn của Đàm Tĩnh, nếu mọi việc thuận lợi thì có lẽ thứ Tư hoặc thứ Năm là mổ cho Tôn Bình. Anh đáp: “Chắc cuối tuần không có việc gì.”

“Thế em sẽ nói với cô để cô chuẩn bị trước.”

Thứ Hai sau khi kết thúc tổng kiểm tra phòng bệnh, như thường lệ có một cuộc họp hằng tuần. Chủ nhiệm Phương sẽ tận dụng thời gian này để sắp xếp công việc, tiện thể nghe các loại báo cáo, điều chỉnh kế hoạch cả tuần. Khi đến lượt Nhiếp Vũ Thịnh, ông hỏi: “Tôn Bình ở giường 39 đã xin trợ cấp từ công ty CM, cậu định hôm nào mổ đây?”

Vì đây là lần đầu tiên nên phải cực kỳ cẩn trọng. Chủ nhiệm Phương nói: “Thứ Năm này có ca mổ nổi mạch máu tim của bộ trưởng, mổ hôm thứ Ba đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh sửng người, Chủ nhiệm Phương lại nói tiếp: “Thời gian hơi gấp, nhưng tình hình của đứa bé đó mổ càng sớm càng tốt, thông báo cho mọi người làm tốt công tác chuẩn bị trước khi mổ đi, nhớ nói chuyện với người nhà bệnh nhân thật kỹ càng, bắt buộc phải yêu cầu ký tên đồng ý đấy.”

“Được ạ.”

“Còn nữa, phẫu thuật cho trẻ vị thành niên nhất định phải có người giám hộ, tức bố mẹ của đứa trẻ đều phải đến ký vào giấy đồng ý mổ, đừng để xảy ra chuyện như khoa Não

Năm ngoái khoa Não xảy ra một chuyện, một bệnh nhân vị thành niên bị khối u trong não phải mổ. Mẹ của bệnh nhân đã ký giấy đồng ý, kết quả sau phẫu thuật tình hình bệnh nhân không được tốt, bố bệnh nhân bèn đến gây chuyện. Vốn dĩ bố mẹ bệnh nhân đã ly hôn, đứa con ở với mẹ, vì thế giấy đồng ý chỉ có mẹ ký. Nhưng bố bệnh nhân lại là tên vô lại, kiên quyết nói mình không biết, cũng không đồng ý, nói bệnh viện chưa được đồng ý đã tự ý mổ cho con ông ta, đòi bồi thương tất cả tổn thất. Tuy về tình về lý

phía bệnh viện đều không có bất cứ trách nhiệm gì, nhưng cũng bị quấy rối ba bốn ngày liền, tên vô lại kia dẫn theo mấy chục người đứng chặn ở cửa, đến xe cấp cứu chúng cũng không cho vào. Cuối cùng bệnh viện hết cách, đành để cửa đi thay người, thương lượng miễn cho anh ta hai vạn viện phí. Viện trưởng nổi giận đập bàn quát, ông nói đó chính là tổng tiền trắng trợn, rồi liên tục nhấn mạnh rằng các ca mổ ở khoa Nhi bắt buộc phải tuân thủ trình tự nghiêm ngặt, yêu cầu tất cả những người giám hộ phải có mặt, tránh để người ta lợi dụng sơ hở.

Thầy Chủ nhiệm Phương bận rộn như vậy mà vẫn dặn thêm câu này, Nhiếp Vũ Thịnh hiểu ý ông, rủi ro cao đương nhiên phải đề phòng tai họa từ trước. Vì thế sau cuộc họp, anh đến phòng bệnh nói với Đàm Tĩnh: “Tôn Bình được sắp xếp mổ vào thứ Ba, cũng chính là ngày mai. Từ hôm nay đừng cho nó ăn gì cả, y tá sẽ đến dặn dò những việc cần chú ý trước khi mổ. Còn nữa, gọi chồng cô đến bệnh viện một chuyến, cần cả hai người có mặt trong cuộc nói chuyện trước mổ và ký vào giấy đồng ý.”

Đàm Tĩnh thoáng ngẩn ra rồi ngập ngừng hỏi: “Anh ấy không đến được không... Anh ấy rất bận...”

“Còn việc gì quan trọng hơn con lên bàn mổ?” Nhiếp Vũ Thịnh không kìm được gằn giọng, “Theo quy định, anh ta bắt buộc phải có mặt.”

Đàm Tĩnh cúi đầu theo thói quen, Nhiếp Vũ Thịnh không nhìn rõ được nét mặt cô, chỉ thấy đầu mày cô run rẩy cau lại, nhiều lúc, cô hay có dáng vẻ buồn bã như vậy. Anh nghĩ chắc chắn chồng cô chẳng quan tâm gì đến vợ con, biểu hiện rõ ràng nhất là, Tôn Bình đã nhập viện mấy ngày mà chưa thấy chồng cô đến lần nào, ngay người hàng ngày đưa cơm đến cũng là Vương Vũ Linh.

Mấy hôm nay Đàm Tĩnh không ngủ được, lúc này đã vô cùng mệt mỏi chỉ uể oải nói: “Được rồi, tôi sẽ thông báo cho anh ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng ra ngoài, không nói gì thêm. Anh không muốn ở lâu trước mặt Đàm Tĩnh, càng không muốn nói chuyện với cô. Đường

như anh đã dồn mình vào ngõ cụt, ngẩng lên chỉ thấy bức tường cao, làm gì cũng va chỗ này đụng chỗ khác, khiến bản thân

Thứ Hai vô cùng bận rộn, vì thứ Ba mở cho Tôn Bình nên Nhiếp Vũ Thịnh được sắp xếp làm ca sáng. Vì ca mở này, Chủ nhiệm Phương còn đặc biệt mở một cuộc họp, cuối cùng quyết định đích thân ông mở chính, Nhiếp Vũ Thịnh phụ mở. Dù sao đây cũng là ca mở đầu tiên áp dụng kỹ thuật mới nên thành bại rất quan trọng. Công ty CM hết sức coi trọng chuyện này, đặc biệt cử người đến phụ trách phối hợp, cùng thảo luận với đội ngũ mở về vấn đề kỹ thuật, rất có trách nhiệm.

Đến tối, khi sắp tan ca làm, Chủ nhiệm Phương vẫn còn lấn cấn việc này, bèn hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Cậu đã nói chuyện với người nhà bệnh nhân chưa? Sao vẫn chưa ký giấy đồng ý?”

“Đã thông báo cho gia đình rồi, nhưng bố của Tôn Bình vẫn chưa đến...”

Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa dứt lời thì một y tá hoảng hốt xông vào: “Chủ nhiệm mau ra xem, người nhà của bệnh nhân giường 39 đánh nhau rồi!”

Nhiếp Vũ Thịnh giật mình, Chủ nhiệm Phương hỏi lại: “Chuyện là thế nào?”

“Không biết nữa, hai vợ chồng nhà đó cãi nhau, càng ngày càng gay gắt, y tá trưởng khuyên rồi nhưng họ vẫn đánh nhau...” Y tá chưa nói xong, Nhiếp Vũ Thịnh đã chạy khỏi văn phòng. Từ xa anh đã nhìn thấy cả đồng người đang vây lại ở hành lang, bệnh nhân có, người nhà có, chỉ nghe tiếng y tá trưởng: “Sao anh lại đánh người?”

“Tôi đánh đấy, cô làm gì được tôi nào?” Một giọng khàn đục, đầy ngang ngược vô lý vang lên.

“Bác sĩ đến rồi!”

Không biết ai kêu lên một tiếng, mấy bệnh nhân biết Nhiếp Vũ Thịnh vội rẽ ra tránh đường. Anh lập tức nhìn thấy một người đàn ông cao to lực lưỡng, mặt đỏ phừng phừng, từ rất xa đã ngửi thấy mùi rươi nồng nặc. Đàm Tĩnh đang đứng cạnh đó, y tá trưởng chắn trước mặt cô như gà mẹ bảo vệ con. Thoáng nhìn thấy một bên má Đàm Tĩnh sưng vù, Nhiếp Vũ Thịnh vừa lo vừa giận, liền hỏi: “Anh là ai? Tại sao lại đánh người?”

“Tôi là chồng cô ta! Mẹ kiếp anh là thằng quái nào? Tôi đánh vợ tôi, anh quản được chắc!”

Nhiếp Vũ Thịnh không kịp nghĩ ngợi, lập tức tung ngay một cú đấm. Người đó say nên phản ứng chậm, không kịp tránh, liền bị táng thẳng vào mặt, máu mũi chảy ra. Mọi người đứng xung quanh kêu toáng lên, y tá trưởng cũng giật thót mình, mấy bác sĩ khác vội chạy tới giữ lấy Nhiếp Vũ Thịnh: “Bác sĩ Nhiếp, có gì từ từ

Nhiếp Vũ Thịnh bị giữ lại nhưng vẫn vung chân đá Tôn Chí Quân, khiến hắn lao đảo suýt ngã. Tôn Chí Quân găm lên, xông tới định đánh lại: “Mẹ kiếp dám đánh tao! Ông đây liều với mày!”

Mọi người cùng nhào đến, kẻ lôi kéo, người khuyên can, Nhiếp Vũ Thịnh bị mấy đồng nghiệp kéo ra, ba bốn người cũng không giữ được anh, cuối cùng bác sĩ Đồng phải ôm chặt lấy lưng anh, Tiểu Mẫn và mấy nam đồng nghiệp khác vừa lôi vừa nhấc mới kéo được anh sang một bên. Tôn Chí Quân cũng bị một đồng nghiệp kéo lại, không làm gì được, chỉ biết ngoác mồm chửi: “Mẹ kiếp mày dám đánh người à? Tao phải kiện mày! Chúng mày là bệnh viện quái gì mà dám đánh người! Ông mày kiện!”

Nhiếp Vũ Thịnh nổi điên, bác sĩ Đồng thấy anh trán nổi đầy gân xanh, chỉ sợ anh xông ra, vừa ôm chặt lấy anh không buông, vừa gọi lớn: “Cậu đừng kích động! Anh ta say rồi, cậu tội gì phải liều với anh ta! Bảo vệ! Bảo vệ đâu...”

Đang âm ỉ cả lên thì bảo vệ tới, Chủ nhiệm Phương cũng có mặt, nhìn thấy cảnh tượng hỗn loạn trước mặt, ông không khỏi nổi giận: “Có chuyện gì vậy?”

“Bệnh viện chúng mày dám đánh người! Tao phải kiện! Tao sẽ kiện lên Bộ Y tế!”

“Ai đánh người?” Chủ nhiệm Phương cao giọng, “Ai?”

Không ai dám nói gì, mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn đỏ gay vì vừa nãy đã dùng sức quá nhiều. Bác sĩ Đồng nói: “Chủ nhiệm, người nhà bệnh nhân uống say gây chuyện trong phòng bệnh...”

“Tôi biết anh ta uống say gây chuyện.” Ánh mắt Chủ nhiệm Phương đầy vẻ nghiêm khắc, “Anh ta nói bệnh viện chúng ta đánh người, ai đánh?”

“Tôi!” Nhiếp Vũ Thịnh vẫn đang điên tiết, liền hét bác sĩ Đồng ra, đứng thẳng dậy, “Tôi đánh hẳn!”

“Nhiếp Vũ Thịnh! Tao liều mạng với mày!” Tôn Chí Quân bỗng vùng khỏi mọi người, lao thẳng tới như một con sư tử đang trong cơn cuồng nộ, húc đầu vào ngực Nhiếp Vũ Thịnh, đỉnh đầu anh ta đập vào cằm anh, máu chảy lênh láng. Mọi người xung quanh la lên thất thanh, bảo vệ xông cả lại mới giữ được Tôn Chí Quân, Chủ nhiệm Phương càng giận dữ hơn: “Các người làm ăn kiểu gì đấy? Mau báo cảnh sát! Báo cảnh sát!”

Nhiếp Vũ Thịnh cắn phải lưỡi, miệng đầy máu, đau đến mức không nói nổi lời nào. Anh Đồng dìu anh tới phòng y tá khử trùng, lấy nước muối sinh lý súc miệng, kiểm tra kỹ thấy vết thương không quá lớn, không cần khâu, bấy giờ mới than thở Nhiếp, cậu so đo với loại người đó làm gì? Vừa nhìn đã biết là phường vô lại, lần này hay rồi, tự nhiên ăn đòn, cũng may chưa cắn đứt mất lưỡi, nếu không lại thành ra tàn phế cả đời!”

Cả khoa đều biết có chuyện xảy ra, mấy người chạy lại an ủi Nhiếp Vũ Thịnh, không lâu sau cảnh sát cũng tới lấy khẩu cung, Tôn Chí Quân bị dẫn đi, may nhờ bên bảo vệ báo rằng có người say rượu tới gây rối nên cảnh sát

đến rất nhanh. Chủ nhiệm Phương suy cho cùng vẫn bảo vệ người dưới, Nhiếp Vũ Thịnh chưa kịp nói gì, ông đã chau mày nói với cảnh sát: “Các anh xem, bác sĩ bệnh viện chúng tôi bị đánh thành ra thế này, không nói năng gì được nữa, bao giờ lưỡi cậu ta lành lại sẽ phối hợp điều tra với các anh!”

Tôn Chí Quân vốn đã có tiền án đánh nhau, cảnh sát chẳng nói chẳng rằng gì, liền kéo đi luôn. Đợi mọi người đi hết, Chủ nhiệm Phương mới trừng mắt hỏi: “Sao lại đánh người?”

“Hắn ta đánh người nhà bệnh nhân trước.” Nhiếp Vũ Thịnh lúng búng trong miệng, “Hắn ta gây chuyện trong phòng bệnh.”

“Thế thì cậu phải gọi bảo vệ chứ!” Chủ nhiệm Phương nói, “Cậu đánh thắng được người ta chắc? Cậu nhìn mình lúc này đi, thích quản chuyện người khác, kết quả lại bị ăn đấm.” Ông trừng mắt nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, nói tiếp: “Dù thế nào cậu cũng không nên động thủ, hôm nay cảnh sát hỏi mọi người đều nói rằng cậu tự vệ. Như thế gọi là tự vệ sao? Rõ ràng là cậu đánh người ta trước.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, nhìn thấy nửa gương mặt sưng đỏ của Đàm Tĩnh, anh chỉ thấy máu trong người sôi lên, chẳng kịp nghĩ gì đã tung nắm đấm. Vốn dĩ anh ghét nhất là những kẻ gây sự đánh nhau, cảm thấy đó là hành vi đã man mà ngu xuẩn, nhưng khi thấy Đàm Tĩnh bị đánh, lửa giận trong anh lại phùng phùng bốc lên, khiến anh mất hết lý trí, chỉ còn phần hận.

“Đừng làm nữa, cậu về nhà nghỉ ngơi đi. Nhìn bộ dạng cậu lúc này tôi chỉ thấy chướng mắt.” Chủ nhiệm Phương vẫn chưa nguôi giận, “Đúng là càng ngày càng giỏi, đánh nhau với người nhà bệnh nhân cơ đấy, Nhiếp Vũ Thịnh, chuyện này mà cậu cũng làm được à?”

Nhiếp Vũ Thịnh không dám biện minh gì, chỉ hàm hồ đáp: “Chiều nay cháu còn có ca mổ...”

Chủ nhiệm Phương nổi giận, đập bàn quát: “Tôi mở thay cậu, cậu cút ngay cho tôi! Nhìn thấy mà điên cả tiết! Cút về nhà ngủ, ngẫm lại những việc mình làm gần đây đi! Xử lý hết đồng tâm sự quái quỷ gì đó của cậu rồi hẵng đi làm! Tôi cho cậu hay, nếu ca mổ sáng mai mà cậu còn dờ sống dờ chết như thế này, tôi sẽ giao cậu cho lãnh đạo, để họ tùy ý xử trí!

Nhiếp Vũ Thịnh ủ rũ rời khỏi văn phòng, bác sĩ Đồng an ủi: “Đây là Chủ nhiệm xót cậu đấy, thấy cậu bị thương nên mới bảo cậu về nhà nghỉ.”

Anh cũng biết vậy, nhưng trong lòng vẫn canh cánh một nỗi buồn khó nói. Anh muốn đến phòng bệnh nhìn Đàm Tĩnh một chút nhưng lại không có dũng khí. Giữa đám người xúm xít, thoáng nhìn thấy má cô sưng lên, anh liền mất hết lý trí, sao cô lại lấy một kẻ như vậy? Ban đầu khi mới gặp lại, anh chỉ mong cho cô không được hạnh phúc, nhưng khi thật sự nhìn thấy cô vật lộn với cuộc sống, anh lại cảm thấy bất lực.

Anh đeo khẩu trang rời khỏi văn phòng, dọc đường đi xuống không ai chú ý tới anh, bởi bác sĩ trong bệnh viện hầu như ai cũng đeo khẩu trang cả. Nhiếp Vũ Thịnh ra bãi đỗ tìm xe, xe anh bị nắng chiếu nóng sục lên, khoang lái nóng hầm hập, anh phải mở cửa sổ rồi bật điều hoà mức lạnh nhất, gió từ cửa sổ tấp vào mặt mới khiến anh cảm thấy mát hơn một chút. Bỗng nhiên anh đấm mạnh lên vô lăng, khiến còi kêu “bim” một tiếng thật to, làm bảo vệ bãi đỗ xe giật mình quay lại nhìn. Anh giơ hai tay ôm mặt, cố gắng ép mình bình tĩnh lại, rồi đóng cửa sổ, lái xe về nhà.

Về đến nhà, phát hiện ra cảm bầm tím lại, sung tấy anh bèn mở tủ lạnh lấy túi đá chườm nửa tiếng, sau đó đi tắm rồi ném mình lên giường.

Anh ngủ rất say, mấy năm nay làm ở khoa Lâm sàng, ca sáng ca đêm đổi đi đổi lại khiến anh có thói quen cứ đặt mình xuống là ngủ ngay được, hôm nay anh lại ngủ đặc biệt say, cũng không biết tại sao, thậm chí không mộng mị gì cả. Điện thoại reo rất lâu anh mới nghe thấy, bèn mơ màng cầm lên lên “a lô” một tiếng.

Giọng nói của Đàm Tĩnh như từ giấc mơ vọng lại, xa vời mà hư ảo, cô hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, chúng ta có thể gặp nhau nói chuyện một lúc được không?”

Vết thương trên lưỡi ngâm ngấm đau, nhắc nhở anh rằng đây không phải giấc mơ, anh ngồi dậy, định thần lại, nói: “Mai tôi đi làm, có chuyện gì mai đến văn phòng tôi.”

“Tôi có việc rất gấp...” Giọng điệu cô có vẻ van nài, “Không làm anh mất nhiều thời gian đâu...”

Anh đắn đo một lúc, cuối cùng nói: “Tôi đang ở nhà, không muốn ra ngoài.”

“Tôi đến nhà anh được không? Tôi nói xong sẽ đi ngay, không mất nhiều thời gian của anh đâu.”

Tuy Đàm Tĩnh yếu đuối, nhưng khi cô đã kiên trì thì sẽ quyết tâm theo đuổi đến cùng mới thôi. Nhiếp Vũ Thịnh biết tính vì lưỡi rất đau không muốn nói nhiều, bèn lạnh nhạt nói: “Tuỳ cô.”

Đàm Tĩnh hỏi địa chỉ của anh rồi rất nhanh đã có mặt. Nhiếp Vũ Thịnh vừa trở dậy đi tắm lần nữa, thay bộ quần áo khác thì nghe tiếng chuông cửa.

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh mở cửa, Đàm Tĩnh bối rối nhìn anh. Ngủ được một giấc, cảm sung to hơn nên anh lại lấy túi đá chườm lên. Nhiếp Vũ Thịnh không hề nhìn thẳng vào cô, một tay giữ túi chườm, một tay lấy dép đi trong nhà cho cô. Đàm Tĩnh nói “cảm ơn” rất khẽ, nhìn thấy đôi dép nữ đó, cô chột khựng lại mất mấy giây.

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh mới nhận ra mình đã lấy dép Thư Cầm cho Đàm Tĩnh, Thư Cầm thường xuyên đến nên để một đôi dép ở đây. Có điều anh không muốn giải thích với Đàm Tĩnh, cũng thấy chẳng có gì để giải thích cả, dù sao thì giờ đây Thư Cầm cũng là bạn gái của anh.

Đàm Tĩnh thay dép, cúi đầu đi vào phòng khách, Nhiếp Vũ Thịnh ngồi xuống sofa, hỏi: “Có việc gì?”

“Tôi đến để nhận lỗi với anh...” Đàm Tĩnh đứng đó, cúi đầu, đúng là đáng vẻ khi xin lỗi, “Tôn Chí Quân uống say, anh đừng so đo với anh ta...”

Anh hoàn toàn không thể ngờ cô lại nói ra những lời đó, dường như cảm lại đau hơn, anh nói: “Tôi không cần cô nhận lỗi.”

“Xin lỗi...”

“Cô không cần nói xin lỗi tôi!”

Đàm Tĩnh chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh như thế này, nhìn anh giống như một con sư tử đang nổi giận vậy, một tay cầm túi chườm, một tay nắm chặt đấm lên sofa, tựa hồ có thể xông tới đánh nhau ngay bây giờ. Ánh mắt anh tối sẫm, khiến cô kinh hoàng khôn tả, nhưng rồi lập tức anh đã nhìn đi nơi khác, nói: “Nếu chỉ vì việc này thì cô có thể về được rồi.”

Đàm Tĩnh trầm mặc một lúc, mới khó nhọc lên tiếng: “Xin anh... hãy giúp tôi... Tôi biết Tôn Chí Quân đã sai, nhưng giờ anh ta bị cảnh sát bắt đi rồi, trước đó anh ta từng bị tạm giam vì đánh nhau gây rối nơi trật tự trị an, lần này nếu lại bị...”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm nhận được giọt nước lạnh ngắt từ túi chườm men theo cằm chạy xuống cổ, rồi từ cổ xuống cổ áo, lăn xuống tận ngực anh, anh muốn ném túi chườm đi mà đứng bật dậy, anh muốn gầm lên, anh muốn chửi vắn, anh muốn ném đồ đạc. Nhưng cuối cùng anh chẳng làm gì hết, chỉ cười khẩy hỏi: “Đàm Tĩnh, cô đến vì chuyện này?”

Cô lại cúi thấp đầu hơn, tiếng cô nhỏ đến gần như không thể nghe thấy, nhưng anh vẫn nghe được, cô nói “xin lỗi”. Trước mặt anh, ngoài hai chữ này, dường như cô không còn câu gì khác nữa.

Anh bỗng đứng phắt dậy túm chặt lấy cánh tay cô kéo vào trong. Bàn đầu Đàm Tĩnh còn vụng vụng nhưng rồi chẳng mấy chốc cô đã buông xuôi,

mặc cho anh kéo vào phòng vệ sinh. Anh đẩy cô tới trước gương: “Cô nhìn đi, tự soi gương mà nhìn mặt mình đi! Hấn đánh cô thành thế này mà cô còn đi xin cho hấn? Rốt cuộc cô đang nghĩ cái gì vậy? Đàm Tĩnh, sao cô... cô...”

Anh thật sự không muốn dùng lời nói làm tổn thương cô, dù sao hôm nay cô cũng đã chịu đựng đủ rồi, giờ chẳng khác nào một chú chim câu sợ sệt, ngoan ngoãn. Cô tự dối mình dối người, quay mặt đi không muốn nhìn mình trong gương. Nhưng anh lại dùng tay quay mặt cô lại, còn vô ý chạm phải vết sưng, khiến cô nhăn mặt.

Không biết từ lúc nào, đôi môi anh đã đặt lên hàng lông mày cau rúm của cô, dịu dàng mà quyến luyến, yêu thương nhưng vẫn bợn chút nghi ngại. Cô bỗng run lên, như sợ ma hồn ấy. Cô quay người định chạy nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã giữ lại, ấn mạnh môi mình lên môi cô.

Đã có biết bao nhung nhớ, biết bao khát khao, thời gian bảy năm xa cách đã trở thành con sông không thể vượt qua, họ đứng ở hai bên bờ dòng sông số phận, giương mắt nhìn đối phương ở bờ bên kia, càng đi càng xa. Là thứ thuốc phiện không thể cai, là cơn đau không thể cắt, khi quàng tay ôm lấy người phụ nữ này vào lòng sau bảy năm chia lìa, Nhiếp Vũ Thịnh mới biết, có một loại tình yêu không thay đổi theo thời gian, có một loại tình yêu càng giằng xé càng sâu sắc.

Đàm Tĩnh đang khóc, cô lần tay tìm kiếm sợi dây đỏ sau gáy anh. Năm cuối cùng họ bên nhau là năm bản mệnh của anh, cô đã tết một sợi dây đỏ đeo lên cổ, không cho anh cởi ra. Anh nói cả đời này anh sẽ không cởi, trừ phi đến năm ba mươi sáu tuổi cô tết sợi khác thay cho anh. Sợi dây đó giờ đã bạc màu, nhưng sợi dây trong trái tim vẫn thắt chặt lấy cô, thắt chặt mọi vướng bận trong cô. Cô từng yêu người đàn ông này bằng cả tuổi thanh xuân, xa cách bao năm như vậy, nhưng khi anh ôm chặt lấy cô, khi anh nồng nàn hôn cô lần nữa, cô mới biết, thì ra tình yêu chôn sâu trong đáy lòng ấy vẫn chưa hề phai nhạt.

Trong lúc này, Nhiếp Vũ Thịnh của cô giống hệt như cậu thiếu niên giẫm lên lớp lớp hoa rơi tiến về phía cô mười năm trước, băng qua những cách trở về thời gian và không gian mà hôn cô một lần nữa, như thể mọi chuyện trước đây đã quay trở lại, như thể chưa từng có cuộc chia ly, như thể một nửa linh hồn mất đi nay mới tìm lại được

Cô khóc đến nỗi không ngẩng đầu lên được, anh ôm cô trong không gian nhỏ hẹp, như đang dỗ dành một ứa trẻ, cũng không biết phải ôm thế nào cho đúng. Cô chỉ biết nắm lấy sợi dây sau gáy anh mà khóc nức nở. Bao năm qua, cô đã phải chịu đựng bao ám ức, nếm trải bao khó khăn, tuy mọi việc đều có thể xảy ra, nhưng cô chưa từng nghĩ sẽ gặp lại Nhiếp Vũ Thịnh.

Rất nhiều lần cô tự dối mình rằng, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không trở lại, dù có trở lại thì anh cũng đã hận cô đến tận xương tủy. Cắt đứt chút hi vọng cuối cùng lại khiến cô dễ chịu hơn phần nào. Nhưng số mệnh nhất định không buông tha, dù cô vẫy vùng thế nào chẳng nữa, cũng chỉ như con kiến rơi vào lưới nhện, càng giãy giụa càng lún sâu, càng khiến mình bị trói chặt hơn.

Đã đủ chưa? Đến giờ cũng đủ rồi phải không? Mọi thứ mà cô phải chịu, cho dù việc năm đó có báo ứng thật thì cứ đổ lên đầu cô là được rồi. Cô khổ sở chịu đựng bao lâu như vậy là đủ rồi chứ? Cô vừa khóc vừa hôn Nhiếp Vũ Thịnh, hôn lên chiếc cằm sưng tấy của anh, hôn lên khoé môi anh, hôn lên mắt anh... Cô nhớ anh biết chừng nào, nhớ gương mặt này biết chừng nào, dù ở trong giấc mơ của cô, anh chưa bao giờ rõ ràng như thế này.

Hãy để cô buông thả bản thân trong lúc này thôi, hãy cho cô chìm đắm trong lúc này thôi, dù đây chỉ là uống rượu độc để cắt cơn khát, cô cũng chấp nhận.

Vào khoảnh khắc tâm trạng rối loạn nhất, chợt một cơn gió thổi bay tấm rèm, vừa hay hát phải chiếc đĩa ngâm mấy hạt đậu trên bề cửa sổ, khiến nó rơi xuống đất “xoảng” một tiếng. Nhiếp Vũ Thịnh bỗng sực tỉnh, Đàm Tĩnh

cũng ngẩng lên, trông thấy đĩa đậu và nỗi đau hằn sâu trong đáy mắt anh. Từ bao giờ anh lại có thói quen để một đĩa đậu bên cạnh cửa sổ? Đợi hạt đậu từ từ mọc mầm, nhưng người mình chờ đợi lại vĩnh viễn không bao giờ trở về nữa. Nhiếp Vũ Thịnh chuyển ánh mắt từ đĩa đậu sang Đàm Tĩnh, cô vẫn sững sờ nhìn anh. Cảm anh vẫn đau, đó là do Tôn Chí Quân gây ra. Đàm Tĩnh đã kết hôn, cô đã lấy người khác rồi. Cho dù đậu có nảy mầm, cô cũng sẽ mãi mãi không bao giờ trở về nữa.

Anh vội chạy vào phòng ngủ, “rầm” một tiếng khoá cửa lại, như thể bên ngoài kia không phải Đàm Tĩnh mà là mãnh thú vậy. Anh tựa người vào cánh cửa, đầu đón nhấm mắt lại, khoảng thời gian bảy năm đã thay đổi tất cả, anh đã mất cô từ lâu, giờ đâu thể tìm lại được nữa. Nụ hôn vừa rồi khiến chuyện xưa như cơn lũ đổ ập xuống đầu, nhấn chìm anh, nuốt chửng anh, khiến anh gần như tuyệt vọng.

Hoàng hôn, trời đổ mưa, sấm vang chớp giạt. Nhiếp Vũ Thịnh ngồi đó nhìn ra ngoài, rèm cửa không kéo, gió không ngừng giạt lắc những cây trúc bên ngoài, nước mưa từ cửa sổ hắt vào ướt sũng cả một mảng sàn nhà.

Nhiếp Vũ Thịnh không đứng dậy đóng cửa, bên ngoài vô cùng yên lặng, không biết Đàm Tĩnh đã đi từ bao giờ. Anh mở cửa đi ra ngoài, bốn bề dường như vẫn còn vương vấn mùi hương trên mình cô. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy thật hổ thẹn, chuyện vô si như vậy lại xảy ra như thế.

Vừa rồi khi ôm Đàm Tĩnh, nỗi tương tư khổ sở kìm nén suốt bảy năm như cơn lũ phá tan bờ đê lý trí của anh. Đàm Tĩnh không hề cự tuyệt anh, thậm chí cô còn chủ động đáp trả. Mọi ký ức giờ đây trở thành một sự giày vò, anh nhận ra mình đã làm sai, giờ Đàm Tĩnh đã kết hôn rồi, cô ấy có chồng có con, sao anh có thể làm vậy?

Anh mở tủ lạnh lấy một lon bia, uống liền một hơi hết nửa lon rồi ngồi ngẩn ra trên sofa.

Căn phòng không có bất cứ dấu vết gì, tựa như Đàm Tĩnh chưa từng đến đây, tất cả chỉ là anh vừa mới nằm mơ vậy, có điều giấc mơ lại quá

chân thực. Tiếng mưa lộp độp bên ngoài hiên, gõ lên lớp gỗ lát sàn ngoài khu vườn treo, gió thổi tấm rèm trong phòng khách bay phấp phới, bức rèm mỏng đó tựa như nụ hôn của cô trong mơ, mơ hồ, không thực.

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy đầu óc rối loạn, anh giờ hai tay ôm lấy vầng trán nóng hầm hập, giờ phải làm sao đây?

Ngày mai anh còn phải đi làm, còn phải mổ, thậm chí sẽ gặp Đàm Tĩnh trong phòng bệnh.

Sao cô ấy có thể làm vậy? Cứ thế lặng lẽ rời đi như chưa từng xảy ra chuyện gì? Cô ấy đến đây làm gì? À phải, cô ấy đến xin mình không truy cứu chuyện Tôn Chí Quân đánh người. Nhưng bây giờ Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy sự việc đã rắc rối hơn rồi.

CHƯƠNG 15

Uống hết bia anh cũng chẳng cảm thấy tâm trạng tốt lên chút nào, ngược lại còn thấy lòng thêm rối bời. Ném lon bia vào thùng rác, anh quay về phòng lấy áo choàng tắm định tắm lại lần nữa. Đúng lúc mở cửa nhà tắm, anh chợt nhìn thấy bên dưới chiếc đĩa ngâm đậu có một mảnh giấy. Trên mảnh giấy có một vài vết nước loang, không biết là nước mưa bắn từ ngoài vào hay nước mắt của cô ấy.

Anh nhìn nét chữ nắn nót, chỉ hai chữ: “Xin lỗi”. Dường như cô mãi chỉ nói được với anh hai chữ này, hai chữ ấy cũng dường như đã giải thích tất cả.

Nhiếp Vũ Thịnh vò nát mảnh giấy, một lúc sau lại mở ra, vuốt phẳng lại từng chút một.

Anh đang đoán, rốt cuộc cô viết hai chữ này với tâm trạng thế nào? Hoặc có thể nói, cô viết hai chữ này với mục đích gì?

Có điều, dù sao hai chữ “xin lỗi” cũng tốt hơn ba chữ “em yêu anh”, nếu cô viết như vậy, anh sẽ còn khó chịu hơn cả bị giết.

Anh không muốn nghĩ nhiều nữa, bèn vào thư phòng lấy một quyển sách kẹp bừa tờ giấy vào.

Tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rối bời, mãi một lúc sau mới nhớ ra hôm nay chưa đi thăm ông Nhiếp Đông Viễn, bèn gọi cho Thư ký Trương để hỏi thăm tình hình. Cầm điện thoại lên, anh thấy có hai cuộc gọi nhỡ, đều là của Thư Cẩm. Anh đã nhốt mình trong phòng đến mấy tiếng đồng hồ, điện thoại kêu mấy lần cũng không nghe thấy.

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh rất không muốn gọi cho Thư Cẩm, anh cảm thấy mình quá vô sỉ, mới nói sẽ không nghĩ đến bất cứ người phụ nữ nào khác, vậy mà vừa quay đi đã làm ra chuyện này. Anh do dự một lát rồi gửi tin nhắn cho Thư Cẩm, bảo mình đang nghỉ ngơi, không nghe thấy điện thoại, hỏi xem cô có việc gì không.

Thư Cẩm trả lời lại ngay lập tức, cô bảo không có gì, định tối đến bệnh viện, hỏi có phải anh làm ca sáng không?

Anh trả lời rằng đã đổi ca cho đồng nghiệp, hôm nay anh nghỉ, bảo Thư Cẩm đừng đến bệnh viện, giờ đang mưa gió, đi đường không an toàn.

Thư Cẩm trả lời: “Vâng.”

Nhiếp Vũ Thịnh gọi cho Thư ký Trương hỏi thăm tính hình bố mình, anh ta nói hôm nay ông Nhiếp Đông Viễn điều trị rất tốt, không đau đớn gì cả. Nghe nói hôm nay anh nghỉ ngơi, Thư ký Trương cũng nhắn anh đừng đến bệnh viện, bảo trời mưa rất to, chắc chắn sẽ tắc đường.

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn ra ngoài, quả nhiên mưa càng ngày càng to, đám trúc ngoài vườn bị gió thổi bạt đi, không đứng thẳng lên được, mấy chiếc lá dính vào cửa sổ, mép lá cong cong như đôi mày đang chau lại. Nhiếp Vũ Thịnh thấy mình như bị trúng tà, anh đưa tay ra, cách một tấm kính, chậm chậm sờ men theo viền lá, động tác rất nhẹ nhàng đầy yêu thương, như đang vuốt ve hàng lông mày của người yêu vậy. Nếu làm vậy có thể khiến đôi mày cô ấy giãn ra mà cười lên một chút thì thật tốt biết bao.

Lông mày của Đàm Tĩnh cũng hệt như vậy, vì thế khi cô nhíu mày, anh lại thấy xót xa.

Anh rút tay về, ngần ngợ nhìn hai chiếc là dính trên cửa kính.

Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh... Anh nên làm thế nào với cô

Đàm Tĩnh đi tàu điện ngầm về, vừa rời tàu thì trời đổ mưa, nước ào ào chảy xuống theo những bậc thang trước cửa toa tàu, như một ngọn thác nhỏ. Đàm Tĩnh không mang ô, giày cũng ướt sũng, bước ra khỏi cửa tàu liền bị mưa tạt tới tấp vào mặt, toàn thân ướt nhẹp. Cô cứ thế đội mưa băng qua đường, trong màn mưa trắng xoá, xe cô đều bật đèn sáng trưng, cô chật vật bước đi, chẳng thấy một chiếc taxi nào để vẫy, ngay cả xe buýt cũng không.

Còn ba ngã tư nữa mới đến bệnh viện, Đàm Tĩnh đành vào trú mưa trong cửa hàng tiện lợi một lúc. Cửa hàng vẫn mở cửa, điều hoà bên trong lạnh ngắt, từng đợt gió thốc vào lưng cô khiến chiếc áo ướt dính chặt lên người, lạnh đến run bắn lên. Cô đành sang ngân hàng bên cạnh tránh mưa, nào ngờ người trong đó cũng đông nghịt, rất nhiều người xếp hàng lấy số, vì trời mưa, nhân viên chưa về, khách hàng cũng đông, nên ngân hàng vẫn mở điều hoà, tiếng người ồn ã, khí lạnh bao phủ lấy người cô.

Đội trời ngót mưa, Đàm Tĩnh ra bên xe buýt. Trên xe chật cứng người, đông đến mức cô không có chỗ để chân. Nhưng nhiều người cũng tốt, khi tới chỗ đông người, trong đầu cô chỉ thấy trống rỗng, nếu chỗ nào cũng nghìn nghịt người, nhan nhản những chiếc ô xoè ra che mưa, cô sẽ không phải nghĩ đến những chuyện không nên nghĩ nữa.

Hôm nay cô lại làm sai một việc. Nhưng giờ cô đã quá mệt, không còn sức để nghĩ nữa. Nhiếp Vũ Thịnh sẽ đánh giá về cô thế nào, cô không đoán được, cũng không dám nghĩ ngợi, chỉ để lại một tờ giấy rời vội vàng bỏ đi. Cô sẽ mãi mãi không bao giờ quên khoảnh khắc Nhiếp Vũ Thịnh đẩy cô ra, chăm chú nhìn cô. Cằm anh bầm tím, gương mặt anh có phần biến dạng vì bị thương, nhưng trong mắt cô, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn luôn đẹp trai như thế,

bất kể lúc nào, bất kể ở đâu. Trong mắt anh phản chiếu hình ảnh cô, anh giống như đứa trẻ mới tỉnh dậy từ giấc mộng, cứ đăm đăm nhìn cô đầy bất lực và tuyệt vọng.

Cuối cùng anh chạy vào phòng ngủ, sập cửa đánh “rầm” một tiếng. Nghe thấy tiếng khoá cửa, cô cảm thấy cả trái tim lạnh buốt đi. Cô đã làm gì? Rốt cuộc cô đang làm gì? Tại sao anh lại hôn cô? Anh hôn vì thấy thương hại cô, còn cô thì sao? Cô lại muốn lợi dụng sự thương hại ấy. Không, thật ra cô biết, là bản thân cô không kìm lòng được. Đau đớn thay, bảy năm qua, chưa một khoảnh khắc nào cô ngừng nhớ anh, thế nên khi anh hôn, cô không còn chút lý trí nào nữa.

Cô đã lặng lẽ bỏ đi như một tên trộm, trên đời này còn việc gì đáng xấu hổ hơn trộm cắp nữa. Đàm Tĩnh, mày muốn sai càng thêm sai nữa ư?

Những nỗi khổ suốt bảy năm qua, những báo ứng trong bảy năm trời, còn chưa đủ sao

Cô cúi đầu bước xuống xe, chậm chậm đi về phía bệnh viện. Phía sau khu nhà khám bệnh là dãy phòng bệnh, rất đông người qua lại, một giọt nước lạnh lẽo từ tán ô bắn vào cánh tay cô, nhưng cô chẳng cảm thấy gì cả. Thân thể cô bây giờ còn lạnh hơn hăm nước đá, máu nóng và thân nhiệt dường như đều đã chảy đi đâu mất. Đầu óc cô trống rỗng, dạ dày cũng trống rỗng, cô dờ dẩn bước vào thang máy, dựa cả người vào tường.

Đàm Tĩnh đừng ấu trĩ nữa, bài học kinh nghiệm bảy năm qua là quá đủ rồi, hãy coi như mọi thứ chưa từng xảy ra! Con mày còn đang nằm trên giường bệnh đợi phẫu thuật, Tôn Chí Quân lại bị bắt đến đồn cảnh sát, mọi thứ đang chờ mày giải quyết. Mày không có thời gian hồi tưởng quá khứ, cũng không nên nghĩ ngợi vẩn vơ tìm hiểu ý nghĩa của nụ hôn cách đây một tiếng nữa, nó chẳng có ý nghĩa gì cả.

Giờ cô phải dọn dẹp hậu quả Tôn Chí Quân gây ra, giờ cô phải chăm sóc con, giờ cô phải quên Nhiếp Vũ Thịnh một lần nữa.

Thấy bộ dạng của Đàm Tĩnh, Vương Vũ Linh giật thót mình, hỏi: “Mưa to như vậy, sao cậu không trú một lát rồi hăng về?”

Đàm Tĩnh hoảng hốt cười cười, Vương Vũ Linh đưa cho cô chiếc khăn mặt, nói chiều nay Tôn Bình có tỉnh lại một lúc, gọi mẹ nhưng không thấy, thế là lại ngủ. Đàm Tĩnh thấy vô cùng áy náy nhưng cô biết tay mình lạnh, không dám chạm vào con. Vương Vũ Linh đã lấy sẵn hai phích nước, giờ đang đổ nước nóng ra chậu bảo cô mau đi rửa ráy, thay quần áo ướt ra.

Vào phòng vệ sinh, Đàm Tĩnh soi gương, thấy mặt vẫn sưng vù. Cái tát của Tôn Chí Quân vừa chuẩn vừa mạnh khiến cô choáng váng cả đầu óc, cũng khiến cô hoàn toàn thất vọng. Trước đây tuy anh ta đối xử không tốt nhưng chưa bao giờ đánh cô, dù khi uống say không cẩn thận va phải cô thì cũng chỉ là vô ý. Cô đã giải thích gãy lười về hình thức trợ cấp của công ty CM, nhưng anh ta chỉ truy hỏi một câu: “Rủi ro lớn như vậy, tại sao cô lại đồng ý?”

“Cứ kéo dài thì con không sống được.”

“Tại sao cô không bàn bạc với tôi?”

“Không phải hôm nay gọi anh đến rồi sao? Hơn nữa bàn với anh thì có tác dụng gì? Ngoài đòi tiền ra, anh có quan tâm đến việc gì đâu?”

Có lẽ chính câu nói này đã chọc giận anh ta, cũng có thể vì một chuyện khác, lúc đó anh ta đột nhiên cúi xuống nhìn tấm thẻ dán ở đầu giường, có tên của bác sĩ điều trị chính.

Nhiếp Vũ Thịnh.

Thẻ viết rất rõ, bệnh nhân Tôn Bình, bác sĩ chính Nhiếp Vũ Thịnh.

Khả năng trùng họ tên là rất thấp, ngay cô cũng không thể thuyết phục bản thân rằng đây chỉ là ngẫu nhiên.

Tôn Chí Quân liền vung tay cho cô một bạt tai.

“Cô lấy đâu ra tiền mà làm phẫu thuật cho con?”

Cô bị tát đến choáng váng đầu óc, y tá trưởng kéo cô sang một bên, sau đó Nhiếp Vũ Thịnh đến. Cô chưa bao giờ thấy một Nhiếp Vũ Thịnh như vậy, anh phần nộ xông thẳng tới, giáng cho Tôn Chí Quân một cú đấm.

Trước nay anh chưa bao giờ đánh người, hồi trung học, tuy Nhiếp Vũ Thịnh không phải học sinh gương mẫu, nhất nhất tuân thủ nội quy nhưng anh chưa hề gây sự đánh nhau. Đặc biệt sau khi gặp lại, cô luôn thấy anh lạnh lùng đến đáng sợ. Có thể đó là trạng thái nghề nghiệp của bác sĩ, cũng có thể sau bảy năm tính tình anh đã thay đổi. Sau khi gặp lại, anh lúc nào cũng xa cách, lãnh đạm như vậy.

Vì thế khi Nhiếp Vũ Thịnh tung cú đấm đó, ngoài ngạc nhiên, cô còn thấy đau lòng. Tại sao Nhiếp Vũ Thịnh đánh Tôn Chí Quân? Là vì cô bị đánh. Cô tưởng rằng, từ lâu đối với cô, anh chỉ còn nỗi căm hận, nhưng tại sao anh lại hận cô đến vậy?

Vào cái đêm mưa gió ấy, khi anh đau lòng tuyệt vọng lao xuống núi, thật ra cô đã đứng trong mưa khóc đến tan nát ruột gan.

Ý nghĩa duy nhất của ba chữ Nhiếp Vũ Thịnh, với cô mà nói, là người đầu tiên cô yêu, cũng là người cô yêu nhất.

Nhưng cô lại không thể yêu.

Có quá nhiều chuyện đã xảy ra, bản thân cô cũng không biết phải nói sao cho hết. Suốt một thời gian dài cô đã muốn đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh để nói lời xin lỗi.

Điều duy nhất cô có thể nói với anh chỉ còn hai chữ xin lỗi đó thôi.

Cô nhìn vào gương, tự nói với chính mình, đủ rồi.

Nếu tương tư là một món nợ thì đến giờ cũng đã trả hết, trả đủ rồi.

Cô dùng khăn ẩm đắp lên mặt, lệnh cho bản thân phải quên Nhiếp Vũ Thịnh một lần nữa.

Vương Vũ Linh đợi mưa tạnh hẳn mới về, khi cô đi, Đàm Tĩnh đã bắt đầu ngạt mũi, đau đầu. Vương Vũ Linh không yên tâm, nhưng Đàm Tĩnh nói: “Chỉ bị ngấm mưa nhiễm lạnh một chút thôi, ngày mai là khoẻ ấy mà.”

Đến tối, khi sắp đến giờ tắt đèn, Đàm Tĩnh cảm thấy toàn thân mềm nhũn, cô ra chỗ y tá mượn cặp nhiệt độ đo thử, ba mươi chín độ. Y tá trực nói: “Chị đừng cố, mau đi khám đi!”

“Tôi chỉ cảm lạnh thôi mà...”

“Cảm lạnh lại càng không được ở trong phòng bệnh, chị mau đi khám đi, bệnh nhân trong phòng bệnh đều rất yếu, phải phòng truyền nhiễm.”

Đàm Tĩnh đành nhờ y tá chăm sóc Tôn Bình, còn mình lần xuống phòng khám. Bác sĩ hỏi han cặn kẽ, chẩn đoán rằng bị cảm mạo phong hàn, thấy cô sốt cao quá, liền kê đơn truyền nước hai ngày. Bác sĩ còn dặn: “Hôm nay truyền một túi, uống thêm thuốc hạ sốt, ngày mai truyền thêm kháng sinh.”

Đàm Tĩnh đi lấy thuốc, rồi truyền nước, đã sắp đến nửa đêm.

Người trong phòng Theo dõi không nhiều, nửa đêm những người còn ở phòng Cấp cứu truyền nước đã phân đều là trường hợp khẩn cấp. Có đứa trẻ khóc dữ quá, bố mẹ phải cầm chai truyền dịch đi qua đi lại dỗ dành.

Đàm Tĩnh thấy đầu như sắp nổ tung, lại không biết Tôn Bình trong phòng bệnh ra sao, nửa đêm không có người thân nào bên cạnh, cũng chẳng có ai giúp được cô. Tôn Chí Quân bị cảnh sát dẫn đi rồi, điều cô lo lắng nhất là ca mổ của Tôn Bình phải làm sao đây, bệnh viện còn đồng ý làm phẫu thuật không? Nếu không làm thì bệnh của Tôn Bình có kéo dài được nữa không?

Cô bị sốt cao, cơ thể vốn dĩ đã yếu ớt, đầu rất đau, mới nhắm mắt được một chốc lại mở ra. Đứa trẻ kia khóc dữ quá, cuối cùng bị trớ, bố mẹ nó phải cuống cuống ôm lấy con gọi bác sĩ, bác sĩ tới xem bảo phải nhập viện.

Đưa bé đi rồi, cả phòng yên tĩnh hơn hẳn, Đàm Tĩnh nhắm mắt nghỉ ngơi một lúc, đột nhiên một ngón tay lạnh lạnh chạm vào mu bàn tay cô. Đàm Tĩnh giật mình tỉnh dậy mới biết, thì ra thuốc truyền đã hết, y tá đang rút kim truyền ra. Té ra cô đã ngủ được một lúc, nhưng ai gọi y tá cho cô?

Nhiếp Vũ Thịnh đứng cạnh đó không xa, cô phải giữ miếng băng trên mu bàn tay một lúc để cầm máu. Anh tiến lại nói: “Tôi có chuyện muốn nói với cô.”

Thật ra cũng chẳng có chuyện gì, anh chỉ cảm thấy cô không biết chăm sóc cho bản thân. Lúc tối nhận được điện thoại gọi đến cấp cứu, ngang qua phòng Theo dõi thì nhìn thấy cô.

Một mình ngồi trong phòng truyền dịch, đến dáng ngủ cũng mệt mỏi như vậy. Môi cô gần như cắt không ra máu, có lẽ vì sốt nên bờ môi tái nhợt khô lại, bong cả ra. Thuốc truyền sắp hết, nhưng cô không hề có dấu hiệu tỉnh lại. Nếu không rút kim kịp thời sẽ bị hồi huyết, nên anh đến phòng trực ban gọi y tá.

Đàm Tĩnh không biết anh định nói gì với mình, nhưng phòng Theo dõi nà không phải chỗ để trò chuyện. Cô vừa giữ miếng băng vừa đứng dậy. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Vào xe tôi.”

Bãi đỗ xe vắng tanh, bảo vệ trực ban đang gật gù trong trạm gác, buổi tối ở đây cũng không nhiều xe, phần lớn là của bác sĩ trực ban, nên rất rộng và yên tĩnh, Nhiếp Vũ Thịnh mở cửa xe cho cô, nhiều lúc những tiểu tiết ấy có thể cho thấy xuất thân gia giáo của anh, lúc nào cũng nhớ giữ phong độ.

Thật ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng chưa nghĩ xong những điều muốn nói với Đàm Tĩnh, vì vậy sau khi đóng cửa xe, anh trầm mặc một lúc rồi hỏi: “Ai khám?”

Đàm Tĩnh ngần ra một thoáng mới hiểu anh đang hỏi vừa rồi ai khám cho cô, bèn trả lời: “Bác sĩ Trương.”

Bệnh viện có quá nhiều bác sĩ Trương, anh không biết là ai, lại hỏi: “Đơn thuốc đâu?”

Đàm Tĩnh cầm bệnh án bị vôn vê đến nhà nát đưa cho anh, anh đọc chẩn đoán và thuốc, thấy ghi là cảm mạo phong hàn, chẩn hẳn hỏi chiều cô đã bị ngấm mưa.

Anh nói: “Mai cô đừng tới phòng bệnh trông thẳng bé nữa, sẽ bị truyền nhiễm.”

“Là cảm mạo phong hàn thôi mà...”

“Bệnh viện có quy định.”

Đàm Tĩnh quan sát nét mặt Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh vẫn giữ giọng điệu lạnh lùng máy móc khiến cô không biết phải nói gì mới đúng. Đột nhiên anh hỏi: “Tại sao?”

“Tại sao cái gì?”

“Bảy năm trước, tại sao lại nói với tôi những lời đó? Nhất định có nguyên nhân, tại sao vậy?”

Đàm Tĩnh hít sâu một hơi, chuyện xảy ra đã bảy năm, nhắc lại còn có ý nghĩa gì nữa? Cô đáp: “Tôi không muốn cho anh biết. Thực ra, lúc đó tôi vô cùng, vô cùng hận anh.”

“Còn bây giờ thì sao?”

ngờ ngần nhắc lại: “Bây giờ?”

“Bây giờ còn hận tôi không?”

Đàm Tĩnh cắn môi, câu hỏi này thật khó trả lời. Cô không biết tại sao anh lại hỏi dồn như vậy, mọi thứ trong quá khứ đã qua rồi, giữa họ đã có

quá nhiều người và sự việc, từ lâu đã chẳng thể quay lại như xưa nữa, không phải thế sao?

“Từng có người nói với tôi, nhiều lúc hận là vì yêu. Đàm Tĩnh, cô yêu tôi không? Cô có từng yêu tôi không?”

Đàm Tĩnh không biết nên nói gì, đối với cô, chữ “yêu” đã trở nên quá đổi xa lạ và xa xỉ. Một người phải vật lộn với số mệnh có tư cách gì trông chờ vào tình yêu?

Cô trầm mặc quá lâu khiến Nhiếp Vũ Thịnh càng khó chịu, anh cảm thấy mình lại tự chuốc nhục vào thân. Đủ rồi, tại sao anh lại hôn người phụ nữ này? Tại sao anh lại là bác sĩ điều trị chính cho con trai cô ta? Thật nực cười!

“Xuống xe.”

Cô hốt hoảng nhìn anh, thấy nét mặt anh vẫn bình lặng như nước, nhưng ngón tay nắm vô lăng đã trắng bệch. Anh lặp lại: “Xuống xe.”

Đàm Tĩnh xuống xe, nhìn anh lái xe ra khỏi bãi, chiếc xe rất nhanh lao vút đi, nhưng trước khi đến cửa ra, lại đột ngột phanh “két” một tiếng. Giữa đêm, tiếng bánh xe ma sát với nền đất vô cùng chói tai khiến anh bảo vệ đang ngủ gật sực tỉnh giấc, nhìn thấy người trong xe, anh ta liền mở cửa chào: “Bác sĩ Nhiếp lại tặng ca đây à?” Vừa nói anh ta vừa kéo thanh chắn lên. Thế nhưng Nhiếp Vũ Thịnh trước nay luôn lịch sự với mọi người lại không hề nói nửa lời cảm ơn, khi thanh chắn được kéo lên hẳn, chiếc xe liền lao đi như tên bắn, biến mất trong màn đêm.

Anh bảo vệ gãi gãi đầu, định nằm xuống ngủ tiếp thì thấy trong bãi đỗ có một người đứng bất động. Dưới ánh sáng lờ mờ, anh bảo vệ chỉ nhìn ra đó là phụ nữ, vì hình như người đó mặc váy. Chắc là một bác sĩ tặng ca... Anh bảo vệ ngáp dài một cái, tối nay quả là quá nhiều ca cấp cứu.

Đàm Tĩnh đứng ở đó một lúc, khi Nhiếp Vũ Thịnh lái xe đi, anh không hề nhìn cô lấy một cái, nên cô vô cùng lo lắng. Thật ra bấy nhiêu năm rồi

mà anh không hề thay đổi, mỗi khi anh tuyệt vọng, cô vẫn có thể nhận ra được. Cô rất lo Nhiếp Vũ Thịnh xảy ra chuyện, thậm chí còn muốn gọi cho anh, nhưng khi lấy điện thoại ra ấn số của anh, cô lại do dự.

Cô còn tư cách gì đến gọi cho anh đây? Đến nụ hôn không thể kiềm chế kia cũng bị anh cho rằng có dụng tâm khác. Vậy thì cứ để nghĩ như thế đi, Đàm Tĩnh của quá khứ đã chết rồi, cô không muốn tạo cho mình chút hy vọng nào nữa.

Vì bị sốt nên y tá không cho cô về phòng bệnh, đứng ở bãi đỗ xe cũng không phải cách, cuối cùng cô quyết định về nhà. Cô cần phải ngủ, mấy ngày nay ở bệnh viện cô đều không được ngon giấc, giờ bị ốm lại càng thêm mệt mỏi.

Cũng may còn có xe buýt chạy suốt đêm, có điều khi đổi tuyến hơi phiền một chút. Khi cô về đến bên ngoài khu nhà mình thì đã là hai giờ sáng. Quán ăn hai bên đường đã dọn hàng cả, chỉ còn quán Internet vẫn mở cửa, ánh đèn từ bên trong hắt ra mặt đường, khi Đàm Tĩnh đi ngang qua, chỉ có mình bóng cô đơn độc.

Cửa sắt của khu nhà đã khóa, nhưng những người về muộn đều có cách, cô quán một góc váy vào hông định trèo lên. Vừa mới bám vào lan can sắt, giẫm chân lên ô đầu tiên thì cánh tay cô bị người ta tóm lấy, khiến cô suýt nữa hét lên. Quay lại nhìn, cô trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh sắc mặt sa sầm, anh hỏi: “Cô định trèo qua?”

Tại sao anh lại ở đây? Xe của anh dừng ở cách đó không xa, có lẽ anh đã ở đây từ lâu mà cô không để ý.

“Lên xe.” Anh kéo cô về phía chiếc xe, cô loạng choạng theo sau. Đến gần xe cô mới thấy cạnh xe toàn đầu lọc thuốc lá, ít nhất cũng hơn chục cái. Có điều Nhiếp Vũ Thịnh chưa bao giờ hút thuốc, có lẽ anh vừa khéo đỗ xe ở đây thôi.

Cuối cùng cô giằng ra khỏi tay anh: “Nhiếp Vũ Thịnh, anh tha cho tôi đi...”

Anh dừng lại, nhưng tay vẫn không buông, giọng điệu lạnh lùng mà châm biếm: “Bảy năm trước cô không tha cho tôi, tại sao bây giờ tôi lại phải tha cho cô?”

Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ không chỉ tàn nhẫn mà còn mừng giận thất thường. Cô vừa mệt vừa buồn ngủ, không thể chống lại được sức mạnh của anh, anh đẩy cô vào ghế sau, động tác rất thô bạo. Đàm Tĩnh cảm giác tối nay anh như một con người khác vậy. Nhiếp Vũ Thịnh bảy năm sau vốn dĩ đã là người khác, nhưng tối nay anh lại giống như một Nhiếp Vũ Thịnh thứ ba nữa. Bộ dạng anh hết như một kẻ say khướt, nhưng cô biết anh không hề uống một giọt rượu nào, có điều, dường như anh đã mất đi lý trí.

Anh lái xe dọc theo đường cái, không bao lâu sau, xe đến một khách sạn cao cấp. Anh lái xe đến trước cửa, nhân viên ra mở cửa, anh xuống xe, cô cũng xuống theo, xe được nhân viên lái vào bãi, còn anh đi thẳng đến quầy lễ tân, lấy chứng minh thư bảo muốn thuê một phòng có giường to. Lễ tân khó xử nói phòng giường to đã hết mất rồi, chỉ còn phòng cho những người hưởng tuần trăng mật. Cô nhân viên nhìn Đàm Tĩnh, mỉm cười nói: “Thật ra phòng trăng mật chỉ đắt hơn phòng giường to một chút, hơn nữa lại có vị trí tốt, vô cùng yên tĩnh.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Vậy lấy phòng đó.”

Suốt cả quá trình Đàm Tĩnh chỉ yên lặng, vào thang máy, vào trong phòng, bên trong có đĩa hoa quả, có hoa hồng, trên giường còn rải cánh hoa, đúng là phòng trăng mật. Rồi nhân viên lên đưa chìa khoá, nói rằng đã đỗ xe của anh ở vị trí A16 trên tầng hai bãi đỗ xe. Nhiếp Vũ Thịnh bo cho nhân viên một chút tiền, đóng cửa lại.

Thấy Đàm Tĩnh vẫn sốt, anh mở tủ quần áo, lấy áo choàng tắm đưa cho cô: “Đi tắm trước đi!”

Bồn tắm rất lớn, nhưng cô đã buồn ngủ díp mắt, vội vàng ngâm mình vào bồn nước nóng, thấy khoan khoái đến mức có thể ngủ được ngay. Mặc áo choàng tắm vào, cô bước ra, thấy Nhiếp Vũ Thịnh đang ngồi trên sofa. Dưới ánh đèn, dáng vẻ anh vẫn quen thuộc như thế, nhưng lại xa lạ xiết bao, cô đột nhiên thấy lòng chùng xuống, dường như lại sắp xao xuyên.

Đàm Tĩnh lặng lẽ đứng trước mặt anh, thấy anh ngẩng lên, cô nói: “Mười vạn.”

Anh thật sự không thể ngờ cô lại mở miệng nói ra hai chữ này, chỉ biết ngơ ngác nhìn cô.

“Anh biết tôi cần tiền mà, có lẽ anh vẫn... vẫn còn thích tôi. Vì thế, hôm nay anh muốn giữ tôi lại cũng được thôi, tôi muốn mười vạn.”

Sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh lập tức đổi sang trắng bệch, không còn một giọt máu, vết bầm tím dưới cằm anh còn chưa tan, lại sưng lên, khiến vẻ mặt anh nhìn vô cùng kỳ quái. Vào khoảnh khắc ấy Đàm Tĩnh thật sự nghĩ anh sẽ bật dậy đánh cô, vì ánh mắt anh chợt trở nên sắc lạnh như dao, tựa hồ muốn khoét một lỗ trên người cô vậy. Nhưng cuối cùng anh không làm gì cả, chỉ nghiêng răng gằn từng chữ: “Đàm Tĩnh, cô tưởng đến giờ tôi còn để cô muốn gì được nấy sao?”

Dứt lời, anh đứng dậy xô cửa bỏ đi. Vào thang máy anh mới nhận ra mình đang run rẩy. Điều hoà trong thang máy thổi vù vù, khiến anh lạnh chưa từng thấy. Anh đi thang máy xuống tận tầng hầm để xe. Vừa lên xe, anh đã lần tìm hộp cứu thương, mở ra lấy cặp nhiệt độ, bấy giờ mới ý thức được mình đang làm gì. Vốn dĩ anh định đợi Đàm Tĩnh tắm xong sẽ xuống lấy cặp nhiệt độ lên đo xem cô còn sốt không. Nhưng giờ tìm cặp nhiệt độ còn có tác dụng gì? Còn ích gì nữa?

Cặp nhiệt độ bị anh siết chặt đến gãy đôi, thủy tinh cắm sâu vào lòng bàn tay anh, máu và thủy ngân ch xuống, anh cũng không thấy đau. Cuối cùng câu nói của anh chỉ là một trò cười, hay một nỗ lực che đậy yếu ớt. Tại sao cô dám mở miệng đòi tiền anh? Chính vì cô biết rõ rằng, đến tận bây

giờ, anh vẫn sẽ để cô muốn gì được nấy. Cô coi mình là hàng hoá bán cho anh, lần trước cô đòi ba vạn, lần này lại muốn mười vạn. Cho dù vạn bất đắc dĩ, cho dù cô thật sự thiếu tiền, nhưng tại sao cô lại làm như thế, cứ như sợ rằng vẫn còn một chút hồi ức đẹp đẽ nào đó, cứ như sợ anh chưa thật sự nản lòng vậy?

Anh vô cùng hối hận, sau khi đi lòng vòng trên đường, tại sao lại đến chỗ cô. Vì biết rằng cô không còn chỗ nào khác nữa, mà cô lại đang ốm. Khi thấy cô định trèo rào, anh không sao kìm được, vội dập thuốc chạy lại tóm lấy người phụ nữ to gan kia. Đúng vậy, anh hút thuốc, gần đây anh mới hút, bởi thực sự quá phiền muộn. Anh hối hận tại sao lại đưa cô đến khách sạn, vì biết cô không có nơi nào để ngủ nữa. Anh hối hận tại sao lại theo cô lên phòng, anh vốn chỉ định đưa chìa khoá phòng rồi đi. Anh chỉ muốn để cô tắm nước nóng, như vậy có tác dụng giúp hạ sốt. Anh định cặp nhiệt độ cho cô rồi sẽ đi. Dù sao anh cũng không nên động lòng thương xót cô, bởi người phụ nữ này có thể nắm lấy cơ hội nhỏ nhoi đó để giáng cho anh một đòn tàn nhẫn nhất.

Cho dù bảy năm trước vì nguyên nhân gì thì hiện giờ anh cũng tin chắc ít nhất hồi đó cô cũng nói một câu thật lòng, đó là cô chưa bao giờ yêu anh. Năm đó nếu cô có chút xiu thật lòng với anh, hẳn hiện tại cô đã không tuyệt tình đến mức đem tình cảm trong quá khứ làm vũ khí đả thương anh. Nụ hôn lúc chiều giống như một giấc mộng, anh cảm thấy căm ghét chính mình, tại sao mới có chút hy vọng mà đã kỳ vọng như vậy? Tại sao lại tự dối mình dối người rằng cô có nỗi khổ bất đắc dĩ? Tại sao khi nhìn thấy cô rơi nước mắt, anh lại đau lòng?

Nhiếp Vũ Thịnh, mày là thằng ngốc, ngốc nhất thế giới này.

Rốt cuộc đến bao giờ mày mới tỉnh ra?

CHƯƠNG 16

Sau cùng, tiếng sập cửa vang lên khiến nước mắt Đàm Tĩnh tràn ra khỏi khóe mắt, lặng lẽ rơi xuống thảm, rồi tan biến không còn dấu vết. Khóe môi cô nhếch lên, nở một nụ cười. Đúng vậy, vẫn còn cười được, thật không biết xấu hổ.

Thật ra lúc đang tắm cô chẳng nghĩ gì cả, chỉ muốn mau mau ngả lưng xuống giường ngủ một giấc. Nhưng khi tắm xong, nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cô đột nhiên đưa ra quyết định đó. Tại sao người nghiện lại khó cai nghiện? Vì họ đã được hưởng ni cảm khi hút thuốc. Thế còn người từng yêu thật lòng thì sao? Vì đã nếm trải cảm giác yêu thực sự nên mãi mãi bị quyến rũ bởi thứ ma lực như thuốc phiện từ người kia. Cô không mua nổi thuốc, cũng chẳng còn cách nào khác để có được, đành phải ép mình cai nghiện.

Nhiếp Vũ Thịnh chính là thuốc phiện, cô không thể chạm vào được nữa.

Chỉ cần anh dịu dàng một chút, quan tâm một chút, cô liền cảm thấy mọi chuyện từ bảy năm trước ào ạt đổ về, chỉ là, cô không thể có lại nữa.

Có rất nhiều cách khiến anh tuyệt vọng, nhưng chỉ có một cách khiến bản thân cô tuyệt vọng.

Làm tổn thương anh, như vậy anh sẽ không bao giờ nhìn thẳng vào cô, không còn muốn qua lại gì với cô nữa, anh và cô vốn thuộc về hai thế giới khác nhau, từ nay trở đi, sẽ không còn liên quan gì đến nhau hết.

Chỉ là, khi anh quay đầu đi thẳng, cô lại nhớ tới đĩa đậu trên bệ cửa sổ nhà anh. Đã bao lần anh bỏ đậu vào đĩa, rót nước vào rồi ôm hy vọng, vì cô từng nói, khi đậu mọc mầm cô sẽ quay về. Bao nhiêu năm rồi anh vẫn để một đĩa đậu trên cửa sổ đợi nó mọc mầm, anh đang đợi cô về sao?

Bảy năm trước, khi bỏ đi, cô đã quyết định chôn vùi cả cuộc đời mình.

Nhưng khi nhìn thấy đĩa đậu mọc mầm trên cửa sổ, lòng cô lại chột thấy xôn xao. Cô không phải đứa ngốc, cô biết nguyên nhân anh đánh Tôn Chí Quân. Cô không phải đứa ngốc, cô nhìn thấu sự giãy giụa yếu ớt đằng sau vẻ mỉa mai châm chọc của anh. Cô không phải đứa ngốc, cô biết tại sao lúc

ở bãi đỗ xe anh lại lao xe đi nhanh như vậy. Đến tận bây giờ, anh vẫn yêu cô, nếu không, anh sẽ không giận dữ sập cửa bỏ đi như thế.

Nhưng cô không thể ngờ rằng Nhiếp Vũ Thịnh lại quay lại. Nghe thấy có người bấm chuông, cô còn tưởng là nhân viên khách sạn, nào ngờ nhìn qua mắt mèo trên cửa lại thấy anh, cô gần như không còn sức để mở cửa nữa.

Cuối cùng cô vẫn mở cửa ra. Anh đứng đó, không hề có ý tiến vào, chỉ hỏi ngắn gọn: “Cô có đi tìm người khác không?”

“Cái gì?”

“Vì mười vạn tệ, vì phí phẫu thuật cho con trai, cô có tìm đến người khác không?”

Cô sững người một thoáng rồi nói: “Chẳng có người khác nào... Không ai giúp được tôi cả.”

Anh hỏi dồn: “Thịnh Phương Đình?”

Đàm Tĩnh không ngờ anh lại nhắc đến Thịnh Phương Đình, bèn đáp: “Không phải việc của anh.” Nói rồi định đóng cửa, nhưng anh đã giơ tay chặn lại: “Tôi cho cô.”

Cô lại sững người.

“Tôi cho cô mười vạn để con cô phẫu thuật. Nhưng tôi có điều kiện, cô phải ly hôn.”

Có nằm mơ Đàm Tĩnh cũng không thể ngờ anh lại nói ra câu ấy, cô đáp: “Muốn tôi ly hôn cũng được, nhưng phải thêm mười vạn nữa, tôi muốn hai mươi vạn. Anh biết đấy, ly hôn cũng cần tiền mà.” Cô nói rất tron trư tự nhiên, như thể trước đây đã từng mặc cả chuyện này. Cô đã chai sạn lâu rồi, anh ghét nhất cô đòi tiền, vậy thì cô đòi tiền là xong.

Đột nhiên anh vung tay cho cô một bạt tai, lúc vung tay lên, anh dùng lực rất mạnh, nhưng khi chạm vào má cô lại rất nhẹ. Cái tát đó khiến cô sững sờ, còn anh lại như người bị tát, thân hình loạng choạng cơ hồ không đứng vững nổi, lồng ngực phập phồng lên xuống như đang gắng gượng kìm nén điều gì đó. Mặt cô ươn ướt, đưa tay sờ thấy có máu, nhưng không phải máu của cô. Lúc này cô mới nhận ra tay phải anh đang rỉ máu, từng giọt từng giọt rỏ xuống thảm trải hành lang.

Cô nghe thấy anh nói: “Tôi cho cô hai mươi vạn.”

Rồi anh quay người bỏ đi rất nhanh, tay phải anh hình như bị thương, máu rỏ suốt dọc đường đi, đến tận khi vào thang máy.

Khoảng bốn giờ sáng Nhiếp Vũ Thịnh quay lại phòng Cấp cứu. Bác sĩ trực ban giúp anh xử lý vết thương, vừa nhìn thấy vết thương nơi lòng bàn tay anh, bác sĩ giật mình hỏi: “Sao lại bị thế này?”

“Cấp nhiệt độ bị gãy.” Anh chỉ đáp cụt lủn năm chữ.

Bác sĩ trực ban vẫn vô cùng căng thẳng, vết thương quá sâu, bên trong lại có mảnh vụn thủy tinh, nhờ đầu còn sót thủy ngân sẽ rất độc nên anh ta phải rửa đi rửa lại mấy lần, xác định chắc chắn không còn thủy ngân nữa, mới băng lại.

“Tiểu Nhiếp, cậu thật quá bất cẩn.” Bác sĩ trực ban than thở, “Sao lại bị cắt sâu như vậy chứ? Đau lắm phải không? Sâu tí nữa là đứt gân rồi, lại còn tay phải nữa. Cậu là ngôi sao mới, tương lai của khoa Tim, cậu mà không thể cầm dao mổ nữa thì Chủ nhiệm Phương liêu mạng với tôi mất...”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không nghe được đồng nghiệp đang nói gì, hình như có hỏi anh đau không, đương nhiên là đau, nhưng có đau thế nào bằng nỗi đau trong tim. Khi rời khỏi khách sạn, anh cảm thấy tim mình quặn thắt, gần như có tất cả các triệu chứng lâm sàng: ngực đau dữ dội, không thể thở nổi.

Anh vẫn lái xe an toàn đến bệnh viện, vẫn nhớ đến phòng Cấp cứu để xử lý vết thương, đúng là kỳ tích.

Đồng nghiệp băng bó cho anh xong, còn dặn đi dặn lại phải nhớ thay băng, rồi nói: “Cậu gọi taxi mà về, thế này không được lái xe đâu, chạm vào vô lăng là đau ngay. Đúng rồi, cậu đến đây bằng gì?”

“Tôi lái xe.”

Đồng nghiệp nhìn anh đầy kinh ngạc, tối nay Nhiếp Vũ Thịnh có gì đó là lạ, bình thường anh cũng rất ít nói, nhưng không giống với sự kiêu lời hôm nay. Tối nay sắc mặt anh tái nhợt, thần sắc mệt mỏi, như vừa qua một cơn bạo bệnh vậy. Hỏi gì anh cũng trả lời nhưng tinh thần hoảng hốt, hoàn toàn lơ đãng. Nếu không lơ đãng sao lại làm gãy cặp nhiệt độ, còn không cẩn thận để nó cứa vào tay sâu đến vậy?

“Hay cậu vào phòng trực ban ngủ một giấc đi, trời sắp sáng rồi. À, phải, ngày mai cậu... à hôm nay cậu làm ca nào?”

“Ca sáng.”

“Vậy đừng về nữa, vào phòng trực ban chợp mắt một lát đi, cũng sắp đổi ca rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu, ngoan ngoãn như một đứa trẻ, ra khỏi phòng Cấp cứu như người mộng du, rồi bước vào phòng bệnh khoa Tim. Thấy cửa phòng trực ban vẫn mở, nhưng trên giường không có ai, anh mệt mỏi ngã xuống giường thiếp đi.

Dường như vừa ngủ chưa được bao lâu thì có người tức giận ùng ùng tát anh một cái mạnh, rất đau. Anh dụi mắt ngồi dậy, liền trông thấy Chủ nhiệm Phương.

Thấy trời đã sáng từ lâu, anh sợ đến toát mồ hôi, kết thúc giờ giao ban rồi sao? Minh giao ban nhầm ca ư? Kiểm tra phòng bệnh cũng xong rồi

sao? Chủ nhiệm Phương bưng bưng lửa giận: “Không phải hôm qua tôi đã bảo cậu rút về nghỉ rồi ư? Sao cậu lại ngủ ở đây?”

Phía sau Chủ nhiệm Phương có người nhỏ giọng giải thích, nói mười giờ tối qua có bệnh nhân, phải gọi Nhiếp Vũ Thịnh đến, nên anh mới ngủ ở đây.

Chủ nhiệm Phương vẫn chưa nguôi giận: “Người phòng Cấp cứu chết hết rồi chắc, bác sĩ trực ban để làm gì? Sao phải gọi Nhiếp Vũ Thịnh đến?”

Người vừa nói bồi rồi, mấy vị chủ nhiệm trong khoa tuy có uy tín nhưng đều không còn trẻ nữa, phòng Cấp cứu vẫn hết sức tránh làm phiền họ lúc nửa đêm. Vì thế khi gặp những bệnh nhân nặng, phần lớn đều gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Chỉ cần có anh, phương án điều trị sẽ được sắp xếp thỏa đáng, dù gặp ca mổ khó, có anh mổ chính cũng không có vấn đề gì lớn.

Nhiếp Vũ Thịnh biết lúc này không thể giải thích gì, càng nói chỉ càng khiến chủ nhiệm giận dữ hơn, nhưng thật không may, Chủ nhiệm Phương đã nhìn thấy lớp băng trên tay anh: “Tay cậu sao vậy?”

Anh biết không hay, đành đánh liều đáp: “Cháu không cẩn thận bị thương, không có gì nghiêm trọng cả, đồng nghiệp đã băng bó cho cháu rồi, anh ấy bảo băng lại sẽ mau khỏi...”

“Bị thương thế nào? Thế nào là không cẩn thận? Lẽ nào cầm dao mổ bị dao cắt phải?” Chủ nhiệm Phương châm chọc. “Giỏi lắm, tay trái cầm dao mổ cắt tay phải à? Tối qua khoa Ngoại ai trực ca đêm? Ai băng cho Nhiếp Vũ Thịnh? Gọi cậu ta đến gặp tôi!”

Khoa Ngoại nằm trong cùng một tòa nhà, bác sĩ trực ban đang định về nghỉ, nghe nói Chủ nhiệm Phương gọi, liền đoán ngay ra câu chuyện, lập cập tới gặp. Thấy Chủ nhiệm Phương sa sầm mặt, anh ta thầm than không ổn, vội cung kính chào hỏi. Chủ nhiệm Phương “hừ” một tiếng, chỉ vào Nhiếp Vũ Thịnh: “Tay cậu ta bị sao?”

“Cặp nhiệt độ gãy cắm vào lòng bàn tay, cũng may không sâu, không phải khâu, chỉ cần khử trùng, băng lại để phòng nhiễm trùng thôi ạ.”

“Không sâu mà cậu lại băng bó sao?” Chủ nhiệm Phương gầm lên, “Cậu tưởng tôi mới vào nghề chắc? Với thời tiết này, nhiệt độ này, nếu không bị cắt sâu, để tránh nhiễm trùng tốt nhất là không băng bó. Nhiếp Vũ Thịnh giở trò với tôi, cậu cũng vậy, hai người thông đồng với nhau phải không?”

Cuối cùng Chủ nhiệm Phương giận dữ bắt Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ, nói cứ nhìn thấy anh là ông bực mình. Khoa Ngoại nhiều ca mổ như vậy, bệnh nhân đang xếp hàng dài chờ mổ, vậy mà anh lại dám để tay phải bị thương, đúng là chán sống rồi!

Lúc này bác sĩ Đồng mới to gan xen vào một câu: “Thưa thầy, giường số 39 vốn định hôm nay mổ...” Vốn dĩ bác sĩ Đồng là bác sĩ phụ mổ thứ hai, giờ người phụ mổ thứ nhất bị đuổi về nhà, đương nhiên anh phải nhắc nhở bác sĩ mổ chính, nếu không ca mổ sẽ không thể thực hiện.

“Không phải người nhà bệnh nhân giường 39 gây chuyện bị cảnh sát đưa đi rồi sao?” Chủ nhiệm Phương bực mình nói, “Còn mổ cái gì nữa, chẳng may xảy ra chuyện gì, tên vô lại đó lại chẳng đẩy hết trách nhiệm cho bệnh viện à? Không mổ nữa, kéo dài vô thời hạn. Ch trình của công ty CM chọn người khác!” Ông lại chỉ Nhiếp Vũ Thịnh, “Hai hôm nay cậu không mổ được, vừa hay, hãy tìm bệnh nhân thích hợp khác đi, còn gây ra chuyện gì nữa, xem tôi lột da cậu thế nào!”

Nhiếp Vũ Thịnh lại bị đuổi về nhà, lần này anh gọi taxi về, vì tay đau không lái xe được, cũng vì anh thật sự quá mệt mỏi rồi. Anh vừa về tới nhà liền lăn ra ngủ say như chết, đến khi có tiếng chuông cửa mới tỉnh dậy, nhìn vào màn hình hiển thị thì thấy Thư Cẩm.

Anh mở cửa, hỏi: “Sao em lại đến đây?” Hôm nay thứ Hai, đáng lẽ Thư Cẩm phải đi làm.

Cô đáp: “Em cùng cấp trên đến bệnh viện thăm đồng nghiệp, chính là Thịnh Phương Đình đấy, tiện thể chăm sóc bác trai. Bác bảo hai ngày nay anh không qua chỗ bác, sợ anh xảy ra chuyện gì, nên em gọi sang phòng bệnh các anh. Người ta bảo anh bị đánh.” Cô quan sát kỹ gương mặt Nhiếp Vũ Thịnh, “Anh bị đánh thật à? Cầm còn tím bầm đây này. Giờ người nhà bệnh nhân ai cũng thế, động tí là đánh nhân viên bệnh viện.”

Nhiếp Vũ Thịnh chuyển chủ đề: “Bố anh thế nào rồi?”

“Anh yên tâm, em không kể cho bác nghe chuyện anh bị thương trong vinh quang đâu. Tinh thần bác rất tốt, chỉ lo lắng cho anh, bác nói tuần sau phải đi họp ở Hồng Kông, hy vọng anh có thể đi cùng.”

“Anh không đi được, bệnh viện nhiều việc lắm.”

“Chủ nhiệm Tào khoa U bướu nói tình hình của bác trai tốt nhất là có nhân viên y tế bay cùng, ông ấy nói phải kêu anh đi vì khoa U bướu mọi người đều bận, không cử ai đi được.”

“Vậy thì bảo ông ấy nói với chủ nhiệm của anh.”

Thư Cầm vừa giận vừa buồn cười: “Anh đang giận ai thế! Đại thiếu gia à, đó là bố anh đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, lúc này Thư Cầm mới nhìn thấy tay anh băng bó, liền hỏi: “Đây cũng là do người ta đánh à? Anh ta đánh bằng cái gì thế?”

“Không có gì, anh không cần thận bị thương thôi.”

Thư Cầm nhìn bộ dạng phờ phạc của anh, lại hỏi: “Gần hai giờ chiều rồi, anh ăn cơm chưa?”

Ăn cơm? Hình như hôm qua anh cũng chưa ăn... Hèn chi cả người cứ rã rời, nhưng thật sự anh chẳng còn hứng thú ăn gì cả. Hôm qua, sau khi Đàm Tĩnh đi khỏi, anh ngồi chờ đợi một lúc rất lâu, đúng lúc gặp trận mưa to lúc hoàng hôn, anh ngại ra ngoài, đành b bữa cơm tối. Giữa đêm đến

bệnh viện lại gặp Đàm Tĩnh, hành tội nhau đến quá nửa đêm, sáng nay vừa từ bệnh viện về anh liền lăn ra ngủ, quên khuấy cả ăn.

“Anh chưa ăn sao? Thảo nào sắc mặt khó coi thế này.” Thư Cầm đứng dậy bước vào gian bếp thiết kế theo phong cách mở, “Đề em làm chút gì cho anh ăn, trong tủ lạnh anh còn gì?”

Trong tủ còn trứng và sữa, Thư Cầm thấy sữa đã quá hạn, bèn ném luôn vào thùng rác, rồi nói: “Úp cho anh bát mì là xong. À đúng rồi, trên cửa sổ còn có đĩa đậu.”

“Em làm gì?”

“Xào với trứng cho vào mì.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngồi yên không động đậy, sắc mặt sa sầm: “Đậu không phải để ăn.”

“Thế anh ngày nào cũng để một đĩa đậu mọc mầm ở đó để làm sạch không khí à?”

“Dù sao cũng không phải để ăn.”

Thư Cầm quay lại nhìn anh, ngạc nhiên hỏi: “Hôm nay sao anh cáu kỉnh thế? Bị người ta đánh nên tâm trạng không vui à? Không phải ở bệnh viện các anh đã quen với những việc này rồi sao? Hơn nữa lại có Chủ nhiệm Phương ở đó, ông ấy còn hung hăng hơn cả người gây chuyện ấy chứ, ai dám động đến anh?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, chỉ cau mày ngồi đó, vẻ rất buồn bực, Thư Cầm bèn gặng: “Rốt cuộc anh sao vậy?”

Lúc này Nhiếp Vũ Thịnh mới như sự tỉnh, anh nhìn cô, đột nhiên hỏi: “Em cho anh vay ít tiền được không?”

“Ồ, em đang nghĩ sao hôm nay anh cứ áp a áp úng như vậy, hình như có chuyện gì khó nói, thì ra là mượn tiền.” Thư Cầm đùa, “Lại giận đối với bố

rồi, không muốn cầm của ông ấy dù chỉ một đồng sao? Vay em cũng được thôi, nhưng em phải thu tiền lãi, anh cần bao nhiêu?”

“Mười hai vạn.” Nhiếp Vũ Thịnh tính số tiền có thể rút được của mình, trước đó đã rút ba vạn cho Đàm Tĩnh, giờ chỉ còn tám vạn thôi, còn thiếu mười hai vạn nữa. Anh nói: “Sắp tới chia cổ tức, anh sẽ trả em.”

“Sao tự dung cần tiền gấp vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh cup mắt xuống, anh không muốn nói dối Thư Cầm, nhưng trước khi sự việc được giải quyết anh cũng không muốn nói sự thực với cô. Nếu cô biết được, chắc chắn sẽ mắng anh là đồ điên. Đúng là anh điên nên mới đồng ý cho Đàm Tĩnh hai mươi vạn hồi hôm đó, lẽ ra anh nên lái xe đi thẳng, nhưng nghĩ đến ánh mắt trống rỗng tuyệt vọng của cô, nghĩ đến những gánh nặng cô phải mang trên vai vì đứa con bệnh tật, mà chồng cô, như anh đã biết, hoàn toàn không thể trông mong gì được. Có thể trong con tuyệt vọng cô sẽ tìm tới người khác để lo tiền phẫu thuật, ví dụ như Thịnh Phương Đình chẳng hạn.

Nghĩ đến đó, cơn ghen lại như rắn độc xâm chiếm trái tim anh, anh lập tức bước lên lầu, nói với cô rằng anh đồng ý cho cô tiền.

Câu nói đó quá vô sỉ, anh không muốn cô nói với bất kỳ một người đàn ông nào khác nữa.

Thư Cầm thấy anh không muốn nói cũng không truy hỏi, tự mình đi nấu mì cho anh. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh đi tắm đã.” Thư Cầm phải dùng ni lông bọc quanh tay anh để khỏi bị nước vào, nên khi tắm rất bất tiện, cũng rất chậm. Đang tắm chợt anh nghe Thư Cầm ở bên ngoài gọi: “Anh có điện thoại kia.”

“Ai gọi vậy?”

“Em không biết, không thấy hiện tên, chỉ có số thôi. Em đọc cho anh nhé?”

Đồng nghiệp ở bệnh viện hay bạn bè quan trọng anh đều lưu tên vào danh bạ, có lẽ là người nhà bệnh nhân nào đó, đã không lưu số thì có đọc anh cũng không biết, liền nói: “Thôi không cần, em nhận điện giúp anh. Nếu có việc gấp thì bảo người ta mười lăm phút nữa anh gọi lại.”

“Được.”

Anh tắm xong ra ngoài, tháo lớp ni lông ở tay, không kịp sấy tóc, chỉ lấy khăn mặt lau qua. Thấy mì đã nấu xong, Thư Cẩm còn chân thêm hai quả trứng cho vào, anh dùng tay trái cầm đĩa gấp mì, tay phải cầm di động, hỏi Thư Cẩm: “Vừa rồi ai gọi vậy?”

“Người nhà của một bệnh nhân, nói là có việc gấp tìm anh, em nói anh đang tắm, mười lăm phút nữa sẽ gọi lại.”

Nhiếp Vũ Thịnh mở nhật ký cuộc gọi, cuộc gọi cuối cùng quả nhiên chỉ hiển thị một dãy số chứ không hiện tên người, số này từng gọi cho anh, tuy anh không muốn lưu vào danh bạ, nhưng lại nhớ nó – vì đó là của Đàm Tĩnh.

“Anh sao vậy?” Thư Cẩm thấy sắc mặt anh tái đi, liền hỏi: “Bệnh nhân quan trọng lắm à? Cô gái đó cứ như sắp khóc trong điện thoại ấy, anh mau gọi lại cho người ta đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh buông đĩa, đi ra ban công gọi điện. Đàm Tĩnh không dùng nhạc chờ, chỉ có những tiếng “tút tut” đơn điệu, khiến anh sốt cả ruột... Anh đi đi lại lại đầy bất an, ban công nhà anh rất rộng, đồng thời cũng là khu vườn treo mà bên khai thác tặng. Rất nhiều người đều quây sân thượng thành một phòng, nhưng anh ở một mình, không cần nhiều phòng đến thế nên cứ mặc cho công ty thiết kế làm thành một khu vườn treo. Hàng trúc trồng gần lan can chốc chốc lại rung rinh theo gió khiến anh càng thêm sốt ruột.

Cuối cùng Đàm Tĩnh cũng nhận điện thoại, giọng cô rất bình tĩnh, nhưng Thư Cẩm lại nói vừa rồi cô còn khóc. Anh hỏi: “Có chuyện gì?”

“Tôi đến thăm Bình Bình, họ nói ca mổ hoãn vô thời hạn...”

“Ca mổ hủy rồi.”

“Nhưng...”

“Không phải tôi đã đồng ý cho cô tiền sao? Cô lấy tiền mà làm phẫu thuật bình thường. Rủi ro ít thì hệ số an toàn sẽ cao, cô còn muốn thế nào?”

Đầu dây bên kia im lặng một lúc lâu, yên lặng tới mức cơ hồ nghe thấy cả hơi thở của cô. Một lúc lâu sau, anh mới nghe thấy cô nói: “Xin lỗi bác sĩ Nhiếp, làm phiền anh rồi.”

Cô ngắt máy luôn, không nói lời tạm biệt.

Nhiếp Vũ Thịnh gập điện thoại lại, vịn vào lan can nhìn tầng mây trắng trên nền trời xanh ở phía xa, đột nhiên lại muốn hút thuốc. Anh cũng không hiểu sao mình lại nóng ruột như vậy. Vừa rồi Thư Cầm nhận điện, chắc chắn Đàm Tĩnh đã hiểu lầm điều gì đó, nhưng tại sao anh không muốn để cô hiểu lầm? Rõ ràng người không có tư cách nói đến tình cảm là cô, cô còn chưa ly hôn, cô còn có một đứa con, giờ cô còn muốn thế nào đây? Lẽ nào cô thật sự muốn cùng anh gương vỡ lại lành?

Nhiếp Vũ Thịnh chưa hề nghĩ sau khi cho Đàm Tĩnh hai mươi vạn rồi thì sẽ làm gì nữa. Anh cho tiền cô chỉ vì không muốn cô đi vò tiền người đàn ông khác mà thôi. Cô đã không còn gì nữa, có lẽ nếu ép quá cô sẽ bán thân thật sự. Đó là điều anh không muốn thấy, nên anh mới cho cô tiền, còn bắt cô ly hôn. Chồng cô rõ ràng là cái hố lửa, anh không muốn cô tiếp tục ở trong cái hố lửa ấy nữa.

Nhưng sau khi kéo cô ra khỏi hố lửa thì sao?

Anh thật sự chưa bao giờ nghĩ đến.

Thư Cầm nhìn anh qua tấm kính, thấy anh đã nói điện thoại xong, nhưng vẫn tựa vào lan can không động đậy. Nhìn từ phía sau, rõ ràng là một

người đàn ông cao lớn nhưng lại cô độc như một đứa trẻ bị cả thế giới bỏ rơi. Không biết tại sao, trực giác mách bảo cô rằng, lúc này đây chắc chắn anh đang nhớ tới người bạn gái cũ. Chỉ khi nhớ tới người ấy lưng của anh mới toát lên vẻ đơn độc hoang liêu đến vậy.

Đàm Tĩnh cầm điện thoại trở lại phòng bệnh, Vương Vũ Linh đã hỏi ngay: “Bác sĩ Nhiếp nói sao?”

“Anh ấy nói ca mổ hủy rồi, bảo chúng ta làm phẫu thuật thông thường.”

“Ai dà.” Vương Vũ Linh chau mày, “Chắc chắn là vì hôm qua Tôn Chí Quân gây chuyện nên bệnh viện tức điên lên, không muốn phẫu thuật cho Bình Bình nữa.”

“Không phải đâu.” Đàm Tĩnh chỉ đáp ngắn gọn. Tôn Bình đã tỉnh lại, hôm qua Đàm Tĩnh không ngủ cùng con thì Tôn Bình lại tỉnh. Sáng nay đến thăm, thấy con đã tỉnh, cô không giấu được nỗi bất ngờ và vui sướng. Tinh thần Tôn Bình cũng tốt hơn nhiều, còn nhõng nhẽo đòi ăn canh trứng nên Vương Vũ Linh xuống nhà ăn mua cho bé. Lúc kiểm tra phòng, y tá trưởng cũng nói Tôn Bình hồi phục khá tốt, xem ra tình hình trước khi mổ cũng ổn định, bảo bọn họ mau mau tranh thủ thời gian tiến hành phẫu thuật.

Đàm Tĩnh bị cảm, phải đeo khẩu trang, chỉ có thể ở đến hết thời gian thăm bệnh, rồi phải nhờ Vương Vũ Linh ở lại trông Tôn Bình. Tuy không nở xa mẹ nhưng Tôn Bình cũng không quấy khóc, mãi đến chiều mới không kìm được, buột miệng nói: “Cô Vương, cháu muốn về nhà, cháu muốn về với mẹ.”

Trẻ con vẫn là trẻ con, nằm mấy ngày trên giường là không chịu nổi, Vương Vũ Linh an ủi: “Ngoan nào, bác sĩ nói chúng ta chưa về nhà được, còn phải theo dõi vài ngày.”

“Nhưng cháu nhớ mẹ...”

Tôn Bình ủ rũ cúi gằm mặt xuống, ông già nằm giường bên thấy vậy chép miệng nói: “Nhìn cháu bé đáng thương thế kia, hay là cho nó đến

phòng Vui chơi bên khoa Nhi chơi một chút, ở đó có rất nhiều trẻ con, chưa biết chừng nó thích.”

Vương Vũ Linh thấy ý kiến này cũng không tồi, lập tức đi hỏi y tá trưởng, y tá trưởng nói: “Chị đưa cháu đi chơi một chút cũng được, nhưng chỉ cho cháu ngồi một chỗ đọc truyện tranh gì đó thôi, đừng vận động, càng không được chạy nhảy đâu đấy.”

“Vâng, tôi biết rồi.”

Vương Vũ Linh bế Tôn Bình ra thang máy đến khoa Nhi, ở đó có phòng Vui chơi cho trẻ em lớn nhất bệnh viện. Chiều chiều, những bệnh nhi bệnh tình không quá nghiêm trọng đều đến đây chơi, còn có vài ba đứa nhỏ tới phục hồi chức năng sau gãy xương, tất cả gộp lại tới hơn chục đứa, cũng rất đông vui.

Tôn Bình ngồi đó xem hoạt hình một lúc đã bắt quen được mấy người bạn đồng lứa. Bạn nhỏ Mạnh Tiểu Viên nằm ở khoa Nhi bị gãy tay vì chơi trượt ván, giờ vẫn phải bó thạch cao. Bạn nữ Kỳ Kỳ nằm ở khoa Huyết học, cha mẹ rất lo lắng, lúc nào cũng theo sát bên cạnh. Còn một bạn nam tên là Phong Phong, ai cũng yêu mến, cách đây không lâu mới chuyển từ phòng Chăm sóc đặc biệt về phòng bệnh thường, lần nào cũng ngồi xe lăn đến đây, theo lời bác sĩ nói thì vẫn chưa đi được.

“Ông của Phong Phong tốt lắm, hôm nào cũng đến thăm bạn ấy, còn mang theo rất nhiều đồ chơi nữa.”

“Bọn tớ đều được ông của Phong Phong tặng đồ chơi, ai cũng thích ông.”

“Đó không phải là ông của bạn ấy. Là ông nuôi thôi. Ông của bạn ấy qua đời lâu rồi, ông này là người đã cứu bạn ấy.” Kỳ Kỳ dù sao cũng là con gái, miệng lưỡi lanh lợi, nói năng đâu ra đấy, trơn tru như đọc thuộc lòng vậy.

“Nhìn kìa, ông của Phong Phong đến rồi.”

Vương Vũ Linh không biết mặt ông Nhiếp Đông Viễn. Ngày nào ông cũng đến phòng Vui chơi cho trẻ em, hôm nay, như thường lệ, ông lại mang tới rất nhiều đồ chơi, vui vẻ bảo hộ lý của mình chia cho các bạn nhỏ: “Nào, mỗi cháu một con, robot biến hình mới nhất đây.”

Mấy bé gái chu môi: “Ông thiên vị! Bọn cháu không thích robot biến hình!”

Ông Nhiếp Đông Viễn cười nói: “Ông biết các cháu không thích, đó là cho các bạn nam, của các cháu đây, thỏ con nhé!” Những con thú bông trắng phau, mềm mượt khiến các bé gái reo lên vui sướng, mỗi bé ôm một con chơi.

Ông Nhiếp Đông Viễn ngồi xuống nhìn các bé trai chơi robot, bé nào cũng rất vui vẻ. Ông ngồi nói chuyện với Phong Phong một lúc, khiến Phong Phong rất vui, còn định chia một nửa phần cơm cho ông. Ông Nhiếp Đông Viễn cười từ chối: “Ông có bệnh, bác sĩ không cho ông ăn cái này.” Quay đầu lại, thấy Tôn Bình ngồi trong góc, ông liền hỏi, “Ồ, hôm nay có cháu mới đến à? Cháu tên gì? Bao nhiêu tuổi rồi?”

Tôn Bình vốn không thích nói chuyện, chỉ giương đôi mắt đen láy nhìn ông rồi lại nhìn sang Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh thấy con người Nhiếp Đông Viễn rất thân thiện, vừa đến đã tặng bọn trẻ đồ chơi, lại thấy Phong Phong gọi là ông, đoán chắc là người nhà của Phong Phong, bèn nói: “Bình Bình, phải lễ phép chứ, ông hỏi cháu kìa.”

Lúc này Tôn Bình mới rụt rè nhìn ông Nhiếp Đông Viễn, nói nhỏ: “Cháu là Tôn Bình, năm nay sáu tuổi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn thấy Tôn Bình nói nhẹ nhàng như con gái, liền cười nói: “Cháu đến lấy đồ chơi chơi đi, robot đấy, có thích không?”

Nào ngờ Tôn Bình lắc đầu, khẽ đáp: “Mẹ cháu bảo không được nhận đồ chơi của người khác.”

“Ồ, rất có khí chất. Không sao, các bạn ở đây ai cũng có, ông còn mua dư ra mấy con, tặng hết cho các cháu.”

Tôn Bình lại nhìn Vương Vũ Linh, thấy cô gật đầu, mới tiến lại nhận lấy đồ chơi từ tay hộ lý, nói: “Cháu xin”, rồi quay lại nói với ông Nhiếp Đông Viễn: “Cháu cảm ơn ông.”

“Thằng bé này ngoan thật.” Nhiếp Đông Viễn đưa tay ra định xoa đầu bé, nào ngờ Tôn Bình nghiêng đầu tránh. Ông thoáng sững người, thu tay lại, cười hỏi Vương Vũ Linh: “Cô là mẹ cháu à?”

“Không, tôi là cô của cháu. Mẹ cháu bị cảm, sợ lây nhiễm nên không vào viện trông.”

“Thằng bé này giống hệt con trai tôi hồi còn nhỏ, không thích người khác chạm vào người.” Ông Nhiếp Đông Viễn có vẻ rất thương cảm, “Hồi đó con trai tôi cũng chỉ lớn từng này, thế mà đã rất ngang ngạnh, chớp mắt hơn hai chục năm rồi. Nhanh quá đi mất...” Ông ngắm kỹ Tôn Bình, cười nói, “Đứa trẻ này thật sự giống con tôi hồi nhỏ, mắt to, lông mi dài. Hồi nhỏ cái gì nó cũng giống tôi, chỉ mỗi mắt và lông mi là giống mẹ nó, lông mi dài đến nỗi đặt được cả cây bút chì lên, cứ như con gái vậy. Mỗi lần tôi bảo nó giống mình, nó lại chỉ vào lông mi hỏi: ‘Bố có lông mi dài thế này không?’ Tôi trêu nó: ‘Lông mi dài thì có ích gì?’, nó bảo, ‘Đẹp mà, có thể chắn bụi.’”

Vương Vũ Linh nghe ông kể, nghĩ bụng chắc ông cũng là người cô đơn. Tôn Bình chỉ mím môi cười, đặc biệt khi nghe bảo lông mi dài có thể chắn được bụi, bé cười tí mắt lại rất đáng yêu. Ông Nhiếp Đông Viễn chợt thấy lòng ấm áp, nhớ hồi Nhiếp Vũ Thịnh bé như vậy, cũng chính là lúc anh ý lại ông nhiều nhất, mỗi lần về nhà lại lao vào lòng bố, vòng tay quanh cổ nũng nịu hỏi: “Bố không đi làm có được không?”

Sự tin tưởng và ý lại hoàn toàn, tình cảm thân mật giữa hai bố con hồi đó, dường như đã thành chuyện kiếp trước. Ông Nhiếp Đông Viễn không

ngăn được tiếng thở dài, nhìn dáng vẻ ngây thơ của Tôn Bình, ông hỏi Vương Vũ Linh: “Tôi bế cháu được không?”

“Được ạ.”

Ông Nhiếp Đông Viễn bế Tôn Bình lên, bé khá gầy nên ông bế rất dễ dàng. Tôn Bình một tay cầm đồ chơi, một tay quàng cổ ông. Khi những ngón tay mẫn sữ mềm mại của Tôn Bình quàng qua cổ, ông Nhiếp Đông Viễn bỗng cảm thấy mọi chuyện hết như buổi hoàng hôn nhiều năm trước, khi Nhiếp Vũ Thịnh lao vào lòng ông, trái tim ông thật sự sắp tan chảy. Nhìn vào đôi mắt đen láy của Tôn Bình, không hiểu sao ông thấy nhói lòng, liền hỏi Vương Vũ Linh: “Cháu bị bệnh gì vậy?”

“Cháu bị tim bẩm sinh.”

“Ồ, bệnh tim? Con trai tôi ở khoa Tim, bảo nó khám xem sao, nó là bác sĩ giỏi nhất trong số bác sĩ trẻ ở đây đây. Bác sĩ điều trị chính cho cháu là ai?”

“Bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh ạ.”

“Ồ, đó là con trai tôi. Cô yên tâm, nó giỏi lắm.” Ông Nhiếp Đông Viễn nói, vẻ rất đắc ý.

Đúng lúc ấy Phong Phong phụng phịu: “Ông, cháu cũng muốn bế.”

“Được được, ông bế hết.” Ông Nhiếp Đông Viễn rất vui, vừa lúc đó Nhiếp Vũ Thịnh đến. Sau khi Thư Cầm về, anh nghĩ nên đến bệnh viện thăm bố một lát, ai ngờ phòng bệnh vắng tanh, thấy bảo ông đã đến khoa Nhi chơi với bọn trẻ, anh bèn tìm đến đây.

Từ xa anh đã thấy ông Nhiếp Đông Viễn được các cháu bé vây quanh, cười nói rất vui vẻ. Trong lòng anh hiểu, thật ra ông rất mong anh kết hôn để có cháu bé, nhưng việc đó không phải một chốc một nhát mà thực hiện ngay được. Anh tiến lại, gọi:

“Bố.”

“Ồ, con đến rồi.”

Nhìn thấy Tôn Bình đang rụt rè bám trên vai ông Nhiếp Đông Viễn như một chú Koala nhỏ, anh trách: “Bác sĩ bảo bố không được làm gì mệt nhọc, bố lại còn bế trẻ con.”

“Bố mới bế thôi, nhẹ không ấy mà.” Ông Nhiếp Đông Viễn rất không vui, “Hồi nhỏ anh chỉ thích bế bế, giờ lại không chịu sinh cháu cho bố, bố đành bế con của người khác thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh không thích Tôn Bình lắm, rất ít khi nhìn thẳng vào thằng bé. Dường như cũng cảm nhận được điều gì đó, Tôn Bình vừa thấy anh liền sợ hãi, ôm chặt lấy cổ ông Nhiếp Đông Viễn, vùi đầu vào sau tai ông.

Ông Nhiếp Đông Viễn vỗ nhẹ lên lưng Tôn Bình: “Không tiêm đâu, cháu không thấy chú ấy không mặc áo bác sĩ sao? Hôm nay chú ấy không có ca trực, hiện giờ không phải bác sĩ, chỉ là chú Nhiếp thôi, chú ấy không tiêm đâu mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh lạnh nhạt nói: “Bố phải về phòng đo huyết áp” “Được rồi, thì về.” Ông Nhiếp Đông Viễn nựng nịu Tôn Bình không nỡ buông ra: “Cháu biết không, chú này hồi nhỏ giống cháu lắm, sợ tiêm, cứ thấy bác sĩ là khóc nấc lên. Hì hì, giờ giỏi rồi, làm bác sĩ rồi. Cháu lớn lên cũng làm bác sĩ, đi tiêm người khác, được không?”

Bấy giờ Tôn Bình mới thò đầu ra cười. Nhiếp Vũ Thịnh sầm mặt xuống, nhưng ông Nhiếp Đông Viễn vẫn nói tiếp: “Nhìn thấy cháu, ông lại nhớ đến chú hồi nhỏ...” Ông quay sang nhìn con trai đang sa sầm mặt mày, lại nhìn Tôn Bình, nói, “Đúng là hơi giống... Vũ Thịnh, khi nào về bố lấy ảnh hồi nhỏ ra cho anh xem, hồi nhỏ anh cũng thế này này. Nhưng thằng bé này gầy hơn, hồi nhỏ anh vừa béo vừa tròn, bố cứ lo anh bị béo phì...”

Ông Nhiếp Đông Viễn từ khi bị bệnh rất thích trẻ con, còn lo hết tiền thuốc thang, viện phí cho đứa trẻ bị ngã trong công trường. Có lẽ vì đã có

tuổi, lại bị bệnh nên ông đặc biệt quý trọng sinh mạng, thích những đứa trẻ hoạt bát đáng yêu, ngày nào cũng đến phòng Vui chơi của lũ trẻ chơi cùng chúng, làm ông già Noel tặng quà chúng để vui bớt nỗi cô đơn. Nhưng hôm nay, không hiểu sao Nhiếp Vũ Thịnh cứ cảm thấy có gì không ổn, dường như chuyện gì đó sắp xảy ra, nhưng là chuyện gì mới được chứ? Anh nghĩ mãi không ra được. Đó chỉ là dự cảm, giống như khi thuyền đi qua dưới gầm cầu vậy, bóng chiếc cầu đổ xuống bao trùm lấy cả con thuyền, cảm giác vô cùng nặng nề, ngột ngạt.

Anh đưa ông Nhiếp Đông Viễn về phòng bệnh, đợi y tá đo huyết áp, nhiệt độ cho ông xong thì cũng đến giờ ăn trưa. Ông Nhiếp Đông Viễn giữ anh lại ăn cơm, nhưng anh nói: “Con đi xem phòng bệnh.”

“Hôm nay anh nghỉ cơ mà?” Ông Nhiếp Đông Viễn kìm nén mãi, cuối cùng cũng phải lên tiếng hỏi, “Mặt anh sao thế? Còn tay nữa, sao lại băng bó vậy? Đánh nhau với ai à?”

“Không ạ.”

“Thế sao cầm súng lên thế kia?”

“Cửa tủ tài liệu đóng không chặt, con không cẩn thận bị đập phải.”

“Còn tay?”

“Cầm cặp nhiệt độ không cẩn thận làm gãy, bị đứt tay.”

“Lớn từng này rồi mà vẫn phải lo lắng cho anh như trẻ con.” Dường như ông Nhiếp Đông Viễn đã tin lời anh. “Bất cẩn như thế sao chữa cho bệnh nhân được. Cứ thế này Chủ nhiệm Phương còn dám cho anh đứng bàn mổ nữa không?”

“Thế nên chủ nhiệm bảo con nghỉ hai ngày.” “Thế anh đến phòng bệnh làm gì?”

“Phòng bệnh có hơn mười bệnh nhân của con, dù không trực ban cũng phải tới xem thế nào.”

“Đi đi.” Ông Nhiếp Đông Viễn đổi chủ đề, “Tuần sau anh cùng bố đến Hồng Kông đây.”

“Việc này phải chờ lãnh đạo của con đồng ý đã.”

“Bố đã nói việc này với Phó viện trưởng rồi, ông ấy nói không vấn đề gì, sẽ có lời với Chủ nhiệm của anh.”

Nhiếp Vũ Thịnh định nói gì đó nhưng thấy bố xua tay anh bèn kìm lại. Thư Cầm nói đúng, đây là bố anh, cần nhân viên y tế bay cùng, anh nên đi cùng ông một chuyến, cũng là nghĩa vụ và trách nhiệm của kẻ làm con.

Nhiếp Vũ Thịnh trở về phòng bệnh, hai ngày hai đêm không trực, nửa đêm hôm qua lại nhận được ca cấp cứu, nên bệnh án tích lại một đống, sáng mai còn có bệnh nhân phải ra viện. anh đang suy nghĩ xem có nên làm thêm giờ hay không, thì vừa hay y tá trưởng đi qua: “Tiểu Nhiếp, sao lại đến đây? Chủ nhiệm Phương mà thấy sẽ nổi giận đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Tôi còn nhiều việc chưa làm lắm.”

“Việc thì làm sao hết được? Đúng rồi, vợ anh Đông vừa sinh trưa nay, mọi người trong khoa đều sang hết khoa Sản thăm rồi, cậu cũng đi đi.”

“Tốt quá, chắc Đông sư huynh vui lắm.”

“Lại chẳng, nhóc con ba cân ba, anh ấy cười đến không khép nổi miệng. Chủ nhiệm Phương cũng qua thăm rồi, còn bé cháu nữa.”

Bình thường vị Đông sư huynh này chăm sóc anh rất chu đáo, giờ anh ấy có con trai, đương nhiên phải đi thăm, nghĩ vậy Nhiếp Vũ Thịnh dọn dẹp một lát rồi ra cửa mua một phong bao lì xì, nhét vào đó chút tiền mừng, đi thăm vợ chồng anh Đông.

Anh Đông đang tắt bật cho con ăn sữa, bé sơ sinh còn chưa to bằng phích nước, bọc kín trong chăn, chỉ lộ ra gương mặt nhỏ như chiếc bánh bao. Nhiếp Vũ Thịnh đưa bao lì xì cho anh Đông, rồi quay sang trò chuyện

cùng vợ anh. Vợ anh Đồng than vãn: “Cậu nhìn xem anh ấy cứ bế con khư khư, như sợ ai cướp mất ấy. Y tá bảo rồi, ngày đầu tiên sau khi sinh, trẻ ngủ là bình thường, nhưng anh ấy cứ bốn tiếng lại bón 15ml sữa. Con không tỉnh dậy thì anh ấy cứ làu bầu mãi...”

“Anh muốn con thải hết chất thải trong người ra mà.” Anh Đồng quyết mò hôi trán, “Tiểu Nhiếp, cậu ngồi đi. Cậu nhìn này, con trai cóoi không?”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn gia đình ba người họ hạnh phúc, ngắm đứa trẻ đang say ngủ, cười nói: “Giống lắm.”

“Hừ, vợ tôi còn nói không giống. Bác sĩ đỡ đẻ vừa bế nó ra, mẹ tôi liền bảo: ‘Đây chắc chắn là con cháu nhà ta rồi, không lẫn vào đâu được, giống hệt con hồi nhỏ, cứ như một khuôn đúc ra ấy! Nhìn mí mắt này, cái lông mi này...’”

Trong khoảnh khắc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh sực nhớ lại lần ông Nhiếp Đông Viễn bế Tôn Bình, cuối cùng cũng nghĩ ra không ổn ở điểm nào, một ý nghĩ đáng sợ vụt lóe lên trong đầu anh, như ánh trăng ló ra sau tầng mây đen, xé toang màn đêm u ám nặng nề. Nhiếp Vũ Thịnh bị suy đoán đáng sợ đó đánh gục, xưa nay anh chưa bao giờ nghĩ theo chiều hướng đó, nhưng hôm nay, vào giây phút vừa rồi, anh lại đột nhiên nghĩ tới. Toàn thân anh run bắn lên, lẩy bẩy đứng dậy. Anh Đồng thấy sắc mặt anh tái nhợt, hai tay siết lại thành nắm đấm, cả người run rẩy, bèn ngạc nhiên hỏi: “Tiểu Nhiếp, cậu sao vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngẩn nhìn anh, dường như không biết mình đang làm gì. Anh Đồng lại hỏi: “Cậu sao thế?” Lúc này anh mới định thần lại, đáp: “Tôi sực nhớ ra, có bệnh nhân tôi kê nhầm đơn rồi.”

Anh Đồng nghe thấy thế cũng cuống lên: “Ai da, vậy mau đi sửa đi, nhanh lên!”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì thêm nữa, vội vàng ra khỏi khoa Sản. Anh cuống cuống chạy đến thang máy, nôn nóng ấn nút đi lên, cuối cùng thang máy cũng đến nơi. Đứng trong thang máy, anh thấy mỗi phút mỗi

giây đều như bị tra tấn. Khó khăn lắm mới lên đến phòng bệnh khoa Tim, anh vội vội vàng vàng đi tới bên ngoài phòng bệnh, nhưng rồi lại chần chừ mãi không bước vào.

Đàm Tĩnh không có ở đó, Vương Vũ Linh đang dỗ Tôn Bình ăn cơm, Tôn Bình rất nghe lời, tự mình cầm thìa xúc cơm. Từ ngoài cửa chỉ nhìn thấy nửa bên mặt nhìn nghiêng của đứa bé, trông rất giống Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh đứng ở cửa một lúc lâu, đầu óc hoàn toàn trống rỗng, chẳng thể nhớ nổi chồng Đàm Tĩnh trông như thế nào, rốt cuộc đứa trẻ kia giống ai hơn. Anh đột nhiên cảm thấy mình không còn dũng khí đến gần đứa trẻ ấy nữa, đành quay ra chỗ y tá. Y tá trực ban thấy anh cũng rất ngạc nhiên: “Bác sĩ Nhiếp, anh không khỏe à? Sắc mặt anh kém quá, có phải vết thương bị viêm không?”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy giọng nói sượng sùng của mình: “Mẫu máu của bệnh nhân giường 39 còn không?”

“Chắc còn một mẫu ở phòng Hóa nghiệm, không biết họ đã hủy chưa.”

Cô y tá còn chưa dứt lời, Nhiếp Vũ Thịnh đã sai bước đi thẳng. Y tá trực ban kinh ngạc, bình thường bác sĩ Nhiếp tuy không thích nhiều lời nhưng vẫn vô cùng lịch sự, hỏi chút chuyện nhỏ cũng cảm ơn, vậy mà hôm nay anh chẳng nói chẳng rằng bỏ đi mất, hơn nữa còn có vẻ hồn bay phác lạc, cứ như cháy nhà vậy.

Bác sĩ Nhiếp lúc nào cũng bình tĩnh, các y tá trong phòng mổ đều nói, bác sĩ Nhiếp Vũ Thịnh khoa Ngoại Tim mạch thật quá bình tĩnh, bất cứ tình huống nào anh cũng ứng phó được, dù trời có sập anh vẫn cầm nhíp chống trời lên tiếp tục mổ. Nhưng hôm nay bác sĩ Nhiếp sao vậy?

Nhiếp Vũ Thịnh đến phòng Hóa nghiệm nhờ người quen tìm mẫu máu, rồi đến thẳng Trung tâm Kiểm tra sức khỏe, nói rằng mình hơi sốt, muốn xét nghiệm máu xem thế nào. Rút xong máu, anh lại nói để tự mình đưa đến phòng Hóa nghiệm. Đương nhiên người ở đó không có ý kiến gì, anh liền cầm hai mẫu máu đến viện Y học, tìm người bạn từng du học cùng bên Mỹ.

Người này không cùng chí hướng với anh, nên sau khi về nước bèn đến viện Y học nghiên cứu về di truyền.

“Bạn của bố tôi nhờ tôi giám định DNA giùm, giao cho người khác tôi không yên tâm.”

Người bạn đó biết bạn bè của bố anh không giàu có thì quyền chức, hẳn rất coi trọng bí mật riêng tư, chuyện này cũng không phải chưa từng có, vì thế còn đùa: “Ồ, người khác có chuyện sao mặt cậu khó coi thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không có tâm trạng đùa cợt, chỉ nói: “Có kết quả thì gọi ngay cho tôi nhé, bất cứ lúc nào cũng được, người ta đang cần rất gấp.”

“Không vấn đề gì, tôi tăng ca, cùng lắm là bốn tiếng, mười sáu locus^[1], được chứ? Đủ xứng với môi ân tình này của cậu rồi chứ?”

[1] Locus: Vị trí gen trong nhiễm sắc thể.

Nhiếp Vũ Thịnh không ăn không uống không ngủ chờ đợi, anh chưa bao giờ thấy thời gian trôi qua chậm chạp thế này. Hằng ngày, lúc làm việc, hễ anh đứng vào bàn mổ là phải đứng liền bốn tiếng đồng hồ, cảm thấy thời gian trôi như tên bắn, từ lúc mở lồng ngực cho đến khi khâu lại cũng chỉ như một cái chớp mắt. Nhưng bốn tiếng này còn dài hơn bốn ngày, thậm chí bốn tháng, nhiều lần anh muốn gọi ngay cho Đàm Tĩnh, hoặc tới gặp thẳng cô, nhưng gặp thì có ích gì? Nếu thật sự có làm vậy, cô sẽ không nói thật với anh. Mồ hôi lạnh đầm đìa, anh không ngừng đi đi lại lại trong phòng. Anh nhớ lần đầu tiên khi nhìn thấy Tôn Bình ở bệnh viện, anh đã nói gì? Anh châm chọc rằng, đó là báo ứng. Còn Đàm Tĩnh chỉ nhìn anh với đôi mắt mọng nước. Anh không dám tưởng tượng, nếu như mình đoán đúng thì tâm trạng Đàm Tĩnh khi đó thế nào, chắc chắn trái tim cô đã tan nát thành từng mảnh vụn. Anh không thể ngồi yên được nữa, anh cảm thấy phải lập tức đi gặp Đàm Tĩnh, nhưng gặp rồi sẽ nói gì đây? Nhỡ anh đoán sai thì sao? Sao kết quả DNA chết tiệt kia vẫn chưa có?

Đúng lúc anh sắp suy sụp thì điện thoại đổ chuông, giọng anh bạn kia vang lên đầy thích thú: “Ông bác của cậu thảm rồi, RCP 99,99%. Cậu biết đấy, RCP đạt 99,73% là đã có thể khẳng định quan hệ cha con, cũng có nghĩa là, hai mẫu máu này có quan hệ cha con.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy trước mặt tối sầm lại, tai ù đi, nhất thời mất hết mọi tri giác. Toàn thân anh như thể rơi xuống hố băng, cảm giác lạnh lẽo như hàng nghìn hàng vạn mũi kim đâm vào người, khiến máu huyết toàn thân cơ hồ đông cứng lại, bản thân chỉ có thể nghe thấy tiếng máu ào ạt chảy trong tĩnh mạch phía sau tai. Trong khoảnh khắc ấy, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình không còn sức nhấc nổi dù là một ngón tay. Anh không biết người bạn kia nói gì nữa, chỉ khó nhọc gật máy theo bản năng.

CHƯƠNG 17

Gần mười một giờ đêm mà bác sĩ Nhiếp đột nhiên lại đến, khiến Tiểu Thái, y tá trực đêm khoa Tim, lấy làm lạ. Hôm nay anh không có ca trực, lẽ nào lại có ca cấp cứu nào cần anh chẳng? Có điều sau con thịnh nộ của Chủ nhiệm Phương sáng nay, bác sĩ trực ban đã quyết định, chẳng may có bệnh nhân khó xử lý, thà gọi cho các chủ nhiệm cũng không gọi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Thế nên Tiểu Thái rất kinh ngạc, khi anh vội vội vàng vàng đi ngang qua phòng trực ban của y tá, cô bèn lên tiếng gọi: “Bác sĩ Nhiếp”. Nghe tiếng, Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng lên gật đầu với cô. Tiểu Thái chỉ thấy sắc mặt anh tái nhợt dị thường, tinh thần có vẻ vô cùng hoảng hốt, cứ thế cúi đầu đi thẳng đến phòng trực ban, rồi chẳng bao lâu sau lại bước ra, đi về phía phòng bệnh.

Lát sau Tiểu Lý, một y tá trực ban khác, đẩy xe thuốc quay lại, hỏi cô: “Tôi nay bác sĩ Nhiếp trực à?”

“Không biết nữa.” Tiểu Thái nhìn lịch trực dán trên tủ, “Tôi nay anh ấy đâu có ca trực.”

“Anh ấy cứ đi đi lại lại ở hành lang năm lần bảy lượt, rồi đi từ phòng bệnh số 7 đến số 16, bước ra vẫn thấy anh ấy ở đây.”

“Chắc tình hình của bệnh nhân nào đó không ổn?”

“Chỉ hai người ở phòng Chăm sóc đặc biệt có chút vấn đề, những người khác hình như đều rất ổn định mà.”

Các y tá đang xì xầm bàn tán thì bác sĩ Lý trực ban từ phòng Cấp cứu đi ra, theo sau còn có bệnh nhân vừa mổ xong, có điều phòng bệnh đã hết chỗ, đành phải để nằm tạm ngoài hành lang. Bác sĩ Lý đang sắp xếp cho bệnh nhân thở ô xy, chợt ngẩng lên thấy Nhiếp Vũ Thịnh, cũng tỏ vẻ kinh ngạc: “Ừa, sao cậu lại đến?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngoảnh lại nhìn anh, nhưng ánh mắt dường như xuyên qua anh, dừng trên bức tường phía sau, thấp giọng trả lời: “Tôi đến thăm một bệnh nhân.”

“Cậu về nhà ngủ đi, nếu mai Chủ nhiệm Phương lại thấy cậu nằm trên giường phòng trực ban, không biết ông ấy sẽ xử lý thế nào nữa.”

Nhiếp Vũ Thịnh ừ một tiếng rồi cúi đầu đi ra, đi được nửa đường, chợt anh quàng lại, đẩy cửa một phòng bệnh, bước vào trong mấy phút, không biết làm gì trong đó, rồi bước ra, khẽ khàng đóng cửa lại. Sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn nặng nề, anh cúi đầu lẳng lặng bỏ đi.

Bác sĩ Lý chẳng hiểu đầu của tai nheo gì, đợi anh đi khỏi mới hỏi y tá: “Ai ở trong phòng bệnh số 11 vậy?”

Tiểu Thái đáp: “Hai người sau phẫu thuật nhồi máu cơ tim, một người bị tim bẩm sinh, một bị u động mạch.”

“Đều là bệnh nhân của bác sĩ Nhiếp à?”

“Chỉ có bệnh nhân bị tim bẩm sinh thôi, chính là đứa trẻ định làm phẫu thuật theo chương trình của công ty CM nhưng rồi lại bị hủy áy. Người nhà của đứa trẻ đó đến gây chuyện, còn đánh cả bác sĩ Nhiếp nữa.” Tiểu Thái

bĩu môi, y tá ở đây đều thích bác sĩ Nhiếp, hôm đó không biết có bao nhiêu người nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh đâm Tôn Chí Quân nhưng tất cả đều nói là Tôn Chí Quân đánh Nhiếp Vũ Thịnh. Thứ nhất là do Tôn Chí Quân gây chuyện, thật sự rất đáng ghét, hai nữa là vì khi gặp chuyện như thế này trên dưới bệnh viện đều đồng lòng, thứ ba đương nhiên là vì sức hấp dẫn của cá nhân Nhiếp Vũ Thịnh rồi.

Bấy giờ bác sĩ Lý mới biết y tá đang nói tới Tôn Bình. Bệnh nhân này vốn do anh điều trị, sau đó chuyển sang cho Nhiếp Vũ Thịnh. Anh cứ cảm thấy có gì đó không ổn, bèn đến phòng bệnh số 11 xem sao. Các bệnh nhân trong phòng đang ngủ say, người nhà cũng đã ngủ hết. Trên giường số 39 Tôn Bình đã ngủ, chăn được đắp kỹ, dường như có người vừa dèm chăn lại giùm, Vương Vũ Linh ở lại trông nom cũng đang ngủ say, dưới ánh đèn mờ ảo, không có bất cứ điều gì khác thường.

Bác sĩ Lý cảm thấy mình có phần quá mẫn cảm, nên sắp xếp cho bệnh nhân xong xuôi, anh liền đến phòng ngủ.

Nhiếp Vũ Thịnh đứng trong bãi đỗ xe, gió đêm thốc vào người lạnh buốt, bây giờ anh mới chợt nhớ ra mình không lái xe tới. Sau khi biết kết quả, anh liền đến chỗ người bạn kia lấy báo cáo đối chiếu DNA. Giữa lúc hoảng hốt như vậy mà anh vẫn không quên cảm ơn bạn, điều này khiến anh cảm thấy thật ra mình chưa hoàn toàn thất thố. Nhưng vừa rồi trong phòng bệnh, khi chạm vào gương mặt Tôn Bình, khi nhìn thấy đôi môi tím tái của Tôn Bình, anh thật sự suy sụp. Vào khoảnh khắc ấy anh gần như muốn hét lên thật to đến rách phổi, hoặc cầm đầu chạy vụt đi.

Thì ra, đó là báo ứng của anh.

Anh đứng ở bãi đỗ xe gần hai tiếng đồng hồ, trời không trăng không sao, cái nóng hầm hập của ban ngày đến lúc này mới nhường chỗ cho chút hơi thở mát lạnh của mùa thu. Anh không biết mình đang nghĩ gì, cũng không biết mình nên làm gì nữa. Cuối cùng anh mới nhớ ra phải tìm Đàm Tĩnh. Sự việc đã đến nước này anh còn có thể làm gì nữa đây?

Đàm Tĩnh đã tắt di động, chắc cô ngủ lâu rồi? Anh bắt taxi đến bên ngoài khu chung cư nơi Đàm Tĩnh ở, thấy cổng sắt khóa kín. Anh nhớ lại hôm qua chính anh còn ở đây ngăn không cho Đàm Tĩnh trèo qua. Lúc đó cô đã mệt mỏi nhường nào, đau đớn dường bao, còn anh, anh đã nói những gì? Anh vẫn ngu ngốc mà làm tổn thương cô.

Anh ngồi đó cả đêm, nhìn sắc trời dần sáng, ánh mặt trời ban sớm xuyên qua tầng mây mỏng, phủ ánh vàng nhạt lên những tòa nhà. Cuối cùng cánh cổng sắt cũng mở ra, mọi người bắt đầu ra ra vào vào, có người đi chợ, có những ông bà đi tập thể dục, còn có người đi làm sớm. Có người nhìn anh đầy tò mò, nhưng anh không hề hay biết, chỉ chờ dẫn người ở ven đường. Anh thấy toàn thân như bị đóng băng, chẳng thể suy nghĩ được gì, cũng không muốn suy nghĩ nữa.

Sáng dậy Đàm Tĩnh thấy mình khỏe hơn nhiều, bèn xách túi đi chợ tiện thể ăn sáng luôn. Vừa bước ra khỏi cổng, cô liền trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Anh ngồi bên đường, gương mặt tái nhợt, như thể đã ngồi đó cả trăm năm nay. Cô bỗng có dự cảm không lành, ruột gan rối bời, nhưng vẫn gắng định thần tiến tới chỗ anh: “Bác sĩ Nhiếp?”

Anh chậm chậm ngẩng lên nhìn cô, hỏi: “Vì sao?”

Đàm Tĩnh ngập ngừng hỏi lại: “Vì sao... cái gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh bỗng đứng bật dậy, đẩy sang cho cô hai tờ giấy, vì dùng sức hơi mạnh nên anh gần như ngã về phía trước. Đàm Tĩnh giật mình túm lấy hai tờ giấy, nhưng không hiểu chúng viết gì.

“Bản đối chiếu Dtoì và Tôn Bình, phương pháp kiểm tra huyết thống chính xác nhất.” Giọng Nhiếp Vũ Thịnh khàn đặc, “Vì sao?”

Đàm Tĩnh sự hiểu ra, sắc mặt cô cũng trở nên trắng bệch, Nhiếp Vũ Thịnh túm lấy cánh tay cô, như thể quay lại cái đêm mưa gió năm ấy, anh đau đớn hỏi đi hỏi lại: “Vì sao?” Trong ánh mắt anh chỉ có sự thương tâm

đến tuyệt vọng. Nhưng Đàm Tĩnh tự dối mình gạt người, ngoảnh mặt đi không nhìn anh, cô đã chuẩn bị cho khoảnh khắc này rồi, không phải sao?

“Không vì sao cả.”

“Vậy vì sao không cho tôi biết?”

“Anh cần quyền giám hộ không?”

“Cái gì?” Anh ngây ra, hoàn toàn không thể ngờ cô lại hỏi câu đó.

“Một triệu. Tôi cho anh quyền giám hộ con. Từ nay về sau tôi sẽ không làm phiền anh nữa. Tôi đảm bảo sẽ biến mất khỏi mắt anh và con.”

Mất nửa phút để lý giải điều cô vừa nói, nhưng cuối cùng anh vẫn không sao hiểu được, đành hỏi: “Cô đang nói gì vậy?”

“Tôi chưa bao giờ yêu anh, bảy năm trước tôi đã nói vậy nhưng anh không chịu tin, giờ tôi nói chắc anh tin rồi? Một triệu, và con là của anh.”

Anh túm chặt lấy cánh tay cô, như người chết đuối vớ được cọc, hỏi lại: “Vì sao?”

“Anh muốn biết vì sao à? Về mà hỏi bố anh xem mẹ tôi đã chết thế nào? Họ Nhiếp các người nợ tôi! Đúng, con là của anh, năm đó tôi không phá thai. Anh muốn quyền giám hộ không? Một triệu, những điều khác khỏi cần nói nữa.”

Dứt lời, cô ra sức gỡ ngón tay anh ra: “Giờ anh biết hết rồi, tôi mặc kệ chuyện tiền viện phí, anh muốn làm phẫu thuật cũng được, không muốn cũng chẳng sao, xem anh quyết định thế nào. Trong vòng ba ngày, tôi muốn nhận được tiền, nếu không tôi sẽ kiện anh tội ruồng rẫy con cái.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhớ là mình đã về bệnh viện thế nào, anh chỉ nhớ Đàm Tĩnh tuyệt tình gỡ tay anh ra, rồi quay người bỏ đi, dáng lưng cô kiên quyết hệt như bảy năm về trước. Anh cảm giác như mình lại rơi vào cơn ác mộng đó, một mình chạy trong mưa, trên đầu là vô số tia chớp,

nhưng đáng sợ hơn cả sấm sét chính là lời nói của Đàm Tĩnh. Từng câu từng chữ của cô tựa như nhát dao cắm thẳng vào trái tim anh, anh chỉ muốn hét lên thật to, nhưng lại không phát ra được bất cứ âm thanh gì. Chỉ có tiếng mưa lẫ trong tiếng gió, nước mưa quất vào mặt anh đau rát...

Anh chẳng làm gì, chỉ giơ tay gọi taxi về thẳng bệnh viện.

Ông Nhiếp Đông Viễn mới dậy không lâu thì nghe y tá bên ngoài nói: “Bác sĩ Nhiếp, anh đến rồi à?”

Ông Nhiếp Đông Viễn quay lại, liền trông thấy con trai. Chắc chắn anh chưa thay quần áo, vì sơ mi nhàu nát, cà vạt cũng không thắt, đầu tóc rối bù, râu không cạo, trông như thể đã mất ngủ cả đêm. Anh loạng choạng bước vào phòng bệnh hệ như cái xác không hồn, khiến ông Nhiếp Đông Viễn giật nảy mình. “Làm sao vậy?”

“Mẹ Đàm Tĩnh đã chết thế nào?”

Ông Nhiếp Đông Viễn trầm giọng: “Sao đột nhiên lại hỏi điều này? Anh lại gặp Đàm Tĩnh hả? Sao anh cứ như bị nó bỏ bùa vậy?”

“Đứa trẻ hôm qua bỏ bé, Tôn Bình.”

“Làm sao?” Ông Nhiếp Đông Viễn ngờ ngác, Nhiếp Vũ Thịnh liền đưa cho ông hai tờ giấy, nhưng ông đọc không hiểu, “Cái gì đây?”

“Bản đối chiếu DNA, đó là con trai con.”

Ông Nhiếp Đông Viễn biến sắc. Quan sát kỹ sắc mặt con trai, ông cảm thấy anh không nói dối. Nhưng chuyện này quá đột ngột, cũng quá kỳ lạ, ông hỏi: “Chuyện là sao?”

“Cô ấy đòi một triệu, con không có.” Nhiếp Vũ Thịnh bắt lực ôm mặt, lời lẽ lộn xộn, “Cô ấy hỏi con có cần quyền giám hộ không, nếu cần thì đưa một triệu, nếu không cô ấy sẽ kiện con tội ruồng rẫy con cái...”

“Vô lý!” Ông Nhiếp Đông Viễn tức giận, “Cháu tôi chỉ đáng một triệu thôi sao?”

Nhìn sắc mặt tái nhợt của con trai, ông cũng đoán được phần nào: “Đàm Tĩnh ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh dùng hết sức lực mới gật nổi đầu.

Ông Nhiếp Đông Viễn lập tức đi gọi điện, Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nghe thấy ông gọi cho cố vấn pháp luật đến ngay, rồi thông báo cho cố vấn tài chính cần một triệu tệ tiền mặt.

Ông Nhiếp Đông Viễn làm việc gì cũng rất có trình tự trước sau, gọi điện thoại xong, ông ngồi xuống, nhìn cậu con trai đang bối rối, nói: “Anh nói xem sao lại gây ra chuyện này? Bố thật sự không biết nên tức giận hay vui mừng đây? Anh đột nhiên cho tôi một đứa cháu trai, nói xem thế này là chuyện gì... Thằng bé đâu rồi? Chúng ta đi đón nó, trước khi giành quyền giám hộ không thể để Đàm Tĩnh giấu nó đi mất, nếu không thì phiền phức to.”

“Cô ấy sẽ không làm vậy đâu...” Môi Nhiếp Vũ Thịnh run lên, “Cô ấy căn bản không cần quyền giám hộ... Con còn chưa hỏi rõ cô ấy đã hỏi con có cần quyền giám hộ không, nếu cần thì đưa tiền...”

“Đưa thì đưa. Cô ta cũng thật thẳng thắn. Thế này thật dễ dàng, việc có tiền cũng không làm được mới là khó.”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, anh đã sức cùng lực kiệt, từ tối qua đến giờ anh như con thuyền nhỏ dập dềnh giữa muôn trùng sóng dữ, bị dòng chảy vận mệnh đánh vỡ tan tành, thật sự không còn sức nói chuyện nữa. Trái lại, ông Nhiếp Đông Viễn không hề tức giận, thậm chí còn rất vui mừng. Nhiếp Vũ Thịnh quá nguyên tắc, lại là người cố chấp, cứ dây dưa lần lữa, như thể định độc thân cả đời vậy. Giờ thì tốt rồi, tự nhiên có đứa cháu trai, chỉ là ông không hài lòng về việc Đàm Tĩnh lại là mẹ của nó. Nhưng

cháu vẫn là cháu, thằng nhỏ ngoan ngoãn như thế, chẳng trách hôm qua lúc bé nó, ông thấy trái tim mình như tan chảy cả ra.

“Đi nào, đi đón cháu tôi. Luật sư sắp đến rồi, tiền cũng tới ngay thôi. Chúng ta phải bắt cô ta ký cam kết, vĩnh viễn từ bỏ quyền giám hộ và thăm nom...” Ông nhìn sắc mặt con trai, bực bội nói, “Nhìn anh kìa, năm đó bố đã nói cô ta không hợp với anh, anh không chịu tin. Giờ thì tin rồi chứ? Cô ta chỉ cần tiền thôi.”

“Rốt cuộc mẹ cô ấy làm sao mà chết?”

Ông Nhiếp Đông Viễn bực bội: “Sao tôi biết được mẹ cô ta chết thế nào? Không phải bị bệnh tim sao?”

“Cô ấy không tự dung đối xử với con như thế, nhất định là có nguyên nhân.”

“Anh đúng là si mê đến lú lẫn!” Ông Nhiếp Đông Viễn lắc đầu, “Cô ta chỉ cần tiền của anh, sao anh còn tin lời cô ta?”

“Cô ấy không tự dung đối xử với con như thế đâu...”

Ông Nhiếp Đông Viễn nổi giận: “Anh thật chẳng nên cơm cháo gì. Sau này đừng gặp cô ta nữa, mọi việc để luật sư đi nói chuyện.”

Khi Đàm Tĩnh đến bệnh viện thì vừa qua lượt kiểm tra phòng bệnh, cô bảo Vương Vũ Linh về nhà nghỉ, Vương Vũ Linh hỏi: “Cậu đã hết ốm chưa?”

“Rồi.”

Wương Vũ Linh ở bệnh viện ngủ cũng không được ngon, ngáp một cái rồi đồng ý về ngủ bù. ước khi đi, cô còn hỏi: “Đàm Tĩnh, trưa cậu ăn gì để tở mua cho?”

“Không cần đâu, tở xuống nhà ăn là được rồi. Tối cậu cũng đừng đến nữa, mắt thâm quầng rồi đấy. Cửa hàng đã trang trí khá ổn rồi còn gì, cậu về

xem Lương Nguyên An có cần giúp gì không. Khai trương sớm một chút, nếu không sớm muộn gì cũng miệng ăn núi lở.”

“Được rồi.”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Hai hôm nữa tớ muốn chuyển viện cho Bình Bình, cậu đừng đến nữa. Có việc gì tớ sẽ gọi.”

“Chuyển viện? Tại sao?”

“Không phẫu thuật được kiểu kia nữa, tớ muốn làm phẫu thuật bình thường, chuyển đến bệnh viện nhỏ sẽ rẻ hơn.”

“Thế... cậu có tiền không?”

Đàm Tĩnh cười, nói: “Sắp có rồi.”

“Cậu vay ai?”

“Đồng nghiệp ở công ty, có nói cậu cũng chẳng biết đâu.”

Vương Vũ Linh nói: “Giám đốc Thịnh đúng không? Vừa nhìn đã biết ngay là người tốt mà. Đàm Tĩnh, cậu ly hôn với Tôn Chí Quân đi, anh ta không hợp với cậu đâu.”

“Cậu đừng lo chuyện đó nữa, tớ sẽ suy nghĩ, mau về nghỉ đi.”

Vương Vũ Linh ngạc nhiên nhìn Đàm Tĩnh, chỉ thấy hôm nay cô quá đổi bình tĩnh, dường như mọi thứ đều đã được sắp xếp ổn thỏa vậy. Hẳn là bởi vì đã kiếm được tiền phẫu thuật, Đàm Tĩnh trước đây cả ngày mặt ủ mày chau, chẳng phải vì không có tiền trị bệnh cho Tôn Bình đó sao?

Sau khi Vương Vũ Linh đi, Đàm Tĩnh vừa lau mặt cho Tôn Bình vừa nói: “Lát nữa chúng ta chơi một trò chơi nhé?”

“Vâng.” Tôn Bình rất vui, “Mẹ con mình chơi trò gì vậy?”

“Nếu lát nữa mẹ trốn đi, con không được khóc. Con biết bác sĩ Nhiếp không?”

Tôn Bình rụt rè gật đầu.

“Lát nữa bác sĩ Nhiếp sẽ đến đón con, chú ấy sẽ đổi phòng, giấu con đi để mẹ đi tìm.”

Tôn Bình lo lắng: “Thế mẹ có tìm được c

“Đương nhiên là mẹ sẽ tìm được. Con là bảo bối của mẹ, sao mẹ lại không tìm được con chứ?”

Tôn Bình cười khì, ôm lấy cổ Đàm Tĩnh: “Vậy mẹ phải nhanh chóng tìm ra con nhé!”

“Được.”

Đàm Tĩnh bế Tôn Bình, hôm một cái lên má con trai: “Con phải ngoan, nghe lời bác sĩ đây.”

“Vâng.” Tôn Bình gật đầu, “Con sẽ nghe lời...” Nhưng rồi bé nghi hoặc hỏi: “Sao mẹ lại khóc?”

Đàm Tĩnh gạt nước mắt, cười nói: “Mẹ sợ không tìm được con.”

“Không sao, nếu mẹ không tìm được, con sẽ chạy ra để mẹ tìm thấy.”

Nghe tiếng người gõ cửa, Đàm Tĩnh quay lại, liền trông thấy hai người lạ. Họ hỏi: “Vị nào là cô Đàm?”

“Tôi đây.”

“Tôi là luật sư của ông Nhiếp, phiền cô Đàm ra nói chuyện.”

Không thấy Nhiếp Vũ Thịnh tới, Đàm Tĩnh rất ngạc nhiên nhưng cũng không hỏi gì, lẳng lặng theo hai người đó ra bãi đỗ xe. Trên xe, họ cho cô xem một tập tài liệu pháp luật, điều khoản nhiều vô số, chủ yếu là những quyền lợi cô có được khi từ bỏ con trai.

Lòng rối như tơ vò, cô nói: “Tôi cần có thời gian suy nghĩ.”

“Chúng tôi đã đem tới một triệu tệ tiền mặt.” Luật sư chỉ vali da nặng trĩch dưới chân, “Cô chỉ cần ký tên là có thể cầm tiền đi.”

“Tôi cần bàn bạc với chồng tôi... Anh ấy phải đồng ý.”

“Cô Đàm, theo tôi được biết, lúc trước cô không nói với anh Nhiếp như vậy.”

“Tôi đổi ý rồi, điều khoản các anh đưa ra quá phức tạp, tôi phải bàn với chồng mình đã.”

Luật sư có vẻ thất vọng, nhưng anh ta vẫn giữ bình tĩnh, cũng chẳng thuyết phục gì thêm, chỉ hỏi: “Vậy cô cần bao lâu?”

“Nói với người nhà họ Nhiếp, phải giúp chồng tôi ra khỏi đồn cảnh sát, nếu không tôi sẽ không ký.”

“Được.” Luật sư nói, “Tôi sẽ chuyển lời lại cho ông Nhiếp.”

Sau khi Đàm Tĩnh xuống xe, luật sư lập tức gọi cho ông Nhiếp Đông Viễn, thuật lại lời của Đàm Tĩnh, rồi hỏi: “Ông định làm thế nào?”

Ông Nhiếp Đông Viễn nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, rồi hỏi đầu kia: “Cô ta không nói gì khác sao?”

“Không, chỉ nói cần thời gian suy nghĩ.”

“Cô ta không yêu cầu gặp Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Vậy thì cho chồng cô ta ra, nhưng nếu cô ta đưa thêm bất cứ yêu cầu nào nữa, cũng đừng tùy tiện nhận lời.” Ông tắt máy, nói với Nhiếp Vũ Thịnh, “Con đi đón thằng bé đi, Đàm Tĩnh trở mặt rồi.”

“Con không đi.”

Ông Nhiếp Đông Viễn tức giận đứng bật dậy: “Anh không đi thì tôi đi.”

“Khoa sẽ không để bố đưa nó đi đâu, trừ phi Đàm Tĩnh làm thủ tục xuất viện.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nổi trận lôi đình: “Tôi là ông nó.”

“Bố định làm âm lên để cả bệnh viện này biết chuyện sao?”

“Biết thì sao? Giờ là cô ta hạch sách chúng ta đòi một triệu.”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy trán mình nóng rục, đầu đau như búa bổ, cả đêm anh không ngủ, hiện giờ cô cùng mệt mỏi. Anh nói: “Nhất định có nguyên nhân khác, cô ấy không tự dung đối xử với con như vậy đâu.”

Ông Nhiếp Đông Viễn trừng mắt nhìn con trai: “U mê!”

Đàm Tĩnh không quay lại phòng bệnh mà đi tìm Thịnh Phương Đình. Đang làm thủ tục xuất viện, trông thấy cô, anh rất ngạc nhiên: “Sao cô lại tới đây?”

“Giám đốc Thịnh, tôi có việc muốn hỏi anh.” Cô tin tưởng Thịnh Phương Đình một cách rất bản năng, vì anh làm việc gì cũng rất chu đáo, kín kẽ, người giỏi giang như vậy nhất định sẽ giúp được cô.

Nhận ra sự việc không bình thường, Thịnh Phương Đình cẩn thận đóng cửa phòng lại rồi hỏi: “Việc gì vậy?”

“Con trai tôi, Tôn Bình, chắc anh gặp rồi.” Thịnh Phương Đình gật đầu, thấy sắc mặt cô tái nhợt, toàn thân run rẩy, bèn hỏi: “Phải phẫu thuật sao? Cô thấy rủi ro quá lớn à?”

“Không, bố đẻ của nó đòi quyền giám hộ...”

Thịnh Phương Đình ngớ ra một thoáng mới hiểu ý cô. Đàm Tĩnh đúng là một người phụ nữ bí ẩn, hóa ra chồng cô lại không phải là bố đẻ của Tôn Bình? Anh hỏi: “Sự việc là như tôi nghĩ sao?”

Đàm Tĩnh khó nhọc gật đầu: “Ông nội cháu rất giàu, đồng ý cho tôi một triệu tệ, nhưng bắt tôi từ bỏ mọi quyền lợi, kể cả việc quyền thăm nom.”

Người giàu làm việc gì cũng muốn nhanh gọn dứt khoát không để lại bất cứ hậu họa nào, Thịnh Phương Đình đã đoán được quá nửa chân tướng. Anh hỏi gần như tự trào: “Thế cô có đồng ý không?”

“Tôi không đồng ý...” Đàm Tĩnh dường như sắp sụp đổ, “Tôi vốn tưởng mình làm được, nhưng giờ mới nhận ra tôi không thể... Tôi không muốn...”

“Vậy cô muốn thế nào?”

“Tôi muốn chữa bệnh cho con... nhưng nó vẫn phải ở với tôi...”

“Cô vừa nói đôi phương rất giàu...”

“Đúng, họ cử luật sư tới.”

Thịnh Phương Đình lưỡng lự một chút rồi nói: “Cô có thể cho tôi biết họ là ai không?”

“Nhiếp Đông Viễn của Tập đoàn Đông Viễn là ông nội của con tôi.”

Trong khoảnh khắc ấy, Đàm Tĩnh thấy gương mặt Thịnh Phương Đình dưới ánh mặt trời chợt trở nên vô cùng phức tạp. Bóng cánh cửa chớp đổ xuống khiến cô không trông rõ được biểu hiện trên mặt anh lúc này. Cô chỉ nhìn anh đầy mong đợi: “Giám đốc Thịnh, tôi không quen ai giỏi giang như anh nữa...”

“Nhiếp Đông Viễn của Tập đoàn Đông Viễn...” Thịnh Phương Đình chậm rãi hỏi, “Cô muốn giành quyền giám hộ?”

“Đúng, tôi không thể để mất con được.”

“Thế thái độ của bố đẻ cháu thế nào?”

Đàm Tĩnh lòng dạ rối bời, cô không thể nghĩ tới Nhiếp Vũ Thịnh, bởi hễ nghĩ đến anh, cô lại cảm thấy sắp sụp đổ, đành lí nhí đáp: “Tôi không biết...”

“Ra giá trên trời, trả giá dưới đất^[1].” Thịnh Phương Đình cười, “Đó chính là nguyên tắc cơ bản nhất trong đàm phán. Cô muốn có quyền giám hộ thì tuyệt đối không thể để cho đối phương biết cô chỉ cần quyền giám hộ.

[1] Người bán ra giá cao, người mua trả giá thấp nhất có thể.

Thấy Đàm Tĩnh hoang mang nhìn mình, Thịnh Phương Đình liền giải thích: “Tập đoàn Đông Viễn hoạt động ở Hồng Kông, giá thị trường hơn mười hai tỷ đô la Hồng Kông. Dưới tên Nhiếp Đông Viễn còn có vô số tài sản cá nhân, hiện tại Nhiếp Vũ Thịnh là người thừa kế pháp định duy nhất của ông ta. Vụ này cô nhất định kiện, hơn nữa còn phải kiện đến nơi đến chốn. Phải yêu cầu đối phương trả chi phí sinh dưỡng cháu bé từ khi sinh ra đến giờ, cả chi phí phẫu thuật sắp tới và đền bù tổn thất tinh thần nhiều năm bị bỏ rơi. Ngoài ra, còn phải yêu cầu đối phương chia một phần tài sản cho cháu bé. Nhiếp Đông Viễn có 30% cổ phần Tập đoàn Đông Viễn, cô hãy đòi ông ta trích ra một tỷ lệ cổ phần nhất định cho Bình Bình. Tôi sẽ giúp cô liên lạc với luật sư, để luật sư tới gặp cô.”

Đàm Tĩnh bối rối hỏi: “Như thế có được không?”

“Bước đầu tiên trong đàm phán là tuyệt đối không được để đối phương biết cô muốn gì. Nói quá lên cũng không sao, vì đối phương sẽ mặc cả.”

Đàm Tĩnh rất lo lắng: “Liệu họ có đem Bình Bình đi mất không?”

“Họ đưa đi thì càng không sợ, cô có thể nói họ cướp con, dư luận sẽ đồng tình với kẻ yếu.”

“Tôi không muốn công khai chuyện này...”

“Nhà họ Nhiếp cũng không muốn, dù sao cũng là con ngoài giá thú, họ sẽ không muốn công khai đâu. Dù ra tòa ly hôn chia tài sản, họ cũng muốn âm thầm thực hiện, hưởng hồ tình hưởng khó xử này.”

Đàm Tĩnh hoàn toàn rối loạn, cô gơ hai tay lên bụng lấy mặt: “Tôi phải làm sao đây?”

“Cô đừng gặp người họ Nhiếp, mọi việc cứ để luật sư đi đàm phán. Chắc chắn đội ngũ luật sư bên đối phương sẽ rất lợi hại, cô phải chuẩn bị tâm lý đấy.”

“Tôi chỉ muốn giữ con...”

“Thế nên cô phải đòi tài sản, vì khi họ chia một phần cổ phần cho con trai cô, nếu cô là người gởi trước lúc Bình Bình tròn mười tám tuổi cô sẽ có quyền bỏ phiếu thay nó. Chắc chắn Nhiếp Đông Viễn không muốn nhìn thấy cô trong cuộc họp cổ đông, ông ta sẽ nghĩ mọi cách để không chia cổ phần cho con cô, vậy thì cô có cơ hội giành quyền giám hộ rồi.”

“Nhất định phải như vậy sao?”

“Cũng không nhất định.” Thịnh Phương Đình nói, “Hay là cô thương lượng với Nhiếp Vũ Thịnh vậy, mọi người cùng giải quyết vấn đề trong hòa bình.”

“Tôi không thể gặp anh ta thương lượng được.” Đàm Tĩnh lí nhí, “Tôi không muốn nhìn thấy anh ta nữa.”

“Thật ra cô chỉ cần làm bộ cứng rắn hơn một chút, có lẽ người nhà họ Nhiếp sẽ biết khó mà rút lui.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhiếp Đông Viễn sẽ không để bản thân chịu thiệt đâu, nếu thấy ảnh hưởng đến lợi ích căn bản, có lẽ ông ta sẽ từ bỏ.” Anh ngừng một chút rồi nói, “Có cần luật sư hay không phải xem ý cô thế nào. Nếu cô đồng ý, tôi sẽ gọi cho luật sư tôi quen.”

“Giám đốc Thịnh, tại sao anh lại giúp tôi?”

Thịnh Phương Đình nghĩ ngợi một chút rồi đáp: “Nói thật, tôi chương mắt Nhiếp Đông Viễn lâu rồi. Chắc cô cũng biết, ông ta khởi nghiệp từ ngành hàng tiêu dùng nhanh nhưng danh tiếng của ông ta trong ngành cũng chẳng ra gì. Nếu có thể khiến ông ta mất đi thứ gì đó, tôi thấy rất vui.”

Đàm Tĩnh thắc mắc nhìn Thịnh Phương Đình, chỉ thấy vẻ mặt anh ung dung, dường như những lời nói vừa rồi chỉ là đùa vậ. Có lẽ vì điều hòa trong phòng để hơi thấp, Đàm Tĩnh chợt lạnh toát sống lưng. Cô đoán: “Anh cũng là con của người trong xưởng Lão Tam sao?”

“Xưởng Lão Tam gì?”

“Không có gì.” Đàm Tĩnh cup mắt, nói, “Tôi hỏi ngớ ngẩn ấy mà.”

Thịnh Phương Đình thoáng trầm mặc, lại hỏi tiếp: “Cô có thể cho tôi biết rốt cuộc cô và Nhiếp Vũ Thịnh trước đây là thế nào không?”

Đàm Tĩnh ngược mắt nhìn anh, hỏi: “Anh chỉ đơn thuần là tò mò thôi sao?”

“Không, tôi muốn tìm hiểu kỹ đối thủ, nếu cô cần tôi tiếp tục giúp đỡ, nếu cô thật sự muốn kiện nhà họ Nhiếp thì chúng ta bắt buộc phải hiểu rõ về đối thủ.”

Đàm Tĩnh bất giác thở dài, nên kể thế nào đây? Đó là chuyện cô đã chôn sâu tận đáy lòng, không bao giờ muốn nhớ lại nữa.

CHƯƠNG 18

Trong ấn tượng của Đàm Tĩnh thuở nhỏ, bố chỉ là một khái niệm quá đổi mơ hồ. Hồi học mẫu giáo, có một hôm không có ai đến đón, cô giáo phải ở lại cùng cô rất lâu mới thấy cô hàng xóm, mẹ của Tôn Đình Đình vội vàng vàng đến đón. Đàm Tĩnh thấy mẹ của Đình Đình nói nhỏ gì đó với cô giáo, cô giáo bèn giao cô cho mẹ Đình Đình. Lúc đó trời đã tối, trong lớp

học mở đèn, cô giáo vuốt tóc cô, dịu dàng dỗ: “Con ngoan nhé, về cùng đi Tề, mẹ con bạn không đến đón con được.”

Hôm đó mẹ Đình Đình đeo cô trên xe đạp về nhà, Đàm Tĩnh vẫn nhớ gió rất mạnh, mẹ Đình Đình lấy khăn của mình quạt cho cô, vừa gắng sức đạp xe vừa hỏi tối nay ăn trai nấu trứng được không. Đình Đình lớn hơn cô hai tuổi, đã học lên tiểu học, đang nhòai người ra bàn làm bài tập. Mẹ Đình Đình vừa vào nhà, liền đưa cho Đàm Tĩnh một quyển truyện tranh đọc giết thời gian rồi vội vã xuống bếp làm cơm. Đàm Tĩnh thích xem truyện tranh nên ngồi rất ngoan. Lúc ăn cơm, mẹ Đình Đình múc hết trai nấu trứng cho Đàm Tĩnh, không chia cho Đình Đình. Ăn cơm xong mẹ Đình Đình còn tắm cho Đàm Tĩnh, hôm đó cô ở nhà Đình Đình. Sáng hôm sau mẹ mới đến đón cô. Cô thấy hai mắt mẹ sưng đỏ, tóc tai rối bời, không biết đã xảy ra chuyện gì. Rất lâu rất lâu về sau cô mới biết bố mình đã đi rồi, không phải đi, mà là chết rồi.

Từ đó ánh mắt thầy cô nhìn cô đều mang chút thương hại. Tuy bạn học không bắt nạt cô nữa, nhưng cũng không xảy ra những tình tiết cũ rích như trên phim ảnh, cô và các bạn khác cũng chẳng có khác biệt gì nhiều. Thời đó điều kiện gia đình của mọi người tương tự nhau, tuy gia đình cô khó khăn hơn những gia đình có cả hai bố mẹ công chức, nhưng hàng xóm xung quanh đều nhiệt tình giúp đỡ, cuộc sống cũng không đến nỗi chật vật cho lắm.

Mẹ cô là giáo viên âm nhạc, có thể làm thêm bên ngoài. Bà đến dạy nhạc ở nhà Nhiếp Vũ Thịnh, cũng là để kiếm thêm. Ban đầu khi mới gặp Nhiếp Vũ Thịnh, Đàm Tĩnh chưa bao giờ mơ tưởng tới tương lai. Cô luôn nghĩ mình nên giống như các bạn khác trong lớp, học tập chăm chỉ, thi đỗ đại học rồi sống một cuộc sống bình thường. Hồi đó thích và yêu là chuyện rất trong sáng. Mãi đến khi bị mẹ phản đối, cô mới cảm thấy mình đã vấp phải khó khăn đầu tiên trong đời.

Lý do mẹ cô phản đối rất đơn giản: tuổi còn nhỏ. Đàm Tĩnh nghĩ mẹ nói cũng có lý, ban đầu mẹ khuyến khích cô và Nhiếp Vũ Thịnh trao đổi qua

thư, vì những gì họ nói đều là chuyện học hành, có lẽ bà cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh chỉ là một người anh trai của cô, một tấm gương đng để cô học tập. Đến khi cô học năm nhất đại học, lấy hết dũng khí nói với mẹ rằng mình và Nhiếp Vũ Thịnh không phải quan hệ bạn học thông thường, mẹ cô bèn phản đối kịch liệt.

“Con còn quá nhỏ, chưa hiểu yêu đương là gì đâu. Hơn nữa nhà họ Nhiếp khác với chúng ta, người có tiền như họ quá phức tạp.”

Đàm Tĩnh không buồn vì chuyện này quá lâu, mẹ không cho qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh thì cô lén viết thư, gọi điện là được. Trong suy nghĩ đơn giản của cô, mẹ chỉ hơi lo lắng thái quá mà thôi. Có điều quả thực cô và Nhiếp Vũ Thịnh còn quá trẻ, vậy thì đợi, đợi đến khi tốt nghiệp chắc cũng đủ tuổi để người lớn công nhận tình yêu của họ.

Ông Nhiếp Đông Viễn quá bận rộn, căn bản không biết con trai đang yêu. Một lần ông ra nước ngoài, Nhiếp Vũ Thịnh nhân cơ hội đó liền bảo Đàm Tĩnh đến nhà chơi nhưng cô không chịu.

“Tại sao lại không đến?” Trong điện thoại Nhiếp Vũ Thịnh rất không hài lòng, khi yêu người ta chỉ mong lúc nào cũng được nhìn thấy người mình yêu.

“Mẹ em sẽ không vui.”

“Không phải mẹ em rất thích anh sao?”

“Mẹ thích dạy đàn cho anh vì mẹ thấy anh học giỏi... Chứ mẹ không thích chúng ta yêu nhau.” Đàm Tĩnh nói nhỏ, “Nói gì thì nói, em đến nhà anh cũng không hay cho lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không giận, dù sao thì cũng có nhiều nơi hai người có thể đến. Đi dạo bên bờ sông, thả diều, nhìn người ta chèo thuyền ra giữa sông dùng lưới điện đánh trộm cá. Gặp gánh hàng rong bán gương sen, Nhiếp Vũ Thịnh liền mua cho Đàm Tĩnh ăn. Thường thường, người ta sẽ tặng thêm một chiếc lá sen, họ ngồi dưới bóng cây đa, nhìn đàn cò trắng lò

dò dưới sông bắt cá, vừa bóc hạt sen ăn vừa trò chuyện. Đàm Tĩnh sẽ bóc vỏ sen để vào cái lá, Nhiếp Vũ Thịnh thỉnh thoảng lại đút ngón tay vào vỏ sen rồi lấy bút vẽ một cặp mắt cong cong cùng cái miệng cười cười lên đó, làm thành con rôi, chỉ có mấy ngón tay mà diễn rất nhiều vai, chọc cho cô vui. Ráng chiều xuyên qua tàng cây, những cánh chuồn chuồn bay lượn trong làn gió muộn, thời gian trôi qua thật yên bình.

Sau đó thì sao? Sau đó?

Đàm Tĩnh mơ hồ nghĩ, sau đó có lẽ là không lâu sau, lúc ấy hai người đều không ngờ bóng đen số phận đã lặng lẽ đến gần từ lâu.

Mãi đến khi mẹ qua đời, Đàm Tĩnh cũng không nghĩ sự việc sẽ có gì thay đổi. Đối với chúng suy tim của bà Tạ Tri Vân, mọi phương pháp trị liệu có thể trì hoãn, kéo dài thời gian chứ chẳng thể chữa khỏi, ra ra vào vào bệnh viện mấy lần, lần cuối cùng bà phát bệnh là trên lớp học. Đang đứng lớp, bà bỗng nhiên ngất xỉu, đám học sinh hốt hoảng tìm chủ nhiệm đưa bà vào bệnh viện, nhưng bà không bao giờ tỉnh lại nữa.

Khi ấy Đàm Tĩnh đang học đại học ở nơi khác. Nhận được điện thoại, cô đi suốt đêm về, quên cả khóc, chỉ cuống cuồng chạy vạy lo viện phí. Hồi đó trường học chưa thay đổi chế độ, thời điểm mà kinh phí giáo dục khó khăn nhất, thầy cô giáo còn không được nhận lương đúng hạn, huống hồ mẹ cô không phải giáo viên dạy chính thì càng không được coi trọng. Đàm Tĩnh vay hết tất cả mọi người mới nộp được khoản đặt cọc đầu tiên. Sau đó Nhiếp Vũ Thịnh biết tin, lập tức chuyển cho cô hai vạn tệ, nhưng vẫn không thể cứu được mẹ cô. Chăm cữ hơn mười ngày ở bệnh viện, cuối cùng bà vẫn ra đi. Nhà trường cử hai giáo viên đến giúp Đàm Tĩnh lo hậu sự, vì bà Tạ Tri Vân phát bệnh khi đang lên lớp nên được coi là chết trong khi làm việc, sở Giáo dục lại bày ra vô số thủ tục phức tạp, khó khăn lắm mới bồi thường được một món tiền đủ để Đàm Tĩnh trả nợ. Mất đi người thân duy nhất là một đòn quá lớn đối với Đàm Tĩnh, khiến khả năng miễn dịch của cô suy giảm, bị giới leo kèm sốt cao không dứt, đau không chịu nổi, Nhiếp Vũ

Thịnh phải trốn học về đưa cô vào viện. Sau khi xuất viện nửa tháng, Đàm Tĩnh mới lấy hết dũng khí về nhà thu dọn di vật của mẹ.

Tài sản mẹ để lại không nhiều, bao năm nay hai mẹ con nương tựa nhau mà sống, Đàm Tĩnh cũng biết một mình mẹ lo cho cô ăn học không dễ dàng gì, chẳng tiết kiệm được nhiều. Cô cầm vài quyển sổ tiết kiệm và giấy chứng tử đi khắp các ngân hàng rút tiền ra. Mỗi lần rút một khoản là mỗi lần nước mắt rơi. Số tiền còn lại không đủ cho cô tiếp tục học đại học. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Sau này anh nuôi em.”

Nghe anh khẳng định đầy tự tin như thế, cô chợt thấy ngọt ngào trong dạ, liền hỏi: “Anh vẫn là sinh viên, lấy gì nuôi em?”

“Em coi thường anh quá đấy!”

Bị cô nói vậy, nghĩ hè anh liền đi quảng cáo nước uống. Hôi đó cạnh tranh trên thị trường nước giải khát chưa thật ác liệt, phương thức quảng cáo sản phẩm phổ trên chưa phổ biến, anh dựng một điểm trưng bày hàng, thuê vài bạn học, bận rộn cả mùa hè, trừ tiền nguyên liệu, lương nhân viên, tiền vốn và nhiều khoản khác, cũng kiếm được gần một vạn tệ. Anh mua cho cô một chiếc ghim cài áo, còn lại đều gửi hết vào tài khoản cho cô làm sinh hoạt phí học kỳ sau.

“Tại sao anh lại tặng em ghim cài áo?”

“Vì anh muốn thứ gắn với trái tim em nhất là của anh tặng.

Những lời đường mật giữa hai kẻ yêu nhau, có ngọt đến đâu cũng không chê ngấy đâu nhỉ?

Chính vì lần làm thêm trong hè ấy mà ông Nhiếp Đông Viễn phát hiện ra con trai mình đang yêu. Giám đốc Marketing cảm thấy cách quảng cáo trên phố kia rất có hiệu quả, bèn coi đó là ví dụ điển hình báo cáo lên trên. Phó tổng giám đốc phụ trách kinh doanh ngành hàng tiêu dùng nhanh cuối cùng nhận ra người trong ảnh là con trai bảo bối của ông chủ. Lúc này

Nhiếp Đông Viễn mới biết con trai mình đội nắng bán nước giải khát cả mùa hè, thành tích không tồi.

Trong khi Nhiếp Vũ Thịnh học đại học, ngoài năm nghìn tiền tiêu vặt mỗi tháng, những chi phí khác như mua máy tính, sắm quần áo anh đều có thể dùng thẻ tín dụng của bố. Vậy nên ông mới ngạc nhiên, không hiểu sao con trai lại phải đứng dưới nắng gắt hai tháng trời để bán hàng? Nó thiếu tiền ư? Đương nhiên nó không thiếu. Vậy tại sao nó lại làm thế? Đứa con trai này từ nhỏ đã được nuông chiều, buổi sáng muốn gọi nó dậy đi học, cô giúp việc cũng phải tốn không ít công sức, chuyện gì đã khiến nó cam lòng chịu khổ như vậy? Nhất định có lý do, nguyên nhân này rất quan trọng, nhất định phải điều tra cho rõ.

Sau khi biết về Đàm Tĩnh, ông Nhiếp Đông Viễn cũng không gặp cô, chỉ sai người đưa cho cô một tờ chi phiếu mười vạn tệ. Người đó khách khí nói: “Cô Đàm là người thông minh, cầm tiền của người khác thì nên trừ bỏ tai họa cho người ta.”

Tuy hướng nội nhưng Đàm Tĩnh cũng có tự trọng, cộng thêm tuổi trẻ quật cường, bèn hỏi ngược lại: “Vậy ra trong mắt ông Nhiếp, tôi và Nhiếp Vũ Thịnh qua lại là một tai họa?”

Người kia sững người, về nói lại với ông Nhiếp Đông Viễn. Ông cười ha ha nhận xét: “Ngựa non háu đá, miệng lưỡi sắc sảo lắm, không cần so đo.”

Ông Nhiếp Đông Viễn quả thật không coi Đàm Tĩnh ra gì, một cô bé mới vào đại học, trừ vẻ ngoài xinh xắn dễ coi ra thì có gì đáng sợ? Những chuyện kiểu này càng đàn áp càng phản kháng, ông rất rõ tính cách của Nhiếp Vũ Thịnh, nên không định thử chia rẽ uyên ương để tránh con trai với cô gái đó thành đôi uyên ương thật. Với ông, tình yêu ở lứa tuổi này đều là si mê mù quáng nhất thời, Nhiếp Vũ Thịnh đang mê mết cô gái này, ông có làm gì cũng sẽ gặp phải sự chống đối, chi bằng dùng tĩnh chế động.

Lần đầu tiên ông Nhiếp Đông Viễn thấy Đàm Tĩnh có sức uy hiếp, là lần Nhiếp Vũ Thịnh kiên quyết muốn đổi ngành học. Hồi đó khi Nhiếp Vũ Thịnh chọn nguyện vọng một là Công nghệ sinh học ông đã rất thất vọng, nhưng ngành đó ít nhiều cũng dính dáng tới sản nghiệp công ty, nên ông có không nói gì. Không ngờ Nhiếp Vũ Thịnh lại xin đổi sang Y học lâm sàng, vì đổi trường cần đến chữ ký của hiệu trưởng, cuối cùng kinh động đến cả ông Nhiếp Đông Viễn, khiến ông không thể nhịn được nữa.

Ông bay tới chỗ anh đang học, thuyết phục suốt một đêm, nhưng anh vẫn cứng đầu như vậy, hễ không muốn nói chuyện với bố là không hé răng nửa lời. Có điều thông qua đủ các nguồn tin thu được, cuối cùng ông cũng hiểu tại sao con trai lại khăng khăng muốn học y. Ban đầu ông phản đối Nhiếp Vũ Thịnh và Đàm Tĩnh đến với nhau có một lý do là: mẹ Đàm Tĩnh bị bệnh tim, không biết có di truyền hay không, rất rủi ro đối với đời sau. Hồi đó khi ông vin vào lý do này anh chẳng nói năng gì, nhưng lại vì thế mà học y. Cuối cùng ông Nhiếp Đông Viễn cũng cảm thấy không thể coi thường địa vị của cô gái họ Đàm kia trong tim con trai mình nữa.

“Nó không hợp với con đâu.” Ông khuyên giải con hết lời, “Hoàn cảnh của con và nó không giống nhau, hiện giờ tuy còn chưa có vấn đề gì, nhưng sau này sẽ có vô số vấn đề. Con học Y thì đảm bảo gì chứ? Bác sĩ có thể

cứu người, nhưng bác sĩ cũng không phải vạn năng. Con thông minh như vậy, sao lại không hiểu điều đó?”

Nhiếp Vũ Thịnh không hề dao động: “Bố đã giàu như vậy, còn cần con lấy một đại tiểu thư giàu có nữa để gia tăng tài sản cho bố sao?”

Hồi đó công ty của ông Nhiếp Đông Viễn mới gia nhập thị trường Hồng Kông, vô cùng thuận buồm xuôi gió, đâu thể dung thứ cho đứa con trai phản nghịch như vậy. Nhưng ông yên lặng, ra tay từ phía con trai chắc hiệu quả không cao, vậy thì bắt đầu từ chỗ Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vẫn nhớ rõ lần đầu tiên, cũng là lần cuối cùng ông Nhiếp Đông Viễn gặp cô. Ông đã đặc biệt đặt chỗ trong quán cà phê của một khách sạn năm sao. Trong quán vắng tanh, luồng khí từ điều hòa phả ra lạnh buốt, ông cũng không hiểu lời, vừa thấy Đàm Tĩnh liền nói luôn: “Cô không thể đến với Vũ Thịnh, cô và nó sẽ không hạnh phúc đâu. Nếu mẹ cô còn sống chắc chắn cũng kiên quyết phản đối.”

Hồi đó Đàm Tĩnh rất ngây thơ, còn ngốc nghếch hỏi lại: “Việc này liên quan gì đến mẹ cháu?”

Ông Nhiếp Đông Viễn không nói gì, chỉ khẽ đẩy một tấm ảnh tới trước mặt cô. Đàm Tĩnh thấy trong ảnh có mẹ mình và ông Nhiếp Đông Viễn, bối cảnh là một đỉnh núi ở Hồng Kông, ánh đèn từ những tòa nhà cao tầng phía xa lấp lánh, đẹp tựa như giấc mơ. Đàm Tĩnh chưa đến Hồng Kông bao giờ, nhưng cũng đã xem nhiều phim truyền hình TVB, nơi lãng mạn thế này cô thoát nhìn liền nhận ra ngay.

Đàm Tĩnh không biết mẹ đến Hồng Kông từ bao giờ, cóhời gian quá thực mẹ đã từng đi tập huấn nước ngoài, hồi đó Đàm Tĩnh vẫn ở trong ký túc xá trường, mẹ đi đâu cô không hề biết.

Tư duy giản đơn của Đàm Tĩnh nhất thời không tiếp nhận được sự việc phức tạp này, nghĩ một lúc cô mới hiểu, tại sao mẹ lại chụp ảnh cùng ông Nhiếp Đông Viễn ở Hồng Kông.

“Mẹ cô rất thích Hồng Kông, bà ấy nói điều đẹp đẽ nhất bà ấy tưởng tượng được chính là có một ngôi nhà trên Bán Sơn ở Hồng Kông, ngày ngày có thể ngắm nhìn mặt biển xanh biếc, tối đến, những ánh đèn lấp lánh giống như muôn ngàn vì sao trên trời rơi xuống vậy.” Ông Nhiếp Đông Viễn từ tốn nói: “Dù cô nghĩ thế nào, tôi cũng định cho cô căn nhà đó, chỉ cần cô đồng ý không qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh nữa. Hai đứa không hợp nhau, đến với nhau sẽ có rất nhiều vấn đề.”

Đàm Tĩnh chỉ nói: “Cháu cần suy nghĩ.”

“Mẹ cô là người phụ nữ tốt, khi ở bên nhau, bà ấy không hề tiêu tiền của tôi, không như những người khác đến với tôi vì tiền. Bà ấy thường xuyên nhắc đến cô, mong cô có thể sống vui vẻ hạnh phúc. Có lẽ cô không biết tính cách của Vũ Thịnh, nhiều năm trước tôi đã nghĩ tới việc tái hôn, nhưng nó thà chết cũng không chịu, còn nhảy từ trên ban công xuống, may mà rơi xuống thảm cỏ, chỉ bị gãy tay, dọa cho tôi sợ chết khiếp. Nó không cho tôi kết hôn, thế nên tôi không kết hôn nữa. Từ nhỏ nó đã mất mẹ, rất nhạy cảm, nó không muốn bất cứ người ngoài nào làm phiền hai cha con tôi. Tôi và mẹ cô qua lại với nhau cũng phải giấu nó. Nó không biết, tôi cũng không định cho nó biết. Nếu cô muốn nó biết, tự cô chọn đi.”

Đàm Tĩnh lòng dạ rối bời, một mình bắt xe buýt về trường. Trong cặp cô còn có một chiếc túi giấy, là giấy tờ nhà ông Nhiếp Đông Viễn đưa cho. Ông nói: “Đây là cho mẹ cô, không phải cho cô.” Nhớ lại tình cảnh mẹ trong bệnh viện những ngày cuối cùng, Đàm Tĩnh không kìm được nước mắt. Bố đã mất mười mấy năm, cô cũng chẳng có bao nhiêu ấn tượng về ông, trong nhà chỉ có tấm ảnh gia đình chụp hồi cô tròn một tuổi treo trên tường. Bố trong bức ảnh là chàng thanh niên có gương mặt điển trai sáng sủa, toàn bộ ấn tượng của cô về bố cũng chỉ dựa trên hình ảnh đó mà thôi. Mười mấy năm rồi, mẹ cô không tái giá, cô cũng đã quen sống với mẹ, chưa từng nghĩ mẹ lại có ý định tái hôn.

Có lẽ vì sự ích kỷ của cô mà mẹ chưa bao giờ nói đến vấn đề này. Bà như một người mẹ đơn thân thực sự, một mình nuôi cô khôn lớn.

Mấy năm nay xã hội đã cởi mở hơn, người ly hôn hay tái hôn không còn bị mọi người chỉ trích bàn tán này nọ nữa. Nhưng mẹ chưa từng nhắc đến, nên cô cũng quen đi. Cô chẳng bao giờ ngờ Đông Viễn lại nhắc đến mẹ cô bằng giọng điệu như vậy. Mẹ cô đúng là người phụ nữ tốt, sống lặng lẽ, không hề làm phiền bất cứ ai. Hàng xóm láng giềng thương hai mẹ con cô, chuyện gì cũng để ý giúp đỡ, hồi còn dùng than tổ ong, bên hàng xóm hễ ai có mua than cũng sẽ mua một trăm viên giúp nhà cô, xếp đầy cả dãy hành lang. Mẹ rất ít khi nhờ vả người khác, hơn nữa cũng rất cố gắng báo đáp sự quan tâm của mọi người. Nếu không phải vì để tâm đến cảm nhận của cô, có lẽ mẹ đã tái giá rồi. Đàm Tĩnh trở về trường, lòng trĩu nặng áy náy, cô cần bình tĩnh suy nghĩ về chuyện giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh. Ngẫm lại những lời của ông Nhiếp Đông Viễn, cô lại nhớ tới tình cảnh năm ngoái, Nhiếp Vũ Thịnh hồn bay phách lạc tới tìm cô, chẳng nói chẳng rằng, còn lên cơn sốt cao dọa cho cô sợ chết khiếp. Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh mới cho cô biết, cha anh từng có người tình, còn có một đứa con nữa. Chuyện này đã khiến anh bị đá kích rất lớn, gần như cảm thấy bố đã phản bội, rời bỏ mình và xây dựng một gia đình mới.

Nhớ đến chuyện này, Đàm Tĩnh biết ông Nhiếp Đông Viễn không nói dối. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn bố tái hôn, chuyện của nhà họ Nhiếp quá phức tạp, đúng như mẹ cô từng nói, nhà giàu như vậy cô không nên dính dáng tới. Nhưng cô yêu Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh cũng yêu cô, mối tình này đơn giản mà trong sáng, cô chưa từng nghĩ nó sẽ bị ảnh hưởng bởi hoàn cảnh gia đình của Nhiếp Vũ Thịnh. Có điều, sau khi biết quan hệ giữa mẹ mình và ông Nhiếp Đông Viễn, cô thật sự thấy bất an. Sự phản đối kịch liệt của mẹ trước đây dường như đã minh chứng cho lời ông ta nói. Nếu cô và Nhiếp Vũ Thịnh qua lại với nhau, chắc chắn mẹ cô sẽ không tán thành.

Nói đến đây, Đàm Tĩnh bỗng lặng đi, Thịnh Phương Đình cũng trầm mặc, căn phòng yên tĩnh đến mức có thể nghe được cả tiếng y tá đẩy xe

thuốc ngoài hành lang. Không biết bao lâu sau, Thịnh Phương Đình mới hỏi: “Vì chuyện này nên cô mới rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh?”

“Không.” Ánh mắt cô dường như càng mơ hồ hơn. “Chuyện này khiến tôi rất do dự, nhưng nguyên nhân thật sự làm tôi cảm thấy không thể ở bên Nhiếp Vũ Thịnh nữa lại là một chuyện khác.”

“Chuyện gì?”

Đàm Tĩnh trầm mặc một thoáng, vẻ như không muốn nhắc đến chuyện này, nhưng cuối cùng cô vẫn kể: “Ban đầu ông Nhiếp Đông Viễn khởi nghiệp từ hai bàn tay trắng, ông ta đã biến một xưởng sản xuất đồ uống theo chế độ sở hữu tập thể thành xưởng sản xuất tư nhân của mình.”

Thịnh Phương Đình gật đầu: “Người trong ngành đều biết, xưởng sản xuất này có lịch sử gần trăm năm, vốn do một Hoa kiều già xây dựng nên, sau giải phóng trở thành công tư hợp doanh, sau cách mạng văn hóa lại đổi thành công xưởng theo chế độ sở hữu tập thể, cuối cùng được Nhiếp Đông Viễn mua lại với giá rẻ mạt. Từ xưởng này ông ta bắt đầu sản xuất thức uống dinh dưỡng và nước khoáng, chỉ trong vòng bốn năm đã phát lên nhanh chóng, chiếm lĩnh thị phần lớn nhất. Đến tận bây giờ, thức uống dinh dưỡng, nước tinh khiết, nước hoa quả, nước giải khát của Nhiếp Đông Viễn vẫn rất có ưu thế trên thị trường, đặc biệt là thức uống dinh dưỡng, lượng tiêu thụ luôn ổn định, ngay cả những công ty lớn như Coca Cola cũng không làm gì được ông ta.”

“Hồi đầu Nhiếp Đông Viễn khởi nghiệp chủ yếu dựa vào loại thức uống dinh dưỡng này, nghe nói là nhờ công thức có lịch sử sáu chục năm do Hoa kiều già kia giao cho nhà nước sau khi tiến hành công tư hợp doanh. Xưởng sản xuất ấy cũng dựa vào công thức đó mới tồn tại được bấy nhiêu năm trong thời kỳ bao cấp. Bố tôi là nhân viên phòng kỹ thuật, trước đây vẫn phụ trách bảo quản công thức đó. Không phải tự nhiên ông bị tai nạn xe cộ, mà là có kẻ giết người diệt khẩu.”

Nói đến đây, Đàm Tĩnh cảm thấy tay mình run lên, giống như lần đầu tiên nhìn thấy quyển nhật ký đó của mẹ vậy. Bà Tạ Tri Vân là người cẩn thận, thường viết nhật ký và cất ở một nơi đặc biệt. Đàm Tĩnh không biết mẹ viết nhật ký, rất lâu sau khi mẹ mất, trong lúc dọn dẹp nhà cửa cô mới bất ngờ phát hiện quyển nhật ký trong hũ mắm tôm.

Nói là nhật ký, thật ra mấy ngày mới viết một lần, gần như quyển “tuần ký” vậy. Trong nhật ký, bà Tạ Tri Vân miêu tả chi tiết về cái chết của chồng mình. Ông Đàm Thiếu Hoa đã ra đi hết sức đột ngột trong một vụ tai nạn xe, đến nỗi bà không dám tin ông lại bỏ hai mẹ con bà như thế. Mấy ngày sau vụ tai nạn, những ghi chép của bà rất rối loạn, nhưng rồi dần dần có trình tự hơn. Vẫn không tìm được kẻ gây tai nạn, xưởng có gửi tiền trợ cấp vì chồng bà bị tai nạn trên đường tan làm, nhưng thời gian ông làm ở xưởng không lâu nên số tiền không được nhiều. Hơn nữa lúc đó xưởng cũng đứng trước bờ vực phá sản, đang định bán đấu giá, nghe nói có một ông chủ Hồng Kông muốn mua. Cuối những năm 80, việc thu hút đầu tư chưa nhiều, Ủy ban nhân dân tỉnh cũng như các ban ngành chủ quản đều đang cố gắng thúc đẩy việc này. Tâm trạng mọi người trong xưởng đều bất an, không mấy người quan tâm đến cái chết bất ngờ của một kỹ thuật viên. Bà Tạ Tri Vân luôn cảm thấy vụ tai nạn có điều đáng nghi, vì theo chứng cứ ở hiện trường cho thấy, đó là một chiếc xe tải hạng nặng, hơn nữa còn có dấu vết đâm vài lần, không giống như tai nạn bất ngờ. Nhưng cảnh sát nói, có lẽ khi nhận ra đâm bị thương người khác, tài xế chiếc xe đó đã quyết định đâm thêm cho chết luôn. Vì ở thời đó, số tiền đền bù tai nạn là con số trên trời, nếu đâm tàn phế người khác thì còn phải bồi thường dài dài, nên có những lái xe đã lựa chọn biện pháp liều lĩnh kia. Biết được điều này, trái tim bà Tạ Tri Vân như vỡ vụn, bà một lòng muốn tìm kẻ tai nạn, nhưng một người phụ nữ yếu đuối như vậy làm sao điều tra cho được? Sau vài lần đến sở cảnh sát, bà Tạ Tri Vân cũng đành tuyệt vọng.

Trong một thời gian rất dài sau đó, nhật ký chỉ ghi lại những chuyện vụn vặt trong cuộc sống, từng câu chữ đều là tình yêu của người mẹ đối với con. Khi lật giở những trang nhật ký ấy, Đàm Tĩnh cảm nhận được mẹ sống thật

không dễ dàng, một mình nuôi con, vòi nước hỏng cũng chỉ biết giương mắt nhìn nước tràn khắp nhà, đến khi hàng xóm về mới có người sửa giúp. Nhà tập thể kiểu cũ có rất nhiều điều bất tiện, mấy nhà liền chung một cái bếp, hết gas, bà Tạ Tri Vân không vác được bình gas đi, phải nhờ người ta đi đổi hộ. Cuộc sống quả thực rất chật vật, nhưng mẹ vẫn cố gắng cho cô ăn mặc sạch sẽ gọn gàng, Chủ nhật đưa cô đi chơi công viên, chưa bao giờ bà để cô thiếu thốn niềm vui gì so với những đứa trẻ cùng lứa.

Cái tên Viên Gia Phúc xuất hiện ở nửa sau quyển nhật ký, phần nhật ký đó rất dài. Khi vừa đọc thấy cái tên ấy, Đàm Tĩnh bỗng có dự cảm không lành. Mẹ cô viết rất nhiều về người có tên Viên Gia Phúc này, anh ta liên tục theo dõi bà đi làm, rồi tan làm, khiến bà còn tưởng mình gặp phải kẻ xấu. Nuôi con một mình, bà luôn cảnh giác hơn người bình thường, cửa rá trong nhà lúc nào cũng khóa kỹ, hết sợ kẻ trộm lại sợ thị phi. Trên đường đi làm và trở về, bà phát hiện thấy có người lạ đi theo, bèn nói với đồng nghiệp, mấy thầy giáo nam định tóm Viên Gia Phúc, nhưng anh ta đã hốt hoảng chuồn mất.

Bà Tạ Tri Vân tưởng chuyện đó vậy là dừng, nhưng hôm sau, trên đường đi về sau khi biểu diễn ở một khách sạn, bà lại gặp phải Viên Gia Phúc. Bà không khỏi sợ hãi, nhưng anh ta đã chủ động nói: “Cô giáo Tạ, xin đừng sợ... Tôi không có ác ý gì đâu. Tôi chỉ muốn đến thăm chị và con gái.”

Trong khi Viên Gia Phúc ấp úng nói, bà Tạ Tri Vân đã chạy tới bên dưới cột đèn đường, ở đó có quán nước, có mấy người ngồi uống trà chơi cờ, lúc này bà mới cảm thấy yên tâm phần nào. Viên Gia Phúc thấy bà như vậy cũng không nói gì thêm, bèn lẳng lẳng đi luôn. Mấy ngày sau, bà Tạ Tri Vân nhận được điện thoại ở văn phòng, là Viên Gia Phúc gọi từ trạm điện thoại công cộng. Anh ta nói sắp phải đi Nam Dương^[1], trước khi đi muốn đến thăm vợ và con gái của “anh Đàm”. Bà Tạ Tri Vân nhạy cảm nhận ra điều gì đó, truy hỏi nhiều lần Viên Gia Phúc mới thừa nhận anh ta chính là người đã gây ra tai nạn năm xưa.

[1] Nam Dương: Một quần đảo lớn ở Indonesia.

Bà Tạ Tri Vân không khóc không chửi, chỉ lạnh lùng nói: “Tôi và con gái tôi cả đời này cũng không tha thứ cho anh. Anh đừng mong được thanh thản mà chạy trốn. Dù anh có ra biển Đông, tôi cũng sẽ báo cảnh sát dẫn độ anh về.”

Viên Gia Phúc nói: “Cô giáo Tạ, tôi cũng bị ép hết cách mới làm vậy. Vợ tôi bị máu trắng, bệnh viện ở Thượng Hải nói có thể làm phẫu thuật nhưng tôi không có tiền. Người ta cho tôi một khoản lớn, bảo tôi đâm xe vào anh Đàm. Cả đời này tôi cũng sẽ không được thanh thản... giờ vợ tôi cũng chết rồi, chính vì tôi đã cầm số tiền bất lương đó... Tôi thật không nên làm việc đó... Tiền trị bệnh cho vợ chưa tiêu hết tôi đã gửi bưu điện về cho chị rồi. Tôi không xin chị tha thứ, dù gì tôi cũng là tội nhân.”

Bà Tạ Tri Vân truy hỏi ai đã bảo anh ta đâm vào chồng mình, nhưng Viên Gia Phúc nói: “Cô giáo Tạ, chị đừng hỏi nữa, tôi không nói đâu, người ta đã đưa tôi tiền, tôi cũng tiêu cả ở bệnh viện rồi, vợ tôi không qua khỏi là vì tôi không nên cầm số tiền đó. Nói chung anh Đàm là người tốt, anh ấy bị cái công thức kia hại chết đó thôi. Người ta muốn có nó, nên coi anh ấy là chướng ngại.”

Dứt lời, không đợi bà Tạ Tri Vân nói gì thêm, Viên Gia Phúc liền dập máy. Bà viết trong nhật ký: “Mình nhất định phải điều tra, Thiếu Hoa không thể chết một cách không rõ ràng như thế được.” Bà Tạ Tri Vân từng nghĩ đến việc báo cảnh sát, nhưng lúc đó đến tên của Viên Gia Phúc bà cũng không biết, đến trước cửa đồn cảnh sát rồi lại quay về. Mấy hôm sau, quả nhiên bà nhận được một khoản tiền, người gửi là Viên Gia Phúc, địa điểm là một bưu điện ở Tuyên Châu. Bà Tạ Tri Vân đến báo lại chuyện này cho cảnh sát. Vụ tai nạn mấy năm trước không tìm được lái xe gây tai nạn, cảnh sát cũng rất quan tâm, điều tra rất lâu, còn cử người đến Tuyên Châu, nhưng vẫn không tìm được người tên Viên Gia Phúc đó. Cảnh sát nói, có thể người chuyển tiền đã dùng tên giả.

Thời đó quản lý hộ tịch rất lỏng lẻo, gửi tiền ở bưu điện cũng không cần chứng minh thư, càng không có camera giám sát gì cả. Vậy là vụ án này lại mất manh mối, bị dẹp sang một bên. Nhưng bà Tạ Tri Vân vẫn không từ bỏ, bắt đầu tìm hiểu về tình hình xưởng sản xuất đồ uống Lão Tam mà chồng mình từng làm. Giờ cái xưởng đó đã trở thành công ty trách nhiệm hữu hạn đồ uống rất hiện đại, nghe nói trước kia khi thương nhân Hồng Kông kia định thu mua, bỗng nhiên Phó giám đốc phụ trách kinh doanh của xưởng Lão Tam tập hợp hết số vốn có thể thu hồi, rồi huy động một số công nhân hùn hạp lại, dùng tiền tập thể mua lấy xưởng sản xuất đồ uống đó.

Thương nhân Hồng Kông nợ đã bỏ một khoản tiền lớn để mua công thức bí mật của xưởng Lão Tam này, khi việc thu mua công xưởng gặp khó khăn, ông ta bèn tìm nơi khác xây dựng xưởng mới, bắt đầu sản xuất thức uống dinh dưỡng theo công thức kia. Vị Phó giám đốc hợp vốn mua lại xưởng tận dụng nhà xưởng và công nhân của xưởng Lão Tam cũng bắt đầu sản xuất sản phẩm mới. Hai bên cạnh tranh rất ác liệt, còn kiện nhau mấy vụ vì chuyện đăng ký thương hiệu. Vị Phó giám đốc tập hợp tiền đi mua lại xưởng đó, chính là ông Nhiếp Đông Viễn.

Điều thật sự khiến bà Tạ Tri Vân nghi ngờ ông Nhiếp Đông Viễn đó là mấy vụ kiện giữa ông ta và thương nhân người Hồng Kông kia. Thương nhân người Hồng Kông cảm thấy loại nước uống của ông Nhiếp Đông Viễn sản xuất, từ mùi vị đến công dụng, giống hệt thứ nước uống được chế tạo từ công thức bí truyền mà họ đã bỏ cả núi tiền ra để mua, vì thế ông ta nghi ngờ ông Nhiếp Đông Viễn lợi dụng chức quyền để chiếm lấy công thức. Nhưng công thức đó vốn được bảo vệ rất kỹ, chỉ có Giám đốc xưởng, Bí thư, kỹ thuật viên quản lý công thức ở phòng Kỹ thuật mới được biết. Bí thư đã nghỉ hưu, và lại còn bị trúng gió, xuất huyết não, chẳng cầm cự được bao lâu nữa, giờ đang đếm từng ngày trong bệnh viện. Giám đốc xưởng đã được thương nhân Hồng Kông lôi kéo về làm việc ở công ty mình với mức lương rất cao, khó có khả năng là ông ta tiết lộ. Nhân viên quản lý công thức chính là ông Đàm Thiệu Hoa, đã chết do tai nạn trước khi thương nhân

Hồng Kông thu mua công thức. Sau đó thì chỉ Bí thư và Giám đốc xưởng có chìa khóa tủ bảo hiểm.

Thương nhân Hồng Kông từng nghi ngờ người Bí thư đang bệnh nặng kia tiết lộ, nhưng vì không có chứng cứ nên chuyện này đành chìm xuống. Công ty của Nhiếp Đông Viễn tiếp tục sử dụng thương hiệu của vị Hoa kiều để lại, đồng thời bắt đầu sản xuất nước khoáng, sản phẩm rất thịnh hành thời đó, nhanh chóng mở rộng thị trường.

Nhiếp Đông Viễn thật sự bước vào con đường giàu sang từ khi ông ta mua lại được hết cổ phần của những người góp vốn trước đây. Lúc ông ta muốn hùn vốn cứu xưởng, phần lớn mọi người đều thấy nực cười, những người có tài trong xưởng sớm đã tự tìm lối thoát, chuyển đến đơn vị khác tốt hơn, người không có tài cũng lũ lượt ra ngoài làm thuê, chỉ có một bộ phận rất ít ỏi chịu tham gia góp vốn, mỗi nhà góp vài nghìn tệ. Mà hồi đó vài nghìn cũng là một khoản lớn với mỗi gia đình, không nhiều nhà bỏ ra được số tiền ấy. Nhưng rồi xưởng làm ăn ngày một khấm khá, lợi tức được chia ngày một nhiều, những người góp vốn kia đều không muốn rút lui, nghe nói hồi đó Nhiếp Đông Viễn đã giở những thủ đoạn hết sức hèn hạ, huy động cả thế lực xã hội đen, cuối cùng thu lại toàn bộ số cổ phần, chỉ trả cho những người góp vốn một khoản lợi tức rất ít, rồi chính thức đổi tên công ty thành “Công ty trách nhiệm hữu hạn Đồ uống Đông Viễn”. Phần lớn những công nhân từng góp vốn đều bị cho nghỉ việc hết, vì Nhiếp Đông Viễn đã quyết đoán thay hẳn dây chuyền sản xuất tiên tiến hơn, đổi một loạt công nhân đứng máy, những người nghỉ hưu cũng bị ông ta gạt bỏ, chỉ cho một số rất ít ỏi. Vì thế tất cả công nhân của xưởng Lão Tam cứ nhắc đến tên Nhiếp Đông Viễn là phỉ nhổ, nói ông ta chỉ dùng mấy đồng tiền mà mua được cả một công xưởng, tâm địa độc ác, ra tay tàn nhẫn, đuổi tận giết tuyệt toàn bộ người cũ của xưởng.

Đây là công ty đầu tiên của Nhiếp Đông Viễn, cũng là hũ vàng đầu tiên ông ta kiếm được. Sau đó Nhiếp Đông Viễn lên như điều gặp gió, không

ngừng mở rộng sự nghiệp trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, đặc biệt là đồ uống, trở thành doanh nhân nổi tiếng.

Bà Tạ Tri Vân nghe nói Nhiếp Đông Viễn muốn tìm thầy dạy piano cho con trai, bèn nhờ người giới thiệu đến phỏng vấn. Nhiếp Đông Viễn không hiểu tí gì về piano, hơn nữa việc làm ăn đang vào cầu, vô cùng bận rộn, ít khi quan tâm tới việc nhà. Ông chỉ thấy Tạ Tri Vân dịu dàng đôn hậu, rất tốt với con trai mình, mà dường như Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất thích cô giáo dạy đàn này, bèn quyết định thuê dài hạn.

Động cơ Tạ Tri Vân đến nhà họ Nhiếp không hề đơn giản, trong mỗi lần ghi nhật ký từ đó về sau, bà hầu như đều nhắc đến Nhiếp Đông Viễn. Bà nghĩ mọi cách để tìm hiểu xem Nhiếp Đông Viễn có phải kẻ chủ mưu giết người năm đó không, nhưng ông ta rất bận, nên bà hiếm có cơ hội tiếp xúc.

Sau một vài lần tiếp xúc ít ỏi, bà Tạ Tri Vân hình dung về Nhiếp Đông Viễn bằng một cụm từ: thâm sâu khó lường. Lúc ở nhà họ Nhiếp, bà luôn cẩn thận hết sức, chỉ sợ để lộ sơ hở gì, cũng may người mà bà tiếp xúc nhiều nhất là Nhiếp Vũ Thịnh rất quý bà. Nhiếp Đông Viễn lại rất cưng đứa con trai bảo bối này, nên vô cùng tử tế với bà, những ngày lễ Tết đều có tiền thưởng thêm, chỉ lo bà không tận tâm dạy dỗ con trai ông ta vậy.

Lâu dần, Tạ Tri Vân cũng chẳng tin mình có thể tra ra chuyện này nữa. Bà đề nghị với Nhiếp Đông Viễn rằng, tài đàn của Nhiếp Vũ Thịnh đã khá, nếu muốn tiến bộ hơn thì cần thầy giỏi chỉ dẫn, tốt nhất là mời giáo sư âm nhạc trên thành phố dạy, còn mình có thể nghỉ việc được rồi. Lần đầu tiên Tạ Tri Vân rút lui và vì Nhiếp Vũ Thịnh lương thiện đáng yêu, bà thấy mình không nên ích kỷ làm nhỡ việc học đàn của đứa trẻ này.

Khi ấy Nhiếp Đông Viễn đang ở Đức đàm phán để nhập thiết bị mới, bận bịu tới tận mặt mũi, lại nhận được cuộc điện thoại đường dài của con trai nói cô Tạ không muốn dạy đàn nữa. Với Nhiếp Đông Viễn, có một cô giúp việc tin cậy lo cơm nước để con trai ngoan ngoãn ăn cơm và có một cô giáo dạy đàn tin cậy để con trai ngoan ngoãn luyện đàn là việc quan trọng

nhất để giữ gia đình ổn định. Ông ta vội vàng bay về nước, chưa kịp thích ứng chênh lệch múi giờ đã hẹn gặp Tạ Tri Vân nói chuyện. Tạ Tri Vân ghi chép rất ít về cuộc nói chuyện ngày hôm đó, chỉ viết là Nhiếp Đông Viễn nói được một nửa thì mệt quá ngủ thiếp đi.

Tạ Tri Vân tiếp tục dạy đàn cho Nhiếp Vũ Thịnh, một tuần ba buổi. Khi ấy trường học đã đổi sang nghỉ cả thứ Bảy và Chủ nhật, nên cứ đến tối thứ Sáu hàng tuần, bà và Nhiếp Vũ Thịnh lại lên thành phố. Bà đã liên lạc được với một vị giáo sư trường nhạc, mỗi cuối tuần ông lại dạy thêm một thầy một trò cho Nhiếp Vũ Thịnh, sau đó bà Tạ Tri Vân sẽ phụ trách ôn tập và củng cố lại, Nhiếp Đông Viễn không phải lo lắng gì ngoài chi phí. Để cảm ơn bà, ông ta đã tặng bà một món quà.

Tạ Tri Vân không nói món quà đó là gì, nhưng bà đã trả lại, Nhiếp Đông Viễn lại biếu bà một phong bao, lần này bà nhận.

Khoảng ba tháng sau, lần đầu tiên Nhiếp Đông Viễn một mình hẹn Tạ Tri Vân ra ngoài dùng cơm. Bà do dự, nhưng rồi cũng vẫn đi.

Hai người qua lại cũng chẳng mấy thân thiết. Đối với Nhiếp Đông Viễn, bà Tạ Tri Vân thường có một tâm thế rất phức tạp. Không thể phủ nhận rằng ông ta là người đàn ông hấp dẫn, thành công trong sự nghiệp khiến ông ta luôn tự tin cảm thấy bản thân có thể đạt được mọi thứ mình muốn. Sự do dự và cự tuyệt của Tạ Tri Vân dường như đã khơi dậy bản năng chinh phục của Nhiếp Đông Viễn, ông ta liên tục tạo cơ hội để hai người ở riêng với nhau, khiến Tạ Tri Vân vô cùng khó xử. Một mặt, Tạ Tri Vân muốn duy trì mối quan hệ này, cái chết của chồng bà vẫn là một dấu hỏi lớn mà đáp án có lẽ chỉ có trong lòng Nhiếp Đông Viễn; mặt khác Tạ Tri Vân cảm thấy Nhiếp Đông Viễn vô cùng nguy hiểm, bà dùng từ “nguy hiểm” chứ không phải từ nào khác.

Khi Tạ Tri Vân còn đang dùng dằng trong mâu thuẫn thì Nhiếp Đông Viễn đột ngột đổi sách lược, ông ta qua lại với một người bạn gái mới, khiến Tạ Tri Vân thở phào nhẹ nhõm. Theo bản năng, bà cảm thấy sự theo

đuổi của Nhiếp Đông Viễn là một hành động nguy hiểm, may mà giờ mỗi nguy hiểm chết người đó đã lùi xa. Có điều, khi biết Nhiếp Đông Viễn có bạn gái mới, Nhiếp Vũ Thịnh liền làm mặt lạnh với bố cả tuần trời.

Thứ Sáu, Tạ Tri Vân đến nhà nhưng không thấy Nhiếp Vũ Thịnh đâu. Anh nói với người giúp việc là đến nhà bạn làm bài tập, tài xế đưa anh đi, đợi dưới nhà cả nửa ngày trời mà không thấy anh xuống. Tài xế lo lắng, lên xem thì biết Nhiếp Vũ Thịnh không hề lên đó, khu nhà này có cửa sau, có lẽ anh đã lên đi từ cửa này.

Người giúp việc và tài xế đều lo lắng đến phát điên, vội gọi cho Nhiếp Đông Viễn, bảy giờ ông ta đang ở Đài Loan bàn bạc về vụ hợp tác mới. Hồi đó hai bờ Đài Loan chưa có đường bay thẳng, mà phải đổi máy bay Hồng Kông, dù trở về ngay lập tức thì cũng phải hôm sau mới đến nơi. Đi báo công an thì chưa mất tích đủ hai mươi tư tiếng nên không thể lập án. Người giúp việc cuống quýt gọi cho tất cả bạn học của Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng chẳng có kết quả gì, bỗng nhiên Tạ Tri Vân sực nghĩ ra, bèn cầm đèn pin đến nghĩa trang.

Quả nhiên Nhiếp Vũ Thịnh đang ở trước mộ mẹ mình. Tạ Tri Vân bật đèn pin, chân thấp chân cao bước đi giữa những dãy mộ, lòng vừa sợ hãi vừa hoảng hốt. Khi tìm thấy Nhiếp Vũ Thịnh, bà bỗng cảm thấy tim đau đến không thở nổi, suýt nữa thì ngất đi. Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm ngủ co quắp trước mộ, lúc bị bà đánh thức, anh vẫn mơ màng: “Mẹ, sao giờ mẹ mới tới...”

Một câu này đã khiến Tạ Tri Vân chua xót đến suýt rơi nước mắt. Đứa trẻ đơn độc nằm ngủ trước mộ mẹ, ai nhìn thấy cảnh tượng này chẳng đau lòng, huống hồ bà lại một mình nuôi con, trái tim người làm cha làm mẹ đều như vậy. Dù người lớn có ân oán gì thì bọn trẻ luôn vô tội. Bà đưa Nhiếp Vũ Thịnh về nhà, cũng không trách mắng, chỉ bảo anh tắm rửa rồi dặn người giúp việc hâm sữa, nhìn anh uống sữa, đi ngủ xong mới gọi cho vị giáo sư âm nhạc kia xin cho Nhiếp Vũ Thịnh nghỉ học ngày mai.

Hôm sau Nhiếp Đông Viễn mới về đến, ông vô cùng cảm kích Tạ Tri Vân, nhưng bà kiên quyết xin nghỉ không làm nữa. Bà cảm thấy dù Nhiếp Đông Viễn thật sự là kẻ chủ mưu giết chồng mình, nhưng mình cứ lợi dụng sự tin tưởng của Nhiếp Vũ Thịnh thì cũng rất không phải, nên khẳng khái đòi rời khỏi nhà họ Nhiếp. Đôi bên không ai chịu ai. Tạ Tri Vân một mình xuống núi, Nhiếp Đông Viễn bèn lái xe đuổi theo.

Ông ta nói: “Tri Vân, anh sai rồi, không phải con anh, mà là anh không thể rời xa em.”

Tạ Tri Vân viết trong nhật ký: “Tôi sống người đến mấy phút rồi đáp: ‘Không phải anh có bạn gái rồi sao?’ Anh ấy nói: ‘Anh tưởng em sẽ ghen, sẽ tốt với anh một chút, kết quả em lại muốn rời xa anh.’ Tôi sống người thêm một lúc lâu, cuối cùng mặc kệ anh ta, quay người tiếp tục đi xuống núi. Anh ta dừng xe ở đó, đi bộ về phía tôi đến tận trạm xe buýt dưới chân núi. Tôi lên xe vẫn thấy anh ta đứng đó, nhìn tôi đầy tuyệt vọng.”

Sau đó một thời gian dài Tạ Tri Vân không nhắc đến Nhiếp Đông Viễn nữa, chỉ viết về những chuyện vụn vặt trong cuộc sống cùng sự trưởng thành của con gái... Khi đọc đến đây Đàm Tĩnh nghĩ rằng mọi chuyện đã kết thúc, có lẽ hồi đó Tạ Tri Vân cũng cho là thế.

Rất lâu sau đó, Nhiếp Đông Viễn nài nỉ Tạ Tri Vân quay lại dạy đàn cho con trai, vì Nhiếp Vũ Thịnh hiếm khi tin tưởng ai, nhưng lại rất tin Nhiếp Vũ Thịnh đang ở tuổi nổi loạn, người giúp việc không quản được, chỉ chịu nghe lời một mình Tạ Tri Vân. Ban đầu Tạ Tri Vân từ chối, nhưng Nhiếp Đông Viễn biết Đàm Tĩnh rất có hy vọng đỗ vào trường trung học trọng điểm số 14, trường này theo chế độ nội trú, chi phí rất cao, mà hồi đó ngôi trường Tạ Tri Vân công tác lại không thể trả lương đúng hạn cho bà. Ông ta biết Tạ Tri Vân cần tiền cho con đi học, nên đã đưa ra một cái giá rất cao, đồng thời cam kết với Tạ Tri Vân rằng mình tuyệt đối sẽ không tơ tưởng bất cứ điều gì nữa, chỉ mong mời bà về dạy Nhiếp Vũ Thịnh.

Trước những lời cam đoan và thuyết phục của Nhiếp Đông Viễn, Tạ Tri Vân nhận lời tiếp tục đến nhà họ Nhiếp dạy Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Đông Viễn cũng thủ tín, luôn giữ khoảng cách với Tạ Tri Vân, ông ta rất bận, nếu cố tình tránh mặt thì Tạ Tri Vân hoàn toàn không thể gặp được. Mãi đến hôm sinh nhật Nhiếp Vũ Thịnh, hai người mới lại gặp nhau. Nhiếp Vũ Thịnh kiên quyết muốn mời cô giáo Tạ dự tiệc, vì thế ba người họ cùng đến khách sạn năm sao sang trọng nhất thời đó ăn cơm. Nhiếp Đông Viễn dùng rượu vang, còn Tạ Tri Vân và Nhiếp Vũ Thịnh thì uống nước giải khát nổi tiếng của công ty Đông Viễn.

Khi uống loại nước này, tâm trạng Tạ Tri Vân rất phức tạp. Đương lúc Nhiếp Đông Viễn vô cùng vui vẻ, con trai ngoan ngoãn nghe lời, lại có Tạ Tri Vân ở bên, nên ông ta uống khá nhiều rượu, rồi bắt đầu kể về quá trình gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng, bao gồm cả việc đấu trí đấu dũng ra sao với tay thương nhân Hồng Kông. Hồi đó, chính quyền địa phương và cơ quan chủ quản rất ủng hộ thương nhân Hồng Kông kia mua lại xưởng Lão Tam. Khi ông ta đột nhiên đứng ra dẫn dắt mọi người góp vốn cứu xưởng, nghe nói lãnh đạo cơ quan chủ quản đã đánh giá bằng hai chữ “làm bừa”.

“Nhưng cô thấy đấy, tôi đã khiến xưởng làm ăn vô cùng phát đạt, đồ uống ngày càng bán chạy. Chúng tôi đã tiêu rất nhiều tiền quảng cáo dây chuyền sản xuất nước khoáng mới nhập vào giờ vàng trên truyền hình. Ban đầu mọi người trong xưởng đều phản đối, họ bảo tôi bỏ nhiều tiền như vậy để quảng cáo trên đài đúng là điên. Đến anh Từ, Phó giám đốc phụ trách sản xuất cũng phản đối tôi, bảo nếu tôi làm vậy thì chỉ trong một tháng sẽ hết sạch vốn để xoay vòng. Nhưng sau khi quảng cáo được phát ra, già trẻ gái trai ai ai cũng ngân nga mấy câu hát quảng cáo của chúng tôi... Oa, năm đó nước khoáng bán rất chạy, khắp phố lớn ngõ nhỏ đâu đâu cũng có sản phẩm của chúng tôi. Đoàn xe đến lấy hàng nối đuôi nhau đến ba dãy phố, tất cả dây chuyền sản xuất đều hoạt động, kho luôn ở trong tình trạng trống rỗng, chỗ nào cũng có đơn đặt hàng, cung không đủ cầu. Hồi đó có rất

nhiều người ganh ghét đến đỏ cả mắt, trong mắt họ, cái xưởng này đã biến thành miếng thịt thơm, ai cũng muốn cắn một miếng...”

Nhiếp Vũ Thịnh không hài lòng, cầm dao vừa cắt bít tết vừa lầm bầm: “Bố chỉ biết nói về đồ uống của bố thôi...”

“Không có nó thì con có được sống sung sướng như bây giờ không?” Rượu vào, mắt Nhiếp Đông Viễn lại sáng rực lên, ông xoa đầu con trai, âu yếm nói: “Bố kiếm tiền là vì con mà.”

“Bố có thấy cô Tạ nghe đến phát chán rồi không, ai mà chịu khó ngồi nghe chuyện đồ uống của bố chứ...”

Nhiếp Đông Viễn cảm thấy Tạ Tri Vân quả có phần lơ đãng, nhất là khi uống nước. Ông sợ con trai nhận ra điều gì, bèn khách sáo hỏi: “Cô giáo Tạ có thích thức uống này không?”

Tạ Tri Vân lập liếm đáp: “Mùi vị rất ngon, có hơi thở giống loại của xưởng Lão Tam trước đây.”

Nhiếp Đông Viễn rất đắc ý, nói nhỏ: “Cho cô biết một bí mật nhé, công thức của nó chính là từ xưởng Lão Tam đấy.”

Tạ Tri Vân nghe câu này không khác gì sét đánh giữa trời quang. Lúc đó bà hoàn toàn sững sờ, cảm giác máu dồn hết lên não, tim đập thình thịch, tay cũng run lẩy bẩy.

Vì Tạ Tri Vân đột nhiên không được khỏe, nên bữa cơm này chỉ ăn được một nửa. Nhiếp Đông Viễn gọi tài xế đến đón Nhiếp Vũ Thịnh về, còn mình đích thân lái xe đưa Tạ Tri Vân vào bệnh viện. Bác sĩ nói không có gì khác thường, cho rằng bà chỉ bị thiếu máu, mà Tạ Tri Vân lại lo Nhiếp Đông Viễn phát hiện ra chuyện gì đó nên kiên quyết không làm kiểm tra tổng thể, cũng nhất định không chịu ở lại phòng Theo dõi. Cuối cùng, Nhiếp Đông Viễn đành lái xe đưa bà về nhà.

Trên đường về, ngang qua một đoạn đường mới sửa bên bờ biển, rất heo hút vắng vẻ, ít người qua lại. Có thể do hơi men, cũng có thể là ủ mưu đã lâu, Nhiếp Đông Viễn bèn rẽ khỏi đường cái, lái thẳng ra bờ biển.

Trong nhật ký Tạ Tri Vân không viết gì về chuyện xảy ra bên bờ biển, một tuần sau bà mới viết qua loa rằng Nhiếp Đông Viễn đã xin lỗi, mua một căn nhà ở Hồng Kông, nghe nói định tặng bà nhưng bị bà từ chối.

Sau đó nhật ký của Tạ Tri Vân chỉ còn một chủ đề duy nhất, đó là trả thù. Bà nghĩ ra rất nhiều cách nhưng đều thấy không đủ sáng khoái. Nhiếp Đông Viễn rất thích bà, nhưng bà lại không biết đó là tình cảm thật lòng hay chỉ nhằm thỏa mãn ham muốn chinh phục nhất thời của ông ta. Vì thế thái độ của bà đối với Nhiếp Đông Viễn cứ như xa mà lại như gần, trong niềm căm ghét Nhiếp Đông Viễn lại xen lẫn cả cảm giác oán hận bản thân. Dầu biết rằng con người này rất có thể là hung thủ giết hại chồng mình, vậy mà bản thân lại chòn vờn với ông ta, đối với người phụ nữ có tư tưởng truyền thống như Tạ Tri Vân thì mặc cảm tội lỗi này quả là quá lớn.

Lần đầu tiên Tạ Tri Vân phát bệnh là ở nhà họ Nhiếp, Nhiếp Vũ Thịnh đưa bà vào viện, đó cũng là lần đầu tiên Đàm Tĩnh gặp Nhiếp Vũ Thịnh.

Bà đã giấu Đàm Tĩnh rất nhiều chuyện, cũng không ngăn cấm Đàm Tĩnh làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Đông Viễn vốn giao hoạt, đa nghi, hơn nữa Đàm Tĩnh còn nhỏ, bà cảm thấy con gái mình và Nhiếp Vũ Thịnh quen nhau chỉ là tình cờ căn bản không nghĩ giữa hai người lại có mối quan hệ gì đặc biệt. Cộng thêm việc bà thật lòng quý mến Nhiếp Vũ Thịnh, cảm thấy anh rất thông minh, hiểu chuyện, lại mất mẹ từ nhỏ, hết sức đáng thương.

Nhiếp Đông Viễn từng đưa bà đến Hồng Kông một lần, cũng ở Hồng Kông, ông ta thẳng thắn nói mình không nhiều khả năng có thể kết hôn với bà, nhưng về phương diện vật chất, sẽ cố hết sức đáp ứng. Sau khi từ Hồng Kông về, Tạ Tri Vân không nhận điện thoại của Nhiếp Đông Viễn nữa, cũng nghỉ luôn công việc ở nhà họ Nhiếp.

Trong một thời gian dài Nhiếp Đông Viễn ra vẻ không bận tâm, ông cho rằng Tạ Tri Vân làm như vậy là để ép cưới. Cuối cùng ông nói với bà rằng trước đây cũng có người từng làm chuyện ngu ngốc này, kết quả là Nhiếp Đông Viễn kiên quyết chấm dứt quan hệ. Tạ Tri Vân không quan tâm tới ông ta, thậm chí còn coi mọi sự liên lạc của ông ta là quấy rối. Điều này khiến Nhiếp Đông Viễn vô cùng khó hiểu, có lẽ bị bản tính kiêu hãnh quen hô mưa gọi gió xui khiến, ông ta nhiều lần yêu cầu gặp Tạ Tri Vân nói chuyện, nhưng đều bị cự tuyệt. Thậm chí có lần, nửa đêm ông ta còn mạo hiểm đến tận dưới nhà Tạ Tri Vân mới gọi điện. Hôm đó là Chủ nhật, Đàm Tĩnh đã từ trường về nhà, Tạ Tri Vân sợ kinh động đến con gái, đành tìm có xuồng nhà, nhờ thế Nhiếp Đông Viễn mới có cơ hội nói chuyện.

Lần nói chuyện này vẫn là tại bờ biển vắng, Tạ Tri Vân không chịu nổi sự dai dẳng của Nhiếp Đông Viễn, bèn nói thẳng với ông ta rằng chồng mình chính là kỹ thuật viên bảo quản công thức đồ uống của xưởng Lão Tam, thế nên ban đầu bà đến nhà họ Nhiếp dạy đàn chẳng phải vì động cơ gì tốt đẹp, bất luận ông ta có phải kẻ sai khiến Viên Gia Phúc hay không, bà cũng không muốn có bất cứ dính dáng gì đến ông ta nữa.

Tạ Tri Vân ghi lại cuộc nói chuyện này vô cùng tường tận, ngay cả thần thái của Nhiếp Đông Viễn cũng miêu tả hết sức sinh động. Bấy giờ Nhiếp Đông Viễn cười khẩy: “Đúng thế, tôi chính là người nắm đó vì đoạt công thức mà giết chồng cô. Cô không có ý gì tốt thì tôi càng không có, cô tưởng tôi thật lòng thích cô chắc? Tôi chỉ chơi đùa với cô thôi. Loại đàn bà ng xuẩn như cô, chồng bị người ta hại chết còn bản thân lại bị tôi đem ra tiêu khiển lâu như vậy, cô làm gì được tôi nào?”

Nói rồi Nhiếp Đông Viễn liền lên xe đi mất, để lại mình Tạ Tri Vân trên bờ biển giữa đêm.

Đêm đó Tạ Tri Vân một mình trở về nhà, không ai biết bà đã đi lang thang trên đường bao lâu. Trong đoạn nhật ký cuối cùng, bà viết: “Mình

đúng là đồ ngu nên mới làm ra việc ngu xuẩn như vậy. Mình thật sự không còn mặt mũi nào sống trên đời này nữa.”

Chỉ mấy tháng sau mà đã ra đi trên giảng đường vì lên cơn đau tim.

Sau này Đàm Tĩnh phát hiện ra mẹ không uống bất cứ loại thuốc nào theo lời dặn của bác sĩ, cũng không mang theo bất cứ loại thuốc cấp cứu nào trên người, có thể nói, bà đã tự sát.

CHƯƠNG 19

Kể về cái chết của mẹ xong, Đàm Tĩnh trầm mặc rất lâu mới nói: “Nếu biết chuyện này sớm hơn, tôi ước sao mình chưa từng quen Nhiếp Vũ Thịnh.”

Thịnh Phương Đình không biết phải an ủi cô thế nào, đành nói: “Thật ra, cô vì chuyện này mà rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh là không công bằng với anh ta.”

“Khi ấy tôi còn rất trẻ, mới hai mươi tuổi, gặp phải chuyện thế này, thật không biết phải làm sao. Nhiếp Đông Viễn tưởng tôi không biết gì nên chỉ yêu cầu tôi rời xa Nhiếp Vũ Thịnh. Tôi nghĩ tôi cũng không muốn ở bên Nhiếp Vũ Thịnh nữa, nếu không mẹ tôi trên trời cũng không được yên lòng.”

Ánh mắt Đàm Tĩnh đầy đau khổ: “Chỉ là tôi không biết rốt cuộc mình làm đúng hay sai. Tôi đã đến bệnh viện, định bỏ đứa con này đi, nhưng tới khi nằm lên bàn mổ tôi lại chạy trốn. Nhiếp Vũ Thịnh không biết gì cả, tôi trút tất cả oán hận lên đầu anh ta như thế là không công bằng, nhưng cái chết của bố mẹ tôi lại có liên quan đến Nhiếp Đông Viễn, nếu không phải vì ông ta thì mẹ tôi đâu có qua đời.”

Thịnh Phương Đình trầm mặc hồi lâu rồi hỏi: “Vậy còn bây giờ? Giờ cô thực sự muốn tranh quyền giám hộ với nhà họ Nhiếp sao?”

“Nhất định tôi phải tranh, Bình Bình là sinh mạng của tôi, tôi không thể để mất nó được. Trong mấy năm đầu khó khăn nhất, tôi thường xuyên nghĩ đến việc chết quách cho xong, chết rồi sẽ không còn đau khổ nữa. Nhưng tôi không nỡ xa Bình Bình, tôi chết đi rồi, trên đời còn ai yu thương nó được như tôi, nó lại có bệnh, tôi phải chữa cho nó, để nó sống thật khỏe mạnh, nó còn nhỏ quá...”

“Cô có thể đổi mặt với Nhiếp Vũ Thịnh không?” Thịnh Phương Đình hỏi, “Có lẽ anh ta muốn âm thầm hòa giải, khỏi phải kéo nhau ra trước tòa, cũng có thể anh ta sẽ gạt luật sư qua một bên để nói chuyện riêng với cô.”

“Tôi sẽ không gặp lại anh ta nữa.” Đàm Tĩnh nói ngay, “Nếu anh tìm được luật sư giúp tôi thì mọi việc cứ giao cho luật sư đàm phán.”

“Ok.” Thịnh Phương Đình nói, “Vậy tôi sẽ giới thiệu luật sư cho cô, chỉ cần cô kiên quyết, vụ kiện này có thể thực hiện.”

Cố vấn pháp luật của Tập đoàn Đông Viễn làm việc đương nhiên nhanh gọn dứt khoát, không quanh co nhiều, chỉ nộp một khoản tiền phạt đã bảo lãnh được Tôn Chí Quân ra khỏi đồn cảnh sát. Theo ý ông Nhiếp Đông Viễn, điều kiện của Đàm Tĩnh đã được đáp ứng, mọi thứ còn lại cứ giao cả cho luật sư, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh lại khăng khăng đòi gặp Tôn Chí Quân một lần. Trong mắt ông Nhiếp Đông Viễn, điều này quả là thừa thãi, nhưng từ trước tới giờ ông chẳng bao giờ lay chuyển được ý con trai, huống hồ tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ đang hỗn loạn, cả cơ thể lẫn tinh thần đều mệt mỏi, ông không nỡ gây thêm áp lực cho con nữa. Có điều ông kiên quyết yêu cầu luật sư có mặt trong cuộc gặp giữa Nhiếp Vũ Thịnh và Tôn Chí Quân.

“Anh dễ mềm lòng, nếu người ta hét giá trên trời, chưa biết chừng anh lại mềm lòng mà chấp nhận cũng nên. Có luật sư đi theo anh, bố mới yên tâm được.”

Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng còn lòng dạ nào mà so đo điều đó, sau khi sự việc xảy ra anh luôn thấy đầu óc trống rỗng, mơ màng như đang mộng

du vậy. Đàm Tĩnh nói những gì, anh gần như không nhớ nữa, chỉ nhớ lúc đó mình vô cùng đau lòng, vô cùng tuyệt vọng. Nhiều năm như vậy, cô vẫn biết đâu là điểm yếu của anh, chỉ bằng vài câu đơn giản đã có thể đập nát trái tim anh. Nhiếp Vũ Thịnh căn bản không muốn nhớ lại, hiện giờ bố anh đã khăng khăng thì cứ để luật sư đi cùng vậy.

Hôm đó ở hành lang bệnh viện, Nhiếp Vũ Thịnh không hề nhìn thẳng vào Tôn Chí Quân, mãi đến hôm nay gặp anh ta, anh mới bắt giác chú ý kỹ. Chắc vì mới ra khỏi phòng tạm giam nên quần áo Tôn Chí Quân không lấy gì làm sạch sẽ, râu chưa cạo, nhìn lôi thôi không khác mấy người lang thang nơi đầu đường là bao.

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Chí Quân dường như cũng không bất ngờ, chỉ hỏi: “Có thuốc không?”

Nhiếp Vũ Thịnh sờ vào túi, tuy thỉnh thoảng anh có lén hút vài điếu nhưng chưa bao giờ mang theo thuốc lá. Luật sư đưa bao thuốc cho anh, anh đưa Tôn Chí Quân, không chút khách khí, rút lấy một điếu, lại hỏi tiếp: “Có bật lửa không?”

Luật sư nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, rồi đưa bật lửa cho Tôn Chí Quân. Anh ta châm lửa, rít vài hơi thật sâu, bấy giờ mới nói: “Xem ra anh biết hết rồi hả?”

Nhiếp Vũ Thịnh không muốn nói nhiều, chỉ lặng lẽ quan sát Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân búng tàn thuốc, đột nhiên bật cười “phì” một tiếng, nói: “Nhìn cái gì chứ? Không lẽ nhìn mặt tôi là biết tại sao Đàm Tĩnh năm đó lại lấy tôi sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh không muốn hỏi một câu như thế, anh chẳng nói gì, chỉ im lặng nhìn Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân lại hút vài hơi rồi dụi điếu thuốc xuống bàn dập tắt, mặc cho đầu thuốc lá để lại trên bàn một vệt sém. Anh ta nói: “Nếu không phải anh vừa lôi tôi ra khỏi nhà giam thì tôi đã cho anh một đấm rồi. Có gì mà phải giả vờ? Muốn hỏi thì hỏi đi! Đàm Tĩnh tại sao lại lấy tôi? Cô ta không muốn con mình ra đời mà không có hộ khẩu! Đàm

Tĩnh nghe nói trẻ nhỏ sinh ra phải có giấy chứng sinh mới nhập được hộ khẩu, nhưng chỉ bệnh viện nơi sinh mới có thể cấp giấy chứng sinh. Anh biết không? Hồi đó tôi thấy cô ta một mình vác cái bụng bầu nhìn rất khổ sở bèn nói, ở quê chúng tôi có người quen là có thể làm giấy chứng sinh, còn có thể viết ngày tháng trong giấy sớm hơn, nhưng phải có giấy đăng ký kết hôn trước đã. Ban đầu Đàm Tĩnh không chịu, nhưng không có giấy chứng sinh thì con không có hộ khẩu, mà sau này đi nhà trẻ, tiểu học đều cần hộ khẩu hết. Dù đóng tiền học trái tuyến chẳng nữa, cũng phải có hộ khẩu. Đàm Tĩnh suy nghĩ suốt mấy ngày, cô ta là người rất dễ mềm lòng, chỉ sợ con sau này bị thiệt thòi, cuối cùng bèn theo tôi về quê làm giấy đăng ký kết hôn.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không nói gì, nhưng bàn tay bên dưới bàn đã siết lại thành nắm đấm.

“Lúc đó hình như cô ta có mang Bình Bình đã bảy tám tháng, tôi còn nhớ lúc trên xe về quê, đường sá gập ghềnh, xe lắc lư suốt, tôi còn lo cô ta trở dạ giữa đường nữa chứ. Về quê làm giấy kết hôn rồi, cô ta còn bỏ tiền bày mấy bàn rượu, nói mình đã nợ tôi ân tình, không muốn nợ tiền nữa. Anh bảo có phải dở hơi không?”

Tôn Chí Quân vừa kể vừa cười thờ ơ, vậy mà Nhiếp Vũ Thịnh lại thấy tim như bị dao cứa, dáng vẻ dè dặt miễn cưỡng của cô hiện ra rành rành trước mắt anh. Anh từng hận Đàm Tĩnh, thậm chí trong khoảnh khắc vừa rồi anh cũng hận cô. Nhưng Tôn Chí Quân càng kể với dáng vẻ thờ ơ như vậy, anh lại càng thấy khó chịu. Anh không thể ngờ Đàm Tĩnh lại từng phải chịu khổ như vậy. Hồi đó cô còn rất trẻ, vừa mất đi người thân duy nhất không lâu, lại vứt bỏ hết mọi thứ vốn có, rút cuộc cô làm thế nào vượt qua được?

“Sau đó thì anh biết cả rồi, đứa trẻ vừa sinh ra đã có bệnh. Đàm Tĩnh dốc hết tiền cho nó, đến giờ vẫn chưa chữa được.” Tôn Chí Quân đột nhiên nhếch mép cười, “Nhưng giờ anh đã biết hết còn gì? Tốt rồi, lần này cô ta không cần lo lắng nữa, có ông bố đẻ giàu sụ như anh thì còn lo gì nữa chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh cố nén cảm xúc, nói: “Là cô ấy yêu cầu bảo lãnh anh ra.”

Tôn Chí Quân lại cười, ngữ khí đầy khiêu khích: “Vợ chồng một ngày nên nghĩa, vợ đối với tôi thì khỏi nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh phải dùng hết sức lực toàn thân mới nén được cơn kích động muốn lao tới đâm thẳng vào mặt Tôn Chí Quân. Anh không muốn dài dòng thêm nữa, chỉ nói: “VẬY anh hãy khuyên Đàm Tĩnh, chúng tôi đã đáp ứng mọi yêu cầu của cô ấy rồi, cô ấy không cần đưa trẻ nữa, tôi cũng đã đồng ý đưa một triệu tệ, mong cô ấy hãy từ bỏ quyền giám hộ đi.”

“Cái gì? Một triệu?” Dường như Tôn Chí Quân còn chưa nghĩ thông, một lúc sau mới cười khẩy: “Anh Nhiếp ạ, anh cũng quá keo kiệt đấy, có một triệu mà đòi đưa thằng bé đi à? Chúng tôi mất bao nhiêu tâm huyết mới nuôi lớn được nó. Một triệu? Ai thèm chứ!”

“Là cô Đàm yêu cầu một triệu.” Luật sư kịp thời nói xen vào một câu, “Hơn nữa anh Nhiếp là cha đẻ của đứa trẻ, anh ấy có quyền yêu cầu quyền giám hộ.”

“Tôi nói chuyện với anh đấy à?” Tôn Chí Quân hàm hàm. “Họ Nhiếp kia, tôi không cần biết ông già giàu sụ của anh có tiền có thể ra sao, có điều, việc Đàm Tĩnh không đồng ý thì tôi cũng không đồng ý. Anh là cha đẻ của Bình Bình, đúng thế. Nhưng Đàm Tĩnh là mẹ đẻ của Bình Bình! Cô ấy đã khổ sở nuôi nó lớn gần này, hao phí bao nhiêu tâm huyết anh có biết không? Vì nó mà cô ấy bạc cả tóc. Giờ tự nhiên anh ở đâu nhảy ra, đưa tiền? Có tiền là mua được con sao? Được, anh có quyền có thể, kiện thì cứ kiện, đợi lúc ra toà, hỏi thằng bé xem nó muốn theo ai?”

Trông bộ dạng càn quấy của Tôn Chí Quân, luật sư vừa tức vừa buồn cười, đang định lên tiếng thì Nhiếp Vũ Thịnh ngăn lại, nói: “Chính miệng Đàm Tĩnh nói, cô ấy không cần đưa trẻ nữa, cô ấy đòi tôi một triệu.”

“Tôi không tin! Cô ta coi đứa trẻ đó còn quan trọng hơn tính mạng mình, đưa đứa trẻ cho anh, trừ phi cô ta không muốn sống nữa!”

Nói xong câu đó, Tôn Chí Quân đột nhiên biến sắc, đứng dậy đi thẳng ra ngoài. Luật sư định ngăn lại nhưng bị anh ta đẩy cho lão đảo suýt ngã. Nhiếp Vũ Thịnh mất hai giây mới sực hiểu ra, cũng biến hẳn sắc mặt, vội vàng đi ra. Không ngờ vừa ra khỏi cửa thì bị Tôn Chí Quân kéo lại: “Đàm Tĩnh ở đâu?”

“Tôi

Tôn Chí Quân vung tay đấm một cú khiến Nhiếp Vũ Thịnh loạng choạng. Luật sư chạy lại đẩy anh ta ra, quát: “Dừng lại ngay!”, vừa nói vừa rút điện thoại gọi cảnh sát. Tôn Chí Quân chẳng thèm quan tâm, chỉ nói: “Được thôi, cứ nhốt tao lại đi. Họ Nhiếp kia, tao muốn đánh mày lâu rồi, mày có giỏi cứ nhốt tao lại đi! Mẹ kiếp, bây giờ mày lại thò mặt ra tranh quyền giám hộ với Đàm Tĩnh à! Lúc Đàm Tĩnh sinh con bị băng huyết suýt nữa thì mất mạng, mày ở đâu hả? Cả đời cô ta không chịu cầu lụy ai, hưởng hồ là van vãn tao, vậy mà vì thằng bé bị bệnh tim bẩm sinh, Đàm Tĩnh đã khóc ngất năm lần bảy lượt, cầu xin tao cho vay tiền chữa bệnh. Đến mạng sống cô ta cũng không cần nữa, sinh xong chưa được một tháng đã muốn đi làm kiếm tiền, lúc đó mày ở đâu? Bao năm nay, cô ấy đoạn tuyệt qua lại với bạn bè người thân, vì không thể trả được số tiền đã vay, cảm thấy không còn mặt mũi nào gặp người ta nữa, lúc ấy mày ở đâu, hả, hả? Họ Nhiếp kia, hôm nay mày thò đầu ra đòi giành quyền giám hộ, giỏi lắm! Có giỏi thì nhốt tao lại đi, để xem Đàm Tĩnh có giao con cho mày không? Một triệu? Không phải mày vẫn cậy có nhiều tiền sao? Không phải mày ức hiếp Đàm Tĩnh không có tiền trị bệnh cho con sao? Nếu Đàm Tĩnh có tiền trị bệnh cho con, để xem cô ta có ngó ngang đến mày nữa không? Mày muốn ép cô ấy đến chỗ chết đúng không? Cô ấy nợ mày à? Ép chết cô ấy mày vui lắm sao?”

Câu cuối cùng gần như anh ta đã gầm lên. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy toàn thân không còn chút sức lực nào nữa, đầu ngón tay lạnh toát. Nghe

người khác kể về những nỗi khổ Đàm Tĩnh phải trải qua là điều anh khó chịu đựng nhất. Kỳ thực anh không thể tưởng tượng được mấy năm vừa rồi, Đàm Tĩnh làm sao vượt qua nỗi. Đến Tôn Chí Quân còn biết những nỗi vất vả của cô, vậy mà trong mắt cô, anh lại tồi tệ đến mức đó, cô thà chịu đựng mọi khổ nạn trên đời cũng không mở miệng cầu xin anh.

Thật ra, khi đã thật sự tuyệt vọng cô cũng từng lên tiếng, ví dụ như lần cô đòi anh năm vạn, nhưng anh chỉ đưa ba vạn, còn ném cả đồng tiền vào mặt cô. Khi cô quỳ xuống nhặt từng tờ thì anh bỏ đi không thèm quay đầu lại. Trước sự bức ép của số mệnh, chắc trái tim cô đã tan nát từ lâu. Cuối cùng, ở khách sạn, khi cô đòi anh mười vạn tệ, trong đôi mắt cô đã trống rỗng đến nước mắt cũng không còn nữa.

Rốt cuộc Đàm Tĩnh đã hận anh đến mức nào, mới miễn cưỡng mỗi khi đòi tiền anh như thế? Thậm chí cô thà chấp nhận để con mạo hiểm làm phẫu thuật thử nghiệm, cũng không muốn cho anh biết sự thật.

Rốt cuộc cô hận đến mức nào mà không chấp nhận anh là cha đẻ của thằng bé. Anh không muốn nghĩ đến điều này, bởi cứ nghĩ đến nó, tim anh liền thất lại. Nhưng từng lời của Tôn Chí Quân như từng viên đạn găm vào người, bắn nát lục phủ ngũ tạng anh. Một đám này của Tôn Chí Quân đâm vào mặt anh, nhưng tim anh còn đau hơn, đau đến mức không nói nổi thành lời.

Nhiếp Vũ Thịnh kéo tay luật sư lại, tỏ ý đừng gọi cảnh sát. Anh không nói năng gì, chỉ trơ mắt nhìn Tôn Chí Quân bưng bưng lửa giận bỏ đi. Đàm Tĩnh đang ở đâu? Thật ra anh cũng không biết. Rốt cuộc anh đã làm gì sai? Tại sao Đàm Tĩnh lại đối xử với anh như vậy? Anh cũng không biết nữa. Anh chỉ biết Đàm Tĩnh hận mình, điều đó khiến anh hoàn toàn tuyệt vọng.

Trong một thời gian dài, anh cảm thấy mình hận Đàm Tĩnh, hận cô vô tình rời bỏ anh, hận cô lấy chồng sinh con như không có chuyện gì. Nhưng trong khoảnh khắc biết được chân tướng sự việc, người anh hận lại chính là bản thân mình. Hiện giờ Đàm Tĩnh đã trở thành một vết thương, chạm vào

là đau, không chạm vào cũng đau. Tại sao cô ấy lại sinh con ra? Để hôm nay đòi anh một triệu sao?

Anh đã không còn ôm ấp bất cứ hy vọng nào với Đàm Tĩnh nữa. Trong một thời gian rất dài, anh luôn nghĩ nếu Đàm Tĩnh trở về, nói rằng cô đã gạt anh, cô chưa bao giờ muốn rời xa anh, thì anh sẽ tin, rồi ôm lấy cô vào lòng, tiết lộ với cô rằng anh vẫn luôn chờ đợi giây phút này, cả đời này sẽ không để cô rời xa anh nữa. Nhưng giờ đây, khi Đàm Tĩnh thực sự quay về, dường như hai người họ đã không thể trở lại như xưa được nữa.

Lúc trẻ tuổi ngây ngô, tựa hồ cảm thấy mọi việc đều dễ như trở bàn tay. Người mình thích cũng thích mình, đôi lòng hoà hợp không có gì là thần kỳ cả. Anh thích Đàm Tĩnh, yêu Đàm Tĩnh, đó dường như chỉ là bản năng. Còn Đàm Tĩnh đối với anh thế nào? Sau khi làm tổn thương anh, cô liền rời bỏ, đến khi quay lại, cô vẫn là một câu hỏi lớn. Vào khoảnh khắc khi biết được đứa trẻ kia là con mình, tận đáy lòng anh từng loé lên một tia hy vọng cuối cùng. Nhưng đến giờ tia hy vọng đó cũng đã bị dập tắt hoàn toàn rồi.

Đàm Tĩnh đã nói, cô chưa bao giờ yêu anh.

Cho dù không muốn thừa nhận, thì đến hôm nay anh cũng không thể không đối diện với sự thực này.

Cô thật sự chưa bao giờ yêu anh.

Tuy Tôn Chí Quân giận dữ nhưng không hề mất lý trí. Nghĩ một lúc anh ta liền chạy đến phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch, y tá nhận ra anh ta chính là người đã gây chuyện hôm đó nên phớt lờ, chẳng hỏi han gì. Tôn Chí Quân quên mất số phòng của Bình Bình, đành phải đi tìm từng phòng một, cuối cùng cũng tìm được. Quả nhiên anh ta bắt gặp Đàm Tĩnh ở đó.

Trông thấy Đàm Tĩnh, Tôn Chí Quân thở phào nhẹ nhõm. Khi Nhiếp Vũ Thịnh nói Đàm Tĩnh muốn từ bỏ quyền giám hộ, Tôn Chí Quân thật sự sợ rằng Đàm Tĩnh sẽ nghĩ không thông. Cô coi trọng đứa nhỏ này còn hơn cả tính mạng mình, sao lại đành lòng giao cho người chứ?

Đàm Tĩnh đang ngồi bên cạnh giường lặng lẽ nhìn con trai thêm thiếp ngủ. Khi Tôn Chí Quân lại gần cô mới ngẩng lên, cũng chẳng tỏ vẻ ngạc nhiên, chỉ bình thản nói: “Chúng ta ra ngoài nói chuyện.”

Đàm Tĩnh biết tính Tôn Chí Quân, sợ có gì bất đồng là anh ta lại quát lên làm phiền những bệnh nhân khác, cũng may lần này không có chuyện đó. Tôn Chí Quân theo Đàm Tĩnh ra đến cầu thang thoát hiểm mới hỏi: “Bình Bình thế nào rồi?”

“Vẫn ổn.” Đàm Tĩnh không muốn nói với anh ta về Tôn Bình, có lẽ do đã quen đề phòng anh ta, cô chỉ hỏi, “Họ không gây khó dễ cho anh chứ?”

“Khó dễ cái gì?” Tôn Chí Quân nói về thờ ơ. “Tôi cho tay họ Nhiếp kia một đấm. Luật sư ngồi bên cạnh cũng chẳng dám ho he cái mẹ gì!” Khi nói câu này, anh ta chú ý dò xét thần sắc Đàm Tĩnh, quả nhiên cô hơi cau mày, nhưng cũng không nhắc đến Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ nói: “Anh cứ như vậy sớm muộn cũng chịu thiệt thòi.”

Tôn Chí Quân bất giác nhíu mày: “Cô cũng đừng vòng vo nữa. Tay họ Nhiếp đó biết hết rồi, cô định bao giờ ly hôn đây?”

“Tôi không muốn ly hôn.” Cô ngừng một chút rồi nói, “Tôi định ra tòa giành quyền giám hộ với nhà họ Nhiếp. Luật sư nói nếu chúng ta ly hôn, sẽ rất bất lợi cho vụ kiện.”

Tôn Chí Quân cười khẩy: “Đầu óc cô có vấn đề à? Hắn ta muốn con trai thì cô cứ giao con cho hắn là được rồi. Cô có tiền chữa cho nó không mà giữ?”

“Có tiền hay không là việc của tôi.” Đàm Tĩnh đã quen với tính tình vui giận thất thường của Tôn Chí Quân, thấy anh ta móc mĩa cô cũng chẳng để tâm, chỉ nói: “Tôi đã nợ anh quá nhiều ân tình, mong anh giúp tôi một lần cuối này nữa thôi. Nếu anh muốn ly hôn thì để qua vụ kiện này, đợi tôi giành được con đã. Khi nào có tiền, tôi sẽ bồi thường cho anh ngay. Anh muốn bao nhiêu, tôi sẽ nghĩ cách.”

Tôn Chí Quân vẫn cười khẩy, nói: “Đợi bao giờ cô có tiền hẵng nói.”

Dứt lời anh ta quay người bỏ đi. Trước nay tính tình Tôn Chí Quân vẫn vậy, Đàm Tĩnh cũng không để bụng, huống hồ giờ tâm trí cô đã đặt ở nơi khác. Cô quay lại phòng bệnh, y tá đang đổi bình truyền cho Tôn Bình, thấy cô vào liền nói: “Giường số 39, y tá trưởng bảo tôi nói cho chị, bệnh viện đã nhận được tiền viện phí bổ sung của chị, tất cả là hai mươi vạn. Chi tiết về chi phí mấy hôm nay, nếu chị muốn in ra thì có thể xuống quầy thu phí, quẹt thẻ là có thể tự động in ra. Đúng rồi, y tá trưởng bảo tôi hỏi chị, chị có định cho con làm phẫu thuật không? Nếu có thì phải đăng ký xếp hàng, rồi tôi thông báo lại cho bác sĩ điều trị chính. Còn phương án phẫu thuật thì bác sĩ sẽ nói chuyện với chị sau.” Liếc nhìn tấm bảng đầu giường, thấy tên bác sĩ điều trị, y tá lại lẩm bẫm, “Hôm nay bác sĩ Nhiếp không đi làm, mai vậy.”

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ ngồi xuống, mệt mỏi nhìn con. Tôn Bình đã tỉnh lại, trông thấy cô thì rất vui, híp mắt cười với cô.

“Mẹ!”

Đàm Tĩnh khẽ nắm tay con, nói với con những cũng như tự nói với mình: “Ngoan... có tiền rồi, chúng ta sẽ sớm được phẫu thuật thôi... Mổ xong con sẽ khoẻ lại...”

“Mẹ... sao mẹ không vui?”

Đàm Tĩnh rung rung nước mắt: “Mẹ vui lắm chứ...”

“Mẹ, mẹ bảo chơi trò chơi với con mà? Con phải trốn, con còn chưa trốn sao mẹ đã đến rồi?”

“Chúng ta không chơi nữa, mẹ sẽ ở bên con, được không?”

“Được ạ! Con cũng không muốn chơi, nếu con trốn mà mẹ không tìm thấy sẽ lo lắng!”

Điện thoại cô chọt reo chuông. Bước vào phòng bệnh, di động đều phải đổi sang chế độ rung, thấy số của Nhiếp Vũ Thịnh, cô sợ ảnh hưởng đến mọi người trong phòng, bèn ra ngoài hành lang, nhưng rồi cuộc vẫn không có dừng khí nhận điện. Nhìn dãy số liên tục nhấp nháy trên màn hình, cuối cùng cô ấn nút từ chối.

Vừa quay người lại, cô liền trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh, anh không mặc áo bác sĩ, thần sắc vô cùng tiêu tụy, hệt như hồi sáng gặp cô vậy. Cô lại định rút lui, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã chặn cô lại. Anh chỉ bảo:

“Nói chuyện với tôi một lát.”

“Chúng ta không còn gì để nói nữa.”

“Tôi vừa chuyển tiền viện phí.”

“Y tá đã nói với tôi rồi.”

“Tại sao?”

“Chẳng tại sao cả. Luật sư của tôi sẽ đến ngay, có chuyện gì anh trực tiếp nói với luật sư.”

Đàm Tĩnh nói xong bèn đi thẳng, như sợ hãi, không muốn nấn ná lâu thêm một giây nào nữa. Nhiếp Vũ Thịnh giương mắt nhìn cô đi đến cửa phòng bệnh, chỉ vài bước chân mà như cách nhau nghìn sông vạn núi, ở giữa là trùng trùng nguy nan hiểm trở, anh không cách nào vượt qua nổi. Anh gọi: “Đàm Tĩnh...”

Cô đứng trước cửa nhưng không quay lại, chỉ đợi anh nói.

“Ca mổ này tôi không thể thực hiện, dù là cách truyền thống tôi cũng không cầm dao được. Từ hồi thực tập, các thầy đã nói, thầy thuốc không thể tự chữa, nhưng hồi đó tôi không đồng tình. Giờ mới biết, mình không cách nào thực hiện được ca mổ này...”

Đàm Tĩnh vẫn không quay lại, chỉ hỏi: “Anh muốn đổi bác sĩ điều trị chính?”

“Không phải... Tôi muốn mời chủ nhiệm của chúng tôi đứng mổ.”

Cuối cùng Đàm Tĩnh quay lại nhìn anh, nói: “Nếu anh không ngại lời đồn đại thì tôi cũng không ngại đâu. Đây là bệnh viện anh làm việc mà.”

“Tôi sẽ không vì sợ lời đồn mà để con... để bệnh nhân... mạo hiểm.”

“Vây cũng được.” Đàm Tĩnh mở cửa phòng, nói, “Bác sĩ Nhiếp, phiền anh đăng ký phẫu thuật giúp.”

Dứt lời, cô bước vào trong, đóng cửa lại. Nhiếp Vũ Thịnh đứng đó, câu nói cuối cùng của Đàm Tĩnh tựa như một viên thuốc đắng chát, nhưng anh vẫn phải nuốt xuống. Anh đến phòng trực ban, hỏi Tiểu Mẫn: “Chủ nhiệm về chưa?”

“Viện trưởng gọi ông ấy lên văn phòng rồi, bảo là có việc gì đó.” Tiểu Mẫn dường như rất kinh ngạc, quan sát Nhiếp Vũ Thịnh từ đầu đến chân, “Sur huynh sao vậy? Mới một đêm không gặp, sao sắc mặt anh kém thế?”

“Ở nhà có chút chuyện.” Nhiếp Vũ Thịnh nói nhỏ, “Hôm qua ngủ không được ngon.”

Tiểu Mẫn tưởng anh lo lắng cho bệnh tình của bố nên an ủi mấy câu. Nhiếp Vũ Thịnh tinh thần hoảng hốt, nghe mà như không nghe, nhưng đồng nghiệp đã có lòng tốt, anh cũng đành gật gật đầu tỏ vẻ cảm kích. Ngồi trong văn phòng chưa lâu, chợt anh nghe thấy tiếng bước chân quen thuộc bên ngoài hành lang, rồi có tiếng y tá chào: “Chủ nhiệm Phương!”

Anh biết chủ nhiệm đã về, bèn đến văn phòng ông. Quả nhiên vừa thấy anh Chủ nhiệm Phương liền nói: “Viện trưởng nói với tôi rồi, coi như khoa Gan mật mượn cậu một tuần, cho cậu đi Hồng Kông cùng bố. À phải, bên Hồng Kông có một bác sĩ gan mật nổi tiếng là Mạnh Hứa Thời, tự mở phòng khám. Ông ấy là bạn học của tôi hồi du học bên Đức, rồi tôi sẽ nói

chuyện với ông ấy, cậu đưa bố sang đó xem ông ấy có cách điều trị nào tốt hơn không.” Ông liếc nhìn thần sắc của Nhiếp Vũ Thịnh, nói: “Sao mà sắc mặt lại thành ra thế này? Không phải tôi qua bảo cậu về nhà nghỉ sao? Cậu nghỉ ngơi kiểu gì thế hả? Hôm nay cậu có ca đêm đúng không? Nhìn thế này sao trực ca đêm được?”

“Giường số 39 có tiền nộp rồi, muốn làm bình thường.”

“Vậy cậu sắp xếp cho họ đi.” Chủ nhiệm Phương liếc nhìn anh, “Cậu muốn mổ ca này trước khi đến Hồng Kông à? Cũng được, tôi sẽ nói với phòng phẫu thuật lập một kíp mổ.”

“Chủ nhiệm, ca mổ này cháu không thể thực hiện được... cháu muốn... nhờ chú mổ chính.”

Chủ nhiệm Phương sững ra một lúc, đoạn nói: “Chỉ là Tứ chúng Fallot thôi mà, cậu cũng mổ bao nhiêu lần rồi? Trẻ sơ sinh cậu còn mổ được, bệnh nhân lớn như vậy sao lại không thể chứ? Tay vẫn chưa khỏi à? Bỏ băng ra tôi xem! Sao cậu lại khiến tay bị thương thành thế này chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì. Chủ nhiệm Phương khá hiểu anh, từ trước tới nay anh không bao giờ áp a áp úng, trừ phi thật sự gặp phải việc khó xử. Chủ nhiệm Phương quan sát anh hồi lâu rồi bảo: “Nói đi, rốt cuộc có chuyện gì? Cứ liên quan đến giường số 39 là cậu như bị mất trí vậy. Cậu nói xem từ khi bệnh nhân giường 39 nhập viện chúng ta, cậu đã xảy ra bao nhiêu chuyện rồi? Đầu tiên là gọi điện vào tận phòng phẫu thuật trong khi tôi đang thực hiện ca mổ đặc biệt, rồi rạch vào tay phải của mình, giờ thì hay rồi, chạy tới chỗ tôi bảo đến Tứ chúng Fallot cũng không mổ nổi. Không lẽ bệnh nhân giường 39 là con đẻ của cậu hay sao...” Câu cuối cùng, thật ra Chủ nhiệm Phương không nghĩ ngợi nhiều, đến khi buột miệng mới như sực hiểu ra điều gì, ông sững người nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ thấy anh cúi đầu ủ rũ đứng đó, không biện bạch cũng không giải thích bất cứ điều gì. Chủ nhiệm Phương ngỡ ngàng, bèn gọi một câu thăm dò: “Nhiếp Vũ Thịnh?”

Anh ngẩng đầu nhìn vị trưởng bối trước nay vẫn luôn yêu quý mình, Chủ nhiệm Phương chỉ thấy vành mắt anh đỏ lên, bấy lâu nay anh theo ông học hỏi, ông chưa từng thấy cậu học trò cưng này như thế bao giờ. Ông lập tức hiểu ra tất cả, nhưng không biết phải nói sao, cuối cùng chỉ càu nhàu một câu: “Đúng là gặp ma giữa ban ngày!” rồi hỏi tiếp, “Cậu trước nay vẫn hiền lành an phận, sao lại gây ra chuyện thế này chứ?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không đáp, Chủ nhiệm Phương lại xót xa: “Cậu nói xem thế này gọi là gì hả? Thanh niên các cậu đúng là hồ đồ! Sao không nói sớm cho tôi biết, để tôi xếp cho phòng tốt một chút. Cậu nói xem, Tứ chứng Fallot bị kéo dài thành ra thế này rồi, rốt cuộc sao cậu... Mẹ nó không hiểu đã đành, lẽ nào cậu cũng không hiểu ư?”

Bấy giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới lên tiếng: “Trước giờ cháu đâu có biết...”

“Cậu nói xem, sao chuyện của cậu cứ như trong phim vậy?” Chủ nhiệm Phương vừa tức vừa buồn cười, “Còn ngậy ra đó làm gì, không phải vẫn còn trống hai phòng VIP đó sao? Mau chuyển phòng đi! Giờ một phòng nhồi nhét đến bốn năm người bệnh, thằng bé còn phải nằm giường bổ sung, ăn uống ngủ nghỉ không tốt thì sao phẫu thuật được? Tôi mổ thay cậu ca này, Nhiếp Vũ Thịnh, đừng lo nữa, cậu không tin tay nghề của tôi sao?”

“Không phải ạ.”

“Còn đứng đó làm gì? Mau đi đổi phòng! Lát nữa tôi đi xem bệnh án và báo cáo kiểm tra. Tôi sẽ gọi cho phòng phẫu thuật, dặn họ ngày mai sắp xếp cho chúng ta một ê kíp, phải làm nhanh nhất có thể. Ai nói chuyện với người nhà bệnh nhân đây? Tôi vậy, nói chuyện với cậu hay mẹ thằng bé? Cả hai người đều có mặt là tốt nhất.”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ Chủ nhiệm Phương lại giải quyết gọn lẹ đến vậy, anh vô cùng cảm kích nhưng không thể nói được lời nào khác ngoài câu cảm tạ: “Cảm ơn chú!”

“Cảm ơn gì!” Chủ nhiệm Phương trừng mắt, “Nhóc con, tôi còn tưởng cậu là ngoan ngoãn nhất cái khoa này, bình thường nhìn con gái không thèm ngược mắt lấy một cái, giờ thì hay rồi, thật mất mặt quá! Thẻ diện mấy chục năm nay của tôi bị cậu làm mất sạch rồi. Nhỡ bệnh viện mà biết chuyện này, cắt hết thưởng kế hoạch hóa gia đình của toàn khoa, chắc chắn y tá trưởng không để cậu yên đâu!”

Ra khỏi phòng chủ nhiệm, lòng Nhiếp Vũ Thịnh mới chỉ nhẹ nhõm hơn đôi chút. Anh biết tại sao Chủ nhiệm Phương lại muốn anh có mặt khi nói chuyện cùng người nhà bệnh nhân, vì anh có thể giải thích một số từ chuyên ngành cho Đàm Tĩnh. Nhưng anh cần bao nhiêu dũng khí, để có thể tham gia cuộc gặp đó đây? Không phải anh không tin tưởng tay nghề của Chủ nhiệm Phương, mà là anh sợ. Khi bố bị bệnh, anh thấy sợ, nhưng dù gì ông cũng đã là người trưởng thành, mà từ trước đến nay anh luôn dựa dẫm vào ông nhiều hơn. Tuy anh đã nghiên cứu kỹ phương án điều trị nhưng cuối cùng người quyết định vẫn là bố anh.

Giờ bảo quyết định phương án phẫu thuật cho con, anh thật sự sợ hãi, cảm thấy mình không sao làm được, chỉ nghĩ đến thôi cũng lạnh toát da đầu rồi. Những điều khoản trong giấy đồng ý phẫu thuật tựa như một đàn kiến lúc nhúc trong đầu anh vậy. Rủi ro trong khi mổ, rủi ro khi gây mê... bất cứ một chi tiết nào cũng có thể khiến thằng bé không thể tỉnh dậy nữa. Mỗi lần nói chuyện với người nhà bệnh nhân anh đều rất bình tĩnh, phân tích cho họ mọi điều lợi hại của ca mổ, giải thích cả những từ chuyên dùng khó hiểu, phẫu thuật chỉ là một trong nhiều cách điều trị. Khi bệnh nhân được chỉ định mổ, dù mạo hiểm một vài điều cũng vẫn phải tiến hành, đó mới là lựa chọn sáng suốt.

Nhưng khi thật sự đến lượt mình anh mới hiểu, chẳng có cái gì gọi là sáng suốt cả. Bất cứ ca phẫu thuật nào cũng có rủi ro, dù chuẩn bị chu đáo đến đâu cũng có thể xảy ra tình huống bất ngờ trên bàn mổ. Càng hiểu điều đó anh lại càng thấy sợ h

Bác sĩ không thể tự chữa bệnh, anh cảm thấy hôm nay ngay cả lời căn dặn của bác sĩ mình còn không thể viết nổi chữ đừng nói đến cuộc nói chuyện trước phẫu thuật ngày mai. Từ trước tới nay anh luôn thấy mình rất bình tĩnh, đặc biệt là khi đối mặt với bệnh nhân. Sự bình tĩnh đó không chỉ là yêu cầu nghề nghiệp mà nó còn giúp anh hoàn thành những thách thức khó hơn. Ca mổ người khác không dám làm, anh dám, ca cấp cứu người khác đã từ bỏ, anh vẫn tiếp tục kiên trì. Điều này đã giúp anh cứu được vô số bệnh nhân đang cận kề cái chết khỏi bàn tay tử thần.

Nhưng hôm nay anh mới hiểu thế nào là quan tâm quá sẽ rối loạn.

Buổi tối, Thư Cẩm đến thăm ông Nhiếp Đông Viễn, Nhiếp Vũ Thịnh đưa cô về nhà. Sau một ngày một đêm tinh thần hoảng hốt, đến tối Nhiếp Vũ Thịnh cũng bình tĩnh hơn một chút. Chỉ là anh thấy mình không thể trực đêm được, đành xin chủ nhiệm cho nghỉ. Chủ nhiệm Phương rất thoải mái đồng ý ngay.

Tuy rất bất mãn vì Đàm Tĩnh đột nhiên tuyên bố mọi chuyện cứ đàm phán với luật sư, nhưng việc đến nước này ông Nhiếp Đông Viễn cũng đành phải nhẫn nhịn. Dù gì ông cũng là mãnh tướng lăn lộn nhiều, đã quen ứng phó với mọi bất ngờ. Ông cũng không gây áp lực cho Nhiếp Vũ Thịnh, lúc Thư Cẩm đến thăm ông còn đùa với cô: “Bánh chèo cháu gói hôm trước ngon quá, lần sau làm ít vằn thắn nhé. Thật ra bác cứ thềm mãi món há cảo quê mình, có điều ở đây lại không có mà ăn.”

Thư Cẩm là người miền Bắc, không rành làm món miền Nam lắm, đặc biệt là các món ở quê ông, cô cười: “Cháu không biết làm há cảo, còn vằn thắn cháu sẽ thử xem.”

Ông Nhiếp Đông Viễn nói: “Bảo Tiểu Nhiếp tiễn cháu về đi. Vừa hay có tài xế ở đây, bảo tài xế đưa các con về.”

Ông không yên tâm để con lái xe nên ban chiều đã gọi tài xế đến bệnh viện, đến giờ vẫn chưa cho về. Thư Cẩm không cảm thấy có gì khác lạ, vì

tay Nhiếp Vũ Thịnh bị thương, vẫn còn băng bó. Khi lên xe, Nhiếp Vũ Thịnh mới nói nhỏ: “Cảm ơn em.”

“Ồ?” Thư Cẩm nghĩ ngợi một thoáng mới hiểu anh cảm ơn cái gì. Có tài xế ở đây cô cũng không tiện nói, chỉ cười pha trò: “Anh nhớ trả em là được rồi.”

Chiều nay cô đã chuyển khoản cho Nhiếp Vũ Thịnh mười hai vạn tệ, cộng thêm số tiền anh có, tất cả hai mươi vạn, nộp hết cho bệnh viện. Thư Cẩm vẫn chưa biết anh vay tiền làm gì, cô chỉ cảm thấy anh có tâm sự, đặc biệt là hôm nay, dường như tâm sự chất chồng.

Tài xế đưa họ đến khu chung cư của Thư Cẩm, Nhiếp Vũ Thịnh chợt lên tiếng: “Chúng ta xuống uống cốc cà phê đ” Nói rồi anh bảo tài xế về trước.

Thư Cẩm nhận ra anh có điều muốn nói với mình: “Được, gần đây có quán cà phê cũng ngon lắm, chúng ta đi bộ đến đó.”

Khu Thư Cẩm ở khá đẹp, chỉ là nhà hơi nhỏ. Khi mua căn nhà này, Thư Cẩm không có nhiều tiền nên chỉ mua căn nhỏ, đến khi dư giả lại lười không muốn đổi. Sống một mình mà nhà rộng quá thì sẽ rất cô đơn. Thư Cẩm thường đến nhà Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng anh lại ít qua nhà cô. Hai người đi dọc theo con đường hai bên trồng đầy cây hoè, không lâu sau thì thấy một quán cà phê, đèn đuốc sáng trưng. Vừa đổ mưa nên dưới đất còn đọng nước, chỗ ngồi bên ngoài che một chiếc ô lớn, chỉ có một đôi tình nhân đang rì rầm trò chuyện.

Thư Cẩm thích ngồi bên ngoài, đặc biệt phía sau một chiếc bàn có bồn hoa trồng đầy hoa hồng và nguyệt quế. Qua ánh đèn từ ô cửa sổ bên trong quán hắt ra, chỉ thấy thấp thoáng bóng hoa lay động, xung quanh thoang thoảng hương thơm dịu dịu sau cơn mưa.

Thư Cẩm và Nhiếp Vũ Thịnh ngồi xuống, mỗi người gọi một cốc cà phê, bấy giờ cô mới lên tiếng hỏi: “Sao thế? Anh gặp khó khăn gì à?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm ngừng một thoáng rồi nói: “Chúng ta chia tay đi.”

Thư Cầm cảm thấy rất buồn cười, cô vừa cầm thìa lên khuấy cà phê, vừa nói: “Rốt cuộc anh sao vậy? Người bảo thủ như anh không thể nào chỉ trong một đêm đã yêu người khác được, lẽ nào bạn gái cũ của anh quay về ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không, nhưng có một việc anh thấy rất bất công với em.”

“Dù thế nào thì anh cũng phải nói ra xem đã. Anh chẳng nói gì sao em biết được có công bằng hay không?”

Nhiếp Vũ Thịnh lại chần chừ một lúc, nhưng anh cảm thấy không nên giấu Thư Cầm. Hai người là bạn thân, Thư Cầm đã chăm sóc anh rất lâu rồi, cũng là anh chủ động đề nghị thử tìm hiểu nhau xem sao. Dù là tri kỷ hay bạn gái, Thư Cầm đều rất phù hợp. Anh chỉ thấy có lỗi với cô.

Nhiếp Vũ Thịnh thuật lại ngọn nguồn sự việc với Thư Cầm, tuy lời kể của anh hết sức lộn xộn, chẳng ra đầu đũa gì cả, nhưng cũng đã nói rõ được nội dung chính. Thư Cầm nghe mà mấy lần tròn tròn mắt. Đợi anh kể xong mọi chuyện xảy ra trong hai ngày nay, Thư Cầm mới than: “Trời ơi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cúi đầu, nhấp một ngụm cà phê, chỉ thấy đắng ngắt.

“Cháu nó đã bảy tuổi rồi mà anh không hề biết?” Thư Cầm có vẻ rất cảm thông, “Rốt cuộc tại sao bạn gái trước của anh lại đòi chia tay? Cô ấy một mì nuôi con đến lớn thế này chỉ vì muốn đòi anh một triệu tệ?”

“Giờ cô ấy nói không cần tiền nữa, cô ấy cần quyền giám hộ. Chiều nay vừa đổi ý, nói ngày mai sẽ có luật sư đến đàm phán với bọn anh.”

“Là một người phụ nữ, em thấy cô ấy không nở bỏ đứa con cũng là bình thường thôi.” Thư Cầm nói, “Nếu là em, em sẽ không đòi một triệu đâu, thế thì quá hời cho đám đàn ông các anh rồi. Bảy năm, đó là tâm huyết bảy năm đấy. Thăng bé còn bị bệnh tim nữa chứ, trong bảy năm ấy, người làm mẹ

phải vất vả nhường nào, lo lắng ra sao, chịu khổ bao nhiêu chứ? Là em, chắc em đã khóc đến chết lâu rồi. Một triệu, quá rẻ, đời là em, em phải đòi một nửa gia sản... Anh không có tiền, nhưng bố anh, Chủ tịch Hội đồng quản trị, có tiền...”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khỏ nói: “Anh sắp sàu chết đây, em cho ý kiến gì hữu dụng chút đi.”

“Em chịu thôi.” Thư Cẩm đây vẻ hả hê, “Người ta đang nắm bảo bối trong tay, người ta là dao, anh là miếng thịt trên thớt, anh cứ đợi cô ấy ra giá ngất trời đi.”

“Cô ấy không phải người như vậy.”

Thư Cẩm lườm Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh đã muốn chia tay em vì chuyện này, sao còn hỏi ý kiến em? Anh thật ức hiếp em quá lắm! Tổn thất tình cảm này tính thế nào đây? Anh yêu cầu em làm bạn gái còn chưa được nửa tháng đâu!”

“Chuyện này là anh có lỗi với em...”

“Thôi, thôi.” Thư Cẩm nói, “Anh vay tiền cũng vì chuyện này đúng không? Vậy em phải đòi lãi suất cao. Anh vay em mười hai vạn, dù bao giờ anh trả thì cũng phải trả em mười lăm vạn.”

“Hai mươi vạn cũng được.” Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không chú tâm, “Anh có đầu tư vào một chỗ, mai có thể rút vốn trả em.”

“Đừng, anh đã nợ em một món ân tình lớn thế này, phải nợ lâu lâu một chút để em còn kiếm lời chứ.” Thư Cẩm nói, “Còn bố anh thì sao, bác định thế nào?”

“Bố anh nói mọi việc giao cả cho luật sư, hưởng hồ bên kia cũng mời luật sư rồi.”

“Đó mới là cách làm bình tĩnh, sáng suốt nhất.” Thư Cẩm nói, “Anh đừng buồn nữa, có bố anh rồi, trời không sập được đâu.”

“Tại sao cô ấy lại đối xử với anh như vậy?”

Thư Cầm nhìn anh đầy thông cảm, cô nói: “Em không trả lời được câu hỏi đó, anh chỉ có thể đi hỏi cô ấy thôi. Có điều anh cũng đừng quá băn khoăn, phải ai cũng gặp phải, anh đã gặp thì đành chấp nhận thôi. Nhưng em đồng ý chia tay với anh, người bạn gái cũ kia coi như đã găm sâu vào tim anh cả đời này rồi, em tự thấy mình không có bản lĩnh nhổ cô ấy ra khỏi trái tim anh, huống hồ giờ lại có thêm thằng bé.”

“Thư Cầm, em cũng là phụ nữ, em nói xem khi gặp phải chuyện này rất cuộc phụ nữ họ nghĩ gì?”

Thư Cầm đáp đầy dứt khoát: “Đừng hỏi em, em không phải loại phụ nữ như vậy.”

CHƯƠNG 20

Uống xong cà phê, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lịch sự tiễn Thư Cầm về đến tận chung cư rồi mới gọi xe về. Thư Cầm vốn đã vào trong đại sảnh, nhưng nghĩ một lát lại ra ngoài, nhân đêm thanh gió mát mà dạo một vòng quanh đó, đoạn gọi cho Thịnh Phương Đình rồi vẫy taxi đến bar.

Tới nơi, thấy Thịnh Phương Đình đã đến trước, cô bèn tiến lại chào: “Giám đốc Thịnh!”

Thịnh Phương Đình ngẩng lên thấy cô, liền làm bộ ngạc nhiên, cười nói: “Giám đốc Thư có một mình thôi ư?”

“Không phải anh cũng một mình sao?”

Bấy giờ Thư Cầm mới sực nhớ ra hôm nay Thịnh Phương Đình vừa xuất viện, thật không nên hẹn anh đến bar, trong lòng thầm hối hận nhưng ngoài miệng lại đùa: “Giám đốc Thịnh, vừa ra viện đã lên bar, không sợ dạ dày không chịu nổi sao?”

Một mình ở nhà chẳng có việc gì, đành ra ngoài chơi một chút.” Thịnh Phương Đình búng vào chiếc cốc đặt trên bàn. “Tôi uống nước hoa quả thôi. Song nếu có cháo, thật muốn húp một bát quá.”

Nghe anh ta nói vậy, Thư Cầm cũng chột thấy đói. Lúc đến bệnh viện cô chưa ăn tối, lại đúng lúc nhà họ Nhiếp xảy ra chuyện, Nhiếp Vũ Thịnh cũng chưa ăn tối, hai người ngồi trong quán uống xong cà phê là chia tay, lúc cô ra ngoài, vốn định đi ăn nhưng lại theo thói quen hẹn Thịnh Phương Đình tại quán bar.

“Vừa hay tôi chưa ăn cơm, gần đây có quán cháo khá ngon, Giám đốc Thịnh có muốn đi cùng không?”

“Được, thế thì tốt quá!”

Quán cháo Triều Châu này nằm trong một khu dân cư kiểu cũ, nếu không có cô nàng sành ăn Thư Cầm dẫn đường, chắc Thịnh Phương Đình có nằm mơ cũng không thể ngờ trong một khu như vậy lại có một quán cháo chính gốc thế này

Hai người gọi cháo hải sản, lập tức hai bát cháo lớn nóng hổi được đưa lên. Ngồi ăn cháo lúc nửa đêm trong tiết chớm thu thế này thật tuyệt. Cuối cùng Thư Cầm cũng thấy thoải mái hơn đôi chút, bèn hỏi: “Người Thượng Hải các anh thường nói, ngon đến rụng cả lông mày đúng không nhỉ?”

Thịnh Phương Đình đáp: “Mẹ tôi mới là người Thượng Hải, tôi sinh ra ở nước ngoài, chỉ có thể coi là một nửa người Thượng Hải thôi.”

Thư Cầm thờ dãi. Ông bà chủ quán đang nói chuyện với nhau bằng tiếng Quảng Đông, họ nghe chẳng hiểu gì cả, chỉ cảm thấy đêm khuya thật tĩnh lặng. Ngoại trừ bọn họ còn có một bàn mấy người Triều Châu đến ăn cháo, vừa trò chuyện với ông bà chủ vừa cười vui vẻ. Bên trong quán náo nhiệt, nhưng bên ngoài lại chỉ có tiếng gió lùa qua tán lá, cùng tiếng côn trùng rả rích ngoài song, càng khiến người ta thêm vài phần thương cảm.

“Sao vậy?” Dường như Thịnh Phương Đình có bản năng nhìn mặt đoán ý người khác, “Hẹn tôi ra đây lẽ nào không phải có chuyện muốn nói ư?”

“Thất tình. Vừa chia tay với bạn trai.” Thư Cẩm làm mặt hề, “Không nói nữa, ăn cháo đi. Anh nói xem, sao tôi lại thảm thế này. Hồi đó chia tay với anh, tôi cũng đâu thấy thảm đến thế. Chắc bây giờ có tuổi, không chịu nổi giày vò nữa rồi.”

Thịnh Phương Đình không nói gì, chuyện ở Mỹ anh không nhắc đến, Thư Cẩm cũng không, đã là quá khứ thì cứ để nó qua đi. Sau khi về nước anh cố ý vào làm trong công ty cô. Hai người giống như người dung nước lã, mà thực sự, cũng gần như người dung nước lã.

Có đôi khi, tình yêu không phải muốn kiên trì là kiên trì được. Cuối cùng anh cũng về Trung Quốc, nhưng cô lại nói lời chia tay. Khi gia đình cô phản đối quyết liệt nhất cô cũng không hề đòi chia tay, vậy mà giờ chính cô lại chủ động dứt bỏ, anh thật không hiểu tại sao nữa. Cô nói: “Anh không hiểu sao? Tôi không muốn đợi nữa. Người như anh quá yêu bản thân. Dù tôi có hy sinh cả đời cho anh, chưa chắc anh đã để tâm đến tôi. Tôi nghĩ thông rồi, tại sao anh lại bảo tôi làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh, vì anh muốn qua tôi để tìm hiểu một vài điều anh quan tâm. Đến tôi anh cũng lợi dụng, sao anh có thể thật lòng yêu tôi chứ?”

Trong lòng cô hiểu rõ nên không muốn đến gần, cũng chẳng chịu rời xa. Còn anh, chỉ bàng quan đứng ngoài, nên càng hiểu rõ hơn. Anh nói chia tay hay không cũng không quan trọng, nhưng hy vọng cô có thể giúp mình một vài việc.

Rốt cuộc cô vẫn yêu anh nên mới đồng ý chẳng?

Giờ là nửa đêm, ngồi trước một bát cháo nóng, hai người chẳng buồn vờ vịt nói đi nói lại cũng chỉ vài chuyện linh tinh. Thư Cẩm lại chủ động nhắc đến mấy chuyện công việc nhưng Thịnh Phương Đình gạt đi: “Nửa đêm nửa hôm, có thể đừng nói chuyện công việc được không?”

Nói chuyện khác, cũng chẳng có gì đáng nói. Thư Cẩm không muốn nhắc nhiều về Nhiếp Vũ Thịnh với anh, Thịnh Phương Đình cũng không nhắc.

Đột nhiên Thư Cẩm hỏi: “Tại sao?”

Thịnh Phương Đình ngẩng lên nhìn cô, bình thản hỏi lại: “Cái gì tại sao?”

“Ban đầu tại sao bắt tôi phải làm bạn với anh ta?”

“Hai người vốn là bạn rồi, không phải sao?”

“Tại sao anh lại có hứng thú với Nhiếp Đông Viễn như vậy? Lúc nào cũng thu thập tin tức về ông ta.”

“Tôi có tham vọng, cô cũng biết đấy. Tôi cần cơ hội, mà cơ hội chỉ đến với những người đã chuẩn bị sẵn sàng mà thôi.”

Thư Cẩm chăm chú nhìn anh, hỏi: “Anh không thể nói thật với tôi sao?”

“Những lời tôi nói đều là thật.” Thịnh Phương Đình nói, “Tôi muốn có vị trí trọng yếu trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, nhưng trong ngành này lại có quá nhiều doanh nghiệp gia đình, nếu không biết người biết ta, tôi tuyệt đối không thể vươn lên cao được. Tôi có hứng thú với Nhiếp Đông Viễn vì trường hợp của ông ta rất đặc thù. Nhiếp Vũ Thịnh không muốn kế thừa sản nghiệp, nên Nhiếp Đông Viễn sẽ phải tuyển CEO để chia sẻ bớt gánh nặng. Tôi muốn tiến vào đầu não của Đông Viễn, ở đó, tôi sẽ có không gian phát huy rộng hơn bất cứ công ty nào khác.”

Thư Cẩm nói: “Lý do này rất khó thuyết phục tôi.”

“Cô không muốn tin thì thôi.” Thịnh Phương Đình nói, “Tôi có chút khúc mắc với Nhiếp Đông Viễn nên bị kích thích bản tính hiếu thắng.”

“Anh có khúc mắc gì với Nhiếp Đông Viễn?”

“Cô biết đấy, tôi rất ghét Nhiếp Đông Viễn, thái độ làm người và cung cách hành xử của ông ta, tôi đều ghét. Nhưng không thể không thừa nhận ông ta đã rất thành công trong ngành này. Ai cũng nói Nhiếp Đông Viễn đã tạo ra kỳ tích không ai có thể lặp lại. Thiên thời, địa lợi, nhân hoà đã tạo nên Nhiếp Đông Viễn hiện nay.” Anh khẽ cười khẩy, “Kỳ tích... tôi muốn thử một lần xem kỳ tích có thể lặp lại không!”

Thư Cầm biết Thịnh Phương Đình lòng đầy dã tâm, nhưng cô cũng chẳng nói thêm gì, chỉ đưa mắt nhìn anh. Người đàn ông này là vậy, b có vẻ ôn hoà nho nhã, thực chất lại rất bá đạo, đầy tham vọng, hễ muốn thứ gì, nhất định sẽ không từ thủ đoạn đoạt lấy.

Thư Cầm tin rằng Thịnh Phương Đình chướng mắt với Nhiếp Đông Viễn, vì phong cách hành xử của ông ta rất giống anh, phàm những người quá bá đạo, hẳn không thể cùng tồn tại với nhau được.

Cô nói: “Anh không hợp vào làm trong Đông Viễn đâu. Nhiếp Đông Viễn sẽ không chấp nhận cấp dưới như anh.”

Thịnh Phương Đình nhếch môi cười: “Đúng vậy, vì thế tôi đang đợi cơ hội.”

Ăn hết bát cháo cũng đã tang tảng sáng, khi bọn họ rời khỏi quán, lại có vài người sành ăn đến mua cháo, xem ra quán kinh doanh rất phát đạt. Thịnh Phương Đình vẫn chưa tận hứng, thuận miệng nói: “Quán này gần nhà như vậy mà tôi lại không biết.”

Thư Cầm gắng xóc lại tinh thần, nói: “Quanh khu này nhiều quán ngon lắm. Ngoài quán cháo này còn có quán đồ ăn Hồ Nam, nhưng anh không được ăn cay. Rồi tôi sẽ vẽ cho anh cái bản đồ, trong mấy cây số quanh nhà anh có rất nhiều quán đáng để ăn.”

“Cám ơn!” Thịnh Phương Đình cười, họ đã đi đến bên người, anh vẫy cho cô một chiếc taxi. Thư Cầm vốn bị viêm mũi dị ứng, gió lạnh thổi qua khiến cô không kìm được hắt hơi mấy cái, Thịnh Phương Đình liền nhanh

nhện cởi áo vest choàng lên vai cô. Thư Cẩm ngại ngùng cảm ơn: “Tôi không sao, anh mới ra viện, đừng để bị lạnh.”

Thịnh Phương Đình nửa đùa nửa thật: “Tuy tôi mới ra viện nhưng cô lại vừa thất tình, tôi nên chăm sóc cô chứ.”

Không hiểu tại sao, Thư Cẩm cảm thấy câu nói này hơi chói tai. Thịnh Phương Đình lại cười: “Xin lỗi, tôi không nên nói như vậy. Nhưng cô biết đấy, đôi khi tôi cũng không tìm được đồ kị.”

Xe tới, anh mở cửa sau cho Thư Cẩm, cô lên xe, định trả áo cho anh, nào ngờ anh lại mở luôn cửa trước, ngồi vào ghế phụ lái, thản nhiên hỏi: “Về nhà cô trước nhé?”

Thư Cẩm nói: “Tự tôi gọi xe về là được rồi. Hôm nay anh vừa ra viện, về nghỉ ngơi sớm đi.”

“Mẹ tôi nói, nếu ở cùng phụ nữ quá mười giờ tối thì người đàn ông phải có trách nhiệm và nghĩa vụ đưa cô ấy về nhà, bằng không rất mất phong độ. Cô không định hại tôi mất phong độ đấy chứ?”

Thư Cẩm đành cười trừ rồi nói địa chỉ cho lái xe. Cũng may chỗ ở của cô không xa lắm, khi đến nơi Thịnh Phương Đình còn dặn cô lên tới nhà nhớ nhắn tin cho anh rồi mới bảo lái xe đi. Bước vào thang máy, Thư Cẩm mới sực nhớ ra mình vẫn khoác áo của anh, quên mất chưa trả.

Anh đã quen chăm sóc cô như vậy, hồi ở Mỹ, ban đầu cô cũng từng cảm động vì sự chăm sóc đó. Bao năm nay, tuy Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất phong độ, nhưng khi hai người bên nhau, chủ yếu vẫn là cô chăm sóc anh. Hơn nữa, vì công việc cạnh tranh ác liệt đã khiến tính cách cô càng ngày càng mạnh mẽ, căn bản không nghĩ mình cần được chăm sóc, thậm chí trong nhiều trường hợp cô còn mạnh mẽ hơn cả đàn ông. Nhưng đêm nay dường như đã quay lại tình cảnh hồi còn ở Mỹ, lúc nào cũng có người chăm sóc cô chu đáo. Thư Cẩm không biết cảm giác đó rốt cuộc là tốt hay xấu, cô chỉ

thấy lòng mình rối bời. Còn về chiếc áo của Thịnh Phương Đình, cô quyết định sẽ đem đi giặt khô rồi trả anh sau.

Hôm sau khi đi làm cô tiện thể đem áo ra hiệu giặt khô. Tiệm giặt khô của khu chung cư đã mở cửa từ tám giờ, khi nhận đồ, nhân viên tiệm kiểm tra túi áo theo thông lệ, nào ngờ lại tìm thấy ví tiền: “Ồ, ví tiền của chồng chị phải không? Quên bỏ ra này.”

Thư Cầm cũng không ngờ trong túi có ví tiền, cô nhận lấy mở ra xem, thấy bên trong ngoài tiền và thẻ tín dụng còn có một chiếc chìa khoá. Hình dáng của chiếc chìa khoá này rất quen thuộc, vừa nhìn qua, cô bỗng thấy lòng chua xót, nước mắt chỉ chực trào ra. Đó là chìa khoá cửa của ngôi nhà hồi trước, nói là nhà, thật ra là phòng thuê. Có điều, trong mắt đôi tình nhân trẻ vô tư vô lự thì đó quả thật là nơi ấm áp nhất, chứa đựng những kỷ ức ngọt ngào nhất. Không ngờ anh vẫn giữ đến tận bây giờ.

Thư Cầm ngẩn ngơ nhìn chiếc chìa khoá hồi lâu, mãi đến khi bắt gặp ánh mắt ngạc nhiên của nhân viên tiệm giặt khô, cô mới vội vàng gập chiếc ví lại cất vào túi, nhủ bụng đến công ty sẽ trả cho Thịnh Phương Đình.

Buổi sáng, tuy sắp vắng mặt, nhưng công ty đang tiến hành tập huấn cho nhân viên nên cô cũng rất bận, đến trưa mới có thời gian rảnh tìm Thịnh Phương Đình trả ví. Thư Cầm làm như không có chuyện gì, chỉ nói: “Ngại quá, tôi đem áo đi tiệm giặt khô, đến hiệu giặt khô mới phát hiện có ví tiền, đáng ra tối qua phải trả anh rồi.”

Thịnh Phương Đình cười: “Không sao, hôm qua muộn quá nên ngại không gọi cho cô, về nhà mới nhớ ví tiền bỏ trong túi áo vest, đành bảo lái xe đợi rồi lên nhà lấy tiền. Trí nhớ tôi dạo này chán thật, may mà không quên cả di động và chìa khoá, bằng không dù là sáng sớm cũng phải gọi điện làm phiền cô rồi.”

Khách khí đến xa lạ.

“Tôi phải xin lỗi mới đúng.” Thư Cầm nói, “Để tôi mời anh ăn trưa.”

Có vài điều cô hơi lưỡng lự không biết có nên hỏi hay không

Anh đồng ý ngay: “Được thôi.”

Hai người cùng ra quán gần công ty ăn cơm, vẫn là quán Đài Loan lần trước. Thư Cẩm gọi cơm với thịt kho, cô ăn mãi món này mà chưa chán.

Thịnh Phương Đình chợt nói: “Tôi biết làm món này.”

“Hả?” Thư Cẩm ngạc nhiên, trước đây khi hai người còn bên nhau đều là cô nấu cơm, cô không thể tưởng tượng được người lúc nào cũng ăn mặc chỉnh tề như Thịnh Phương Đình lại có thể xuống bếp. Thư Cẩm luôn nghĩ anh không biết nấu cơm, thường xuyên ăn ở ngoài, hơn nữa còn ăn uống thất thường nên mới bị xuất huyết dạ dày.

“Thật mà, mẹ tôi dạy. Bà không rành nấu nướng lắm nhưng vẫn dạy được tôi làm những món đơn giản như thịt kho. Một mình tôi về nước, bà luôn lo lắng tôi không có gì ăn...”

“Thịt kho nhìn có vẻ đơn giản, nhưng muốn làm cho ngon cũng khó đấy.”

Thịnh Phương Đình nói: “Tôi có bí quyết gia truyền. Lần sau có cơ hội tôi sẽ mời cô thưởng thức tay nghề.”

Thư Cẩm nhìn anh, không đồng ý, cũng chẳng từ chối.

Đang nói chuyện thì Thịnh Phương Đình có điện thoại. Anh liếc qua màn hình rồi nói: “Xin lỗi, tôi đi nghe điện thoại.” Dứt lời liền đứng dậy, ra khỏi quán ăn.

Trong điện thoại, giọng Đàm Tĩnh rất căng thẳng: “Luật sư Từ vừa nói chuyện với họ, thái độ của họ rất kiên quyết, nói điều kiện của chúng ta không có thành ý... tôi lo...”

“Cô đừng lo.” Thịnh Phương Đình nhẹ nhàng an ủi, “Đưa điện thoại cho luật sư Từ đi, tôi muốn nói chuyện.”

Luật sư Từ cầm máy, Thịnh Phương Đình hỏi vài câu, rồi cùng thảo luận về kế hoạch tiếp theo. Luật sư Từ nói: “À phải, hôm nay bệnh viện thông báo có thể làm phẫu thuật sớm, bác sĩ mổ chính là Phương Vịnh, Chủ nhiệm khoa Ngoại Tim mạch, Nhiếp Vũ Thịnh không tham gia mổ. Lát nữa Chủ nhiệm Phương sẽ đến nói chuyện với người nhà bệnh nhân, có lẽ Nhiếp Vũ Thịnh cũng có mặt.”

“Họ không đồng ý điều kiện thì cứ hoãn mổ đi.” Thịnh Phương Đình nói, “Anh đưa máy cho Đàm Tĩnh, để tôi khuyên cô ấy.”

Đàm Tĩnh nghe Thịnh Phương Đình muốn mình từ chối ký giấy đồng ý phẫu thuật, liền cự tuyệt ngay: “Không được, đã kéo dài đến tận bây giờ, không thể kéo dài thêm nữa, tôi không thể lấy tính mạng của con ra mạo hiểm được.”

“Đàm Tĩnh, trong đàm phán, ai không nhẫn nhịn được thì người đó sẽ thua. Cô lo lắng nhưng Nhiếp Vũ Thịnh còn lo hơn. Anh ta là bác sĩ, anh ta biết rõ hơn cô về hậu quả khi trì hoãn phẫu thuật, vì thế anh ta sẽ không kiên trì được. Chỉ cần nhà họ Nhiếp thoả hiệp thì cô sẽ giành được quyền giám hộ. Không phải cô muốn giữ con ở bên mình sao? Nếu phẫu thuật ngay lúc này, sau đó nhà họ Nhiếp sẽ giấu đứa trẻ đi, cô làm thế nào? Kiện họ à? Kiện đến vài năm cũng chưa chắc đã có kết quả. Cứ cho là cô thắng, nhưng họ không giao con cho cô thì cô làm gì được? Nhà họ Nhiếp có tiền có thế, trên cả nước này chỗ nào cũng có nhà của họ, tìm bừa một nơi giấu đứa trẻ đi thì cả đời cô cũng không tìm được.”

“Tôi không thể để con mạo hiểm như vậy...”

“Cô bình tĩnh nghĩ lại xem, đây là cách duy nhất có hiệu quả để không chế nhà họ Nhiếp trong lúc này. Phẫu thuật sớm một ngày có lẽ sẽ bớt rủi ro, nhưng giờ cháu bé đang trong bệnh viện, muộn một ngày cũng không nguy hiểm đến tính mạng. Nhưng thời gian làm phẫu thuật lại vô cùng quan trọng với cô, cô không đồng ý mổ thì họ cũng không còn cách nào, đành chấp nhận điều kiện của cô thôi.”

“Tôi không làm được.”

“Cô là một người mẹ, vì con, cô phải làm được!” Giọng Thịnh Phương Đình điềm tĩnh đến nghiêm nghị, “Cô muốn mất con thì bây giờ cứ ký giấy, còn muốn con ở bên mình thì hãy bảo Nhiếp Vũ Thịnh, trừ phi nhà họ Nhiếp đồng ý điều kiện của cô, nếu không cô sẽ không ký.”

“Tôi không làm được...”

“Cô thử nghĩ đến Nhiếp Đông Viễn đi, cô định cứ thế bỏ qua cho ông ta sao? Ông ta là người hại chết cha cô, hại chết mẹ cô. Giờ cô cứ để ông ta được như ý, cướp con của cô đi mà không phải trả bất cứ cái giá nào ư?”

“Chuyện này không liên quan đến việc phẫu thuật của con tôi...”

“Nếu nhà họ Nhiếp không nể nang thằng bé, giờ cô đồng ý phẫu thuật, sau này dù cô giành được quyền giám hộ, họ cũng sẽ không dễ dàng chịu nộp phí nuôi dưỡng. Nếu bọn họ thật sự coi trọng đứa trẻ này, xem nó là cốt nhục thì bất kể cô đưa ra điều kiện gì về kinh tế họ cũng sẽ mau mắn đáp ứng ngay, để cô đồng ý ký giấy phẫu thuật càng nhanh càng tốt. Có rất nhiều thứ không thể mua được bằng tiền, đạo lý này cô hiểu, Nhiếp Đông Viễn cũng hiểu.”

Đàm Tĩnh nắc lên ghen ngào: “Bình Bình đã phải chịu khổ nhiều quá rồi...”

“Vì thế sau này cô không được để nó chịu khổ thêm nữa, phải giành mọi thứ tốt nhất cho nó. Đừng khóc, cũng đừng làm loạn lên. Thế này đi, cô cho đối phương hai mươi tư giờ, nếu họ đồng ý điều kiện thì cô ký giấy, nếu không, cô lập tức chuyển viện ngay. Tôi hứa nhất định sẽ tìm giúp cô một bệnh viện tốt nhất để mổ cho cháu.”

Đàm Tĩnh bán tín bán nghi hỏi: “Như vậy có được không?”

“Đương nhiên cô không được nói nếu họ không đồng ý thì cô sẽ chuyển viện cho con. Thôi, cô đưa máy cho luật sư Từ, để tôi bảo anh ấy đi nói với

họ.”

Đàm Tĩnh đưa máy cho luật sư Từ, anh ta nói chuyện với Thịnh Phương Đình một lúc, rồi tắt máy bảo Đàm Tĩnh: “Chị Tôn, việc này cứ để tôi ra mặt, chị đừng nói gì cả, nếu người nhà họ Nhiếp hoặc luật sư của họ đến tìm, chị cũng đừng nói chuyện. Chị cứ yên tâm, chúng ta sẽ không làm lỡ việc điều trị của cháu đầu, chỉ là đang nghĩ cách để đòi quyền lợi nhiều nhất cho chị và cháu thôi.”

Đàm Tĩnh nói: “Tôi không cần quyền lợi gì cả...”

“Quyền giám hộ là quyền lợi chính yếu nhất.” Luật sư Từ an ủi cô, “Mọi việc chúng ta làm hiện nay đều là để giữ con lại bên chị. Tôi biết chị không cần bồi thường về mặt kinh tế, nhưng chúng ta cần để nhà họ Nhiếp nhận thức được cái giá đắt đỏ phải trả, như vậy họ mới từ bỏ quyền giám hộ.”

Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn không thể ngờ Đàm Tĩnh lại thông báo cho luật sư, cô không đồng ý làm phẫu thuật ngay, trừ phi nhà họ Nhiếp từ bỏ quyền giám hộ, đền bù một số tiền nuôi dưỡng kéch sù cùng quyền sở hữu cổ phần.

Khi biết tin này, Nhiếp Vũ Thịnh hoàn toàn sững sờ, còn Nhiếp Đông Viễn thì bưng bưng lửa giận, đã lâu lắm rồi, không kẻ nào dám uy hiếp ông như vậy. Nhiếp Đông Viễn chỉ cười khẩy: “Năm đó tưởng cô ta chỉ là con nha đầu miệng còn hôi sữa, không ngờ giờ đã thành con sư tử tham lam rồi.”

“Đây không phải ý của Đàm Tĩnh.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Cô ấy không phải hạng người như vậy.”

“Rốt cuộc đến lúc nào anh mới chịu nhận ra bộ mặt thật của con đàn bà đó hả? Ban đầu mở mồm là đòi anh một triệu, tôi còn nghĩ, được, một triệu, tôi trả, vì cô ta ngậm đắng nuốt cay sinh thằng bé ra, còn nuôi lớn đến ngần này. Nhưng anh nhìn xem, cô ta nói không giữ lời, còn đòi ra giá trên trời,

lòng tham vô đáy. Trong mắt cô ta, thằng bé là cái gì? Chỉ là công cụ để tống tiền chúng ta mà thôi!”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy cả thân thể lẫn tinh thần đều kiệt quệ, anh nói: “Thôi bố ạ, có lẽ Đàm Tĩnh muốn chúng ta từ bỏ quyền giám hộ. Con đi nói chuyện với cô ấy vậy, con quyền giám hộ nữa, mau mau làm phẫu thuật cho thằng bé.”

“Vớ vẩn! Cô ta tưởng nắm thằng bé trong tay là có quyền mặc cả với chúng ta sao? Anh không cần quyền giám hộ, thì cháu tôi làm sao? Chẳng phải lần trước anh bảo tôi rằng cô ta nói không cần quyền giám hộ, chỉ cần chúng ta đưa tiền sao? Cháu tôi rơi vào tay loại người như cô ta, làm sao sống yên ổn được? Nó theo cô ta chịu khổ bao năm như vậy mà giờ còn bị mẹ đẻ biến thành cây hái tiền. Cô ta không đồng ý phẫu thuật thì tôi không để yên đâu!”

“Bố...”

“Gọi luật sư đi, tôi trả năm triệu, mặc kệ cô ta có cần không. Không được nữa thì tự tôi ký tên đồng ý phẫu thuật!”

“Bố, làm vậy không đúng quy định của bệnh viện... Bố hay con ký đều vô ích thôi...”

“Vậy thì chuyển viện! Chuyển đến Hồng Kông phẫu thuật là xong! Máy bay đâu? Anh mau gọi cho thư ký Trương chuẩn bị máy bay!”

“Tình hình hiện nay của thằng bé không thể chịu đựng chuyến bay dài.” Nhiếp Vũ Thịnh gần như muốn nổ tung, “Để con đi nói chuyện với Đàm Tĩnh, cô ấy không phải người không hiểu đạo lý. Thằng bé đối với cô ấy còn quan trọng hơn tính mạng, vì nó việc gì cô ấy cũng có thể làm, con không tin cô ấy vì chuyện tiền nong mà không đồng ý phẫu thuật.”

“Anh muốn đâm đầu vào tường thì đi đi.” Ông Nhiếp Đông Viễn kết luận, “Đàm Tĩnh sẽ không gặp anh đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không tin lời bố, anh đến phòng bệnh nhưng quả thật bị luật sư chặn lại, anh ta nhỏ nhẹ nói: “Xin lỗi anh Nhiếp, đương sự của tôi không muốn gặp anh, mong anh đừng làm phiền cô ấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thực không thể ngờ sự việc lại diễn ra hết như lời bố mình, anh gọi cho Đàm Tĩnh thấy tắt máy. Đang lúc bế tắc thì Chủ nhiệm Phương biết chuyện người nhà bệnh nhân không chịu ký giấy phẫu thuật, bèn cho người đi tìm Nhiếp Vũ Thịnh tới. Ông còn thận trọng đóng cửa văn phòng lại rồi mới hỏi: “Chuyện gì vậy? Sao đột nhiên mẹ thằng bé lại không đồng ý mổ?”

“Cô ấy đang đàm phán với bố cháu... yêu cầu ông ấy đồng ý một số điều kiện về vật chất...”

Chủ nhiệm Phương nghe vậy liền nổi giận, suýt nữa buột miệng chửi um lên: “Có người mẹ như vậy sao? Kéo dài thời gian thì có gì tốt cho thằng bé? Tôi không mổ nữa! Cô ta muốn kéo dài thì kéo. Rõ ràng cô ta không coi thằng bé là cốt nhục của mình, đúng là vô nhân tính mà!”

Nhiếp Vũ Thịnh đau khổ vạn phần, anh không muốn tin lại làm vậy, bèn giải thích: “Cô ấy không phải loại người đó, lần này không biết ai đã thay cô ấy đưa ra chủ ý này, nếu là cô ấy, chắc chắn sẽ không làm vậy. Hơn nữa cô ấy cũng không biết tìm luật sư...”

“Biết người biết mặt khó biết lòng... Nhiếp Vũ Thịnh ơi Nhiếp Vũ Thịnh, cậu nói xem mắt nhìn người của mình thế nào mà lại có con với loại người như thế...”

Nhìn bộ dạng đau khổ của Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương cũng không nở xát muối thêm vào vết thương anh nữa, đành thở dài: “Nếu cô ta chỉ cần tiền thì miễn là không quá đáng, cứ đưa tiền là xong, chữa bệnh cho thằng bé quan trọng hơn. Loại người như thế thật không xứng làm mẹ.”

“Cô ấy không chỉ cần tiền, cô ấy còn đòi một số cổ phần của công ty bố cháu dưới tên thằng bé. Như vậy trước khi nó thành niên, nếu cô ấy là

người giám hộ...”

“Ồ, bực mình thật, loại phụ nữ gì thế này, điều kiện như vậy cũng nghĩ ra được. Cậu mau nghĩ cách đi. Ôi, cậu toàn vướng vào những việc đầu đầu ấy, tôi nghe thôi mà đã... Cậu bàn bạc với bố cậu đi, loại người như thế lòng tham vô đáy, thật là...” Tuy đang giận dữ nhưng trước mặt Nhiếp Vũ Thịnh, Chủ nhiệm Phương cũng không tiện dùng những từ quá khó nghe để nói về Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh hiểu, nên trong lòng lại càng buồn hơn. Anh tin tất cả đều không phải chủ ý của Đàm Tĩnh, có điều cô cứ dồn ép từng bước khiến anh không sao thở nổi. Đàm Tĩnh chỉ hạn cho hai mươi tư tiếng, đối với anh, đó chính là một quả bom hẹn giờ hai mươi tư tiếng, mỗi giây mỗi phút trôi qua đều khiến anh thót cả tim.

Anh quay lại phòng ông Nhiếp Đông Viễn, đúng lúc luật sư đang báo cáo lại với ông tình hình mới nhất, bên Đàm Tĩnh đang chuẩn bị xe, xem ra định chuyển viện.

“Thương lượng được thì làm phẫu thuật, nếu không được, cô ta liền giấu thằng bé đi.” Trong một khoảnh khắc, dường như tất cả vẻ già nua của Nhiếp Đông Viễn đều lộ cả ra ngoài, ông mệt mỏi nói, “Kẻ đứng đằng sau cô ta cũng thật cao minh! Biết điểm yếu của chúng ta nên chiêu nào cũng nhằm vào đó. Chuyện này một mình Đàm Tĩnh không thể nghĩ ra được, thêm cả tay luật sư kia nữa, anh đi tìm hiểu xem làm sao hẳn biết Đàm Tĩnh? Còn nữa, sao đột nhiên cô ta lại có tiền mời luật sư?”

Luật sư Kiều, cố vấn pháp luật của Tập đoàn Đông Viễn cười đáp: “Chắc ngài không biết, khi có vụ kiện phân chia tài sản lớn, luật sư có thể miễn chi phí ban đầu. Chỉ cần thắng kiện, hoặc hoà giải bên ngoài tòa án thành công, căn cứ theo phần tài sản đương sự được chia, luật sư sẽ được nhận ngay phí luật sư với tỉ lệ rất cao, thường cũng phải 30%, thậm chí đến 50%. Món tiền bồi thường và cổ phần mà hiện giờ đối phương yêu cầu đã là một con số rất lớn rồi, chỉ cần cãi thắng hoặc hoà giải được vụ kiện này, luật sư có thể cầm vài chục triệu rồi, chút chi phí ban đầu kia có đáng gì?”

Ông Nhiếp Đông Viễn cười: “Thì ra trong ngành các ông cũng thật nhiều trò.”

Luật sư Kiều làm cố vấn pháp luật cho Tập đoàn Đông Viễn đã nhiều năm, quan hệ với Nhiếp Đông Viễn cũng khá thân thiết, chỉ cười cười, nói nửa đùa nửa thật: “Không phải là ngành này của chúng tôi lắm mảnh khoé, mà là danh tiếng của ngài quá nổi đấy thôi. Đông Viễn là công ty đã niêm yết trên sàn cổ phiếu, ngài lại là doanh nhân nổi tiếng, luật sư chỉ cần nghe nói thân chủ muốn kiện ngài đòi tài sản, chắc hẳn món tiền ấy không thể nhỏ, đương nhiên sẽ vui vẻ thử thôi.”

Nhiếp Đông Viễn lại cười: “VẬY ông nói xem chúng ta nên đối phó thế nào?”

“Thượng, trung, hạ sách, phải xem ngài muốn dùng sách lược nào.”

“Ồ, ông nói tôi nghe xem.”

“Thượng sách là ‘tráng sĩ cắt tay’^[1], chỗ dựa của đối phương là thằng bé, hễ ngài tỏ vẻ không hứng thú với nó, tự nhiên đối phương sẽ mất chỗ dựa. Một khi mất chỗ dựa thì chẳng cần đàm phán chuyện tài sản gì đó nữa. Ngài cho thấy mình không cần quyền giám hộ, như vậy mọi suy tính của đối phương sẽ thành ra vô ích.”

[1] Thành ngữ nói đến các tráng sĩ khi bị rắn cắn vào cổ tay thì phải chặt đứt đi để ngăn chặn nọc độc lan ra toàn thân, là phép ẩn dụ ý chỉ hành động dứt khoát, không do dự.

“Trung sách thì sao?”

“Trung sách là áp dụng cả biện pháp cứng rắn và mềm dẻo. Trước tiên dùng kế hoãn binh, đáp ứng một phần điều kiện của đối phương. Quan trọng là không cho quyền sở hữu cổ phần mà đưa tiền trước, nhiều một chút cũng không sao, để đối phương đồng ý cho thằng bé phẫu thuật. Trung sách này chính là cò kè mặc cả, cô ta đòi giá trên trời thì chúng ta trả giá dưới đất, có lẽ sẽ kéo dài một hai ngày, đối phương cũng có thể sẽ giở trò.”

“Thế hạ sách là gì?”

“Vừa đàm phán vừa nghĩ cách làm phẫu thuật. Thẻ chế của bệnh viện cũng được nói lỏng bớt rồi, không thẻ nào thấy chết không cứu.”

Nhiếp Đông Viễn quay lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi: “Thế nào, ba kế của luật sư Kiều, anh muốn dùng cái nào?”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, Nhiếp Đông Viễn quay sang bảo luật sư Kiều: “Chịu rồi, con trai tôi phải cái mềm lòng. Trông chờ vào nó thì cả đời chỉ tổ bị người ta chén sạch cả thịt lẫn xương thôi. Ông nói xem sau này Đông Viễn của chúng ta phải làm sao đây... Tôi lại bệnh tật thế này, đến khi nhắm mắt liệu nó có gánh vác nổi không?”

Luật sư Kiều an ủi: “Ngài lo xa quá, đó không biết là chuyện của bao nhiêu năm sau. Tiểu Nhiếp còn trẻ, thiếu từng trải, cứ trải nghiệm nhiều, đối mặt với nhiều sóng gió tự nhiên sẽ ổn thoả thôi.”

“Một người phụ nữ cũng không giải quyết xong, còn trông chờ gì nó thừa kế Đông Viễn? Thôi vậy.”

Đến nước này thì Nhiếp Vũ Thịnh không thể không lên tiếng: “Bố, con không có hứng thú với Đông Viễn. Bố cũng từng nói sẽ không ép buộc con phải gánh vác công việc của bố kia mà.”

“Thế thì tôi giao Đông Viễn cho ai? Anh nói xem, tôi có thể giao cho ai đây?”

“Bố, tức giận không tốt cho sức khoẻ, hơn nữa con cũng không muốn chọc bố giận.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Bố muốn giao Đông Viễn cho ai thì giao.”

Thấy hai cha con bỗng trở nên căng thẳng với nhau, luật sư Kiều vội giảng hoà: “Thanh niên bây giờ toàn vậy, con gái tôi năm nay mới học cấp ba mà đã nói sau này lên đại học không muốn học Luật. Mỗi thế hệ đều có cách nghĩ riêng, Tiểu Nhiếp làm ở bệnh viện cũng rất tốt. Tôi nghe nói mọi

người đều khen bác sĩ Nhiếp ở khoa Ngoại Tim mạch là có tiền đồ nhất, có thể thấy Tiểu Nhiếp rất có tiếng tăm bên ngoài.” Rồi ông nói với Nhiếp Vũ Thịnh, “Tiểu Nhiếp nghĩ xem vụ này chúng ta nên làm thế nào. Giờ đối phương cho chúng ta hai mươi tư tiếng, rõ ràng là ‘bắt thiên tử để lệnh chư hầu’. Hiện nay thằng bé đang trong tay cô ta, điều kiện đưa ra lại quá quắt như thế, tuyệt đối không được đồng ý.”

“Cả ba kế sách đều không dùng.” Nhiếp Đông Viễn cười khẩy, “Nói với cô ta rằng, tôi chấp nhận mọi điều kiện, lập tức viết giấy chuyển nhượng cổ phần, còn quyền giám hộ thì để sau khi phẫu thuật xong rồi nói. Cô ta trăm mưu ngàn kế, tôi sẽ khiến cô ta thất bại. Tưởng cổ phần đứng tên thằng bé là cô ta sẽ thành người giám hộ sao? Vụ kiện đòi quyền giám hộ chưa chắc cô ta đã thắng kia mà. Cổ phần đứng tên cháu tôi cũng chẳng khác gì dưới tên tôi hết.”

“Được.” Luật sư Kiều ra ngoài gọi cho luật sư đối phương. Ông Nhiếp Đông Viễn bảo con trai: “Việc này anh không cần quan tâm nữa, nhưng anh phải đảm bảo một việc, thằng bé bắt buộc phải được phẫu thuật ở bệnh viện này.”

“Bố muốn làm gì?”

“Khoa Tim bệnh viện này tốt nhất cả nước, Chủ nhiệm Phương của các anh là một trong bác sĩ khoa Tim uy tín nhất, bố hy vọng vẫn là ông ấy mổ cho thằng bé. Anh tưởng bố muốn làm gì? Anh nghĩ bố tởm tộ vậy sao? Bố chỉ sợ Đàm Tĩnh lại trở mặt, đưa thằng bé đi mất tăm mất tích thì anh đi đâu tìm chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, vừa rồi quả thực anh tưởng bố mình sẽ ngấm ngấm ra tay làm điều gì đó. Những người gây dựng sự nghiệp từ hai bàn tay trắng ít nhiều đều có chút tự phụ, cảm thấy luôn lách bên lề pháp luật là một loại năng lực chứ không phải một hành vi phạm pháp.

Sau khi nhận được điện thoại của luật sư, Đàm Tĩnh không khỏi thờ phào. Tuy làm theo lời Thịnh Phương Đình, nhưng trong lòng cô không hề

muốn như vậy chút nào. Khi biết nhà họ Nhiếp đồng ý mọi điều kiện bồi thường, tâm trạng cô rất phức tạp. Lấy ca mổ ra ép nhà họ Nhiếp đã là vượt quá giới hạn đạo đức của cô, nhưng kết quả nhận được lại hết sức bất ngờ, Nhiếp Đông Viễn thà chấp nhận điều kiện quá quắt như vậy cũng không muốn từ bỏ quyền giám hộ.

Luật sư đàm phán với luật sư, đôi bên đều không nhún nhường nửa bước, tranh cãi từng điều khoản một trong bản thoả thuận, đặc biệt là việc đàm phán quyền giám hộ sau ca phẫu thuật, luật sư Từ kiên quyết không nhượng bộ, nhất định muốn nhà họ Nhiếp từ bỏ quyền giám hộ. Lúc này Tôn Bình đã được chuyển tới phòng VIP, các luật sư lại tranh cãi gay gắt ngay tại gian phòng khách phía ngoài. Đàm Tĩnh ở bên trong nghe loáng thoáng câu được câu chăng, chỉ cảm thấy lòng dạ rối bời. Cuối cùng luật sư Từ còn liên lạc với Thịnh Phương Đình mấy lần liền, thấy thời gian càng lúc càng muộn, Đàm Tĩnh không kịp được gọi thẳng cho Thịnh Phương Đình: “Hay cứ để Bình Bình làm phẫu thuật trước đi, nhà họ Nhiếp đã đồng ý bồi thường tất cả rồi...”

“Họ đồng ý bồi thường toàn bộ chỉ vì họ biết có khả năng thắng kiện, giành được quyền giám hộ. Nếu họ thắng thì số cổ phần đứng tên cháu bé vẫn là của Nhiếp Đông Viễn, chẳng có gì khác biệt cả.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhiếp Đông Viễn là kẻ giao hoạt, chắc chắn ông ta đồng ý dễ dàng như vậy là vì biết cô sẽ mềm lòng, đồng ý cho làm phẫu thuật.”

“Giám đốc Thịnh, tôi không cần tiền. Tôi không muốn Bình Bình phải chịu khổ thêm nữa...” Đàm Tĩnh nói, “Giám đốc Thịnh, tôi rất cảm ơn anh đã giúp tôi một việc lớn như vậy. Nhưng có lẽ anh không hiểu, bất luận thế nào tôi cũng không muốn trả giá bằng việc làm hại con. Có lẽ anh đã nghe một câu chuyện cổ, có hai người phụ nữ đều nói đứa trẻ là con mình, quan huyện bèn bảo mỗi người cầm một tay đứa trẻ mà kéo, ai kéo được con về phía mình thì là của người đó. Kết quả hai người phụ nữ cùng kéo khiến đứa trẻ đau quá khóc oà lên, người thả tay đứa trẻ ra trước chính là mẹ đẻ. Chỉ có mẹ đẻ mới xót con, không nỡ để con đau đớn.”

Thịnh Phương Đình trầm ngâm một chút, nói: “Thôi được, cô cứ ký thoả thuận đi, để thằng bé làm phẫu thuật trước. Vụ quyền giám hộ chưa chắc chúng ta đã thua.”

Anh ngắt máy, rồi trầm tư hồi lâu.

Hiệp đầu tiên, bề ngoài có vẻ như Đàm Tĩnh tạm thời giành thắng lợi nhưng cô không thể nào vui được. Dưới sự giúp đỡ của luật sư, cô chỉ ký một bản thoả thuận bồi thường rồi nhanh chóng nói với bệnh viện đồng ý phẫu thuật.

Sắp đến giờ tan sở, Chủ nhiệm Phương giận dữ không muốn thực hiện ca mổ này. Cuối cùng vẫn là Nhiếp Vũ Thịnh đến văn phòng chủ nhiệm, anh không nói gì, chỉ đứng đó đau đáu nhìn ông đầy mong đợi. Thấy thế, Chủ nhiệm Phương không khỏi thở dài: “Đều tại tôi chiều hư cậu rồi!” Tuy không biết phải làm sao với cậu học trò này nhưng ông cũng chẳng vui vẻ gì, “Tự cậu đi nói chuyện với người nhà bệnh nhân đi, ký xong giấy thì mang cho tôi, tôi nhất định không gặp cô ta đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh không dám phản bác lại câu nào, đành liêu mình đi gặp Đàm Tĩnh. May sao lần này cô không từ chối, chỉ là vẫn có mặt luật sư ở đó.

Đã gần hai ngày nay anh chưa gặp Tôn Bình, vừa thấy anh bước vào phòng bệnh, Tôn Bình liền cười ngượng nghịu, rồi giấu mặt ra sau lưng Đàm Tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy mình đã hồn bay phách lạc, trước đây ngày nào anh cũng nói chuyện với người nhà bệnh nhân, có kỹ xảo, lại có kinh nghiệm, vậy mà hôm nay anh lại khiến cuộc nói chuyện rối như một mớ bòng bong. Nhiếp Vũ Thịnh chỉ đọc giấy đồng ý phẫu thuật và gây mê cho Đàm Tĩnh nghe một cách đơn điệu, những điều khoản đã thuộc nằm lòng, cũng bị anh đọc lên bằng giọng đều đều tẻ ngắt.

Cũng may Đàm Tĩnh không nói gì, thậm chí chẳng cần vặn một từ chuyên ngành nào, hoàn toàn trái ngược với lần nói chuyện trước về

chương trình CM. Lần đó cô hỏi rất nhiều, rất tỉ mỉ, chỉ sợ bỏ sót một chi tiết nào đó. Vậy mà lần này cô chỉ hỏi một câu: “Bác sĩ Nhiếp, ca mổ này do anh thực hiện sao?”

“Không, tôi không làm được.” Nhiếp Vũ Thịnh chua chát nói, “Thầy tôi sẽ mổ, chính là Chủ nhiệm Phương. Cô yên tâm, ông ấy là bác sĩ uy tín nhất trong cả nước, nhân vật hàng đầu của khoa Ngoại Tim mạch, chẳng có ai đứng mổ chính tốt hơn ông ấy đâu.”

Đàm Tĩnh khẽ gật đầu, nói: “Cảm ơn.”

Hai chữ này tựa lưỡi dao cắt vào ngực Nhiếp Vũ Thịnh. Anh thấy vô cùng đau đớn, đành quay mặt đi. Tôn Bình thò đầu ra từ sau lưng Đàm Tĩnh, mím chặt môi, rồi chột nho với anh. Nụ cười ấy khiến sống mũi anh cay cay, cổ họng như bị thứ gì đó lèn chặt, khó chịu đến cực điểm.

“Tôi có thể nói chuyện với Bình Bình vài câu không?”

Đàm Tĩnh không nói gì, ngẩng lên nhìn luật sư. Anh ta rất biết điều: “Tôi ra ngoài hút thuốc.”

Đàm Tĩnh đứng dậy bước đến cạnh cửa sổ, Nhiếp Vũ Thịnh tiến lại bên giường bệnh. Có lẽ vì thiếu dinh dưỡng nên tóc Tôn Bình lơ thơ, răng thay mãi không mọc được cái mới, khi cười, hai hàm răng trắng đều như những hạt gạo nếp lại bị khuyết mất một chỗ. Bù lại, cặp mắt Tôn Bình đen láy trong veo, phản chiếu được cả hình ảnh người đối diện. Nhiếp Vũ Thịnh nhìn con, chẳng biết nên nói gì, chỉ vô thức nắm chặt lấy thanh chắn giường. Tôn Bình vốn rất sợ anh, nhưng lần này gặp anh có vẻ lại rất vui, còn lôi một món đồ chơi ra khoe: “Siêu nhân này, chơi thích lắm! Ông của Phong Phong tặng cháu đây!” Từ nhỏ đến giờ, đến đồ chơi bình thường Bình Bình cũng hiếm khi có, đừng nói đến loại đồ chơi siêu nhân cao cấp như vậy. Hôm đó, trong phòng Vui chơi, sau khi được ông Nhiếp Đông Viễn cho món đồ chơi này, dù sao cũng vẫn là trẻ con, Bình Bình lập tức thấy ông Phong Phong là người tốt nhất, rộng rãi nhất thế giới. Hơn nữa lúc đó bé nghe Nhiếp Vũ Thịnh gọi Nhiếp Đông Viễn là bố, biết anh là con của

ông Phong Phong, nên ấn tượng về anh cũng tốt hơn. Hôm nay gặp lại, Bình Bình rất vui, còn hào hứng làm quen với anh: “Chú à, chú là con của ông Phong Phong, vậy thì chú là bố của Phong Phong đúng không? Phong Phong sướng thật đấy, bố là bác sĩ, ông lại mua nhiều đồ chơi thế này, không chỉ cho bạn ấy chơi mà còn tặng cho cả bạn của bạn ấy nữa... Phong Phong sướng thật đấy! Cháu không có ông...”

Bình Bình ngập ngừng một chút, hoang mang hỏi nhỏ: “Sao chú lại khóc?”

Đàm Tĩnh không hề quay đầu lại, bên ngoài trời đã tối, tòa nhà đối diện lần lượt sáng đèn, xe cộ ngược xuôi nườm nượp trên con đường phía xa, trông như một dòng sông ánh sáng. Trong phòng bệnh chỉ bật một ngọn đèn ở đầu giường, hắt bóng cô lên tấm kính cửa sổ, nước mắt đã lăn dài trên má từ lâu. Nhiều lúc cô cảm thấy không thể chịu nổi nữa, xưa nay cô chưa bao giờ nghĩ mình kiên cường, chỉ là bị cuộc sống giày vò đến chai lì mà thôi. Mỗi lần tuyệt vọng, vì đôi mắt của con, vì tiếng nói của con, vì tiếng con gọi “mẹ”, mà hết lần này sang lần khác, cô đều vùng vẫy đứng lên. Dần dà cô trở nên rất hiếm khi khóc, khóc lóc có ích gì chứ? Có kiếm tiền được không? Có chữa được bệnh cho con không?

Có điều hôm nay cô đã thả lỏng bản thân, vì không muốn quay lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh. Qua tấm kính cửa sổ, cô thấy anh đang ôm con khóc như một đứa trẻ. Anh chưa từng khóc trước mặt cô. Dù là năm đó, khi cô muốn bỏ đi, anh cũng chỉ đỏ mắt lên, liên tục hỏi,

Tại sao?

Tại sao số phận lại trêu đùa con người như vậy? Tại sao câu chuyện hồi xưa lại như một cơn ác mộng? Tại sao cô không được phép yêu người mà cô yêu?

Thật tàn nhẫn!

Thật bất công!

Nhiếp Vũ Thịnh vùi mặt vào áo con, bộ quần áo bệnh nhân toả ra mùi thuốc khử trùng quen thuộc, nước mắt chảy đầm áo khiến mắt anh cay xè, nước mắt âm thầm thấm vào lớp vải. Tôn Bình không nói gì, chỉ mở tròn mắt nhìn anh, đôi tay nhỏ ôm chặt lấy anh. Anh biết mình đã khiến con sợ, chỉ là anh không kìm chế được. Tôn Bình bối rối một lát, cuối cùng học theo người lớn, khẽ vỗ lưng Nhiếp Vũ Thịnh, nhỏ giọng: “Chú đừng khóc mà...”

Toàn thân anh run rẩy, dùng hết sức mới ngẩng được đầu lên, qua màn nước mắt, anh nhìn thấy ánh mắt lo lắng của con nhưng chẳng nói được lời nào. Anh ôm con vào lòng, lo sợ ôm chặt quá con sẽ ngạt thở, vì tim của bé không tốt. Một lúc sau Nhiếp Vũ Thịnh mới buông tay, cúi xuống nhìn con, không biết phải làm sao. Anh vừa cúi đầu, nước mắt đã lại rơi xuống, Tôn Bình rút rè giơ tay vuốt gương mặt ướt đầm của anh. Nhiếp Vũ Thịnh gắng hết sức mới nhếch được khoé môi, nặn ra một nụ cười gượng gạo, hỏi: “Mai Bình Bình làm phẫu thuật rồi, có sợ không?”

“Không ạ! Phẫu thuật xong cháu sẽ có một trái tim khoẻ mạnh, có thể được mẹ đưa đến công viên chơi cầu trượt.”

“Chú cũng đưa cháu đi chơi được không?”

Tôn Bình nghĩ một chút rồi hỏi: “Chú có đưa Phong Phong đi không?”

“Chú không đưa Phong Phong đi, bạn ấy ra viện về nhà rồi, sẽ có người đưa bạn ấy đi. Chú chỉ đưa cháu đi thôi.”

Nào ngờ Bình Bình chột lắc đầu: “Chú đưa Phong Phong đi đi... chắc hẳn bạn ấy rất muốn chơi cùng chú. Bố cháu chưa bao giờ đưa cháu đi chơi cả... Cháu muốn bố đưa đi công viên nhất.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy mắt cay cay, lại ôm lấy con vào lòng, vùi mặt vào mái đầu bé. Những sợi tóc ngắn chọc vào mắt khiến anh vừa đau vừa ngứa, nước mắt không ngừng chảy ra. Anh như trở lại hồi thơ dại, khi biết mẹ đã ra đi không bao giờ quay về nữa, hồi nhỏ còn có thể oà lên khóc thật lớn,

nhưng bây giờ anh chỉ biết âm thầm rơi lệ. Không biết bao lâu sau, Đàm Tĩnh quay lại, đến bên giường, bế con ra khỏi lòng anh: “Bình Bình ngoan, chúng ta phải đi ngủ rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh túm lấy cánh tay Đàm Tĩnh, cô nhất thời không giằng ra được. Anh dang tay ra ôm cả con và cô vào lòng.

“Anh xin lỗi...”

Đàm Tĩnh ngoảnh mặt đi, một lúc lâu sau mới quay lại nói: “Anh chẳng làm gì có lỗi với tôi cả, không cần xin lỗi.”

“Em không muốn cho anh biết nguyên nhân thì anh chỉ có thể nghĩ ngợi lung tung...”

“Trước mặt trẻ con đừng nói những điều đó.” Đàm Tĩnh ôm lấy con, “Buông ra đi!”

Anh buông tay, nhưng vành mắt vẫn đỏ ửng, nhìn cô bằng ánh mắt vô tội, hết như Bình Bình mỗi khi phải chịu áp lực vậy. Lòng Đàm Tĩnh vô cùng chua xót, cô lấy cớ bế con quay người đi, không để ý đến anh nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh gắng trấn tĩnh lại rồi nói: “Mai anh làm ca sáng, anh sẽ vào phòng phẫu thuật cùng Bình Bình. Nếu thuận lợi thì bốn tiếng là ra được rồi. Em ở ngoài... nếu có bất cứ chuyện gì, có thể gọi cho anh.”

“Ngày mai chồng tôi sẽ đến, tôi thông báo cho anh ấy rồi.” Đàm Tĩnh nói, “Bác sĩ Nhiếp, sau khi phẫu thuật xong tôi sẽ cảm ơn vì mọi việc anh đã làm cho Bình Bình, nhưng tôi không giao quyền giám hộ cho anh đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại trầm mặc, một lúc lâu sau, anh nghe thấy giọng mình vừa cay đắng, vừa chua chát: “Anh biết rồi.”

CHƯƠNG 21

Y tá trưởng trong phòng mổ cảm thấy không khí ca mổ hôm nay của khoa Ngoại Tim mạch thật kỳ quặc. Tính khí của Chủ nhiệm Phương, cả

viện này ai cũng biết, kỹ thuật giỏi, yêu cầu cao, mỗi lần ông đích thân cầm dao mổ, cả phòng phẫu thuật cứ như gặp phải đại địch, chỉ sợ có chỗ nào sơ sót, bị Chủ nhiệm Phương tóm được mắng cho một trận thì đến Giám đốc bệnh viện cũng không bênh nổi. Vì thế hôm nay cô phải đích thân giám sát các y tá chuẩn bị trước ca mổ, chờ đến khi bệnh nhân được đưa vào phòng mổ, đèn chụp bật lên, bác sĩ gây mê đã bắt đầu chuẩn bị gây mê, cô chợt cảm thấy không khí càng kỳ quặc hơn nữa.

Những ca phẫu thuật của Chủ nhiệm Phương đa phần là do một ê kíp cố định phối hợp với nhau, bác sĩ gây mê là cộng sự lâu năm, Nhiếp Vũ Thịnh thì vào theo bệnh nhân, thông thường trong các ca mổ của Chủ nhiệm Phương, anh đều là phụ mổ thứ nhất, nhưng hôm nay anh chỉ đứng một bên nhìn bác sĩ gây mê làm việc. Điều đầu tiên khiến y tá trưởng cảm thấy kỳ quặc chính là Nhiếp Vũ Thịnh, hôm nay bác sĩ Nhiếp trông rất lo lắng, từ lúc bước vào tới giờ anh chưa hề ngồi xuống. Điều này cũng không có gì lạ, Chủ nhiệm Phương còn đứng kia, ngoài bác sĩ gây mê ra, ai dám cả gan ngồi chứ? Nhưng Chủ nhiệm Phương hôm nay cũng không dẫn theo học trò nào khác của mình vào phụ mổ, mà dùng hai bác sĩ có tay nghề giỏi nhất trong khoa làm phụ mổ, y tá trưởng thấy, đối với Tứ chứng Fallot thì đội ngũ bác sĩ hôm nay có vẻ hùng hậu quá.

Tuy đội ngũ hùng hậu nhưng Chủ nhiệm Phương đã làm rất tốt, từ nhất dao đầu tiên phân tách các cơ quan, đến vá tâm thất, cuối cùng là khâu lại các mạch máu, ông đều thực hiện rất chuẩn xác, một loạt các thao tác thuần thục hoàn hảo đến mức có thể quay lại làm tài liệu giảng dạy công khai, đây là kỹ thuật mà ông rèn được sau hàng chục năm đứng bàn mổ. Y tá trưởng còn tưởng Chủ nhiệm Phương đang làm mẫu, vì bác sĩ Nhiếp mà ông cưng nhất đang đứng bên cạnh quan sát, tiếc rằng hôm nay tâm trạng bác sĩ Nhiếp không được tốt, từ lúc mở khoang ngực của bệnh nhân, anh không dám nhìn bệnh nhân thêm một lần nào nữa, mà chạy lại phía bác sĩ gây mê đếm tần số máy thở.

Cô y tá trẻ thì thầm với y tá trưởng: “Hôm nay bác sĩ Nhiếp sao thế nhỉ? Chưa ăn sáng nên bị tụt huyết áp à?”

“Lắm chuyện!” Y tá trưởng mắng, nhưng trong lòng cũng thầm thắc mắc, bình thường Chủ nhiệm Phương dẫn theo học trò mà thấy học trò lơ đãng như vậy, chắc chắn đã quay lại mắng cho một trận toi bời, nhưng hôm nay ông rất tập trung làm phẫu thuật, đến mức đầu còn chẳng ngẩng lên, làm như bác sĩ Nhiếp không hề có mặt trong phòng mổ vậy. Chủ nhiệm không mắng mỗ ai, ca phẫu thuật này thật là kỳ lạ, bình thường chỉ khi nào ca mổ rất không thuận lợi, tình trạng bệnh nhân vô cùng nguy kịch, Chủ nhiệm Phương không có thời gian nói thì mới không mắng người khác. Nếu không thì nào mắng trợ thủ, quát y tá, rửa dụng cụ, chê kim cong khó làm, nói chung phải tìm ra lỗi gì đó mắng vài câu, mới có thể xem như một ca phẫu thuật bình thường.

Đang phẫu thuật thì huyết áp bệnh nhân bỗng nhiên giảm mạnh, bác sĩ gây mê rất bình tĩnh trước tình huống bất ngờ này, lập tức thông báo chỉ số huyết áp cho chủ nhiệm, vừa dứt lời đã thấy Nhiếp Vũ Thịnh quay trở lại bên bàn phẫu thuật. Chủ nhiệm Phương liếc anh nhưng không buồn đếm xỉa gì đến, thương lượng thẳng với bác sĩ gây mê mấy câu, quay sang thấy Nhiếp Vũ Thịnh chao đảo như muốn ngã, Chủ nhiệm Phương rớt cuộc cũng phát cáu: “Tránh sang một bên! Lượn qua lượn lại, lớn vồn làm tôi bực mình! Nếu không thì cút ra ngoài cho tôi!”

Chủ nhiệm cuối cùng cũng mắng người rồi, hơn nữa lại mắng Nhiếp Vũ Thịnh người mà thường ngày ông thiên vị nhất, chứng tỏ ca phẫu thuật này không có vấn đề gì lớn. Phụ mổ thứ nhất và thứ hai thở phào nhẹ nhõm, cả phòng phẫu thuật đều như trút được gánh nặng. Bác sĩ Nhiếp bị mắng, rầu rĩ tránh sang một bên, nhưng vẫn không dám bỏ ra ngoài. Một lúc sau, huyết áp của bệnh nhân tăng trở lại, tiếp theo đó ca mổ tiến hành rất thuận lợi, Chủ nhiệm Phương hôm nay đích thân làm tất cả mọi việc, thậm chí đến công đoạn khâu vết mổ cuối cùng ông cũng tự mình thực hiện, không để phụ tá động tay vào. Sau khi khâu xong, ông cứ ngăm ngúa mãi, vẻ như rất

hài lòng. Chỉ phẫu thuật bây giờ đều là chỉ tự tiêu, vì thế ông đã làm một cái thắt chỉ tuyệt đẹp, đến nỗi dường như bản thân cũng rất vừa ý, ngẩng đầu lên gọi Nhiếp Vũ Thịnh: “Xong rồi! Tôi đi rửa tay đây.”

Chủ nhiệm Phương rửa tay xong, tháo cặp kính ra rửa mặt rồi mới ra khỏi phòng mổ. Bên ngoài phòng phẫu thuật, người nhà bệnh nhân đang lo lắng chờ đợi, vừa nghe tiếng cửa phòng bật mở, trông thấy Chủ nhiệm Phương đi ra, cô ta liền vội vàng đứng dậy.

Ấn tượng của Chủ nhiệm Phương về Đàm Tĩnh rất tệ, cho rằng cô chính là hồng nhan họa thủy trong truyền thuyết, một anh chàng ngoan ngoãn biết vâng lời như Nhiếp Vũ Thịnh bị cô ta làm cho ăn không ngon ngủ không yên, đến giờ vẫn còn phải trông nom đứa bé vô tội trong phòng hồi sức. Bởi thế ông đành mặt lại, không thèm nhìn Đàm Tĩnh, lúc đi ngang qua cô còn buông một câu “Lần này cô vừa lòng rồi nhé!”

Đàm Tĩnh biến sắc, cô không thể hiểu được câu nói này của bác sĩ mổ chính có ý gì. Cô vốn đã vô cùng căng thẳng, Nhiếp Vũ Thịnh bước vào phòng phẫu thuật đến giờ vẫn chưa thấy ra, giờ bác sĩ mổ chính vừa ra liền lạnh tanh buông một câu như vậy khiến cả người cô mềm nhũn, suýt chút nữa ngất xỉu, may có Tôn Chí Quân kịp đỡ lấy, dìu cô ngồi xuống ghế. Cô hoa hết cả mắt, một hồi lâu sau mới định thần nói: “Gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi anh ta rút cục ca phẫu thuật thế nào rồi?”

Nhiếp Vũ Thịnh thu xếp ổn thoả cho Tôn Bình xong, vừa ra đến cửa phòng mổ, nhìn qua cửa kính, liền bắt gặp Đàm Tĩnh gằn như ngã vào lòng Tôn Chí Quân. Phải thừa nhận rằng, anh vẫn thấy lòng chua xót, có lẽ duyên phận giữa anh và Đàm Tĩnh đến đây thực sự đã hết rồi. Chuyện đến nước này, không cam tâm thì cũng có ích gì? Tình yêu trong sáng đơn thuần thời niên thiếu đã như một giấc mơ, còn lại chỉ là oán hận mà thôi.

Anh đẩy cửa bước ra, thấy Đàm Tĩnh vẫn đang lúi húi tìm điện thoại, biết cô ấy định gọi cho mình, bèn nói: “Không cần gọi nữa, tôi ra đây rồi.”

Trông thấy ánh mắt đầy mong mỏi của Đàm Tĩnh, anh nói: “Phẫu thuật kết thúc rồi, rất thành công.”

Đàm Tĩnh ngẩn người mất vài giây, rồi đứng phất dậy nhưng cô không bước nổi vào phòng phẫu thuật, chỉ biết nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đầy van xin, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy ánh mắt cô như sáp nến nóng bỏng, thiêu đốt trái tim anh đau buốt, anh vô thức tránh ánh mắt của cô, nói: “Bình Bình đang ở trong phòng hồi sức, phải theo dõi một đã, nếu không có gì bất thường có thể đưa về phòng bệnh.”

“Tôi có thể vào thăm nó không?”

“Vẫn chưa được.” Anh đáp, không kìm được vẫn dùng giọng an ủi, “Tôi sẽ vào với nó ngay, cô cứ yên tâm.”

Đàm Tĩnh cúi đầu, dù không nhìn nhưng Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết cô đang khóc. Tôn Chí Quân đưa cho cô gói giấy ăn, Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy tâm trạng đầy phức tạp, bèn quay người trở lại phòng hồi sức.

Bác sĩ gây mê vẫn chưa đi, thấy anh vào bèn chào rồi hỏi: “Đứa trẻ này con nhà ai thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh khựng lại, hỏi: “Sao thế ạ?”

“Ui trời ơi, tôi làm việc với Chủ nhiệm Phương mười mấy năm rồi, chưa từng thấy ông ấy như hôm nay, cứ như con nhà mình đang nằm trên bàn phẫu thuật vậy.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng chua xót, vội đáp: “Đây là... họ hàng... họ hàng của cháu.”

“Thảo nào! Đúng là chủ nhiệm của các anh coi anh như con đẻ, tôi cứ bảo sao hôm nay anh đứng trong phòng phẫu thuật mà lại không làm gì. À, đúng rồi, chương trình CM ấy rút cục là thế nào đấy? Chủ nhiệm của các anh bất chấp áp lực của viện trưởng kéo về đây, bác bỏ rất nhiều ý kiến của mọi người, thế sao giờ vẫn chưa khởi động vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh thầm nghĩ chuyện này chính là do mình làm lỡ dở. Anh áy náy nói: “Chủ nhiệm đã giao cho cháu rồi, chỉ cần tìm được bệnh nhân thích hợp sẽ lập tức tiến hành ca đầu tiên.”

“Làm tốt là tạo phúc cho dân đấy.” Bác sĩ gầy me nói đùa,” Bao nhiêu bệnh nhân còn đang đỏ mắt chờ kia kìa, anh xem hỗ trợ cho bệnh tim bẩm sinh của chính phủ, hộ khẩu nông thôn có thể được hưởng trợ cấp, bảo hiểm thất nghiệp ở thành phố có thể được hưởng trợ cấp, đây không phải hộ khẩu nông thôn, cũng chẳng phải thất nghiệp ở thành phố, tự nhiên mắc phải căn bệnh nặng như thế này, không có tiền mà chữa, bằng mọi cách phải xoay được hơn mười vạn tệ, còn không biết có bà con họ hàng nào chịu cho vay không, thật là ác nghiệt quá mà...” Ông nhìn bé Tôn Bình đang nằm trên giường đầy, “Được rồi đấy, xem ra tình hình khá khả quan, tám phần không phải đưa sang phòng chăm sóc đặc biệt, anh trực ở đây, tôi đi thay đồ đã.”

Khi Tôn Bình tỉnh dậy, người đầu tiên cậu nhìn thấy là Đàm Tĩnh. Tuy đề phòng lây nhiễm, Đàm Tĩnh phải mặc chiếc áo choàng khử trùng rộng thùng thình, còn đeo khẩu trang, đội mũ, nhưng chỉ nhìn ánh mắt quen thuộc, Tôn Bình liền nhận ngay ra mẹ. Câu đầu tiên cậu bé hỏi là: “Mẹ, sao mẹ

Đàm Tĩnh vốn đã nín khóc nhưng nghe con nói câu ấy, cô suýt nữa lại rơi nước mắt. Sắp tới giờ tan sở, Chủ nhiệm Phương lại tự mình đi kiểm tra một lượt, lần này ông dẫn theo học trò của mình, tất cả đều mặc áo blouse trắng, đầy tác phong công việc, đứng trong phòng bệnh, nói một lượt những điều cần chú ý sau phẫu thuật. Máy vị tiến sĩ mãi miết ghi chép, Tiểu Mẫn còn nghịch ngợm làm mặt xấu chọc Nhiếp Vũ Thịnh. Đợi Chủ nhiệm Phương đi ra rồi, anh mới khoác vai Nhiếp Vũ Thịnh, trêu chọc: “Sur huynh, nghe nói hôm nay trong phòng phẫu thuật anh bị lão yêu mắng hả?”

“Làm gì có, em nghe ai nói thế?”

“Ái dà, Nhiếp sur huynh à, ngày nào lão yêu chẳng mắng bọn em vài lượt, có phải là chuyện gì mất mặt đâu, sao anh không chịu thừa nhận nhỉ?”

Nhưng đêm mai lão yêu phân công em trực ban thay anh, nói nhà anh có việc, anh nói đi, anh phải cảm ơn em thế nào đây nhỉ?”

Nhiếp Vũ Thịnh vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của Chủ nhiệm Phương, anh định buổi tối qua viện túc trực bên giường bệnh, chăm sóc bé Tôn Bình nhiều hơn một chút, không ngờ chi tiết nhỏ nhất này chủ nhiệm cũng đã nghĩ chu đáo cả rồi.

Anh đáp: “VẬY anh mời em ăn cơm nhé.”

Tiểu Mẫn lắc đầu quây quây: “Ồi *no no!* Mời ăn cơm thì dễ cho anh quá. Anh mời em ăn cơm cũng được, nhưng em phải dẫn theo bạn gái em nữa!”

Bạn gái của Tiểu Mẫn cũng học Y nhưng học Nha khoa, năm nay mới là thạc sĩ năm thứ 2, đang thực tập tại bệnh viện này. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Được thôi, em gọi cả Tiểu Kỳ đi, anh mời hai đứa ăn cơm.”

Tiểu Mẫn cười gian xảo: “Su huynh, mời hai đứa em ăn cơm mà anh đi một mình, không ngượng à? Khách có hai người, chủ cũng phải có hai người chứ! Anh kêu bạn gái anh cùng đi, cho em với Tiểu Kỳ diện kiến, được không?”

Nhiếp Vũ Thịnh thoáng ngây người, đáp: “Anh và cô ấy chia tay rồi.”

Tiểu Mẫn kinh ngạc: “Cái gì cơ? Sao lại thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì, Tiểu Mẫn bây giờ mới nhớ ra họ đang ở trong phòng bệnh, vẫn còn bệnh nhân nằm kia, mình hỏi nhiều chuyện như vậy, quả là không nên. Vì thế anh vội im bặt, nhìn Nhiếp Vũ Thịnh ghi lời căn dặn. Nhiếp Vũ Thịnh ghi xong liền cùng Tiểu Mẫn đi ra ngoài, Đàm Tĩnh tuy ở gian trong của phòng bệnh, nhưng vì cửa mở nên họ nói gì cô đều nghe rõ từng chữ một.

Lúc đầu cô ấy cũng chỉ nghe loáng thoáng, mãi đến khi Nhiếp Vũ Thịnh nói đã chia tay với bạn gái, cô mới chột như nhận th điều gì. Tính cách của

Nhiếp Vũ Thịnh cô hiểu rất rõ, anh không dễ dàng qua lại với một người con gái, sau khi quyết định yêu, lại càng không tùy tiện nói chia tay. Sao lại thế nhỉ? Chẳng lẽ vì chuyện của Tôn Bình?

Bất kỳ người con gái nào cũng khó mà chấp nhận nỗi việc bạn trai mình tự dung có một đứa con riêng. Đàm Tĩnh chợt thấy áy náy.

Sau khi trời tối, đáng lẽ đã hết giờ thăm bệnh, nhưng là phòng VIP nên cũng thoải mái hơn chút ít. Vương Vũ Linh và Lương Nguyên An nghe nói hôm nay Tôn Bình làm phẫu thuật, vừa sáng sớm đã gọi điện hỏi thăm, đến tối Vương Vũ Linh lại đến tận bệnh viện thăm Tôn Bình, cô sợ quá giờ thăm bệnh bác sĩ không cho vào, nên đến dưới chân lầu liền gọi điện cho Đàm Tĩnh, Đàm Tĩnh bèn bảo Tôn Chí Quân xuống đón cô.

Đã mấy ngày không gặp, Vương Vũ Linh vừa thấy Đàm Tĩnh liền tay bắt mặt mừng. Cô cầm theo một hộp lớn đựng đầy các loại bánh ngọt, nói: “Hai hôm nay cửa tiệm của chúng mình vừa khai trương, đắt hàng lắm, khách hàng ai cũng khen bánh ngon, hôm nay tớ chọn riêng mấy cái vừa ra lò, để nguội rồi mang qua đây cho cậu với Bình Bình ăn.”

“Bình Bình vẫn chưa được ăn cái gì cả.” Đàm Tĩnh đỡ lấy bánh, nói đầy cảm kích “Cảm ơn cậu nhiều lắm.”

“Ôi dào, giữa chúng mình cần gì phải cảm ơn. Vốn tớ định qua đây từ sáng cơ, nhưng Lương Nguyên An bảo tớ đừng gây thêm rắc rối cho cậu, còn nói phòng phẫu thuật không cho người ngoài vào, cũng không cho quá nhiều người đợi bên ngoài. Tớ sốt ruột quá, nên đến chiều phải gọi cho cậu ngay, nghe cậu nói phẫu thuật đã xong, Bình Bình cũng tỉnh rồi, tớ liền vội vàng qua thăm.”

Tôn Bình đã ngủ say, Đàm Tĩnh mở cửa gian trong phòng bệnh để Vương Vũ Linh thăm bé một chút. Thực ra vẫn còn cách một cánh cửa kính nữa, bên giường bệnh toàn những máy móc theo dõi, vì phòng rất rộng, nên Tôn Bình nằm trên giường trông lại càng nhỏ bé hơn, nhìn rất tội nghiệp.

Vương Vũ Linh sợ làm ồn khiến bé Tôn Bình tỉnh giấc nên chỉ nhìn một lát rồi bảo Đàm Tĩnh đóng cửa lại.

Tôn Chí Quân ra cầu thang thoát hiểm hút thuốc, cả căn phòng rộng thênh thang ngoài bé Tôn Bình đang ngủ, chỉ còn Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh. Vương Vũ Linh nhìn một lượt căn phòng rồi hỏi: “Năm phòng này chắc tốn kém lắm phải không?”

Đàm Tĩnh nói: “Tớ cũng không rõ nữa, có người khác lo chuyên phòng giúp mà.”

Vương Vũ Linh không nhịn được liền hỏi: “Đàm Tĩnh, tớ đang muốn hỏi cậu đây, cậu lấy đâu ra tiền làm phẫu thuật

Đàm Tĩnh do dự một thoáng rồi đáp: “Tớ đi vay.”

“Cậu vay ai?” Vương Vũ Linh sốt ruột, “Đàm Tĩnh à, cậu vốn là người thật thà, đừng để mắc lừa người ta nhé. Người ta cho cậu vay nhiều tiền thế, sau này cậu lấy gì mà trả?”

Đàm Tĩnh vô cùng cảm kích trước sự quan tâm của ban, bèn nói: “Cậu yên tâm đi, tớ tự biết cách lo liệu.”

“Không phải cậu vay Giám đốc Thịnh đấy chứ? Anh ta dựa vào cái gì mà cho cậu vay nhiều tiền thế?”

“Không, tớ không vay anh ta, tớ vay một người họ hàng thôi.”

Vương Vũ Linh bán tín bán nghi: “Cậu còn người họ hàng giàu có thế ư? Sao trước không nghe cậu nhắc đến bao giờ thế?”

Đàm Tĩnh gượng cười, nói: “Cũng không phải là họ hàng của tớ, là họ hàng của Bình Bình, vì Bình Bình nên người ta mới chịu cho tớ vay đây.”

Vương Vũ Linh nghĩ là họ hàng bên Tôn Chí Quân, vì Đàm Tĩnh vốn đã chẳng có mấy họ hàng, sau này lại đều không còn qua lại nữa. Cô nói: “Tôn Chí Quân cũng thật là, có người họ hàng giỏi giang như thế sao không

nói sớm? Để cậu vì chuyện chi phí phẫu thuật mà phải lo lắng bao nhiêu năm nay.”

Đàm Tĩnh đổi chủ đề: “Làm ăn thế nào? Sao Lương Nguyên An không đến?”

“Anh ấy cũng muốn đến lắm, nhưng mới khai trương hai hôm nay, từ sáng đến tối lúc nào cũng có người xếp hàng chờ mua bánh. Cậu yên tâm đi, cửa hàng của chúng ta nhất định ăn nên làm ra, tuyệt đối không để cậu lỗ vốn đâu. Lương Nguyên An còn nói, phải nhanh chóng thuê thêm người thôi, chỉ có hai đứa bọn tớ chắc làm không xuể. Anh ấy phải phụ trách lò nướng, lại lo bắt bông kem, còn tớ một mình vừa thu tiền, vừa gói bánh, vừa lấy hàng, quả thực là không kham nổi.”

Đàm Tĩnh bây giờ mới nở nụ cười: “Đợi Bình Bình khoẻ rồi, tớ qua giúp các cậu.”

“Đừng đùa nữa, văn phòng mát mẻ không ngồi, chạy ra bán bánh làm gì?”

“Tớ thích bán bánh ngọt.” Đàm Tĩnh nói, “Vả lại, tớ vừa đi làm không lâu đã xin nghỉ dài ngày thế này, nghĩ đã thấy ngại quá đi mất. Công ty không đỏi việc thì tớ cũng chẳng còn mặt mũi nào đi làm tiếp. Tớ xin nghỉ đến giúp cho hai cậu vậy, bán bánh ngọt cũng tốt mà, tớ còn muốn học cách bắt bông kem của Lương Nguyên An nữa.”

Vương Vũ Linh nói: “Công việc ấy mà cậu để tuột mất thì tiếc lắm đấy, làm trong tòa nhà sa như thế, đúng là mát mảy mát mặt! Nhưng cậu là cổ đông của tiệm bánh, nếu cậu đến cửa hàng làm, tớ và Lương Nguyên An đều rất hoan nghênh. Còn cậu muốn học làm bánh thì đơn giản thôi, tan sở đến tiệm bánh, kêu Lương Nguyên An dạy cậu là được rồi. Nói đến đây, cô chột bùi ngùi: “Vậy là tốt rồi, bệnh của Bình Bình đã chữa lành, cậu cũng khỏi cần vừa tan sở là cuống quýt chạy về trông nom nó nữa. Chúng ta có thể thường xuyên đưa Bình Bình đi chơi. Đàm Tĩnh, coi như cậu hết khổ rồi.”

Nghe Vương Vũ Linh nói vậy, Đàm Tĩnh cười khẽ, nhưng đó chỉ là nụ cười ngoài mặt chứ không phải xuất phát từ trái tim. Đúng vậy, Bình Bình cuối cùng đã được làm phẫu thuật, điều này khiến cô như trút được một tảng đá nặng trĩu, nhưng ngay lập tức, lại có một tảng đá khác đè nặng lên lòng cô. Cô không thấy rằng mình đã hết khổ, trái lại, những khổ cực mà cô phải chịu trong bao nhiêu năm qua khiến cô thấy lòng đầy chua xót. Cô biết phía trước có thể còn nhiều trắc trở hơn đang đợi mình, ví dụ như gia đình Nhiếp Vũ Thịnh nhất định không chịu từ bỏ quyền giám hộ. Lời luật sư còn văng vẳng bên tai, trong lòng cô cũng hiểu rõ, nhà họ Nhiếp dễ dàng đồng ý các điều khoản bồi thường, số tiền lớn tới mức lúc ký tên cô cũng giật cả mình, đó là còn chưa kể chỗ cổ phiếu niêm yết tại Hồng Kông. Mấy vị luật sư lập thoả thuận đến nửa ngày rồi mới đưa cho cô ký. Đó không phải một hai vạn tệ, cũng không phải một hai chục vạn tệ, mà là một con số trên trời, cô không thể tưởng tượng ra nổi.

Nhiếp Đông Viễn không đời nào chịu để yên như vậy, Thịnh Phương Đình nói, sở dĩ ông ta dễ dàng trao tặng quyền sở hữu cổ phần là vì biết mình có thể giành được quyền giám hộ. Trong lòng Đàm Tĩnh vô cùng u ám, nếu Nhiếp Vũ Thịnh biết lý do năm ấy cô rời bỏ anh, liệu sẽ nghĩ thế nào? Cứ cho là anh ấy không biết, thì sau này Nhiếp Đông Viễn sẽ làm gì tiếp nữa? Nếu thực sự mất đi quyền giám hộ, cả đời này không gặp được Bình Bình nữa, cô cảm thấy thà chết còn hơn.

Cô tuyệt đối không thể để con rời xa mình, tuyệt đối không.

Vương Vũ Linh ra về rất muộn, Đàm Tĩnh định tiễn cô xuống, nhưng đúng lúc đó y tá lại đến đo nhiệt độ và huyết áp, nên Vương Vũ Linh ngăn cô lại. Y tá kiểm tra xong xuôi, ghi lại những con số trên các máy theo dõi, nói rằng mọi chuyện đều ổn. Con cô đang ngủ rất ngon, hình như chần hơi ấm quá, nên trán cậu bé lấm tấm mồ hôi. Đàm Tĩnh lấy khăn mặt lau cho con, vừa lúc ấy, Tôn Chí Quân cũng quay lại.

Anh ta nói: “Em đi ngủ một lát đi, anh trông ở đây được rồi.”

“Không sao, anh về nhà ngủ đi, em ở đây với Bình Bình, hôm nay anh cũng mệt cả ngày rồi.” Đàm Tĩnh bình thản nói, “Cảm ơn anh đã đến.

Rất ít khi nghe cô nói với mình những lời khách sáo như thế, Tôn Chí Quân thấy không quen, liền nói: “Hay là em về nhà ngủ đi, sớm mai đến thay ca cho anh.”

“Không cần đâu, ở đây với con, em còn thấy dễ chịu hơn. Bác sĩ nói đèn sáng thuốc tê hết tác dụng, vết mổ có thể sẽ đau. Thôi cứ để em ở lại đây, anh về nhà nghỉ đi.”

Tôn Chí Quân biết Đàm Tĩnh đã quyết điều gì thì sẽ không thay đổi nên không nói thêm gì nữa, anh đứng trong phòng bệnh một lát rồi quay người bước ra ngoài. Cả đêm qua Đàm Tĩnh gần như không ngủ, sáng sớm nay lại túc trực bên ngoài phòng phẫu thuật, thực sự cô cũng cảm thấy hơi mệt. Trong góc phòng bệnh có một chiếc giường gấp chuẩn bị sẵn cho hộ lý, Đàm Tĩnh không thuê hộ lý nên cô nằm luôn lên chiếc giường đó. Vốn chỉ định nghỉ một lát, nhưng vì quá mệt, vả lại ca mổ đã hoàn thành, tinh thần cô cũng thoải mái hơn, Đàm Tĩnh ngủ thiếp đi lúc nào không biết.

Nhiếp Vũ Thịnh thực ra vẫn ở trong phòng trực ban chưa về, hôm nay anh không phải trực ca đêm, ca trực đêm mấy ngày này của anh Chủ nhiệm Phương đều đổi giúp anh cả rồi. Sau khi tan làm, anh qua thăm bố, tiện thể báo cho ông tình hình phẫu thuật của Bình Bình. Ông Nhiếp Đông Viễn đã biết trước, thực ra từ trưa ông đã phái người đến khoa Ngoại Tim mạch thăm dò, nhưng không để cho Nhiếp Vũ Thịnh hay. Nhìn vẻ mặt mệt mỏi của con trai, ông nói: “Phẫu thuật không có vấn đề gì là tốt rồi, mấy ngày nay con cũng mệt nhiều, ăn không ngon ngủ không yên, tối nay về nhà mà nghỉ ngơi đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh miệng thì đồng ý, nhưng từ khoa Gan mật bước ra anh lại đi thẳng về phòng trực ban của khoa Ngoại Tim mạch. Đêm nay là đêm đầu tiên sau ca phẫu thuật, mặc dù hiện tại tình trạng sau phẫu thuật rất tốt, nhưng dù sao cũng vẫn là đêm quan trọng nhất, hơn nữa qua buổi sớm mai,

các loại thuốc gây mê sẽ hoàn toàn mất tác dụng, thằng bé sẽ cảm thấy rất đau, có lẽ còn đau đến mức không ngủ được, cũng có lẽ sẽ phát khóc. Nghĩ đến những giọt nước mắt của nó mà lòng anh thất lại, cuối cùng quyết định ở lại không về.

Thấy anh ở lại đêm nay, các y tá trực ban cũng không lấy gì làm lạ, vì trước đây có những ca phẫu thuật của bệnh nhân quan trọng, vào đêm đầu tiên sau khi mổ, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn hay chủ động yêu cầu trực, tiện thể quan sát tình hình sau phẫu thuật luôn. Sự tận tâm và nghiêm túc đó anh đều học được từ Chủ nhiệm Phương. Hai ngày nay anh liên tiếp xin nghỉ phép, nên công việc cũng bị dồn đống khá nhiều, sẵn tiện tận dụng lúc này, cái gì cần bổ sung thì bổ sung, cái gì cần kiểm tra thì kiểm tra. Thoạt đầu anh không đi thăm phòng bệnh, bởi anh biết sẽ có người đến thăm Tôn Bình, cũng biết rằng Tôn Chí Quân vẫn còn ở đó, mình tới thăm chỉ tổ mang lại phiền phức cho Đàm Tĩnh mà thôi, nên quyết định ở lại phòng trực ban. Nhưng mới ngồi một lát anh đã bắt đầu bồn chồn lo lắng, không còn tâm trí làm việc gì nữa, khi nhìn thấy Tôn Chí Quân đi khỏi, anh lật xem bản ghi chép mà y tá vừa hoàn thành, rồi quyết định tới phòng bệnh xem thế nào, có như vậy anh mới yên tâm được.

Phòng bệnh rất yên tĩnh, bóng đèn ở gian ngoài vẫn chưa tắt, trên bàn đặt hai tách trà, còn có cả một hộp bánh ngọt, chắc là bánh Đàm Tĩnh dùng để tiếp khách. Cửa phòng trong chỉ khép hờ, Nhiếp Vũ Thịnh vừa đẩy cửa vào, liền trông thấy thằng bé đang ngủ rất say, Đàm Tĩnh cũng ngủ gục trên chiếc giường xếp.

Do dự một lát, cuối cùng anh vẫn bước vào, trước tiên là xem các số liệu trên máy theo dõi, sau đó sờ vào tay thằng bé để kiểm tra. Chai nước truyền vẫn chưa hết, anh nhắm tính thời gian thay bình truyền, rồi ngó đồng hồ, thấy đã tảng sáng. Một cánh cửa sổ trong phòng hé mở, do cửa ở ngay sát góc tường nên gió không thổi đến được giường bệnh, nhưng cái giường xếp Đàm Tĩnh đang nằm lại đặt ngay dưới cửa sổ, có lẽ vì lạnh nên cô ngủ

mà cả người co ro, mấy lọn tóc mái rời bời trên trán cũng bị gió thổi bay phơ phất.

Nhiếp Vũ Thịnh biết trong tủ có chăn, bèn khe khẽ mở cửa tủ, cố gắng không phát ra bất cứ tiếng động nào, tìm cái chăn dành cho giường xếp, rồi đắp lên người Đàm Tĩnh. Lúc cúi xuống đắp chăn cho cô, vì khoảng cách giữa hai người khá gần, nên anh gần như có thể cảm nhận được hơi thở yếu ớt của cô. Trong ấn tượng của Nhiếp Vũ Thịnh, Đàm Tĩnh giống như một cô bé vậy, có lẽ do hai người quen biết nhau từ nhỏ, cô lại ít hơn anh mấy tuổi. Thời còn nhỏ, không biết trân trọng, anh thường cười nhạo cô ngây ngô ấu trĩ, ngây thơ như một tờ giấy trắng vậy, bất luận anh nói gì cô cũng tin. Hồi học đại học, anh từng viết thư trêu cô, nói rằng mình đã có bạn gái, vậy mà Đàm Tĩnh cũng tin ngay. Suốt một thời gian sau, anh không nhận được lá thư nào của Đàm Tĩnh nữa, lúc đó anh mới thấy lo.

Các bạn cùng phòng ký túc thấy anh suốt ngày bò ra trên bàn viết thư, đều trêu chọc anh “cảm nắng” cô bé nào mà hằng ngày chăm chỉ “hồng nhan đưa thư” đến vậy. Lần đó Đàm Tĩnh thực sự tin lời anh nói, hai tháng trôi qua vẫn không hề gửi lại cho anh một bức thư nào, anh mất công viết mấy bức thư liền để giải thích đều biệt vô âm tín, gọi điện đến ký túc của Đàm Tĩnh, cô cũng chẳng buồn nhận điện thoại. Cuối cùng Nhiếp Vũ Thịnh cuống lên, đành bỏ mấy tiết học, mua vé máy bay trở về nhà gặp cô, nhưng trường Đàm Tĩnh là trường nội trú, quản lý rất nghiêm ngặt, bất kể anh nài nỉ ép uổng bảo vệ thế nào, họ cũng nhất quyết không cho vào. Rốt cuộc chẳng biết làm sao, anh đành chờ đến Chủ nhật học sinh được nghỉ, chôn chân đứng đợi mấy tiếng liền trước cổng trường mới túm được Đàm Tĩnh.

Đàm Tĩnh vừa nhìn thấy anh liền quay đầu bỏ đi, anh đuổi theo mãi đến một xe buýt ở phía trước mới ngăn được cô lại, bấy giờ anh mới hay cô rất nghiêm túc trong chuyện tình cảm, bản thân anh thật sự không nên đùa vớ vẩn như vậy. Nghìn lần sai vạn lần sai, tất cả đều do sai lầm nhất thời của anh. Anh van nài mãi Đàm Tĩnh mới chịu đi cùng anh đến một con hẻm nhỏ khá vắng vẻ để nói chuyện. Trước mặt Đàm Tĩnh, Nhiếp Vũ Thịnh thề

thốt đủ đường nhưng cô vẫn cứ bán tín bán nghi. Hoá ra từ sau khi nhận được bức thư đó, Đàm Tĩnh không mở bất cứ bức thư nào nữa cả, toàn bộ thư của anh đã bị xé tan thành từng mảnh rải khắp hồ nước nhân tạo trong trường. Nhiếp Vũ Thịnh vừa giận vừa buồn cười: “Sao anh nói gì em đều tin ngay vậy hả?”

“Chính anh nói ra, chẳng nhẽ em lại không tin ư?”

Nhiếp Vũ Thịnh đến giờ vẫn còn nhớ như in đôi mắt đỏ hoe của Đàm Tĩnh, nhớ như in chiếc áo đồng phục của trường Trung học số 14 mà cô mặc, nhìn hết như một cái bao tải, vậy mà khoác lên người Đàm Tĩnh trông lại dễ coi. Có lẽ vì trong lòng quá ảm ức, nên miệng cô méo xẹo, khoé môi trĩ xuống, như đang cố kìm nước mắt. Nhìn quanh thấy chẳng có một ai, anh đột ngột nắm lấy cánh tay Đàm Tĩnh, khẽ hôn lên gương mặt cô.

Đàm Tĩnh bị nụ hôn kia làm cho đờ đẫn cả người, mãi một lúc lâu sau mới khóc oà lên.

Thực ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất hồi hộp, từ trước tới giờ anh chưa từng hôn bất cứ cô gái nào cả, huống hồ lại là Đàm Tĩnh. Sau nụ hôn đó, Đàm Tĩnh khóc cả buổi, không tài nào dỗ nổi, khiến anh cảm thấy như mình vừa gây ra tai họa gì vậy, chỉ thiếu nước mang roi đến tạ tội mà thôi. Mãi đến trước khi trở về trường, Đàm Tĩnh vẫn không thềm đếm xia đến anh. Sau khi trở về trường, anh lại viết rất nhiều thư cho cô, nội dung của các bức thư đều là: “Anh sai rồi, em tha thứ cho anh nhé! Anh sai thật rồi, em bỏ qua cho anh nhé...”

Tuy nhiên, sau khi Đàm Tĩnh thi đỗ đại học cô mới biết trong mắt của những đứa con gái khác chuyện này chẳng đáng gì. Có rất nhiều bạn nữ đã chuyển ra ngoài sống chung với bạn trai từ năm thứ nhất, chỉ mỗi cô và Nhiếp Vũ Thịnh mới coi chuyện này như đại sự kinh thiên động địa đến vậy. Tuổi trẻ ngây ngô, tình yêu thuở ấy trong sáng như pha lê, không bọn chút tạp chất nào cả.

Nhiếp Vũ Thịnh luôn cảm thấy thời gian là một bàn tay tàn ác, bốn cọt số phận, thay đổi mọi thứ. Mới chỉ một vài năm, vậy mà giờ đây, dù ở gần Đàm Tĩnh đến vậy, nhưng ngay cả tư cách và dũng khí hôn lên má, lên khuôn mặt cô, anh cũng không có.

Anh đắp chăn cho Đàm Tĩnh, rồi bước ra ngoài, đoạn lại ngoài đầu ngắm nhìn thằng bé đang ngủ ngon lành. Anh định tầm 3 giờ sáng sẽ quay lại lần nữa, có lẽ lúc ấy thuốc mê đã tan hết, thằng bé chắc sẽ tỉnh giấc, Đàm Tĩnh cũng sẽ tỉnh dậy. K yên tĩnh và âm áp như lúc này, anh muốn níu giữ cũng không níu giữ được.

Khi còn trẻ, người ta thường dễ dàng tự mãn với bản thân, dễ dàng cho rằng những gì mình sở hữu sẽ là suốt đời suốt kiếp. Chỉ đến lúc mất đi rồi, mới nhận ra rằng những gì đã trải qua chính là hạnh phúc mà có khi cả đời này cũng không thể tìm lại được.

Nhiếp Vũ Thịnh nhẹ nhàng đóng cửa phòng lại, trong hành lang bệnh viện không một bóng người, chỉ có ánh đèn tuýp lạng lẽ chiếu sáng màn đêm. Không biết bao nhiêu đêm trực anh đã đi qua dãy hành lang này, đêm nào cũng chỉ có những bóng đèn ấy bầu bạn cùng anh, chiếu sáng con đường dưới chân anh, nhưng hôm nay khi đi dưới hành lang sáng rực ánh đèn, lòng anh lại thấy hoang mang mờ mịt. Đàm Tĩnh thích tĩnh, không thích động, mỗi dịp nghỉ hè cô thường một mình nằm chết gí trong nhà đọc sách, có lần anh đến nhà tìm, thấy cô đang đọc cuốn sách “Buồn thay duyên xưa như mộng”.

©STENT

Đêm nay, cái tên cuốn sách nọ lại chọt nảy ra trong đầu anh, “Buồn thay duyên xưa như mộng”, mấy chữ này, chỉ có những người từng trải qua mới hiểu được tư vị ấy.

Bồi hồi chuyện cũ dưới tà dương, khi xưa chỉ thấy thật tâm thường^[1].

[1] Câu trong bài từ Hoán kê sa của Nạp Lan Tinh Đức (1655 – 1685), tưởng niệm người vợ đã mất.

Tôn Bình thức dậy gọi “mẹ ơi”, khiến Đàm Tĩnh giật mình tỉnh dậy theo. Vừa ngồi dậy, ý nghĩ đầu tiên loé lên trong đầu cô là sợ hãi, sao mình lại có thể ngủ được chứ? Ngộ nhỡ thằng bé xảy ra chuyện gì, mình ngủ say rồi thì biết phải làm sao? Cô hốt hoảng tung chăn chạy đến bên giường bệnh: “Bình Bình, con làm sao thế? Đau ở chỗ nào?”

Thằng bé thì thào: “Con muốn đi tiểu...”

Sau ca phẫu thuật người ta đã gắn trực tiếp một ống thông tiểu vào người Bình Bình, kỳ thực không cần phải ra nhà vệ sinh nữa, nhưng Tôn Bình đã quen đi vệ sinh lúc nửa đêm, Đàm Tĩnh đành phải an ủi con: “Không cần đi nữa đâu, con tiểu xong rồi đó.”

“Á? Con đái dầm ạ?”

“Không phải không phải, trước khi làm phẫu thuật bác sĩ đã gắn cho con một cái ống, nước tiểu sẽ chảy vào trong một cái túi thôi.” Đàm Tĩnh dỗ dành con: “Ngoan nào, ngủ thêm chút nữa đi con.”

Hai mẹ con đang trò chuyện, đột nhiên nghe thấy tiếng kẹt cửa, Nhiếp Vũ Thịnh lao vào phòng, đêm nay anh vẫn ngủ trong phòng trực ban, nhưng lát sau lại có một bác sĩ trực ca đêm nữa cũng đến ngủ cùng, Nhiếp Vũ Thịnh trần trọc mãi không ngủ được, sợ ảnh hưởng đến giấc ngủ của đồng nghiệp bèn cầm theo chăn tới phía ngoài cửa phòng Tôn Bình để ngủ. May mà bên ngoài phòng khách có sofa, có điều người anh thì cao, mà sofa lại ngắn, nên không duỗi nổi chân ra. Anh chỉ định nằm tạm ở đó một lát, không ngờ lại ngủ thiếp đi, đang mơ mơ màng màng thì nghe thấy tiếng nói chuyện trong phòng bệnh, anh vội bật dậy, cứ ngỡ là Tôn Bình có chuyện gì, liền cuống quýt xông thẳng vào phòng quên cả gõ cửa.

Đàm Tĩnh thoáng ngó ra nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, thấy anh vẫn chưa tỉnh hẳn, đầu tóc bù xù, mắt mũi kèm nhèm, thực ra trông cũng nhang nhác

giống Tôn Bình. Anh dụi dụi mắt. cúi xuống kiểm tra các thiết bị theo dõi, rồi hỏi: “Sao vậy? Đau ở đâu? Đau vết mổ à?”

Anh không mặc áo blouse trắng, nên phải mất một lúc Tôn Bình mới nhận ra anh là bác sĩ Nhiếp, liền đưa mắt rụt rè nhìn mẹ, Đàm Tĩnh nói: “Không sao đâu, nó quen nửa đêm dậy đi vệ sinh rồi, còn tưởng mình đang ở nhà.”

Nhiếp Vũ Thịnh kiểm tra cẩn thận các thông số trên máy theo dõi, thấy tất cả đều bình thường, bảy giờ mới thở phào nhẹ nhõm: “Phù... ngủ thêm một lát nữa đi nhé!” Tiện tay, anh còn ử thêm chăn cho thẳng bé, Đàm Tĩnh khẽ nhắc: “Đừng ử kỹ quá, chăn này hơi dày, lát nữa nóng nó lại đập tung ra đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh chợt cảm thấy tay chân thừa thãi, chững lại một hồi mới bảo cô: “Em cũng đi ngủ đi, ở đây để anh trông cho.”

“Không cần đâu, anh cứ đi ngủ đi, ngày mai anh còn phải đi làm mà.”

“Không sao, hai ngày tới anh không có ca mổ nào cả.”

Hai người đều lặng thinh, chỉ có Tôn Bình ngáp ngắn ngáp dài, rồi nhắm mắt lại ngủ tiếp. Nhiếp Vũ Thịnh chợt cảm thấy vô cùng khó xử, bèn nói: “Vậy em chợp mắt một lát đi, anh ở ngay bên ngoài, có việc gì thì cứ gọi anh.”

Nói xong anh đóng cửa đi ra ngoài, Đàm Tĩnh ngấm nhìn nét mặt say ngủ của con trai, lòng lẩn lộn bao cảm xúc khó tả.

Đến khi trời gần sáng, quả nhiên Tôn Bình bắt đầu kêu đau, Đàm Tĩnh gọi Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng, do dự hồi lâu anh mới nói: “Không cần dùng thuốc giảm đau, như vậy sẽ không tốt cho việc lành vết thương.”

“Các bệnh nhân khác có dùng không?”

“Nếu gia đình yêu cầu... Bọn anh sẽ cho thuốc...” Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy chuyện này thực là tiến thoái lưỡng nan, “Có khi bố mẹ cứng rắn một

chúe đề con trẻ chịu đựng...”

Đàm Tĩnh nghe vậy bèn động viên Tôn Bình ráng chịu đựng cho qua cơn đau. Tôn Bình đau đớn khóc thút thít một hồi, Đàm Tĩnh không tài nào dỗ nổi, thấy vậy Nhiếp Vũ Thịnh không đành lòng, liền chạy đến chỗ y tá lấy vỉ thuốc giảm đau.

Lúc bóc gói thuốc ra, Đàm Tĩnh thấy tay anh run lẩy bẩy, bèn nói: “Để tôi làm cho!”

Uống xong thuốc giảm đau, quả nhiên Tôn Bình không kêu la đau đớn nữa, dần dần ngủ thiếp đi. Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy vô cùng chán nản, úp mặt vào hai bàn tay, ngồi xuống bên cạnh.

Đàm Tĩnh không nói gì, chỉ ra ngoài rót cho anh một tách trà nóng, Nhiếp Vũ Thịnh nhìn cô rồi đón lấy cốc trà. Đàm Tĩnh đề nghị: “Mấy giờ anh phải làm? Hay ngả lưng thêm một lát nữa đi, đến giờ tôi sẽ gọi anh?”

“Không ngủ nữa.” Nhiếp Vũ Thịnh lắc đầu, “Thầy thuốc không thể tự chữa bệnh cho mình, trước đây thầy giáo đã nói câu này, nhưng anh không cho là đúng, bây giờ mới hiểu, quả là chí lý. Trước kia mỗi lần có bệnh nhân nhỏ tuổi nào la khóc vì vết thương quá đau, anh đều thuyết phục phụ huynh không sử dụng thuốc giảm đau, chịu đựng một chút là khỏi ngay. Vậy mà hôm nay vừa thấy Bình Bình khóc, lòng anh đã rối cả lên.”

Thấy Đàm Tĩnh chẳng nói chẳng rằng, Nhiếp Vũ Thịnh siết chặt cốc trà, rồi như thể đã hạ hết quyết tâm, anh hỏi cô: “Năm đó tại sao em lại rời bỏ anh? Có phải bố anh đã tạo áp lực gì cho em không?”

“Không phải.”

Đôi mắt anh đầy vẻ thành khẩn van nài: “Đến tận hôm nay em vẫn không chịu nói cho anh sao? Là bố anh đã đưa tiền cho em, em bắt buộc dĩ mới phải rời bỏ anh, đúng không?”

“Không có. Chuyện qua rồi còn nhắc lại làm gì?”

“Thế tại sao em lại nói dối anh là đã bỏ thằng bé đi?”

Thấy Đàm Tĩnh im lặng, Nhiếp Vũ Thịnh lại nói: “Con lớn ngàn này rồi, em vẫn một mực không muốn cho anh biết. Rốt cuộc là vì cái gì? Đàm Tĩnh, dù em thật sự chưa từng yêu anh...”

Đàm Tĩnh cắt lời: “Bác sĩ Nhiếp, mặc kệ anh tin hay không, năm đó tôi không hề lấy tiền gì của bố anh cả. Ông ấy muốn cho tôi một căn hộ để ở, nhưng tôi không đi làm thủ tục sang tên.”

“Vậy tại sao? Em luôn miệng nói là không yêu anh, sau đó lại một mình sinh con ra...”

Đàm Tĩnh gắng làm ra vẻ tàn nhẫn: “Nhiếp Vũ Thịnh, sao anh cứ nhất định phải ép tôi yêu anh nhỉ, như vậy anh mới thấy vui phải không? Không yêu là không yêu, sao lắm cái tại sao thế? Tôi sinh con là chuyện của tôi, sinh nó ra tôi thấy chẳng thiệt đi đâu cả, anh xem, số tiền hiện tại tôi có, cả đời tôi cũng chẳng kiếm ra nổi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngược mắt lên nhìn cô, ánh mắt anh giống hệt Tôn Bình mỗi khi tủi thân, nhưng cô không được phép mềm lòng, mọi chuyện đã đủ tệ lắm rồi, nếu giờ cô lại nói ra sự thật thì chỉ càng đổ thêm dầu vào lửa mà thôi.

Nhiếp Vũ Thịnh chăm chăm nhìn cô một lát rồi nói: “Được, là tại anh tự đa tình.”

Nói xong anh đứng dậy bỏ đi, bỏ lại Đàm Tĩnh một mình đứng đó. Gió thổi cánh rèm trong nhà vệ sinh lạch xạch, Đàm Tĩnh cảm thấy mình mệt mỏi đến độ chẳng muốn động dậy, cũng chẳng buồn đi đóng cửa sổ lại nữa. Cảm thấy âm thanh đó có vẻ quen quen Đàm Tĩnh chợt nhớ ra, đó chính là âm thanh ở nhà Nhiếp Vũ Thịnh lần trước, khi cánh rèm ở nhà vệ sinh va vào đĩa đậu tương.

Từ khi chuyển đến phòng bệnh này, cô mới bước chân vào nhà vệ sinh một lần vào tối qua, nhưng lại không bật đèn, chỉ cần ánh sáng từ trong phòng bệnh hắt vào cũng có thể nhìn rõ mọi thứ trong nhà vệ sinh. Cô đứng trước cửa phòng vệ sinh, bật đèn lên nhìn, quả là có một chiếc đĩa đặt trên bệ cửa sổ, trong đĩa đựng đầy nước sạch cùng những mầm đậu tương mập mập đã nhú ra khỏi vỏ, nhìn như những chiếc đầu nhỏ tròn tròn trắng trắng đầy hiếu kỳ, nhô lên khỏi mặt nước.

Cô đứng ngây người một lúc lâu mới cuộn rèm cửa lên một chút, gió thổi quá lớn, khiến thanh ngang phía dưới tấm rèm liên tục đập vào chiếc đĩa, cô sợ nhờ gió thổi mạnh nữa, sẽ hất đổ đĩa đậu xuống đất.

Chiếc đĩa bằng gốm xương tinh tế màu trắng này thoạt nhìn biết ngay không phải đồ của bệnh viện, có lẽ là Nhiếp Vũ Thịnh mang từ nhà đến. Cô lảng máng nhớ chiếc đĩa đựng đỗ tương ở nhà anh, cũng có màu sắc kích cỡ gần giống cái này, hẳn là cùng bộ.

Cô lại nhớ lời mình từng dỗ dành anh: “Khi nào đậu nảy mầm thì em về.”

Anh cứ chờ, chờ mãi, có lẽ đã chờ như vậy bao năm nay. Cô cứ tưởng anh sẽ quên đi một số chuyện, cũng tưởng rằng anh sẽ càng hận cô hơn. Nhưng giờ đây nhìn thấy chiếc đĩa đậu tương này, cô mới hiểu dù mọi chuyện đã trôi qua bao năm, dù thực sự anh từng hận cô, nhưng anh vẫn khăng khăng chờ đợi cô theo cách ấy, lấy một đĩa nước sạch, bỏ ít đậu tương vào rồi ngồi đợi. Giống như tảng đá trên vách núi cheo leo một ngàn năm trước vậy, dù biết rõ cô không trở lại nữa, nhưng vẫn đứng sừng sững nơi vách núi, mặc cho tuyết tấp sương sa, mặc cho mưa gió xói mòn, cố chấp đợi chờ suốt hàng nghìn hàng vạn năm.

Ánh nắng ban mai rọi qua khung cửa sổ, trời đã sáng hẳn, các tòa nhà xa xa càng làm nổi bật nền trời trắng xanh, cả thành phố như sắp bừng tỉnh giấc, bắt đầu một ngày mới trong sự hối hả nhộn nhịp. Chưa bao giờ Đàm Tĩnh có cảm giác cô đơn lẻ loi như vậy, cô ngắm nghía đĩa đậu tương, có

những thứ cô tưởng rằng đã mất từ lâu, có những thứ cô tưởng rằng đã chết rồi. Cô chôn vùi tuổi thanh xuân, giấu kín nỗi lòng, cô ép mình phải quên, quên đi tất cả những gì cô từng có.

Nhưng luôn có những thứ không thể che giấu được, giống như những mầm đậu này, chỉ cần ngâm mình trong nước, có đủ nước và nhiệt độ thích hợp, chúng sẽ tự đâm chồi bén rễ. Có điều những mầm đậu này chỉ được mọc trong nước, chúng đã chủ định không thể cắm rễ vào đất, càng không thể “đơm hoa kết trái” được.

Giờ đây đậu đã nảy nầm, nhưng họ không thể nào quay về với nhau được nữa.

“Mẹ ơi...”

Nghe thấy tiếng Bình Bình sau lưng, biết con đã tỉnh dậy, Đàm Tĩnh vội vàng lau nước mắt, quay lại hỏi: “Sao vậy con?”

“Con muốn uống nước...”

“Ngoan nào, bác sĩ dặn tạm thời con chưa được uống nước.”

“Là bác sĩ Nhiếp dặn hả mẹ?”

Đàm Tĩnh thoáng khựng lại rồi đáp: “Không phải, là bác sĩ Phương dặn. Con còn nhớ bác sĩ Phương không? Chính là ông có mái tóc hoa râm đấy.”

“Con nhớ ạ.” Bình Bình đáp, “Trong phòng phẫu thuật, ông ấy và chú gây mê đã dạy con đếm số... Con đếm đến ba thì ngủ mất.”

“Ừ.”

“Mẹ ơi miệng con khô lắm...”

“Mẹ dùng tăm bông lau miệng cho con nhé?”

“Vâng ạ...”

Đàm Tĩnh không có tâm trí nghĩ đến chuyện khác nữa, cô còn mãi chăm sóc cho Tôn Bình. Mấy năm trước cô chỉ là một thiếu nữ vô lo vô nghĩ, khó khăn lớn nhất trong đời, chẳng qua chỉ là trắc trở tình cảm mà thôi. Còn bây giờ cô đã làm mẹ, đứa con vừa qua cơn bệnh nặng chính là toàn bộ tâm trí của cô. Cho dù có nhiều điều cô biết rất rõ, cho dù có nhiều điều lại khiến cô chua xót, cho dù thật sự có gì đó bèn rễ mọc mầm, thì cô cũng đành mặc kệ mà thôi.

Huông hồ, nhà họ Nhiếp chắc chắn không cam tâm, cuộc chiến giành quyền giám hộ hẳn sẽ vô cùng khó khăn chỉ cần nghĩ đến việc mình có thể phải đối đầu với Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh đã rùng mình. Trong mắt cô, Nhiếp Đông Viễn là người đáng sợ nhất thế gian này.

Sức khoẻ của Tôn Bình đang phục hồi rất tốt. Ông Nhiếp Đông Viễn muốn mời một hộ lý chuyên nghiệp đến chăm sóc cho thằng bé, vì thấy Nhiếp Vũ Thịnh xẹp đi nhanh chóng chỉ trong mấy ngày ngắn ngủi, ông vừa xót con, vừa xót cháu. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không để ông đến thăm Tôn Bình, anh nói: “Đàm Tĩnh đang ở phòng bệnh, bố đến đây chỉ làm cô ấy căng thẳng hơn thôi.”

“Đúng là vô lương tâm!” Nhiếp Đông Viễn không nhịn được, liền rủa rới anh: “Tôi có còn là bố đẻ anh không? Chỉ có anh biết thương con thôi à? Anh xót con của anh sao tôi không được xót con của con tôi chứ?”

“Bố à... giai đoạn hồi phục sau phẫu thuật, chúng con thường khuyên người nhà không được để quá nhiều người vào thăm bệnh nhân. Ở bệnh viện người qua kẻ lại nhiều, virus vi khuẩn cũng nhiều. Vả lại Bình Bình vẫn còn là trẻ con, lại mắc bệnh lâu năm, sức đề kháng yếu...”

Chỉ vài câu như thế cũng đủ dập tắt ý định của Nhiếp Đông Viễn, ông đành bảo: “Vậy anh mang máy tính xách tay đi, tôi nhìn cháu qua webcam cũng được.”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng còn cách nào khác, đành dùng cồn khử trùng lau sạch sẽ chiếc laptop của mình từ trong ra ngoài rồi mới dám mang vào

phòng bệnh. Hai ngày nay Tôn Bình đã có thể ăn thức ăn lỏng, tinh thần cũng tốt lên nhiều, nhìn thấy người qua webcam, đối với Tôn Bình mà nói, quả thực là một điều vô cùng mới lạ và thích thú. Đặc biệt được trông thấy “ông nội của Phong Phong” qua máy tính, cậu càng vui hơn, vội vàng gọi con ong đồ chơi to bự đặt cạnh gối lên cho ông xem: “Ông nội Phong Phong ơi, đồ chơi ông cho cháu đây này!”

“Gọi ông nội đi cháu!”

Tôn Bình do dự một thoáng, ngược nhìn Đàm Tĩnh ngồi bên giường. Đàm Tĩnh đang bận thổi cho nguội bát cháo, chẳng hề để ý Tôn Bình nói chuyện gì với Nhiếp Đông Viễn. Chợt Tôn Bình lên tiếng hỏi: “Mẹ ơi, ông nội Phong Phong bảo con gọi ông là ông nội... Mẹ chẳng phải nói con không có ông nội sao?”

Đàm Tĩnh thoáng ngẩn người, ấp úng đáp: “Trẻ con phải lễ phép...”

Tôn Bình liền coi như mẹ đã đồng ý, lại hướng thẳng lên màn hình gọi Nhiếp Đông Viễn một tiếng: “Ông nội!”

Tiếng gọi trong treo của cậu bé khiến ông Nhiếp Đông Viễn ở đầu kia suýt trào nước mắt, mừng mừng tủi tủi, đồng thời cũng hạ quyết tâm: Đây chính là đứa cháu bảo bối của mình, bất luận thế nào, ông cũng sẽ không để nó tiếp tục chịu khổ nữa. Ông phải giành được quyền giám hộ, ông muốn ngày nào cũng được nhìn thấy đứa cháu này.

Ông trò chuyện cùng Tôn Bình một lúc, Tôn Bình cũng huyên thuyên nói với ông đủ chuyện, làm thế nào tháo đồ chơi ra, làm thế nào lắp đồ chơi lại, cánh tay của con ong có thể cử động được, hai chân phải xoay ra thành một góc nhất định mới có thể đứng vững... còn Nhiếp Đông Viễn thì cứ liên tục hỏi nó, đã ăn được cháo chưa? Ai nấu cháo cho cháu? Mẹ cháu nấu cháo có ngon không? Canh chú Nhiếp mang cho đã uống chưa? Tiêm có đau không? v.v...

Hai ông cháu mỗi người một câu, huyền thuyên cả buổi, Bình Bình thường ngày không thích nói chuyện với người khác, trước mặt người lạ càng im re không nói lời nào, Đàm Tĩnh vẫn luôn lo cậu bé sống quá nội tâm, không ngờ Tôn Bình lại có thể huyền thuyên trò chuyện rôm rả với Nhiếp Đông Viễn cả buổi như vậy. Đàm Tĩnh chỉ đơn giản nghĩ rằng Tôn Bình có vẻ rất thích Nhiếp Đông Viễn, chứ đâu ngờ Nhiếp Đông Viễn là loại người tinh minh giáo hoạt, mấy chục năm nay ông lăn lộn làm ăn, lấy lòng lãnh đạo, lung lạc đối tác, dụ dỗ khách hàng, vồ về cấp dưới đều dễ như trở bàn tay, huống hồ dễ dàng một đứa trẻ. Ông nói chuyện mê mải với Tôn Bình, mãi đến khi y tá bước vào, dặn ông chuẩn bị cho đợt hóa trị hôm nay, hai người mới buộc phải ngừng trò chuyện.

Chiều hôm đó, thư ký riêng của Nhiếp Đông Viễn đi cùng tài xế đưa hai hòm đồ đến bên ngoài phòng bệnh, nói là đã khử trùng rồi, để Đàm Tĩnh yên tâm đưa cho Tôn Bình chơi. Đàm Tĩnh mở ra xem, thấy hai thùng đầy ắp toàn robot biến hình đủ các loại, lớn có, nhỏ có, có cái thậm chí còn có tem hạn chế số lượng, chắc hẳn Nhiếp Đông Viễn đã sai người mua hết tất cả những robot biến hình có thể tìm thấy trên thị trường về. Tôn Bình cả đời chưa bao giờ nhìn thấy nhiều đồ chơi đến thế, vui mừng đến mức không biết phải chơi cái nào. Đàm Tĩnh cũng không ngờ Nhiếp Đông Viễn lại kiên nhẫn như vậy, trò chuyện cả ngày với thằng bé, còn mua một đồng đồ chơi nhiều thế này, ông ta càng như vậy, càng khiến cô lo lắng.

CHƯƠNG 22

Đối với Nhiếp Đông Viễn, quyền giám hộ là một trận chiến vô cùng cấp bách.

Trước khi ký thỏa thuận tặng quyền cổ phần, ông đã đánh tiếng với mấy thành viên giám sát của Hội đồng Quản trị và các cổ đông lớn của công ty. Một cổ đông lớn khác của công ty là Tập đoàn Khánh Sinh lừng danh trên sàn chứng khoán, khi biết thông tin này đã thẳng thắn bày tỏ sự phản đối. Bởi Tập đoàn Đông Viễn đang có kế hoạch hợp tác với Tập đoàn Khánh Sinh mua lại một chu siêu thị bán lẻ. Bất cứ thay đổi nào về quyền cổ phần vào lúc này đều sẽ gây ra những phản ứng nhạy cảm cho người ngoài.

Do đó Nhiếp Đông Viễn phải giải thích riêng qua điện thoại: “Đây là việc gia đình, lần này tôi bệnh, ít nhiều cũng mong con trai có thể kế nghiệp, nên phải nghĩ cách dụ nó về đã. Anh em làm ăn với nhau mấy chục năm rồi, cũng không sợ mọi người chê cười. Mong mọi người hãy tin tôi, tôi tuyệt đối không để sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát.”

Hiện nay người giám hộ của Tôn Bình vẫn là Đàm Tĩnh, nên theo ý ông Nhiếp Đông Viễn thì tuyệt đối không thể để tên Tôn Bình xuất hiện trong báo cáo tài chính cuối năm của công ty. Nếu không, khi các cổ đông hỏi đến, phải giải thích ra sao? Tôn Bình? Sao không phải là họ Nhiếp? Ông tự tin rằng mình có thể đối phó với Đàm Tĩnh.

Nhiếp Đông Viễn cho luật sư Kiều thời hạn một tuần, ông nói: “Trước mắt chuyện hợp cổ đông thương lượng việc thu mua doanh nghiệp, tôi có thể thác bệnh để trì hoãn, nhưng cũng không kéo dài lâu được đâu. Trong năm ngày, ông phải giải quyết xong vụ quyền giám hộ cho tôi, bất kể dùng thủ đoạn nào cũng được.”

Luật sư Kiều vui vẻ nhận lời: “Tôi sẽ cố hết sức không để chuyện này phải ra tòa án, kéo lại kéo dài vô thời hạn. Đàm Tĩnh chỗ nào cũng sơ hở, muốn nắm được điểm yếu của cô ta, quả thực dễ vô cùng.”

Nhiếp Đông Viễn cười nói: “Có điều người xưa nói không sai, đừng vì ném chuột mà làm vỡ bình quý. Ông làm thế nào tôi mặc kệ, nhưng con trai tôi là đứa cố chấp, đừng cho nó biết gì cả, kéo nó lại bảo chúng ta cậy thế ức hiếp người khác. Còn nữa, nhất thiết không được làm thằng cháu cưng của tôi sợ nhé.”

Lúc Thịnh Phương Đình gọi điện tới, Đàm Tĩnh vẫn chưa biết gì cả, Thịnh Phương Đình thông báo: “Nhiếp Đông Viễn bắt đầu ra tay rồi.”

Tôn Bình vừa mới ngủ, Đàm Tĩnh ra phòng ngoài nghe điện thoại, vẫn ù ù cạc cạc: “Cái gì cơ?”

“Vừa nãy Giám đốc Thư của phòng Nhân sự gọi điện cho tôi, nói là Phó Tổng giám đốc Quản lý Nhân sự đột nhiên hỏi đến cô. Thực ra, việc tuyển dụng của cô vốn có chút vấn đề, học vấn của cô không đủ tiêu chuẩn, hồi đó là tôi nhờ Giám đốc Thư giúp đỡ. Bây giờ cấp trên truy cứu xuống, họ muốn sa thải cô ngay lập tức. Cô xem ngày mai có rảnh không, qua công ty một chuyến, thu dọn đồ đạc cá nhân đi.”

Đàm Tĩnh vô cùng áy náy: “Xin lỗi anh, không ngờ tôi lại làm liên lụy tới anh và Giám đốc Thư...”

“Có gì mà liên lụy với không liên lụy chứ, tôi đã đồng ý giúp cô thì s giúp tới cùng mà. Nhưng bản thân cô cũng phải hết sức cẩn thận, Nhiếp Đông Viễn gần đây có kế hoạch thu mua doanh nghiệp rất lớn, ông ta sẽ không để quyền giám hộ lọt vào tay cô đâu.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Vậy tôi phải làm thế nào đây?”

“Cố gắng hết sức đàm phán với ông ta, nếu ông ta đồng ý từ bỏ quyền giám hộ thì trả lại cổ phần cho ông ấy. Nhưng ông ta sẽ không đồng ý đâu, nếu lúc trước ông ta quyết không chịu ký vào bản thỏa thuận tặng cổ phần, không chừng chuyện này còn có thể xoay chuyển được, giờ ông ta đã ký thỏa thuận, chứng tỏ ông ta muốn cả quyền cổ phần, cả thằng bé. Cô cũng

biết con người Nhiếp Đông Viễn rồi đấy, nếu ông ta muốn thứ gì đó, nhất định sẽ không từ thủ đoạn.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Còn cách nào khác không?”

“Có, nhưng cô sẽ không đồng ý đâu.” Thịnh Phương Đình nói, “Nếu thật sự phải kiện ra tòa đòi quyền giám hộ thì đó là chuyện giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh, cô có cách nào khiến Nhiếp Vũ Thịnh từ bỏ quyền giám hộ không?”

Đàm Tĩnh ngần ngừ giây lát rồi đáp: “Tôi không muốn.”

Thịnh Phương Đình cười, dường như đã đoán trước được Đàm Tĩnh sẽ trả lời như vậy. Anh nói: “Cô nên chuẩn bị tâm lý đi, Nhiếp Đông Viễn làm việc không theo lẽ thường đâu. Cũng may trước đây cô đã biết ông ta là người thế nào rồi, nhưng nếu cô lo cho cảm nhận của Nhiếp Vũ Thịnh, vậy ít liên lạc với anh ta thì hơn.”

Đàm Tĩnh có cảm giác bất an, công ty thông báo quay về làm thủ tục, nhưng cô không dám để Tôn Bình ở lại bệnh viện một mình, mặc dù ngày nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng qua, song cô không định nói chuyện này với anh. Cô đành gọi điện nhờ Vương Vũ Linh qua bệnh viện trông Tôn Bình giúp cô, còn mình tranh thủ về công ty một chuyến. Các đồng nghiệp còn trong công ty quả nhiên ai cũng chỉ chỉ trỏ trỏ, nhưng Đàm Tĩnh chỉ cầm túi thu dọn đồ dùng cá nhân, trả lại laptop, đồng nghiệp phòng kỹ thuật đến format ổ cứng. Có một điều làm cô khá bất ngờ là, Thịnh Phương Đình cũng đang thu dọn đồ dùng cá nhân. Điều này làm Đàm Tĩnh vô cùng kinh ngạc, các đồng nghiệp trong phòng đều cầm túi làm việc, chỉ có Gigi giả vờ đi qua nói nhỏ với cô rất nhanh: “Giám đốc Thịnh từ chức rồi.”

Đàm Tĩnh không ngờ mình làm liên lụy khiến Thịnh Phương Đình phải từ chức, lòng cô cực kỳ áy náy. Thịnh Phương Đình giao thẻ nhân viên và rời công ty gần như cùng lúc với cô, trong thang máy, cô không nhìn được toan nói gì đó, nhưng bị ánh mắt của Thịnh Phương Đình ngăn lại. Đợi đến

khi ra ngoài thang máy, Thịnh Phương Đình liền nói: “Đi, tôi đưa cô về bệnh viện.”

“

“Lên xe đi rồi nói.”

Đàm Tĩnh ngồi vào xe rồi mới nói: “Xin lỗi anh...”

“Không sao, tôi chủ động từ chức mà.” Dường như biết cô đang nghĩ gì, Thịnh Phương Đình vội chuyển chủ đề khác. dặn cô: “Cài dây an toàn vào.”

Đàm Tĩnh không có thói quen thắt dây an toàn, bởi cô rất ít khi ngồi xe riêng, cũng hiếm khi đi taxi. Chờ cô cài dây an toàn xong, Thịnh Phương Đình vừa lái xe rời khỏi bãi đỗ, vừa hỏi “Cô đến công ty làm thủ tục, thế ai ở bệnh viện?”

“Một người bạn của tôi.”

“Vậy được.” Anh liếc đồng hồ tay rồi hỏi: “Có thể dành cho tôi hai giờ không?”

“Sao?”

“Nếu cô không phản đối, tôi muốn đưa xe. Có cô ngồi trên xe, có lẽ tôi sẽ chạy chậm hơn chút, lái nhanh quá tôi lo sẽ xảy ra chuyện, đường xá trong nước chẳng ra làm sao cả.”

Đàm Tĩnh không tỏ vẻ phản đối, cô thấy mình làm liên lụy Thịnh Phương Đình phải từ chức, lúc này chắc chắn tâm trạng anh đang rất tồi tệ. Con người bình tĩnh lý trí như anh, lúc nói ra hai chữ “đưa xe” cũng rất nhẹ nhàng, tựa như nói đi siêu thị mua đồ gì đó vậy. Đàm Tĩnh nghĩ chắc hẳn anh chỉ nói vậy thôi.

Không ngờ con người Thịnh Phương Đình nhìn có vẻ thu mình, nhã nhặn như vậy, mà nói đưa là đưa thật. Anh chỉ mất bốn mươi phút đã ra khỏi thành phố, vừa lên đường cao tốc, tốc độ đã nhanh đến mức Đàm Tĩnh

không dám nhìn đồng hồ đo nữa. Chỉ nghe tiếng bánh xe ma sát với mặt đường sần sạt, còn cả tiếng gió lùa qua cửa sổ vù vù, rõ ràng cửa xe đã đóng chặt, vậy mà vẫn nghe thấy tiếng gió, đủ biết tốc độ nhanh đến thế nào.

Cô vô thức nắm chặt lấy tay cầm, nhìn Thịnh Phương Đình với anh mắt căng thẳng.

Gương mặt anh nhìn nghiêng trông rất cương nghị, khóe môi mím chặt, như đặt toàn bộ tâm trí vào con đường phía trước, ánh mắt u ám. Đàm Tĩnh cảm thấy Thịnh Phương Đình lúc này như một kẻ xa lạ, không phải con người lịch sự nho nhã khi vừa quen cô nữa.

May sao, lúc nhìn thấy khu phục vụ thứ hai, Thịnh Phương Đình bèn giảm tốc tiến vào, anh xuống xe mua hai chai nước ép trái cây, một chai đưa cho Đàm Tĩnh, chai còn lại anh tự mình mở ra, chỉ một hơi đã uống với không ít. Bỏ chai nước xuống, thấy Đàm Tĩnh nơm nớp nhìn mình, anh cười: “Dạ cô chết khiếp rồi hả? Xin lỗi, thỉnh thoảng tôi mới như thế này thôi. Đường sá bên Mỹ tốt hơn ở đây, nhưng cũng có hạn chế tốc độ. Thờ còn đi học, cũng hay phải nhận nhiều phiếu phạt lắm. Vì vậy mỗi lần tôi lái xe, mẹ tôi thường chủ động ngồi vào ghế phụ, bà nói: ‘Có thể con không trân trọng tính mạng mình, nhưng con không thể không trân trọng tính mạng của mẹ, con buộc phải chịu trách nhiệm đối với người khác, họ vô tội, không nên vì sự tùy hứng của bản thân mà bắt người khác phải mạo hiểm cùng con.’”

Đàm Tĩnh lặng lẽ lắng nghe, không đáp lời, bởi cô biết Thịnh Phương Đình chỉ cần một người để trút bầu tâm sự mà thôi. Nhưng sau khi nói xong mấy câu này. Thịnh Phương Đình không nói thêm gì nữa, anh cầm chai nước, mơ màng nhìn về con đường cao tốc gần đó. Mùa thu ở ngoại thành, trong gió còn thoảng thoảng hương cây cỏ, trời nhẹ mây cao, thật thoáng đãng dễ chịu. Tiếng xe cộ qua lại trên con đường cao tốc kia không ngừng truyền đến, từng đợt từng đợt từ xa đến gần, nghe như tiếng sấm vậy.

“Đi thôi.” Thịnh Phương Đình nói, tiện tay ném luôn chai nước còn uổng dở vào thùng rác.

Khi lái xe quay vào thành phố, Thịnh Phương Đình trở về đúng tốc độ cho phép, hơn nữa vẻ mặt còn hết sức bình tĩnh, như đã lấy lại phong thái lịch sự nho nhã, khiến Đàm Tĩnh cứ ngỡ Thịnh Phương Đình đưa xe vừa này chỉ là ảo giác của cô. Đưa cô đến bệnh viện, Thịnh Phương Đình nói: “Tôi không lên đâu, cô chăm sóc cháu cho tốt nhé.”

“Cảm ơn anh, Giám đốc Thịnh.” Đàm Tĩnh vẫn cảm thấy vô cùng ái ngại, “Lần này đúng là rước thêm phiền phức cho anh rồi.”

Thịnh Phương Đình chỉ mỉm cười, lái xe đi mất.

Khi đợi đèn đỏ ở ngã tư, Thịnh Phương Đình cầm điện thoại lên xem, do anh chỉnh sang chế độ rung nên để lỡ một cuộc gọi đến, là của Thư Cầm. Anh dùng bluetooth gọi lại: “Sao thế? Có chuyện gì à?”

“Mark.” Sau khi từ Mỹ trở về, đây là lần đầu tiên Thư Cầm gọi anh như thế, “Anh rảnh không, đi ăn tối với em nhé?”

“Ok, em có đề xuất quán nào không?”

“Gần khu nhà anh có một quán Thượng Hải, ngon ra phết đấy.”

Thư Cầm nói cho anh biết địa điểm, Thịnh Phương Đình không mấy rành đường, tìm đi tìm lại, cuối cùng đến nơi còn muộn hơn cả Thư Cầm. Quán ăn này không lớn lắm, chủ quán là một đôi vợ chồng già người Thượng Hải, ông chủ đích thân đứng bếp, nên tất cả các món đều đúng kiểu Thượng Hải, canh đậm tương cay, vô cùng hấp dẫn.

Thư Cầm hỏi Thịnh Phương Đình: “Chuyện nhỏ như vậy, việc gì phải kiên quyết từ chức? Chủ tịch đã nói với anh rồi, công ty có thể phá lệ giữ chỉ cần anh bằng lòng ở lại.”

Thịnh Phương Đình không khỏi bật cười: “Vì anh tìm được một chỗ khác tốt hơn, em tin không?”

Thư Cầm cũng không phải chưa từng nghĩ đến, có thể Thịnh Phương Đình chỉ tìm một cái cớ để từ chức hòng nhảy việc, nhưng trực giác mách bảo cô rằng không phải như vậy. Cô nói: “Dựa vào năng lực của anh, tìm một vị trí có mức lương cao hơn chẳng phải chuyện gì khó. Nhưng em nghĩ không ra, trong ngành còn có công ty nào tốt hơn công ty chúng ta chứ?”

Thịnh Phương Đình rất ung dung, thậm chí còn đùa cô: “Này, Giám đốc Thư, em cũng tự tin quá nhỉ?”

“Trong các doanh nghiệp Đài Loan thì công ty chúng ta là số 1, còn các doanh nghiệp đại lục... Anh không hợp với kiểu văn hóa đây đâu.”

“Người ta trả lương cao.”

“Rất có khả năng cuối năm anh sẽ được thăng lên Phó Tổng, em không nghĩ lương cao có thể thu hút được anh.”

“Người ta cho quyền lựa chọn.”

“Vốn dĩ anh đã có quyền lựa chọn rồi mà.”

Thịnh Phương Đình không nhịn được cười, hỏi cô: “Hôm nay có lòng hện anh ăn cơm tối, chính vì muốn nói chuyện này?”

“Không phải.” Thư Cầm nói, “Chỉ là em thấy rất lạ, tại sao cấp trên lại biết chuyện của Đàm Tĩnh, em nghĩ việc này không đơn giản như vậy. Mark, rốt cuộc anh đang giấu em làm chuyện gì vậy? Có liên quan đến Nhiếp Vũ Thịnh không?”

“Trong các doanh nghiệp Đài Loan công ty chúng ta là số một, thế còn trong các doanh nghiệp đại lục ai là số 1?”

“Phú Tuyền chứ ai, nhưng công ty đó kinh doanh chủ yếu dựa vào đồ uống có gas và nước tinh khiết, không có những đồ ăn nhanh khác như chúng ta.”

“Thế công ty nào có ngành nghề kinh doanh rất giống chúng ta, chỉ đứng sau Phú Tuyền về quy mô?”

Thư Cầm sực hiểu ra: “Đông Viễn. Nhưng đó là công ty có vốn đầu tư của Hồng Kông mà? Có niêm yết tại sở Giao dịch chứng khoán Hồng Kông ấy.”

“Hôm trước sau khi đóng cửa cuối phiên, Đông Viễn có ra một thông báo về việc chuyển đổi cổ phần, em có chú ý không?”

“Em không rõ lắm, hai ngày nay em không để ý cổ phiếu trên sàn Hồng Kông, anh cũng biết em thường lưu tâm sàn chứng khoán New York nhiều hơn mà.” Thư Cầm dần dần hiểu ra, Đông Viễn.

“Nhiếp Đông Viễn dưới danh nghĩa của mình, tặng 5% cổ phần cho một đứa trẻ vị thành niên tên là Tôn Bình, tổng cộng 176452 cổ phiếu, mà người giám hộ của Tôn Bình hiện nay là Đàm Tĩnh.”

Thư Cầm sững sờ, cô đã lờ mờ đoán ra được chút ít, mà hồi lâu sau cô mới hỏi: “Anh muốn làm gì? Hay là, anh muốn nói gì?”

“Anh không muốn làm gì cả, khó khăn lắm mới sắp đặt được vụ này, bây giờ cuối cùng cũng sắp cất vó rồi, Thư Cầm, anh cần em giúp anh. Nhưng anh hơi lo lắng, em không coi Nhiếp Vũ Thịnh là bạn tốt thật đấy chứ?”

Nghe ba từ “Nhiếp Vũ Thịnh”, Thư Cầm đột nhiên thấy hơi chói tai, liền nói: “Rốt cuộc anh có ý gì?”

“Em đừng nghĩ nhiều quá, việc anh từ chức thực ra không liên quan tới Nhiếp Vũ Thịnh.” Thịnh Phương Đình cười, “Anh chỉ không muốn lãnh đạo cảm thấy, anh tuyển Đàm Tĩnh vào vì có ý đồ khác. Em cũng biết đấy, trong chuyện này quả thực anh đã vi phạm quy định, anh nên chịu trách nhiệm. Hơn nữa bây giờ Tập đoàn Đông Viễn dường như có ý thu mua siêu thị Gia Lợi, tình ngay lý gian, anh từ chức tránh nghi ngờ là hơn.”

Thư Cầm không nói được gì nữa, “VẬY anh dự tính sao?” Anh luôn có khúc mắc với Đông Viễn, vì chuyện này, thậm chí anh còn có ý muốn em duy trì mối quan hệ qua lại với Nhiếp Vũ Thịnh, Rốt cuộc Đông Viễn đã làm gì khiến anh phải tâm tâm niệm niệm như vậy? Từ trước tới nay, những việc anh làm có liên quan gì tới Đông Viễn không? Anh thật sự chỉ vì muốn vào Đông Viễn làm việc thôi sao?”

Thịnh Phương Đình mỉm cười: “Thư Cầm, từ trước tới nay việc anh làm rất ít khi em hỏi tại sao. Hơn nữa anh đã nói rồi, quá trình không quan trọng, cái quan trọng là kết quả. Có lẽ lúc đầu để em làm bạn với Nhiếp Vũ Thịnh là thất sách của anh. Nhưng hồi đó, sau khi hai người tình cờ quen nhau, anh mới nói con người Nhiếp Vũ Thịnh có thể quan hệ được. Đúng vậy, anh có ý đồ không tốt trong vài việc, nhưng anh cũng đâu có ép em làm chuyện gì quá đáng. Hơn nữa, em rất thích người bạn Nhiếp Vũ Thịnh đó mà, phải không?”

Thư Cầm nhìn Thịnh Phương Đình chăm chăm, nhưng anh vẫn thản nhiên như không: “Thư Cầm, anh nói rồi, đối với anh, Đông Viễn là một thách thức hấp dẫn hơn, bởi con người Nhiếp Đông Viễn khiến anh cảm thấy rất có tính thách thức. Cách thức quản lý, phong cách hành xử của ông ta đều rất thú vị, anh luôn muốn có một cơ hội thử xem mình có thể làm được như vậy hay không. Bất luận em có tin hay không thì cũng chỉ có vậy thôi. Và lại anh bảo em làm thân với Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng cho tới giờ anh vẫn chưa từng hại anh ta, có phải hay không?”

Thư Cầm định nói ôi, chỉ lẳng lẳng cảm chén lên, uống một ngụm rượu.

Thịnh Phương Đình nói: “Anh muốn vào Đông Viễn làm việc, Thư Cầm, anh hy vọng em sẽ giúp anh.”

“Thư Cầm hỏi lại: “Chỉ vậy thôi ư?”

“Chỉ vậy thôi.” Thịnh Phương Đình nói: “Nếu em không yên tâm, anh có thể thề, tuyệt đối không làm hại tới bất cứ lợi ích nào của Tập đoàn

Đông Viễn. Anh thậm chí có thể lấy tất cả những gì anh quý trọng nhất ra để thề.”

Thư Cầm cười nhạt: “Anh quý trọng nhất cái gì?”

“Em.”

Thư Cầm lại cười nhạt: “Nếu quý trọng em, anh đã không khuyên em đi làm bạn gái của Nhiếp Vũ Thịnh.”

“Nhưng chẳng phải cuối cùng hai người vẫn chia tay đó sao?” Thịnh Phương Đình nói, “Cả em và anh đều rõ, Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không bao giờ yêu em, trong tim anh ta mãi mãi chỉ có một người, bất cứ ai, bất cứ việc gì cũng không thể xóa nhòa hình ảnh cô ta trong trái tim anh ta được. Dù trên đời có hàng nghìn hàng vạn người có thể làm bạn gái Nhiếp Vũ Thịnh, cũng chẳng có ý nghĩa gì cả?”

Lập luận của anh quá sắc sảo, Thư Cầm không tìm được lại rót thêm một chén rượu nữa.

Hai người, mỗi người một tâm trạng, món ăn hợp khẩu vị, rượu cũng uống rất nhanh, cuối cùng uống hết cả hai bình Thiệu Hưng nhỏ. Tửu lượng của Thư Cầm rất bình thường, còn Thịnh Phương Đình dường như lại có tâm sự, nên uống càng nhiều hơn. Thư Cầm cảm thấy bầu không khí thật ngọt ngào, đành cố tìm chủ đề nói: “Món ghe này ăn chẳng đã gì cả, lần khác chúng ta tìm chỗ nào đó ăn cua, cái đó nhắm rượu mới ngon.” Thịnh Phương Đình cũng thích ăn cua biển, liền gật đầu đồng ý. Rượu Thiệu Hưng ngấm sâu, tuy lúc uống không thấy gì, nhưng vừa ra ngoài gặp cơn gió, cả hai đều cảm thấy hôm nay đã uống quá nhiều. Thịnh Phương Đình định tìm người lái thuê, nhưng Thư Cầm ngăn: “Tìm người lái thuê gì chứ, gọi điện thoại khàn cả cổ, có khi phải mấy tiếng sau công ty lái thuê mới cử người tới. Trăng đẹp thế này, đi bộ về là được rồi. Không phải nhà anh rất gần đây sao?”

Thịnh Phương Đình nghĩ cũng phải, bèn nói: “Được, anh đi bộ về, nhưng phải gọi taxi cho em đã.”

Gọi được taxi rồi, Thịnh Phương Đình theo thường lệ mở cửa xe cho Thư Cầm, còn mình ngồi ghế phụ. Thư Cầm ngà ngà say nói: “Không cần tiền em đâu, càng tiền càng xa.”

Thịnh Phương Đình chỉ tay vào đồng hồ: “Đã mười giờ hơn rồi, đây không phải vấn đề xa hay gần, mà là phong độ”

Câu nói này khiến Thư Cầm bật cười: “Được rồi! Phong độ của anh!”

Còn chưa tới nhà Thư Cầm, Thịnh Phương Đình đã thấy dạ dày nhộn nhạo, vội vàng lấy tay ấn vào chỗ dạ dày. Hành động của anh không qua được mắt Thư Cầm, cô vội nói: “Chết dỡ, em quên mất anh mới mổ nội soi dạ dày, lại còn uống rượu với anh, có nghiêm trọng lắm không?”

“Dạ dày hơi đau... Cũng không có gì lắm đâu...”

“Nhà em có thuốc, lên nhà em đi. Trong nồi hầm điện có canh, uống chút canh nóng giải rượu, có khi sẽ đỡ đấy.”

Thư Cầm cảm thấy mình quá sơ ý, rõ ràng Thịnh Phương Đình mới ra viện chưa được bao lâu, vậy mà cô lại để anh uống rượu.

“Ừ, làm phiền em rồi.”

Nhà Thư Cầm không lớn. Cô mời Thịnh Phương Đình vào nhà, tìm thuốc đau dạ dày rồi rót một cốc nước ấm cho anh, nói: “Anh ngồi nghỉ một lát, em đi lấy canh.”

Nồi hầm mà Thư Cầm mua là nồi tự động, luôn hầm liu riu, không tràn không sôi, buổi sáng khi ra khỏi nhà chỉ cần hẹn giờ trước, đến tối về nhà sẽ có canh uống, rất tiện lợi. Vừa rút phích cắm của nồi hầm ra khỏi ổ, bỗng cô nhìn thấy một con gián trên chạn bát. Thư Cầm không sợ trời, không sợ đất chỉ sợ mỗi gián, lập tức hét lên một tiếng, suýt nữa thì bỏ chạy.

Thịnh Phương Đình vừa nuốt trôi viên thuốc, đột nhiên nghe thấy tiếng hét của cô, liền theo bản năng chạy xộc vào bếp, Thư Cẩm sợ đến líu cả lưỡi, lao thẳng vào vòng tay anh: “GIÁN!”

Thịnh Phương Đình nhanh tay nhanh mắt, chộp ngay tấm lót nồi bằng trúc trên chạn bát đập bộp một cái, con gián bỗng nhảy vọt lên, thành ra đập trượt, Thư Cẩm sợ đến nỗi nắm chặt lấy vạt áo của anh, Thịnh Phương Đình đập liền hai phát, cuối cùng cũng đập chết được gián. Anh dỗ dành cô: “Được rồi, được rồi, đập chết rồi.”

Thư Cẩm lập tức ngẩng đầu lên, vừa hay đập trúng cằm Thịnh Phương Đình, khiến anh đau điếng. Thư Cẩm cuống quýt xin lỗi rồi vội vàng đưa tay lên xoa cằm cho anh, “Không sao chứ? Đúng là em sợ đến hồ đồ rồi, anh cũng biết mà, em sợ nhất là gián...” Giọng cô nhỏ dần, bởi gương mặt Thịnh Phương Đình đã ở rất gần cô, gần đến nỗi cô có thể ngửi được hơi thở phảng phất mùi rượu của anh, dưới ngón tay cô là làn da anh. Cằm anh lõm chồm râu, khiến tay cô có phần gai gai, Thư Cẩm cảm thấy mình đã quá lỗ mãng, nên rút tay về thôi... Nhưng cô vừa nhích ngón tay liền chạm phải môi Thịnh Phương Đình, cảm giác mềm mại khiến cô suýt giật thót mình, cảm thấy mặt anh càng l gần, mắt anh thật sáng, như toát lên một vẻ mê hoặc. Tay anh còn đặt trên eo cô, lòng bàn tay anh nóng như lửa đốt.

Cuối cùng là ai hôn trước Thư Cẩm cũng không nhớ nữa, cô chỉ nhớ nụ hôn đó đượm mùi thơm của rượu và mùi của cơ thể anh, triền miên mà dữ dội, khiến người ta không sao thoát ra được.

Sớm hôm sau, khi tỉnh dậy, Thư Cẩm phát hiện Thịnh Phương Đình đang đứng trước cửa sổ hút thuốc. Đây là lần đầu tiên cô bắt gặp anh hút thuốc. Chỉ thấy khi anh đứng giữa ánh nắng mai, thân hình mơ hồ mà朦胧 lung, ánh mặt trời ban sớm khắc họa nên bóng dáng anh, trông thật xa vời và lạ lẫm. Cô không biết phải trò chuyện với anh bằng giọng điệu nào nữa. Từ khi rời khỏi Mỹ, hai người đều có cảm giác xa lạ trước tình cảm này, rất nhiều lúc họ giống như đối tác chứ không phải người yêu. Cô đã quen với việc đáp ứng một số yêu cầu của Thịnh Phương Đình, thậm chí bao gồm cả

việc gắng sức tiếp cận và chăm sóc Nhiếp Vũ Thịnh. Có lúc cô cũng hoảng hốt tự hỏi, rốt cuộc mình vì cái gì đây? Chỉ vì Thịnh Phương Đình là bạn trai cũ của cô thôi sao? Chẳng lẽ tình yêu cũng có quán tính, khiến cô không thể phanh lại được ư?

Nghe tiếng động, Thịnh Phương Đình quay lại, bình thản nói: “Chào buổi sáng!”

“Chào buổi sáng.”

“Chúng ta bắt đầu lại đi.”

“Tại sao?”

“Gần đây em thường xuyên hỏi anh vì sao, trước đây em đâu có như vậy.”

“Trước đây em đã quen với việc anh làm gì cũng không nói rõ với bất kỳ ai, thậm chí với em anh cũng không nói quá nhiều, nhưng bây giờ em muốn biết vì sao.”

“Anh thấy chúng ta ở bên nhau vẫn thích hợp hơn. Thư Cẩm, bất luận em có tin hay không, nhiều năm qua, anh thấy không ai tốt hơn em cả, hoặc có thể nói, bao nhiêu năm qua, anh đã quen với việc em ở đó, chu dù em nói chúng ta nên chia tay, anh cũng đồng ý với em. Nhưng bây giờ anh vẫn cảm thấy anh yêu em. Anh hy vọng mình sẽ có thêm một cơ hội nữa.” Thịnh Phương Đình nói: “Theo quy định của công ty, giữa đồng nghiệp không được yêu nhau, bất kể em tin hay không, thì đây cũng là một trong những nguyên nhân khiến anh từ chức.”

Thư Cẩm bật cười, vẻ như có tâm sự, nhưng cô không nói thêm gì nữa, chỉ hỏi anh: “Bữa sáng anh muốn ăn gì?”

“Ra ngoài ăn đi, chẳng phải em còn phải đi làm sao?”

Thư Cẩm có thói quen tắm vào buổi sáng, vì thế liền bước xuống giường đi tắm. Điện thoại của Thịnh Phương Đình hết pin, anh lấy pin dự

phòng ra thay xong mới nhìn thấy có một cuộc gọi nhớ của Đàm Tĩnh.

Anh nhìn cửa phòng tắm đang đóng chặt, qua cánh cửa có thể loáng thoáng nghe thấy tiếng nước chảy, nhưng anh vẫn ra ngoài ban công gọi lại cho Đàm Tĩnh:

“Sao vậy?”

“Thật ngại quá, Giám đốc Thịnh, sớm thế này đã làm phiền anh rồi. Hôm qua bạn tôi tới giúp tôi trông Tôn Bình nửa ngày, chiều qua lúc tan làm, người của cơ quan Vệ sinh phòng dịch đột nhiên tới, nói tiệm của cô ấy không đủ tiêu chuẩn vệ sinh, bắt phải chỉnh đốn lại, còn yêu cầu nộp phạt nữa.”

“Thịnh Phương Đình nhìn đồng hồ, thấy mới tám giờ sáng, liền hỏi: “Bạn cô mở tiệm gì thế?”

“Tiệm bánh ngọt, bán bánh gato, tất cả thủ tục đều làm đầy đủ rồi, đột nhiên nói không đạt tiêu chuẩn vệ sinh, phải chỉnh đốn lại, còn bị phạt hai mươi nghìn tệ nữa. Có phải...Có phải chuyện của tôi làm liên lụy đến cô ấy không?”

“Đoàn luật sư của Nhiếp Đông Viễn chắc chắn đã điều tra tỉ mỉ toàn bộ quan hệ xã hội của cô, dù bạn cô không tới bệnh viện giúp đỡ thì cũng sẽ bị lôi vào chuyện này thôi. Chuyện tiệm bánh gato không đạt tiêu chuẩn vệ sinh thì quá dễ dàng rồi, chỉ cần phát hiện chỗ nào chưa dọn dẹp sạch sẽ là có thể nói không đủ tiêu chuẩn ngay, Chuyện này không thể đấu với bọn họ được đâu, tiêu chuẩn vệ sinh vốn xé rách rất nhiều, cơ quan hữu quan nói không hợp lệ thì là không hợp lệ thôi.”

“Vậy tôi nên làm gì bây giờ?”

“Đây chỉ là bước đầu tiên thôi, nếu như cô không chịu khuất phục thì vẫn còn những thủ đoạn lợi hại hơn đang đợi cô. Hoặc là nhẫn nhịn, hoặc là nhận thua, chỉ vậy thôi.”

“Bạn tôi khó khăn lắm mới mở được tiệm bánh đó, hai người bọn họ đã dốc hết tiền tiết kiệm ra rồi... Nếu thật sự không cho bọn họ mở cửa kinh doanh thì chẳng mấy ngày sẽ không chịu nổi tổn thất...”

“Đàm Tĩnh, hoặc là nhận nhin, hoặc là chịu thua, không có con đường thứ ba đâu. Trong tay cô không có lá bài nào cả, con bài duy nhất chính là thằng bé, cô có thể bảo thằng bé nói với ông nó: “Ông ơi, ông đừng làm hại bạn của mẹ cháu được không?”

Đàm Tĩnh im lặng một lúc, đoạn nói: “Tôi không muốn dạy Tôn Bình làm như vậy, chuyện của người lớn không có liên quan gì đến thằng bé.”

“Ok. Vậy cô có thể đi nói với Nhiếp Vũ Thịnh rằng bố anh ta đã làm những chuyện này lại tiếp tục im lặng.

“Cô chỉ có hai lá bài, một lá là con trai của cô, Nhiếp Đông viễn muốn có thằng bé, hơn nữa cũng thật lòng yêu thương nó, nhưng cô lại không muốn đưa bé tham dự vào chuyện này, đúng vậy, thế giới người lớn rất đáng sợ, đúng là không cần thiết để nó biết những việc này. Vậy, lá bài còn lại chính là Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng cô cũng không chịu dùng. Vì thế chỉ còn lại hai con đường, một là nhận nhin, hai là chịu thua.”

“Nhiếp Vũ Thịnh đã vì tôi mà xích mích với bố anh ấy một lần. Tôi không muốn có lần thứ hai nữa. Tôi không phải là Nhiếp Đông Viễn, tôi không muốn lợi dụng tình cảm của người khác để đạt được mục đích.”

Thịnh Phương Đình cười: “Đàm Tĩnh, cho dù cô không chịu thừa nhận thì cô vẫn yêu Nhiếp Vũ Thịnh. Chỉ có yêu mới không muốn lợi dụng anh ta.”

Đàm Tĩnh im lặng giây lát rồi hỏi: “Giám đốc Thịnh, có lẽ anh nói đúng. Nhưng tôi không có tư cách để nói yêu hay không yêu nữa rồi.”

Đàm Tĩnh ngắt điện thoại, cô cảm thấy mình thật bất lực, nhưng cũng không có cách nào tốt hơn cả, giờ đây, ngay đến Thịnh Phương Đình cũng không thể giúp đỡ cô. Cô ở luôn trong bệnh viện với Tôn Bình, Tôn Chí

Quân đã mấy ngày không tới, cũng không gọi điện đến. Lần đầu tiên Đàm Tĩnh cảm thấy lo lắng, Tôn Chí Quân không xảy ra chuyện gì chứ? Nếu đúng như những gì Thịnh Phương Đình nói, Nhiếp Đông Viễn sẽ cho người điều tra triệt để các mối quan hệ xã hội của cô, vậy thì kẻ mấy lần vào công an như Tôn Chí Quân, nhà họ Nhiếp muốn làm khó anh ta, chẳng phải rất dễ dàng ư?

Đàm Tĩnh gọi điện cho Tôn Chí Quân nhưng không được, anh ta tắt máy. Cô cũng mệt rồi, không nghĩ được cách nào khác nữa. Đàm Tĩnh đã nhắm tính lại một lượt tất cả họ hàng bạn bè của mình. May mà những người thân đều đã rất lâu không liên lạc, bắt cả thư từ, chắc hẳn nhà họ Nhiếp cũng sẽ không làm gì họ. Còn về bạn bè, cô chỉ có hai người bạn là Vương Vũ Linh và Lương Nguyên An mà thôi.

Sáng sớm khi kiểm tra phòng bệnh, Nhiếp Vũ Thịnh đã theo Chủ nhiệm Phương tới một lần. Buổi sáng anh rất bận, chương trình CM lại khởi động, lần này là một bệnh nhân có động mạch dị tật bẩm sinh, trái với Tứ chứng Fallot, độ khó của ca phẫu thuật này rất thấp, nhưng tình trạng của bệnh nhân lại phù hợp với chương trình CM hơn. Để chắc chắn, Nhiếp Vũ Thịnh đã dựa vào bản chụp X-quang tim và huyết quản sửa đi sửa lại phương án phẫu thuật đến mấy lần, cố gắng hoàn thiện cả những chi tiết nhỏ nhất.

Tình trạng phục hồi của Tôn Bình sau phẫu thuật rất tốt, điều này khiến Nhiếp Vũ Thịnh yên tâm hơn nhiều. Vì bị thương ở tay, cộng thêm của Tôn Bình mà anh gần như đã bỏ bê công việc của chừng một tuần, vợ bác sĩ Đồng vừa mới sinh em bé nên anh cũng nghỉ mấy hôm nay không đi làm. Hai đệ tử đắc lực nhất của Chủ nhiệm Phương mấy ngày liền không tới phòng phẫu thuật khiến ông mất hai phụ tá mẫn cán, cứ bận rộn liên tục, đến nỗi huyết áp cũng tăng cao. Nhiếp Vũ Thịnh thấy áy náy trong lòng, nên đã chủ động đòi giúp đỡ, tận dụng triệt để hai ngày nay sắp xếp thời gian phẫu thuật, anh muốn san bớt gánh nặng cho Chủ nhiệm. Cả ngày anh bận từ sáng tới tối, ban đêm còn đến trông Tôn Bình, mặc dù Đàm Tĩnh không giáp mặt anh, nhưng nửa đêm thường xuyên nghe thấy y tá tới gõ

cửa phòng khe khẽ gọi: “Bác sĩ Nhiếp”, sau đó là tiếng Nhiếp Vũ Thịnh bật dậy khỏi sofa, sột sà sột soạt, rồi rón ra rón rén ra ngoài mở cấp cứu. Có khi trời sắp sáng anh mới quay lại, nằm một lát lại dậy đi giao ban, có lúc trời sáng rồi vẫn chưa thấy quay lại. Đàm Tĩnh thấy Nhiếp Vũ Thịnh quá vất vả, mấy hôm nay, anh đã gầy tới nỗi lưỡng quyền nhô hẳn lên.

Dần dần các y tá trong bệnh viện đều biết Tôn Bình là người thân của Nhiếp Vũ Thịnh, có người còn nói như đinh đóng cột rằng, Đàm Tĩnh là em họ xa của Nhiếp Vũ Thịnh nên thi thoảng những cô y tá trẻ cũng thích nói chuyện với Đàm Tĩnh, bởi bác sĩ Nhiếp đối xử với mọi người xung quanh rất tốt. Nhờ vậy, Đàm Tĩnh mới biết Nhiếp Vũ Thịnh đang bận việc gì, cô nói với Nhiếp Vũ Thịnh, để anh buổi tối về nhà nghỉ ngơi, không phải đến nữa, vì tình trạng của Tôn Bình hiện giờ cũng đã rất ổn định.

Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì cả, nhưng ban đêm vẫn lặng lẽ tới ngủ trên sofa. Nửa đêm Đàm Tĩnh thức dậy đi vệ sinh, thấy anh vẫn đang ôm laptop đọc kết quả chụp X-quang tim mạch của bệnh nhân. Khi đọc phim X-quang, anh hay có thói quen cau mày, nhìn bóng ngọn đèn đổ lên trán anh, Đàm Tĩnh bỗng nhận ra vàng trán phẳng phiu rộng rãi trong ấn tượng của mình giờ đã lờ mờ những nếp nhăn. Anh không còn là chàng thanh niên áo trắng trong ký ức của cô nữa, mà đã trở thành một người đàn ông trưởng thành chững chạc. Xa cách bao năm, rất nhiều chuyện đã thay đổi, có điều khi nhìn thấy anh nghiêm túc làm việc, Đàm Tĩnh lại nhớ trước đây, lúc giảng bài cho cô, anh cũng chăm chú như thế này. Quãng thời gian ấy thật đẹp, nỗi lo lớn nhất cũng chỉ là sợ thầy giáo và bạn bè phát hiện ra mối quan hệ giữa họ mà thôi.

Đàm Tĩnh vốn định nói với anh về chuyện cửa hàng của Vương Vũ Linh nhưng lời ra đến miệng lại bị nén xuống. Nói với Nhiếp Vũ Thịnh thì có ích gì? Để anh lại trở mặt với bố mình sao? Anh đã rất mệt mỏi rồi, hơn nữa ông Nhiếp Đông Viễn vẫn đang bị bệnh, áp lực công việc, áp lực gia đình, tất cả đều dồn lên vai Nhiếp Vũ Thịnh.

Cô quyết định tự mình giải quyết vấn đề này. Cô nói với luật sư rằng mình có thể đồng ý để Nhiếp Đông Viễn lấy lại cổ phần, chỉ hy vọng ông sẽ không làm phiền đến những người xung quanh cô nữa.

Luật sư của nhà họ Nhiếp căn bản không thèm để ý đến lời đề nghị này, nhưng luật sư Kiều lại đích thân gọi điện cho cô: “Cô Đàm, kẻ thức thời mới là trang tuấn kiệt. Cô việc gì phải khăng khăng giữ thăng nhỏ bên mình, trong khi không thể tạo điều kiện tốt nhất cho nó? Ông Nhiếp thật lòng thương nó mới nhất quyết muốn giành quyền giám hộ. Cô còn có điều kiện gì không yên tâm về ông Nhiếp sao? Ông ấy sẽ đem lại tất cả những gì tốt nhất cho thằng bé. Dù cô không tin ông Nhiếp thì cũng phải tin cậu Nhiếp chứ, cậu ấy là cha thằng bé, chẳng lẽ lại xử tệ với nó ư? Cái nhà họ Nhiếp cần chỉ là quyền giám hộ thôi, cô vẫn có thể đến thăm thằng bé bất cứ lúc nào, sao cứ phải cố chấp theo ý mình? Chọc giận ông Nhiếp thì có lợi gì cho cô chứ?”

Đàm Tĩnh chỉ thoáng dao động rồi nói: “Ông Nhiếp quý mến cháu, tôi rất cảm kích. Nhưng tôi cũng chỉ muốn giành quyền giám hộ, ông Nhiếp vẫn có thể đến thăm cháu bất cứ lúc nào, tại sao chúng ta không thể thỏa hiệp với nhau?”

Khi câu nói này đến tai Nhiếp Đông Viễn, ông chỉ cười: “Đúng là loại phụ nữ vừa mất thằng con tôi, ngây ngô ấu trĩ như nó!” Luật sư Kiều thấy bộ dạng vừa buồn cười vừa giận dữ của ông liền hỏi: “Ta lại tiếp tục dòn ép chứ ạ?”

“Đánh rắn phải đánh giập đầu, đừng để ý mấy chuyện nhỏ nhặt. Thời gian cấp bách như thế, hành động nhất định phải nhanh, phải tìm được điểm yếu thực sự của đối phương.” Nhiếp Đông Viễn nói, “Thứ Năm này tôi phải đi họp ở Hồng Kông, tôi đã đảm bảo với các cổ đông lớn rằng tuyệt đối không để sự việc vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Trước khi thu mua doanh nghiệp khác, không được phép xảy ra chuyện. Chậm nhất là sau khi từ Hồng Kông trở về, tôi phải cầm được bản thỏa thuận từ bỏ quyền giám hộ của Đàm Tĩnh. Lão Kiều, ông liệu mà làm đi.”

Luật sư Kiều hiểu rõ tính khí Nhiếp Đông Viễn, nghe ông nói vậy, chỉ cảm thấy trọng trách trên vai dường như đi nặng thêm mấy phần. Luật sư Kiều thu xếp giấy tờ, tính toán tới việc bàn bạc lại với cấp dưới của mình ở phòng luật sư, còn Nhiếp Đông Viễn cũng chuẩn bị bay đến Hồng Kông.

Vốn dĩ Nhiếp Vũ Thịnh cũng sang Hồng Kông cùng Nhiếp Đông Viễn, nhưng hiện nay chương trình CM khởi động lại, tình trạng bệnh nhân không ổn, cần phải nhanh chóng phẫu thuật nên anh không thể đi được. Nhiếp Đông Viễn lại nghĩ rằng, thay vì đưa anh sang Hồng Kông, chi bằng để anh ở lại đây chăm sóc Tôn Bình, tuy Đàm Tĩnh không giờ trò gì được nhưng Nhiếp Đông Viễn cũng lo cô thừa cơ Nhiếp Vũ Thịnh không có ở đây mà làm thủ tục xuất viện, bỏ đi biệt tích, đến lúc đó biến người mệnh mông, sự việc sẽ càng phức tạp thêm. Vì thế khi Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị bác sĩ khác cùng Nhiếp Đông Viễn sang Hồng Kông, ông liền

Nhiếp Vũ Thịnh cứ ngỡ rằng bố anh chỉ không yên tâm về Tôn Bình nên cũng chẳng nghĩ ngợi gì nhiều. May mà tình trạng phục hồi của Tôn Bình rất suôn sẻ nên Nhiếp Vũ Thịnh có thể dồn hết tâm sức để giải quyết chương trình CM. Gần đây, riêng các thí nghiệm trên động vật anh cũng thực hiện không dưới mười mấy lần, lại liên tục mở các cuộc họp với các cán bộ chủ chốt trong khoa, cuối cùng Chủ nhiệm Phương mới quyết định ngày hôm sau sẽ thực hiện ca phẫu thuật CM đầu tiên.

Vì hôm sau có ca mổ quan trọng nên tối hôm đó, lần đầu tiên Nhiếp Vũ Thịnh về nhà ngủ. Trước lúc tan làm, anh vẫn đến thăm Tôn Bình như thường lệ. Tôn Bình đã có thể xuống giường đi lại, Nhiếp Đông Viễn mua quà cho cháu đến thành nghiện, ngoài các loại đồ chơi liên tục được mang tới, trước khi đi Hồng Kông, ông còn dành tặng riêng cho đứa cháu cưng một chiếc máy tính bảng để hai ông cháu tiện trò chuyện qua webcam. Khi Nhiếp Vũ Thịnh tới phòng bệnh, Đàm Tĩnh đang dỗ Tôn Bình: “Đừng chơi game nữa, con đã chơi một tiếng rồi, con hứa với mẹ thế nào hả?”

Tôn Bình hơi phụng phịu nhưng vẫn trả lại máy tính cho Đàm Tĩnh. Đàm Tĩnh vừa đặt máy tính sang một bên, ngẩng đầu lên đã thấy Nhiếp Vũ Thịnh. Vì cửa phòng bệnh không đóng nên anh đứng ngay ở ngoài cửa, cũng chẳng biết đã đứng bao lâu.

Trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Bình vô cùng mừng rỡ: “Chú Nhiếp!”

Gần đây Nhiếp Vũ Thịnh ngày nào cũng tới rất nhiều lần, Tôn Bình cũng quen dần, không còn sợ anh như trước nữa, ngược lại còn có phần thân thiết lạ thường. Bởi vì chú Nhiếp thực sự quý cậu, trẻ con thường rất nhạy cảm với sự chân thành, người nào thực sự tốt với nó, thực sự yêu thương nó, nó có thể nhận cảm nhận được. Nhiếp Vũ Thịnh vừa tới, Tôn Bình đã bò dậy, vươn tay ra đòi anh bế.

“Đề chú xem nào.” Nhiếp Vũ Thịnh kiểm tra các thiết bị theo dõi trên người Tôn Bình rồi mới ôm lấy cậu. Tôn Bình rúc vào lòng anh nhõng nhẽo: “Chú Nhiếp, sao buổi chiều chú không đến thăm cháu?”

“Buổi chiều chú Nhiếp phải đi họp.” Nhiếp Vũ Thịnh lại hỏi nó, “Buổi tối cháu muốn ăn gì nào?”

“Mẹ cháu nấu cơm rồi.”

Phòng bệnh VIP có một gian bếp nhỏ, đủ cả những đồ dùng như lò vi sóng, nước nóng cũng sẵn. Từ khi Tôn Bình có thể ăn, người giúp việc nhà họ Nhiếp ngày ngày đều đưa cơm đến, Đàm Tĩnh cũng thường xuyên xuống bếp làm những món ăn mà Tôn Bình thích.

“Ồ” Nhiếp Vũ Thịnh ngẩng đầu lên nhìn Đàm Tĩnh, nói: “Buổi tối anh không tới nữa, ngày mai có ca phẫu thuật lớn

“Chú Nhiếp ăn cơm với mẹ con cháu đi!” Tôn Bình bắt đầu nũng nịu, “Mẹ cháu làm thịt bò kho, ngon lắm ạ.”

“Cơm mẹ cháu nấu không đủ...” Nhiếp Vũ Thịnh thuận miệng dỗ Tôn Bình, “Chú sẽ ăn ở nhà ăn, nhà ăn có cơm...”

Nào ngờ Đàm Tĩnh đột ngột lên tiếng: “Đủ cơm mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh lại ngẩng đầu lên nhìn cô nhưng Đàm Tĩnh đã đi lấy nước rửa tay cho Tôn Bình.

Đàm Tĩnh nấu hai món, đều là thứ Tôn Bình thích ăn, may mà buổi trưa người giúp việc nhà họ Nhiếp đã mang tới một nồi canh sườn, lúc trưa Tôn Bình uống có một bát, buổi tối Đàm Tĩnh đun lại, đầy một nồi sườn, không sao ăn hết được. Có điều ở đây chỉ có hai bát, Đàm Tĩnh đem đầy một bát cơm cho Tôn Bình, còn một bát để cho Nhiếp Vũ Thịnh, bản thân cô ăn cơm bằng đĩa.

Nhiếp Vũ Thịnh nhận ra chiếc đĩa đó, nhưng không nói gì. Sau bấy nhiêu năm mới lại được ăn cơm Đàm Tĩnh nấu, khi gấp miếng thức ăn đầu tiên đưa lên miệng, anh chợt thấy hình như vị giác của mình có vấn đề, chua ngọt đắng cay, mọi hương vị đều đủ cả. Tôn Bình ăn rất ngon lành, cách nó cầm đũa giống hệt người lớn, lúc uống canh cũng không gây ra bất cứ tiếng động nào, đủ thấy Đàm Tĩnh dạy con thật khéo, không vì gia cảnh bần hàn mà bỏ qua những chi tiết nhỏ này.

Ba người lặng lẽ ăn cơm, Đàm Tĩnh ăn bằng đĩa rất bất tiện, không thể dùng đũa gắp những hạt cơm vương vãi lung tung trên đĩa. Ăn được một nửa, cô đứng dậy xuống bếp định lấy thìa, vừa tìm được thìa thì Nhiếp Vũ Thịnh cũng bước vào, nói: “Anh ăn xong rồi, để anh rửa bát cho em dùng.” Dứt lời, anh vịn vòi nước rửa bát, Đàm Tĩnh không muốn tranh với anh nên đứng đó nhìn. Anh xắn tay áo lên thật cao, đúng tư thế rửa tay tiêu chuẩn của bác sĩ, đến rửa cái bát cũng như sợ có vi trùng, còn phải lấy nước rửa bát rửa đi rửa lại mấy lần, lại dùng nước sạch tráng đi tráng lại, mới quay người đưa cái bát sạch bong cho cô.

Đàm Tĩnh không cầm, chỉ nói: “Em cũng ăn xong rồi.”

“Thế thì đưa đĩa trả anh đây.” Anh nói: “Trong nhà thiếu một cái đĩa.”

“Nhiếp Vũ Thịnh.” Đàm Tĩnh cố dặn lòng, “Anh đừng vờ vịt nữa được không? Tôi đã nói rồi, chuyện về con tôi thấy không lỗ đi đâu cả, anh không cần phải áy náy. Anh suốt ngày ngâm một đĩa đậu, như thế rất ấu trĩ. Anh có thể đừng lôi cái bộ dạng ấy ra được không? Tiếp tục đợi chờ là điều không cần thiết, mà cũng không thể. Chúng ta không thể trở lại như trước đây được nữa, chuyện giữa anh với bạn gái, tôi rất xin lỗi. Có lẽ anh đã từng yêu tôi, nhưng tôi hy vọng...”

“Anh biết em hy vọng cái gì.” Nhiếp Vũ Thịnh ngắt lời cô, giọng rất bình thản, “Đợi hay không là chuyện của anh, yêu anh không cũng là chuyện của anh. Em không yêu anh nữa, năm đó vì sao em lại rời xa anh, hoặc trước nay thật sự em chưa từng yêu anh, cũng không sao cả, điều này không ảnh hưởng đến anh. Có điều em nói sai rồi, không phải anh từng yêu em, mà anh vẫn luôn yêu em, từ trước tới giờ, thậm chí cả sau này cũng thế.”

Đàm Tĩnh ngây người, đứng sững ra như trời trồng, không thốt nên lời nào. Nói xong câu ấy, Nhiếp Vũ Thịnh cũng không nhìn cô thêm lần nào nữa, quay người bước ra. Đàm Tĩnh đứng đó, nghe thấy tiếng anh ở ngoài đang đổ Tôn Bình uống canh, sau đó lại lấy khăn giấy lau tay cho Tôn Bình, tiếng hai người nói chuyện với nhau cứ từng đọt từng đọt truyền đến, lúc xa lúc gần. Cô chợt cảm thấy muốn khóc òa lên hoặc mở cửa lao ra ngay ngoài. Nhưng cô chỉ yếu ớt tựa lưng vào cánh cửa, như không muốn đối mặt với mọi thứ.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh lái xe về nhà, trong lòng anh rất bình lặng. Anh cũng lấy làm lạ, chẳng hiểu sao sau khi nói với Đàm Tĩnh những lời đó anh lại thấy như trút được gánh nặng. Trước kia anh kiêu ngạo cho rằng, có chết cũng không thể để mất thể diện trước người con gái đã từ bỏ mình như vậy, nhưng giờ đây anh lại thấy, hà tất phải như thế? Yêu là yêu, mình đã không thể thay đổi được sự thật rằng vẫn còn yêu cô ấy, thì cứ thẳng thắn mà thừa nhận thôi.

Anh về nhà tắm rửa rồi ngủ một giấc, từ trước tới nay anh chưa hề ngủ ngon như vậy, thậm chí còn không mộng mị gì cả, có lẽ bởi dạo này anh quá mệt. Ngày hôm sau, anh tự nhiên tỉnh dậy theo đồng hồ sinh học, nhìn đồng hồ đúng sáu giờ rưỡi, vừa vặn vệ sinh cá nhân xong xuôi là đi làm.

Chủ nhiệm Phương hôm nay cũng đến rất sớm, vừa chạm mặt, ông đã quan sát từ đầu xuống chân anh: “Ồ, hôm nay trông tinh thần cậu tốt đấy.”

Bệnh nhân đã được đưa đến phòng phẫu thuật gây mê. Nhiếp Vũ Thịnh đến phòng phẫu thuật trước, chẳng mấy chốc Chủ nhiệm Phương cũng tới. Mặc dù là ca đầu tiên nhưng ca phẫu thuật hôm nay rất thuận lợi, được một nửa thời gian thì Chủ nhiệm Phương nhận được một cuộc điện thoại, liền gọi Nhiếp Vũ Thịnh: “Cậu thay tôi.” Sau đó ông ra ngoài.

Nhiếp Vũ Thịnh không hề hoang mang, tất cả các thí nghiệm trên động vật đều do anh thực hiện, phương án phẫu thuật cũng do một tay anh nghiên cứu, sửa đi sửa lại đến từng chi tiết, có nhắm mắt anh cũng biết bước tiếp theo nên làm gì. Khi ở trong phòng phẫu thuật, anh vô cùng tập trung, không hề nghĩ tới điều gì khác, chỉ chăm chú hoàn thành ca mổ, xong xuôi mới nhớ ra hỏi y tá: “Chủ nhiệm đâu?”

“Ng nói bên văn phòng bệnh viện tìm ông có việc, vẫn chưa quay lại.”

“Ồ.”

Bệnh nhân được đưa đến phòng Hồi sức, Nhiếp Vũ Thịnh không đi mà cùng bác sĩ gây mê chờ đến lúc bệnh nhân tỉnh lại rồi mới theo phương án đã chuẩn bị, đưa bệnh nhân đến khoa Chăm sóc đặc biệt. Xong xuôi mọi việc ở đây, anh mới đi rửa tay thay quần áo. Vừa khoác áo blouse lên, anh chợt nghe Tiểu Mẫn ở bên ngoài gõ cửa: “Nhiếp sư huynh, lão yêu tìm anh, điện thoại của anh tắt máy!”

“Ra ngay đây!”

Mỗi khi có ca mổ, Nhiếp Vũ Thịnh đều tắt điện thoại, bằng không Chủ nhiệm Phương nghe thấy sẽ trách mắng. Hôm nay do quá bận nên ra khỏi

phòng phẫu thuật anh cũng quên chưa mở điện thoại. Anh vội vàng cài khuy áo vừa bật điện thoại vừa đi đến phòng chủ nhiệm.

Chủ nhiệm Phương đang chờ anh trong văn phòng, anh tưởng chủ nhiệm sẽ hỏi chuyện của ca mổ nên chỉ báo cáo qua phần sau của quá trình phẫu thuật và tình trạng bệnh nhân sau phẫu thuật. Chủ nhiệm Phương gật đầu bảo anh: “Lát nữa tôi sẽ đến bệnh viện thăm bệnh nhân. Tiểu Nhiếp, có một chuyện, cậu phải chuẩn bị tâm lý.”

Tim Nhiếp Vũ Thịnh đột nhiên chùng xuống, anh linh cảm có thể bệnh tình của bố mình có chuyển biến gì đó, sau đó lại lập tức nghĩ đến Tôn Bình, nhưng tình trạng phục hồi của Tôn Bình vẫn rất tốt anh lo lắng hỏi Chủ nhiệm Phương: “Sao thế ạ?”

“Luật sư của bố cậu vừa gọi điện tới nhưng cậu tắt máy nên văn phòng bệnh viện gọi cho tôi. Họ nói bố cậu bị Ủy ban Giám sát trị trường chứng khoán điều tra, tạm thời không thể rời khỏi Hồng Kông.”

Nhiếp Vũ Thịnh sững ra mắt mấy giây rồi hỏi: “Ủy ban Giám sát trị trường chứng khoán ạ?”

“Ủy ban Quản lý chứng khoán Hồng Kông, còn tình hình cụ thể cậu mau gọi điện hỏi đi.”

CHƯƠNG 23

Lòng Nhiếp Vũ Thịnh nóng như lửa đốt, nhìn điện thoại quả nhiên thấy có báo cuộc gọi nhỡ, trong đó có đến ba cuộc là từ luật sư Khương của bố anh ở Hồng Kông. Anh vội vàng gọi lại, luật sư Khương vừa nghe thấy giọng anh liền thở phào: “Cậu Nhiếp, cuối cùng cũng tìm được cậu rồi.”

“Bố tôi bây giờ sao rồi?”

“Ông ấy bị đưa đi để điều tra, hơn nữa còn bị hạn chế xuất cảnh nên hiện giờ không thể rời Hồng Kông về đại lục được. Lần này hơi rắc rối, có người tố cáo ông ấy giao dịch ngầm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không hiểu giao dịch ngầm là thế nào, bèn hỏi lại: “Có nghiêm trọng không?”

“Cực kỳ nghiêm trọng.” Tiếng phở thông của luật sư Khương mang nặng âm Quảng Đông, nói có vẻ rất vất vả nên ông chuyển luôn sang nói bằng tiếng Anh, “Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán Hồng Kông rất nghiêm ngặt trong việc xét xử các hành vi giao dịch ngầm, nếu bị điều tra ra đúng là có chuyện đó, ông Nhiếp sẽ phải ngồi tù.”

Nhiếp Vũ Thịnh hiểu được rất ít thông tin từ lời của luật sư nên cũng chuyển sang dùng tiếng Anh hỏi: “Thư ký của bố tôi đâu? Tôi cần nói chuyện với ông ấy.”

“Ông ta cũng bị đưa đi rồi, phía cảnh sát muốn ông ấy phối hợp điều tra.”

“Vậy hiện giờ còn ai ở công ty?”

“Thành viên Hội đồng quản trị và Ban giám sát đều ở Hồng Kông, ông Phác Ngọc Thành, Tổng giám đốc Tập đoàn cũng đang ở Hồng Kông. Cậu biết đấy, ông Nhiếp đến Hồng Kông là để chủ trì hội nghị cấp cao mà.”

Nhiếp Vũ Thịnh nghĩ một lát rồi nói: “Tôi hiểu rồi, tôi sẽ đi tìm hiểu tình hình, tranh thủ đến đó trong thời gian sớm nhất.”

“Không, không!” Luật sư Khương vội vàng ngăn anh lại, “Tình hình hiện nay vẫn chưa biết thế nào, tốt nhất cậu nên ở lại đại lục. Tôi đề nghị cậu đi gặp Ban lãnh đạo công ty ngay, tôi sẽ nói ông Nhiếp viết giấy ủy quyền cho cậu.”

“Vâng.” Nhiếp Vũ Thịnh đáp, “Tôi sẽ đi gặp Ban lãnh đạo công ty, khi nào thì Tổng giám đốc Phác về?”

“Ông ấy đang cố gắng về sớm.”

Nhiếp Vũ Thịnh không quá hoảng loạn, mặc dù lòng anh đang rối bời, nhưng sự bình tĩnh vốn có của một bác sĩ ngoại khoa khiến anh bắt đầu dùng lý trí để phân tích lại đầu đuôi sự việc. Anh gọi điện đến trụ sở chính công ty của bố, Ban lãnh đạo bên này vẫn chưa biết bên Hồng Kông đã xảy ra chuyện, mấy vị Phó Tổng giám đốc vẫn đi làm như bình thường. Nhiếp Vũ Thịnh bèn thông báo chiều nay sẽ qua đó, có việc quan trọng muốn bàn bạc với mọi người. Thư ký Hàn ở công ty rất kinh ngạc, nhưng ông không nói gì mà chỉ đi sắp xếp lại thời gian của các vị Phó Tổng, thông báo cho họ về việc cậu Nhiếp sắp đến.

Tổng giám đốc tập đoàn Phác Ngọc Thành từ Hồng Kông đáp máy bay thương vụ của Nhiếp Đông Viễn quay về. Thư ký Hàn đến sân bay đón ông, câu đầu tiên đã thông báo: “Cậu Nhiếp nói chiều nay sẽ đến công ty.”

“Tôi biết rồi.” Tâm trạng Phác Ngọc Thành đang rất phức tạp, là một tổng giám đốc, ông cũng có cổ phần trong công ty nhưng không nhiều, khi Nhiếp Đông Viễn bị đưa đi để điều tra đã dặn dò ông mọi việc hãy bàn bạc với Nhiếp Vũ Thịnh mà tiến hành. Ông là quản lý cấp cao, đi theo Nhiếp Đông Viễn gần mười hai năm nay, cũng coi như đã chứng kiến Nhiếp Vũ Thịnh lớn lên. Sau này Nhiếp Vũ Thịnh mâu thuẫn với Nhiếp Đông Viễn, bỏ ra nước ngoài du học, đi một mạch mấy năm liền, mỗi lần ông sang Mỹ công tác đều dành thời gian đến thăm Nhiếp Vũ Thịnh, cố gắng xoa dịu mối quan hệ giữa hai cha con cố chấp này, nhưng chưa một lần thành công. Trong ấn tượng của ông, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn là một đại thiếu gia quen được cưng chiều, chỉ biết giận dỗi bố mình, hiện giờ công ty xảy ra chuyện lớn như thế, Nhiếp Đông Viễn lại muốn ông trở thành đại thần phụ chính để gửi gắm con trai.

Từ xưa đến nay, các vị đại thần phụ chính đều không có kết cục tốt đẹp. Phác Ngọc Thành buồn bã nghĩ thầm.

Nhiếp Vũ Thịnh rất ít xuất hiện ở công ty bố, nhưng trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn có đặt một tấm ảnh anh chụp khi nhận bằng tiến sĩ, bởi thế các vị Phó Tổng đều biết Tiểu Nhiếp, cũng biết anh đang làm

việc trong bệnh viện, là một ngôi sao mới của khoa Ngoại tim mạch. Theo thói quen họp hành của Nhiếp Đông Viễn, mọi người đều có mặt trong phòng trước giờ họp 5 phút, trong lúc chờ đợi, hầu như tất cả đều trầm mặc. Phác Ngọc Thành từ Hồng Kông trở về, thuật lại vắn tắt và giải thích với toàn thể Ban lãnh đạo về chuyên xảy ra tại Hồng Kông, không ai ngờ lại xảy ra chuyện đó, hơn nữa tình hình lại nghiêm trọng đến như vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh đã xin nghỉ để đến họp, ý định ban đầu của anh chỉ là muốn đến tìm hiểu tình hình, không ngờ toàn thể Ban lãnh đạo lại tề tựu chờ mình, khi anh bước vào phòng họp, thậm chí hầu như mọi người đều đứng lên. Đó là thói quen của Nhiếp Đông Viễn, cũng là cách để ông ấy xây dựng uy thế của mình, Nhiếp Đông Viễn tay trắng làm nên, cho đến giờ, ưu điểm và khuyết điểm lớn nhất chính là nói được làm được.

“Mời mọi người ngồi.” Nhiếp Vũ Thịnh nhìn một lượt, thấy chỉ còn chiếc ghế chủ tọa để trống, bèn khách khí nói: “Chú Phác ngồi đi, cháu ngồi bên cạnh nghe là được rồi.”

“Không, cậu Nhiếp ngồi đi, cậu đại diện cho ông Nhiếp mà.” Một vị Phó Tổng giám đốc nói rồi đứng dậy. Ông ta tên Đồ Cao Hoa, được Nhiếp Đông Viễn cất nhắc từ xưởng sản xuất đồ uống Lão Tam chuyên phụ trách tài chính, theo Nhiếp Đông Viễn đã hơn hai mươi năm, Nhiếp Đông Viễn rất tín nhiệm ông, tình cảm mà ông dành cho hai cha con nhà họ Nhiếp đương nhiên cũng không phải tầm thường, Nhiếp Vũ Thịnh do dự một lát rồi không để mọi người chờ lâu, anh bèn ngồi xuống nói: “Tôi không hiểu chuyện gì cả, chỉ biết rằng đảng bố tôi hiện nay đang xảy ra chuyện. Rốt cuộc là chuyện gì, mời Tổng giám đốc Phác giải thích cho mọi người một chút.”

Phác Ngọc Thành thực ra đã nói một lần, ông háng giọng rồi thuật lại lần nữa chuyện xảy ra ở Hồng Kông, để Nhiếp Vũ Thịnh có thể hiểu được, ông kể khá chi tiết, có những danh từ ông còn đặc biệt giải thích thêm.

“Cũng có nghĩa là Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán cho rằng bố tôi thực hiện hành vi thu mua ảo nhằm ôm tiền từ thị trường chứng khoán?”

Phác Ngọc Thành gật đầu.

Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Vậy chúng ta có làm việc đó không?”

Thái độ của toàn bộ mọi người trong phòng họp đối với Nhiếp Vũ Thịnh vốn đã không tin tưởng gì. Chủ tịch Hội đồng quản trị xảy ra chuyện, con trai Chủ tịch là một kẻ ngoài ngành, rốt cục công ty sẽ ra sao, trong lòng mọi người đều không dám chắc. Câu hỏi đầu tiên của Nhiếp Vũ Thịnh đối với người khác thì không có gì đặc biệt, nhưng Phó Tổng giám đốc Đồ suýt nữa phải reo lên tán thưởng, Tiểu Nhiếp quả nhiên không hổ là con trai ông Nhiếp, câu hỏi không chỉ trúng vào trọng tâm vấn đề, mà dùng từ cũng rất đắt, hai từ “chúng ta” vừa nói ra đã ràng buộc cả Ban lãnh đạo lại thành một mối, còn ai dám đặt mình ra ngoài cuộc nữa?

Ông đâu biết rằng Nhiếp Vũ Thịnh là bác sĩ ngoại khoa, quen xem xét trọng tâm vấn đề, sau khi mổ phanh ra, việc đầu tiên là phải tìm được ổ bệnh, đưa dao kéo vào giữa hàng nghìn hàng vạn dây thần kinh và mạch máu, không tìm ngay ra ổ bệnh liệu có được không? Hơn nữa trong phòng mổ rất coi trọng sự phối hợp, quan trọng nhất là bác sĩ mổ chính và phụ mổ phối hợp ăn ý, Nhiếp Vũ Thịnh quen dùng hai từ “chúng ta”, cũng vì anh đã quen với cách làm việc nhóm trong các ca phẫu thuật.

Phác Ngọc Thành cũng thấy mình đã đánh giá thấp vị đại thiếu gia này, nhưng thân phận của ông khác với mọi người, im lặng vài giây, ông mới lên tiếng: “Có.”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy không sao tin nổi. Nhưng cả phòng này đều là những người bố anh tin cẩn nhất, không kẻ nào họ lại lừa anh vào lúc này. Anh truy hỏi: “Vì sao?”

Phác Ngọc Thành bắt đầu giải thích, ban đầu là vì đặc tính của mặt hàng tiêu dùng nhanh có thể lần lữa việc trả tiền hành cho doanh nghiệp cung

ứng sản phẩm, thông thường là khoảng ba tháng, thời gian này được Nhiếp Đông Viễn khéo léo sử dụng tạo ra một khoảng chênh lệch thời gian, rồi đem số tiền đó đầu tư vào lĩnh vực bất động sản. Bất động sản của Đông Viễn mấy năm nay khá có tiếng, cũng đã xây dựng được một số dự án có uy tín. So với buôn bán hàng tiêu dùng nhanh thì kiếm tiền bằng bất động sản dễ hơn nhiều.

“Lợi nhuận chúng ta thu được từ việc bán một căn nhà còn hơn bán mấy chục nghìn cốc trà sữa.” Phác Ngọc Thành nói. “Vậy nên ông Nhiếp quyết định nghiệp vụ của tập đoàn sẽ nghiêng nhiều về mảng bất động sản. Sáu tháng cuối năm ngoái và sáu tháng đầu năm nay, bất động sản Đông Viễn đã mua được rất nhiều mảnh đất trên toàn quốc, tổng cộng đã đầu tư khoảng bốn tỷ. Trong số bốn tỷ này có đến hơn một nửa là tiền lấy từ các hạng mục kinh doanh chính của tập đoàn như công ty Trách nhiệm hữu hạn nước giải khát Đông Viễn, siêu thị bán lẻ Đông Viễn...”

“Đến đầu năm nay chính phủ bắt đầu thắt chặt quản lý, đầu tiên là điều chỉnh tăng tỷ lệ dự trữ bắt buộc, sau đó là hạn chế mua vào. Bất động sản Đông Viễn đã rất khó khăn trong việc vay vốn ngân hàng, lại bị hạn chế mua nên địa ốc càng khó bán, việc thu hồi vốn bắt đầu gặp vấn đề, lĩnh vực bất động sản lại phát triển quá rộng, hiện nay các sản phẩm nước giải khát Đông Viễn và các siêu thị bán lẻ của Đông Viễn đều lần lượt phải thanh toán tiền hàng cho các nhà cung ứng. Việc quay vòng vốn của tập đoàn gặp vấn đề, hơn nữa thâm hụt lại rất lớn.”

Dứt lời, Phác Ngọc Thành lại bắt đầu trầm mặc. Nhiếp Vũ Thịnh rất ít khi hỏi về công việc của bố, anh cảm thấy khó hiểu: “Nếu quay vòng vốn có vấn đề thì tại sao vẫn muốn thu mua siêu thị?”

“Nếu thu mua xong chúng ta sẽ trở thành doanh nghiệp tư nhân bán lẻ hàng tiêu dùng lớn nhất trong nước, giá cổ phiếu sẽ tăng vọt, rất nhiều tiền ò ạt đổ vào, chúng ta có thể dùng chỗ tiền đó lấp vào khoản thâm hụt. Chỉ cần cổ phiếu tăng giá trong vài ngày là đủ để chúng ta vượt qua cửa ải khó

khăn này. Lần thanh toán tiếp theo là ba tháng sau, đến lúc đó sẽ có khoản tiền khác, chúng ta lại có tiền để trả.”

Nhiếp Vũ Thịnh không phát hiện ra bất cứ vấn đề gì cả, liền hỏi: “Việc thu mua đã là thật, tại sao Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán lại cho rằng chúng ta thu mua ảo?”

“Vì trên thực tế chúng ta không có tiền để hoàn thành việc thu mua. Chúng ta chỉ muốn lợi dụng dự án thu mua để làm tăng giá cổ phiếu mà thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng một thoáng rồi nói: “L có ý kiến gì không?”

“Đã đưa người đi để điều tra, chúng tôi Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán đã nắm được những bằng chứng tương đối xác thực. Luật pháp Hồng Kông về phương tiện này rất nghiêm khắc nên những chuyện mà luật sư có thể làm rất hữu hạn.”

“Họ sẽ làm gì tiếp theo?”

Phác Ngọc Thành đáp: “Theo tiền lệ thì họ sẽ niêm phong tất cả phần đứng tên ông Nhiếp, đợi sau khi tòa tuyên án xong mới giải quyết tiếp.”

Gương mặt Nhiếp Vũ Thịnh vẫn giữ vẻ mặt điềm tĩnh, không bộc lộ bất cứ điều gì, toàn bộ Ban lãnh đạo cũng im lặng. Nhiếp Đông Viễn nắm giữ hơn 30% cổ phần, dù cách đây không lâu ông đã tặng lại một phần cho Tôn Bình, nhưng ông vẫn là cổ đông lớn nhất công ty. Có điều lúc này ông lại bị hạn chế tự do cá nhân, toàn bộ Tập đoàn Đông Viễn rồi sẽ đi về đâu, thật sự còn chưa biết.

Nhiếp Vũ Thịnh lại hỏi thêm một số vấn đề, tuy anh không có chức vụ gì trong Tập đoàn Đông Viễn nhưng vì là người kế thừa hợp pháp của Nhiếp Đông Viễn nên Ban lãnh đạo cũng không thể coi anh như người ngoài. Những điều anh hỏi đều là về tình hình kinh doanh, vấn đề lớn nhất lúc này chính là vốn. Ông Nhiếp Đông Viễn bị tạm giữ điều tra ở Hồng Kông không thể trở về, Tập đoàn Đông Viễn còn một số công ty con và tài

sản chưa niêm yết trên sàn chứng khoán, nhưng nước xa không cứu được lửa gần, vào thời điểm này chưa chắc ngân hàng đã chịu cho vay để cứu vãn tình hình. Hơn nữa số vốn thâm hụt quá lớn, dù vay được cũng chỉ như muối bỏ biển mà thôi.

“Vấn đề cấp bách hiện nay là trong vài ngày tới chúng ta phải thanh toán tiền hàng cho nhà cung ứng, nhất là các nhà cung ứng cho siêu thị bán lẻ.” Phác Ngọc Thành nói, “Tiền không nhiều, chỉ cần khoảng hai trăm đến ba trăm triệu thôi, nhưng hiện giờ cả tập đoàn ra cũng không kiếm đâu ra được. Nếu chúng ta không trả tiền đúng hạn thì tất cả các nhà cung cấp sẽ ngừng cung ứng hàng cho chúng ta, bên ngoài lại có nhiều tin đồn thất thiệt, như thế rất nguy hiểm. Chuyện này giống như một lỗ rò trên con đê lớn vậy, ban đầu rất nhỏ, nhưng khi nước sông đã tràn vào, toàn bộ con đê ấy sẽ đổ sập.”

Tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất nặng nề, nhất thời cũng chưa thể nghĩ ra cách gì. Tất cả các thành viên trong Ban lãnh đạo đều đổ dồn mắt vào anh, đến cuối cùng, vẫn là Phó Tổng giám đốc Đồ giải vây giùm:

“Cậu Nhiếp tới gặp luật sư đi, nghe xem luật sư nói gì, sau đó hẵng bàn bạc tiếp vấn đề tiền vốn.”

Luật sư Kiều bỏ hết việc, vội vàng đến trụ sở Tập đoàn Đông Viễn. Phó Tổng giám đốc Đồ chu đáo, đã sắp xếp cho ông đợi phía ngoài phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn. Nhiếp Vũ Thịnh nặng trĩu tâm sự, theo Phó tổng giám đốc Đồ rời khỏi phòng họp, ra đến cửa, ngẩng đầu lên, anh mới nhận ra mình đang đứng trước cửa phòng làm việc của bố.

Thư ký Trương đã theo ông đi Hồng Kông, chỉ còn thư ký Hàn ở lại làm việc ở gian ngoài, thấy hai người đi đến, ông vội lên nói: “Cậu Nhiếp, luật sư Kiều đang đợi cậu.”

Luật sư Kiều đang ngồi trên sofa cũng đứng dậy chào: “Tiểu Nhiếp!”

Nhiếp Vũ Thịnh gật đầu chào ông, tâm trạng anh đang hết sức nặng nề nên cũng không nghĩ gì nhiều. Thấy thư ký Hàn mở cửa cho mình, anh bèn mời: “Chú Kiều vào đây ngồi đi ạ.”

Anh rất ít khi đến phòng làm việc của bố, nơi đây rất rộng rãi và sáng sủa, lại được quét dọn sạch bóng không vương một hạt bụi. Trên sàn trải một tấm thảm dày, một chiếc bàn lớn đặt trước cửa sổ, mọi vật trong phòng đều được bo tròn góc, đó là thói quen của ông Nhiếp Đông Viễn. Hết đời thư ký này đến thư ký khác đều không hiểu tại sao, nhưng khi trông thấy, Nhiếp Vũ Thịnh lại cảm thấy cay cay sống mũi. Từ nhỏ anh đã mất mẹ, thuở nhỏ không có ai chăm sóc, nhiều lần bố phải làm thêm giờ, anh cũng theo ông tới cơ quan. Có lần anh đùa nghịch trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn, va đầu vào cạnh bàn, bị toạc một miếng lớn, đau đến nỗi khóc toáng lên. Từ đó về sau, tất cả đồ đạc trong phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn đều được bo tròn góc, thậm chí sàn nhà còn được trải bằng thảm dày nhất, trời nóng đến đâu cũng không được quạt đi, vì ông sợ anh ngã sẽ bị đau.

Giờ đây, bước trên tấm thảm mềm mại này, lòng Nhiếp Vũ Thịnh chỉ thấy xót xa. Anh đã trưởng thành từ lâu, vậy mà bố vẫn còn giữ thói quen ấy, dường như trong sâu thẳm trái tim ông, anh vẫn mãi là thằng nhóc bé xíu bám mép bàn tập đi ngày nào.

Anh mời luật sư Kiều ngồi xuống, thư ký đóng cửa lại để hai người nói chuyện riêng. Luật sư Kiều đã nói chuyện với luật sư Khương qua điện thoại. Luật pháp ở Hồng Kông và ở đại lục hơi khác nhau, Đông Viễn niêm yết trên sàn chứng khoán Hồng Kông, nên Nhiếp Vũ Thịnh đã thuê đến mấy luật sư, trong đó có luật sư Khương là người chuyên phụ trách sự vụ tại Hồng Kông.

Theo luật sư Kiều thì tình hình không mấy lạc quan, bên Hồng Kông chắc chắn đã nắm được chứng cứ, hiện giờ chỉ còn cách cố gắng làm thế nào để giảm nhẹ tội danh mà thôi. Luật sư Kiều nói với Nhiếp Vũ Thịnh:

“Luật sư Khương sẽ nhanh chóng gửi một văn bản ủy quyền tới, ông Nhiếp sẽ ủy quyền cho cháu thay mặt xử lý toàn bộ việc của công ty.”

“Sức khỏe bố cháu kém lắm.”

“Thế nên luật sư Khương sẽ cố gắng hết sức để bảo lãnh tại ngoại điều trị.” Luật sư Kiều an ủi anh. “Đợi được bảo lãnh tại ngoại điều trị rồi cháu có thể qua đó thăm bố.”

Điều khiến Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng nhất lúc này là khó khăn trước mắt, anh hỏi: “Trong vòng hai ngày tới, có cách nào kiếm được hai ba trăm triệu không ạ?”

Luật sư Kiều nhanh chóng nhẩm tính tài sản cá nhân của Nhiếp Đông Viễn, rồi lắc đầu: “Số tiền lớn quá, thời gian lại quá gấp.”

Nhiếp Vũ Thịnh đứng dậy bắt tay ông: “Cảm ơn chú, có vấn đề gì cháu sẽ hỏi chú ạ.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngồi trong văn phòng của Nhiếp Đông Viễn đến tận tối mịt, lần lượt gặp từng lãnh đạo trong công ty. Hơn bảy giờ tối, Phác Ngọc Thành đi ra, thấy phòng Chủ tịch vẫn sáng đèn. Trông thấy ông, thư ký Hàn vội vàng đứng dậy: “Tổng giám đốc Phác.”

“Tiểu Nhiếp vẫn còn trong đó ư?”

“Vâng.” Thư ký Hàn đáp, “Cậu ấy vừa bảo người phụ trách tất cả các cơ sở sản xuất ở Phúc Kiên và Quảng Đông ngày mai đến gặp cậu ấy.”

Mặt hàng chủ yếu của công ty vẫn là đồ uống và hàng tiêu dùng nhanh, mấy cơ sở sản xuất lớn đều đặt tại Phúc Kiên và Quảng Đông.

Phác Ngọc Thành nghĩ thầm, cậu Tiểu Nhiếp này nói là ngoài ngành, vậy mà chẳng giống người ngoài ngành chút nào. Thư ký Hàn thấy ông có ý tiến vào, vội vàng thay ông gõ cửa:

“Mời vào.”

Qua cánh cửa, nghe giọng Nhiếp Vũ Thịnh cũng khá giống Nhiếp Đông Viễn. Bước vào phòng, Phác Ngọc Thành mới phát hiện ra Nhiếp Vũ Thịnh đang hút thuốc, nên giọng bị khàn nhiều. Ông chưa từng thấy Nhiếp Vũ Thịnh hút thuốc, Nhiếp Vũ Thịnh vừa thấy ông bước vào cũng dập ngay thuốc đi. Giấy ủy quyền đã được phía Hồng Kông fax đến, Nhiếp Đông Viễn ủy quyền cho con trai thay mặt mình giải quyết mọi chuyện ở công ty, đồng thời toàn quyền xử lý tài sản cá nhân của mình. Chắc ông Nhiếp cũng biết sắp đến hạn trả tiền hàng. Nhiếp Vũ Thịnh cần phải kiểm đủ tiền ngay lập tức.

Bây giờ giấy ủy quyền đã nằm trên bàn làm việc sáng bóng bằng gỗ đàn vàng Hải Nam, chữ ký của Nhiếp Đông Viễn như rồng bay phượng múa, ba chữ quen thuộc ấy đã dính chặt lấy ánh mắt Phác Ngọc Thành.

Nhiếp Vũ Thịnh tắt thuốc, đứng dậy mở cửa sổ cho thông gió, rồi cất tiếng: “Chú Phác, mời ngồi.”

Anh biết Phác Ngọc Thành không hút thuốc nên mở cả hai cánh cửa sổ ra, lại bật hệ thống thông gió trong phòng lên mức cao nhất, nên lúc đó chỉ nghe tiếng quạt gió kêu ro ro, gió thổi mạnh khiến tập giấy trên bàn bay loạn xạ. Nhiếp Vũ Thịnh tiện tay lấy chặn giấy lên trên rồi hỏi: “Tổng giám đốc Phác, về chuyện tiền nong, chú có ý kiến gì không?”

Phác Ngọc Thành nói: “Không có cách nào hay cả, nhưng nếu công ty cần, tôi có thể đem tất cả số cổ phần đứng tên mình ra để thế chấp ngân hàng.”

Nhiếp Vũ Thịnh lắc đầu: “Đang thời điểm căng thẳng này, chưa chắc ngân hàng chịu cho vay đâu.”

Phác Ngọc Thành nói: “Không thử sao biết được? Tôi đi hẹn gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng vào ngày mai rồi, công ty ta hợp tác làm ăn với họ bao nhiêu năm qua, về lý về tình họ đều nên giúp chúng ta một tay mới phải.”

“Bố từng nói với cháu rằng, ngân hàng thực ra luôn khinh nghèo ham giàu, khi mình có tiền họ mới cho mình vay, lúc mình không xu dính túi thì đừng hòng họ mở hầu bao.”

Phác Ngọc Thành lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh, ông nói: “Ông Nhiếp nói đúng đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh lan man hồi tưởng lại chuyện ngày xưa khi bố nói với anh câu này, anh vẫn còn nhỏ, bấy giờ xưởng sản xuất của Nhiếp Đông Viễn đang ở vào thời kỳ hoàng kim, rất nhiều ngân hàng xếp hàng mời ông vay tiền. Không lâu sau, đến thời kỳ suy thoái kinh tế, nhiều doanh nghiệp ở nông thôn phá sản, tài chính bị thu hẹp, đúng lúc đó Nhiếp Đông Viễn đang tiến hành mở rộng dây chuyền sản xuất, cần gấp tiền để trả tiền mua thiết bị của nước ngoài, nhưng khoản vay ngân hàng mãi vẫn chưa giải ngân. Cuối cùng Nhiếp Đông Viễn phải thế chấp cả khu nhà xưởng và căn nhà hai bố con đang sống mới xoay được mấy chục vạn tệ để mua máy móc thiết bị.

Lúc đó anh vẫn còn nhỏ, chỉ thấy bố giống như con thú bị nhốt, cứ lồng lộn đi lại lại trong nhà. Cũng chính lúc đó anh nhìn thấy sợi tóc bạc đầu tiên của bố. Tập đoàn Đông Viễn từ một xưởng sản xuất phát triển đến quy mô lớn như ngày nay đã phải vượt qua bao nhiêu cửa ải khó khăn, đôi đầu với bao nhiêu giông bão, bố đã phải bao phen lao tâm khổ tứ, căng thẳng lo lắng, thực ra anh cũng không rõ. Hôm nay ngồi trong phòng làm việc của ông, anh mới hiểu, phía sau tất cả những hào quang rực rỡ là vô vàn máu và nước mắt.

Đông Viễn là tâm huyết của bố anh, bây giờ ông đang bị tạm giam, còn anh lại chẳng có cách nào ứng phó.

Anh chủ động hỏi Phác Ngọc Thành: “Ngày mai gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng có cần cháu đi cùng không ạ?”

Vào thời điểm mấu chốt này, nói ra câu nào, Phác Ngọc Thành đều thận trọng câu nấy: “Nếu cậu có thời gian, tôi sẵn sàng tháp tùng cậu đi gặp giám đốc chi nhánh ngân hàng.”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy Phác Ngọc Thành đối xử với mình khách khí như người ngoài, dù là dân ngoài ngành nhưng anh không phải kẻ ngốc, bèn nói: “Ngày mai cháu muốn mời mấy vị phụ trách cơ sở sản xuất Quảng Đông và Phúc Kiến đến, chú Phác có muốn gặp luôn không?”

Phác Ngọc Thành gật đầu đồng ý, đoạn khuyên Nhiếp Vũ Thịnh nên về nghỉ sớm. Nhiếp Vũ Thịnh đi cùng ông xuống lầu, Phác Ngọc Thành định đích thân tiễn Nhiếp Vũ Thịnh về tận nhà nhưng anh từ chối. “Cũng không thuận đường mà. Chú Phác cũng về sớm đi, ngày mai còn có rất nhiều việc phải giải quyết.”

Khi họ bước ra khỏi thang máy, thư ký đã kịp thông báo cho tài xế riêng của Nhiếp Đông Viễn đánh xe từ bãi đỗ dưới tầng hầm lên, đợi trước thêm cửa công ty. Vừa nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh bước ra, tài xế lập tức xuống xe, mở cửa sau cho anh.

Phác Ngọc Thành nhìn chiếc xe hơi màu đen quen thuộc rồi gật đầu chào tạm biệt Nhiếp Vũ Thịnh.

Tài xế lái xe ra đường lớn rồi hỏi: “Cậu về nhà nào ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra một lát rồi mới hiểu ý tài xế hỏi rốt cuộc anh về biệt thự nhà họ Nhiếp hay về nhà riêng của mình. Anh đáp: “Không về đâu cả, tôi có hẹn ăn cơm với người ta.” Bây giờ anh mới nhớ ra mình chưa gọi điện thoại, liền gọi cho Thư Cẩm, nói thẳng vào đề: “Tan làm chưa? Anh đến đón em.”

“Sao thế?” Thư Cẩm ngỡ ngàng.

“Anh có chuyện muốn bàn với em.”

Thư Cẩm cũng không nghĩ là chuyện gì to tát, bèn đáp: “Em vẫn đang ở công ty, nhưng tối nay em có hẹn ăn cơm với người ta rồi.”

“Có tiện hủy hẹn không?”

Thư Cẩm chần chừ một thoáng, người cô hẹn ăn cơm là Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình coi hai ngày nay như ngày nghỉ, sáng nào cũng ngủ đến chán mới dậy, ban ngày thì đi đánh tennis, đi bơi, tối đến đợi cô tan làm thì cùng nhau đi ăn. Nhưng nghe giọng Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ rất khẩn cấp, cô biết tính anh, những việc bình thường không bao giờ anh lo lắng như vậy. Thư Cẩm nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Đề em hủy hẹn.”

“Ừ, anh sẽ đến chỗ em ngay.”

Thư Cẩm gọi điện thoại lại cho Thịnh Phương Đình, nói mình có việc gấp không thể về ăn cơm cùng anh được, rồi chậm rãi thu dọn đồ đạc. Cô vốn đang làm thêm giờ, sau khi giải quyết xong mọi việc cần làm, nhìn đồng hồ thấy đã hơn tám giờ rồi.

Đường hơi tắc, tài xế mà Nhiếp Đông Viễn chọn xưa nay luôn đáng tin, tay lái vững vàng lại kiệm lời, thấy Nhiếp Vũ Thịnh ngậy ra trên ghế sau, anh ta càng thêm trầm lặng. Thật ra tâm trí Nhiếp Vũ Thịnh lúc này đang rối như tơ vò, hồi chiều anh có vẻ khá trầm tĩnh, ít nhất trong mắt toàn thể Ban lãnh đạo, anh có được coi là có dự tính sẵn, lâm nguy không loạn. Thực ra đến lúc đó anh mới nhận thấy mọi chuyện phức tạp hơn mình tưởng rất nhiều. Anh có thói quen ngắm kỹ tất cả sau khi bình tĩnh lại, giống như sau khi ca mổ hoàn thành thì hồi tưởng lại từng bước thực hiện vậy, có làm sai chỗ nào không, có chỗ nào sơ xuất không, nếu có thì làm thế nào để khắc phục hậu quả.

Đồ Cao Hoa quản lý tài vụ của tập đoàn, Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với ông lâu nhất và cặn kẽ nhất, Đồ Cao Hoa tính qua cho anh mấy quyền thu chi tài chính, bấy giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới thật sự hiểu được cách làm của bố mình. Thời buổi này kiếm tiền có ăn thua gì, chỉ là thu vốn về thôi.

Mà hoạt động quay vòng vốn của Nhiếp Đông Viễn, nói trắng ra đều là đùa giỡn trên lần ranh pháp luật.

Đồ Cao Hoa nhắc anh lưu tâm cổ đông lớn nhất là Tập đoàn Kháng Sinh, vì tập đoàn này nắm giữ khoảng 13% cổ phần, trong khi đó toàn bộ cổ phần mà Ban lãnh đạo nắm giữ gộp lại cũng chỉ khoảng 4%, nhờ hai thể lực này hợp lại với nhau thì sẽ là 17%.

Nhiếp Vũ Thịnh không biết vào thời điểm này Tập đoàn Kháng Sinh liệu có thừa nước đục thả câu hay không, trong khi điều mà Đồ Cao Hoa lo lắng nhất lại là Ban lãnh đạo.

“Đại hội cổ đông lần trước, Ban lãnh đạo do Tổng giám đốc Phác đứng đầu đã nhắc đến chuyện tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần nhưng ông Nhiếp không đồng ý.”

Nhiếp Đông Viễn giống tất cả những nhà sáng lập truyền thống, mặc dù có thuê CEO nhưng vẫn giữ khoảng cách nhất định, đồng thời gắng duy trì quyền lực tuyệt đối về uy phong của mình.

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ sự việc càng lúc càng phức tạp như vậy, anh nghĩ đi nghĩ lại, mạch máu nơi thái dương giật liên tục. Hôm nay thái độ của Phác Ngọc Thành rất khách khí, nhưng sự khách khí này càng chứng tỏ có vấn đề. Giữa lúc nước sôi lửa bỏng như thế này, ngoài mặt Ban lãnh đạo chấp nhận việc anh đại diện cho bố mình, nhưng anh là dân ngoài ngành trăm phần trăm, nếu ông Nhiếp Đông Viễn bị giữ lại Hồng Kông dài ngày, thậm chí tuyên án là có tội, thì cho dù xin bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, cũng không có cách nào rời khỏi Hồng Kông được. Liệu Ban lãnh đạo có ý định gì hay không cũng rất khó nói.

Không có bố ở đây, anh không biết mình sẽ trụ được đến bao giờ, hơn nữa trước mắt lại sắp phải trả tiền hàng cho các nhà cung ứng, mà anh vẫn chưa tìm ra được cách nào.

Sau khi nhận được điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh, Thư Cầm liền xuống lầu, nhìn quanh tìm xe của anh nhưng không thấy đâu. Trái lại, có một chiếc xe Mercedes Benz màu đen lạ hoắc đang nháy đèn. Thư Cầm quay đầu lại nhìn, thấy tài xế xuống xe tự lúc nào, mở cửa xe giúp cô. Vừa thấy người ngồi trên ghế sau là Nhiếp Vũ Thịnh, Thư Cầm đùa: “Ồ, đại thiếu gia, sao hôm nay hoành tráng thế này?”

Nhưng ngay lập tức, sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh khiến cô hiểu rằng đã xảy ra chuyện. Đợi tài xế đóng cửa xe lại, nổ máy, cô mới hỏi: “Sao thế?”

“Công ty của bố anh xảy ra chút chuyện.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Em giúp anh nghĩ cách xoay một khoản vốn?”

Thư Cầm liền hiểu ngay đã xảy ra chuyện lớn, vội hỏi: “Cần bao nhiêu?”

“Hai trăm sáu mươi triệu...Ba trăm thì càng tốt.”

Thư Cầm cũng bó tay: “Khoản tiền lớn như thế, dù em về bàn bạc với bố mẹ, họ cũng không thể lập tức gom đủ được. Nếu anh cần ít hơn một chút, em có thể mặt dày về nhà mở miệng hỏi bố.”

Lâu nay, Thư Cầm mâu thuẫn gay gắt với gia đình, chịu nói ra câu này, chứng tỏ cô đã hết lòng vì bạn, nên Nhiếp Vũ Thịnh rất cảm động. Anh nói: “Anh biết em chắc cũng không có cách nào, chẳng qua là cứ cố hỏi thử thôi, cảm ơn em!”

Thư Cầm lo lắng hỏi: “Bác trai thế nào rồi anh?”

“Bị điều tra, ở Hồng Kông, không có cách nào quay về được.”

Thư Cầm nghĩ một lát rồi hỏi: “Chỗ tiền đó anh có cần gấp không?”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Rất gấp”

“Ngân hàng đâu?”

“Ngày mai anh hẹn gặp ngân hàng để bàn bạc, nhưng tình hình có vẻ không được khả quan.”

Thấy Thư Cầm bần thần hồi lâu, Nhiếp Vũ Thịnh đổi chủ đề: “Tối nay ăn gì nhỉ? Trưa anh chỉ ăn có hai cái bánh quy tại bàn mổ, bây giờ đói đau cả dạ dày rồi đây này.”

Thư Cầm chọn đại một quán ăn, Nhiếp Vũ Thịnh nói địa chỉ cho tài xế rồi hỏi Thư Cầm: “Em có quen tay săn đầu người nào không?”

Thư Cầm làm về nhân sự, thoát nghe liền hiểu ngay, vội đáp: “Bên săn đầu người em có quen, chỉ là không biết hiện nay có người anh muốn tìm hay không thôi.”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khổ, nếu bị ép phải thay toàn bộ Ban lãnh đạo, mới thực sự là không thể thu xếp nổi. Dù là ông Nhiếp Đông Viễn, nếu phải đối mặt với việc toàn bộ Ban lãnh đạo từ chức, chắc cũng sẽ rối tung lên.

Lúc ăn cơm, Thư Cầm gọi điện thoại cho tất cả các công ty săn đầu người mà cô biết, còn Nhiếp Vũ Thịnh lại ăn khá nhiều. Dưới áp lực khủng khiếp của một sự kiện trọng đại anh thường ép mình ăn nhiều, như vậy mới có sức khỏe để đối phó, nên thức ăn của nhà bệnh viện dù có khó nuốt đến đâu anh cũng ăn được. Quán ăn hôm nay Thư Cầm chọn là quán Triều Châu, món ăn đương nhiên rất ngon, nhưng lúc này Nhiếp Vũ Thịnh có ăn gì cũng chỉ thấy như nhai rom, dù vậy anh vẫn ăn được hai bát cơm.

Thư Cầm thật lòng khen ngợi: “Khá đấy, anh ăn nhiều vào để còn lấy sức chiến đấu.”

“Đừng có vui mừng trước sự đau khổ của người khác nhé.” Xưa nay Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với cô vẫn rất thoải mái, trong lòng buồn bực cũng không giấu cô: “Không biết bản tin ngày mai người ta sẽ viết những gì đây, chiều nay Phó Tổng giám đốc Marketing và quan hệ công chúng đã đề nghị anh mở một cuộc họp báo, nhưng anh vẫn chưa biết có nên không.”

“Vẫn chưa có bản tin ngày mai mà.” Thu Cầm là người lạc quan, “Bình đến tướng ngăn, nước lên đê chặn, chỉ cần các siêu thị vẫn bán nước tinh khiết của Đông Viên thì anh sợ gì chứ?”

Một câu nói này cũng đủ vực dậy tinh thần Nhiếp Vũ Thịnh, đưa Thu Cầm về nhà xong, anh vội vàng chạy đến siêu thị mini mở cửa 24/24. Khi nhìn thấy các loại nước giải khát tinh khiết của Đông Viên vẫn chiếm quá nửa tủ mát, anh mới thở phào. Nhân viên thu ngân thấy lạ, cứ nhìn nhìn anh mấy lần, khiến anh bối rối, đành mua vài chai nước rồi quay ra v

Tài xế đã được anh cho về, Nhiếp Vũ Thịnh sức nhớ xe của mình vẫn để trong bệnh viện, liền bắt xe đến đó. Anh không thấy mệt mõi gì lắm, chỉ thấy vô cùng sốt ruột. Đến tòa nhà của khoa Ngoại bệnh viện, ngửi thấy mùi thuốc sát trùng quen thuộc, lòng anh mới bình tĩnh lại. Trước tiên, anh đến khoa Chăm sóc đặc biệt thăm bệnh nhân vừa mới được phẫu thuật hôm nay. Trưởng khoa Chăm sóc đặc biệt đang ở đó, trông thấy anh liền tỏ vẻ kinh ngạc:

“Tiểu Nhiếp, muộn thế này còn đến à?”

“Cháu đến xem tình hình bệnh nhân vừa mổ hôm nay thế nào.”

“Ồ, Chủ nhiệm Phương của các anh trước khi tan làm cũng đến thăm rồi, tình hình vẫn tốt, tương đối ổn định.”

Ra khỏi khoa Chăm sóc đặc biệt, Nhiếp Vũ Thịnh lại đến phòng bệnh khoa Ngoại Tim mạch. Hôm nay ngoại trừ lúc sang đi kiểm tra phòng, gần như cả ngày anh chưa đi thăm Tôn Bình, quả thực thấy nhớ cậu bé. Các phòng bệnh đều đã tắt đèn, tuy phòng bệnh VIP không tắt đèn nhưng đèn phòng ngoài đã tắt, rõ ràng Đàm Tĩnh đã ngủ.

Sợ Đàm Tĩnh và con trai tỉnh giấc nên anh chỉ dám rón rén đi vào. Đèn ngủ trong phòng bệnh nhân lúc nào cũng sáng, Tôn Bình đang ngủ rất say, anh khẽ khàng nhắc bản theo dõi ở đầu giường lên, xem những số liệu mà

các y tá đã ghi lại. Đàm Tĩnh nằm trong phòng đang mơ màng ngủ, nghe động liền tỉnh giấc, nhìn thấy anh, cô liền khoác áo ngồi dậy.

“Anh lại tăng ca à?”

Đôi mắt cô lim dim ngái ngủ, giọng nói vẫn hơi nghèn nghệt. Bỗng nhiên anh muồn quàng tay ôm cô thật chặt, đang lúc bản thân yếu đuối nhất, áp lực nhất, tuyệt vọng nhất, nếu được ôm lấy cô thì tốt biết mấy.

Nhưng bây giờ, dù chỉ là một cái ôm, cũng trở nên quá đỗi xa vời với anh.

Anh đứng yên đó bất động, một lát sau mới bảo cô: “Hai ngày sắp tới anh phải xin nghỉ, e rằng không thể đến thăm Tôn Bình được.”

Sau khi biết thân thế thực sự của Tôn Bình, không ngày nào anh để cậu bé rời khỏi tầm mắt, anh có cách yêu con của riêng mình, dù Đàm Tĩnh không muốn đối diện nhưng cô vẫn hiểu rất rõ. Bởi vậy cô thoáng sững sờ, hỏi: “Xảy ra chuyện gì thế?”

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ kể qua loa: “Công ty của bố anh xảy ra chút chuyện, bây giờ bố anh đang ở Hồng Kông không về được, anh phải thay ông giải quyết một số việc, chắc sẽ bận mất mấy ngày.”

Nhắc đến Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh liền làm thinh, cô không có ấn tượng tốt về ông, từ trước đến nay luôn là như thế.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ nán lại phòng bệnh một lát, dặn dò Đàm Tĩnh nếu Tôn Bình có bất kỳ thay đổi gì, phải lập tức liên lạc với Chủ nhiệm Phương, rồi lầm lũi ra về.

Đàm Tĩnh có thể nhận ra Nhiếp Vũ Thịnh đang có chuyện, nhưng cô không bao giờ ngờ mọi chuyện lại nghiêm trọng đến thế. Ngày hôm sau các báo đều đăng tải, bản tin thời sự buổi sáng cũng đưa tin. Đối với những người bình thường, Nhiếp Đông Viễn là một cái tên xa lạ, nhưng đồ uống

và nước tinh khiết của Tập đoàn Đông Viễn ai ai cũng từng sử dụng. Chủ tịch Tập đoàn Đông Viễn xảy ra chuyện, đương nhiên là một tin chấn động.

Trong bệnh viện lại càng nhiều đồn thổi, nhất là khoa Ngoại Tim mạch, ai bảo Nhiếp Đông Viễn là bố của bác sĩ Nhiếp. Đám y tá đều xôn xao, các bác sĩ cũng thì thầm to nhỏ, khiến Chủ nhiệm Phương phải ra mặt mắng cho một trận ngay trước giờ thăm phòng bệnh, mọi người mới im bật, không ai dám bàn luận gì nữa. Nhưng còn chưa thăm hết phòng bệnh, Chủ nhiệm Phương đã bị gọi sang khoa Chăm sóc đặc biệt. Bệnh nhân hôm qua vừa làm phẫu thuật theo chương trình CM đột nhiên bị suy tim, các bác sĩ khoa Chăm sóc đặc biệt vừa tiến hành cấp cứu, vừa lập tức mời Chủ nhiệm Phương đến để hội chẩn.

Những chuyện này Nhiếp Vũ Thịnh đều không hay biết, anh đang cùng Phác Ngọc Thành đi gặp giám đốc ngân hàng. Giám đốc ngân hàng cũng rất nể mặt, ông nói thẳng với họ. “Anh Phác, chúng ta đã làm ăn với nhau bao nhiêu năm nay rồi. Cậu Nhiếp, cậu cũng không phải là người ngoài, bố cậu là bạn cũ của tôi, hôm nay lý do cậu đến đây tôi đều hiểu cả. Nhưng bây giờ thật sự không có cách nào hết, kế hoạch cho vay năm nay của chúng tôi đã dùng hết trong 6 tháng đầu năm rồi. Một hai chục triệu thì chúng tôi còn có thể nghĩ cách xin cấp trên cho một hạn ngạch tạm thời, nhưng bên công ty các anh đâu chỉ thiếu một vài đồng...”

Buổi trưa, Nhiếp Vũ Thịnh ăn cơm với người quản lý của mấy cơ sở lớn. Những người phụ trách sản xuất là một phe khác trong công ty, đa phần bọn họ xuất thân từ dân kỹ thuật, trái hẳn với Ban lãnh đạo, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh lại cảm thấy họ tương đối kiên định, có lẽ vì có liên quan đến công việc của xưởng. Chỉ cần sản xuất của xưởng đi đúng quỹ đạo, việc tiêu thụ không có vấn đề gì, thì công xưởng về cơ bản là một vòng tuần hoàn khép kín.

Nhưng bọn họ cũng không đưa ra được sáng kiến gì cho Nhiếp Vũ Thịnh, lý do anh gặp mặt họ, ngoài việc hỏi ý kiến thì quan trọng hơn là

muốn làm họ yên tâm. Chỉ cần giữ được sản nghiệp của công ty thì Đông Viễn vẫn còn nền tảng để đứng vững.

Chỉ có người phụ trách cơ sở sản xuất số hai ở Quảng Đông có phần bất mãn, nói: “Ngày xưa không nên bày vẽ ra bất động sản gì gì đó, tiền chúng tôi dự tính dùng để xây dựng nhà xưởng thì không chịu cấp, lại dốc vào công ty bất động sản.”

Nhiếp Vũ Thịnh không biết phải nói gì, Phác Ngọc Thành vội đỡ lời: “Tập đoàn phải xem xét toàn cục chứ, hơn nữa khi việc kinh doanh bất động sản phát đạt, sẽ quay ngược lại đầu tư cho việc mở rộng các cơ sở sản xuất mà.”

Bữa cơm này Nhiếp Vũ Thịnh ăn như nhai cơm, những thay hoạt động sản xuất ở các cơ sở không có vấn đề gì, long anh cũng an tâm hơn một chút. Buổi chiều luật sư Khương lại điện thoại cho anh, nói phía Hồng Kông đã chính thức quyết định khởi tố, nên số cổ phiếu của Đông Viễn dưới tên Nhiếp Đông Viễn đều bị niêm phong, việc bảo lãnh tại ngoại đang được tiến hành, tất cả chứng cứ về tư liệu và chẩn đoán của bệnh viện đều phải fax đến.

Nhiếp Vũ Thịnh hiện giờ đã không còn tâm trí quan tâm đến những việc nhỏ đó nữa. Anh giao cho thư ký Hàn giải quyết tất cả những thứ mà luật sư Khương cần rồi cùng Phác Ngọc Thành đi gặp các nhà cung ứng.

Bản tin sáng này vừa phát đi, các nhà cung ứng đã rất hoang mang, bởi Đông Viễn còn nợ họ rất nhiều khoản. Buổi sáng, họ liên tục gọi điện đến cho Phó Tổng giám đốc Quản lý thị trường và tiêu thụ sản phẩm, vị này hỏi ý kiến của Phác Ngọc Thành và Nhiếp Vũ Thịnh, rồi bảo họ chọn ra hai người đại diện, đến chiều tới gặp Nhiếp Vũ Thịnh đàm phán.

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn gắng lạc quan, nói đùa với Phác Ngọc Thành: “Sáng gặp ngân hàng, trưa gặp quản lý xưởng sản xuất, chiều gặp chủ nợ, hay đây, thế là đủ cả.”

Thái độ của các nhà cung ứng đều rất kích động, đặc biệt khi thấy Nhiếp Vũ Thịnh vừa trẻ tuổi vừa nho nhã, lại còn là dân ngoài ngành. Ban đầu khi biết Nhiếp Đông Viễn bị bệnh, bên cung ứng đã có phần bần khoản, may sao ông vẫn gắng kiên trì làm việc. Người ngoài nhìn vào đều cho rằng, bệnh của Chủ tịch Nhiếp không mấy nghiêm trọng. Bên cung ứng vốn nhất gan, bởi họ luôn luôn trong thế yếu nên càng cần phải thận trọng. Hôm nay vừa nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh, lại nghĩ đến chuyện Nhiếp Đông Viễn bị tạm giữ ở Hồng Kông không về được, lập tức nhận ra sự nghiêm trọng của vấn đề.

Nhiếp Vũ Thịnh cũng có thể nhận ra sự lo lắng của họ nên sau khi nghe họ nói hết, anh chỉ phát biểu ngắn gọn: “Xin các vị yên tâm, Đông Viễn từ trước đến nay chưa từng lần lừa tiền hàng của các nhà cung ứng. Bố tôi thường nói rằng, làm kinh doanh quan trọng nhất là chữ tín, dù bây giờ ông không có ở đây nhưng tôn chỉ và thái độ của Đông Viễn vẫn không có gì thay đổi. Chúng tôi sẽ trả tiền đúng hạn, tôi xin lấy danh dự của bố mình ra đảm bảo.”

Ngữ khí của Nhiếp Vũ Thịnh rất chân thành, ánh mắt lại nghiêm túc, nhất là khi nói đến câu cuối cùng, khiến ai cũng có thể cảm nhận được tấm lòng của anh. Đợi các nhà cung ứng giải tán, Phác Ngọc Thành mới hỏi: “Chỉ còn mấy ngày nữa thôi, cậu định trả tiền bằng cách nào đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh thở dài: “Cháu đã bị ép trèo lên hang cọp rồi, hy vọng tối nay hoặc ngày mai bố cháu có thể bảo lãnh tại ngoại điều trị, cháu sẽ hỏi xem ông có cách nào không.”

Phác Ngọc Thành im lặng. Thực ra Nhiếp Vũ Thịnh cũng biết, nếu Nhiếp Đông Viễn có cách đối phó với khoản thiếu hụt này thì đâu cần đến các dự án thu mua ảo để kiếm tiền trên sàn chứng khoán. Đúng lúc nước sôi lửa bỏng này, điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh chợt đổ chuông, vừa nhìn thấy số của bệnh viện, anh lập tức nhắc máy.

Là Tiểu Mẫn gọi, cậu ta lại báo cho Nhiếp Vũ Thịnh một tin tồi tệ khác: “Bệnh nhân làm phẫu thuật hôm qua theo chương trình CM tim đột nhiên ngừng đập, buổi sáng đã khôi phục nhịp tim thành công, khoa Ngoại Tim mạch hội chẩn cho rằng vật liệu cấy ghép vào tim gây sốc phản vệ, phải cấp cứu để lấy ra. Buổi chiều tình hình bệnh nhân xấu đi, xuất hiện tình trạng suy tim. Chủ nhiệm Phương đã cố gắng cấp cứu suốt hơn một giờ nhưng vẫn không phục hồi. Ban nãy vừa có tuyên bố cấp cứu không hiệu quả, bệnh nhân đã tử vong.”

Sau khi cúp điện thoại, thấy sắc mặt Nhiếp Vũ Thịnh tái mét, Phác Ngọc Thành quan tâm hỏi: “Có chuyện gì thế?”

“Một bệnh nhân trong viện... cấp cứu không thành công...”

Phác Ngọc Thành nghe chuyện cũng không mấy để tâm, chỉ an ủi Nhiếp Vũ Thịnh vài câu, lòng thầm nghĩ, cậu ta là bác sĩ trong bệnh viện lẽ ra phải quen với những chuyện này rồi chứ, việc gì phải căng thẳng đến thế vì một bệnh nhân không qua khỏi.

Nhiếp Vũ Thịnh chỉ hận mình không biết phép phân thân để lập tức lao về bệnh viện. Bệnh nhân tử vong là chuyện lớn, nhất lại là bệnh nhân làm phẫu thuật loại này, chương trình CM hồi đó do anh đề xướng áp dụng, đây lại là ca phẫu thuật đầu tiên, dù xét về lý, về tình hay về luật, anh đều có trách nhiệm. Nhưng bây giờ anh chẳng thể làm gì, càng không thể đi được. Anh triệu tập các lãnh đạo chủ quản của kinh doanh ở các khu vực lớn trên toàn quốc lại họp, hy vọng có thể nhanh chóng thu hồi được ít tiền. Lượng thiếu hụt quá lớn, tuy biết có hai ngày này dù có cố hết sức cũng không kiếm đủ, nhưng được ngàn nào thì hay ngàn ấy.

Việc anh có thể làm chỉ là dành chút thời gian gọi điện cho Chủ nhiệm Phương trước khi cuộc họp bắt đầu.

Vừa nghe thấy giọng anh, Chủ nhiệm Phương liền nói ngay: “Cậu cứ làm việc của cậu đi, ở bệnh viện đã có tôi.”

“Nhưng...”

“Nhưng cái gì?” Chủ nhiệm Phương nói: “Tôi là Chủ nhiệm khoa, xảy ra chuyện đã có tôi xử lý, cậu về làm được gì chứ? Không giúp được gì thì chớ, không chừng còn gây thêm phiền phức.”

Dứt lời, không đợi cho anh nói gì thêm, ông liền cúp máy. Nhiếp Vũ Thịnh biết lúc này Chủ nhiệm Phương rất bận, khắc phục hậu quả là việc vô cùng rắc rối, chủ nhiệm nói có lý, lần đầu tiên anh cảm thấy mình bất lực. Đang lúc chán nản, Thư ký Hàn lại đến tìm anh: “Cậu Nhiếp, giám đốc kinh doanh các khu vực lớn đều đã đến rồi ạ.”

Các vị giám đốc kinh doanh lại có một phong cách khác ranh mãnh hơn, hào sảng hơn, nghe Nhiếp Vũ Thịnh nói xong ai nấy đều vỗ ngực hứa nhất định trong mấy ngày này sẽ tìm cách thúc giục để thu hồi vốn.

Nhiếp Vũ Thịnh biết tất cả chắc chỉ như muối bỏ biển, sau khi tan họp, anh một mình ngồi gục đầu xuống bàn hội nghị trong phòng, không động đậy. Cuối cùng anh đột ngột đập mạnh đầu xuống bàn, đập đến nỗi đầu đau điếng, mới đứng dậy vào phòng vệ sinh.

Trong phòng vệ sinh có nước nóng nhưng anh lại mở nước lạnh rửa mặt, đối diện với khuôn mặt đầy nước trong gương, anh nói: “Nhiếp Vũ Thịnh, dù có thế nào, mày cũng không thể gục trước được!”

CHƯƠNG 24

Nhiếp Vũ Thịnh lấy khăn lau khô tóc, sau đó mới đi ra ngoài. Thấy Thư ký Hàn đang đợi mình, anh hỏi: “Phó giám đốc Đồ đâu? Mời ông ấy đến đây.”

Văn phòng của Nhiếp Đông Viễn được dọn dẹp sạch như lau như lý, những đồ mà Nhiếp Vũ Thịnh động đến vẫn không suy suyển. Quy tắc của Nhiếp Đông Viễn là, các thư ký không được tự ý động vào đồ đạc của ông, vì vậy ông để đồ nào ở đâu, thì đồ ấy như mọc rễ tại đó, bất di bất dịch.

Hôm qua lúc Nhiếp Vũ Thịnh hút thuốc, tiện tay để gạt tàn lên bệ cửa sổ, bây giờ chiếc gạt tàn đã được thư ký rửa sạch bóng, nhưng vẫn đặt nguyên chỗ cũ. Thấy vậy, Nhiếp Vũ Thịnh thở dài, cầm lấy gạt tàn đặt lại lên bàn.

Tuy ông Nhiếp Đông Viễn không ở đây, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn cảm thấy bố luôn hiện hữu ở nơi này, khắp văn phòng đâu đâu cũng là hình bóng và dấu vết của ông, điều này khiến anh thấy an tâm phần nào.

Sau khi Đồ Cao Hoa đến, Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Tôi còn nên gặp ai nữa?”

Đồ Cao Hoa suy nghĩ một lát rồi đưa ra một số cái tên, đây đều là những người khó mà gặp được trong hôm nay, bởi phải hẹn trước. Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Vậy liên lạc với thư ký của họ sắp xếp lịch hẹn đi.”

Đồ Cao Hoa lại chỉ ra hai cái tên, nói: “Hai người này bình thường quan hệ rất tốt với ông Nhiếp, hôm nay liên hệ với thư ký của họ, không chừng có thể gặp được.”

“Chưa chắc đâu, phù thịnh chứ ai phù suy.” Buổi sáng Nhiếp Vũ Thịnh đã ức chế với phía ngân hàng, đến giờ vẫn còn chưa nguôi thất vọng, “Giờ chúng ta lâm vào hoàn cảnh khó khăn, chắc gì họ không đổi thái độ.”

Trái lại, Đồ Cao Hoa có vẻ rất tin tưởng: “Cũng không hẳn, tình cảm qua lại mười mấy năm nay, ông Nhiếp xảy ra chuyện, họ chắc chắn cũng lo lắng, tất nhiên muốn biết tình hình mới nhất.” Ông Đồ còn nhấn mạnh: “Hơn nữa, ông Nhiếp không nói bừa đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Vậy thì hẹn gặp họ đi.”

Đồ Cao Hoa nói đúng, thư ký của hai người đó đều đồng ý sắp xếp buổi gặp hôm nay, tuy nhiên thời gian đều không được lâu, một người nói chỉ có thể sắp xếp gặp mặt nửa tiếng, người kia còn ngắn hơn, vón vẹn 20 phút.

Đồ Cao Hoa vô cùng mừng rỡ: “Thời gian không thành vấn đề, vấn đề là chịu gặp.” Ông dặn dò Nhiếp Vũ Thịnh kỹ lưỡng, điều gì nên nói, điều gì

không nên nói, Nhiếp Vũ Thịnh ghi nhớ từng điều một, sau đó nhắc lại một lượt cho Đồ Cao Hoa nghe. Đồ Cao Hoa an ủi anh: “Đừng lo, biểu hiện của cậu thế này rất tốt, nếu họ hỏi han gì, cậu cứ trả lời thực là được. Họ đều là bề trên, dù cậu có nói gì sơ suất, họ cũng không trách đâu, cốt bày tỏ được là được rồi.”

Tài xế đưa Nhiếp Vũ Thịnh đến chỗ hẹn, trên xe anh đột ngột nhận được điện thoại của Đàm Tĩnh, lần đầu tiên cô không gọi anh là bác sĩ Nhiếp, nhưng cũng không có cách xưng hô nào khác, sau khoảnh khắc im lặng ngắn ngủi mà ngượng ngùng, cô hỏi trống không: “Bận lắm à?”

“Cũng bình thường.”

“Cũng không có việc gì, chỉ là muốn thông báo cho anh biết Bình Bình vẫn ổn... Anh đừng lo lắng...” Cô ngập ngừng một lát rồi nói, “Nhớ chú ý sức khỏe. Tạm biệt.”

Thấy đầu bên kia chỉ còn những tiếng “tút... tut...”, Nhiếp Vũ Thịnh mới tắt máy. Mấy ngày nay anh thấy mình như người phải trực liên tiếp nhiều ca, ngày nào công việc cũng nhiều đến mức không còn thời gian mà suy nghĩ nữa, đành xử lý hết việc này sang việc khác, làm xong lâu lắc mới có thời gian ngấm lại xem có đúng hay không, có sai sót gì không. Tựa như thực hiện hết ca mổ này đến ca mổ khác vậy, hơn nữa tất cả đều là những ca anh chưa từng làm, ca nào ca nấy đều vô cùng khó khăn, khiến anh sức cùng lực kiệt, toàn thân như sắp rã cả ra, mà chẳng thấy chút chuyển biến nào.

Hơn 10 giờ tối anh mới về đến nhà, cuối cùng anh cũng hiểu tại sao bố mình quanh năm phải dùng tài xế, không phải ông chơi sang, mà là quá mệt mỏi, không còn đủ sức tự lái xe nữa. Luật sư gọi điện cho anh, thông báo việc bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh có chút rắc rối, bên Hồng Kông vin vào lý do số tiền liên quan tới vụ án quá lớn, từ chối đơn xin bảo lãnh của họ. Nhiếp Vũ Thịnh mất bao công sức, khéo léo trình bày chuyện bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh với hai nhân vật quan trọng, đôi phương đều nhận

lời sẽ nghĩ cách giúp đỡ. Đờ Cao Hoa cũng đã nói với anh, những người như vậy không nhận lời thì thôi, hễ đã nhận lời, nhất định có khả năng làm được, nghe vậy anh mới yên tâm phần nào.

Đến dưới chân lầu, anh dường như không còn sức lực bước lên nữa. Ngồi xuống bên bồn hoa, anh lôi ra bao thuốc lá. Hai ngày nay anh đã hút không ít thuốc, ban đầu là tự mua một bao, sau đó thư ký của công ty thấy anh hút thuốc, nên thường xuyên đặt một bao thuốc trên bàn làm việc của anh, trong xe của tài xế cũng có sẵn, lúc xuống xe, anh tiện tay lấy một bao.

Hút thuốc cũng chẳng phải việc gì vui thú, lúc nhỏ anh không thích bỏ hút thuốc, vì thấy mùi thuốc rất hôi. Lớn lên học y, anh càng thấy tác hại của thuốc lá đối với sức khỏe, cả trăm cái hại mà không có cái lợi nào. Song giờ anh đã phát hiện ra cái lợi của việc hút thuốc lá, đó là khiến đầu óc trống rỗng, không phải suy nghĩ gì, chỉ chuyên tâm hút thuốc nhả khói. Hút thuốc xong, nếu trời có sập, anh cũng chống đỡ được.

Vừa hút được mấy hơi, anh bỗng nhìn thấy người quen. Thư Cẩm đỗ xích xe, gào lên với anh: “Sao anh không nghe điện thoại?”

“Điện thoại hết pin.” Thật ra lúc đó anh đang nói chuyện với người ta, không tiện nghe điện thoại, nên đã tắt đi.

“Làm em sợ hú ví Thư Cẩm lờm anh, “Em còn tưởng anh xảy ra chuyện gì chứ.”

“Xảy ra chuyện gì được hả? Chuyện có thể xảy ra được đã xảy ra từ lâu rồi.”

Thư Cẩm thông báo: “Bên sẵn đâu người tạm thời vẫn chưa tìm được người anh cần, tuy nhiên em đã đưa bạn trai em đến đây, trước đây anh ấy làm bên ngành hàng tiêu dùng nhanh, hay anh dùng thử xem sao?”

Nhiếp Vũ Thịnh rất ngạc nhiên: “Bạn trai em? Bạn trai em ở đâu ra vậy?”

“Chẳng phải anh và em đã chia tay rồi ư ? Chia tay rồi còn không cho em tìm bạn trai mới hay sao!” Cô lại lườm anh một cái, rồi giới thiệu với anh chàng trai vừa bước xuống từ xe mình: “Đây là Thịnh Phương Đình. Anh đã gặp rồi, anh ấy bị xuất huyết dạ dày, là anh giúp anh ấy nhập viện.”

“Chào bác sĩ Nhiếp!”

Dáng vẻ Thịnh Phương Đình vẫn như trước, ăn mặc bảnh bao, phong thái điềm tĩnh. Nhiếp Vũ Thịnh vội vàng đứng dậy, vừa bắt tay vừa nói: “Xin lỗi, Giám đốc Thịnh, công việc ở bệnh viện bận quá, lúc anh xuất viện tôi không tiễn được.”

“Không sao.”

Thư Cẩm đề nghị: “Đừng đứng đây mãi thế, tìm chỗ uống tách cà phê đi.”

Nhiếp Vũ Thịnh mời: “Lên nhà tôi đi, nhà tôi có cà phê hạt ngon lắm.”

Ba người cùng lên lầu. Vừa vào đến cửa Thư Cẩm nhanh nhẩu tìm ngay một đôi dép đi trong nhà để thay, rồi đưa cho Thịnh Phương Đình đôi dép lê dùng một lần: “Nhiếp Vũ Thịnh ưa sạch sẽ, anh chịu khó chút nhé.”

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng nói năng gì, lẳng lẳng bê máy pha cà phê ra, bắt đầu rang. Chẳng bao lâu, hương cà phê bắt đầu lan tỏa khắp phòng, mỗi người một cốc. Nhiếp Vũ Thịnh đang khát khô cổ, vội uống liền hai ngụm, rồi lại đi rót thêm nước đá, uống một hơi cạn sạch. Uống xong, anh mới cầm cốc cà phê, bần khoản hỏi: “Giám đốc Thịnh trước đây làm về mảng kế hoạch phải không?”

“Giám đốc phòng Kế hoạch.” Thịnh Phương Đình nói, “Nhưng tôi mới làm việc cho hai doanh nghiệp thôi, một là công ty hàng tiêu dùng nhanh xuyên quốc gia của Mỹ, một là công ty kinh doanh hàng tiêu dùng nhanh của Đài Loan, phương thức quản lý không giống nhau lắm.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Tôi tạm thời tiếp quản, công việc bù đầu, mà tôi lại không hiểu gì về lĩnh vực này, cần một người của mình trong độ Ban lãnh đạo, như vậy đôi phương mới kiêng nể đôi chút.”

Thịnh Phương Đình gật đầu, hỏi anh: “Giám đốc Tài chính thì sao?”

“Chắc cũng tin được.”

“Giám đốc Marketing thế nào?”

“Chưa xác định được là đứng về bên nào, có lẽ gió chiều nào xoay chiều nấy.”

“Thế còn Nhân sự?”

“Là nhân viên lâu năm của bố tôi, không đến nỗi giậu đổ bìm leo, nhưng về lâu dài cũng rất khó nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh thấy mệt mỏi thật sự, bốn bề bao vây không biết người nào mới đáng tin cậy. Trong thời điểm then chốt này, anh không dám dùng sai người. Ban lãnh đạo có sự đề phòng với anh, anh cũng có sự đề phòng đối với Ban lãnh đạo. Hai bên đều chưa bắt đầu thăm dò, địch chưa động thì ta cũng chưa động. Nếu anh sắp xếp một người vào trong đó, Ban lãnh đạo nhất định sẽ cảm thấy, đây là bước thăm dò đầu tiên. Họ sẽ có phản ứng gì, thật rất khó đoán được.

Thịnh Phương Đình có vẻ không tính toán danh lợi, anh nói: “Tôi có thể làm trợ lý đặc biệt cho anh, đợi Tổng Giám đốc Nhiếp được bảo lãnh tại ngoại chữa bệnh rồi tính.”

Điều Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng là, dù có được bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, thì trước và trong thời gian điều tra xét xử, Nhiếp Đông Viễn cũng không thể rời khỏi Hồng Kông. Sau khi chính thức điều tra xét xử xong, kết quả càng khó nói hơn. Cũng may nếu được bảo lãnh tại ngoại để chữa bệnh, thì anh có thể bay đến đó gặp bố. Rất nhiều điều, rất nhiều chuyện, đều có thể chờ bố đưa ra quyết định.

Ba người cầm tách cà phê, ai nấy đều trầm ngâm. Cuối cùng vẫn là Thư Cầm lên tiếng hỏi: “Sức khỏe bác thế nào rồi?”

“Anh không biết.” Nhiếp Vũ Thịnh lo âu đáp, “Sau khi sự việc xảy ra, chỉ luật sư mới có thể gặp ông, thời gian lại rất ngắn, tổng cộng mới được có hai lần. Theo lời luật sư Khương nói thì bên cảnh sát cũng có bác sĩ chuyên ngành, nhưng bố anh cần hóa trị định kỳ...”

Thịnh Phương Đình xoay xoay cốc cà phê, hỏi: “Có cần làm chứng nhận... không có năng lực hành vi dân sự không?”

“Không cần đâu.” Nhiếp Vũ Thịnh cũng từng thảo luận về vấn đề này với luật sư, anh nói, “Tất cả cổ phiếu của Đông Viễn mang tên bố tôi đều đã bị phong tỏa, những sản riêng còn lại, ông ấy đều ủy quyền cho tôi toàn quyền xử lý. Về mặt này chúng ta không cần suy nghĩ gì thêm nữa, những tài sản nào của ông xử lý được, trước mắt tôi đều có thể xử lý.”

Thịnh Phương Đình nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh: “Nếu cổ phiếu của ông Nhiếp bị phong tỏa thì rất nguy hiểm. Hội đồng quản trị có ý định gì khác không?”

“Tôi biết.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Chủ tịch Tập đoàn Khánh Sinh, cổ đông lớn của chúng tôi, hôm nay tôi đã gặp rồi, nếu ông ấy có ý định gì, tôi cũng không ngăn cản nổi. Khánh Sinh có 13% cổ phần, Ban lãnh đạo có 4%, các cổ đông nhỏ lẻ khác hợp lại chỉ hơn 10% một chút. Cho dù tất cả bọn họ tập hợp lại, cũng chỉ có 27% cổ phần...” Nói đến đây Nhiếp Vũ Thịnh chợt nhớ, sau khi Nhiếp Đông Viễn tặng cổ phiếu cho Tôn Bình, ông chỉ còn 25% cổ phần. Nhưng 5% cổ phần của Tôn Bình vẫn là cổ phần sở hữu của nhà họ Nhiếp. Như vậy, tuy toàn bộ cổ phiếu đứng tên Nhiếp Đông Viễn đều bị phong tỏa, nhưng số cổ phiếu của Tôn Bình thì không, quả là trong vạn điều rủi vẫn còn một điều may.

Ba người lại nói chuyện thêm một lúc, Thư Cầm nhìn hai quàng mắt Nhiếp Vũ Thịnh thâm đen, trông y như gấu trúc, liền hỏi anh: “Ngủ không

ngon sao?”

“Không ngủ được.” Nhiếp Vũ Thịnh cười khỏ, là một bác sĩ ngoại khoa lâm sàng, dù thời gian làm việc ở bệnh viện sáng tối đảo lộn, dù anh thường làm 6 ngày một ca hoặc 8 ngày một ca luân chuyển, dù đồng hồ sinh học thay đổi liên tục, nhưng tình trạng mất ngủ thể này thực rất hiếm thấy.

“Tôi có bí quyết trị chứng mất ngủ đó.” Thịnh Phương Đình nói, “Lái xe ra đường cao tốc đua hết tốc độ, về nhà nhất định sẽ ngủ ngon.”

“Anh đừng có xúi bậy.” Thư Cẩm vội nói. “Ở Trung Quốc đua xe là phạm pháp đấy.”

Thịnh Phương Đình cười cười, không nói gì. Sau đó trên đường về, Thịnh Phương Đình mới làm bộ vô tình hỏi: “Em và Nhiếp Vũ Thịnh chia tay rồi, mà quan hệ vẫn thân thiết nhỉ!”

“Sao thế, anh ghen à?”

“Đâu có, anh chỉ thấy, hai người giống như anh em... Không phải, là chị em, hình như luôn là em chăm sóc cậu ta nhiều hơn.”

“Chẳng phải anh bảo em gần gũi anh ấy sao? Hơn nữa anh cũng biết, em và anh ấy quen nhau từ hồi ở Mỹ, chính là hồi bố mẹ em ép em chia tay với anh đó. Lúc đó anh ấy thảm hại lắm, cả cơm cũng không có mà ăn, sức khỏe lại không tốt, em thấy tội nghiệp anh ấy, du học sinh ở nước ngoài đều vất vả, đặc biệt là học sinh nghèo, nên em giúp đỡ anh ấy nhiều hơn một chút. Sau này mới biết hóa ra anh ấy là con trai Nhiếp Đông Viễn, vì mâu thuẫn với ông bố giàu sụ của mình, mà không thèm động đến một cắc bạc nào của bố. Ấy vậy mà bố anh ấy vừa xảy ra chuyện, anh ấy đã lo lắng đến mức... Ruột thịt vẫn là ruột thịt, một giọt máu đào hơn ao nước lã, đánh gãy xương gân vẫn dính liền...”

Thịnh Phương Đình lại trầm mặc một thoáng, rồi hỏi Thư Cẩm: “Em thấy chuyện của Tập đoàn Đông Viễn sẽ thế nào?”

Thư Cẩm tưởng Thịnh Phương Đình muốn hỏi cách nghĩ của cô, bèn nhận xét dựa trên tình hình thực tế: “Trước mặt Nhiếp Vũ Thịnh, đương nhiên em sẽ an ủi anh ấy, song em thấy tình hình không được ổn cho lắm. Nếu bác Nhiếp Đông Viễn ở Hồng Kông không về được, đám người ở nhà không biết sẽ giở trò gì. Tuy bác ấy là cổ đông lớn nhất, nhưng trời cao đất rộng, bản thân bác ấy cũng không thể quay về được. Nhiếp Vũ Thịnh lại là người ngoài ngành, Ban lãnh đạo muốn qua mặt anh ấy, chắc chắn dễ dàng hơn nhiều so với qua mặt Nhiếp Đông Viễn. Ví dụ của Vĩnh Giang chẳng phải vẫn rành rành ra đó sao?”

Vĩnh Giang vốn là một công ty nổi tiếng trong ngành hàng tiêu dùng nhanh, cũng là công ty đầu tiên trong ngành thuê CEO về quản lý. Không ngờ sau này CEO lại đoạt quyền, tranh giành quyền lực với Chủ tịch Hội đồng quản trị, còn dám triệu tập họp Hội đồng quản trị, định chiếm quyền Chủ tịch. Nhất thời mọi người trong ngành đều đổ dồn mắt vào vụ này, sau đó Chủ tịch Hội đồng quản trị Vĩnh Giang vẫn giành lại được quyền kiểm soát công ty, còn kiện CEO làm ăn trái pháp luật, chống lại lợi ích công ty, gây nên một vụ kiện tụng âm ỉ. Kết quả khiến công ty tổn thất nặng nề, tuột dốc nhanh chóng, bao nhiêu năm nay cũng không khôi phục lại được.

Thư Cẩm lảm nhảm, như đang tự an ủi bản thân mình, lại như đang nói với Thịnh Phương Đình: “Có điều em thấy Đông Viễn sẽ không như vậy đâu, Nhiếp Đông Viễn là cổ đông lớn nhất, dù cổ phiếu bị phong tỏa, thì vẫn còn quyền biểu quyết. Trong thời điểm quan trọng này, một phiếu của Nhiếp Vũ Thịnh cũng đủ phủ quyết tất cả.”

Cô nhìn Thịnh Phương Đình rồi nói: “Chẳng phải anh vẫn luôn khúc mắc với Đông Viễn đó ư, sao giờ lại lo lắng cho nó vậy?”

Thịnh Phương Đình không đáp. Bên ngoài là cảnh đêm của thành phố, đã nửa đêm, đèn đường như những chuỗi ngọc trai sáng rỡ, trên cầu vượt vẫn còn rất nhiều xe cộ qua lại, đèn xe nhấp nháy, như một dòng sông ánh sáng đang chảy xiết. Thịnh Phương Đình tiện tay mở máy nghe nhạc, trong

Ổ đĩa là CD Thu Cầm đặt vào từ trước, Thịnh Phương Đình chưa từng nghe qua bài hát này, chỉ thấy một giọng nam trầm ấm đang há

Anh chưa từng kháng cự nổi sức hấp dẫn của em

Dù rằng em chưa bao giờ mê mẩn anh

Nhưng anh vẫn luôn mỉm cười nhìn em

Tình ý của anh mãi nồng nàn trong ánh mắt

Anh đã từng tưởng tượng trong màn đêm cô đơn

Em bất ngờ xuất hiện giữa phòng anh

Nhắm mắt nhẹ nhàng hôn lên môi anh

Lặng lẽ ôm chặt anh vào lòng

Anh yêu em, trọn kiếp yêu em

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Mặc cho bản thân ảo tưởng mọi chuyện về chúng ta

Rằng em yêu anh, yêu anh đến cùng

Lần đầu tiên trong đời anh gạt bỏ sự cẩn trọng

Tin chắc rằng mình thật sự có thể yêu em đắm say

...

Sau khi Thu Cầm và Thịnh Phương Đình ra về, Nhiếp Vũ Thịnh đi tắm. Anh nằm lên giường rất lâu, trần trọc mãi vẫn không tài nào ngủ được, trong đầu miên man đủ chuyện. Anh thấy cứ thế này không ổn, gần như cả đêm qua anh không hề chớp mắt, nếu hôm nay lại mất ngủ nữa, chắc chắn ngày mai sẽ không đủ sức làm việc. Anh chợt vùng dậy, vợ chìa khóa xe đi ra ngoài.

Tuy Thịnh Phương Đình nói là đua xe, nhưng anh cũng không lái nhanh cho lắm, chỉ lái xe trên đường vành đai của thành phố, đi lòng vòng không mục đích mà thôi. Bất giác anh đã lái xe đến bệnh viện lúc nào không hay, nhìn thấy Trung tâm cấp cứu đèn đóm sáng trưng, Nhiếp Vũ Thịnh không khỏi thở dài, cũng không vào trong mà quay đầu xe vòng lại đường vành đai.

Chẳng biết bao lâu sau, anh mệt quá đành dừng xe lại, đó là một con đường nhỏ, Nhiếp Vũ Thịnh cũng không hiểu sao mình lại lái xe đến đây. Anh tìm một chỗ trống đậu xe, lúc này trời cũng sắp sáng, xung quanh chỉ có ánh đèn đường lạnh lẽo, không một bóng người qua lại. trời bắt đầu chuyển lạnh, cây bắt đầu rụng lá, đêm tĩnh lặng tới mức chỉ nghe thấy tiếng lá cây xào xạc. Cơn buồn ngủ thoát ập đến, anh bèn ngả ghế ra, đắp áo khoác lên người, chìm vào giấc ngủ.

Giấc ngủ này rất sâu, nhưng lại nhiều mộng mị, đa số là mơ về thời còn nhỏ, đùa nghịch bên cạnh bố, sau đó lại mơ hồ cảm thấy đứa bé đó không phải mình lúc nhỏ, mà thật ra là Tôn Bình, thằng nhỏ ngã vào lòng anh, nũng nịu gọi anh là chú Nhiếp, còn hỏi tại sao ông không nói chuyện với nó qua webcam nữa, có phải ông rất bận không.

Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng chua xót, còn chưa kịp giải thích rõ ràng với Tôn Bình thì đã tỉnh giấc.

Nhìn ra ngoài, trời đã tờ mờ sáng. Toàn thân anh đau ê ẩm, dù sao cũng đã 30 tuổi rồi, cuộn tròn trên xe ngủ cả đêm khó tránh cột sống nhức mỏi. Anh gạt áo khoác ra ngồi dậy chợt nhận ra đây chính là bên ngoài khu nhà tập thể cổ cũ nát của Đàm Tĩnh, xung quanh đều là những căn nhà kiểu này nên đường rất hẹp. Anh đã từng ở đây đợi cô đến sáng, vào cái đêm anh biết thân thể thực sự của Tôn Bình.

Không ngờ anh lại lái xe đến đây.

Thời thanh niên sôi nổi, anh cũng từng nói những lời ngọt ngào. Em ở đâu, anh sẽ ở đấy.

Sau này dần dà anh mới hiểu, đó đã là niềm hạnh phúc ngoài tầm tay với. Đàm Tình bỏ đi rồi, anh đã mất cô, bao nhiêu đau đớn tột cùng đã trở thành vết thương sâu trong đáy lòng, hễ chạm vào là nhói buốt, đành cố gắng tránh né phớt lờ.

Thế nhưng, mỗi khi cảm thấy mệt mỏi, chán chường, kiệt sức, anh lại vô thức muốn đi tìm, tìm đến nơi có cô ở đó.

Nhiếp Vũ Thịnh mặc lại áo khoác, khởi động xe trở về nhà. Cả người anh đầy mồ hôi vì ngủ trong xe, nên vừa về đến nhà liền đi tắm. Đang tắm, bỗng anh nghe thấy tiếng di động reo bên ngoài. Trong thời điểm này, anh không dám bỏ qua bất cứ cuộc điện thoại nào, bèn vội vàng vớ lấy khăn tắm chạy ra ngoài, tiện tay cầm luôn khăn mặt lau bọt xà phòng trên tay. Nhìn thấy số của luật sư Khương trên màn hình hiển thị, mới sáng sớm luật sư đã gọi điện đến, tám mươi phần trăm là tin tốt lành, nên anh vui vẻ nhận điện: “Việc bảo lãnh bố tôi có tiến triển rồi phải không?”

Luật sư Khương nói: “Cậu Nhiếp, cậu phải bình tĩnh.”

Nghe thấy câu này, Nhiếp Vũ Thịnh bỗng cảm thấy lòng trầm xuống. Anh không dám nghĩ đến khả năng xấu nhất, chỉ siết chặt chiếc khăn mặt, nói: “Có chuyện gì anh cứ nói. Tôi nghe đây.”

“Tảng sáng này Chủ tịch Nhiếp đột nhiên hôn mê, vì trời chưa sáng nên chẳng ai phát giác, đến sáng mới phát hiện ra, bác sĩ ở trại giam đã tiến hành sơ cứu, nhưng không có hiệu quả gì lắm, bèn gọi xe cứu thương đưa bố cậu đến bệnh viện...”

Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy âm thanh gì đó ken két vang lên, phải mất một lúc, anh mới nhận ra đó chính là tiếng nghiến răng của mình. Chiếc khăn mặt đã bị anh siết thành một cái nút, thân là bác sĩ ngoại khoa, anh hiểu rõ với bệnh tình của bố mình, hôn mê lúc này có nghĩa là gì. Anh không thể hình dung được tình trạng của bố, một mình nằm đó trong tình trạng mất ý thức, đến tận khi trời sáng rõ, bác sĩ mới phát hiện ra. Tiếng luật

sư Khương trong điện thoại chột trở nên cực kỳ xa vời, mơ hồ đến mức anh gần như nghe không rõ, mãi đến khi ông lặp lại lần nữa, anh mới nghe thấy: “Bác sĩ cấp cứu cho rằng khối u sắp bị vỡ, cần tiến hành phẫu thuật ngay lập tức. Anh Nhiếp, muốn làm phẫu thuật cần phải ký tên đồng ý, anh có ủy quyền cho tôi ký tên hay không?”

Phúc chốc, Nhiếp Vũ Thịnh chỉ muốn ném điện thoại đi, hoặc gạt hết mọi đồ vật trước mắt xuống đất. Tựa hồ anh đã quay về thời thơ ấu, một đứa trẻ đối mặt với cả thế giới, chỉ có cảm giác bất lực căm phẫn đến cực độ. Tại sao chứ? Tại sao đột nhiên lại trở nên như thế này? Trước khi đi, bố anh vẫn rất khỏe mạnh kia mà. Mỗi lần hóa trị xong, dù đau đớn đến thế nào, ông cũng thản nhiên như không. Nhiều lúc anh cũng cảm thấy bệnh tình của bố không nghiêm trọng như mình nghĩ, chủ nhiệm khoa Ung bướu và khoa Gan mật đã nhiều lần bảo đảm với anh rằng tình trạng của bố anh rất tốt, tương đối lạc quan, chỉ cần kiên trì trị liệu, mấy năm tới chắc chắn không có vấn đề gì.

“Cậu Nhiếp?!” Luật sư Khương nhẹ giọng hỏi, “Cậu có cần đến đây ngay lập tức không? Hay cứ ủy quyền cho tôi để cho bác sĩ phẫu thuật trước đã?”

Nhiếp Vũ Thịnh cảm thấy cổ họng nghẹn ứ, hít thở khó khăn, nói chuyện lại càng khó hơn, anh đáp: “Làm phẫu thuật trước đi, tôi sẽ lập tức bay sang ngay...” Dứt lời, anh mới phát hiện mình đã khóc tự bao giờ, vội lấy khăn mặt lau nước mắt. Anh không thể khóc được, vẫn còn rất nhiều việc đang chờ anh. Đặt điện thoại xuống, anh lập tức kiểm tra hòm thư điện tử của mình, luật sư Khương đã gửi cho anh giấy ủy quyền, anh vội ký tên rồi fax lại. Không kịp làm visa đi Hồng Kông nữa, anh chỉ vợ vội quyền hộ chiếu của mình rồi gọi cho thư ký: “Chú mua cho cháu một vé đi Hồng Kông sớm nhất có thể. Cháu không có giấy thông hành, nên chú mua giúp cháu vé máy bay quốc tế trung chuyển ở Hồng Kông, để cháu đăng ký xuất nhập cảnh. Số hộ chiếu của cháu chú có không?”

Nhận được cú điện thoại này, thư ký Hàn cũng ngớ ra hỏi: “Bạn có việc gấp phải đi ngay ư?”

“Đúng vậy.”

“Máy bay của công ty có thể đưa cậu đi, nhưng phải xin phép...”

“Có nhanh hơn bay chuyến bay thông thường không?”

Thư ký Hàn nhanh chóng tra thông tin các chuyến bay, rồi khẳng định: “Nhanh hơn các chuyến bay thường.”

“Thế thì đi làm thủ tục ngay.”

Giọng điệu này của Nhiếp Vũ Thịnh, thư ký Hàn mới nghe lần đầu, ông bất giác buột miệng đáp “vâng”, rồi lập tức làm thủ tục xin phép bay.

Nhiếp Vũ Thịnh đi thẳng ra sân bay, không mang theo bất cứ hành lý gì, trên đường đi anh lần lượt gọi điện cho Thịnh Phương Đình và Phác Ngọc Thành. Gọi cho Phác Ngọc Thành là để thông báo, anh tạm thời có việc gấp phải đi Hồng Kông, sẽ phái một trợ lý đặc biệt đến để hỗ trợ Ban lãnh đạo xử lý nghiệp vụ của công ty. Gọi cho Thịnh Phương Đình là để báo, anh phải vắng mặt vài ngày, nhờ anh ta đến Đông Viễn thay anh trấn giữ.

Thịnh Phương Đình nghe xong không hỏi một câu, lập tức đồng ý ngay.

Trước khi lên máy bay, Nhiếp Vũ Thịnh còn gọi một cuộc cuối cùng cho Đồ Cao Hoa, báo cho ông biết bệnh tình thực tế của bố anh. Đồ Cao Hoa không nói gì, chỉ bảo sẽ giúp anh trông nom Đông Viễn.

Làm xong mấy việc đó, cửa máy bay cũng bắt đầu đóng lại. Máy bay của Tập đoàn Đông Viễn là máy bay thương vụ, không gian trong khoang không lớn, nhưng bài trí rất dễ chịu. Đây là chiếc máy bay Nhiếp Đông Viễn mua sau khi Nhiếp Vũ Thịnh sang Mỹ, anh chưa được ngồi bao giờ. Lòng anh đang nóng như lửa đốt, sau khi lên máy bay, biết có thể sử dụng điện thoại vệ tinh, anh liền gọi điện cho luật sư Khương. Luật sư Khương cho biết ông Nhiếp Đông Viễn đã được đưa vào phòng phẫu thuật, bây giờ

vẫn chưa thấy bác sĩ ra. Bây giờ Nhiếp Vũ Thịnh mới sực nhớ ra, Chủ nhiệm Phương từng nhắc đến một người bạn của ông ở Hồng Kông, là một chuyên gia về gan mật. Vì thế, anh lại gọi cho Chủ nhiệm Phương hỏi điện thoại liên lạc của vị bác sĩ tên Mạnh Hứa Thời kia. Đoạn, anh lập tức nhờ luật sư Khương liên lạc với bác sĩ Mạnh. Bác sĩ Mạnh sớm đã ra ngoài làm riêng, tự mở một bệnh viện tư rất lớn. May mà Chủ nhiệm Phương đã có lời nhờ vả trước, nên khi nghe nói có một bệnh nhân họ Nhiếp, ông biết ngay đó là bố của cậu học sinh mà Chủ nhiệm Phương yêu quý nhất. Chẳng cần nói thêm câu nào, ông lập tức đến bệnh viện.

Khi Nhiếp Vũ Thịnh tới Hồng Kông thì ca phẫu thuật đã kết thúc. Cả bác sĩ mổ chính và bác sĩ Mạnh Hứa Thời đều ở đó, bác sĩ Mạnh nói với anh: “Cậu là ngoại khoa, hẳn cũng hiểu xác suất tình lại của người bệnh sau khi mổ tương đối nhỏ, tình trạng bệnh nhân đến mức này, cậu nên chuẩn bị tâm lý đi.”

Giọng Nhiếp Vũ Thịnh đầy chua chát: “Cảm ơn bác Mạnh.”

“Không có gì, thầy cậu cũng vừa gọi đến, dặn đi dặn lại tôi phải chăm sóc cậu cẩn thận.” Mạnh Hứa Thời vỗ vai anh nói, “Bố cậu vẫn đang nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt, cậu có thể vào thăm.”

Từ xa, Nhiếp Vũ Thịnh đã trông thấy mặt bố, gương mặt ông bị phù sau mổ, nên trông hơi béo hơn thường ngày. Ông Nhiếp Đông Viễn nằm bất động, xung quanh là các thiết bị giám sát. Nhiếp Vũ Thịnh làm việc tại bệnh viện, đã ra vào phòng Chăm sóc đặc biệt để cấp cứu cho bệnh nhân không biết bao nhiêu lần, vậy mà giờ đây, tại một thành phố xa lạ, một bệnh viện xa lạ, một phòng bệnh xa lạ, khi đứng giữa các thiết bị quen thuộc, ngửi mùi thuốc khử trùng quen thuộc, anh lại cảm thấy như đang mơ.

Là một cơn ác mộng.

Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn phải đeo máy hỗ trợ thở, Nhiếp Vũ Thịnh biết bệnh nhân ở trong tình trạng này sẽ vô cùng khó chịu, may sao ông vẫn chưa tỉnh lại. Trong một vài giây ấy, dường như anh cảm giác bố mình đã ra

đi, bỏ lại đứa trẻ mồ côi là anh bơ vơ một mình giữa cõi đời này, khiến anh muốn quỳ xuống đất khóc òa lên. Nhưng anh chỉ bần thần một thoáng rồi đứng vững lại ngay, khẽ gọi một tiếng: “Bố...” Ông Nhiếp Đông Viễn vẫn vô thức nằm đó, như thể đang ngủ say vậy.

Hồi tưởng lại trước kia, khi anh còn rất bé, lúc ấy bố anh đang đi đầu huy động mọi người góp vốn mua lại xưởng Lão Tam, thường phải đi công tác khắp nơi lúc chỗ này khi nơi khác, thời đó, đi công tác thường là đi tàu, lại rất khó mua vé nằm. thời gian bố anh ở nhà rất ít, dù có ở nhà cũng luôn trong trạng thái mệt lử đến chẳng thiết nói năng. Có lần đi công tác về, ông ngủ quên trên ghế, khi ấy anh còn rất nhỏ, lại nghịch ngợm, bèn quậy tung lên để bố phải tỉnh dậy chơi với mình, nhưng ông vẫn ngủ say sưa không dậy. Anh bèn lấy bút bi vẽ một chiếc đồng hồ lên cổ tay ông rồi viết lên cánh tay ông một hàng chữ: “Bố là sâu lười!”

Sau đó anh ra ngoài chơi một mình. Lát sau, ông bị tiếng chuông điện thoại làm cho tỉnh giấc, đang mơ mơ màng màng lại vội vã ra ngoài mời cơm khách hàng. Dọc đường ông vẫn không phát hiện ra chiếc đồng hồ trên tay mình, mãi đến khi tới nhà hàng mới bị khách hàng phát hiện, mấy vị khách đều ôm bụng cười lăn lóc, khiến ông mắt mặt. Từ đó trở đi, dù ông có uống say đến đâu, chỉ cần anh véo tai ông nói: “Bố là sâu lười”, ông sẽ lập tức bật dậy, chỉ sợ con trai lại vẽ đồng hồ lên tay mình.

Anh vuốt ve tay bố, tay ông hơi lạnh, có lẽ vì hôn mê lại đang truyền nước, trên tĩnh mạch tay phải còn buộc ống truyền. Nhiếp Vũ Thịnh nghe thấy mình đang thì thào: “Bố là sâu lười!”

Anh im lặng một chút rồi nói: “Bố, bố mà không tỉnh lại, con sẽ vẽ đồng hồ lên tay bố thật đấy...!”

Thấy ông vẫn bất động nằm đó, nước mắt anh cuối cùng cũng rơi xuống.

Anh chỉ ở Hồng Kông một ngày, hôm sau lại phải vội vã quay về, vì đã đến ngày thanh toán tiền. Bệnh tình của bố ngày càng xấu đi, tin ông bị hôn

mê phải nhập viện đăng đây trên báo chí Hồng Kông. Tin tức trong nước tuy chậm hơn một chút, nhưng về cơ bản, tin này cũng đã lọt ra rồi. Anh buộc phải để bố nằm lại Hồng Kông, trở về lo liệu tiền nong. Anh không thể lần nữa được, bởi trong thời điểm máu chót này, chỉ cần Đông Viễn không thanh toán nổi khoản tiền hàng quan trọng nhất, thì chờ đón họ sẽ là vực sâu thăm thẳm.

Sau khi xuống máy bay, anh lập tức về thẳng công ty. Ban lãnh đạo đang chờ anh, Nhiếp Vũ Thịnh gắng giải thích cho họ về bệnh tình của bố mình một cách rành mạch nhất. Khả năng tỉnh lại của bố anh rất nhỏ, hiện ông vẫn đang trong phòng Chăm sóc đặc biệt, chưa qua 48 tiếng nguy hiểm nhất sau phẫu thuật, mà dù qua được chẳng nữa, có lẽ ông cũng phải dựa vào máy móc để duy trì sự sống.

Mọi người trong phòng họp đưa mắt nhìn nhau, lúc Ủy ban Giám sát thị trường chứng khoán mới bắt đầu tiến hành điều tra, mọi người chỉ cảm thấy tình hình nghiêm trọng, nhưng không ngờ đột nhiên lại xấu đến mức này. Nhiếp Đông Viễn mất tự do và mất ý thức là hai chuyện khác nhau, chuyện sau còn nghiêm trọng hơn chuyện trước nhiều. Tập đoàn Đông Viễn to lớn có đội ngũ nhân viên hùng hậu, dù ông Nhiếp Đông Viễn tạm thời vắng mặt, cũng không ảnh hưởng đến công việc thường ngày của công ty. Nhưng nếu ông ra đi mãi mãi thì sao?

Tan cuộc họp, tâm trạng ai nấy đều nặng nề, Nhiếp Vũ Thịnh lần lượt nói chuyện với từng người, nhưng thời gian trò chuyện với mỗi người đều rất ít. Anh giải quyết những việc còn lại trong hai ngày vừa qua, rồi yêu cầu tất cả mọi người trong hai ngày vừa qua, rồi yêu cầu tất cả mọi người trong Ban lãnh đạo chia ra tìm phương án giải quyết, chỉ cần bảo đảm một việc: có thể thanh toán tiền hàng đúng hạn cho các bên cung ứng.

“Tôi đã lấy danh dự của bố tôi ra đảm bảo, nên không thể kéo dài thời hạn, thiếu một đồng cũng không được.”

Không một ai thấy anh non nớt nữa, trong giai đoạn then chốt này, chỉ cần sơ sẩy một b thua cả ván cờ. Bây giờ là lúc bên ngoài đang nghe ngóng, thu thập thông tin về Đông Viễn, càng như vậy thì càng không được để lộ bất cứ khó khăn nào về tài chính.

Cuối cùng, vẫn là Thịnh Phương Đình gợi ý cho anh: “Thử thương lượng lại với ngân hàng lần nữa xem sao, dùng cổ phần của Ban lãnh đạo mà thế chấp. Việc kinh doanh của Đông Viễn khá tốt, phía ngân hàng cũng biết rõ, dùng bất động sản để thế chấp e rằng người ta không chịu, nhưng nếu dùng cổ phần, có lẽ sẽ được.”

“Đã thương lượng rồi, nhưng phía ngân hàng không đồng ý. Hiện nay lãi suất dự trữ bắt buộc cao như vậy, mà số tiền chúng ta cần quá lớn, lại quá gấp nữa, ngân hàng quả thật cũng không còn cách nào cả.”

Thịnh Phương Đình hỏi: “Thế các cổ đông lớn khác thì sao? Họ có nghĩ được cách gì không?”

Câu nói này đã nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh, anh nói: “Một cổ đông lớn khác của công ty chính là Tập đoàn Khánh Sinh. Chắc có thể thử đàm phán với họ.”

Nhiếp Vũ Thịnh đích thân tới gặp Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Khánh Sinh, lần trước đến gặp chỉ là để trấn an họ, còn lần này đến là để mượn tiền, càng khó mở miệng hơn. May mà Nhiếp Vũ Thịnh còn trẻ, nghe non không biết sợ cọp, hơn nữa trong tình thế cấp bách trước mắt, dù có khó khăn thế nào, anh cũng phải quyết tâm làm. Anh cố tình mang theo Thịnh Phương Đình, thay vì Phác Ngọc Thành, cũng bởi sợ họ e ngại.

Cũng may, thái độ của Tập đoàn Khánh Sinh có thể coi là thân thiện, họ mau mắn đồng ý mở cuộc họp thảo luận về vấn đề này. Lúc về Nhiếp Vũ Thịnh hỏi Thịnh Phương Đình: “Anh thấy thế nào?”

Thịnh Phương Đình nhắc nhở Nhiếp Vũ Thịnh: “Lúc này anh nói sẽ dùng cổ phần của Ban lãnh đạo để thế chấp, vậy anh đã bàn bạc với Ban

lãnh đạo chưa?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Lúc bố tôi xảy ra chuyện, Tổng giám đốc Phác đã bày tỏ thái độ sẵn sàng dùng cổ phần của Ban lãnh đạo để thế chấp vay ngân hàng.”

Thịnh Phương Đình im lặng một lát rồi nói: “Thời thế thay đổi, mọi chuyện đều có thể thay đổi.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngó người, anh chưa bao giờ nghĩ tới chuyện này. Mấy ngày nay, anh nghiêm nhiên cho rằng, Ban lãnh đạo chắc cũng giống như mình, sẵn sàng hy sinh tất cả để cứu Đông Viễn ra khỏi tình thế nguy cấp. Nhưng anh hiểu câu nói của Thịnh Phương Đình, lúc trước Phác Ngọc Thành đồng ý thế chấp cổ phần, vì ông Nhiếp Đông Viễn mới chỉ bị tố cáo có hành vi giao dịch ngầm, c bây giờ ông đang nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt, mất hết ý thức, hy vọng tỉnh lại đã vô cùng mong manh.

Nhiếp Vũ Thịnh lòng đầy tâm sự, sau khi lên xe, di động reo chuông hai lần anh cũng không nghe thấy. Tài xế phải nhắc anh: “Anh Nhiếp, anh có điện thoại kia.”

Nhiếp Vũ Thịnh nhìn di động, là số từ bệnh viện gọi đến, mấy hôm nay anh quá bận, không còn bụng dạ nào để ý đến công việc của bệnh viện nữa, thậm chí nếu không phải chuyện gì khẩn cấp, chắc bên đó cũng không tìm mình làm gì, nên anh thấp thỏm bắt máy. Hóa ra là bác sĩ Đồng, vừa lên tiếng đã hỏi một câu chẳng đâu vào đâu: “Cậu Nhiếp à, cậu đã xem tin thời sự chưa?”

“Cái gì cơ?” Giữa lúc nước sôi lửa bỏng, Nhiếp Vũ Thịnh tưởng đại sư huynh gọi điện đến an ủi mình, liền đáp: “Xem rồi, tin tức tài chính hằng ngày tôi đều xem cả, yên tâm đi, tôi không sao.”

“Không phải, bệnh nhân giường số 41 làm phẫu thuật theo chương trình CM ấy, cậu nhớ không? Bây giờ người ta chết rồi, người nhà liền đến làm ầm lên, nói rằng bệnh viện chúng ta xử lý không ổn thỏa, là sự cố y tế, còn

nhờ người báo cho phóng viên nữa. Hôm qua đài truyền hình đưa tin, hôm nay lên mạng đâu đâu cũng bàn tán về chuyện này.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngây ra mấy giây mới có phản ứng, nói: “Biên bản nói chuyện, giấy đồng ý phẫu thuật, lúc đó bọn họ đều đã ký tên, chúng ta hoàn toàn tuân thủ theo quy trình mà. Bây giờ tôi còn đề nghị họ phẫu thuật theo cách thông thường, nhưng họ thấy làm như thế này có thể tiết kiệm vài chục nghìn tệ, nên đồng ý làm phẫu thuật theo chương trình CM. Tất cả đều có chữ ký của người nhà bệnh nhân...”

“Bây giờ, người ta không nói những việc đó nữa, mà quả quyết cho rằng chúng ta đã làm chết người. Gia đình đó đúng là lưu manh, y vào một người bà con xa làm ở đài truyền hình, quay chương trình bóp méo sự thật, làm như bệnh viện chúng ta đem bệnh nhân ra thử nghiệm phương pháp mới vậy. Buổi sáng hôm nay còn đến bệnh viện đe dọa Chủ nhiệm Phương. Một đám người la mắng chửi bới, khăng khăng nói rằng cậu đã dụ dỗ lừa gạt bệnh nhân làm ca phẫu thuật này. Chủ nhiệm Phương nói lý với họ, còn bị xô ngã. Họ rêu rao đòi một mạng đền một mạng, khiến phòng Bảo vệ rất lo lắng. Nghe nói một người anh của bệnh nhân từng ngồi tù, còn có quan hệ gì đó với xã hội đen, chính tên đó cầm đầu vụ lộn xộn hôm nay, tóm lại những người đến đều không có ý tốt. Đúng rồi, cậu là bác sĩ điều trị chính của bệnh nhân, nhất định phải cẩn thận đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngẩn hỏi: “Chủ nhiệm Phương bị ngã ư

“Bị tẹo chân, còn bị thương phần mềm nữa.” Anh Đồng đáp, “Vừa rồi chúng tôi đã kéo Chủ nhiệm vào kiểm tra toàn thân, chắc không có vấn đề gì lớn đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không yên tâm, bèn tự mình gọi điện cho Chủ nhiệm Phương. Chủ nhiệm Phương nói: “Ai nhanh mồm nhanh miệng kể cho cậu biết thế? Năm nào trong bệnh viện không có vài vụ rắc rối thế này chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh hỏi: “Có cần cháu quay về bệnh viện một chuyến không?”

“Cậu nhất định không được về đây! Vừa hay tôi cũng đang định tìm cậu. Cậu lập tức bảo người làm thủ tục xuất viện cho Tôn Bình ngay, đám người gây rối đó không biết từ đâu nghe nói Tôn Bình là người thân của cậu, hôm nay suýt chút nữa đã xông vào phòng bệnh, đòi nợ máu trả bằng máu rồi. Cậu mau chóng đem thằng bé về nhà đi. Mấy ngày này cậu ra ngoài cũng phải cẩn thận một chút, đám người đó đều là lưu manh, không biết chúng có thể làm ra những chuyện gì đâu.”

Nhiếp Vũ Thịnh giật thót mình, hỏi: “Tôn Bình có thể ra viện rồi ạ?”

“Cũng hòm hòm rồi, nếu cậu không yên tâm thì cứ để thằng bé đeo máy đo nhịp tim thêm vài ngày nữa. Mấy ngày sau đều là dùng kháng sinh, cậu tự truyền cho nó là được... À, nếu cậu bận không đến được thì cứ nhờ y tá giúp, truyền dịch ở nhà, hoặc bảo mẹ thằng bé hằng ngày đưa nó đến bệnh viện khác truyền đều được. Cậu mau đón thằng bé về đi, càng nhanh càng tốt.”

Nhiếp Vũ Thịnh thật sự rất lo lắng. Mấy năm gần đây, mâu thuẫn giữa bác sĩ và bệnh nhân gia tăng, người nhà bệnh nhân hơi một tí là đánh người. Ở bệnh viện của anh, từng có bác sĩ bị người nhà bệnh nhân đá gãy xương sườn, y tá đang mang thai cũng bị người nhà bệnh nhân đánh đến sảy thai. Chính anh Đồng năm ngoài vì không cứu được một bệnh nhân, mà bị con của người đó đánh thủng cả màng nhĩ. Bây giờ Chủ nhiệm Phương đã nổi giận đùng đùng, nói chúng tôi đâu phải là bác sĩ, đến nô lệ cũng không bằng. Nhiếp Vũ Thịnh tốt số, bình thường được Chủ nhiệm và các sư huynh che chở nên chưa từng bị người nhà bệnh nhân rầy rà như thế bao giờ. Hôm nay, nghĩ đến những chuyện đã man mà người nhà bệnh nhân từng gây ra, anh càng lo lắng cho Tôn Bình. Vì vậy, anh vừa gọi điện cho Đàm Tĩnh, vừa chỉ đường cho tài xế đi thẳng đến bệnh viện. Thịnh Phương Đình thấy Nhiếp Vũ Thịnh lo lắng, bèn chủ động yêu cầu anh cho xuống xe giữa đường, bắt taxi quay trở lại công ty.

Nhận điện thoại của Nhiếp Vũ Thịnh, nghe anh nói phải lập tức xuất viện, Đàm Tĩnh giật thót mình. Lúc sáng cô cũng nghe thấy một đám người làm âm ỉ ở khoa Ngoại Tim mạch, lảng máng nghe nói có người nhà bệnh nhân đến gây chuyện, sau đó hành lang chật kín những người, Đàm Tĩnh vốn không thích nhiều chuyện nên chẳng buồn nghe ngóng, cũng không ra ngoài xem. Thêm vào đó, hai ngày gần đây, nhờ Thịnh Phương Đình cậy người đến cơ quan Vệ sinh phòng dịch xin giùm mà cửa hàng của Vương Vũ Linh đã được mở cửa trở lại, Nhiếp Vũ Thịnh lại chưa đi làm, một mình cô ở bệnh viện chăm sóc Tôn Bình, nên càng ít rời khỏi phòng bệnh.

Nhiếp Vũ Thịnh sợ làm cô lo lắng nên không nói nhiều, chỉ viện cớ gần đây bệnh viện quá ồn ào bát nháo, không được yên tĩnh, nên cho Bình Bình ra viện, tài xế sẽ đến ngay lập tức, dặn Đàm Tĩnh không cần thu dọn gì cả, đợi tài xế đến thì xuống thẳng dưới lầu. Ngay cả thủ tục xuất viện, anh cũng định để xong chuyện mới bổ sung, dù sao anh đã có lời với Trưởng khoa và y tá trưởng rồi.

Đàm Tĩnh thấy anh giục riết, vội vàng thay quần áo cho Tôn Bình. Nhiếp Vũ Thịnh bảo cô không cần thu dọn gì cả, nhưng Tôn Bình nằm viện lâu như thế, ít nhiều vẫn có chút đồ lặt vặt, cô không thể không thu dọn. Tôn Bình ôm máy tính bảng, tò mò nhìn Đàm Tĩnh tắt bật. Không lâu sau tiếng gõ cửa vang lên, tài xế đang đứng trước cửa, vẫn cẩn thận gõ cửa đánh tiếng.

Đàm Tĩnh nhận ra đây là tài xế của Nhiếp Đông Viễn vì trước đó anh ta và thư ký Trương hay mang đồ chơi đến. Chợt thấy phía sau tài xế thấp thoáng bóng dáng của một người khoác áo blouse, đội mũ bịt khẩu trang, hệt như vừa bước ra từ phòng phẫu thuật, Đàm Tĩnh bỗng ngậy ra. Nhưng chỉ một thoáng, cô đã nhận ra ngay đó là Nhiếp Vũ Thịnh. Chủ nhiệm Phương bảo anh không được quay về bệnh viện, nhưng anh lo cho mẹ con cô, bèn đến khoa Ngoại lấy quần áo và khẩu trang, ăn vận kín mít rồi theo tài xế lên lầu.

Tôn Bình cũng đã nhận ra anh, mau miệng chào: “Chú Nhiếp!” Nhiếp Vũ Thịnh vội đặt ngón trỏ lên môi, ra dấu im lặng, nào ngờ Tôn Bình tưởng anh muốn chơi cùng bé, liền cười hi hi giơ tay ôm cổ anh.

Nhiếp Vũ Thịnh bế Tôn Bình, tài xế giúp Đàm Tĩnh xách túi, mấy người đi xuống bằng thang máy của phòng phẫu thuật. Ra tới bãi đỗ xe, bước lên xe, Nhiếp Vũ Thịnh mới thở phào nhẹ nhõm. Tài xế không đợi anh nói gì, lập tức khởi động xe rời khỏi bệnh viện.

Nhiếp Vũ Thịnh gỡ khẩu trang xuống, rồi cởi áo blouse ra, Tôn Bình cười tí mắt, hỏi anh: “Chú Nhiếp, chúng ta trốn khỏi bệnh viện à?”

“Ừ.” Nhiếp Vũ Thịnh đã mấy ngày không gặp con trai, anh ôm con trong lòng nhìn mãi mà không thỏa, ngắm nghía Tôn Bình hồi lâu, lại hôn một cái lên trán, anh hỏi: “Mấy ngày nay cháu có ngoan không?” “Cháu nghe lời lắm! Không tin chú hỏi mẹ xem. Chú Nhiếp, mấy ngày hôm nay chú đi đâu đấy? Cả ngày chẳng đến thăm cháu gì cả. Ngày nào cũng có rất nhiều chú bác sĩ đến kiểm tra phòng, mỗi chú là không đến.”

“Chú đang bận việc khác...” Nhiếp Vũ Thịnh an ủi Tôn Bình, “Cháu xem, không phải hôm nay chú đã đến rồi sao?”

Tôn Bình lại hỏi: “Thế ông thì sao ạ? Ông ngoắc tay với cháu, nói ngày nào cũng muốn chat webcam với cháu, nhưng mấy hôm rồi ông không lên mạng... Cũng mấy hôm rồi không gọi điện thoại cho cháu...”

Nhiếp Vũ Thịnh ngậm ngừng một lát mới nói: “Ông bị ốm rồi.”

“Vậy ông cũng phải làm phẫu thuật à?” Tôn Bình buồn rầu, “Mẹ của ông có tiền cho ông làm phẫu thuật không? Lúc trước, mẹ vì không có tiền cho cháu làm phẫu thuật nên ngày nào cũng khóc, toàn khóc trộm thôi, khóc thương tâm lắm. Nếu mẹ của ông không có tiền cho ông làm phẫu thuật, chú bảo bà đừng khóc nhé, cháu bán hết đồ chơi đi cho ông làm phẫu thuật.”

Nghe những lời này, Nhiếp Vũ Thịnh thấy lòng đau như dao cắt. Anh không dám nhìn Đàm Tĩnh, chỉ ôm chặt Tôn Bình nói: “Ông đã làm phẫu thuật rồi, ông có tiền làm phẫu thuật mà.”

Tôn Bình thở phào nhẹ nhõm, hệt như ông cụ non: “Thế là tốt rồi!”

Mái tóc Tôn Bình cắt từ trước khi nằm viện mềm mại cọ vào cổ Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh ôm con trai, cảm thấy xương cốt toàn thân thẳng bé cộm lên. Chế độ dinh dưỡng của Tôn Bình vốn không được tốt, sau khi phẫu thuật lại phải ăn kiêng nhiều nên trước sau vẫn gầy nhẳng, ôm con trong lòng mà anh không nén nổi xót xa. Đàm Tĩnh thấy mắt Nhiếp Vũ Thịnh hoe đỏ, mấy ngày không gặp, trông anh tiêu tụy như một người vừa bệnh nặng vậy, cũng chẳng biết mấy ngày vừa rồi anh sống như thế nào nữa. Nhìn Tôn Bình bám lấy Nhiếp Vũ Thịnh như con khỉ nhỏ, cô liền nói: “Bình Bình, ra đây ngồi với mẹ đi.”

Tôn Bình bám dính lấy Nhiếp Vũ Thịnh không chịu xuống: “Không, con muốn chú Nhiếp ôm cơ.” Hai tay Tôn Bình ôm chặt lấy cổ Nhiếp Vũ Thịnh, như sợ bị Đàm Tĩnh kéo ra vậy.

Nhiếp Vũ Thịnh sực nhớ ra một việc, liền bảo tài xế lái xe tới Trung tâm thương mại, nói: “Mua cho thằng bé một cái ghế an toàn, trẻ con ngồi ô tô không nên ngồi thế này.”

Đàm Tĩnh hoàn toàn không hiểu sao phải cầu kỳ đến vậy, tới Trung tâm thương mại, vốn dĩ cô định cùng Tôn Bình ngồi đợi trên xe, nhưng Tôn Bình nhất định đòi đi mua cùng chú Nhiếp. Ru rú trong bệnh viện bấy nhiêu Tôn Bình đã chán lắm rồi. Nhiếp Vũ Thịnh chỉ cảm thấy hai cánh tay nhỏ của thằng bé ôm chặt lấy cổ anh, một khắc cũng không chịu rời, hệt như một chú Koala vậy. Anh cũng không nỡ làm Tôn Bình mất hứng, thậm chí vừa rồi vội vội vàng vàng xuất viện, trong nhà không có thứ gì, e rằng còn phải mua cho thằng bé ít quần áo, anh liền nói: “Được, cùng đi với chú. Nhưng không được đòi quà vặt đâu đấy!”

Tôn Bình mừng rỡ tuyên bố: “Cháu không cần quà vặt!”

Thế là tài xế đợi trong xe, Đàm Tĩnh, Nhiếp Vũ Thịnh, Tôn Bình ba người cùng đi vào Trung tâm thương mại. Mua xong ghế an toàn cho trẻ em, Nhiếp Vũ Thịnh còn mua cho Tôn Bình ít áo quần chần đệm, anh không biết chọn những thứ này, Đàm Tĩnh nhìn không nổi, liền thay anh chọn, lòng cô thầm nghĩ anh rốt cục vẫn là bố đẻ của thằng bé, xuất viện vội vàng như vậy, rất nhiều quần áo của Tôn Bình không mang theo, anh mua mấy bộ quần áo cho thằng bé, nếu cô còn ngăn cản thì không khỏi quá vô tình, nên không nói gì cả. Xách túi nhỏ túi lớn ra ngoài, chợt Nhiếp Vũ Thịnh nhìn thấy quầy mỹ phẩm, anh như nhớ ra chuyện gì, bèn đi thẳng tới đó.

Anh bé Bình Bình bằng một tay, tay kia cầm ghế an toàn mới mua, còn Đàm Tĩnh thì xách túi đồ. Nhân viên bán hàng tại quầy mỹ phẩm rất tinh mắt, liếc ngay thấy đôi giày dưới chân Nhiếp Vũ Thịnh và chiếc đồng hồ trên tay anh, lập tức cười tươi như hoa hỏi: “Anh muốn giúp chị nhà mua gì ạ?”

Đàm Tĩnh cảm thấy hết sức ngại ngùng, trong khi Tôn Bình hiếu kỳ nhìn ngó đồng chai lọ đựng mỹ phẩm. Nghiêng bên nọ ngó bên kia chán, chợt nhìn thấy trên quầy đặt một tấm gương trang điểm, Tôn Bình càng thêm cao hứng, bèn đối diện với mặt phóng đại của chiếc gương làm mặt xấu, cả mũi cũng chun lại. Nhiếp Vũ Thịnh thấy thằng bé chơi vui vẻ liền đặt tạm bé xuống chiếc ghế cao trước gương trang điểm, bảo nhân viên bán hàng: “Có cả bộ sản phẩm chăm sóc da không?”

“Có ạ có ạ.” Nhân viên bán hàng quan sát Đàm Tĩnh, nói: “Da chị nhà rất đẹp, nhưng vẫn có một số vấn đề, năm nay chúng em có ra một dòng mỹ phẩm chống lão hóa...” Cô ta bắt đầu thao thao bất tuyệt giới thiệu đặc tính sản phẩm, rồi kéo tay của Đàm Tĩnh, dùng hàng thử xoa lên mu bàn tay cô.

Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa nói gì, Đàm Tĩnh đã nhìn anh, hỏi: “Mua cái này làm gì?”

“Chỗ anh không có đồ dùng của phụ nữ.” Nhiếp Vũ Thịnh không quay đầu lại, nói với nhân viên bán hàng, “Lấy bộ này, viết hóa đơn đi.”

Trong Trung tâm thương mại đông đúc nên Đàm Tĩnh nén lòng không hỏi, sau khi lên xe mới hỏi anh: “Còn muốn đi đâu đây?”

“Mấy ngày nay em và thằng bé ở nhà anh.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Bệnh viện xảy ra chút chuyện, không an toàn lắm, nên phải cho Bình Bình xuất viện. Thằng bé còn phải theo dõi hậu phẫu, tuy xuất viện trước thời hạn, nhưng hai ngày này vẫn phải truyền nước, anh tính tìm người về nhà truyền cho nó, hoặc đưa tới Trung tâm y tế phường, có điều trong Trung tâm y tế phường có nhiều bệnh nhân bị cúm, sợ lây bệnh...”

Đàm Tĩnh nói: “Em có thể về nhà...”

Mấy ngày này Nhiếp Vũ Thịnh đã mệt đến phát cáu, anh buột miệng mĩa mai: “Em mang thằng bé về nhà? Nhà em điều kiện thế nào? Nói không chừng đến điều hòa cũng không có, em không sợ để thằng bé nóng đến sinh bệnh à?”

Đàm Tĩnh không nói gì, Tôn Bình sợ sệt nhìn Đàm Tĩnh, rồi lại sợ sệt nhìn sang Nhiếp Vũ Thịnh, nói: “Chú Nhiếp, chú đừng giận... Cháu không nóng đâu...”

“Chú không giận.” Nhiếp Vũ Thịnh nhanh chóng lấy lại bình tĩnh, dỗ dành Tôn Bình: “Bình Bình tới nhà chú ở mấy ngày được không? Chú Nhiếp dạo này rất bận, toàn phải đi vắng thôi, Bình Bình và mẹ trông nhà giúp chú, không để kẻ trộm vào nhà nhé?”

“Được ạ.” Tôn Bình đồng ý ngay, lại quay đầu nhìn Đàm Tĩnh, “Mẹ, được không ạ?”

Đàm Tĩnh chưa kịp đáp, Nhiếp Vũ Thịnh đã nói: “Em yên tâm, dạo này anh đang bận, ngày nào cũng ngủ ở văn phòng. Em đem thằng bé đến đi, ở đó có người giúp việc lo chợ búa cơm nước chu tất. Nếu một mình em trông nom thằng bé, không lẽ định mang cả nó đi chợ sao?”

Đàm Tĩnh nghe câu đầu tiên của anh, cũng muốn giải thích cô không có ý đó, nhưng nghe tới hai câu sau liền im luôn. Nhiếp Vũ Thịnh vốn định sắp xếp cho cô và Tôn Bình ở trong căn hộ của anh, nhưng lại nghĩ nhà anh không lớn, còn có người giúp việc hàng ngày ra ra vào vào, càng trở nên chật chội, nên anh thay đổi chủ kiến, bảo tài xế đưa về biệt thự nhà họ Nhiếp.

Đàm Tĩnh chưa từng tới đây, nhưng Tôn Bình lại rất hào hứng, vừa xuống xe liền hoan hô ầm ỹ: “Nhà ông! Đây là nhà của ông! Ông có ở nhà không ạ?”

Nhiếp Vũ Thịnh không nhịn được, hỏi: “Sao cháu biết?”

“Ông cho cháu xem ảnh! Còn hỏi cháu ở phòng nào! Ông nói trên lầu có bốn phòng, cháu có thể chọn một phòng!”

Nhiếp Vũ Thịnh không ngờ bố còn làm chuyện như vậy, anh đoán chắc điều này nằm trong sắp xếp của ông, ông muốn đ. thẳng bé về nhà. Có điều bây giờ bố anh đang cô đơn nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt ở bệnh viện Hồng Kông, còn anh phải ở đây vất óc đối phó với đồng việc ở công ty, nghĩ tới đó, anh lại thấy đau lòng. Nghe nói là nhà của Nhiếp Đông Viễn, Đàm Tĩnh có phần sợ hãi, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh đã ôm Tôn Bình bước vào, tài xế còn xách một đồng hồ đứng sau lưng cô, cô do dự một lát, thấy mình chỉ tạm thời ở đây mấy ngày, hơn nữa tài xế vẫn đứng đó, vẻ như đang đợi cô đi trước, cô cũng ngại ngần, đành rảo bước vào nhà luôn.

Nhiếp Vũ Thịnh chẳng có thời gian sắp xếp cho hai mẹ con cô, vừa bước vào nhà, anh liền gọi giúp việc đến dọn mấy câu rồi lại vội vàng quay về công ty. May mà, người chuyên lo việc cơm nước là cô Tần trước kia từng được Nhiếp Đông Viễn sai mang cơm tới bệnh viện, nên đã quen với Tôn Bình từ trước, hiểu tính tình thẳng bé. Trước tiên bà dẫn nó đi rửa tay, rồi gọt hoa quả cho nó ăn, sau đó lại bế nó ra hồ nước ở vườn sau cho cá ăn, chỉ một lát đã khiến Tôn Bình vô cùng hào hứng. Một người làm khác là cô Lý lại đang giúp Đàm Tĩnh thu dọn căn phòng cho Tôn Bình ở

tầng trên, Nhiếp Vũ Thịnh là người chu đáo, ban nãy khi ở Trung tâm mua sắm, anh đi mua chăn bông và ga trải giường lông vũ dành riêng cho chiếc giường nhỏ của Tôn Bình. Cô Lý nói: “Thứ này phải giặt sạch thì mới cho trẻ em dùng được, dù là đồ mới tinh chẳng nữa, nhưng mở ra rồi mà không giặt, e rằng không được sạch sẽ. Tiểu Nhiếp là đàn ông, tuy rất chu đáo nhưng cũng không thể nghĩ đến những điều này.” Nói rồi, bà liền đem vỏ chăn đi giặt, nói chỉ cần giặt xong sấy khô là tối nay có thể dùng ngay được. Cửa sổ phòng này trông thẳng ra sân sau, nghe được cả tiếng Tôn Bình ríu rần với cô Tần dưới gốc cây, không biết có trò gì vui mà Tôn Bình bật cười khanh khách, dù bị hoa lá che khuất, nhưng cũng có thể tưởng tượng được gương mặt hồn nhiên trong sáng của Tôn Bình. Cô Lý không kìm được than: “Nhà có thêm đứa nhỏ mới giống một gia đình. Trước đây ông Nhiếp lúc nào cũng lủi thủi một mình, Tiểu Nhiếp cũng rất hiếm khi về, cả nhà luôn vắng vẻ, lạnh lẽo.”

Đàm Tĩnh lúc này mới hỏi: “Ông Nhiếp... sao rồi ạ?”

Cô Lý đã xem Đàm Tĩnh như nữ chủ nhân tương lai từ lâu nên không dám nói bừa trước mặt cô, chỉ đáp: “Báo chí viết kinh lắm, nhưng Tiểu Nhiếp không thấy nói gì. Chúng tôi cũng không biết rõ, chỉ nghe nói ông Nhiếp đã nhập viện, bệnh tình có vẻ rất nghiêm trọng.”

Đàm Tĩnh cũng không muốn hỏi nhiều, chuyện đến nước này, cô thấy mình đã hoàn toàn đi ngược lại dự định ban đầu. Nhưng Bình Bình không có tội, mỗi khi nhìn thấy ánh mắt con, cô lại cảm thấy day dứt. Từ trước đến nay, Bình Bình ở với cô đã phải chịu đựng bao nhiêu khổ cực, cô chẳng thể cho còn được thứ gì, còn Nhiếp Vũ Thịnh - rốt cuộc là cô nợ anh hay là anh nợ cô... cô cũng không sao nghĩ tiế được nữa.

Sau khi trở lại công ty Nhiếp Vũ Thịnh không hề đề cập tới chuyện thế chấp cổ phần với Phác Ngọc Thành mà chỉ thông báo cho ông ta rằng mình vừa đến Tập đoàn Khánh Sinh, đôi phương đã đồng ý xem xét cho vay. Nhưng Phác Ngọc Thành lại chủ động hỏi: “Khoản tiền này không nhỏ, bên Khánh Sinh muốn chúng ta thế chấp bằng cái gì?”

Nhiếp Vũ Thịnh quyết định nói thẳng: “Khánh Sinh mới chỉ đồng ý xem xét thôi, cho nên lúc đó cháu đã hứa với họ, sẽ lấy cổ phần để thế chấp.”

Phác Ngọc Thành trầm ngâm một lát rồi nói: “Cậu Nhiếp, cậu nên thương lượng chuyện này với chúng tôi trước mới phải.”

Nhiếp Vũ Thịnh cố nín nhịn, cuối cùng cũng nhếch được mép lên, miễn cưỡng nặn ra một nụ cười: “Thế Ban lãnh đạo có ý kiến gì?”

Phác Ngọc Thành lấp lửng: “Bây giờ Khánh Sinh vẫn chưa đồng ý, chỉ nói là xem xét, chờ họ quyết định xong rồi tính.”

Đợi Phác Ngọc Thành ra khỏi phòng, Nhiếp Vũ Thịnh vội gọi Thịnh Phương Đình vào kể khổ: “Không ngờ anh lại đoán trúng... Năm đó bố tôi mời ông ta về từ doanh nghiệp nhà nước với mức lương cao, coi trọng tài năng của ông ta nên cho làm Tổng giám đốc, tín nhiệm ông ta như thế, vậy mà hôm nay ông ta lại giậu đồ bìm leo!”

Thịnh Phương Đình nhẹ nhàng đính chính: “Cái này không phải giậu đồ bìm leo mà là khôn ngoan giữ mình.”

“Vong ân bội nghĩa!” Nhiếp Vũ Thịnh tức quá lại đổi từ khác, “Bố tôi còn chưa chết, mới chỉ nằm viện mà bọn họ đã muốn bán Đông Viễn rồi!”

“Đây không gọi là bán, chỉ là giữa việc bảo toàn thực lực và lợi ích công ty thì họ chọn việc bảo toàn thực lực mà thôi.”

“Sao anh cứ nói thay cho người khác thế?”

“Anh Nhiếp, nếu ở vào vị trí của anh, ông Nhiếp sẽ không bao giờ có ảo tưởng đối với bất kỳ ai. Từ trước đến nay, ông ấy luôn dựa vào bản thân mình, bởi ông ấy biết chỉ có bản thân mình mới đáng tin cậy. Ban lãnh đạo hay CEO, cũng chỉ là những người hỗ trợ cho người sáng lập, giảm bớt áp lực công việc cho ông, chứ không phải kẻ có thể thay thế người sáng lập. Thành thực mà nói, nếu ở cương vị của Tổng giám đốc Phác, tôi cũng sẽ

chọn bảo tồn thực lực. Bây giờ Chủ tịch Hội đồng quản trị bị tố cáo có giao dịch ngầm, vụ này sáu tháng một năm chưa chắc đã xử xong, dẫu có xử xong thì Chủ tịch bây giờ vẫn đang hôn mê bất tỉnh, dù vụ việc như vậy thì cục diện cũng đã hoàn toàn vượt ra ngoài tầm kiểm soát. Đúng là Chủ tịch còn có một cậu con trai, nhưng anh ta lại là người ngoài ngành, không có thứ gì trong tay - toàn bộ cổ phần của bố anh đã bị phong tỏa, anh không thể mang nó đi giao dịch, cũng không thể chuyển nhượng, càng không có cách nào đổi ra tiền mặt. Đúng là anh có thể bỏ phiếu, nhưng như thế thì làm được gì chứ? Anh muốn cứu Đông Viễn, nhưng anh đi đâu mà gom được tiền hàng? Ngân hàng nào chịu cho anh vay? Ai chịu cho anh vay chứ?”

Nhiếp Vũ Thịnh sững sờ vì giọng điệu mỉa mai của Thịnh Phương Đình, nhưng anh lập tức hiểu ra những lời Thịnh Phương Đình nói đều là sự thật. Phải một lúc lâu sau, Nhiếp Vũ Thịnh mới lên tiếng: “Mảng kinh doanh chính vẫn đang có lãi.”

“Đúng vậy, mảng kinh doanh chính vẫn đang có lãi, công ty Trách nhiệm hữu hạn Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn vẫn là một con gà mái vàng, ai cũng muốn chăm mút. Anh nghĩ xem, Tập đoàn Khánh Sinh chắc đến tám phần sẽ đồng ý cho anh vay ba trăm triệu tệ để xoay xở, nhưng điều kiện của họ có lẽ là tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần.”

“Tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần?”

“Đúng vậy, chẳng phải anh nói Tập đoàn Khánh Sinh có 13% cổ phần ư? Bố anh có 25%, Ban lãnh đạo có 4%, các cổ đông khác 10%, nếu như Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần lên 20% thì sao? Thậm chí bọn họ có thể đòi tăng lên đến 25% đấy? Vốn lưu động của họ dồi dào, hoàn toàn có thể xảy ra khả năng này, đến lúc đó anh làm thế nào? Anh định mua lại nó hay sao?”

“Sao họ lại làm như vậy?”

“Mang ngọc thì mắc tội thôi, đại thiếu gia.” Thịnh Phương Đình liếc anh: “Anh cũng vừa nói đấy, mảng kinh doanh chính của công ty vẫn có lãi, bao nhiêu năm nay bao sản phẩm nước tinh khiết và trà sữa của công ty Trách nhiệm hữu hạn Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn luôn dẫn đầu trên thị trường. Thức uống dinh dưỡng lại càng khỏi phải nói, riêng giá trị của thương hiệu đã là bao nhiêu rồi? Tập đoàn Khánh Sinh thêm rõ dải bao nhiêu năm nay còn gì?”

“Mảng kinh doanh chủ yếu của họ là dược phẩm, hoàn toàn khác với mặt hàng kinh doanh của chúng ta...”

Thịnh Phương Đình lấy một ví dụ minh họa: “Giả sử bây giờ trong tay anh có tiền, có rất nhiều tiền. Tập đoàn Khánh Sinh gặp vấn đề về quay vòng vốn, nên muốn mượn tiền của anh, còn anh lại phát hiện mình có thể không chế được mảng kinh doanh thu được nhiều lợi nhuận nhất của Khánh Sinh là Dược phẩm Khánh Sinh bằng cách tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần, liệu anh có khăng khăng đòi tăng tỷ lệ không? Dù rằng Tập đoàn Khánh Sinh bán thuốc, không liên quan gì đến nước tinh khiết của anh cả. Thương nhân trực lợi, đây là bản chất rồi.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Nếu tôi không đồng ý thì sao?”

“Với tình hình hiện nay, anh tìm ai vay tiền thì họ cũng sẽ đưa ra điều kiện tương tự như vậy thôi. Đông Viễn giờ chính là kẻ mang ngọc mà bị tội, nhân lúc giá cổ phiếu của anh thấp, lợi dụng thời điểm quan trọng khi anh hụt hơi này, ai chẳng muốn cắn anh một phát? Bằng không, đợi đến lúc anh trở mình vượt qua được khó khăn rồi, còn ai cạnh tranh nổi với anh nữa?”

Thư ký Hàn chuyển lời tới Nhiếp Vũ Thịnh, nói Tập đoàn Khánh Sinh gọi điện tới, gọi điện tới như thế này giống như điện báo ở Bộ ngoại giao, ít nhiều có vẻ mang tính chất công việc. Nhiếp Vũ Thịnh nhận điện thoại, trao đổi với đối phương vài câu rồi chốt lại: “Chúng tôi cần phải mở cuộc họp thảo luận vấn đề này.”

Gác điện thoại xuống, anh nói với Thịnh Phương Đình: “Anh lại đoán trúng rồi, Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu tăng tỷ lệ nắm giữ cổ phần, muốn tôi đem 5% cổ phần mà bố tôi tặng Tôn Bình chuyển nhượng cho họ.”

Thịnh Phương Đình nở nụ cười hiêm hoi: “Làm phẫu thuật thì anh là người trong ngành, tôi là người ngoài ngành. Nhưng về kinh doanh tôi lại là người trong ngành, còn anh là người ngoài ngành.”

Nhiếp Vũ Thịnh khẽ nhếch mép, sự sắc sảo và ngoan cường thời niên thiếu dường như trong phút chốc đã trở lại với anh: “Tôi là người ngoài ngành nhưng tôi có thể học. Tôi tuyệt đối không khoanh tay đứng nhìn Đông Viễn bị xâu xé. Bố tôi là Nhiếp Đông Viễn, Tập đoàn Đông Viễn mang tên ông, cũng là thứ mà ông vất vả bao năm, gây dựng từ hai bàn tay trắng. Khi còn ở Mỹ, giáo viên hướng dẫn từng nói với tôi một câu: “Chỉ cần cậu muốn thử sức, toàn tâm toàn lực cứu chữa bệnh nhân, cho dù thất bại một vạn lần đi nữa, vẫn luôn có một lần kỳ tích chờ đợi cậu.” Anh dần từng chữ: “Tôi muốn thử một lần.”

Thịnh Phương Đình nhìn anh hồi lâu, rồi thốt ra bốn chữ: “Khí phách thư sinh.”

Nhiếp Vũ Thịnh thừa hiểu cách nói khách khí này của anh ta, thực chất là đang mắng mình ngây thơ ấu trĩ. Hai ngày nay anh chứng kiến hết nhân tình âm lạnh, trước sự khinh thường không giấu giếm của Thịnh Phương Đình, anh lại có cảm giác thân thiết và cảm kích, ít nhất thì con người này cũng không nịnh bợ mình. Anh hỏi: “Anh có cách gì không? Tôi thật sự không cam tâm để Tập đoàn Khánh Sinh được toại nguyện như vậy.”

Thịnh Phương Đình đáp: “VẬY ĐỂ XEM ANH CÓ SẴN SÀNG LÀM NGƯỜI XẤU, LÀM CHÚT VIỆC THẬT ĐỨC KHÔNG ĐÃ.”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khỏ, trước đây có năm mơ cũng chưa bao giờ nghĩ rằng có một ngày anh lại thảo luận vấn đề này với một người như vậy trong phòng làm việc của bố. Anh hỏi: “Chuyện thật đức gì? Có phạm pháp không?”

Thịnh Phương Đình nói: “Không đến mức phạm pháp, có điều cũng gần giống thủ đoạn của ông Nhiếp, tóm là lợi mình hại người.”

Nghe anh ta chế giễu bô mình, Nhiếp Vũ Thịnh cảnh cáo: “Anh nên nhớ anh đang là trợ lý của tôi, đừng quá đáng quá!”

“Thôi được rồi, Quyền Chủ tịch, chiêu mà tôi nghĩ có thể gọi là giấu trời qua biển, rút củi đáy nồi.”

“Hà?”

Thịnh Phương Đình tiện tay vớ lấy tờ giấy, bắt đầu giải thích tỉ mỉ cho Nhiếp Vũ Thịnh làm thế nào để giấu trời qua biển, giải quyết dứt điểm.

Bận rộn tới tận nửa đêm, Nhiếp Vũ Thịnh rất muộn, rất muộn mới ra về. Ban đầu anh định ngủ lại văn phòng, nhưng nhớ ra hôm nay Tôn Bình xuất viện, không biết tình hình giờ ra sao nên anh muốn về nhà xem thử. Thêm vào đó, Đàm Tĩnh hoàn toàn không biết kháng sinh ngày mai phải tiêm như thế nào, vì thế nghĩ đi nghĩ lại, cuối cùng anh vẫn kêu tài xế đưa mình về biệt thự nhà họ Nhiếp.

Cô Lý ra mở cửa cho anh, vừa nhìn thấy anh cô liền nói: “Bình Bình ngủ rồi, ở phòng cuối cùng bên phải trên lầu.”

“Vâng.” Anh đáp. Là bác sĩ ngoại khoa nên anh hơi sạch sẽ thái quá, cả ngày lẫn lộn bên ngoài, chỉ sợ sẽ mang vi khuẩn virus gì đó truyền sang thằng bé, nên vừa về đến nhà, anh lập tức vào phòng thay đồ tắm rửa sạch sẽ, sau đó mới tới thăm con. Phòng của anh cũng ở trên tầng hai, chỉ cách phòng Tôn Bình một cái hành lang, rất thuận tiện cho việc đi lại chăm sóc. Cửa phòng thằng bé khép hờ, từ khe cửa có thể thấy ánh đèn ngủ mờ mờ, không nghĩ ngợi gì nhiều, anh đẩy cửa bước vào.

Vừa bước chân vào phòng, anh liền trông thấy Đàm Tĩnh đang nép mình ngủ bên mép giường. Chắc hẳn cô sợ sẽ chèn phải thằng bé, nên chỉ nằm nép bên mép giường, quay mặt ra ngoài. Thật ra chiếc giường rất rộng, cô không cần phải lo lắng như vậy. Cửa sổ trong phòng vẫn mở, gió đêm lành lạnh lùa vào nên cũng không cần bật điều hòa. Tôn Bình đắp một chiếc chăn mỏng ngủ say sưa, còn Đàm Tĩnh chỉ đắp một góc chăn, cô mặc một chiếc áo phong cũ thay cho đồ ngủ, gương mặt vẫn phảng phất vẻ thuần khiết và tươi tắn thời thiếu nữ. Nhiếp Vũ Thịnh cúi xuống kéo chăn đắp cho cô. Tóc cô loà xòa trên gối, càng tôn lên khuôn mặt trắng trẻo, sau khi phẫu thuật cho Tôn Bình, nét u sầu trên gương mặt cô đã bớt phần nào, khi ngủ cũng không còn thấy thần thái cô đơn sầu muộn như trước nữa. Nhiếp Vũ Thịnh chợt có cảm giác dường như ngàn ấy năm xa cách chưa từng tồn tại, trước mắt, tất cả mọi chuyện như vừa mới hôm qua, còn Đàm Tĩnh của anh đang ở rất gần, chỉ cần với tay ra là chạm vào được.

Anh phải hết sức kiềm chế mới không hôn lên mái tóc cô.

Anh lấy nhiệt kế cặp nhiệt độ cho Tôn Bình, sau đó lại kiểm tra máy trợ tim 24/24. Tuy động tác của anh nhẹ nhàng nhưng Đàm Tĩnh vì lo lắng cho con nên không dám ngủ quá say, cô mơ màng tỉnh giấc, còn tưởng mình vẫn đang trong bệnh viện. Nhìn thấy Nhiếp Vũ Thịnh cô liền nghĩ: “Tối nay anh ấy lại phải trực đêm à? Sao không mặc áo blouse nhỉ?”

Cô chỉ mơ màng trong giây lát rồi tỉnh hẳn dậy, hốt hoảng tung chăn bước xuống giường hỏi: “Sao vậy? Bình Bình lại làm sao à?”

“Đâu có.” Nhiếp Vũ Thịnh đáp: “Các chi số vẫn bình thường, anh chỉ kiểm tra thôi.”

Đàm Tĩnh thở phào nhẹ nhõm, bấy giờ mới để ý Nhiếp Vũ Thịnh đang mặc đồ ngủ, đi dép lê, thậm chí tóc còn chưa khô hẳn, anh cúi người đắp lại chăn cho Tôn Bình, khi cúi đầu, sợi dây màu đỏ đeo trên cổ anh lộ ra khỏi cổ áo ngủ, Nhiếp Vũ Thịnh vốn trắng trẻo nên càng thấy rõ chiếc dây cũ kỹ, phai màu. Hai ngày nay anh cũng gầy rộc đi, vành mắt thâm quầng, phong thái cẩn trọng và ung dung đã bị thay thế bằng vẻ trầm tư. Nhớ lại những gì anh nói ở bệnh viện hôm đó, Đàm Tĩnh thấy lòng mềm nhũn ra, liền hỏi: “Anh ăn cơm chưa?”

“Anh ăn tối trong lúc bàn công việc với người ta rồi.”

Cô có xem một ít tin tức, biết được cuộc sống của anh hiện giờ như trong chảo dầu, phải vật lộn với nước sôi lửa bỏng. Nhiếp Vũ Thịnh rất kén ăn, điều này thì cô biết, lại đang bàn công chuyện với người ta, nhất định ăn không thấy ngon. Cô hỏi: “Anh có đói không, trong bếp vẫn đang hầm cháo chuẩn bị sẵn để mai Bình Bình ăn sáng, còn nhiều lắm, em múc cho anh một bát nhé?”

Sợ làm Tôn Bình tỉnh giấc, Nhiếp Vũ Thịnh xuống lầu ăn cháo, cô Lý đã ngủ từ lúc nào. Đàm Tĩnh vào bếp lục đục một hồi rồi bê ra cho anh một tô cháo, còn cả một đĩa thịt muối. Nhiếp Vũ Thịnh gấp một miếng thịt bò muối, vừa cắn liền nhận ra ngay do chính tay Đàm Tĩnh chế biến. Đàm Tĩnh thấy anh ngây người, biết anh đã nhận ra, cô sợ anh cho rằng người làm lười biếng, vội vàng giải thích: “Lẽ ra cô Tần định làm món thịt muối, nhưng em nói để em muối Bình Bình không ăn đồ muối do người khác làm...” Nói đến đây, giọng cô bỗng nhỏ dần, vì nhớ ra rằng Nhiếp Vũ Thịnh cũng không ăn đồ muối do người khác làm. Lúc ăn ở ngoài anh không bao giờ gọi những món muối, trừ món muối do chính tay cô làm ở nhà.

Đàm Tĩnh thấy bối rối, đành nói lảng sang chủ đề khác: “Hai ngày vừa rồi có bận lắm không?”

“Cũng bình thường.” Nhiếp Vũ Thịnh vừa cúi đầu ăn vừa trả lời, mới ăn được mấy miếng cháo mà đã hết nửa chỗ thịt muối, Đàm Tĩnh thái thịt rất khéo, miếng thịt mỏng tang, trông thì đầy nhưng thực chất chẳng nhiều nhận gì. Biết anh vẫn đói, cô bèn nói: “Trong tủ lạnh còn nữa, để em lấy ra thái thêm cho anh.”

Cô vừa đứng lên thì nghe tiếng anh gọi: “Đàm Tĩnh.”

Cô quay lại nhìn anh, ánh đèn trong phòng ăn rất sáng, chiếu xuống mái tóc đen bóng, cùng đôi mắt đen lấp lánh của anh. Lúc anh chăm chú nhìn người khác, ánh mắt như mang một ngọn lửa thiêu đốt khiến cô cảm thấy không sao chống đỡ nổi.

Anh nói: “Ly hôn đi, anh sẽ cưới em.”

Cuối cùng anh cũng thốt ra được câu này, thì ra nó không khó như anh vẫn tưởng tượng. Nhưng nhìn Đàm Tĩnh lại có vẻ như kinh hoàng cực độ, nỗi buồn một lần nữa tràn lên khóe mắt cô, phải rất lâu sau cô mới đáp: “Em không xứng.”

Anh quăng đôi đũa xuống, nắm lấy tay cô, cô gồng mình giãy giụa như một con chim nhỏ, nhưng anh vẫn ôm chặt cô không buông, thì thầm: “Cái gì mà xứng với không xứng? Anh muốn ở bên người anh thích, anh muốn ở bên người anh yêu, anh yêu em, anh thấy hai chúng ta rất xứng đôi.”

“Nhiếp Vũ Thịnh...”

“Hai ngày vừa rồi anh gần như phát điên em có biết không?... Mỗi khi anh sắp tuyệt vọng, mỗi khi anh muốn bỏ cuộc, mỗi khi bị người khác ghẻ lạnh anh đều nghĩ tới Bình Bình, nghĩ tới em. Anh không thể bỏ cuộc, anh không được thua, anh nhất định phải thắng, bởi anh còn có người cần phải chăm sóc, có người cần phải bảo vệ, anh hy vọng bố sẽ tỉnh lại cho dù anh biết có thể ông vĩnh viễn sẽ không bao giờ tỉnh lại. Anh hy vọng Bình Bình

sẽ ở bên anh, anh không muốn làm lỡ dở sự phát triển của con, nhưng điều anh hy vọng nhất là được có em ở bên.”

“Chúng ta đã không thể nào...”

“Nếu như anh không có gì cả, em còn cho rằng em không xứng với anh không?”

Đàm Tĩnh nhìn anh bằng ánh mắt: “Anh đừng ép em như thế.”

“Anh không ép em, Đàm Tĩnh, là em vẫn luôn ép anh.” Vành mắt Nhiếp Vũ Thịnh đỏ lên, “Là em ép anh rời xa em, em ép anh không được yêu em, anh rất đau khổ... Bấy năm nay, anh vẫn luôn đau khổ như vậy. Đàm Tĩnh, nếu em thật sự không yêu anh thì tại sao lại ép anh như thế?”

“Em phải lên xem Bình Bình thế nào...”

Anh kéo cô lại, ngấu nghiến hôn cô, Đàm Tĩnh cắn vào môi anh đau điếng nhưng anh vẫn nhất quyết không chịu buông tay. Đàm Tĩnh cảm thấy anh đã say rồi, nhưng rõ ràng người anh không phả ra chút hơi men nào cả, mà như một người bị mất lý trí, sau cùng, thấy cô sắp phát khóc lên, anh mới từ từ lỏng tay, lão đảo buông cô ra như người say.

Cuối cùng, Nhiếp Vũ Thịnh cũng bình tĩnh trở lại, anh chăm chăm nhìn cô hồi lâu rồi nói: “Đàm Tĩnh, anh đã dành tất cả để yêu em, nếu em không cần, thì thôi vậy.”

Có lẽ cả đời Đàm Tĩnh cũng không thể quên được, lúc anh thốt ra câu này, giọng nói bình thản đến gần như tuyệt vọng.

CHƯƠNG 25

Tập đoàn Đông Viễn đã thanh toán tiền hàng cho các doanh nghiệp cung ứng đúng thời hạn. Theo đề xuất của Thịnh Phương Đình, công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn đã ký hợp đồng 1 năm cung cấp hàng giá rẻ với công ty BQC, siêu thị bán lẻ đa quốc gia lớn nhất nước,

Đông Viễn cung cấp cho BQC hai loại mặt hàng là nước tinh khiết và trà sữa với giá gần bằng giá thành sản xuất, đồng thời phải đảm nhận các hoạt động thúc đẩy tiêu thụ hàng hóa, đổi lại, BQC sẽ thanh toán ngay một khoản tiền hàng lớn của quý sau cho Đông Viễn. Tiếp đó, công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn lại hứa với tất cả các nhà cung ứng nguyên liệu sẽ tăng giá nhập nguyên liệu thêm 1%, hy vọng bọn họ không gây khó dễ trong thời điểm quan trọng này.

Ngoài việc đắc tội với các doanh nghiệp bán lẻ trong ngành và bị tổn thất lợi nhuận cho công ty BQC thì không còn vấn đề gì nữa, dù sao, vào phút chót, Đông Viễn cũng đã nhận được tiền hàng của BQC, và thanh toán hết tiền hàng cho các nhà cung ứng của siêu thị Đông Viễn, đồng thời làm đẹp lòng các nhà cung ứng nguyên liệu của công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn.

Có lẽ người không vui nhất là các doanh nghiệp bán lẻ khác, Đông Viễn làm vậy không những đã tự gây tổn thất một khoản lợi nhuận khổng lồ, mà còn khiến cho sự cạ tranh giữa các doanh nghiệp bán lẻ và BQC không cùng một vạch xuất phát. Rất nhiều doanh nghiệp bán lẻ đã đua nhau gọi điện thoại kêu khổ với Phó Tổng giám đốc Quản lý thị trường của Đông Viễn, một số doanh nghiệp bán lẻ lớn còn gọi thẳng cho Nhiếp Vũ Thịnh: “Nhiếp tổng, các anh làm như thế, chúng tôi còn cần phải bán nước giải khát của Đông Viễn nữa không đây? Tất cả các cửa hàng của BQC chuẩn bị hạ giá xuống còn một đồng tư một chai, trong khi giá các anh giao cho chúng tôi đã là một đồng tư rồi!”

Người đe dọa cũng có, người kêu khổ cũng có, về sau hầu hết những cuộc điện thoại kiểu như vậy đều bị chặn lại ở chỗ thư ký Hàn. Nghe nói, còn có người phao tin sẽ cho “Tiểu Nhiếp tổng” biết tay. Nhiếp Vũ Thịnh gần đây có thêm biệt danh là “Tiểu Nhiếp tổng”, cũng không biết ai lại ác mồm ác miệng như vậy. Dư luận đặt cho anh biệt danh này, có thể thấy lần này họ đã đắc tội quá nặng với các doanh nghiệp bán lẻ.

“Đắc tội thì đắc tội!” Thịnh Phương Đình đưa cho Nhiếp Vũ Thịnh một điều thuốc, nói: “Bị ép quá, chúng ta chỉ còn cách giờ trò lưu manh, buộc họ phải bán nước tinh khiết và trà sữa cho Đông Viễn... ai bảo thị phần của Đông Viễn lớn như vậy? Người nào có thị trường thì người đó có tiếng nói.”

Nhiếp Vũ Thịnh cùng Thịnh Phương Đình ngồi trong phòng làm việc nhà kho, cảm thấy đôi khi làm lưu manh cũng thú vị ra phết.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh gọi điện cho Thư Cầm hỏi cô ấy tối nay có rảnh thì cùng đi ăn tối.”

Thịnh Phương Đình lườm anh: “Anh hẹn bạn gái tôi ăn cơm, còn bắt tôi gọi điện thoại, dù là ông chủ cũng đừng bắt nạt người khác như thế chứ?”

Trải qua cuộc chiến khó khăn này, Nhiếp Vũ Thịnh đã xem Thịnh Phương Đình là người của mình từ lâu - người chung hoạn nạn mới có thể tin tưởng được. Anh nói: “Tôi định sẽ thay đổi nhân sự Ban lãnh đạo, hẹn Thư Cầm đi ăn, là định mời cô ấy về làm giám đốc Nhân sự cho chúng ta.”

Thịnh Phương Đình thoáng sững ra: “Nếu tôi và cô ấy đều ở Đông Viễn thì không hay lắm.”

“Hai người còn chưa kết hôn, hơn nữa, tôi tin tưởng Thư Cầm, cô ấy sẽ công tư phân minh mà.” Nhiếp Vũ Thịnh cầm lấy điện thoại: “Anh không gọi thì tôi gọi nhé?”

Quả nhiên khi ăn cơm tối, Thư Cầm vừa nghe thấy ý kiến của Nhiếp Vũ Thịnh liền lắc đầu nói: “Nhiếp tổng, trước tiên cảm ơn anh, chức vụ đó rất hấp dẫn nhưng tôi và Thịnh Phương Đình đều ở Đông Viễn thì không thích hợp.”

“Đánh hổ không gì bằng anh em ruột, ra trận không gì bằng bố con. Bani không nhiều, người tin tưởng được cũng chẳng bao nhiêu. Lo xong vụ tiền hàng, tôi định sắp xếp người của mình vào Ban lãnh đạo. Bộ phận nhân sự là một bộ phận rất quan trọng, hoặc em tự mình đảm nhiệm, hoặc giới

thiệt người tin cậy vào, dù sao anh cũng chỉ tin tưởng mỗi em thôi, tùy em tính, nếu em không làm thì anh sẽ dùng kế phản gián. Bây giờ ông chủ của em cũng biết anh rồi, anh cứ nói em là bạn gái của anh, em nghĩ xem liệu ông ta có chịu được ‘bạn gái của Nhiếp tổng’ Tập đoàn Đông Viễn tiếp tục ở công ty ông ta quản lý nhân sự nữa hay không?”

Thư Cẩm nghe vậy trợn mắt nhìn anh: “Nhiếp Vũ Thịnh, trước đây anh đâu có thế này! Ai dạy anh thành ra trơ trẽn như vậy?”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Để đạt được mục đích một cách nhanh nhất, thi thoảng cũng đành làm lưu manh thôi.”

Lại một lần khác giờ trò lưu manh là nhắm vào Ban lãnh đạo. Thịnh Phương Đình bày cho anh, sau khi trả hết tiền hàng, tạm thời vượt qua giai đoạn khó khăn, thì lập tức triệu tập một cuộc họp cổ đông đặc biệt. Trong cuộc họp cổ đông, Nhiếp Vũ Thịnh đề xuất hai việc: Thứ nhất là thay đổi kế hoạch thưởng quyền mua cổ phần ưu đãi, vốn dĩ kế hoạch này là do Nhiếp Đông Viễn đề ra, đặc biệt dành cho thành viên Ban lãnh đạo, nên khi đề cập đến chuyện thay đổi, Ban lãnh đạo rất không hài lòng. Chuyện thứ hai còn trực tiếp hơn, Nhiếp Vũ Thịnh đề xuất việc bầu lại thành viên Hội đồng quản trị.

Mặc dù cổ phiếu mang tên Nhiếp Đông Viễn đã bị phong tỏa nhưng quyền bỏ phiếu vẫn không thay đổi. Đó cũng là lần đầu tiên Đàm Tĩnh đến Đông Viễn dự họp, bởi Tôn Bình có 5% cổ phần, còn cô là người giám hộ.

Đàm Tĩnh mấy ngày nay không thấy Nhiếp Vũ Thịnh, từ sau buổi tối hôm ấy, dường như anh đã hoàn toàn tuyệt vọng về cô. Anh sắp xếp bác sĩ, y tá hằng ngày đến tận nhà tiêm cho Tôn Bình, kiểm tra tình hình phục hồi vết mổ của nó, nhưng anh không quay về lần nào nữa.

Người trong Đông Viễn đều rất lịch sự với cô, ngay cả thư ký Hàn cũng tưởng cô là vợ của Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Vũ Thịnh trước nay rất trầm tính nên người ở Đông Viễn cũng không rõ anh đã kết hôn hay chưa. Lần trước khi có thông cáo thay đổi cổ phần, Ban lãnh đạo mới lúng túng đoán

già đoán non, còn kháo nhau rằng Tôn Bình là con riêng của ông Nhiếp Đông Viễn, vì dù sao cũng không mang họ Nhiếp. Nhưng sự việc xảy ra quá đột ngột, ông Nhiếp Đông Viễn lại giữ kín như bưng nên không ai dám dò hỏi cận kề. Thư ký Hàn mấy ngày gần đây thường xuyên ra vào phòng làm việc của Chủ tịch nên biết được Nhiếp Vũ Thịnh ngày nào cũng phải gọi điện về nhà, người nhận điện là một cậu bé, thậm chí thư ký Hàn từng nhìn thấy cậu bé qua điện thoại, lúc ấy Nhiếp Vũ Thịnh đang trả lời email trên máy tính, điện thoại mở chế độ video call, trên màn hình một cậu bé rất đáng yêu đang nặn đất sét, vừa nặn vừa hỏi: “Chú xem này, cái này có giống mẹ không?”

Nhiếp Vũ Thịnh dù đang bận tối mắt cũng cố ngó xem con búp bê bằng đất sét đó, thư ký Hàn bắt gặp nụ cười toát ra từ tận đáy lòng anh, trước nay ông chưa bao giờ thấy Nhiếp Vũ Thịnh cười, đặc biệt là từ sau khi ông Nhiếp xảy ra chuyện. Ông vào để đưa văn bản, cũng không dám nán ná lâu, đặt xuống bàn xong liền đi ngay, lúc ra đến cửa còn nghe thấy tiếng Nhiếp Vũ Thịnh hỏi cậu bé qua điện thoại: “Mẹ con ngủ trưa rồi à? Con uống sữa chưa? Cốc sữa của mẹ đâu rồi? Con bảo mẹ cũng uống rồi à?”

Giọng nói âm áp như thế, có lẽ chỉ xuất hiện khi nhắc tới người mình yêu nhất mà thôi.

Tham gia cuộc họp này, Đàm Tĩnh mới phát hiện một mảng tính cách hoàn toàn xa lạ của Nhiếp Vũ Thịnh. Tác phong làm việc của anh khác hẳn khi ở bệnh viện, tại đây, dường như anh đã trở nên lạnh lùng đến vô tình, nói ra câu nào cũng sắc như dao, chứa đầy ẩn ý. Anh quyết liệt, độc đoán, không nể mặt ai, ngay trong cuộc họp, anh đã trực xuất Phác Ngọc Thành ra khỏi Hội đồng quản trị, chọn thêm hai người mới vào.

Cuộc họp cổ đông đặc biệt lần này cũng khiến cho mọi người phải thay đổi cách nhìn về Nhiếp Vũ Thịnh. Nhiếp Đông Viễn trước đây hành sự độc đoán, sau này khi Nhiếp Vũ Thịnh tiếp quản, mọi người đều cảm thấy cậu Nhiếp ôn hòa hơn nhiều so với ông Nhiếp. Nhưng đến hôm nay xem ra, sự

ôn hòa trước đây chỉ là giả bộ mà thôi, về bản chất, Nhiếp Vũ Thịnh giống hệt như Nhiếp Đông Viễn, quen thói bá đạo nắm giữ quyền hành.

Trong cuộc họp lần này, Nhiếp Vũ Thịnh đã chính thức trở mặt với Ban lãnh đạo đương nhiệm, Phác Ngọc Thành hiểu anh muốn ép mình từ chức, nên suốt buổi ông không nói câu nào, để mặc cho Nhiếp Vũ Thịnh chỉ trích: “Cá biệt có một số cổ đông coi nhẹ lợi ích công ty, trong lúc công ty khó khăn nhất, lại khoanh tay đứng nhìn. Khoanh tay đứng nhìn vào lúc này chính là giậu đổ bìm leo! Đối với loại người giậu đổ bìm leo, một khi anh ta đã không coi trọng lợi ích của công ty thì tại sao công ty phải quan tâm đến lợi ích của anh ta?”

Đàm Tĩnh còn nhìn thấy Thịnh Phương Đình và Thư Cẩm, cô vừa ngạc nhiên vừa mừng rỡ. Thư Cẩm được Nhiếp Vũ Thịnh kéo về làm giám đốc Nhân sự, Thịnh Phương Đình thì được bổ sung vào Hội đồng quản trị, Thịnh Phương Đình chăm chú nghe Nhiếp Vũ Thịnh trút giận, không hề ngăn anh lại - Nhiếp Vũ Thịnh đã kìm nén cơn giận này quá lâu, cũng nên để anh trút ra cho hả.

Kết thúc cuộc họp, Nhiếp Vũ Thịnh còn phải làm thêm giờ, anh chẳng nói với Đàm Tĩnh một câu, chỉ bảo tài xế đưa cô về nhà. Trên đường đi, cô không nhận được bèn gọi điện cho Thịnh Phương Đình, vẫn quen miệng anh là Giám đốc Thịnh: “Sao anh lại đến Đông Viễn làm việc vậy?”

“Vừa hay bên này đang thiếu người nên tôi đến giúp anh Nhiếp một tay.”

“Ồ...” Đàm Tĩnh không biết nên nói gì, trước kia Thịnh Phương Đình từng giúp cô rất nhiều, nhưng sự việc thay đổi quá nhanh, mới vèn vện vài tuần, Thịnh Phương Đình đã về làm cho Nhiếp Vũ Thịnh rồi.

Thịnh Phương Đình lịch sự nói: “Xin lỗi, giờ tôi có chút việc...”

“À vâng, chào anh.”

“Tạm biệt.”

Sau khi gặp Đàm Tĩnh, Thư Cầm cũng sốt ruột, làm thêm giờ xong Nhiếp Vũ Thịnh mời cô đi ăn cơm cùng, cả ba cùng dùng bữa ở quán ăn dưới lầu. Thư Cầm hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh và Đàm Tĩnh thế nào rồi?”

“Cái gì thế nào rồi?”

“Đừng vờ vịt nữa, anh giữa thân như ngọc bao nhiêu năm chẳng phải để chờ cô ấy sao? Bây giờ con cũng có rồi, bọn anh lại cứ lần lữa mãi, còn ra cái gì nữa?”

Nhiếp Vũ Thịnh đáp, vẻ không chút bận tâm: “Đến lúc đó hãy nói, bây giờ còn tâm trí đâu mà quan tâm mấy chuyện này!”

Nhưng trong lòng Thư Cầm biết rõ thật ra anh rất để tâm. Nói như vậy, chắc chắn là vấn đề giữa anh và Đàm Tĩnh vẫn chưa được giải quyết. Có điều quả thật gần đây bận tối mắt tối mũi, Ban lãnh đạo đã có hai vị Phó tổng bị ép từ chức, Thư Cầm đang cuống lên tìm ứng cử viên xuất sắc để thay thế. Còn Nhiếp Vũ Thịnh do ký bản hợp đồng không bình đẳng kia với bên BQC, làm cho lợi nhuận của công ty Thực phẩm và Nước giải khát Đông Viễn giảm sút trầm trọng, việc quay vòng vốn của Bất động sản Đông Viễn trước đây đã có vấn đề, nay lại không bán được nhà, đất thì đồng băng, ngân hàng không cho vay vốn, Nhiếp Vũ Thịnh lo đến phát cáu, ngày nào cũng vắt óc tìm cách giải quyết vấn đề của công ty Bất động sản Đông Viễn.

Đến cuối tuần Nhiếp Vũ Thịnh mới rảnh rang được một chút, anh quyết định đi Hồng Kông thăm bố nhưng bị chặn lại ở sân bay. Người bên Cục Quản lý Xuất nhập cảnh tịch thu hộ chiếu của anh, nói: “Anh Nhiếp, hộ chiếu của anh có vấn đề, phiền anh theo chúng tôi để xử lý.”

Anh bị đưa đến một căn phòng, không lâu sau, có hai viên cảnh sát đến, một trong hai người nói với anh rằng, anh bị cấm xuất cảnh.

Nhiếp Vũ Thịnh sững sốt: “Cái gì? Tại sao?”

“Có người tố cáo anh tội nhận hối lộ, vụ án này chúng tôi đang tiến hành điều tra, hơn nữa tình tiết vụ án nghiêm trọng nên tạm thời anh không được xuất cảnh.”

Nhiếp Vũ Thịnh thân người ra một lúc rồi hỏi: “Tôi có thể gọi điện cho luật sư của mình không?”

“Đương nhiên là được.”

Anh bị đưa đến phòng Kinh tế sở Công an để phối hợp điều tra, đến đây anh mới biết hóa ra có người đã tố cáo anh ăn hoa hồng của công ty CM nên mới chọn dự án này đưa vào bệnh viện, hơn nữa ca phẫu thuật đầu tiên đã làm chết một người.

Hiểu ra vấn đề, anh không nén được giận dữ: “Tôi không hề ăn hoa hồng, hơn nữa dự án của công ty CM đã được nhóm chuyên gia kiểm định rất nhiều lần, bệnh viện mới quyết định rất nhiều lần, bệnh viện mới quyết định đưa vào. Tôi lại là bác sĩ chính phụ trách bệnh nhân, lúc đầu tôi đã khuyên nên dùng phương pháp phẫu thuật truyền thống, là người nhà bệnh nhân lựa chọn phương án của công ty CM, những điều này đều được ghi chép trong biên bản trò chuyện và giấy đồng ý tiến hành phẫu thuật.”

Nhưng cảnh sát hoàn toàn không quan tâm đến điều đó: “Anh nói những điều này đều vô ích. Có bác sĩ nào không ăn chiết khấu đâu?”

Nhiếp Vũ Thịnh gằn từng chữ một: “Tôi làm bác sĩ lâm sàng mấy năm nay, chưa hề nhận chiết khấu tiền thuốc bao giờ, cũng chưa hề nhận phong bì của bệnh nhân. Anh tin hay không thì tùy!”

“À, to mồm nhỉ! Vậy sự cố y tế kia là thế nào?”

“Đây có phải là sự cố y tế hay không cần có bệnh viện tuyến trên cử đoàn giám định đến giám định mới biết được. Anh là cảnh sát, không được ăn nói hồ đồ, càng không thể đưa ra kết luận tùy tiện như vậy.”

Luật sư đến nơi thì cảnh sát đã tra hỏi xong. Ra khỏi sở Cảnh sát, mặt Nhiếp Vũ Thịnh sầm xuống. Lên xe, anh gọi điện cho Chủ nhiệm Phương, ông vô cùng ngạc nhiên nói: “Mấy hôm nay người nhà bệnh nhân không đến làm loạn nữa, tôi tưởng họ thôi rồi, không ngờ lại giờ trò này. Tiểu Nhiếp, cậu không phải lo, chúng tôi đều biết cậu trong sạch, cậu chưa bao giờ ăn chiết khấu. Mà ca mổ ấy khẳng định không phải là sự cố y tế.”

Chủ nhiệm Phương là bác sĩ ngoại khoa tim mạch có tiếng trong nước, ông nói không phải sự cố y tế không phải là thiên vị học trò, càng không phải vì nửa đầu ca phẫu thuật này do ông đảm nhiệm. Trong mắt Chủ nhiệm Phương, kỹ thuật là kỹ thuật. Giả dụ ông hay Nhiếp Vũ Thịnh không xử lý tốt về mặt kỹ thuật, dẫn đến cái chết của bệnh nhân, đó mới là sự cố y tế. Còn nếu ông và Nhiếp Vũ Thịnh đều không có sai sót nào trên bàn mổ, quá trình điều trị trong bệnh viện cũng không có vấn đề gì, thì cái chết của bệnh nhân chỉ là do cấp cứu vô hiệu mà thôi.

Chính vì vậy, ông mới khẳng định đó không phải là sự cố y tế. Cây ngay không sợ chết đứng, cho dù bộ Y tế có phái cả trăm chuyên gia xuống giám định,, chỉ cần hỏi rõ quá trình phẫu thuật và điều trị là biết không thể nào cấu thành sự cố y tế được.

Nhưng Chủ nhiệm Phương và bác sĩ Nhiếp đều không ngờ người nhà bệnh nhân đã chi tiền cho một công ty truyền thông mạng tạo scandal, bắt đầu làm âm ỉ chuyện này trên mạng. Do mâu thuẫn giữa bác sĩ với bệnh nhân vốn gay gắt, nên lần trước sau khi phát trên truyền hình, trên mạng liền dậy lên không ít lời bàn tán, rất nhiều người cho rằng chắc chắn bệnh viện đã nhận hoa hồng, nếu không sao lại xúi giục bệnh nhân thực hiện ca phẫu thuật rủi ro cao như vậy? Đây chính là coi thường mạng sống con người, đem bệnh nhân ra làm thí nghiệm. Còn về phía gia đình bệnh nhân, người nhà họ bị chết như vậy, chẳng lẽ còn cấm họ đến làm loạn một trận hay sao?

Mà bây giờ công ty truyền thông mạng kia lại dần dần đổ hết lỗi cho Nhiếp Vũ Thịnh. Họ tung ảnh và tư liệu về Nhiếp Đông Viễn lên khắp nơi

trên mạng, gọi anh là bác sĩ vô đạo đức, nhẫn tâm lừa người bệnh làm phẫu thuật. Nhất thời làm dư luận xôn xao, trên mạng đầy lời ong tiếng ve.

Tình hình dần trở nên mất kiểm soát, có người con truy ra cả hoàn cảnh gia đình anh, nói chắc anh không nhận tiền dứt lốt, vì anh đường đường là con trai Chủ tịch Hội đồng quản trị Tập đoàn Đông Viễn. Nhưng một phe khác phản đối, nói không lẽ công tử con nhà giàu thì không nhận tiền hồi lộ sao? Trong lúc mọi người đang tranh luận gay gắt thì có người lại tung một tin động trời: “Tập đoàn Đông Viễn và công ty CM có quan hệ lợi ích với nhau, chính vì Nhiếp Vũ Thịnh là thái tử của Tập đoàn Đông Viễn, nên việc anh tiến cử dự án của công ty CM là quả hợp tình hợp lý! Các vật liệu cấy ghép tim và máy điều hòa nhịp tim của công ty CM đều được phân phối bởi công ty Dược phẩm Khánh Sinh lừng danh trong nước, mà công ty Dược phẩm Khánh Sinh lại thuộc Tập đoàn Khánh Sinh được niêm yết trên sàn chứng khoán, cũng chính là cổ đông lớn thứ hai của công ty Đông Viễn niêm yết trên sàn chứng khoán Hồng Kông!”

Tin động trời này được tiết lộ rất chuyên nghiệp, phía dưới còn có hình minh họa chi tiết mối quan hệ giữa bốn bên là công ty CM, công ty Dược phẩm Khánh Sinh, Tập đoàn Khánh Sinh và công ty Đông Viễn, đăng cả hình chụp những tư liệu công khai của công ty Đông Viễn ở sở Giao dịch chứng khoán Hồng Kông, trong cột thông tin về cổ đông, có tên của Tập đoàn Khánh Sinh.

Thông tin này vừa bung ra ngay lập tức khiến dư luận dậy sóng, trở thành tiêu điểm của các trang mạng lớn ngày liền. Các phương tiện truyền thông bắt đầu can thiệp, liên tục đưa tin, áp lực khổng lồ từ dư luận đã khiến các nhà chức trách không thể ngồi yên được nữa, bèn cử một tổ công tác đến bệnh viện, lập tức tiến hành điều tra giám định sự cố y tế này. Dù vậy, trên mạng vẫn tràn ngập lời ong tiếng ve, vì trong số thành viên của nhóm chuyên gia được công bố, người đứng đầu là Phó Chủ tịch hội Nghiên cứu học thuật ngoại khoa tim mạch, mà Chủ nhiệm Phương cũng là Phó Chủ tịch của hội này. Trong mắt cư dân mạng, cuộc điều trần này hẳn

đã được dàn xếp trước nên không thể công bằng, dưới sự tác động với ý đồ xấu, dư luận lại càng thêm nghi ngờ phần nộ.

Nhiếp Vũ Thịnh quay trở lại bệnh viện trong tình cảnh ấy. Tổ công tác yêu cầu anh nói rõ tình hình, trong khi đó, trên mạng vẫn tranh luận gay gắt, bất luận phía bệnh viện nói gì đi nữa cũng chẳng ai chịu tin, thậm chí trong bệnh án có một chữ bị viết nhầm, gạch đi viết lại cũng bị coi là sửa đổi hồ sơ để che giấu sự thật. Chủ nhiệm Phương nuốt không trôi cơn giận này, ông nổi trận lôi đình mắng: “Lão Ông là Phó chủ tịch nên sẽ bênh vực tôi à? Logic kiểu quái gì thế? Bọn họ cứ luôn miệng nói phải phải những chuyên gia giỏi nhất xuống, giờ phải xuống rồi lại bảo chắc chắn sẽ thiên vị bao che. Các chuyên gia tim mạch nổi tiếng trong nước đều là thành viên hội nghiên cứu của chúng tôi, theo như lập luận vớ vẩn của họ thì bất kể phải ai xuống, cũng đều là thiên vị bao che hết!”

Nhiếp Vũ Thịnh không có cách nào an ủi chủ nhiệm, đành nói: “Chú đừng giận quá, đa số mọi người vẫn hiểu lý lẽ mà. Cây ngay không sợ chết đứng, sẽ có người tin tưởng chúng ta.”

“Tin tưởng gì chứ?” Chủ nhiệm Phương dùng dùng tức giận, “Hôm qua còn có một lũ người kéo đến bên ngoài bệnh viện, giăng biểu ngữ, nói chúng ta cấu kết với công ty trên sàn chứng khoán, vì tiền mà giết người. Đến cả mấy trò từ thời Cách mạng Văn hóa cũng lôi ra, chỉ thiếu chưa dán báo tường^[1] nữa thôi. Tôi không thể nhận được việc đả người đó bôi nhọ bệnh viện, bôi nhọ khoa Ngoại Tim mạch chúng ta.”

[1] Dán báo tường: Một hình thức phát biểu của dư luận, thịnh hành vào những năm 50 cho đến đầu những năm 80 thế kỷ trước, nhất là trong thời kỳ Cách mạng Văn hóa.

Nhằm xoa dịu sự phẫn nộ của công chúng, đồng thời chứng minh sự vô tội của mình, dưới sự kiên trì của Chủ nhiệm Phương, lần đầu tiên, bệnh viện Phổ Nhân quyết định tổ chức một buổi điều trần công khai. Không chỉ có các thành viên của nhóm chuyên gia, gia đình bệnh nhân, mà đông đảo

phóng viên báo chí cũng được mời đến tham dự. Bệnh viện Phổ Nhân chưa bao giờ náo nhiệt đến thế, dù đã dành riêng một phòng họp lớn nhất có sức chứa hơn 300 người. vậy mà vẫn chật ních. Nhiều bác sĩ không có ca trực hôm nay cũng đến đây, mọi người đều rất quan tâm đến chuyện này, cả hành lang cũng chật kín người.

Hai ngày nay Nhiếp Vũ Thịnh bị báo mạng ví như quỷ dữ, người nhà bệnh nhân nhìn anh bằng ánh mắt đầy căm phẫn, hận nỗi không thể lao đến ăn tươi nuốt sống. Giới truyền thông vốn luôn có định kiến với anh, cảm thấy gã công tử này chắc hẳn trình độ có hạn, nhà lại giàu có, nên xin vào bệnh viện cho có chỗ trú chân qua ngày mà thôi. Ấy vậy mà, khi Nhiếp Vũ Thịnh vừa bước ra, mọi người ở đó đều kinh ngạc. Hôm nay anh không khoác áo blouse, chỉ mặc thường phục, nhưng nhìn anh không khác gì những bác sĩ khác. Hơn nữa khi giới thiệu về lý lịch, học lực, kinh nghiệm lâm sàng, kinh nghiệm nghề nghiệp, đều rất ưu tú và xuất chúng.

Các chuyên gia bắt đầu chất vấn, thái độ của Nhiếp Vũ Thịnh hết sức thành khẩn, tay nghề khéo léo, anh miêu tả chính xác tình trạng của bệnh nhân và quá trình phẫu thuật, đối với việc phân tích bệnh tình, sơ kết trước khi mổ, các chi tiết trong ca mổ, anh đều trả lời trôi chảy. Ngay những người ngoài ngành như đám phóng viên nghe đến đây cũng biết ca phẫu thuật này đến 80% là không có vấn đề gì, càng khởi nói đến các chuyên gia ngồi trên bàn chủ tọa. Chủ nhiệm Phương là người thứ hai bị chất vấn, các chuyên gia chỉ hỏi ông một vài chi tiết bổ sung, khoa Ngoại Tim mạch đưa ra biên bản ghi lại hai lần nói chuyện với người nhà bệnh nhân và giấy đồng ý phẫu thuật, trong hai biên bản đều viết rất rõ, Nhiếp Vũ Thịnh đề nghị bệnh nhân sử dụng phương án phẫu thuật truyền thống, nhưng người nhà bệnh nhân lại bày tỏ, họ nghe nói có dự án trợ cấp của công ty CM nên hy vọng bệnh nhân được phẫu thuật bằng phương pháp mới. Nhiếp Vũ Thịnh cũng đã giải thích cặn kẽ cho họ những rủi ro cũng như tai nạn ngoài ý muốn của phương pháp này.

Về cơ bản trong suốt quá trình không có gì bất bẻ được cả. Chủ nhiệm Phương nói: “Khả năng bệnh nhân bị phản ứng đào thải là rất thấp, khi công ty CM đưa dự án này về nước, ở Mỹ và Canada đã tiến hành hơn 1000 ca phẫu thuật lâm sàng, tỷ lệ xuất hiện phản ứng đào thải không đến 1/1000, ở Hồng Kông và Nhật Bản cũng tiến hành phẫu thuật lâm sàng tương tự, và gần như không xuất hiện phản ứng đào thải nào. Khi chúng tôi quyết định áp dụng, cũng đã xem xét đến những rủi ro về mặt này, hơn nữa trước khi phẫu thuật, chúng tôi cũng đã giải thích cặn kẽ cho bệnh nhân và người nhà bệnh nhân biết... Những điều này đều có ghi chép trong biên bản, các vị chuyên gia, phóng viên, và người nhà bệnh nhân có thể đối chiếu.”

Ông bỏ kính xuống, nói: “Ca phẫu thuật này, tôi đã làm hết trách nhiệm, khoa Ngoại Tim mạch đã làm hết trách nhiệm, bệnh viện đã làm hết trách nhiệm.”

Trong giây lát, cả hội trường im lặng đến nỗi chiếc kim rơi xuống đất cũng có thể nghe tiếng, Chủ nhiệm Phng chủ trì hội nghị hắng giọng nói: “Các vị chuyên gia còn câu hỏi nào nữa không?”

Các chuyên gia sau khi đến bệnh viện, hỏi xong những vấn đề cơ bản, xem xét các giấy tờ có liên quan, liền biết ngay đây không phải là một sự cố y tế, chỉ là dưới áp lực của dư luận, họ không thể không làm cho nghiêm túc. Bây giờ tất cả các vấn đề đã hỏi hết rồi, họ trao đổi ý kiến với nhau, Chủ nhiệm Tôn đứng đầu tổ chuyên gia lắc đầu, tỏ ý không còn vấn đề gì để hỏi nữa. Chủ nhiệm Phùng lại hỏi: “Người nhà bệnh nhân còn vấn đề gì muốn hỏi không?”

Từ phía chỗ ngồi của gia đình bệnh nhân có một người đàn ông đứng lên, Nhiếp Vũ Thịnh không biết người đó, khắp hội trường lại bắt đầu rõ những tiếng xì xào, nghe nói người đàn ông này là anh họ của bệnh nhân, họ Đàm, làm nghề luật sư, nên rất ghê gớm. Gia đình bệnh nhân chủ yếu dựa vào anh ta, hiện giờ cũng do anh ta đứng ra chất vấn. Thần sắc anh ta có vẻ âm trầm, sau khi đứng dậy, anh ta cứ nhìn chằm chằm vào Nhiếp Vũ

Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh cũng rất bình tĩnh, không hề né tránh ánh mắt của anh ta.

“Bác sĩ Nhiếp, anh là bác sĩ điều trị chính của bệnh nhân?”

“Đúng vậy.”

“Tất cả các biên bản nói chuyện đều do anh và gia đình bệnh nhân nói chuyện xong, yêu cầu họ ký vào đó?”

“Đúng vậy.”

“Sau khi công ty CM đưa dự án vào, anh là người chịu trách nhiệm về công tác chuẩn bị giai đoạn đầu?”

“Đúng vậy.”

“Như tôi được biết, theo kế hoạch ban đầu thì bệnh nhân đầu tiên của ca phẫu thuật này, không phải em họ tôi, mà là một người khác, xin hỏi bệnh nhân đó là ai?”

Nhiếp Vũ Thịnh thoáng ngần ra rồi đáp: “Xin lỗi, liên quan đến tình hình của các bệnh nhân khác, tôi không thể nói cho anh.”

“Vậy sao? Vậy để tôi nói giúp anh, bệnh nhân dự kiến sẽ được làm phẫu thuật CM đầu tiên tên là Tôn Bình, năm nay lên 6 tuổi bị mắc Tứ chứng Fallot, là một trong những chứng bệnh tim bẩm sinh nghiêm trọng. Bệnh nhân Tôn Bình này trước nằm điều trị ở giường số 39, phòng 11 khoa Ngoại Tim mạch của các anh, nhưng về sau không được tiến hành phẫu thuật CM mà chuyển sang làm phẫu thuật truyền thống, giờ sức khỏe hồi phục và đã xuất viện. Bác sĩ Nhiếp, tại sao anh không làm phẫu thuật CM cho Tôn Bình mà lại làm phẫu thuật truyền thống?”

“Tình trạng mỗi bệnh nhân khác nhau, người nhà Tôn Bình yêu cầu làm phẫu thuật truyền thống.”

“Nói vậy là người nhà bệnh nhân Tôn Bình cũng biết khả năng rủi ro của phẫu thuật CM cao hơn nhiều so với phẫu thuật truyền thống?” Luật sư Đàm vặn lại.

Nhiếp Vũ Thịnh im lặng hồi lâu mới đáp: “Phải.”

“Bác sĩ Nhiếp, vậy tại lúc đó anh lại đề nghị em họ tôi làm phẫu thuật CM?”

“Tôi cũng đã đề nghị phương án phẫu thuật truyền thống...”

Luật sư Đàm ngắt lời anh: “Anh với Tôn Bình có quan hệ gì?”

Nghe câu hỏi đó, lòng Nhiếp Vũ Thịnh chùng hẳn xuống, nhưng anh vẫn rất bình tĩnh, nói: “Điều đó không liên quan gì tới việc này.”

“Đương nhiên có liên quan! Thế nào là ‘lương y như từ mẫu’? Thân là một bác sĩ thì phải đối xử với bệnh nhân như cha mẹ đối với con cái. Tại sao anh lại không làm phẫu thuật CM cho Tôn Bình? Bởi vì Tôn Bình là con đẻ của anh!”

Cả hội trường “ồ” lên kinh ngạc, mấy phóng viên ngồi phía sau cũng nhao nhao đứng dậy bấm máy ảnh không ngớt, toàn thân Nhiếp Vũ Thịnh run lên vì tức giận nhưng anh chỉ siết chặt nắm tay, nhìn thẳng vào mắt luật sư Đàm, nhắc lại rành rọt từng chữ: “Không liên quan gì tới việc này.”

“Được. Anh không muốn biến con trai mình thành vật thí nghiệm cho ca phẫu thuật nên đưa con trai của người khác vào thay.” Luật sư Đàm chỉ về phái người thân của nạn nhân, gay gắt nói: “Anh nhìn đi, đây là cha của bệnh nhân, chính anh đã khiến người đầu bạc như ông ấy phải tiễn kẻ đầu xanh! Anh có dám nhìn thẳng vào ông ấy không? Anh có dám vỗ ngực nói ‘lương y như từ mẫu’ nữa không? Công ty Đông Viễn của cha anh câu kết với Tập đoàn Khánh Sinh, còn anh thì đưa dự án CM vào trong bệnh viện, chúng tôi không hiểu những thuật ngữ chuyên ngành của anh, nhưng chúng tôi tin rằng anh đã vì lợi ích cá nhân mà đánh mất lương tâm của một bác sĩ!”

Người nhà bệnh nhân cùng những người khác trong hội trường đồng loạt đứng dậy hoan hô, nhao nhao nói: “Măng hay lắm.” Các bác sĩ nhìn nhau không nói lời nào, chẳng ai ngờ sự việc lại ra nông nổi này. Luật sư Đàm cười nhạt, nói: “Bác sĩ Nhiếp, bản lý lịch của anh hoành tráng quá nhỉ! Tốt nghiệp trường Đại học nổi tiếng ở Mỹ, hai bằng tiến sĩ, về nước lại được bệnh viện danh tiếng nhất xem như nhân tài trẻ tuổi mà nhận vào khoa Ngoại Tim mạch. Có điều, anh vốn không có tư cách trở thành một bác sĩ lâm sàng, bởi anh mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng!” Anh ta giơ một tập giấy lên rồi quăng xuống bàn, “Bác sĩ Nhiếp, trong vòng vẹn ba năm ở Mỹ, anh đã phải đi gặp bác sĩ tâm lý tất cả 47 lần! Rốt cục anh có vấn đề nghiêm trọng gì mà hàng tu phải đến gặp bác sĩ tâm lý vậy hả? Thế mà đường đường là bệnh viện Phở Nhân, trong đợt tuyển dụng lại tuyển một nhân tài như thế này vào làm! Tôi xin phép được hỏi các vị chuyên gia ngồi đây: một người mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng có thể trở thành bác sĩ lâm sàng không? Các vị có cho phép người như vậy làm việc tại tuyến đầu bệnh viện không? Nếu bệnh tâm lý của anh ta phát tác, đột ngột trở thành một kẻ cuồng sát thì làm thế nào? Bệnh viện Phở Nhân chỉ nhìn vào lý lịch, bất kể việc mình tuyển dụng phải một bệnh nhân tâm thần ư?”

Mặt Nhiếp Vũ Thịnh trắng bệch, anh còn chưa kịp lên tiếng thì Chủ nhiệm Phương đã không giữ nổi bình tĩnh, đập bàn đứng bật dậy: “Anh ăn nói cho cẩn thận, đừng có ngậm máu phun người! Cái gì mà bệnh nhân tâm thần? Anh đang công kích nhân thân người khác đấy!”

Luật sư Đàm khẽ cười, ung dung hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, luật pháp nước Mỹ có quy định: bác sĩ tâm lý không được tiết lộ tình trạng bệnh nhân, nên tôi không có cách nào để biết bệnh tình của anh rút cục nghiêm trọng đến cỡ nào, cũng chẳng thể lấy được báo cáo chẩn đoán bệnh lý của anh. Nhưng tôi muốn hỏi anh một điều, trước mặt tất cả các bác sĩ, tất cả các chuyên gia, tất cả người nhà bệnh nhân có mặt ở đây, anh có dám lấy danh dự người bố đang bệnh nặng của mình ra thề rằng tôi ngậm máu phun người, anh từ trước đến giờ chưa từng đến khám bác sĩ tâm lý ở Mỹ không?”

Các phóng viên ở dưới bắt đầu thi nhau gọi điện về tòa báo, số khác rút di động ra nhanh nhẩu viết tin vắn. Vốn dĩ mọi người đều nghĩ buổi chất vấn này sẽ kết thúc bằng việc phát thông cáo, nhưng giờ chuyện này còn chưa yên thì chuyện khác đã đến, hơn nữa những lời chỉ trích của người nhà bệnh nhân câu nào cũng nhằm trúng vào chỗ hiểm, chuyện nào cũng khiến người ta cứng họng, còn việc những lời buộc tội này rốt cuộc nhằm vào sự cố y tế hay nhằm vào cá nhân Nhiếp Vũ Thịnh, đã không còn ai để ý được nữa.

Nhiếp Vũ Thịnh biết mình đang bị rơi vào một cái bẫy, đôi phương đã có sự chuẩn bị kỹ lưỡng, hơn nữa sự chuẩn bị này không phải người thường có thể làm được, bọn họ thậm chí còn điều tra ra một số chuyện trong thời gian anh ở Mỹ. Khi mới đặt chân lên nước Mỹ, anh thường xuyên nằm mơ thấy ác mộng, một người học lâm sàng như anh cũng biết đây là vấn đề về tâm lý, nên đã tích cực phối hợp với bác sĩ tâm lý, cuối cùng tuy không khỏi hẳn nhưng bệnh tình không tái phát nữa. Nhưng bây giờ khi đôi phương dồn anh vào chân tường, thậm chí còn mang cả người cha đang bệnh nặng của anh ra, anh thật sự không có cách nào chống đỡ nổi. Thấy anh làm thỉnh hồi lâu, luật sư Đàm khẽ cười: “Bác sĩ Nhiếp, xem ra anh không dám thề rồi. Anh nói đủ chuyện trên trời dưới đất, người nhà bệnh nhân chúng tôi đều không phải người trong ngành, không phát hiện ra anh có vấn đề gì, cũng không phát hiện ra bệnh viện các anh có, nhưng anh đừng có ép người quá đáng. Nếu phẫu thuật CM không có vấn đề, tại sao anh không làm phẫu thuật cho con anh? Điều này đã đủ chứng minh vấn đề rồi! Hơn nữa tại sao anh không dám thề? Ở nước ngoài anh phải điều trị tâm lý lâu như vậy, chúng tôi cũng không truy cứu xem anh mắc bệnh tâm lý gì, nhưng một người như anh có xứng đáng làm bác sĩ lâm sàng không? Anh có xứng không?”

Luật sư Đàm cao giọng: “Chúng tôi không có yêu cầu nào khác! Chúng tôi chỉ muốn mời chuyên gia tâm lý tới đây, giám định bác sĩ Nhiếp, xem tình trạng tâm lý của anh ta rốt cục có phù hợp để làm một bác sĩ lâm sàng

hay không, anh ta có đủ tư cách cầm giấy phép hành nghề bác sĩ hay không? Em họ tôi không hiểu sao lại bị tên bác sĩ mắc bệnh tâm lý nghiêm trọng này xúi giục, trở thành vật thí nghiệm cho dự án CM! Chúng tôi bảo lưu quyền truy cứu tất cả trách nhiệm pháp luật! Chúng tôi sẽ kiện bệnh viện Phở Nhân vô trách nhiệm, nhận hối lộ, làm người bệnh tử vong, khiến gia đình chúng tôi phải gánh chịu nỗi đau mất mát, chúng tôi quyết không cho qua vụ này, chúng tôi phải truy cứu đến cùng!”

Nhiếp Vũ Thịnh không biết mình đã rời khỏi hội trường như thế nào. Tất cả đều nhìn anh bằng ánh mắt kỳ thị. Anh từng đối mặt với rất nhiều khó khăn, đặc biệt là trong thời gian gần đây, nhưng chưa lần nào cảm thấy tuyệt vọng như lần này.

Ở Trung Quốc, nhắc đến bệnh tâm lý, hầu hết mọi người đều hiểu sai về nó, thậm chí nhiều bác sĩ cũng không nắm được hết. Anh phải giải thích thế nào đây? Tuy rằng anh có hàng vạn điều không thẹn với lòng, nhưng bây giờ anh mọc trăm cái miệng cũng khó mà biện bạch. Các phóng viên sau phút sùng sờ đều tranh nhau đưa ra câu hỏi, cục diện trở nên mất kiểm soát hoàn toàn. Cuối cùng Chủ nhiệm Phùng phải vội vàng tuyên bố kết thúc phiên điều trần, sau đó hướng dẫn các chuyên gia rời khỏi hội trường trước.

Nhiếp Vũ Thịnh vừa hơi tỉnh táo lại một chút đã bị người ta kéo vào phòng họp nhỏ bên cạnh, có người đưa cho anh một cốc trà nóng. Anh giống một đứa trẻ bơ vơ không nơi nương tựa, bụng cốc trà nóng trong tay mà cả người lạnh toát, hơi giá toát ra từ tận đáy lòng. Người hiểu tình hình cụ thể của anh lúc ở Mỹ không nhiều, biết anh đã tới bác sĩ tâm lý nhiều lần lại càng ít. Trận đại náo của người nhà bệnh nhân hôm nay, dường như hoàn toàn nhằm vào anh, đây không giống một vụ gây sự bình thường ở bệnh viện, mà là một vụ việc đã được bàn mưu tính kế chu đáo từ lâu rồi.

Anh ngẩng đầu lên, thấy Chủ nhiệm Phương đang đứng ngay bên cạnh, còn có anh Đông và Tiểu Mẫn, mấy đồng nghiệp đều chăm chú nhìn anh đầy quan tâm, như sợ anh đột nhiên mất bình tĩnh gây ra chuyện gì ngớ ngẩn vậy. Thấy anh dần dần tỉnh táo lại, Chủ nhiệm Phương nói: “Tiểu

Nhiếp, rốt cuộc là chuyện gì vậy? Người nhà bệnh nhân sao có thể biết những điều này?

“Cháu không biết...”

Anh Đồng chen vào: “Tiểu Nhiếp, chúng tôi đều tin tưởng cậu. Nhưng đám phóng viên ngoài đó nhất định sẽ viết linh tinh, cậu phải cẩn thận đấy...”

Tiểu Mẫn hỏi: “Sur huynh, rốt cuộc anh đã đắc tội với ai? Hay là kết thù với kẻ nào? Sao lại có người thông đồng với người nhà bệnh nhân để chơi anh như vậy chứ!”

Bất kể đồng nghiệp nói gì, trong đầu Nhiếp Vũ Thịnh chỉ có một mảng trống không, chuyện hôm nay giống như sét giữa trời quang, dội thẳng vào đỉnh đầu anh. Đám phóng viên sẽ viết gì anh không biết, nhưng anh biết sự nghiệp của mình đến đây là hết. Bệnh viện dưới áp lực to lớn của dư luận, nhất định sẽ có phản ứng bảo thủ nhất. Dù anh không có lỗi, dù anh không thẹn với lòng, bệnh viện cũng không thể bảo vệ anh nữa.

Anh từng vì nghề nghiệp này mà nỗ lực mười năm, dự định coi đó là sự nghiệp đáng tự hào cả đời. Động cơ học y nói ra thì hết sức ngây thơ nực cười, nhưng khi thực sự bước vào cánh cửa trường y, anh đã thật lòng muốn cống hiến cả đời cho y học. Trong công tác lâm sàng, có vất vả đến mấy anh cũng chưa từng thấy khổ, đâu phải đứng bàn mổ hàng mấy mấy tiếng đồng hồ, anh vẫn thấy tất cả tiền tài trên đời này cũng khó mà đổi được cảm giác vui vẻ và thành tựu của bác sĩ trong khoảnh khắc người bệnh chuyển nguy thành an. Vì vậy dù bố anh luôn muốn anh trở về công ty Đông Viễn làm việc, dù trong mắt bố khoản lương của bệnh viện thực sự không đáng nhắc đến, nhưng anh vẫn ngoan cố kiên trì bao nhiêu năm nay.

Anh là người thẳng thắn, yêu một người có thể yêu mười năm, hai mươi năm, thậm chí cả đời không thay đổi. Tương tự như vậy, yêu thích một công việc gì, cũng có thể thích mười năm, hai mươi năm, thậm chí theo đuổi cả đời.

Sau khi bố ốm nặng, anh bị buộc tạm thời tiếp quản công việc của Đông Viễn, nhưng anh luôn coi đó là tạm thời, anh nghĩ thế nào cũng có ngày anh trở lại, trở lại bệnh viện, bởi vì anh thích làm bác sĩ lâm sàng.

Có điều, trước nay anh chưa bao giờ nghĩ, sự nghiệp bác sĩ của anh lại phải đặt dấu chấm hết nhanh đến vậy.

Chủ nhiệm Phương còn đau khổ hơn anh, ông biết tư chất của Nhiếp Vũ Thịnh, nên đã coi anh là người kế nhiệm tốt nhất trong khoa Ngoại Tim mạch, dạy bảo anh từng ly từng tí một, ngay cả đám tiến sĩ học trò ông cũng biết, người được thầy cưng nhất là Nhiếp Vũ Thịnh. Tuy nhiên, mấy cô cậu tiến sĩ cũng đều nể phục anh, bởi kỹ thuật của Nhiếp Vũ Thịnh không chê vào đâu được, cùng làm phẫu thuật, nhưng động tác của anh luôn luôn chuẩn xác nhất, phán đoán của anh luôn luôn nhạy bén nhất, thậm chí đến mấy đường như đều không làm khó được anh, anh dám moi ra ổ bệnh từ góc độ khó khăn nhất, anh có thể mạo hiểm để cứu chữa cho bệnh nhân.

“Tiểu Nhiếp, để tôi đi nói với Viện trưởng, cậu đừng lo.”

Nhiếp Vũ Thịnh hơi định thần lại, anh phải suy nghĩ một lát mới hiểu được câu nói của Chủ nhiệm Phương. Rồi như biết Chủ nhiệm Phương định làm gì, anh vội kéo áo ông lại, cầu khẩn như một đứa trẻ: “Chú đừng đi, đừng để mất thêm cả chú nữa! Khoa Ngoại Tim mạch thiếu cháu thì không sao nhưng thiếu chú thì không thể.”

Chủ nhiệm Phương mắng: “Nói linh tinh! Khoa Ngoại Tim mạch chúng ta là một tập thể, tập thể cậu có biết không? Tập thể chính là thiếu bất cứ ai cũng không được! Cậu cho rằng cậu là một cá nhân sao? Cậu là một phần của khoa Ngoại Tim mạch!”

Nhiếp Vũ Thịnh dặn anh Đông: “Su huynh, anh để ý Chủ nhiệm, em đi gặp Viện trưởng.”

Anh Đông kêu lên: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu đừng làm chuyện ngu ngốc! Đám người đó miệng lưỡi độc địa, nói cái gì thì là cái đó sao? Cũng phải có

quá trình điều tra thu thập chứng cứ đã chứ...”

Nhiếp Vũ Thịnh cười khô: “Hôm nay không phải đã điều tra lấy chứng cứ rồi đó sao?”

Nói rằng, anh quay mình bước ra ngoài, Chủ nhiệm Phương cuồng lên, gọi vói theo: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu quay lại cho tôi! Cậu gặp Viện trưởng làm gì? Muốn gặp Viện trưởng cũng phải là tôi đi! Tên nhãi con kia!”

Thấy Chủ nhiệm Phương lo lắng, anh Đổng quyết định chặn cửa lại, khuyên nhủ: “Thầy, thầy đừng đi, Tiểu Nhiếp xử lý được mà!”

“Xử lý cái đầu cậu ta ấy!” Chủ nhiệm Phương mắng, “Cậu ta đã quyết, dù cả đời này không làm bác sĩ nữa cũng phải bảo vệ khoa Ngoại Tim mạch chúng ta, bảo vệ danh tiếng cho bệnh viện Phổ Nhân chúng ta...”

Trong phòng làm việc của Viện trưởng, Nhiếp Vũ Thịnh giao nộp thẻ bác sĩ đeo trước ngực. Phó Viện trưởng phụ trách chuyên môn cố giữ anh lại, vị Phó Viện trưởng này cũng xuất thân từ bác sĩ ngoại khoa, là người theo phái kỹ thuật cũ, nên nói chuyện vô cùng cứng rắn: “Bệnh viện chúng ta không có lỗi! Hoàn toàn không có lỗi! Cùng lắm xin bộ Y tế phái tổ chuyên gia đến là được chứ gì! Phổ Nhân từ trước đến nay chưa từng xảy ra chuyện như vậy, nếu chúng ta sai, thì cứ chửi chúng ta đi, phải xử lý thế nào thì xử lý thế đó. Bây giờ chúng ta không có gì sai cả, Tiểu Nhiếp, tôi không đồng ý cho cậu nghỉ việc! Nhất định không đồng ý! Bọn họ muốn làm âm ỉ thế nào thì âm ỉ thế đó! Cùng lắm khởi kiện lên tòa án, chúng ta theo kiện!

Nhiếp Vũ Thịnh đợi Phó Viện trưởng trút giận xong mới nhẹ nhàng nói: “Thôi chú ạ, chú từng dạy chúng cháu lấy đại cục làm trọng mà. Cứ để họ tiếp tục làm âm ỉ như thế, bệnh viện sẽ không thể hoạt động bình thường được. Lần trước lúc giải quyết sự cố y tế, Viện trưởng Lưu đã nói, chú ấy biết chúng cháu không phục, bản thân Viện trưởng Lưu cũng không phục. Nhưng chúng ta là bệnh viện, chúng ta phải nhanh chóng xử lý những việc này, để cứu chữa thêm nhiều bệnh nhân nữa.”

“Nhưng mười năm học y, hôm nay cậu lại từ bỏ như vậy...”

Nhiếp Vũ Thịnh chột mím cười: “Nhớ lúc mới đến bệnh viện làm việc, Chủ nhiệm Phương từng hỏi cháu, học y mười năm, đã học được nghề bác sĩ coi thứ gì là quan trọng nhất chưa? Lúc đó cháu ngần người, nói kỹ thuật quan trọng nhất. Chủ nhiệm Phương nhấn mạnh từng chữ nói với cháu, rằng bệnh nhân quan trọng nhất.”

Nghe những lời này, Phó Viện trưởng không nói gì thêm, chỉ vỗ nhẹ vào vai anh thở dài.

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn còn việc phải bàn giao nên từ phòng Viện trưởng đi ra, anh liền quay lại khoa Ngoại Tim mạch. Bên khoa Nhi đã gọi Chủ nhiệm Phương sang bên đó, dù hôm nay khoa Ngoại Tim mạch có cuộc họp điều trần nhưng một sản phụ ở khoa Sản vừa sinh mổ một đứa trẻ toàn thân tím tái, sau khi khoa Sản và khoa Nhi dốc toàn lực cấp cứu, phát hiện đứa trẻ có dị tật về tim mạch rất phức tạp, chủ nhiệm khoa Nhi thấy không ổn, liền gọi điện cho Chủ nhiệm Phương, lập tức quyết định hội chẩn phẫu thuật.

Bệnh viện là như vậy, dù trời có sập xuống nhưng lúc cần cấp cứu cho bệnh nhân, thì vẫn phải cấp cứu trước đã.

Nhiếp Vũ Thịnh xin nghỉ phép một thời gian, những bệnh nhân mà anh tiếp nhận điều trị cơ bản đều đã xuất viện, do vậy công việc không nhiều, việc bàn giao cũng rất nhanh chóng.

Anh Đồng cũng đã vào phòng phẫu thuật, làm phụ mổ cho Chủ nhiệm Phương. Chỉ có Tiểu Mẫn đỏ hoe cả mắt, nhất là khi Nhiếp Vũ Thịnh bàn giao tất cả bệnh án của bệnh nhân, thu dọn đồ đạc cá nhân rồi nói: “Anh đi đây,” Tiểu Mẫn suýt bật khóc, méo máo: “Su huynh, anh đợi thầy về hẵng đi, nếu thầy về mà không thấy anh thì biết làm thế nào...”

Nhiếp Vũ Thịnh cười nói: “Ngốc ạ, anh thôi việc không làm nữa chứ có phải đi đến chân trời góc biển đâu, khi nào mọi người muốn gặp anh thì cứ

gọi điện, anh mời mọi người ăn cơm.”

Nhiếp Vũ Thịnh thôi việc quá đột ngột nên chưa có mấy người hay. Trong cuộc điều trần của bệnh viện ngày hôm nay, nhiều người đã nghe được chuyện của anh, nên k anh đi qua hành lang khoa Ngoại Tim mạch, rất đông bác sĩ y tá đứng lại chào hỏi, đồng viên anh mấy câu. Từ thang máy đi xuống, mỗi đồng nghiệp mà anh gặp đều ngỡ rằng anh đang trên đường ra về sau cuộc họp điều trần, nên chỉ gật đầu chào, Nhiếp Vũ Thịnh cũng cười cười gật đầu chào lại, tựa như ngày thường đi làm về vậy. Ra đến tận bãi đỗ xe, ngoái đầu lại nhìn tòa nhà của khoa Ngoại Tim mạch, anh mới thấy lòng đau xót khôn nguôi.

Biết bao lần bị điện thoại cấp cứu lôi dậy lúc nửa đêm, anh đã đỗ xe ở đây, đi về phía toàn nhà sáng rực ánh đèn của khoa Ngoại Tim mạch. Biết bao lần hết giờ tăng ca anh lê đôi chân tê cứng vì đứng mỗ ra bãi đỗ tìm xe của mình, có điều, không lần nào anh thấy lưu luyến như lần này. Anh đứng ở bãi đỗ xe, nhìn lại tòa nhà 38 tầng của khoa Ngoại Tim mạch hồi lâu, chẳng biết bao lâu sau, anh mới mở cửa lên xe.

Bảo vệ ở cửa ra của bãi đỗ xe nhìn thấy anh, theo thói quen đợi anh lấy thẻ đỗ xe ra, nhưng thẻ đỗ xe của Nhiếp Vũ Thịnh cùng những giấy tờ chứng nhận công tác khác như thẻ bác sĩ... đều đã bàn giao lại, anh nhớ mang máng xe ngoài bệnh viện thường phải thu phí đỗ xe theo giờ, có điều một giờ bao nhiêu tiền thì chịu không nhớ nổi, đành mở ví tìm tờ 100 tệ đưa cho bảo vệ. Bảo vệ ngáy ra một lát rồi cười hỏi: “Bác sĩ Nhiếp, hôm nay quên mang thẻ à? Thôi, anh về đi, lần sau tính luôn vào thẻ cũng được”. Vừa nói, bảo vệ vừa nâng barie lên cho anh ra.

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Không còn có lần sau đâu, tính luôn lần này đi.”

Bảo vệ lòng đầy thắc mắc, ngáp ngừng nhận lấy tiền rồi tìm tiền lẻ trả lại cho anh. Nhiếp Vũ Thịnh nhận tiền, gật đầu chào bảo vệ, nói: “Cảm ơn anh.”

Bảo vệ chợt cảm thấy thần thái của Nhiếp Vũ Thịnh hôm nay hơi khác lạ, nhưng cũng không nghĩ gì nhiều.

Nhiếp Vũ Thịnh lái xe ra khỏi bệnh viện, lòng đầy hoang mang. Sự việc hôm nay xảy đến quá nhanh, quá đột ngột, mãi đến tận bây giờ, anh mới dần dần lấy lại được phản ứng. Bó bệnh nặng, Đông Viễn lâm nguy, anh luôn ở trong trạng thái cực kỳ bận rộn và căng thẳng, tuy rất mệt mỏi nhưng anh vẫn biết rõ mình đang làm gì, mình sẽ làm gì. Anh chỉ là đang tạm thời đối phó với khủng hoảng bất ngờ, anh biết cơn khủng hoảng này sẽ có ngày kết thúc, sẽ có một ngày anh sẽ trở lại với công việc ở bệnh viện. Nhưng giờ đây, điều đó lại đột ngột thay đổi, giống như mục tiêu cả đời anh đột nhiên bị chặn đứng vậy, anh không còn là một bác sĩ nữa.

Tựa như bước hụt, như cảm giác mệt nhoài sau ca phẫu thuật, cuối cùng chỉ còn lại nỗi buồn trống rỗng. Trong cái thành phố quá đổi thân thuộc, giữa những ngõ phố chằng chịt phức tạp như mạch máu này, anh chợt thấy mất phương hướng. Anh mơ hồ nắm lấy vô l, đột nhiên không biết mình nên đi về hướng nào.

CHƯƠNG 26

Đàm Tĩnh nhận được điện thoại của Vương Vũ Linh, nói Tôn Chí Quân đã tìm đến cô, hỏi số điện thoại của Đàm Tĩnh. Hóa ra Tôn Chí Quân đến bệnh viện thăm Tôn Bình mà không gặp, y tá cho hắn biết Tôn Bình đã xuất viện, nhưng hắn về nhà cũng không thấy hai mẹ con đâu, bèn tìm đến tiệm bánh ngọt mà Đàm Tĩnh và Vương Vũ Linh từng làm khi trước, mới hỏi được địa chỉ cửa hàng mới của Vương Vũ Linh.

Wương Vũ Linh không cho hắn số điện thoại của Đàm Tĩnh, còn gọi điện tới hỏi cô. Đàm Tĩnh nghĩ mình cũng không nên né tránh Tôn Chí Quân mãi, liền nói: “Không sao, cậu cứ cho anh ta số của mình đi.”

Tôn Chí Quân gọi điện cho Đàm Tĩnh, cũng không hỏi rốt cuộc hiện nay cô và Tôn Bình đang ở đâu, chỉ nói là có chuyện, bảo Đàm Tĩnh về nhà

một chuyến.

Đàm Tĩnh tưởng hẳn cần tiền, nhưng trong tay cô cũng chẳng có đồng nào. Tuy hôm đó khi ký kết thỏa thuận bồi thường, theo điều kiện mà Thịnh Phương Đình giúp cô đề ra. Nhiếp Đông Viễn ngoài việc tặng cổ phần cho Tôn Bình, còn phải bồi thường một khoản tiền mặt lớn cho cô. Mặc dù số tiền đó được gửi vào ngân hàng dưới tên cô, nhưng cô vẫn cảm thấy đó không phải tiền của mình, mà là tiền sinh hoạt và học phí sau này của Bình Bình.

Sau khi nghỉ việc, cô toàn ở bệnh viện chăm sóc cho Bình Bình, không phải tiêu gì đến tiền nhưng cô cũng không có khoản tích lũy nào. Lần này Tôn Chí Quân tìm đến, cô đành nghiên rằng đến ngân hàng rút tất cả số tiền mà cô tiết kiệm từ trước ra, mang về nhà bọc vào một túi giấy lớn, rồi tới gặp hẳn.

Thấy cô muốn ra ngoài, cô Lý hỏi: “Cô có cần lái xe đưa đi không?”

“Không cần đâu ạ, cháu đi mua ít đồ cho Bình Bình. Cháu đi tàu điện ngầm cũng nhanh mà.”

Cô Lý nghe vậy liền đuổi theo đưa cho cô một chiếc phong bì: “Tiểu Thịnh có dặn khi nào cô đi mua đồ cho Bình Bình thì cứ dùng thẻ của cậu ấy, đừng tiết kiệm.”

Hôm ấy sau khi ra viện, Nhiếp Vũ Thịnh chu đáo nghĩ, tuy hai mẹ con cô về ở nhà anh, nhưng Đàm Tĩnh còn nhiều khoản phải tiêu, cô cũng thiếu rất nhiều đồ dùng cá nhân, nên anh muốn đưa cho Đàm Tĩnh một chiếc thẻ phụ. Sợ cô không lấy, anh bèn đưa cho cô Lý, dặn khi nào cô có dịp thì giao cho Đàm Tĩnh. Cô Lý là người khôn khéo, sợ Đàm Tĩnh không nên một mực đuổi theo nhét phong bì vào tay cô, còn nhấn mạnh một câu: “Tiền nào của nấy, mua đồ cho con trẻ, cái nào đắt thì chất lượng thường tốt hơn.”

Đàm Tĩnh biết đây là ý của Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng trước mặt cô Lý, cô không tiện nói gì, chỉ nhận lấy thẻ cho vào túi, dù sao cô cũng không định

dùng nó. Cô nói với cô Lý: “Nếu Bình Bình tỉnh dậy hỏi cháu, cô cứ bảo cháu đi ra phố mua quần áo cho nó, lát nữa sẽ về nhé.”

“Ừ, được rồi.”

Đàm Tĩnh mang theo mấy vụn tẹt trong người, sợ đi tàu điện ngầm chen lấn sẽ bị móc mất như lần trước, nên cô vẫy một chiếc taxi. Tôn Chí Quân không có nhà mà đang ăn cơm ở một quán ăn trên con phố nhỏ bên ngoài khu chung cư. Mặt tiền những quán ăn nhỏ chạy dọc hai bên đường này không lớn, từ trong cửa kính nhìn ra, có thể thấy rõ cảnh tượng bên ngoài. Con đường đã nhỏ, hai bên đường còn bày vài ba sập hàng tạp hóa, xe taxi không đi vào được. Đàm Tĩnh đành xuống xe ở đầu phố, Tôn Chí Quân ngẩng đầu lên, thấy cô từ taxi bước xuống, liền buông đũa đi ra, chằm chọc: “Này, đổi sang đi taxi rồi à, rùng rình quá nhỉ!”

Nhìn bộ dạng đỏ mặt tía tai của Tôn Chí Quân, đủ biết hắn vừa uống rượu, Đàm Tĩnh không thèm đếm xỉa đến hắn, chỉ nói: “Chẳng phải anh nói tìm tôi có việc gấp sao? Rút cuộc là chuyện gì, nói luôn ở đây đi.”

Tôn Chí Quân đứng trước cửa quán, ông chủ quán bên trong đã chạy theo hắn ra ngoài từ bao giờ, vừa nhìn thấy Đàm Tĩnh, ông ta vội vàng nói: “Mẹ Bình Bình về rồi đấy à? Mẹ Bình Bình về là tốt rồi, mấy hôm nay Tôn Chí Quân ăn cơm ở quán chúng tôi, nợ tổng cộng ba trăm sáu mươi bảy tẹt...”

Đàm Tĩnh cố nén giận, lấy tiền trả cho ông chủ, ông ta rồi rít cảm ơn, còn hỏi: “Bình Bình đâu? Sao mấy hôm nay tôi không trông thấy nó?”

Đàm Tĩnh chưa kịp nói gì, đã bị Tôn Chí Quân cướp lời: “Tặng cho người ta rồi!”

Ông chủ ngờ ngác không hiểu, nhưng Tôn Chí Quân vẫn dửng dưng: “Con trai của tôi, tôi muốn tặng cho ai chẳng được!”

Đàm Tĩnh thấy hắn ta chẳng nói được lời nào tử tế, liền phân trần với ông chủ: “Anh ấy uống say rồi, bác mặc kệ anh ấy. Bình Bình vừa được làm

phẫu thuật, hai hôm nay đang ở nhờ nhà bà con. Cảm ơn bác, thằng bé phục hồi tốt lắm.”

“Ồ, làm phẫu thuật rồi à? Thế thì tốt rồi!” Chủ quán hồ hởi: “Tốt quá rồi.”

“Vâng ạ, cảm ơn bác.” Đàm Tĩnh đáp, rồi quay sang bảo Tôn Chí Quân, “Đi thôi, có chuyện gì thì về nhà nói.”

Tôn Chí Quân im lặng không nói, theo cô về nhà. Đàm Tĩnh nhiều ngày không về, nhìn thấy nhà cửa bừa bãi lộn xộn, quần áo bẩn, tất quăng khắp nơi, trên bàn còn một đồng xoong nồi bát đĩa bẩn, cô có thể đoán được, Tôn Chí Quân đã về nhà ở vài ngày, nếu không thì không thể bừa bãi đến mức này. Đàm Tĩnh chẳng có tâm sức đâu mà dọn dẹp, cô lấy luôn tiền ra đưa cho Tôn Chí Quân: “Tôi chỉ có chừng này thôi...”

Tôn Chí Quân thấy cô đưa nhiều tiền như vậy, sững sờ một thoáng, rồi cười nhạt: “Có mấy đồng tiền này mà định đuổi tôi đi ư?”

Đàm Tĩnh không muốn cãi nhau với hắn, nên nhẹ nhàng nói: “Tôi chỉ có chừng này thôi. Anh biết đấy, mấy năm nay lương của tôi có nhiều nhận gì đâu, bình thường lại phải tiêu mất bao nhiêu cho Bình Bình, còn phải trả nợ cờ bạc cho anh nữa, số tiền này tôi cần rặn tiết kiệm mấy năm nay mới dành dụm được, anh chê ít thì tôi cũng hết cách.”

Tôn Chí Quân ngồi phịch xuống sofa, trên sofa còn chất một đồng quần áo, bít tất bẩn hắn thay ra, hắn cũng chẳng buồn để ý, gạt đồng quần áo bẩn sang một bên lấy chỗ ngồi. Nghe chiếc sofa cũ kêu răng rắc, Đàm Tĩnh e nó sắp sập đến nơi, Tôn Chí Quân có vẻ rất vui, hắn móc bao thuốc nhàu nát trong túi ra, lấy một điếu vuốt cho phẳng, rồi bật lửa châm thuốc, rít một hơi thật sâu, bảo Đàm Tĩnh: “Cô không muốn phát tài thì cũng đừng ngăn tôi phát tài chứ.”

Thấy bộ dạng hắn như vậy, Đàm Tĩnh đã sớm cảnh giác: “Anh nói câu này có ý gì?”

“Giám đốc cũ của cô, chính cái thằng họ Thịnh ấy, hôm qua đến tìm tôi, nói muốn mua cổ phần của chúng ta.”

“Cổ phần nào?”

“Đừng vội vội nữa, tôi biết hết rồi, hóa ra lão già nhà họ Nhiếp kia để lại cho Bình Bình một khoản cổ phần lớn, nghe nói đáng giá lắm!”

Đàm Tĩnh vừa ngạc nhiên vừa tức giận, cô ngạc nhiên vì tại sao Thịnh Phương Đình lại có thể giao du với Tôn Chí Quân, còn giận vì giọng điệu đêu giả của hắn. Cô nói: “Đó là của Bình Bình, không phải của tôi, càng không phải của anh, anh đừng có nhằm vào đó.”

Tôn Chí Quân phì phèo điều thuốc liếc cô: “Tên họ Thịnh kia đã nói với tôi rồi, hiện nay tôi và cô đều là người giám hộ của Tôn Bình, chỉ cần hai chúng ta đồng ý, hắn ta có thể trả giá cao. Bây giờ cổ phiếu của Đông Viễn đã rớt giá không đáng một xu, trên thị trường chỉ có mỗi hắn ta chịu trả giá chúng ta không bán, thì sớm muộn nó cũng thành đống giấy lộn. Hơn nữa nhà họ Nhiếp không còn cơ hội lật lại tình thế nữa đâu, Nhiếp Đông Viễn sắp chết, Nhiếp Vũ Thịnh cũng tiêu đời đến nơi rồi.”

Đàm Tĩnh nói: “Giám đốc Thịnh không thể nói như vậy được, anh đừng lừa tôi.”

Tôn Chí Quân khinh bỉ liếc cô: “Không tin thì đi mà hỏi tay họ Thịnh ấy, cô mới là kẻ ngu ngốc nhất trên đời, cô biết gã Thịnh kia lai lịch thế nào không? Cái giá mà gã ta đưa ra, cô nghe cũng phải khiếp vía ấy!”

Đàm Tĩnh bán tín bán nghi, nhưng cô vẫn tin Thịnh Phương Đình, chứ không muốn tin Tôn Chí Quân. Bèn nói: “Tôi tuyệt đối không thể bán số cổ phiếu ấy được, anh từ bỏ hy vọng đó đi!”

Nghe cô nói câu này, Tôn Chí Quân nổi giận đứng phắt dậy, lớn tiếng: “Mẹ kiếp, cô có từ bỏ hy vọng được không? Nhiếp Vũ Thịnh xong đời rồi! Chính gã họ Thịnh đó nói cho tôi biết, gã ta có bản lĩnh khiến Nhiếp Vũ

Thịnh ngay cả bác sĩ cũng không làm nổi nữa! Nhiếp Vũ Thịnh, Nhiếp Vũ Thịnh! Cô tưởng hấn ta ghê gớm lắm, tài giỏi lắm hả? Hấn chỉ là thằng công tử bột cậy thế hiếp người thôi, nếu không có ông già hấn, không có tiền, hấn chẳng là cái thá gì cả! Cô hãy nghe lời tôi, bán số cổ phần đó lấy tiền rồi mang con cao chạy xa bay, đừng xen vào mấy chuyện vớ vẩn của nhà họ Nhiếp nữa! Cô tưởng nhà họ Nhiếp còn hiên hách được như ngày trước sao? Chưa chi cô đã vội mang con đến nhà họ Nhiếp ở, lẽ nào cô định gương vỡ lại lành với thằng họ Nhiếp kia à? Đàm Tĩnh, tôi nói cho cô biết, mẹ kiếp, cô đừng có mơ mộng hão huyền nữa!”

“Bốp!” Đàm Tĩnh dồn hết sức giáng cho Tôn Chí Quân một bạt tai đau điếng. Toàn thân run rẩy vì tức giận, cô nhìn sững bàn tay mình, có nằm mơ cô cũng không ngờ mình lại có thể ra tay tát Tôn Chí Quân. Tôn Chí Quân cũng bất ngờ, nhưng hấn chỉ nhếch mép cười nói: “Được đấy, Đàm Tĩnh! Cô cũng học được thói vung tay đánh người của thằng họ Nhiếp rồi cơ đấy!”

Đàm Tĩnh định thần lại, nói: “Tôi không muốn nói với anh về việc này nữa, cổ phiếu là của Bình Bình, khi nào nó lớn lên sẽ do nó tự quyết định, bán hay không đều là chuyện của Bình Bình. Tôi sẽ không can dự vào chuyện nhà họ Nhiếp, nhưng anh cũng đừng mơ tưởng bán cổ phiếu của Bình Bình. Tôi sẽ không bán số cổ phiếu này cho bất cứ ai, anh cũng đừng hòng bán số cổ phiếu này cho ai! Dù nó có thành đồng giáy lộn thì cũng là đồng giáy lộn của Bình Bình, không phải của tôi, càng không phải của anh.”

Tôn Chí Quân rút mẩu thuốc trong tay, khinh bỉ liếc cô: “Đồ ngu!”

Đàm Tĩnh cũng biết mình ngốc, song đi tù ra, cô lập tức gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, có điều anh ta tắt máy. Đàm Tĩnh nhớ ra hôm nay anh có cuộc họp điều trần gì đó, nên lại gọi cho Thịnh Phương Đình. Thịnh Phương Đình vui vẻ đồng ý gặp cô, hơn nữa còn hẹn ngay tại văn phòng của anh ta ở công ty Đông Viễn.

Đàm Tĩnh nghe anh ta nói vậy cũng thấy bình tĩnh phần nào. Thịnh Phương Đình đã đồng ý gặp cô, lại hẹn gặp ở Đông Viễn, như vậy có lẽ những lời của Tôn Chí Quân toàn là bịa đặt. Nếu Thịnh Phương Đình muốn gây bất lợi cho Nhiếp Vũ Thịnh thì khi hành sự chắc chắn phải có chỗ giấu giếm, ít nhất cũng không thể hẹn gặp cô ở Đông Viễn được.

Cô đã bỏ sót một khả năng khác, đó chính là Thịnh Phương Đình đã khống chế được toàn cục, nên không phải ngại ngần gì nữa.

Đàm Tĩnh tới bên ngoài văn phòng của Thịnh Phương Đình thì bắt gặp Thư Cẩm ùng ùng lao ra từ bên trong, cô cất tiếng chào, nhưng hình như Thư Cẩm không hề nghe thấy. Đàm Tĩnh đang lầy lăm thắc mắc, thì Thư Cẩm đã như một cơn lốc đi thẳng vào thang máy.

Trong văn phòng của Thịnh Phương Đình, trước hàng loạt câu hỏi của Đàm Tĩnh, Thịnh Phương Đình chỉ cười nói: “Đúng vậy, tôi đã nói chuyện với Tôn Chí Quân, đồng thời đề nghị anh ta trao đổi với cô, có điều xem ra anh ta làm không được tốt cho lắm.”

Đàm Tĩnh choáng váng: “Giám đốc Thịnh...”

“Chắc cô đang rất thắc mắc tại sao tôi lại làm như vậy, nói thật, tôi chỉ muốn đoạt lấy quyền khống chế Đông Viễn mà thôi. Thực ra tôi là người của Tập đoàn Khánh Sinh, một cổ đông lớn khác của Đông Viễn, phần lớn mọi người trong Ban lãnh đạo đều ủng hộ tôi, hơn nữa tôi còn là thành viên mới được bầu vào Hội đồng quản trị. Vì thế bây giờ tôi hy vọng có được 5% cổ phần của Bình Bình, đương nhiên nếu cô không muốn bán, thì tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cũng chỉ phải vất vả hơn một chút mà thôi. Chúng tôi có thể mở đại hội cổ đông đặc biệt, đề xuất phát hành thêm cổ phiếu, pha loãng số cổ phiếu đứng tên Nhiếp Đông Viễn, cũng chính là số cổ phiếu mà Nhiếp Vũ Thịnh đang nắm giữ, đến lúc đó, thái độ của cô ra sao, đối với chúng tôi, cũng chẳng còn quan trọng.

Đàm Tĩnh hoàn toàn chết lặng, có năm mơ cô cũng không ngờ Thịnh Phương Đình lại có thể thốt ra những lời này. Thịnh Phương Đình nói: “Cô

từng kể cho tôi nghe một câu chuyện từ nhiều năm trước, vậy hôm nay tôi cũng kể cho cô nghe một câu chuyện từ nhiều năm trước nhé. Thời điểm xảy ra câu chuyện này còn sớm hơn câu chuyện của mẹ cô nhiều.” Giọng anh ta rất bình tĩnh. “Cô cũng biết đấy, tiền thân của xưởng đồ uống Lão Tam là công ty nước khoáng Khang Lạc ‘Lạc Sinh Ký’ do một Hoa Kiều thành lập năm ấy công ty nước khoáng Khang Lạc ‘Lạc Sinh Ký’ được tiêu thụ rộng rãi tại thị trường Đông Nam Á, là thương hiệu nổi tiếng từ một trăm năm trước. Bây giờ Nhiếp Đông Viễn tay trắng lập nghiệp cũng dựa vào việc sản xuất loại thức uống dinh dưỡng này, hơn nữa còn vì thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’ này mà mấy lần ra tòa kiện tụng với một thương nhân Hồng Kông. Cuối cùng dưới sự thiên vị của chính phủ, tòa án quyết định cho xưởng sản xuất của Nhiếp Đông Viễn được sử dụng thương hiệu đó.”

“Sở dĩ ‘Lạc Sinh Ký’ lấy tên đó làm thương hiệu là vì tên vị Hoa Kiều già sáng lập ra xưởng đó có chữ ‘Sinh’, nên mới đặt tên cho đồ uống là ‘Lạc Sinh Ký’. Tuy đến tận bây giờ, Tập đoàn Đông Viễn vẫn nắm giữ thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’ trên toàn cầu, nhưng thật ra cách đây mấy chục năm, thương hiệu này thuộc quyền sở hữu của gia tộc Hoa Kiều đã sáng lập ra ‘Lạc Sinh Ký’. Không bao lâu sau khi tiến hành công tư hợp doanh, gia tộc Hoa Kiều này định rút vốn kinh doanh và chuyển sang sinh sống tại Hồng Kông, sau đó hầu hết các thành viên trong gia tộc đều sang Mỹ định cư. Đời thứ hai của gia tộc sinh ra và lớn lên trên đất Mỹ, gây dựng lại cơ nghiệp từ đầu. Lần này họ vẫn chọn chữ ‘Sinh’ trong tên của ông cha làm tên công ty, thành lập một công ty y dược. Trải mấy chục năm cố gắng phấn đấu, quy mô công ty ngày càng mở rộng, người đứng đầu thế hệ thứ hai của gia tộc rất có tầm nhìn, từ đầu những năm 90 đã quay về nước đầu tư, thành lập công ty liên doanh y dược trong và ngoài nước, công ty này trong tên cũng có chữ ‘Sinh’, chính là Tập đoàn Khánh Sinh lừng danh trên thị trường chứng khoán ngày nay. Bây giờ cô đã hiểu chưa? Tại sao Tập đoàn Khánh Sinh lại là cổ đông lớn thứ hai của Tập đoàn Đông Viễn, tại sao tập đoàn Khánh Sinh lại muốn giành lấy quyền kiểm soát Đông Viễn? Vì ‘Lạc Sinh Ký’ vốn thuộc về họ! Họ chỉ muốn giành lại thứ đã bị buộc phải vứt bỏ mấy

chục năm trước mà thôi.” Sau cùng anh ta mỉm cười nói: “Đàm Tĩnh, thực ra giữa cô và Nhiếp Đông Viễn có món nợ máu, cô đã quên cái chết của mẹ mình rồi sao? Cả cái chết của bố cô nữa, không chừng Nhiếp Đông Viễn cũng là kẻ đứng sau thao túng. Không lẽ cô có thể tha thứ cho kẻ đã sát hại cha mẹ mình dễ dàng vậy ư? Tôi thực sự không tài nào hiểu nổi, tại sao cô không chịu hợp tác với Tập đoàn Khánh Sinh, cái giá mà chúng tôi đưa ra tuyệt đối hợp lý. Nguồn vốn của Đông Viễn hiện giờ quá eo hẹp, bọn họ không có thực lực để lật ngược thế cờ đâu. Nhiếp Vũ Thịnh cũng không có bản lĩnh đó, anh ta là một kẻ ngoài ngành.”

Đàm Tĩnh trầm tư giây lát mới cất tiếng: “Anh Thịnh, tôi không biết những điều anh vừa nói là thật hay giả, tuy anh nói nghe có vẻ rất hợp lý, nhưng tôi cảm thấy sự việc không tuân theo logic này. Không sai, giữa tôi và Nhiếp Đông Viễn có ân oán không thể bỏ qua, đây cũng là lý do vì sao năm ấy tôi rời bỏ Nhiếp Vũ Thịnh. Nhưng nếu như không có Nhiếp Đông Viễn, xưởng sản xuất bị tay thương nhân Hồng Kông thu mua, có thể ‘Lạc Sinh Ký’ sẽ ăn nên làm ra hơn hẳn bây giờ, nhưng cũng có thể đã phá sản từ lâu. Tôi còn nhớ mẹ mình từng kể, năm đó xưởng sản xuất đồ uống của thương gia Hồng Kông không cạnh tranh được với Nhiếp Đông Viễn, sau đó bị phá sản. Tập đoàn Đông Viễn ban đầu đi lên bằng việc sản xuất loại thức uống dinh dưỡng đó, nhưng về sau, bọn họ lại thực sự nổi tiếng nhờ hai sản phẩm: nước khoáng và trà sữa. Tuy tôi là kẻ ngoài ngành, nhưng cũng hiểu vấn đề này. Nếu đồ uống của Đông Viễn không bán chạy như vậy, liệu Tập đoàn Khánh Sinh có quyết tâm thu mua bằng được Đông Viễn không? Những điều anh nói nghe chừng có vẻ rất xúc động, nhưng anh Thịnh à, tôi không thể hợp tác cùng anh được.”

“Tôi đã đoán trước cô sẽ từ chối hợp tác với chúng tôi, nhưng điều này chẳng ảnh hưởng gì tới đại cục cả. Đời người như một cuộc cờ, mỗi nước đi đều đã được chuẩn bị sẵn, mà cô cũng chẳng phải con cờ quan trọng. Tôi thấy cô nên thức thời một chút, bây giờ Đông Viễn bất ổn như vậy, giá cổ phiếu liên tục rớt, cô giữ cổ phần cũng chẳng được lợi lộc gì. Chi bằng

thuận nước xuôi thuyền, kịp thời chuyển nó thành tiền mặt rồi chuồn, ôm tiền ẵm con hưởng cuộc sống an lành!”

Đàm Tĩnh nhìn đăm đăm Thịnh Phương Đình, chậm rãi nói: “Giám đốc Thịnh, tôi rất cảm ơn anh trước đây từng giúp đỡ tôi.”

Thịnh Phương Đình thẳng thắn: “Không cần cảm ơn, lúc đó tôi cũng chẳng có ý tốt gì. Nhưng dù có nói gì đi nữa, tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cũng không thay đổi chủ ý đâu.”

“Giám đốc Thịnh, ý tôi không phải muốn anh thay đổi chủ ý, mà chỉ muốn anh biết rằng, tôi cũng không định thay đổi chủ ý của mình.” Đàm Tĩnh hít một hơi thật sâu, nói tiếp: “Bất kể Nhiếp Vũ Thịnh quyết định thế nào, tôi cũng sẽ ủng hộ anh ấy, vì việc kinh doanh tôi không hiểu nhưng cổ phần là do ông nội thẳng bẻ để lại cho nó, tôi không thể bán được. Tuy số cổ phần ấy là do anh giúp tôi giành được, nhưng trong hoàn cảnh hiện tại, tôi tuyệt đối không hợp tác cùng anh hay Tập đoàn Khánh Sinh.”

Thịnh Phương Đình gật đầu nói: “Thật đáng tiếc, tôi thực sự không muốn làm kẻ thù của cô.”

Thấy Đàm Tĩnh nhìn mình vẻ thắc mắc, anh giải thích: “Có một loại phụ nữ, thoát trông có vẻ yếu đuối, nhưng ở trong hai hoàn cảnh sau, cô ấy sẽ trở nên vô cùng mạnh mẽ. Một là để bảo vệ con mình, hai là để bảo vệ người mình yêu thương. Thật bất hạnh, cô lại đúng là kiểu người phụ nữ đó, cũng vì thế mà tôi thực sự không muốn trở thành kẻ thù với cô.”

Đàm Tĩnh nói: “Anh đánh giá tôi cao quá rồi. Anh cũng biết đấy, thật ra tôi chẳng biết gì cả, cũng chẳng có tài cán gì hết.”

Thịnh Phương Đình cười nói: “Không cùng chí hướng, thì nói với nhau nửa câu cũng là thừa, cô Đàm, với tư cách là người giám hộ của Tôn Bình, cổ đông lớn của Tập đoàn Đông Viễn, tôi trân trọng thông báo cho cô biết, cuộc họp cổ đông đặc biệt do cổ đông lớn thứ hai là Tập đoàn Khánh Sinh đề nghị tổ chức sẽ diễn ra vào tuần sau, đề án chủ yếu của chúng tôi là phát

hành thêm cổ phiếu để khóa lấp lỗ hổng vốn hiện thời của Đông Viễn. Dự kiến sẽ phát hành thêm khoảng 20 triệu cổ phiếu, theo điều lệ công ty, cổ đông có quyền ưu tiên mua cổ phiếu, cô và Nhiếp Vũ Thịnh cũng có quyền ưu tiên mua cổ phiếu, chỉ là số tiền dự tính điều động sẽ vượt quá vài trăm triệu. Tập đoàn Khánh Sinh đã sẵn sàng rồi. Nếu cô có điều gì thắc mắc, có thể liên lạc với thư ký của Hội đồng quản trị, anh ta sẽ giải thích cho cô.”

Đàm Tĩnh lúc này mới trầm tĩnh lại, cô hỏi: “Tôi cũng có thể đại diện cho Tôn Bình, bác bỏ đề án này đúng không?”

“Đương nhiên. Cô có quyền bỏ phiếu, nhưng xem xét tương quan lực lượng bây giờ thì dù cô và Nhiếp Vũ Thịnh có hợp tác với nhau cũng chẳng phủ quyết nổi đề án này đâu. Về cơ bản, tất cả các cổ đông đều đồng ý phát hành thêm cổ phiếu, bởi điều này có lợi cho công ty. Thâm hụt tiền tệ nhiều như vậy, Nhiếp Vũ Thịnh giật gấu vá vai cũng chỉ là kế nhất thời mà thôi, hơn nữa, các nhà phân phối đều rất không hài lòng với cách làm của anh ta, thay một vị Quyền Chủ tịch Hội đồng quản trị khác, mọi người đều không có ý kiến gì cả.” Thịnh Phương Đình nhấn giọng, thậm chí còn cười, “Quan trọng nhất là, Tôn Chí Quân, người giám hộ còn lại của Tôn Bình, đã nhận tiền của tôi, đổi lại, anh ta đồng ý trong phiên bỏ phiếu tại cuộc họp cổ đông sắp tới, sẽ không tán thành ý kiến của cô. Nếu hai người giám hộ của Tôn Bình bất đồng ý kiến, thì lá phiếu của hai người về cơ bản tại cuộc họp cổ đông là vô hiệu.”

Đàm Tĩnh lại nhìn chằm chằm Thịnh Phương Đình rồi hỏi: “Hồi trước, anh nhất định dặn tôi phải đòi Nhiếp Đông Viễn tặng cổ phần, có phải đã tính trước ngày hôm nay không?”

Thịnh Phương Đình bình thản: “Đúng thì sao, không đúng thì thế nào? Cô nên biết rằng, trên đời không có bữa trưa nào là miễn phí cả, tôi giúp cô đương nhiên phải có mục đích của tôi.”

Đàm Tĩnh gật đầu nói: “Trong công việc, anh đã chỉ bảo cho tôi rất nhiều điều, hôm nay tôi lại học được thêm một chiêu nữa, cảm ơn anh.”

Thịnh Phương Đình khách sáo hỏi: “Cô có cần tôi cho tài xế đưa về không?”

“Không cần, cảm ơn.”

Đứng trong thang máy, Đàm Tĩnh vẫn rất bình tĩnh, nhanh chóng nghĩ cách đối phó. Cô không dám nhờ luật sư Thịnh Phương Đình giới thiệu khi trước tư vấn, nghĩ tới nghĩ lui, bỗng nhớ ra Thư Cầm dùng dùng giận dữ hồi nãy. Trước kia khi cô còn đi làm, trong danh bạ công ty có số di động của Thư Cầm. Cô bấm máy gọi thử, không ngờ Thư Cầm ở đầu bên kia đang sốt ruột, vừa nghe điện thoại nhận ra giọng Đàm Tĩnh, Thư Cầm vội hỏi: “Cô Đàm, cô có gặp Nhiếp Vũ Thịnh không?”

Kể từ sau buổi tối đó, Nhiếp Vũ Thịnh không nói gì với Đàm Tĩnh cả, cô chỉ lờ mờ nghe được dăm ba câu thông tin về anh từ cô Lý. Cô biết hôm nay anh có buổi họp điều trần, nhưng không rõ mức độ quan trọng và nội dung cụ thể ra sao, vì Nhiếp Vũ Thịnh rất ít khi nói chuyện công việc với người nhà, cô Lý cũng là nghe lỏm đoán mò mới biết được đôi chút mà thôi. Thấy Đàm Tĩnh chẳng hay biết gì cả, Thư Cầm không chịu nổi, bèn kể hết đầu đuôi câu chuyện với cô, còn bồi thêm một câu: “Đàm Tĩnh, việc đã đến nước này, tôi bất kể giữa cô và Nhiếp Vũ Thịnh có quan hệ gì, đang xích mích chuyện gì, vừa nãy tôi gọi điện cho anh ấy thấy tắt máy suốt. Chủ nhiệm Phương ra khỏi phòng phẫu thuật, tìm không thấy anh ấy, lại đến nỗi tăng huyết áp, bệnh viện vừa gọi điện đến chỗ tôi tìm. Nhiếp Vũ Thịnh là người cố chấp, không cho anh ấy làm bác sĩ còn tệ hơn là giết anh ấy. Hồi xưa, cũng vì học lâm sàng mà hai cha con họ mâu thuẫn với nhau. Đàm Tĩnh, cô có biết vì sao anh ấy lại học lâm sàng không? Cô có biết vì sao anh ấy lại học Ngoại khoa Tim mạch không?”

Đàm Tĩnh lặng đi giây lát rồi đáp: “Tôi biết.”

“Cô biết? Cô biết thì tốt rồi! Xem như tôi cầu xin cô được không, công ty bên này cũng còn một đống việc, thư ký không tìm thấy anh ấy, Tập đoàn Khánh Sinh muốn lập tức triệu tập họp cổ đông để bàn về việc phát hành

thêm cỗ phiếu, vấn đề này vô cùng hệ trọng, liên quan tới quyền nắm giữ cỗ phần của Đông Viễn. Thịnh Phương Đình là do tôi giới thiệu đến làm việc ở Đông Viễn, lúc đó tôi... tôi không ngờ anh ta lại ra tay tàn độc đến vậy... Nhưng bây giờ nói gì cũng vô ích... Đàm Tĩnh, cô thử nghĩ kĩ xem, liệu Nhiếp Vũ Thịnh đi đâu được cơ chứ?”

Đàm Tĩnh do dự một chút rồi trả lời: “Tôi không biết...”

Thư Cẩm nói: “Thôi vậy, để tôi tự đi tìm xem sao!” “Tút” một tiếng, cô ngắt máy.

Đàm Tĩnh khựng lại mấy giây, rồi rảo chân bước ra ngoài, liền trông thấy tài xế của Nhiếp Đông Viễn. Anh ta cũng đang gọi điện thoại đi khắp nơi, nhìn thấy Đàm Tĩnh cứ như chết đuối vớ được cọc, vội hỏi ngay: “Từ sáng tới giờ cô có gặp cậu Nhiếp không? Sáng nay tôi bảo để tôi lái xe cậu ấy đi, nhưng cậu ấy không chịu, cứ nhất quyết tự lái xe tới bệnh viện một mình. Bây giờ điện thoại cậu ấy lại tắt máy, thư ký công ty cũng đang tìm cậu ấy.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Nghe nói nghĩa trang chôn cất bà Nhiếp đã di dời, anh có biết chỗ đó không?”

Tài xế ngậy ra một lát, nói: “Tôi biết.”

“Đưa tôi tới đó nhanh lên.”

Nghĩa trang vào lúc hoàng hôn, mặt trời đã lặn, trên núi mọc đầy tùng bách, thoạt trông âm u rợn cả người, tài xế lo ngại định đi theo Đàm Tĩnh, nhưng cô kiên quyết khước từ. Cô bước thấp bước cao trong nghĩa trang, cố gắng phân biệt phương hướng, cuối cùng cũng tìm được đúng đường, một mạch leo thẳng lên núi, tới khi tìm được số mộ và tấm bia mà tài xế nói, cả người cô đã ướt đầm mồ hôi.

Nhiếp Vũ Thịnh quả nhiên đang ở đây, anh lặng lẽ ngồi bên bia mộ, dường như anh đã ngồi đó rất lâu, rất lâu rồi. Đàm Tĩnh nhẹ nhàng tiến lại, ngồi xuống trước mặt anh, hỏi: “Sao anh lại ở đây?”

Nhiếp Vũ Thịnh ngơ ngác ngẩng lên, nhìn cô, tựa hồ không hề nhận ra cô là ai. Đàm Tĩnh nói: “Mọi người ở nhà đều lo lắng chết đi được, người ở công ty cũng có chuyện tìm anh, họ nói di động của anh tắt máy.”

Thần sắc Nhiếp Vũ Thịnh rất mệt mỏi, anh gục đầu vào bia mộ, chẳng buồn để ý đến cô. Đàm Tĩnh nói tiếp: “Thịnh Phương Đình nói, Tập đoàn Khánh Sinh yêu cầu phát hành thêm cổ phiếu, Thư Cầm bảo chuyện này rất cấp bách, anh mở di động ra đi, bao nhiêu người đang lo cuống lên kia, bệnh viện anh cũng đang tìm anh đấy.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không hề để ý đến cô. Đàm Tĩnh thấy áo khoác của anh vút trên đám cỏ liền đánh bạo nhặt lên, quả nhiên tìm thấy điện thoại trong túi áo khoác, cô mở ra xem, hóa ra đã hết pin.

“Đi thôi, tài xế đang chờ ở dưới. Về nhà ăn cơm được không? Có chuyện gì để mai nói, lúc em đi, Bình Bình đang ngủ trưa, bây giờ có khi nó đã tỉnh rồi, không về nó lại khóc tìm em bây giờ.”

Nhắc đến con trai, Nhiếp Vũ Thịnh mới chịu đứng dậy, ngoan ngoãn theo cô xuống núi. Trái lại, Đàm Tĩnh rất lo lắng, cô cảm thấy Nhiếp Vũ Thịnh không ổn. Cô bảo anh lên xe thì anh lên xe, cô bảo anh mặc áo khoác thì anh mặc áo khoác, vẻ như đang bị mộng du vậy. Trên xe, Đàm Tĩnh gọi điện cho Thư Cầm, thông báo cô đã tìm được Nhiếp Vũ Thịnh, hỏi Thư Cầm có muốn nói chuyện với anh không. Thư Cầm ngập ngừng một lát rồi nói: “Bây giờ hai người đang ở đâu?”

“Đang trên đường về biệt thự nhà họ Nhiếp.”

“Một lát nữa tôi đến.”

Về đến nhà, quả nhiên Bình Bình đã dậy, trông thấy Nhiếp Vũ Thịnh và Đàm Tĩnh về cùng một lúc, bé vui mừng khôn xiết, chạy ngay ra phòng khách đòi bé: “Chú Nhiếp bé cháu!” Nhiếp Vũ Thịnh bé xốc thẳng bé lên, cô Lý nói: “Vừa ra vườn chơi, cả người toàn cát là cát.”

Tôn Bình khoe ngay với Nhiếp Vũ Thịnh: “Trong vườn có bướm, còn có cả bọ ngựa nữa!”

“Cháu biết cả bọ ngựa cơ à?”

“Đương nhiên cháu biết chứ, nó màu xanh, còn có hai cái chân đầy răng cưa nữa cơ!”

“Đi tắm với chú được không?”

“Vâng ạ.”

Thấy Nhiếp Vũ Thịnh mở miệng nói chuyện với con, Đàm Tĩnh mới yên tâm phần nào, cô hỏi: “Có tắm được không?” Từ sau khi xuất viện, sợ làm nhiễm trùng vết mổ, cô chỉ lấy khăn ấm lau người cho Tôn Bình, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không trả lời cô, anh ôm Tôn Bình đi thẳng lên lầu. Cô Lý vội vàng đi tìm khăn tắm, Đàm Tĩnh lấy quần áo cho Tôn Bình rồi để ở phía ngoài phòng tắm, qua khe cửa cô nghe thấy tiếng nước chảy rào rào, cùng tiếng Nhiếp Vũ Thịnh nói chuyện với thằng bé. Hai người toàn nói chuyện linh tinh, Tôn Bình thao thao kể cho anh nghe trong vườn có bao nhiêu loại côn trùng, có những loài hoa gì, hoa nào nở vào buổi sáng, hoa nào khi mặt trời sắp lặn mới nở... Nhiếp Vũ Thịnh rất kiên nhẫn với con, bất luận nó hỏi gì, anh đều trả lời.

Đàm Tĩnh đứng bên ngoài nghe một lát rồi rón rén đi ra, gọi điện thoại hỏi ý kiến luật sư Kiều. Sau đó cô bảo với cô Lý mình phải ra ngoài một chuyến, lát nữa Thu Cầm đến, nhớ nấu thêm mấy món, mời cô Thu ở lại ăn tối.

Cô Lý còn đang ngơ ngác chưa kịp hiểu cô định làm gì thì Đàm Tĩnh đã vội vội vàng vàng đi mất.

Cô vội vàng như vậy là để đi tìm Tôn Chí Quân, nhưng về đến nhà mới phát hiện trong nhà vắng tanh, tuy vẫn bừa bãi như cũ, song Tôn Chí Quân không có nhà. Cô đến quán ăn tìm, chủ quán nói hôm nay Tôn Chí Quân không đến. Đàm Tĩnh lo toát cả mồ hôi, không biết đi đâu để tìm Tôn Chí

Quân, cuối cùng chủ quán mách với cô, trong con ngõ phía cuối đường có một sòng bạc, Tôn Chí Quân hay ra đó đánh tá lả, bảo cô đến đó tìm xem.

Đàm Tĩnh tìm đến sòng bạc, không thấy Tôn Chí Quân lại gặp Phùng Cảnh Huy, người lần trước bị Tôn Chí Quân đánh gãy mũi. Vừa nhìn thấy cô, mấy người trong sòng bạc dường như đều nhận ra, có người còn reo lên: “Phùng Cảnh Huy, nhìn kia! Đó chẳng phải vợ Tôn Chí Quân ư!”

“Xinh phết nhỉ!”

“Ha! Thằng nhãi này, mày đúng là đũa mốc đòi chùi mâm son! Hồi đó có nhõn năm nghìn tệ mà đòi ngủ với vợ người ta! Bảo sao Tôn Chí Quân không đâm vỡ mũi mày ra...”

“Chúng mày nói linh tinh gì thế!” Phùng Cảnh Huy thẹn quá hóa giận, “Đừng có nói linh tinh!” Vừa nói hấn vừa lùi ra ngoài, nhưng sòng bạc chỉ có một cửa ra vào, hấn đành lách mình qua người Đàm Tĩnh chuồn mất, như sợ bị cô gọi lại gặng hỏi vậy.

Đàm Tĩnh không thèm để ý đến hấn, chỉ hỏi đám người kia: “Tôn Chí Quân có ở đây không?”

Mấy người đó đưa mắt nhìn nhau, cuối cùng có người bảo cô: “Tôn Chí Quân từ lâu đã không đánh bạc ở đây nữa rồi, hấn ta ngày nào cũng chơi game ở quán net Lam Mộng!”

“Cảm ơn!”

Đàm Tĩnh chui ra khỏi sòng bạc mù mịt khói thuốc, lại phải hỏi thăm đường mới đến được quán net Lam Mộng. Trong quán net cũng mù mịt khói thuốc hết như sòng bạc, không biết có bao nhiêu người đang hút thuốc, nhà khói khét lẹt khó chịu không để đâu cho hết. Đàm Tĩnh tìm khắp một lượt, cuối cùng phát hiện ra Tôn Chí Quân đang ngồi trong góc chơi game, hấn ta luôn miệng chửi thề, trên bàn còn đặt một hộp cơm ăn dở. Đàm Tĩnh đứng bên cạnh hồi lâu hấn mới ngoái đầu lại trông thấy cô.

Thấy cô đến tận đây tìm, Tôn Chí Quân chắc hẳn rất ngạc nhiên, nhưng hẳn cũng chẳng để ý lắm, cầm hộp com lên đứng dậy nói: “Chủ quán, vợ tôi đến rồi, kêu cô ta trả tiền đi.”

Đàm Tĩnh không muốn nhiều chuyện, bèn rút tiền ra trả tiền net. Tôn Chí Quân vừa đi vừa và com ăn nốt, ra khỏi quán net, hẳn ném vỏ hộp com vào sọt rác, rồi hỏi: “Nói đi, cô lại có chuyện gì tìm tôi vậy?”

“Anh hứa với Thịnh Phương Đình những gì rồi?”

“Hơ, đến hỏi tội à! Tôi hứa với hắn ta chuyện gì, thì liên quan chớ gì đến cô.”

“Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Tôi không cần tiền, tôi chỉ thích mấy thằng họ Nhiếp tàn đời thôi.”

Đàm Tĩnh cách, đành rút trong túi ra một tờ giấy: “Anh ký cái này đi, tôi cho anh mười vạn.”

Tôn Chí Quân nhận lấy mở ra xem, thấy lá đơn ly hôn, hẳn cười nham hiểm, nói: “Đàm Tĩnh, có mỗi mười vạn mà định tổng cổ tôi à?”

“Thế anh cần bao nhiêu?”

“Năm triệu, thiếu một tệ cũng không được.”

Đàm Tĩnh đồng ý ngay, không buồn chau mày: “Được. Chi phiếu tôi có mang theo đây rồi, tôi sẽ viết cho anh ngay, anh ký vào đây đi.”

Tôn Chí Quân ngó người, Đàm Tĩnh đã rút chi phiếu và con dấu riêng ra, nói: “Tiền gửi trong ngân hàng, anh tự tới đó mà rút. Chi phiếu tiền mặt, đi rút là lấy được tiền ngay. Đây là tiền của Bình Bình, tôi vốn không muốn động tới, nhưng bây giờ không động vào cũng không được nữa rồi.” Cô tìm một chỗ sáng hơn bên dưới cột đèn, kê túi lên đầu gối, cẩn thận viết từng nét một vào chi phiếu, rồi đứng dậy, đưa cho Tôn Chí Quân, “Một tay đưa tiền, một tay ký đơn. Những lời anh nói, chắc phải tin được chứ?”

Tôn Chí Quân bị cô ép như vậy, ngó ra một lúc lâu rồi nói: “Tôi không ly hôn.”

“Anh không muốn ký? Được, vậy để tôi gọi luật sư tới, bây giờ anh không đồng ý ký vào đơn ly hôn cũng được, tôi vẫn sẽ đưa anh năm triệu, nhưng anh phải từ bỏ quyền giám hộ Bình Bình.”

Lúc này, Tôn Chí Quân mới hiểu ra mục đích thật sự của Đàm Tĩnh, hẳn cười nhạt nói: “Đàm Tĩnh, cô muốn giúp gã họ Nhiếp đó đến vậy sao?”

Thấy Đàm Tĩnh không đáp, Tôn Chí Quân biết rõ tính cô, lại mỉa mai thêm câu nữa: “Được lắm, đúng là qua cầu rút ván, bây giờ cô có tiền rồi, định dùng tiền để đá tôi đi chứ gì! Học được cái kiểu giống y chang gã họ Nhiếp chết tiệt đó, các người ngoài mấy đồng tiền bản thủ đó ra còn có cái gì? Cô muốn đá tôi đi ư, không có chuyện dễ dàng thế đâu!”

Nghe những lời này, Đàm Tĩnh không hề nổi giận, chỉ nói: “Tôn Chí Quân, ngay từ đầu chúng ta đã có thỏa thuận, chẳng qua tôi không muốn mang bản thỏa thuận đó ra, vì tôi nghĩ anh đã giúp tôi một việc lớn. Trong thỏa thuận, chúng ta đã giao ước kể từ khi kết hôn sẽ ly thân, hôm nay tôi hỏi qua luật sư rồi, ly thân tròn ba năm thì có thể ly hôn, đây là quy định trong Luật hôn nhân. Ra tòa, chỉ cần tôi đưa bản thỏa thuận kia ra, đương nhiên tòa sẽ xử cho tôi ly hôn. Chính vì nghĩ tới ngày xưa anh từng giúp đỡ tôi, từng giúp Bình Bình nên sau này tôi mới giúp anh trả nợ cờ bạc, bây giờ anh cần nhiều tiền như vậy, tôi cũng đồng ý đưa cho anh. S muốn ép tôi đi tìm luật sư, đưa vụ việc ra tòa giải quyết thế nhỉ?”

Tôn Chí Quân đập mạnh vào thùng rác, chửi: “Con khốn nạn! Mà định đá ông đi như thế à, ông không tha cho mà đâu!”

Nghe Tôn Chí Quân chửi rủa, Đàm Tĩnh chỉ cười nói: “Anh Tôn, hồi xưa khi tôi quen anh, anh không phải loại người như thế này. Hồi đó, anh là người thấu tình đạt lý, lại nhiệt thành hào sảng, thấy ai khó khăn anh đều sẵn lòng giúp đỡ. Buổi tối hôm tôi ngất trên vỉa hè, cũng là nhờ anh đưa vào

bệnh viện, giúp tôi trả tiền viện phí, còn mua trứng gà chung nước đường cho tôi ăn. Trước đây mọi người đều khen anh tốt bụng, ai gặp chuyện khó khăn gì cũng đều tìm anh giúp đỡ, vì anh rất nhiệt tình, ngay cả lúc đi mua rau, anh cũng sẽ mua hộ mớ hành cho bà cụ đau chân bên hàng xóm... Tại sao mấy năm nay anh biến thành con người khác, tại sao anh cứ muốn hủy hoại tất cả những ấn tượng tốt đẹp ban đầu của tôi về anh chứ?”

Thấy Tôn Chí Quân nghệt mặt ra, Đàm Tĩnh nói: “Anh suy nghĩ đi, Đông Viễn sắp triệu tập họp cổ đông rồi, tôi hy vọng sẽ giải quyết xong vấn đề trước ngày đó mà không phải tìm luật sư đưa nhau ra tòa ly hôn.”

Dứt lời, Đàm Tĩnh quay ngoắt người bỏ đi, đi một quãng thật xa, cô quay đầu lại nhìn, thấy Tôn Chí Quân vẫn đứng dưới cột đèn đường, ngây người nhìn về phía chiếc thùng rác.

CHƯƠNG 27

Dù vẫn chưa giải quyết triệt để việc ly hôn, nhưng Đàm Tĩnh biết Tôn Chí Quân đã không còn cách nào khác nữa, giấy thỏa thuận nằm trong tay cô, chỉ cần cô đưa ra, quan hệ hôn nhân giữa hai người nhất định sẽ được hủy bỏ, quyền giám hộ của Tôn Chí Quân với Bình Bình đương nhiên cũng không còn nữa.

Cô về tới nhà thì Thư Cầm đã tới chơi, hơn nữa rõ ràng đã nói chuyện với Nhiếp Vũ Thịnh, hai người ngồi tư lự trên sofa trong phòng khách, ngay cả Tôn Bình cũng không chạy nhảy nghịch ngợm mà ngoan ngoãn ngồi một bên chơi máy tính bảng. Thấy cô bước vào, Tôn Bình mừng rỡ reo lên: “Mẹ,” hai người ngồi trong phòng khách đều quay đầu lại nhìn, Thư Cầm đứng dậy chào cô, còn Nhiếp Vũ Thịnh vẫn ngồi im chỗ cũ, không hề nhúc nhích.

Đàm Tĩnh thông báo: “Tôi đã đi tìm Tôn Chí Quân, cũng gọi điện thoại tham vấn luật sư Kiều rồi. Tôi có thể ly hôn với Tôn Chí Quân. Ngay từ đầu chúng tôi đã ký thỏa thuận ly thân nên nếu đưa ra tòa án thì tòa cũng sẽ xử cho ly hôn

Thư Cầm thở phào nhẹ nhõm: “Giờ thì tốt rồi, chúng ta có thể dùng quyền bỏ phiếu của mình để phủ quyết đề án của Khánh Sinh.”

Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không hề lên tiếng. Thư Cầm lại nói tiếp: “Em thật không ngờ Thịnh Phương Đình lại có thể tuyệt tình đến vậy, vốn dĩ em chỉ nghĩ hắn ta có chút khúc mắc với Tập đoàn Đông Viễn, xưa nay em vẫn để mắt tới hắn, nhưng luôn thấy hắn dừng tay đúng lúc. Ngày trước em từng do dự, nhưng rồi vẫn quyết định tin tưởng hắn, tin rằng hắn ta sẽ không làm chuyện gì quá đáng. Sau khi vào làm việc tại đây, quả thực hắn luôn tận tâm lo lắng cho anh và Đông Viễn. Em không thể tin nổi hắn ta lại gây ra cơ sự này. Dù sao chuyện này cũng là em có lỗi với anh, tại em tiến cử Thịnh Phương Đình vào Đông Viễn làm việc.”

Nhiếp Vũ Thịnh bây giờ mới cất tiếng: “Anh không trách em.”

“Nhưng em tự trách bản thân mình.” Thư Cẩm nói, “Em đi trước đây, anh và Đàm Tĩnh nói chuyện với nhau đi. Những gì em nói vừa nãy, anh hãy cân nhắc thật kỹ nhé.”

Đàm Tĩnh không hiểu Thư Cẩm nói chuyện gì, mà Nhiếp Vũ Thịnh cũng chẳng hé răng, cô tiến Thư Cẩm ra cửa, đột nhiên Thư Cẩm xoay người lại, nắm tay Đàm Tĩnh, nói: “Đợi một người một năm rất dễ, thậm chí đợi mười năm, tôi cũng đã làm rồi. Nhưng Nhiếp Vũ Thịnh không giống tôi, anh ấy đã chờ là chờ cả đời. Tôi tự vẫn, thấy mình chẳng thể làm nổi chuyện đó. Đàm Tĩnh, cô thật may mắn, thế nên cô đừng phụ lòng anh ấy nữa. Có những người bỏ lỡ một lần là lỡ cả đời đây, đừng để lỡ lại thêm lỡ, cũng đừng đợi đến khi không còn đường lùi mới hối hận.”

Có lẽ mãi mãi về sau, Đàm Tĩnh cũng không sao quên được, khi Thư Cẩm nói những lời này, đôi mắt cô ầng ậc nước. Ngón tay Thư Cẩm hơi lạnh, lúc cô buông tay Đàm Tĩnh ra, Đàm Tĩnh bỗng sực hiểu, vội buột miệng: “Cô...”

Thư Cẩm không nói gì thêm, chỉ xăm xăm bước xuống thêm, rồi lái chiếc xe màu đỏ của mình lao vút đi.

Đàm Tĩnh đứng ngoài cửa hồi lâu, muôn ngàn vì sao lấp lánh trên trời, dưới ánh đèn thành phố lại trở nên nhạt nhòa và tầm thường, đêm nay không có trăng, gió đêm đã chớm mang hơi lạnh. Mười năm qua, từ một cô gái ngây thơ trong sáng, đến bây giờ nếm đủ đắng cay, đứng giữa gió lạnh, cô lại chột ngẩn ngơ. Tựa như đang mơ vậy, những bông hoa đồng tiền bên cửa đều đã nở, đang đung đưa trong gió, bất giác cô nghe tiếng con trai gọi mình: “Mẹ ơi, sao mãi mẹ không vào nhà thế?”

Tối hôm đó, Nhiếp Vũ Thịnh vẫn không nói năng gì với cô, suốt mấy hôm liền anh đều bận tối mắt tối mũi. Nhờ xem bản tin, Đàm Tĩnh biết được chuyện về sự cố y tế càng ngày càng âm ỉ, thậm chí bộ Y tế còn thành lập hẳn một tổ công tác, phái xuống kiểm tra thêm lần nữa. Nhiếp Vũ Thịnh

nhận lấy mọi trách nhiệm về mình, tuy anh đã thôi việc, nhưng dư luận vẫn không chịu để anh yên, thậm chí đám cư dân mạng bị kích động còn kêu gào đòi phải phạt anh thật nặng, nói rằng chuyện anh thôi việc chỉ là tung hỏa mù hòng thoát tội. Sở Công an bắt đầu lập hồ sơ điều tra, nhưng không tìm thấy bất kỳ chứng cứ nào chứng tỏ Nhiếp Vũ Thịnh đã nhận hối lộ. Đúng lúc này, một đại diện y dược^[1] của Tập đoàn Khánh Sinh đột nhiên chủ động thừa nhận đã hối lộ nhân viên hữu quan của khoa Ngoại Tim mạch bệnh viện Phổ Nhân, trên mạng càng như lửa đổ thêm dầu, lời ong tiếng ve gì cũng có, cả bệnh viện phải đối mặt với áp lực khủng khiếp.

[1] Đại diện y dược là người phụ trách công tác mở rộng phát triển mạng lưới cung cấp dược phẩm, có những người phụ trách bệnh viện, bạn hàng của họ là bác sĩ, có những người phụ trách hiệu thuốc, bạn hàng của họ là người bán thuốc.

Chủ nhiệm Phương có lần ném vỡ tan một cặp kính, giận dữ: “Rõ ràng là vu khống! Hội nghị luận chứng chương trình là do tôi chủ trì, những chuyên gia tham dự đều là các giáo sư hàng đầu về Ngoại khoa Tim mạch trong nước, có uy tín trong giới học thuật, những người như chúng tôi, chỉ cần bỏ ra mấy trăm nghìn là có thể mua chuộc được hay sao? Trong đám chúng tôi, hầu hết là chủ nhiệm khoa, hàng ngày chi phí phẫu thuật thuốc men qua tay chúng tôi đều từ vài triệu đến vài chục triệu! Một đại biểu y dược bỏ ra có mấy trăm nghìn mà có thể mua chuộc được chúng tôi sao, đúng là nực cười!”

Nhưng sở Công an không thể không điều tra về lời nói của đại biểu y dược kia, bởi người đó nói, toàn bộ số tiền hối lộ đều là tiền mặt, nên không có biên lai nào hết, chỉ mình anh ta có thể đứng ra làm nhân chứng mà thôi.

Khi cùng sở Công an phối hợp điều tra vụ án, Chủ nhiệm Phương giận đến bật cười: “Anh ta nói mình đã đưa cho khoa Ngoại Tim mạch chúng tôi mấy trăm nghìn, thế mà các anh tin ngay à? Nếu anh ta bảo đã đưa cho chúng tôi mấy chục triệu, thậm chí mấy trăm triệu tiền mặt thì các anh tính

sao? Các anh là công an, để kẻ khác nói không thành có, ngấm máu phun người như vậy mà được à?”

Luật sư của Nhiếp Vũ Thịnh càng lợi hại hơn nữa: “Chỉ có nhân chứng thì chưa thể tạo thành chuỗi các chứng cứ, thân chủ của tôi là một người hết sức ưu tú, không chỉ trình độ chuyên môn cao, mà gia cảnh cũng rất giàu có, hơn nữa khi hội nghị luận chứng chương trình diễn ra thì cậu ấy đang làm phẫu thuật, không tham gia được. Các ông thử nghĩ xem, một ngày cả quyền thừa kế một công ty đã được niêm yết trên sàn chứng khoán, có giá trị lên tới mấy chục tỷ do bỏ để để lại, còn chẳng có hứng thú, mà theo lời nhân chứng thì số tiền hồi lộ tổng cộng chỉ có mấy trăm nghìn, chia đến thân chủ tôi giỏi lắm cũng chỉ được vài chục nghìn là cùng, liệu anh ấy có thể bị vài chục nghìn tệ nhỏ nhoi đó mua chuộc không? Đồng chí công an, tôi đề nghị anh điều tra về nhân chứng này, xem xem anh ta tại sao lại đưa ra chứng cứ giả, vu không đương sự của tôi. Đúng rồi, công ty Dược phẩm Khánh Sinh tuy là cổ đông lớn thứ hai của Tập đoàn Đông Viễn, nhưng Tập đoàn Khánh Sinh xưa nay luôn muốn không chế Đông Viễn, mà thân chủ tôi lại nhất quyết không chịu dâng Đông Viễn cho họ, như vậy thân chủ tôi và công ty Dược phẩm Khánh Sinh có mâu thuẫn về lợi ích, vì thế chúng tôi hoàn toàn có lý do để tin rằng đây là do Tập đoàn Khánh Sinh vu oan giá họa.”

Có điều năng lực dẫn dắt dư luận của đối phương rất lợi hại, ngày nào bọn họ cũng đăng tin lên các diễn đàn lớn, chỉ nói những gì có lợi cho họ, kích động lòng người. Bởi rất nhiều người từng gặp trường hợp bị chẩn đoán không chính xác, nên ai nấy đều giận đến mù quáng, bất luận cơ quan chức trách nói gì, cũng bị quy là thoái thác trách nhiệm, thậm chí còn có người gửi ống tiêm dính máu đến bệnh viện để uy hiếp.

Nhiếp Vũ Thịnh rất trấn tĩnh, anh vừa xử lý công việc hàng ngày của công ty, vừa tranh thủ thời gian đi gặp Chủ nhiệm Phương. Chủ nhiệm Phương nóng tính, đương nhiên lại chửi ầm lên là trên mạng đồn trắng thay đen, người ngoài ngành không biết gì, chỉ nói láo. Nhưng cũng chẳng có

cách nào, những công việc hàng ngày ở bệnh viện, đặc biệt là ở khoa Ngoại Tim mạch không có cách nào triển khai được, rất nhiều bệnh nhân đã từ chối tiến hành phẫu thuật lắp máy điều hòa nhịp tim.

“Những người đó chẳng phải đang hại chết các bệnh nhân hay sao? Máy điều hòa nhịp tim tuyệt đối an toàn, có thể cứu được tính mạng của rất nhiều bệnh nhân, bây giờ những người này đều từ chối làm phẫu thuật, đến lúc đó bệnh trạng dây dưa, lỡ thời gian điều trị, bệnh nhân chết thì đổ trách nhiệm cho ai đây?”

Trở về từ bệnh viện, Nhiếp Vũ Thịnh hạ quyết tâm, anh tự lên một diễn đàn lớn nhất trên mạng đăng ký tài khoản truy cập, rồi công khai toàn bộ bệnh án của mình tại phòng khám tâm lý ở Mỹ. Anh không phí lời dài dòng, chỉ nói một câu duy nhất: “Xin các chuyên gia uy tín của ngành thần kinh trong nước giám định xem tình trạng thần kinh của tôi có bình thường hay không, có đủ tư cách làm bác sĩ lâm sàng hay không?”

Chủ nhiệm Phương sau khi biết chuyện liền gọi điện tới máng cho anh một trận: “Đám người trên mạng đó đều là đồ điên, cậu còn dây với chúng làm gì?”

Quả nhiên, Nhiếp Vũ Thịnh post thông tin lên mạng không lâu, ban đầu vẫn nhận được các phản hồi bình thường, thậm chí còn có các bác sĩ thần kinh ra mặt nói đã xem qua bệnh án, anh chỉ bị chứng trầm cảm nhẹ mà thôi. Nhưng không lâu sau thì cư dân mạng bác bỏ hoàn toàn, vô số bình luận đều là những lời chửi rửa, nói anh mắc bệnh tâm thần, đưa ra bệnh án này chỉ vì muốn thoát trách nhiệm hình sự, bởi nếu sự cố y tế và việc nhận hối lộ được chứng thực thì anh sẽ bị xử phạt.

Mấy ngày liền, tâm trạng Nhiếp Vũ Thịnh rất u uất, dù những lời anh nói đều là sự thật, dù trên mạng vẫn có một số ít người đứng về phía anh, nhưng những tiếng nói của lý trí bao giờ cũng là thiểu số, đa phần là những thành phần quá khích trên mạng, ngoài chửi rửa, ngoài truy tìm tung tích ra, cái gì họ cũng không tin.

Thư Cầm gọi điện tới khuyên anh xóa hết những thông tin đã đưa lên mạng, cô nói: “Anh không thấy phản ứng gì còn đỡ. Giờ anh phản ứng lại, bọn họ càng được thể. Những người đó rất một lũ được thuê để lan truyền thông tin, việc gì anh phải đôi co với chúng? Anh công khai bệnh án của mình như vậy, ngoài việc lộ hết thông tin cá nhân ra, chẳng có tác dụng gì hết.”

Nhiếp Vũ Thịnh nói: “Anh cứ nghĩ công chúng có điểm dừng và quan điểm đạo đức cơ bản, nhưng mấy ngày nay, anh vô cùng thất vọng.”

“Trên mạng đều là nặc danh, ai cũng có khả năng trở thành thành phần quá khích, vì chẳng ai phải chịu trách nhiệm về những điều mình nói trên đó cả. Hơn nữa, rất nhiều những kẻ yếu đuối ngoài đời bèn lên mạng hùng hổ phát tiết để được thỏa mãn tâm lý. Anh là con nhà đại gia, lại là bác sĩ, chỉ hai điều đó thôi cũng đủ để người khác đổ kị rồi.”

“Giờ anh đã không còn là bác sĩ nữa rồi, họ còn muốn gì đây?”

“Muốn anh thân bại danh liệt chứ sao, có kẻ còn nói tốt nhất Trung Quốc nên khôi phục lại hình phạt lăng trì từng xẻo, kinh tởm chưa, những kẻ đó tự cho mình là quan tòa đạo đức, hơi một tí là phán xét người khác, nhưng lại không chịu cúi xuống mà xem lại bản thân mình. Có điều đó toàn là những phần tử chuyên kích động ở các công ty truyền thông mạng mà thôi, chứ em tin đa phần mọi người vẫn lương thiện và lý trí.”

Đến khi dư luận dậy sóng, náo động cả lên, Chủ nhiệm Phương cũng nhin hết nổi, trong cuộc trả lời phỏng vấn của phóng viên, ông nói: “Tôi đã đứng bàn mổ suốt 30 năm qua, từ khi lương tháng vốn vẹn mười mấy tệ, đến bây giờ lương tháng cũng chỉ được vài ngàn tệ. Từng ấy năm, số bệnh nhân tim được tôi cứu sống không phải là vài nghìn thì cũng chẳng vài trăm, tôi chưa từng nhận phong bì của bệnh nhân hay lấy tiền hoa hồng bán thuốc bao giờ. Cuối cùng, vì cái chết ngoài ý muốn của một bệnh nhân mà dư luận đòi đánh đòi giết cả tôi lẫn khoa Ngoại Tim mạch của bệnh viện. Mấy

người trên mạng nếu giỏi giang đến thế, thì để họ đi cứu người đi, để họ cầm dao mổ mà làm phẫu thuật luôn đi.”

Kết quả là đến tối, đoạn phỏng vấn này bị một cư dân mạng phản bác lại: “Tôi phê bình một cái tử lạnh không tốt, chẳng lẽ lại bắt tôi tự đi học làm lạnh ư?”

Câu phản bác này đưa ra, được rất nhiều comment khen ngợi tán thưởng, Chủ nhiệm Phương cảm thấy vô cùng chán chường, ông tâm sự với Nhiếp Vũ Thịnh: “Tôi học y mười mấy năm, nhà nước phái tôi sang Tây Đức học tập, lúc đó thực ra tôi có cơ hội ở lại làm việc lâu dài tại nước ngoài, nhưng tôi thấy mình không thể vô lương tâm như thế được, nên vừa giành được học vị, tôi lập tức về nước ngay, chỉ mong mang hết những kỹ thuật tiên tiến nhất về trị bệnh cứu người. Từ một bác sĩ Ngoại khoa Tim mạch bình thường, rồi cặm cụi gắn bó với nghề mấy chục năm, cũng chỉ là một cái tử lạnh. Tử lạnh thì có máu thịt, có suy nghĩ, có tư duy không? Tôi là người, là người thì phải có tự trọng, không thể đánh đồng tôi với một cỗ máy không có tự trọng được!”

“Chú...”

“Tôi già rồi.” Chủ nhiệm Phương nói, “Hồi trước vốn định làm thêm mấy năm nữa rồi nghỉ hưu, nhưng bây giờ tôi thấy nên nghỉ hưu sớm cho xong. Nếu không chịu được, muốn làm phẫu thuật cho đỡ nhớ thì đến bệnh viện tư chữa bệnh cho người giàu cũng được. Bệnh viện nhà nước lương thấp, lại phải làm thêm nhiều, hễ sơ sẩy một chút là bị người ta đe dọa suốt ngày, thà bỏ quách cho xong.”

“Năm xưa chú đã dạy cháu rằng, học y mười năm, bệnh nhân là quan trọng nhất.” Nhiếp Vũ Thịnh nói, “Cháu rời khỏi bệnh viện, là vì áp lực dư luận, chứ thực lòng cháu rất thích công việc bác sĩ lâm sàng, cháu cảm thấy điều vui nhất là cứu sống được bệnh nhân. Chú chẳng phải từng dạy cháu rằng cứu người không có đường tắt, chỉ có kiên trì, kiên trì nữa, kiên trì mãi đó sao! Bây giờ chú từ bỏ thế này, có khác gì từ bỏ công việc cứu người?”

Cháu sẽ không bỏ cuộc đâu, nếu có cơ hội, cháu nhất định sẽ quay lại làm công tác lâm sàng! Cháu cũng mong chú đừng bỏ cuộc! Những bệnh nhân được chú cứu sống đều rất biết ơn chú. Những việc chú đã làm đều vô cùng ý nghĩa, dù thế nào cũng xin chú đừng từ bỏ! Cháu vẫn luôn coi chú là người thầy của mình, cháu hy vọng sẽ có một ngày được trở lại bệnh viện, trở lại khoa Ngoại Tim mạch, lại có thể làm phụ mổ cho chú, cứu sống nhiều bệnh nhân hơn nữa.”

Chủ nhiệm Phương trầm tư một hồi rồi mỉm cười: “Thằng quý này, đúng là tôi đã không nhìn nhầm cậu! Tôi hứa với cậu, sẽ chờ cậu ở khoa Ngoại Tim mạch, cậu nhất định phải quay về đây nhé, các phụ mổ khác của tôi, chẳng ai thành thạo được như cậu cả.”

Nhiếp Vũ Thịnh cũng nở một nụ cười hiếm hoi: “Chú đừng nói thế, lần đầu tiên làm phụ mổ cho chú, cháu thất bại, bị chú mắng cho một trận đến vã cả mồ hôi lạnh, kết thúc ca mổ bao lâu rồi mà chân vẫn còn run.”

Chủ nhiệm Phương đã quên khuấy chuyện đó: “Có cả chuyện đó nữa sao? Không phải chứ, tôi vẫn nhớ sau khi hoàn thành ca phẫu thuật đầu tiên, tôi còn nói với những người khác rằng Nhiếp Vũ Thịnh rất được, chắc tay, cẩn thận, đúng là bác sĩ có triển vọng. À, đúng rồi, mai là ngày Bình Bình tái khám, cậu đừng quên nhé. Cậu đưa thằng bé tới tôi khám cho, tình hình vết mổ thế nào rồi?”

“Rất tốt ạ, bình phục rất tốt, mỗi ngày sau khi tắm rửa xong, lúc thoa thuốc cho Bình Bình, cháu đều quan sát kỹ, chắc không có chuyện gì đâu chú ạ.”

“Thế thì tốt rồi.” Chủ nhiệm Phương nhắc khẽ, “Còn nữa, y tá trưởng kêu cậu mời cơm đây, tiền thưởng kế hoạch hóa gia đình của khoa bị bệnh viện trừ thật rồi.”

Nghe chủ nhiệm nói câu này, anh biết tâm trạng ông coi như đã tạm ổn. Anh trò chuyện với chủ nhiệm Phương thêm một lúc nữa rồi đi thăm con. Tôn Bình đã ngủ, mấy ngày nay đều là anh ngủ cùng con, Đàm Tĩnh tuy có

phản đối vài lần, và sợ con làm ồn khiến anh không ngủ được, nhưng thằng bé rất quấn anh, cứ đòi ngủ với anh, nên cô cũng đành chiều theo ý nó.

Chiều hôm sau, lẽ ra Đàm Tĩnh định cùng Nhiếp Vũ Thịnh đưa con đi tái khám, nhưng đúng lúc đó Tôn Chí Quân lại gọi điện: “Cô mang đơn ly hôn tới đây, tôi ký.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại đột nhiên quyết định như vậy, liền hỏi: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Gặp nhau rồi nói.”

Đàm Tĩnh không hiểu nổi anh ta muốn giở trò gì, nhưng lại sợ hấn đổi ý, đành bảo với Nhiếp Vũ Thịnh là mình phải đi gặp Tôn Chí Quân giải quyết vấn đề ly hôn, để anh đưa con đi kiểm tra một mình.

Nhiếp Vũ Thịnh mấy hôm nay không nói chuyện với cô, nghe cô bảo vậy cũng chỉ gật đầu tỏ vẻ đã biết. Sau đó, anh lại xoay sang dỗ con thay quần áo, vì Tôn Bình nghe nói phải đi bệnh viện liền phụng phịu không chịu. Cuối cùng, Nhiếp Vũ Thịnh phải hứa đi hứa lại với nó rằng, chỉ đến bệnh viện để ông Phương kiểm tra lại vết mổ của con thôi, chắc chắn không tiêm mới vui vẻ trở lại, leo lên ghế sau của ô tô, ngồi vào chiếc ghế an toàn dành cho trẻ nhỏ.

Đàm Tĩnh cân nhắc một hồi, cuối cùng vẫn mang theo tiền mặt và chi phiếu đi gặp Tôn Chí Quân, cô sợ Tôn Chí Quân lại giở trò đưa ra con số vượt quá khả năng chi trả, hoặc lật lọng nuốt lời. Suốt quãng đường đi, cô vẫn canh cánh trong lòng chuyện này. Khi về tới căn phòng thuê trước đây, cô để ý thấy mọi thứ đã được dọn dẹp tinh tươm, thậm chí Tôn Chí Quân còn nấu ba đĩa thức ăn và một bát canh, nhìn thấy cô về, Tôn Chí Quân hỏi chào: “Ngồi đi, nồi cơm điện hỏng rồi, anh dùng nồi áp suất nấu cơm, nhưng bị sũng, vừa nãy mới nấu lại nồi khác, có lẽ phải chờng chục phút là chín thôi.”

Đàm Tĩnh thấy anh ta như biến thành người khác, trong lòng vẫn có chút nghi ngờ, cô nói: “Không cần đâu, tôi ăn rồi.”

“Bữa cơm chia tay của chúng ta, em cũng không chịu ăn một chút sao?”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát, cuối cùng cũng ngồi xuống, nhưng không chịu cầm đũa. Tôn Chí Quân cầm đũa ném thử món trứng tráng, suýt chút nữa thì phun ra: “Phù phù! Mặn quá! Mấy năm không nấu nướng rồi, giờ đến muối nhiều hay ít cũng không biết nữa.”

Đàm Tĩnh đặt đũa xuống, nói: “Hay đề em đi tráng đĩa khác.”

“Ừ, em tráng đi.”

Đàm Tĩnh tráng một đĩa trứng gà, nhìn thấy dưới sàn bếp vẫn còn hai củ khoai tây, cô bèn thái chỉ, xào thêm đĩa khoai tây chua cay, xong xuôi mới bung cả hai món ra. Tôn Chí Quân ném thử một miếng, khen: “Cơm em nấu vẫn là ngon hơn cả.” Đàm Tĩnh ngồi im chờ Tôn Chí Quân ăn xong, hôm nay Tôn Chí Quân không uống rượu, lúc xới cơm còn hỏi lại cô: “Em thực sự không ăn tí nào à?”

Đàm Tĩnh lắc lắc đầu, Tôn Chí Quân ăn như thường luồng, nhất là hai món Đàm Tĩnh làm, Tôn Chí Quân đều ăn hết sạch, cả bát canh cũng chan nốt vào bát, trộn cơm ăn hết. Ăn xong, hãnh buông đũa xuống, lấy tay quẹt ngang miệng, rồi nói với Đàm Tĩnh: “Đưa đây, anh ký.”

Đàm Tĩnh hỏi: “Anh cần bao nhiêu tiền?”

“Anh không cần tiền.”

Tôn Chí Quân hào sảng nói: “Hồi xưa, anh giúp em không phải vì tiền. Hơn nữa mấy năm nay em cơm bung nước rót, tận tụy phục vụ anh, lại trả giùm anh không ít nợ nần, anh còn đòi tiền em nữa thì chẳng đáng mặt đàn ông chút nào.”

Đàm Tĩnh ngây người, Tôn Chí Quân nhìn lá đơn ly hôn hỏi: “Em có không?”

Đàm Tĩnh đưa bút, Tôn Chí Quân loằng ngoằng ký tên mình lên đó, rồi bảo: “Hôm nay trời đẹp, chúng ta cùng ra sở Dân chính làm thủ tục ly hôn luôn đi.”

Đàm Tĩnh không ngờ anh ta lại dễ chịu đến vậy, bèn cùng anh ta đến sở Dân chính. Tại đây, cô thấy người kết hôn thì nhiều, còn ly hôn lại chẳng có ai. Đàm Tĩnh không ngờ chuyện ly hôn lại dễ dàng đến thế, người ta chỉ hỏi vài câu, hai bên ký tên, nộp lệ phí rồi lĩnh mỗi người một tờ giấy chứng nhận ly hôn.

Bước chân ra khỏi sở Dân chính, Đàm Tĩnh vẫn còn ngẩn ngơ. Dưới ánh nắng chói chang, xe cộ và người đi lại trên phố đông như mắc cửi, Tôn Chí Quân nói: “May mà em chuyển hộ khẩu đến đây rồi, nếu không chúng ta không thể ly hôn được.”

Đàm Tĩnh không nói gì, sau khi bỏ dở đại học, hộ khẩu của cô vẫn để trong trường, vừa qua Nhiếp Vũ Thịnh mới giúp cô chuyển hộ khẩu đến đây, để tiện cho con đi học sau này. Tôn Bình phẫu thuật tim xong sẽ có thể đăng ký đi học được ngay. Nhiếp Vũ Thịnh là người đặc biệt chu đáo trong những chuyện như vậy, anh sợ con theo hộ khẩu của mình sẽ khiến cô không vui, vì vậy mới tìm người giúp đỡ làm thủ tục nhập hộ khẩu cho cô đến đây. Không ngờ hôm nay sở Dân chính hỏi đến, nếu không phải hộ khẩu bản địa, thì phải về địa phương nơi có hộ khẩu thường trú để làm thủ tục, cho nên Tôn Chí Quân mới nói vậy.

Đàm Tĩnh quyết tâm lấy mấy vạn tệ trong túi ra, bảo Tôn Chí Quân: “Anh Tôn này, số tiền này anh cứ cầm lấy đi, cảm ơn anh bao năm qua đã chăm sóc mẹ con em. Còn nữa, cảm ơn anh đã cho Bình Bình một mái nhà.”

Tôn Chí Quân từ chối: “Anh không lấy!”

Đàm Tĩnh cố dúi vào tay Tôn Chí Quân, nói: “Lúc đó em vừa mới sinh Bình Bình, anh đã vay giúp em không ít tiền để chữa trị cho con, từ đó đến

giờ em vẫn chưa trả được cho anh, nên số tiền này anh cứ nhận lấy đi.” Cô ngừng một lát, rồi nói tiếp: “Về sau anh nên bớt uống rượu đi, cứ như vậy mãi sẽ hại sức khỏe đấy. Còn nữa, anh tìm việc khác mà làm, đừng bữa đực bữa cái như vậy, công việc lái xe cầu hàng của anh thu nhập cũng đâu đến nỗi, lại còn có bảo hiểm, để mất thì đáng tiếc quá. Mấy năm nay là em có lỗi với anh, em cũng biết vì sao anh lại đánh nhau với Phùng Cảnh Huy rồi, thực ra anh vẫn luôn nghĩ cho em...” Nói đến đây cô đột nhiên lúng túng, chẳng biết nói gì tiếp nữa. Tôn Chí Quân gãi gãi đầu, cười ngượng nghịu nói: “Áy, chuyện qua rồi nhắc lại làm gì. Thực ra bây giờ muốn kiếm việc làm cũng không khó, em biết đấy, anh rất cừ mà.”

Đàm Tĩnh khẽ gật đầu, tự nhiên chẳng biết nên tiếp lời phải, bỗng nhiên cô lấy hết dũng khí, kiễng chân hôn lên má Tôn Chí Quân một cái, nói: “Anh à, tìm cho mình một cô gái tốt đi, anh là người đàn ông tốt mà.”

Tôn Chí Quân bị nụ hôn bất ngờ của cô làm cho mù mịt, cứ ngây ra nhìn cô, khiến Đàm Tĩnh cũng thấy ngại ngại, định bụng quay lưng rồi đi, thì Tôn Chí Quân bất ngờ gọi giật cô lại: “Đàm Tĩnh!”

Đàm Tĩnh quay đầu lại, Tôn Chí Quân rảo bước đến gần cô nói: “Em phải đề phòng tên họ Thịnh đó, không hiểu hắn đang tính toán chuyện gì. Là hắn cho anh tiền, kêu anh hôm nay ly hôn với em...” Tôn Chí Quân không nói tiếp được nữa, chỉ cầm số tiền trong tay nhét vào tay Đàm Tĩnh, “Thực ra anh yêu em, nhưng lại đối xử không tốt với em, anh đúng là đồ vô lại! Từ giờ về sau, em hãy sống hạnh phúc, bác sĩ Nhiếp nhé, anh đi đây!”

Không đợi Đàm Tĩnh nói thêm gì, Tôn Chí Quân vội vàng bỏ đi như chạy trốn. Đàm Tĩnh cầm nắm tiền đứng ngây ra, cô đang mãi nghĩ xem tại sao Thịnh Phương Đình nhất định muốn Tôn Chí Quân phải ly hôn với mình vào hôm nay? Hôm nay là ngày gì đặc biệt ư? Còn hai ngày nữa mới tới đại hội cổ đông, nếu hôm nay ly hôn cũng chẳng có lợi ích gì rõ rệt đối với Thịnh Phương Đình và Tập đoàn Khánh Sinh đằng sau hắn cả, tại sao hắn lại phải làm việc thừa thãi này? Hôm nay rốt cuộc có chuyện gì mà khiến Thịnh Phương Đình phải mua chuộc Tôn Chí Quân để họ ly hôn?

Đàm Tĩnh sức nhớ ra - hôm nay là ngày Nhiếp Vũ Thịnh đưa con quay lại bệnh viện tái khám!

Tái khám bắt buộc phải tới bệnh viện, vì có những máy móc lớn chỉ ở bệnh viện mới có, hơn nữa kết quả tái khám phải đưa cho Chủ nhiệm Phương xem. Đàm Tĩnh vắt chân lên cổ, chạy ra bên đường vẫy một chiếc taxi, cô cuống cuống bảo tài xế: “Tới bệnh viện Phở Nhân! Nhanh lên!”

Khi taxi chạy tới Phở Nhân, từ xa Đàm Tĩnh đã nhìn thấy vô số xe cảnh sát đỗ đầy bên dưới tòa nhà của khoa Ngoại Tim mạch, đèn xanh trắng loang loáng, còn có cả cảnh sát mặc áo chống đạn, phía ngoài tòa nhà khoa Ngoại Tim mạch đều chằng dây cảnh báo. Rất nhiều người đang xúm đông xúm đò đứng xem, Đàm Tĩnh bước xuống xe mà chân mềm nhũn ra, tài xế trả lại tiền thừa, cô cũng quên không cầm, tiếc rằng, cô bị cảnh sát chặn lại bên ngoài: “Không được vào!”

“Trong đó xảy ra chuyện gì vậy? Con tôi đang ở trong đó!”

Cảnh sát tưởng cô là người nhà bệnh nhân, liền dịu giọng an ủi: “Có kẻ xấu đang bắt gửi con tin, cô yên tâm đi, tất cả bệnh nhân đều được sơ tán hết rồi, những bệnh nhân không đi lại được cũng có y tá trông nom, các lối ra vào đều đã bố trí cảnh sát đứng canh, sẽ không chuyện gì xảy ra đâu.”

Với Đàm Tĩnh, hôm đó là ngày dài nhất trong đời. Đàm Tĩnh liên tục gọi điện cho Nhiếp Vũ Thịnh, nhưng anh không bắt máy. Cũng không biết bao lâu sau thì xạ thủ nổ súng, hiện trường lập tức trở nên hỗn loạn, những người vây xung quanh bàn tán xôn xao, Đàm Tĩnh cuối cùng cũng nhìn thấy Tôn Bình, cậu bé được một cảnh sát bế ra ngoài. Nhìn thấy trên người con có máu, Đàm Tĩnh cuống lên, vừa gọi tên con vừa loạng choạng chạy tới, Tôn Bình nhìn thấy cô cũng òa lên khóc gọi: “Mẹ ơi! Mẹ ơi!” Cảnh sát đứng quanh đó thấy cô là mẹ thằng bé, vội vàng kéo hai mẹ con lại, nói: “Bác sĩ bên này! Mau đến đây!”

“Sao thế? Con đau ở đâu?” Đàm Tĩnh lo lắng đến phát điên, hai ba bác sĩ cấp cứu vội lao đến, lập tức đặt Tôn Bình lên cáng, vừa dùng bông thấm cồn lau sạch vết máu, vừa nhanh tay cắt bỏ quần áo bên người Tôn Bình, cẩn thận kiểm tra chân tay và cơ thể xem có bị thương ở đâu không, sau vài phút kiểm tra, bác sĩ thở phào nhẹ nhõm: “Không sao đâu, không bị thương ngoài da, cũng không gãy xương.” Rồi quay ra hỏi Tôn Bình, “Đầu con có đau không? Có bị va vào đầu vào đâu không? Con có bị chóng mặt không? Có buồn nôn không?”

Rõ ràng Tôn Bình quá mức sợ hãi nên bị sốc, tay nó cứ nắm chặt lấy áo mẹ, bác sĩ lấy đèn soi vào mắt Tôn Bình, rồi nói với Đàm Tĩnh: “Chắc không bị chấn thương não đâu, nếu không yên tâm thì mau đến phòng khám chụp CT.”

Lúc này Đàm Tĩnh đang lo sợ một việc khác, cô hỏi Tôn Bình: “Bố con đâu? Sao bố con không bật máy? Không phải bố con đưa con đến đây khám lại sao, bố con đâu rồi?”

Thấy Tôn Bình tròn xoe mắt, Đàm Tĩnh mới sực nhớ ra, vội nuốt nước bọt, dỗ con: “Ngoan nào, đừng sợ, mẹ đang hỏi con về chú Nhiếp, chú Nhiếp sao rồi con?”

Tôn Bình lại òa khóc, giơ tay chỉ về phía tòa nhà khoa Ngoại Tim mạch. Rất nhiều cảnh sát đang chạy về hướng đó, không hiểu bên đó xảy ra chuyện gì.

Sau này Đàm Tĩnh mới biết, Nhiếp Vũ Thịnh không chỉ bị đánh vào đầu, mà còn bị đâm mười bốn nhát dao, máu trên người Tôn Bình toàn là máu của anh, sau khi kẻ xấu giơ chiếc xe đẩy lên và đập vào đầu anh, anh còn gắng xoay người lại, lấy lưng che đỡ cho con, vì thế Tôn Bình mới không bị thương. Trong những nhát dao đó, có một nhát đâm từ sau lưng thấu đến tận tim. Xạ thủ đã bắn chết kẻ xấu, toàn bộ nhân tài của khoa Ngoại đều lao đến, hầu như tất cả chủ nhiệm các khoa đều có mặt, mọi người tập trung ở phòng phẫu thuật.

Y tá trưởng trực tiếp đưa Nhiếp Vũ Thịnh vào phòng phẫu thuật, đợi bác sĩ gây mê tiến hành gây mê xong mới đi ra ngoài, ra đến bên ngoài, chị vừa khóc vừa nói, chị nhìn thấy Chủ nhiệm Phương phụ trách xử lý phần lồng ngực cầm dao điện mà tay run lẩy bẩy, hơn ba mươi năm làm phẫu thuật, đây là lần đầu tiên chị thấy Chủ nhiệm Phương run tay. Rất nhiều bác sĩ và y tá khoa Ngoại Tim mạch đều bật khóc, bấy giờ Đàm Tĩnh mới biết, người bị săn sát bắn chết chính là anh trai của bệnh nhân mới chết trong dự án CM.

Hành lang khoa Ngoại Tim mạch lênh láng máu, cảnh sát vẫn đang khám nghiệm hiện trường. Đàm Tĩnh ôm Tôn Bình trong tay, được mấy bác sĩ dìu vào phòng trực ban. Cả người Đàm Tĩnh đờ đẫn, Tôn Bình cũng bị sốc nặng, hai mẹ con trông như người mất hồn, người ta kêu cô ngồi xuống thì cô bế con ngồi xuống, bưng trà cho cô thì cô vô thức đưa tay ra nhận, rồi đặt lên bàn. Tôn Bình ôm chặt lấy cổ mẹ, cứ chốc chốc lại hỏi: “Mẹ ơi, chú Nhiếp đâu rồi mẹ?”

Lần nào Đàm Tĩnh cũng chỉ có một câu trả lời: “Bình Bình ngoan, bố Nhiếp đang trong phòng phẫu thuật.”

Sau khi hỏi đi hỏi lại đến mười mấy lần, một lát sau Tôn Bình lại quay ra hỏi: “Mẹ ơi, bố Nhiếp đâu rồi?”

Nước mắt Đàm Tĩnh đã chảy rơi trên tóc con, cô không nói lên lời. Sau khi buổi điều trần kết thúc, cả bệnh viện ai cũng biết thằng bé này là con trai của Nhiếp Vũ Thịnh, nhìn tình cảnh hai mẹ con, cả khoa Ngoại Tim mạch càng thấy xót xa. Một lúc sau, y tá trưởng đem đến một bình sữa, dỗ: “Bình Bình ngoan nào, trưa nay con chưa ăn gì, có đói không? Con uống sữa nhé?”

Tôn Bình ôm chặt lấy cổ mẹ, lắc đầu: “Con không cần sữa, con chỉ cần bố Nhiếp thôi.”

Câu nói của thằng bé khiến y tá trưởng suýt bật khóc, vội đi tìm cho Tôn Bình bộ quần áo sạch sẽ để thay, vì vừa nãy bác sĩ cấp cứu vội lo kiểm tra đã cắt hết quần áo thằng bé. Đàm Tĩnh vẫn ngồi lặng lẽ, y tá trưởng và mấy y tá khác đón lấy thằng bé, cô cũng buông tay cho họ đón, đợi mọi người thay quần áo cho con xong, Tôn Bình lại rúc vào lòng cô, cô cũng vòng tay ôm chặt lấy con.

Ca phẫu thuật kéo dài bảy tiếng đồng hồ, cô cũng ngồi trong phòng trực ban suốt bảy giờ đồng hồ, cảnh sát hỏi câu gì thì cô trả lời câu đó. Như hỏi cô có quan hệ với Nhiếp Vũ Thịnh? Có quen biết tên tội phạm không? Cảnh sát cũng ra sức an ủi Tôn Bình, nhưng Tôn Bình quá sợ hãi, cứ một mực ôm chặt lấy cổ Đàm Tĩnh, chốc chốc lại nói: “Con muốn bố Nhiếp cơ!”

Chủ nhiệm Phương từ phòng mổ đi ra, trông thấy Đàm Tĩnh ôm con ngồi đó như một pho tượng, cũng lấy làm thương hại, bèn tiến lại bảo cô: “Cháu đừng lo lắng quá, ca phẫu thuật về cơ bản là xong rồi, vết thương ở tim phổi không nghiêm trọng lắm, chú là phẫu thuật nên chú biết. Chỉ vết thương ở não... Chủ nhiệm Lê ở khoa Ngoại não mổ... Chủ nhiệm Trần Thanh Minh ở bệnh viện Thiên Đàn, sư huynh của Chủ nhiệm Lê cũng vừa tới tham gia hội chẩn, đây đã là những chuyên gia về não uy tín nhất nước rồi...” Chủ nhiệm Phương gỡ cặp kính xuống, nói với Đàm Tĩnh: “Cháu đừng khóc, cũng đừng lo lắng, mọi người ở bệnh viện sẽ cố gắng hết sức. Tiểu Nhiếp cũng là học trò của chú...”

Đàm Tĩnh không khóc, trái lại, Chủ nhiệm Phương không kịp được nước mắt, ông từng nói chuyện với vô số bệnh nhân, từng an ủi vô số người, làm việc tại khoa Ngoại Tim mạch, ông đã kinh qua vô vàn ca cấp cứu, chứng kiến biết bao cuộc sinh ly tử biệt, vậy mà hôm nay ông vẫn rùng rùng nước mắt, trong khi Đàm Tĩnh không nhỏ một giọt lệ nào. Ông lau nước mắt, rồi xoa đầu Tôn Bình: “Cháu à, ngoan nhé, trời tối rồi, đi ăn cơm với ông được không?”

“Cháu không đi, cháu ở đây đợi bố Nhiếp cùng mẹ cơ.”

Chủ nhiệm Phương lại xoa đầu cậu bé rồi quay người đi ra ngoài, lát sau ông quay lại, mang theo một thanh chocolate, dỗ Tôn Bình: “Ngoan, ăn cái này đi, kéo lát nữa đói quá tụt huyết áp, không tốt cho sức khỏe.”

Tôn Bình nghe lời bóc chocolate ra ăn, Chủ nhiệm Phương lại gọi y tá xuống nhà ăn mua cơm cho Đàm Tĩnh, ông nói: “Người là sắt, cơm là thép, cháu không ăn thì làm sao đợi được cậu ấy ra?”

Đàm Tĩnh vẫn không nuốt nổi cơm, cô chỉ ăn hai thìa cơm trắng đã thấy no. Thời gian trôi qua quá chậm chạp, kim đồng hồ ở phòng trực ban dường như không hề nhúc nhích, đến nỗi Đàm Tĩnh còn nghi ngờ hay là nó hỏng rồi. Nhưng các y tá vẫn giao ban rồi đi kiểm tra phòng bệnh hết lượt này đến lượt khác. Bệnh nhân sau khi được sơ tán lại bắt đầu quay về phòng bệnh, tất cả mọi việc dần trở lại bình thường, ở nơi mà cô không nhìn thấy được, thời gian tựa hồ đang trôi thật nhanh, nhưng ở trước mắt cô đây, dường như nó đã vĩnh viễn ngừng lại.

Chủ nhiệm Phương không về, ông ngồi đợi đến khi ca mổ kết thúc, Nhiếp Vũ Thịnh được đưa đến phòng Chăm sóc đặc biệt. Đàm Tĩnh cũng không ngồi chờ ra đó nữa, cô ôm con nài nỉ Chủ nhiệm Phương cho theo vào phòng Chăm sóc đặc biệt, Chủ nhiệm khoa Chăm sóc đặc biệt khó xử nhìn Chủ nhiệm Phương, Chủ nhiệm Phương thở dài, kêu Đàm Tĩnh đi thay quần áo khử trùng, rồi theo mình vào trong.

Mới cách nửa ngày mà Nhiếp Vũ Thịnh đã trở thành bệnh nhân vô tri vô giác nằm trên giường bệnh. Tóc anh phải cạo trọc vì ca mổ não, toàn thân cắm đầy các loại máy móc ống dẫn, bị chấn thương nghiêm trọng. Chủ nhiệm Lê nói thầm với Chủ nhiệm Phương: “Không được lạc quan

Chủ nhiệm Phương biết, Chủ nhiệm Lê nói như vậy có ý là Nhiếp Vũ Thịnh vĩnh viễn sẽ không tỉnh lại nữa. Ông vội quay đi giấu nước mắt, lần này, sau khi lau khô nước mắt, ông quyết định nói thật với Đàm Tĩnh: “Chủ nhiệm khoa Ngoại não nói, tình hình Nhiếp Vũ Thịnh không được lạc quan lắm, cũng có nghĩa là, vết thương ở sọ não quá nghiêm trọng, các vết

thương ngoài da khác đều là thứ yếu thôi, nếu sọ não bị trọng thương, cậu ấy có lẽ sẽ không tỉnh lại được nữa. Cũng có thể tỉnh lại được, nhưng trí não sẽ bị ảnh hưởng.”

Phản ứng của Đàm Tĩnh nằm ngoài dự liệu của Chủ nhiệm Phương, cô rất bình tĩnh, chỉ “ồ” một tiếng. Chủ nhiệm Phương biết phản ứng này của người nhà bệnh nhân mới là đáng sợ nhất, nếu như khóc òa lên hay có phản ứng quyết liệt khác, thì còn có thể giải tỏa được phần nào. Ban đầu, ấn tượng của ông về cô không được tốt, nhưng bây giờ ông lại cảm thấy Đàm Tĩnh thật lòng với Nhiếp Vũ Thịnh, bởi cặp mắt cô hoàn toàn trống rỗng, thậm chí cô còn không rơi một giọt nước mắt, chỉ nói vồn vện ba chữ: “Cháu sẽ chờ.”

Chủ nhiệm Phương cảm thấy cô cũng thật khờ, bèn nói: “Đàm Tĩnh, cháu cứ khóc đi, kìm nén trong lòng sẽ sinh bệnh đó, cháu gái à... cháu nín nhịn như thế... cơ thể và tinh thần sẽ không chịu đựng nổi đâu... Nhiếp Vũ Thịnh còn trẻ, có thể cậu ấy sẽ hồi phục lại được, biết đâu ngày mai cậu ấy sẽ tỉnh lại...”

Đàm Tĩnh vẫn không rơi một giọt nước mắt, chỉ lặp lại ba từ đó: “Cháu sẽ chờ.” Cô nói chậm rãi từng từ một, vẻ rất thản nhiên: “Cả đời này anh ấy không tỉnh lại, cháu đợi cả đời. Kiếp này chờ không được, cháu sẽ đợi đến kiếp sau. Anh ấy đợi cháu bao nhiêu năm như vậy, cháu sẽ đợi anh ấy cả đời.”

Thực ra, Đàm Tĩnh đang vô cùng đau khổ. Lúc trước, cô và anh còn xích mích với nhau, đến nỗi chiến tranh lạnh suốt một thời gian dài. Câu cuối cùng mà Nhiếp Vũ Thịnh nói với cô là: “Đàm Tĩnh, anh đã dành tất cả để yêu em, nếu em không cần, thì thôi.”

Có lẽ cả đời Đàm Tĩnh cũng không sao quên được giọng điệu bình thản đến gần như tuyệt vọng ấy của anh.

Cô còn chưa kịp nói với anh, cô cũng dành tất cả để yêu anh, không phải cô không cần tình yêu của anh, mà chỉ là nỗi ám ảnh về cái chết của

mẹ quá đôi nặng nề, đến nỗi cô buộc phải từ bỏ, từ bỏ tình cảm của mình.

CHƯƠNG 2

Đàm Tĩnh túc trực cả đêm trong bệnh viện, chủ nhiệm khoa Ngoại nào nói với cô, nếu trong vòng hai mươi tư giờ kể từ sau khi phẫu thuật mà Nhiếp Vũ Thịnh không tỉnh lại, thì sau này khả năng tỉnh lại là vô cùng thấp. Cô ngồi bên cạnh anh, nhìn y tá làm việc, cô thử gọi đi gọi lại tên anh, kể cho anh nghe những chuyện trước đây. Cô chỉ rời đi một lát, vì tài xế đến đón Tôn Bình, Tôn Bình mới bị một phen kinh hãi, cô cũng không muốn con ở lại bệnh viện cùng mình. Hình ảnh hành lang khoa Ngoại Tim mạch lênh láng máu me chắc hẳn đã trở thành nỗi sợ hãi cả đời của thằng bé.

Cô ghi âm giọng Tôn Bình vào di động, mở đi mở lại cho Nhiếp Vũ Thịnh nghe, giọng thằng bé có chút e dè: “Chú Nhiếp ơi, mau tỉnh dậy đi, dậy chơi với con.” Ngập ngừng một lát, Tôn Bình lại nói tiếp: “Mẹ bảo chú là bố của con, bố Nhiếp ơi, bố đừng ngủ nữa, mau tỉnh dậy đi.”

Thế nhưng, bất chấp những nỗ lực của cô và các bác sĩ, sau hai mươi tư giờ đồng hồ Nhiếp Vũ Thịnh vẫn hôn mê, nghiêm trọng hơn, sọ não lại có hiện tượng bị nhiễm trùng. Khoa Ngoại tiến hành hội chẩn một lần nữa, Đàm Tĩnh thấy Chủ nhiệm Phương cầm trên tay kết quả chụp CT sọ não mà tay run lẩy bẩy, thỉnh thoảng ông lại gỡ mắt kính ra lau. Cuối cùng cô cũng nhận ra một sự thật rằng, có lẽ Nhiếp Vũ Thịnh sẽ không bao giờ tỉnh lại được nữa.

Thư Cẩm có đến bệnh viện thăm Nhiếp Vũ Thịnh mấy lần, lần cuối cùng cô đến là để khuyên Đàm Tĩnh, vì Đàm Tĩnh đã liên tục hai ngày hai đêm không chợp mắt. Thư Cẩm nói: “Đàm Tĩnh, cô phải ráng lên, bây giờ chúng ta vẫn còn một việc quan trọng nữa. Thịnh Phương Đình và Tập đoàn Khánh Sinh ngày mai sẽ triệu tập đại hội cổ đông, yêu cầu phát hành thêm cổ phiếu. Bây giờ cả hai bố con ông Nhiếp Đông Viễn đều đang hôn mê, như vậy có thể nhận định là không còn năng lực hành vi dân sự, Bình Bình

hiện là cổ đông lớn nhất, mà cô lại là người giám hộ cho nó, cô nhất định phải ngăn bọn họ lại.”

Thấy Đàm Tĩnh không phản ứng gì, Thư Cầm lại nói tiếp: “Cô nhất định phải làm bằng được, bởi đây là Đông Viên, là tâm nguyện của Nhiếp Vũ Thịnh, sau khi bố anh ấy bị hôn mê, anh ấy vẫn luôn hy vọng có thể sống một cuộc sống yên bình, đợi cho đến khi bác trai tỉnh lại.”

Thư Cầm hết sức lo lắng cho tình trạng hiện tại của Đàm Tĩnh, lo cô không thể đến tham gia đại hội cổ đông, nên ngày hôm sau, Thư Cầm đến công ty từ sáng sớm. Trong hành lang, cô tình cờ chạm mặt với Thịnh Phương Đình, kể từ sau lần đi co trước, cô chẳng buồn nói năng gì với Thịnh Phương Đình nữa, đôi bên giờ chẳng khác gì người xa lạ. Nhưng hôm nay cô lại chủ động tiến tới, bảo Thịnh Phương Đình: “Anh làm vậy là giấu đồ bìm leo, trong khi Nhiếp Vũ Thịnh còn trong bệnh viện, mấy người nhất định không chịu hoãn đại hội cổ đông, khăng khăng đòi triệu tập họp đúng thời gian dự định. Các người bắt nạt mẹ góa con côi như thế, có thể về vang không?”

Stịnh Phương Đình thản nhiên đáp: “Cô cũng nói rồi đấy thôi, bây giờ Nhiếp Vũ Thịnh vẫn nằm trong bệnh viện, vậy thì Tôn Bình và Đàm Tĩnh là mẹ góa con côi cái gì? Nhiếp Vũ Thịnh còn chưa chết cơ mà.”

Nghe vậy, Thư Cầm tức đến run rẩy, Thịnh Phương Đình nói tiếp: “Tôi biết bây giờ cô thay lòng đổi dạ rồi, cô nảy sinh tình cảm với Nhiếp Vũ Thịnh, nên đến phút chót lại trở mặt với tôi. Có điều, tôi cũng phục cô thật đấy, sao cô có thể giương mắt nhìn hấn và bạn gái cũ gương vỡ lại lành được thế? Đến tận bây giờ cô vẫn một lòng một dạ bảo vệ cho quyền lợi của hấn, cô làm vậy có ngốc nghếch không? Có đáng không hả?”

Thư Cầm phẫn nộ đến tột cùng, nhưng vẫn bình thản đáp: “Có người khi yêu một người nào đó, nếu đối phương không yêu mình, bèn dùng đủ mọi thủ đoạn, kể cả làm thương tổn đối phương, cũng quyết chiếm đoạt cho bằng được. Nhưng cũng có người khi yêu mà không được đối phương đáp

lại, họ lại hy vọng người mình yêu được hạnh phúc, bình an, không muốn tình cảm của mình ảnh hưởng hoặc làm đảo lộn cuộc sống của đối phương. Thật bất hạnh, tôi thuộc tuýp người thứ hai nên anh có thể nói tôi ngốc nghếch. Có điều bản thân tôi lại thấy mình thật may mắn, vì đã gặp được một người mình thực lòng yêu thương, một người khiến tôi sẵn sàng cho đi tất cả, dù là ngọt ngào hay cay đắng, tôi đều cam lòng chấp nhận. Ngược lại, tôi thấy anh thật đáng thương, có lẽ cả đời này anh cũng không biết được, thật lòng yêu một người là như thế nào.”

Thịnh Phương Đình im lặng một lát rồi nói: “Sao cô biết được từ trước đến giờ tôi chưa từng thật lòng yêu ai?”

Thư Cầm cười nhạt: “Thôi đi, loại người như anh lúc nào cũng đặt lợi ích lên trên hết, dù là tình yêu đích thực thì tình yêu đích thực của anh chắc chắn cũng sẽ phải nhường chỗ cho lợi ích. Đừng tưởng tôi không biết anh từng rung động với ai, có thể bây giờ anh vẫn yêu cô ấy, nhưng liệu anh có thể vì cô ấy mà vứt bỏ những lợi ích mà mình sẽ có được ở Đông Viễn hay không?”

Thịnh Phương Đình thở dài: “Anh yêu em!”

“Cảm ơn!” Thư Cầm đi thẳng, không hề quay đầu lại.

Đến khi hội nghị chuẩn bị bắt đầu, vị trí ở phía đầu bàn vẫn bỏ trống, theo truyền thống của công ty, đó là vị trí dành cho cổ đông lớn nhất. Đại diện Tập đoàn Khánh Sinh tràn đầy tự tin, Thịnh Phương Đình đắm chiêu suy nghĩ, các cổ đông khác thì thầm to nhỏ. Chuyện Nhiếp Vũ Thịnh bị tấn công ở bệnh viện đã trở thành tin nóng nhất trên các kênh truyền thông đại chúng suốt mấy ngày nay, mâu thuẫn giữa bệnh viện và bệnh nhân kết thúc như vậy, dường như mọi người đều có phản xúc động, có người còn lớn tiếng bênh vực cho tội phạm, nói cảnh sát không nên bắn chết hắn, loại bác sĩ tồi tệ đấy, giết được tên nào bớt tên nấy. Nhưng những người có chính nghĩa vẫn nhiều hơn cả, họ phản bác rằng lúc đó Nhiếp Vũ Thịnh còn đang bế một đứa bé, tên tội phạm thoát đầu tấn công anh ta, sau đó lại định ra tay

cả với đứa bé kia, Nhiếp Vũ Thịnh vì muốn bảo vệ đứa nhỏ nên mới phải chịu mười bốn nhát dao, bất luận thế nào, đây cũng là hành vi phạm tội hết sức tàn nhẫn.

Nhưng với Tập đoàn Đông Viễn, vụ án lần này đã khiến công ty một lần nữa phải đối diện sóng to gió lớn, ai cũng cảm thấy nhà họ Nhiếp sắp đến hồi kết, giờ hai bố con họ Nhiếp đều đang hôn mê trong bệnh viện, xem ra đại hội cổ đông lần này sẽ không có gì bất ngờ cả.

Vậy mà, vào thời khắc cuối cùng trước khi hội nghị bắt đầu, Đàm Tĩnh lại đột ngột xuất hiện, mang theo cả luật sư. Thần sắc Đàm Tĩnh tiêu tụy, cặp mắt đầy tơ máu, nhưng cô không chút do dự ngồi ngay vào vị trí dành cho cổ đông lớn nhất, đưa mắt nhìn khắp lượt những người có mặt trong cuộc họp, mọi người vốn tưởng cô chỉ là một người phụ nữ yếu đuối, nhưng chạm phải ánh mắt của cô, họ lại cảm thấy ít nhất cô cũng là người hết sức bình tĩnh.

Đàm Tĩnh cất giọng khản đặc, nói: “Xin lỗi vì tôi đến muộn, cảm ơn mọi người đã chờ tôi. Sự có mặt của luật sư không khiến các vị thấy bất tiện chứ? Vì tôi không hiểu nhiều về công việc của công ty, nên cần có sự trợ giúp của luật sư.”

Cô đã nói đến thế, tất cả cổ đông cũng cảm thấy nếu bắt nạt một người phụ nữ yếu đuối như vậy thì quá hạ lưu, nên đều chấp thuận sự có mặt của luật sư trong cuộc họp. Chủ trì hội nghị, Phó Tổng giám đốc Đỗ Cao Hoa mở đầu: “Xin giới thiệu với mọi người, cô Đàm là người giám hộ cho cổ đông Tôn Bình, ông Nhiếp Đông Viễn trước khi bị hôn mê đã ủy quyền cho ông Nhiếp Vũ Thịnh toàn quyền giải quyết công việc trong công ty và tài sản cá nhân, hiện tại ông Nhiếp Vũ Thịnh bị kẻ xấu đâm trọng thương, đang hôn mê tại bệnh viện, nên không có năng lực hành vi dân sự... Tôn Bình là người thừa kế duy nhất của ông ấy... Cũng tức là cổ đông lớn nhất của công ty...”

“Tôi phản đối.” Thịnh Phương Đình lên tiếng, “Luật sư hiện đang ở đây, xin phép cho tôi hỏi về luật Thừa kế trong nước.”

Luật sư Kiều chủ động nói: “Luật Thừa kế trong nước rất đơn giản, nếu không có di chúc, sẽ áp dụng hình thức tự động thừa kế, mà ông Nhiếp Đông Viễn đã ủy quyền cho ông Nhiếp Vũ Thịnh...”

Thịnh Phương Đình nói: “Ông Nhiếp Đông Viễn hiện nay đã không còn năng lực hành vi dân sự.”

“Đúng vậy.”

Thịnh Phương Đình lại nói tiếp: “Con trong giá thú và con ngoài giá thú, theo luật Thừa kế trong nước, được hưởng quyền thừa kế như nhau.”

“Đúng vậy.”

Thịnh Phương Đình hỏi: “Cô Đàm, chắc hẳn luật sư của cô đã chuẩn bị sẵn tài liệu chứng nhận huyết thống để chứng minh Tôn Bình là con trai ngoài giá thú của cô và Nhiếp Vũ Thịnh, và nó vẫn có quyền thừa kế?”

“Đúng vậy.” Luật sư nói, “Chỉ cần là giấy chứng nhận có giá trị pháp lý, thì có thể để Tôn Bình thay mặt ông Nhiếp Vũ Thịnh thực hiện quyền lợi về tài sản...”

“Tốt lắm.” Thịnh Phương Đình giơ tập tài liệu trong tay lên, “Ở đây tôi cũng có một bản chứng nhận có giá trị pháp lý, chứng minh tôi là con ngoài giá thú của ông Nhiếp Đông Viễn, tôi cũng có quyền thừa kế tài sản của ông Nhiếp Đông Viễn ngang với Nhiếp Vũ Thịnh. Toàn bộ tài sản và cổ phần đứng tên ông Nhiếp Đông Viễn, tôi có quyền được hưởng một nửa. Vì vậy, trong thời gian ông Nhiếp Đông Viễn mất năng lực hành vi dân sự, tôi yêu cầu ông Nhiếp Vũ Thịnh không được độc chiếm quyền thừa kế.”

Hắn đặt giấy chứng nhận lên bàn: “Các vị, luật sư hiện đang ở đây, nếu có vấn đề gì, xin cứ thoải mái thỉnh giáo.”

Tất cả mọi người trong hội nghị, kể cả Đàm Tĩnh đều vô cùng kinh ngạc, cả phòng họp im phăng phắc, tiếng kim rơi xuống đất cũng có thể nghe rõ mồn một. Thịnh Phương Đình cười nói: “Tôi muốn có Đông Viễn một cách danh chính ngôn thuận, bởi nó vốn dĩ phải thuộc về tôi.” Đoạn, hắn quay ra bảo Đàm Tĩnh: “Cô Đàm, quyền thừa kế là một trận chiến lâu dài, nếu quyền thừa kế của cô đông lớn nhất có vấn đề, tôi thấy hội nghị cổ đông có thể tạm thời không xem xét phiếu bầu của cô đông lớn nhất.”

Cuộc họp buộc phải gián đoạn, luật sư Kiều bắt đầu gọi điện, mong tìm được lời giải thích về mặt pháp lý. Trong sự nghiệp luật sư của mình, ông chưa gặp phải vụ kiện quyền thừa kế phức tạp thế này bao giờ. Thịnh Phương Đình làm ra một việc kinh thiên động địa như vậy, nhưng vẫn rất điềm tĩnh ung dung, thậm chí trước khi rời khỏi phòng họp còn quay ra hỏi Đàm Tĩnh: “Có muốn qua phòng tôi uống tách trà không?”

Đàm Tĩnh điềm đạm đáp: “Được thôi, nhưng tôi mời anh uống trà, chúng ta qua phòng làm việc của Chủ tịch.”

“Ok.”

Đây là lần đầu tiên Đàm Tĩnh tới phòng làm việc của Nhiếp Đông Viễn, cô thấy trên bàn làm việc còn đặt bức ảnh Nhiếp Vũ Thịnh, anh đội mũ tiến sĩ, tay cầm bằng tốt nghiệp, phía sau là phong cảnh vui vẻ trong vườn trường đại học tại Mỹ, nhưng anh không cười, thậm chí gương mặt còn đượm vẻ u buồn của người già trước tuổi. Đàm Tĩnh chưa bao giờ trông thấy tấm hình này, nghĩ tới anh giờ đây đang nằm trên giường bệnh, mất hết tri giác, khắp người cắm đầy ống dẫn, cô lại thấy cay cay nơi sống mũi, nhưng cô lập tức kiềm chế tình cảm của mình, nói với Thịnh Phương Đình: “Mời ngồi.”

Thịnh Phương Đình ngồi đối diện với bàn làm việc, thấy cô ung dung ngồi xuống chiếc ghế da kiểu Pháp, hắn chột sinh lòng tán thưởng, buột miệng khen: “Cô quả là người thông minh, khi đàm phán phải chiếm lấy vị trí có lợi, không ngờ cô không cần ai chỉ bảo cũng biết.”

“Tôi đâu có đàm phán với anh.” Đàm Tĩnh nhắc điện thoại, bảo thư ký: “Phiền cô cho chúng tôi hai tách trà.”

“Tôi từng nói, trên đời này có một loại phụ nữ, thoát trông thì yếu đuối, nhưng vì con và vì người mình yêu, cô ta sẽ trở nên mạnh mẽ ngay tức khắc, biến thành một viên kim cương cứng rắn, cắt được cả thủy tinh.”

Đàm Tĩnh cuối cùng cũng phì cười, nói: “Anh Thịnh nói chuyện thật thú vị.”

Thư ký bung trà vào, lúc ra còn tiện tay đóng cửa lại, tuân thủ đúng quy định của ông Nhiếp Đông Viễn. Đàm Tĩnh nói: “Anh Thịnh, tôi không biết đây là mưu kế của anh hay Tập đoàn Khánh Sinh, nhưng nó đã động đến giới hạn cuối cùng của tôi rồi. Bởi vậy, tôi sẽ bắt chấp tất cả để kẻ chủ mưu thực thụ phải chịu hình phạt đích đáng.”

Thịnh Phương Đình nhún vai: “Tôi không hiểu cô đang nói gì.”

“Người nhà bệnh nhân lúc đầu chỉ vì muốn tiết kiệm mấy vạn mà kiên quyết đòi làm phẫu thuật theo chương trình CM, không hiểu sao khi bệnh nhân chết, họ lại sẵn sàng bỏ ra một số tiền lớn để thuê công ty truyền thông mạng tạo ra scandal?”

“Làm sao tôi biết được. Có thể họ mong kiếm một khoản bồi thường cao hơn, nên muốn gia tăng áp lực dư luận.”

Đàm Tĩnh gật đầu: “Anh nói vậy cũng có lý. Nhưng trong buổi điều trần công khai, người nhà bệnh nhân còn biết rất tường tận về đời tư của Nhiếp Vũ Thịnh, thậm chí cả việc anh ấy từng đi gặp bác sĩ tâm lý ở Mỹ họ cũng biết, đây không phải là chuyện người bình thường có thể tìm hiểu được.”

Thịnh Phương Đình lại cười: “Có thể họ có người thân ở Mỹ. Người Hoa bên đó ít như vậy, nghe ngóng dễ lắm.”

Đàm Tĩnh nói: “Ngày tôi và Tôn Chí Quân đi làm thủ tục ly hôn, anh ta nói rằng anh đã cho anh ta tiền, để anh ta ly hôn với tôi vào ngày hôm đó.

Anh làm vậy là có mục đích gì?”

“Cô Đàm, chuyện cô và Tôn Chí Quân ly hôn, chẳng có lợi gì cho tôi và Tập đoàn Khánh Sinh cả, tại sao tôi lại phải cho Tôn Chí Quân tiền, điều này chẳng hợp logic chút nào.”

“Vâng, đúng là chẳng hợp logic chút nào, nhưng cũng chính hôm đó Nhiếp Vũ Thịnh đưa con đến bệnh viện tái khám, bị anh trai của bệnh nhân tấn công, đâm mười bốn nhát dao. Anh muốn tôi và Tôn Chí Quân ly hôn vào đúng hôm đó, bởi anh biết rõ hôm đó là ngày mà con tôi phải đi bệnh viện khám lại, anh sợ tôi sẽ đưa con đi khám nên đã lợi dụng Tôn Chí Quân, dùng kế điệu hổ ly sơn để tách tôi ra, như vậy bất luận thế nào Nhiếp Vũ Thịnh cũng sẽ phải đưa con đến viện, thật tiện cho hung thủ ra tay!”

“Cô Đàm, tôi có thể kiện cô về tội vu khống đây. Tôi không quen biết kẻ tấn công Nhiếp Vũ Thịnh, tôi cũng không có lý do gì để thuê người ta ra tay với anh ta. Anh ta bị người nhà bệnh nhân đâm trọng thương, tôi cũng rất lấy làm tiếc. Cô Đàm, tâm trạng của cô tôi rất hiểu, nhưng cô không thể nhận định rằng tôi là kẻ chủ mưu tấn công Nhiếp Vũ Thịnh được, đây là tội hình sự nặng, cô nói bừa như vậy thật không nên chút nào.”

Đàm Tĩnh khẽ hít vào một hơi, lặng thinh không đáp. Một lúc lâu sau, cô mới nói: “Được thôi, tôi cũng không nên gán hành vi ác ý như vậy vào anh, nhưng anh là anh em cùng cha khác mẹ với Nhiếp Vũ Thịnh, vậy tại sao lúc này anh không hỗ trợ anh ấy, mà lại giúp đỡ Tập đoàn Khánh Sinh?”

Thịnh Phương Đình gập lưng xuống, đáp: “Tôi họ Thịnh, theo họ mẹ tôi, họ này rất hiếm, cô không biết cũng chẳng có gì là lạ, bởi cô không hiểu gì về ngành hàng dược liệu và tiêu dùng nhanh. Có điều thấy Nhiếp Vũ Thịnh không liên tưởng ra được, tôi cũng bất ngờ. Gia tộc họ Thịnh là cổ đông lớn nhất đứng đằng sau công ty Dược phẩm Khánh Sinh. Tập đoàn Khánh Sinh do rất nhiều công ty nắm giữ cổ phần, những công ty này đều đăng ký ở quần đảo Cayman, phía sau là rất nhiều quỹ tư nhân nắm giữ cổ

phần, mà các quỹ này đều thuộc một gia tộc, đó chính là gia tộc họ Thịnh. Tổ tiên dòng họ Thịnh đã tạo ra thương hiệu ‘Lạc Sinh Ký’, thế hệ sau lại gia nhập ngành sản xuất y dược, Tập đoàn Khánh Sinh chính là công ty liên doanh giữa Trung Quốc và nước ngoài do ông ngoại tôi từ nước ngoài về đầu tư thành lập, nói thật với cô, tôi luôn bị coi như nghịch tử của gia tộc, nên tôi đã quyết phải làm điều gì đó ra trò cho dòng họ mình thấy.”

Đàm Tĩnh nói: “Trừ trước đến giờ tôi không biết hóa ra anh lại có thân phận như vậy một việc tôi muốn cho anh biết, dù Nhiếp Vũ Thịnh không biết anh là ai, nhưng năm đó khi anh ấy biết mình còn có một người anh em khác, thoát đầu anh ấy đã phản ứng rất gay gắt, thậm chí không thể chấp nhận được sự thật này. Nhưng về sau anh ấy đã hiểu ra, anh ấy từng nói với tôi rằng: có anh chị em là một chuyện tốt, bởi vì như thế anh ấy sẽ không còn cô độc trên cõi đời này nữa, chỉ có điều anh ấy không biết người đó đang ở đâu, sống như thế nào.”

Thịnh Phương Đình vẫn giữ giọng điệu đầy khách khí, nói: “Cám ơn cô đã nói cho tôi biết những điều này, nhưng tôi sẽ không thay đổi chủ ý đâu. Tuy rằng trước kia tôi đã từng yêu cô.”

Đàm Tĩnh cảm thấy vô cùng kinh ngạc, nhưng giọng Thịnh Phương Đình vẫn thản nhiên như đang thảo luận về thời tiết vậy: “Ngày trước khi cô mới vào công ty làm việc, tôi thấy cô rất đặc biệt, nhưng thật không ngờ cô lại là người yêu cũ của Nhiếp Vũ Thịnh. Khi cô kể cho tôi nghe mọi chuyện, tôi đã nhận ra rằng giữa hai ta không thể có kết quả gì. Cả đời này, những thứ tôi theo đuổi dường như chẳng bao giờ có thể đạt được, bất luận tôi có cố gắng thế nào chẳng nữa. Tôi nhớ tôi đã không biết cha mình là ai, xung quanh tôi người ta đều có gia đình toàn vẹn, chỉ riêng tôi là không có, thậm chí tôi còn không dám hỏi mẹ, bởi tôi sợ bà sẽ buồn. Mẹ tôi là người phụ nữ xuất thân trong một gia đình Hoa kiều giàu có và danh tiếng, năm đó bà quyết tâm sinh ra tôi, cũng đã phải chịu rất nhiều áp lực. Mặc dù bà không bị cả họ tộc phỉ nhổ, nhưng vẫn có rất nhiều người trong dòng họ không chấp nhận việc làm đó của bà, bao gồm cả ông ngoại tôi nữa. Ông

ngoại tôi ngoài việc kinh doanh, còn là một họa sĩ vẽ tranh quốc họa có tiếng, cũng vì thế, từ nhỏ tôi đã nỗ lực học vẽ, có lẽ cô không biết, tôi đã từng học vẽ quốc họa mười năm, bút vẽ tõe ngòi chất đầy mấy thùng to, chật cả tầng hầm ngôi nhà bên Mỹ. Giữa các anh chị em ngang hàng trong họ tộc, tôi là người có năng khiếu nhất, nhưng ông ngoại tôi nhất định không chịu dạy tôi, ông nói dục vọng của tôi quá lớn, không phù hợp ý cảnh của tranh quốc họa. Thật là một lý do nực cười phải không? Ngày nhỏ người mà tôi ngưỡng mộ nhất là anh họ mình, bởi vì anh ấy được ông ngoại cho phép vào phòng họa của ông, xem ông vẽ. Còn tôi, dù có nỗ lực đến đâu, dù có vẽ đẹp hơn anh họ bao nhiêu lần, ông cũng không cho tôi bước vào trong phòng họa nửa bước. Khi lớn lên, tôi càng cố gắng hơn nữa, thi đỗ vào một trường đại học nổi tiếng thế giới, vào làm ở một công ty đa quốc gia danh tiếng, tôi đã chọn công ty bán hàng tiêu dùng nhanh, bởi Tập đoàn Đông Viễn đi lên từ ngành này. Tôi muốn chứng minh mình xuất sắc hơn tất cả mọi người, nhất là, tôi muốn chứng minh rằng mình xứng đáng thừa kế Đông Viễn hơn Nhiếp Vũ Thịnh. Vì thế, tôi đã cố gắng gấp trăm lần người khác, nhưng tất cả những gì Nhiếp Vũ Thịnh có, bao giờ cũng đến với anh ta một cách quá dễ dàng. Trên đời này vốn không có gì là công bằng hết, nỗ lực phấn đấu có thể thu được nhất định, nhưng người thực sự đứng trên đỉnh cao, ngoài sự cố gắng nỗ lực ra, dường như còn phải có chút may mắn nữa.” Cuối cùng hắn cười cười, nói: “Đàm Tĩnh, tôi không tin vận may của mình lại kém đến thế, chuyện đến ngày hôm nay, tôi thấy vận may của Nhiếp Vũ Thịnh đã cạn rồi.”

Đàm Tĩnh nghĩ ngợi một lát rồi nói: “Anh Thịnh, tôi là một người mẹ, nên thứ lỗi cho tôi nói thẳng, tôi thấy thực ra anh chỉ muốn chứng minh rằng mình xứng đáng làm con trai của Nhiếp Đông Viễn hơn Nhiếp Vũ Thịnh mà thôi.”

Thịnh Phương Đình nhún vai đáp: “Phải, cũng có thể nói như vậy.”

Đàm Tĩnh nhìn thẳng vào mắt hắn: “Nhưng đây không phải là lý do để anh sát hại Nhiếp Vũ Thịnh, anh là anh em của anh ấy, lẽ ra anh không nên

hại anh ấy.”

“Tôi chưa bao giờ hại anh ta.”

“Phán quyết thực sự, không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Đúng vậy, tôi không có chứng cứ, dù tôi vẫn thấy một loạt những sự kiện ngẫu nhiên đó quá ư trùng hợp. Anh và Tập đoàn Khánh Sinh hành sự quá khéo léo, hung thủ đã bị cảnh sát bắn chết, mà cho dù hắn không bị bắn chết, hắn cũng sẽ không cho rằng mình đã bị ai đó kích động, hoặc biết được tin Nhiếp Vũ Thịnh tới bệnh viện hôm ấy từ một nguồn tin bất ngờ nào đó. Đúng thế, có thể cả đời này cũng không thể tìm thấy một bằng chứng nào chứng minh anh hay Tập đoàn Khánh Sinh có liên quan tới vụ việc này. Thế nhưng, anh Thịnh này, tôi có thể hỏi anh một chuyện được không?”

Thịnh Phương Đình nói: “Cô cứ hỏi đi.”

“Năm anh mười sáu tuổi, từng bị bệnh máu trắng cấp tính phải không?”

Thấy Thịnh Phương Đình hơi chau mày, Đàm Tĩnh nói tiếp: “Lúc anh nhập viện, cũng rất nhanh chóng tìm được người có tủy phù hợp, sau khi phẫu thuật, anh đã hồi phục rất nhanh, đến tận bây giờ, xem ra anh cũng không có bất cứ di chứng nào.”

Thịnh Phương Đình chau mày không đáp, dường như đang thắc mắc tại sao Đàm Tĩnh biết được chuyện này. Ngày đó hắn phẫu thuật tại Mỹ, và lại lúc đó hắn vẫn còn đang đi học, trong nước dường như chẳng ai biết bệnh tình của hắn. Vì bí mật về bệnh tình của công dân được bảo vệ nghiêm ngặt, nên cho dù là ở Mỹ, cũng chỉ có người nhà hắn biết hắn đã từng bị bệnh nặng như vậy mà thôi.

“Anh có biết tại sao Nhiếp Vũ Thịnh biết được mình còn có một người anh em không? Bởi lúc đó khi anh bị bệnh máu trắng, mẹ anh đã thông báo cho Nhiếp Đông Viễn bay sang Mỹ để hiến tủy cho anh, nhưng không thành công. Tìm không được tủy ghép phù hợp, bệnh của anh sẽ ngày một nặng, sau khi về nước, ông Nhiếp Đông Viễn vẫn giấu Nhiếp Vũ Thịnh, chỉ bảo

anh ấy tới bệnh viện kiểm tra sức khỏe. Nhân cơ hội đó nhờ bệnh viện xét nghiệm máu cho anh ấy luôn, kết quả tủy anh ấy phù hợp với anh. Thực ra, lúc đầu Nhiếp Đông Viễn định bụng nếu tủy của hai người không hợp nhau, ông ấy sẽ tiếp tục giấu anh ấy chuyện mình có con riêng. Thế nhưng tủy của Nhiếp Vũ Thịnh lại hợp với anh, nên ông không thể không nói cho anh ấy biết, để anh ấy cứu anh. Lúc đầu Nhiếp Vũ Thịnh rất sốc, cảm thấy điều đó quá đột ngột, anh ấy không thể chấp nhận được, thậm chí còn vì chuyện này mà bỏ nhà ra đi. Nhưng sau này anh ấy nói với tôi, dù sao đi nữa đây vẫn là anh em ruột của anh ấy, xét về đạo nghĩa hay về lương tâm, anh ấy đều phải đi. Thế là anh ấy bay qua Mỹ, hiến tủy cho anh, đi về bốn vạn cây số, bắt chấp nguy cơ mắc bệnh, hiến đi tủy của mình. Anh ấy chủ động yêu cầu bệnh viện phải giữ bí mật, anh ấy không muốn gặp anh, thậm chí còn không biết anh là nam hay nữ, anh ấy chỉ biết anh là một người con khác của bố mình mà thôi. Anh ấy nói cứ như vậy cũng được, sau này nếu có duyên ắt sẽ gặp lại nhau. Nhưng tôi nghĩ anh ấy cũng không ngờ hai người lại gặp nhau trong tình cảnh này. Cái gọi là phán quyết, vốn không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Nếu anh cảm thấy mình không có lỗi với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy mình chưa từng làm tổn thương Nhiếp Vũ Thịnh thì tôi tin rằng, nửa đời còn lại của anh, lương tâm anh sẽ được thanh thản, bằng không, suốt đời này, anh sẽ bị chính bản thân mình phán xét.”

Mặt Thịnh Phương Đình tối sầm lại, lần đầu tiên hắn không biết phải đối đáp ra sao. Ngày đó, khi hắn được ghép tủy, bệnh viện chỉ nói người hiến tủy là một người lạ, nên không thể tiết lộ thân phận. Ở Mỹ, đây cũng là chuyện bình thường. Lúc đó hắn cũng thấy mình thật may mắn, vì số lượng người Hoa ở Mỹ cũng có hạn, hơn nữa rất nhiều người không muốn hiến tủy, tìm được tủy phù hợp là một điều vô cùng may mắn. Hắn có năm mơ cũng không ngờ rằng người hiến tủy cho hắn hóa ra lại là Nhiếp Vũ Thịnh.

Họ là hai anh em cùng cha khác mẹ, lúc đó mẹ hắn cũng hy vọng các anh em họ ngoại của hắn có thể đi xét nghiệm máu, có người tán đồng nhưng cũng có người từ chối, cuối cùng trong gia tộc bên mẹ hắn chẳng tìm được ai có tủy phù hợp. Đó cũng là nỗi đau chôn sâu trong lòng hắn, cũng

bởi vậy nên hắn luôn cho rằng mình bị gia tộc ruồng bỏ. Giá mà lúc đó có bố bên cạnh, có lẽ mọi chuyện sẽ khác. Có điều hắn cũng không ngờ ông Nhiếp Đông Viễn đã từng đến Mỹ, ông đã dùng sức mạnh của một người cha để cứu hắn, thậm chí không nề hà tiết lộ bí mật lớn nhất đời mình cho một đứa con khác. Còn Nhiếp Vũ Thịnh, hắn càng không thể tưởng tượng nổi, không thể tưởng tượng ra gương mặt không giống hắn là mấy của anh.

“Giờ đây Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm trong bệnh viện, bác sĩ nói anh ấy rất có thể sẽ không bao giờ tỉnh lại nữa, dù có tỉnh lại thì hoặc là mất trí, hoặc là trí n sẽ bị ảnh hưởng. Anh đã làm gì với Đông Viễn, có phải anh muốn được chia đôi tài sản không, có phải anh muốn nắm quyền kiểm soát Đông Viễn không, những điều đó bây giờ chẳng có ý nghĩa gì với tôi cả, lại càng không có ý nghĩa gì với Nhiếp Vũ Thịnh hết. Nếu như anh ấy có thể tỉnh lại, tôi sẵn sàng đem hết tài sản của mình cho anh, bao gồm cả cổ phần đứng tên Bình Bình, chỉ cần anh có thể làm cho anh ấy tỉnh lại, tôi sẵn sàng đánh đổi tất cả.” Đàm Tĩnh rung rung nước mắt, “Yêu là cho đi chứ không phải cướp đoạt.”

Thịnh Phương Đình không còn nhớ mình đã rời công ty Đông Viễn như thế nào, hắn chỉ nhớ mình loạng choạng bước đi, rồi lấy chìa khóa cắm vào ổ khóa. Chiếc xe lao vun vút trên đường, bỏ lại sau lưng hết cái đèn đỏ này đến cái đèn đỏ khác, hắn không biết nên đi về hướng nào, nhưng trong khoảnh khắc tỉnh táo sau cùng, hắn phát hiện mình đã đến bệnh viện từ lúc nào.

Hắn lấy hết dũng khí, bám vào thang máy lên tầng trên, đến khoa Ngoại Tim mạch, trực tiếp hỏi thăm phòng bệnh của Nhiếp Vũ Thịnh. Cô y tá đang trực nghe nhắc đến tên Nhiếp Vũ Thịnh thì hai mắt đỏ hoe, hỏi: “Anh đến thăm bác sĩ Nhiếp ạ?”

Hắn dùng hết sức mới có thể gạt đầu.

Cô y tá nói: “Anh ấy đang ở trong phòng Chăm sóc đặc biệt, không vào thăm được, nhưng anh có thể nhìn anh ấy một lát qua tấm kính, anh phải

đăng ký thì tôi mới có thể đưa anh đi được.” Cô lấy sổ ra, hỏi: “Anh là gì của bác sĩ Nhiếp?”

Thịnh Phương Đình thấy cả cuộc đời mình đã bị hủy diệt bởi hai chữ này, giọng hấn khàn đặc, toàn thân run rẩy, nhưng cuối cùng vẫn thốt ra thành tiếng: “Em trai.”

Cô y tá lại nhìn hấn, tưởng hấn là em họ, bởi cả bệnh viện đều biết Nhiếp Vũ Thịnh là con một. Nghe nói là em trai của bác sĩ Nhiếp, y tá cũng tỏ vẻ thông cảm, dẫn hấn đến phòng Chăm sóc đặc biệt, vừa đi vừa nói với hấn: “Bác sĩ Nhiếp thật sự là người tốt, ai ngờ ở hiền lại không gặp lành. Trong khoa ai cũng nói, anh ấy đã cứu chữa cho bao nhiêu bệnh nhân, nào ngờ cuối cùng lại bị người nhà bệnh nhân làm hại như thế này, thật là... ài...” Cô y tá lau nước mắt, nói: “Anh đừng buồn nữa, chúng tôi đều tin rằng bác sĩ Nhiếp sẽ tỉnh lại.”

Câu an ủi cuối cùng ấy, thực ra còn tồi tệ hơn không an ủi, nhìn Nhiếp Vũ Thịnh qua tấm kính, Thịnh Phương Đình không khống chế nổi bản thân, hấn loạng choạng lùi về phía sau, dựa lưng vào tường, tựa hồ không còn sức đứng vững nữa. Cô y tá thấy hấn đau lòng như vậy, vội vàng chạy về phòng trực lấy ghế, nói: “Anh ngồi đi, anh đừng lo, thật ra bệnh nhân có thể vẫn còn ý thức, chỉ là hiện thời chưa tỉnh mà thôi.” Cô ta lúng túng an ủi Thịnh Phương Đình, “Chủ nhiệm khoa Ngoại não ngày nào cũng đến mấy lần, y tá của phòng Chăm sóc đặc biệt đều là những đồng nghiệp có kỹ thuật xuất sắc và thành thạo nhất. Chủ nhiệm Phương của chúng tôi nói, Nhiếp Vũ Thịnh không tỉnh lại thì quả là trời không có mắt...”

Thịnh Phương Đình gơ tay bưng mặt, hấn ước gì người nằm trong phòng Chăm sóc đặc biệt kia là mình. Hấn không biết mình đã ngồi ở đó bao lâu, cô y tá lẩm lời cũng đi rồi, thỉnh thoảng lại có tiếng bước chân đi qua, nhưng hấn chẳng hề quan tâm, chỉ nhớ đến câu nói của Đàm Tĩnh: “Cái gọi là phán quyết, vốn không cần quan tòa, chỉ cần lương tâm. Nếu anh cảm thấy mình không có lỗi với Nhiếp Vũ Thịnh, thấy mình chưa từng làm tổn thương anh ấy, thì tôi tin rằng nửa đời còn lại của anh, lương tâm

anh sẽ được thanh toán, bằng không, anh sẽ bị chính bản thân mình phán xét.”

Lần đầu tiên trong đời, Thịnh Phương Đình cảm thấy hối hận.

Hắn đã ngồi suốt đêm trong bệnh viện, đến lúc trời sáng mới rời khỏi đó.

Cuộc họp cổ đông tạm hoãn lại được triệu tập, Thịnh Phương Đình toại nguyện trở thành Quyền Chủ tịch. Đa số cổ đông đều ủng hộ hắn, hướng hồ hắn còn có Tập đoàn Khánh Sinh làm hậu thuẫn. Phiếu phản đối của Đàm Tĩnh không có tác dụng gì nhiều, sau khi nghe tuyên bố kết quả, cô chỉ đứng dậy nói: “Tôi đã cố gắng hết sức, cảm ơn các vị.”

Thịnh Phương Đình tiếp quản việc quản lý công ty, đương nhiên rất bận rộn, sau khi tình hình ổn định một chút, hắn đã có một chuyến đi đặc biệt tới Hồng Kông.

Ông Nhiếp Đông Viễn đã không còn hy vọng hồi phục, chỉ còn nhờ vào máy móc để duy trì sự sống. Luật sư Khương biết hắn đến Hồng Kông nên đã chủ động hẹn gặp riêng, đưa cho hắn một chiếc túi: “Ông Nhiếp đã sớm lập di chúc, chiếc túi này là dành cho cậu. Bây giờ ông ấy đã không còn năng lực hành vi dân sự nữa, nên tôi giao cái này cho cậu.”

Thịnh Phương Đình rất ngạc nhiên, hắn không ngờ ông Nhiếp Đông Viễn còn có thứ muốn để lại cho mình, bèn mở túi ra xem, là một chiếc chìa khóa. Luật sư Khương chủ động nói với hắn: “Đây là chìa khóa kết an toàn của ngân hàng HSBC, có lẽ ông Nhiếp để lại cho cậu một số thứ.”

Thật ra Thịnh Phương Đình thấy rất khó chịu, hơn hai mươi năm coi như người xa lạ, cho dù bây giờ có để lại cho hắn một món tiền lớn, cũng có ý nghĩa gì. Hắn tiện tay quăng chiếc túi sang một bên, cho đến khi nhận được điện thoại của mẹ, bà Thịnh Mỹ.

Giọng bà Thịnh Mỹ vẫn rất tao nhã, bà hỏi: “Mẹ nghe nói con đang ở Hồng Kông?”

“Con có chút việc phải xử lý mẹ

“Con đã đi bệnh viện thăm ông ấy chưa?”

“Ông ta là ai hả mẹ?”

“Con đã đạt được tất cả những gì con muốn, không tới trước giường bệnh của ông ấy để ra oai thì đâu giống tính cách của con.”

“Ra oai với một người đã mất hết tri giác thì có gì thích thú chứ?”

Bà Thịnh Mỹ khẽ cười: “Thật ra con rất giống bố con, tại sao hai bố con không chịu thừa nhận nhỉ, ở trên đời này, có điều gì thật sự quan trọng với hai người không?”

“Mẹ, ông ta không phải là bố con!”

“Bất kể con có thừa nhận hay không, đó vẫn là người cho con một sinh mệnh. Năm đó khi con ốm, mẹ đã gọi điện cho ông ấy, ông ấy không chút do dự, lao đến ngay lập tức, hy vọng có thể cứu được con. Sau khi con phẫu thuật xong, mẹ rất biết ơn ông ấy, bởi ông ấy đã bảo một người con khác của mình hiến tủy cho con, cứu sống con. Nhưng ông ấy lại nói, ông ấy đã nợ con rất nhiều, vì vậy ông ấy chỉ hy vọng trong thời gian ông ấy còn sống, nếu con biết được tất cả, thì đừng hận ông ấy.”

“Con không hận ông ấy.”

“Ông ấy từng nói sẽ để lại cho con thứ gì đó trong két an toàn ở ngân hàng, còn bảo nếu ông ấy gặp điều gì bất trắc thì luật sư sẽ chuyển nó cho con.”

“Con không đi xem mấy thứ đó đâu.”

Bà Thịnh Mỹ chậm rãi nói: “Chẳng lẽ con lại nhát gan đến thế, không có cả dũng khí đến ngân hàng xem thử một lần sao?”

Dù sao bà vẫn là người hiểu rõ Thịnh Phương Đình, bị bà khích như vậy, Thịnh Phương Đình liền nói: “Mẹ không cần phải khích con, dù ông ấy để lại cả chục tỷ tài sản ở ngân hàng cho con thì con cũng không hỏi hận đâu!”

Trong cơn giận dữ, hấn đến thẳng ngân hàng, giám đốc phụ trách chăm sóc khách hàng VIP đón tiếp hấn, sau khi kiểm tra cẩn thận danh tính và chìa khóa, liền dẫn hấn đến kho bạc mở két an toàn.

Trong két an toàn là một chiếc hộp gỗ, hấn lắc lắc, thấy tiếng loạt xoạt, hình như bên trong là giấy tờ. Hấn mang chiếc hộp trở về phòng khách sạn, tự thưởng cho mình một ly rượu vang rồi mới mở chiếc hộp ra.

Dù trong hộp thật sự là tài sản đáng giá hàng chục tỷ thì hấn cũng không ngạc nhiên. Thế nhưng trong hộp không hề có thứ gì đáng giá như thế, đặt trên cùng là một bức ảnh rất lớn - ảnh đầyháng của hấn. Hấn sinh thiếu tháng nên vừa sinh ra đã rất yếu ớt, khuôn mặt bé nhỏ gầy tóp, thế nhưng đôi mắt lại rất to, bức ảnh này từng được mẹ hấn phóng to lồng vào khung, nhưng hấn không ngờ ông Nhiếp Đông Viễn cũng có một cái như vậy.

Phía dưới toàn bộ là ảnh của hấn, mỗi năm một bức, đều được chụp vào ngày sinh nhật, mẹ hấn có thói quen cứ đến sinh nhật hấn lại mời thợ ảnh đến nhà, chụp ảnh cho hấn. Hóa ra tám nào bà cũng gửi cho Nhiếp Đông Viễn.

Ngoài ảnh ra, còn có vài món đồ lặt vặt cũ. Hấn nhìn thấy một con vịt bằng nhựa hấn từng chơi hồi nhỏ, còn có một quả bóng chày đã cũ, dưới đáy hộp là một xếp bảng điểm. Những trường hấn học đều là trường nổi tiếng, trường nào cũng yêu cầu rất khắt khe, bảng điểm góc mẹ hấn đều phải ký tên vào rồi gửi lại cho nhà trường, ở đây chỉ là bản sao bảng điểm hàng năm, tuy nhiên phía dưới góc phải, chỗ phụ huynh ký tên, Nhiếp Đông Viễn đều nắn nót ký tên mình vào đó.

Hắn nhìn thấy đơn nguyện vọng đại học của mình, lúc đó có hai vị Hoa kiều rất nổi tiếng trong cộng đồng người Trung Quốc đảm bảo giới thiệu cho hắn vào Đại học Ivy danh tiếng, hắn cứ tưởng đó là nhờ vào vị thế của gia tộc bên nhà mẹ, nhưng hắn nhìn thấy lời nhắn của Nhiếp Đông Viễn đằng sau bản giới thiệu, Nhiếp Đông Viễn căn dặn luật sư phải sử dụng mọi mối quan hệ, thay mình tìm người giới thiệu.

Cuối cùng hắn giờ đến một bức thư, sau khi nhìn quen nét chữ Nhiếp Đông Viễn, thì thấy nét chữ này rất lạ, có nằm mơ hắn cũng không ngờ bức thư này lại là do Nhiếp Vũ Thịnh viết.

Gửi em trai/em gái thân yêu:

Hãy thứ lỗi cho anh khi anh gọi em như thế, bởi vì anh vẫn chưa hỏi bố, rốt cuộc em là con trai hay con gái. Thật ra trong lòng anh mong là một cô em gái, như vậy người anh trai này sẽ rất rất chiều em, rồi chờ khi nào em lớn lên, trở thành một cô gái xinh đẹp, có rất nhiều rất nhiều chàng trai tới tán tỉnh em, mấy thằng quý sứ ấy, anh sẽ tận từng thằng một, cho đến khi nào anh tìm thấy một người có thể tin cậy được, anh mới giao em cho cậu ta. Ở quê mình, có phong tục là khi em gái xuất giá, anh trai nhất định phải công ra cửa, có vậy hôn nhân mới hạnh phúc viên mãn. Em gái bé nhỏ à, nếu như em thật sự là em gái của anh, thì xin em thứ lỗi cho anh nhé, có lẽ khi em lấy người em yêu, anh trai không thể tham dự hôn lễ của em được, cũng không có cách nào công em ra cửa. Nhưng anh vẫn chân thành cầu chúc cho em được hạnh phúc. Nếu có duyên, em đọc được bức thư này trước khi kết hôn, thì hãy gọi điện thoại cho anh, anh nhất định sẽ đến tham dự hôn lễ của em, công em ra cửa, dành tất cả những lời chúc phúc của anh cho em. Nếu người em yêu có chút gì không tốt với em, anh trai sẽ thay xử lý cậu ta!

Nếu như em là con trai, thật ra cũng không sao cả. Từ nhỏ anh đã chỉ có một mình, em đừng cười, có một thời gian, anh rất lo sợ, anh sợ bố sẽ kết hôn, sợ ông ấy sẽ rời xa anh, hay không thương anh nữa. Nhưng sau khi anh

nghe nói mình có một người em, anh lại cảm thấy yên lòng, thật sự cũng không có gì không tốt, phải không em? Hai anh em chúng ta đều là con của bố, là máu mủ, là tay chân. Nếu như em là một đứa em trai, anh sẽ đưa em đi leo núi, chơi bóng, đi gặp cô người yêu xinh đẹp của anh, cũng là chị dâu tương lai của em. Đây là bí mật đấy nhé, ngay cả bố chúng ta cũng không biết đâu đấy, nhưng anh thấy nên nói cho em biết. Bởi vì trên thế giới này, em chắc là người thân thiết nhất của anh. Bố chúng ta thì không nói làm gì rồi, giữa ông ấy và chúng ta có khoảng cách thế hệ mà.

Em trai thân yêu của anh, anh mong em có thể hạnh phúc, may mắn giống như anh, gặp được người con gái mà em thích. Đợi em lớn lên, gặp một cô gái xinh đẹp, anh trai nhất định sẽ tư vấn cho em, giúp em cura đỡ cô ấy. Yên tâm đi, nam nhi luôn giúp nam nhi mà, nếu như em có khó khăn gì, nếu như em đọc được bức thư này, thì hãy liên lạc với anh ngay nhé. Dù em gặp phải khó khăn lớn nhường nào, anh cũng sẽ đến bên em ngay lập tức để tư vấn cho em. Cũng giống như anh nghĩ, nếu như anh gặp bất kỳ khó khăn gì, nếu một ngày nào đó em biết được sự tình, chắc chắn em cũng sẽ chạy đến bên cạnh anh, ủng hộ anh, an ủi anh, cùng anh vượt qua khó khăn.

Em trai/em gái yêu quý của anh, bất kể trước đây anh có bao nhiêu suy nghĩ ngớ ngẩn, thì cuối cùng bây giờ anh cũng đã hiểu ra, huyết thống vẫn là huyết thống, anh em vẫn là anh em, chúng ta có chung một nửa dòng máu, lần này có thể giúp được em chính là điều may mắn nhất trong cuộc đời anh. Bởi vì có em, nghĩ đến trên thế giới này còn có em, anh cảm thấy mình không còn cô đơn nữa, mong rằng em cũng như anh, không còn thấy cô đơn nữa. Anh hy vọng em biết rằng, anh sẽ mãi yêu quý em như một người anh đích thực.

Mong em sớm khỏe lại!

Người anh trai luôn chúc phúc cho em.

Bàn tay cầm phong thư của Thịnh Phương Đình bắt đầu run lên, hấn đặt bức thư xuống, tấm ảnh cuối cùng trong tập ảnh đó là ảnh hấn chụp khi

đang học ở trường đại học của Mỹ, lúc đó hắn đã khỏi bệnh từ lâu, có thể tham gia tất cả những hoạt động mà hắn thích. Trong tấm ảnh đó, hắn đang đầu bóng bầu dục, một đồng các đồng đội của hắn đè hắn xuống dưới cùng, hầu như cả gương mặt hắn đều bị mặt nạ che kín, nhưng vẫn có thể trông thấy nụ cười rạng rỡ. Hắn dường như đã quên mất mình chụp bức hình này vào lúc nào, là các bạn chụp cho hắn ư?

Hắn lật bức ảnh lại, định tìm xem xét phim chụp hoặc dấu vết của việc rửa ảnh, nhưng lại thấy mặt sau b ảnh có hai dòng chữ viết bằng bút bi: “Ngày 19 tháng 5 năm 2004, ảnh chụp ở Stanford, Tiểu Tông, hôm nay bố chụp trộm con, suýt nữa thì bị con phát hiện, nếu con phát hiện ra chắc sẽ tức giận lắm nhỉ? Nhưng, bố mãi mãi yêu con.”

Hắn nhận ra nét chữ của Nhiếp Đông Viễn, Tiểu Tông là tên ở nhà của hắn, ngoài mẹ ra từ trước đến giờ không có ai gọi hắn như thế cả, hắn mân mê hàng chữ này, nhất là sáu chữ cuối cùng, như thể đó là một câu thần chú vậy. Một lúc lâu sau, một giọt nước mắt rơi trên dòng chữ đó.

Hắn nhớ lại hình ảnh ông Nhiếp Đông Viễn trong bệnh viện mà mình nhìn thấy mấy ngày trước, ông đã mất hết tri giác, cơ thể cứng đờ ống truyền, im lìm nằm đó, hệt như Nhiếp Vũ Thịnh. Hai người hắn từng căm ghét nhất trên đời, đều đã cận kề cái chết. Vậy mà trong lúc này, lòng hắn lại thấy phức tạp khôn tả. Những thứ mà hắn khao khát bao nhiêu năm nay, đến khi giành được, mới vỡ lẽ từ lâu đã không cần tranh đoạt.

Rời Hồng Kông, hắn quay về phòng làm việc của mình ở Tập đoàn Đông Viễn. Sau khi hắn đi, công việc đã dồn đống lại, thư ký vừa nhìn thấy hắn, liền bám sát theo sau, báo cáo từng việc một. Hắn nghe xong, thấy không có việc gì cấp bách, bèn nói: “Gác hết lại đã, chiều nay tôi có chút việc riêng, muốn giải quyết trước.”

Thư ký thấy sắc mặt hắn trầm tĩnh nghiêm nghị, không dám hỏi nhiều, chỉ nói: “Ngài có cần gọi tài xế không ạ?”

“Không cần, cảm ơn. Cho tài xế về nghỉ đi, tôi tự lái xe.”

Hắn lái xe đến gần khu chung cư mới, ở đó có một tiệm bánh mì, chập tối chính là giờ cao điểm, hai người trong tiệm đang lúi húi tính tiền gói hàng cho khách, bận đến chóng cả mặt.

Vừa nhìn thấy hắn, Vương Vũ Linh lập tức đánh mặt lại: “Họ Thịnh kia, anh còn muốn gì nữa đây? Tôi đã nói rồi, tôi với anh không có chuyện gì để nói cả! Anh tránh xa tôi ra!”

Lương Nguyên An vẫn chưa biết chuyện gì, thấy cô giận, sợ đắc tội với người ta, liền vội vàng kéo cô lại: “Có chuyện gì thì cứ nói tử tế!”

“Chả có gì phải nói tử tế với hắn ta hết!” Vương Vũ Linh tức tối đặt phịch hộp bánh ga tô trong tay lên quầy: “Tên khốn này lần trước cầm mười vạn tệ tới tìm em, bảo em lừa con trai của Đàm Tĩnh ra ngoài, còn nói sau này sẽ đưa tiếp cho em mười vạn nữa! Tôi nói cho anh biết! Trên đời này có những thứ tiền cũng không mua nổi đâu! Đừng nói là mười vạn, anh có mang một triệu hay mười triệu đến, tôi cũng không hại Đàm Tĩnh!”

Lương Nguyên An nghe đến đây liền giận dữ, giơ khay sắt nướng bánh ga tô về phía Thịnh Phương Đình quát lớn: “Mày có cút đi không thì bảo? Không cút tao lấy khay bánh đập chết mày bây giờ!”

Thịnh Phương Đình không nói gì, chỉ vào những chiếc bánh ga tô trong quầy, nói: “Mấy chiếc bánh ga tô này, tôi mua hết.”

“Chúng tao không bán cho mày!”

Thịnh Phương Đình cười điềm nhiên như không: “Các bạn đừng hiểu nhầm, thật ra hôm nay tôi đến đây là để cảm ơn mọi người. Các bạn đã dạy tôi một bài học, hóa ra trên thế giới này, thật sự có những thứ mà tiền không thể mua được.”

Vương Vũ Linh bán tín bán nghi nhìn hắn, nói: “Dù thế nào tôi cũng không bán bánh cho anh đâu! Chúng tôi cũng không cần anh cảm ơn! Anh mau biến đi!”

“Cho tôi một chiếc bánh ga tô.” Bên cạnh có tiếng người xen vào, Thịnh Phương Đình quay lại nhìn, không ngờ lại là Thư Cầm, không biết cô đến từ lúc nào, đang đứng cách đó khá xa. Vương Vũ Linh rất lịch sự với Thư Cầm, vội vàng chào hỏi: “Cô Thư, sao hôm nay đến sớm thế? Vào đây, vào đây, hôm nay cô muốn ăn gì tôi mời!”

Thư Cầm cười nói: “Cho tôi một miếng Tiramisu.” Cô lấy ra 10 tệ đặt lên quầy, nói: “Hai người chỉ buôn bán nhỏ, làm sao lần nào cũng mời tôi được, ngày nào tôi cũng đến, trả tiền đúng giá mới là kẻ lâu dài chứ.”

Cô đón lấy chiếc bánh, rồi nói với Thịnh Phương Đình: “Đi thôi, đưa tôi đến bệnh viện, tôi muốn đi thăm anh trai anh.”

Thịnh Phương Đình đi thẳng ra xe, rồi mới hỏi cô: “Tại sao ngày nào cô cũng đến cửa hàng bánh này vậy?”

“Bạn bè Đàm Tĩnh rất ít, tôi biết anh sẽ không dễ dàng buông tay. Vì thế tôi muốn đến khuyên ngăn anh.”

“Nếu tôi muốn làm gì, thì đã làm từ lâu rồi.” Thịnh Phương Đình nói, “Lạ thật, tôi đã mua chuộc Tôn Chí Quân, thậm chí cả Vương Vũ Linh để họ lừa Tôn Bình ra ngoài, nhưng cả hai đều không chịu. Đàm Tĩnh có gì tốt, mà bọn họ lại vì cô ta đến vậy?”

Thư Cầm “bộp” một tiếng ném thẳng chiếc bánh Tiramisu vào mặt Thịnh Phương Đình, khiến bột chocolate dính đầy đầu đầy mặt hấn. Thịnh Phương Đình nhấn phanh xe theo bản năng, chiếc xe phanh “két” một tiếng, gần như xoay ngang trên mặt đường, khiến những chiếc xe phía sau cuống quýt né tránh, có người còn bấm còi nháy đèn liên hồi, vài ba tài xế ló đầu ra khỏi cửa xe, mắng: “Chán sống rồi hả?”

Thịnh Phương Đình đang lau bột chocolate trên mặt thì Thư Cầm đã chỉ mặt hấn mắng: “Bố anh đang nằm trong bệnh viện! Anh trai anh cũng n bệnh viện! Vị trí Chủ tịch Hội đồng quản trị anh cũng giành được rồi, vậy mà vẫn không nỡ bỏ qua cho một đứa trẻ con! Anh còn muốn làm gì nữa?

Đàm Tĩnh có lỗi gì với anh, Nhiếp Vũ Thịnh có lỗi gì với anh? Một kẻ như anh, quả là mất hết nhân tính, táng tận lương tâm rồi! Tôi vô cùng hối hận, ngày xưa đúng là tôi bị mù mới đem lòng yêu anh!”

Thịnh Phương Đình cầm khăn giấy, thong thả lau bột chocolate trên mặt, nói: “Cô mắng đủ chưa? Tôi đâu đã làm gì thằng bé.”

“Anh muốn mà không làm được đấy thôi! Hôm nay anh đến gây sự với Vương Vũ Linh làm gì?”

“Tôi gây sự với cô ta, tôi chỉ thấy lạ thôi, theo những thông tin mà luật sư giúp tôi tìm hiểu, rõ ràng ban đầu Lương Nguyên An thích Đàm Tĩnh, tại sao Vương Vũ Linh vẫn tình nguyện một lòng đi theo anh ta, thậm chí khi tôi đề nghị cho cô ta một khoản tiền lớn, chỉ cần cô ta hại Đàm Tĩnh một chút, vậy mà cô ta vẫn thẳng thừng từ chối.”

Thư Cầm trừng mắt nhìn hắn, hồi lâu mới nói: “Thế thì đã sao, Vương Vũ Linh tình nguyện! Tôi đã nói với anh rồi đấy thôi, có người khi yêu một người nào đó, nếu đối phương không yêu mình, bèn dùng đủ mọi thủ đoạn để làm tổn thương, bằng mọi cách phải chiếm đoạt đối phương cho bằng được. Nhưng cũng có người khi yêu mà không được đối phương đáp lại, họ lại hy vọng người mình yêu được hạnh phúc bình an. Vương Vũ Linh tình nguyện ở bên Lương Nguyên An cho đến khi Lương Nguyên An toàn tâm toàn ý yêu thương cô ấy. Anh muốn Vương Vũ Linh làm hại Đàm Tĩnh, tuy Đàm Tĩnh là tình địch của cô ấy, nhưng cũng là bạn của cô ấy, nếu tôi là Vương Vũ Linh, tôi cũng sẽ cho anh một cái tát.”

Thịnh Phương Đình trầm tư hồi lâu mới khởi động lại xe, chạy về hướng bệnh viện. Trước khi xuống xe Thư Cầm còn nói với hắn: “Anh tự lên thăm anh trai của mình đi! Tôi không muốn đi cùng với anh. Đứng cùng anh trước giường bệnh của anh ấy, lương tâm tôi bị cắn rứt!”

Thịnh Phương Đình cũng không giữ cô, hắn một mình lên lầu, đăng ký tên tuổi rồi đi thăm Nhiếp Vũ Thịnh. Bây giờ người tới thăm đã có thể vào phòng Chăm sóc đặc biệt thăm bệnh nhân, có điều Nhiếp Vũ Thịnh vẫn vô

thức nằm trên giường bệnh, y như buổi sáng hôm đó khi hắn rời đi. Các nhân viên y tế tất bật đi lại xung quanh, nhưng Nhiếp Vũ Thịnh vẫn lặng lẽ nằm im đó.

Thịnh Phương Đình chợt nhớ đến bức thư của Nhiếp Vũ Thịnh, không biết hơn mười năm trước, khi viết bức thư đó, tâm trạng của anh ra sao? Sau khi hiến tủy của mình. Hắn nhớ lại câu cuối cùng của bức thư: “Anh sẽ mãi yêu quý em như một người anh trai đích thực.”

Hắn tự cười nhạo mình, hóa ra tất cả những việc hắn hao tâm tổn sức, không từ tranh đoạt, lại đã nằm trong tay hắn từ lâu, chỉ là, hắn chưa bao giờ nhận ra.

Hắn đứng lặng bên giường bệnh của Nhiếp Vũ Thịnh rất lâu, mãi tới khi có tiếng bước chân tới gần. Qua tấm kính, hắn nhìn thấy đó là Đàm Tĩnh.

Thấy hắn ở đó, Đàm Tĩnh dường như không hề ngạc nhiên. Từ sau đại hội cổ đông, cô vẫn luôn bình tĩnh như vậy. Cô nói: “Anh về đi, anh đến thăm anh ấy, tôi coi như anh đã hối hận, anh đừng đứng ở đây nữa.”

Thịnh Phương Đình nói: “Đàm Tĩnh, có một việc trước giờ tôi chưa từng nói với cô. Bây giờ nói, không biết có còn kịp không?”

Đàm Tĩnh bình thản nói: “Anh nói đi, tôi đang nghe đây.”

“Cô từng nói, cô luôn nghi ngờ cái chết của bố cô là do Nhiếp Đông Viễn muốn đoạt lấy phương thức bào chế bí mật đó. Ngay cả mẹ cô cũng ôm mối hoài nghi này mà qua đời. Từ trước tới giờ tôi chưa nói cho cô biết, thực ra phương thức bào chế bí mật của Nhiếp Đông Viễn, không phải lấy được từ chỗ của bố cô, cái chết của bố cô không liên quan gì tới ông ấy cả. Bởi năm đó mẹ tôi cùng ông ngoại về nước, chính bà đã mang phương thức bào chế bí mật đó nói cho Nhiếp Đông Viễn. Vì việc này mà ông ngoại nhất định không chịu tha thứ cho mẹ tôi, ông cho rằng bà đã bị tình yêu làm cho mù quáng. Cô không cần vì việc của bố mẹ mà oán hận Nhiếp Vũ Thịnh, gánh nặng ấy nặng nề quá, thật ra anh ấy thật lòng yêu cô, cô cũng thật lòng

yêu anh ấy. Tôi không nên ích kỷ giấu cô lâu như vậy, khiến cô luôn cảm thấy yêu Nhiếp Vũ Thịnh chính là phản bội lại bố mẹ.”

Đàm Tĩnh sững sờ nhìn hắn, một lúc lâu sau, cô mới hít một hơi, cố ngăn dòng nước mắt, nói: “Cảm ơn anh! Dù anh không nói cho tôi biết, tôi cũng định cho qua hết mọi chuyện, vì tôi nghĩ rằng tâm nguyện lớn nhất của bố mẹ là mong muốn tôi sống vui vẻ hạnh phúc, chứ không phải sống trong nỗi ám ảnh về cái chết của họ. Mà bây giờ tôi mới biết, tất cả hạnh phúc của tôi chỉ liên quan đến ba chữ Nhiếp Vũ Thịnh mà thôi. Chỉ cần anh ấy tỉnh lại, tôi nguyện từ bỏ tất cả.”

Thịnh Phương Đình lại nhìn Nhiếp Vũ Thịnh đang nằm bất động trên giường bệnh, đột nhiên hắn nhướng mày, gõ mạnh mấy cái vào thành giường như gõ cửa: “Nhiếp Vũ Thịnh! Anh mau tỉnh lại cho tôi! Hiện giờ công ty đang ở trong tay tôi, tôi biết anh không phục! Anh mau tỉnh lại đi, chúng ta sẽ đấu một cách công bằng, phân cao thấp một lần nữa! Bố không để lại di chúc, anh trai ạ! Anh tỉnh lại đi! Nếu không, em sẽ coi như em thắng cuộc! Em nói cho anh biết, anh mà không tỉnh lại, em sẽ đưa cả chị dâu và cháu sang Mỹ, để anh không gặp được họ nữa!”

Nói xong những lời này, hắn ngênh ngang bỏ đi, không hề nhìn Đàm Tĩnh

Đàm Tĩnh nhìn Nhiếp Vũ Thịnh nằm trên giường bệnh, cô cười mà khóc mắt ngấn lệ. Cô hướng về phía bóng lưng Thịnh Phương Đình đang đi xa dần, hét to: “Anh ấy nhất định sẽ tỉnh lại!”

Tuy Đàm Tĩnh nói chắc chắn như vậy, tuy cô luôn tin điều này là sự thực, tuy mỗi ngày cô đều kiên trì thì thầm bên tai Nhiếp Vũ Thịnh, thậm chí ngày nào cô cũng đưa Bình Bình tới bệnh viện. Bình Bình đã quen gọi Nhiếp Vũ Thịnh là bố, Bình Bình rất nghe lời, không gây mất trật tự, biết tự mình mặc áo khủ trùng, ngoan ngoãn đứng yên một chỗ, đọc thuộc lòng thơ Đường cho bố nghe, nên được bệnh viện đặc cách ngày nào cũng có thể ở trong phòng bệnh chơi với bố nửa giờ. Tuy các nhân viên y tế ở đây đều rất

tận tâm, tuy các chuyên gia Ngoại khoa Não đã hội chẩn hết lần này đến lần khác, nhưng thời gian thấm thoát, hy vọng tinh lại của Nhiếp Vũ Thịnh ngày càng ít đi.

Cuối cùng ngay cả Thư Cẩm cũng tuyệt vọng, cô khóc lóc âm ỉ bên ngoài phòng Chăm sóc đặc biệt một trận, sau cùng Đàm Tĩnh phải an ủi: “Cô đừng khóc nữa, anh ấy sẽ tỉnh lại thôi, tôi biết mà, tính khí của Nhiếp Vũ Thịnh tôi là người rõ nhất, dù thế nào đi nữa, anh ấy cũng sẽ kiên trì đến tận phút cuối cùng, đối với mỗi bệnh nhân, anh ấy đều kiên trì tận lực cứu trị, sao đối với chính bản thân mình, anh ấy lại có thể buông xuôi từ bỏ được? Anh ấy còn chưa nhìn thấy Bình Bình trưởng thành kia mà, lần cuối cùng anh ấy cầu hôn tôi, tôi còn cự tuyệt anh ấy, anh ấy có bao nhiêu tâm nguyện chưa thực hiện, sao có thể buông xuôi từ bỏ được chứ!”

Mấy câu này, càng làm Thư Cẩm khóc to hơn. Tình hình của Nhiếp Vũ Thịnh dần dần ổn định, nhưng anh vẫn không có chút ý thức nào. Các chuyên gia khoa Ngoại não thông báo với Đàm Tĩnh: “Có lẽ cả đời này Nhiếp Vũ Thịnh cũng chỉ như vậy thôi, phải dựa vào các thiết bị máy móc để duy trì sự sống, cũng chính là... trạng thái người thực vật.”

Chủ nhiệm Phương rất lo lắng cho Đàm Tĩnh, ông an ủi cô mãi, cuối cùng Đàm Tĩnh mới thốt ra một câu: “Chủ nhiệm, cháu đã nói rồi, cháu sẽ đợi. Anh ấy một ngày không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một ngày, một tháng không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một tháng, một năm không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy một năm, mười năm không tỉnh lại, cháu chờ anh ấy mười năm, cả đời này không tỉnh, cháu chờ anh ấy cả đời.” Cô thậm chí còn cười: “Được ở bên cạnh chăm sóc người mình yêu cả đời là điều nhiều người muốn mà còn không được ấy.”

Chủ nhiệm Phương thấy cô đau lòng quá đã hóa ra ngờ ngẩn, có an ủi nữa cũng vô ích. Nhưng bản thân ông cũng không chịu từ bỏ, ngày ngày đều tới phòng bệnh thăm Nhiếp Vũ Thịnh, có lúc còn khoe với Nhiếp Vũ Thịnh rằng mình lại làm một đề tài mới, cuối câu chuyện, ông luôn hỏi thăm một câu: “Nhiếp Vũ Thịnh, cậu không t, ai làm phụ mỗ thứ nhất cho

tôi đây, tôi bức bối lắm rồi đấy. Hai năm nữa tôi về hưu rồi, bao nhiêu đề tài như vậy, cậu không giúp tôi làm, tôi làm sao yên tâm được.”

Đàm Tĩnh cũng thấy Chủ nhiệm Phương đau lòng đến hồ đồ rồi, nhưng hằng ngày chủ nhiệm đến chơi đùa rất vui vẻ với Bình Bình, hai ông cháu vô cùng thân thiết. Chủ nhiệm Phương còn tự đổi tên Tôn Bình thành “Nhiếp Bình”. Mỗi lần nghe thấy ông gọi “Nhiếp Bình”, Bình Bình lại vui vẻ lon ton chạy đến, bởi ông Phương thế nào cũng mang đồ ăn ngon hoặc đồ chơi hay ho cho nó.

Đàm Tĩnh đã quen với việc đến bệnh viện hàng ngày. Rất nhiều việc ở Tập đoàn Đông Viễn cô phải giải quyết, thoạt đầu cô hoàn toàn không biết phải làm sao, các cổ đông cũng đành bó tay bất lực. Nhưng thật không ngờ, Tập đoàn Khánh Sinh, cổ đông lớn thứ hai của Đông Viễn lại ra sức ủng hộ Đàm Tĩnh, ngay cả Thịnh Phương Đình cũng chủ động tư vấn cho cô, Đàm Tĩnh làm Chủ tịch Hội đồng quản trị rất tốt, chỉ là cô thường xuyên mệt quá mà ngủ gật. Hôm nay trong phòng bệnh, vừa tắm cho Nhiếp Vũ Thịnh, cô vừa kể chuyện: “Giá đỡ trông được hơn hai mươi đĩa rồi, thế mà anh vẫn chưa tỉnh lại, anh cứ như vậy, em sẽ không đợi nữa đâu, em sẽ lấy người khác cho anh xem... Cái tên Nhiếp Bình khó nghe quá, nghe gần giống như tên của vua cờ ấy, đổi thành cái gì Bình bây giờ nhỉ? Phải xem em lấy ai đã... Có điều em bây giờ khó lấy chồng quá, anh bảo, em đi đâu mới tìm được người như anh đây? Em trai anh nói, nếu em dám lấy người khác, cậu ta sẽ tranh quyền giám hộ Bình Bình với em. Bây giờ cậu ấy bảo vệ lợi ích cho nhà họ Nhiếp ghê lắm, phải tội hay cãi cố thôi. Bị ông em trai ghê gớm của anh trông chừng như thế, em muốn lấy người khác cũng khó! Đúng rồi, hôm qua Chủ nhiệm Phương lại mắng người sa sả trong phòng mổ... Anh Đồng bảo anh ấy chịu không nổi nữa rồi, nhất định phải xông tới lay cho anh tỉnh lại, bằng không cứ như thế, các tiến sĩ khoa này chắc cả đời cũng không tốt nghiệp nổi mắt. Anh làm ảnh hưởng đến cả đời họ rồi đấy...”

Bình Bình sớm đã quen với việc mẹ nằm bằm một mình bên giường bệnh Nhiếp Vũ Thịnh. Cậu bé thay một đĩa nước sạch, cẩn thận đặt vào đó

vài hạt đậu, tràn trề hy vọng hỏi Đàm Tĩnh: “Mẹ ơi, đĩa đậu này nảy mầm thì bố sẽ tỉnh lại ạ?”

“Đĩa đậu này nảy mầm, nếu bố vẫn chưa tỉnh thì mẹ con mình sẽ đem số đậu còn lại đi làm sữa đậu nành uống, không ngâm nữa.”

Cái miệng nhỏ xíu của Bình Bình dẩu lên: “Mẹ nói phải đợi bố cả đời mà, thế mà chưa ngâm xong một túi đậu, mẹ đã không chịu đợi nữa rồi.”

“Ngoan nào, một túi đậu những năm cân, năm cân là bao nhiêu? Năm cân phải ngâm bao nhiêu đĩa mới hết... đợi năm cân đậu này mọc mầm hết, Bình Bình cũng phải lấy vợ rồi

Bình Bình đã hơi hiểu chuyện, nghe thấy hai chữ “lấy vợ” liền xấu hổ đỏ cả mặt, vội rúc đầu vào tấm chăn trên giường bệnh. Đàm Tĩnh vội nói: “Bình Bình đừng động vào ống truyền tĩnh mạch của bố con.”

Nào ngờ Bình Bình nói: “Ngón tay bố đang động đây kìa.”

Đàm Tĩnh rất bình tĩnh, thỉnh thoảng ngón tay của Nhiếp Vũ Thịnh cũng động đây. Bác sĩ bảo với cô rằng đó là phản xạ thần kinh, không phải do ý thức của anh. Đàm Tĩnh đã quen với thất vọng nên chỉ nói: “Con ngoan, ngón tay bố con vẫn động đây được đấy chứ... Bố chỉ là đang ngủ, chưa dậy thôi...”

Bình Bình lại kêu lên: “Mi mắt bố cũng động đây này!”

Đàm Tĩnh cảm thấy hơi thở của mình như ngừng lại, cô lấy tay đặt lên ngực, vì mi mắt của Nhiếp Vũ Thịnh quả thực đang động đây, hai hàng mi dài khẽ run rẩy, như thể anh đang gắng mở mắt vậy.

Bình Bình nắm lấy tay Nhiếp Vũ Thịnh, liên tục gọi: “Bố! Bố!”

Đàm Tĩnh thấy mình như đang nằm mơ, đã vô số lần cô ảo tưởng rằng Nhiếp Vũ Thịnh đã tỉnh lại, thế nhưng sau vô số lần thức tỉnh, cô lại phải quay về với hiện thực nghiệt ngã. Cô nhào đến, nắm chặt lấy bàn tay kia của anh, khẽ gọi tên anh hết lần này đến lần khác. Y tá phòng Chăm sóc đặc

biệt thấy có động vội vã chạy vào xem, bỗng hét lên một tiếng, rồi bung chặt lấy miệng, lao ra ngoài tìm bác sĩ. Nhiếp Vũ Thịnh hết sức chật vật mới mở được mắt ra, nhưng Đàm Tĩnh lại thấy cả đời không có giây phút nào tuyệt vời hơn lúc này. Nhìn hàng mi của anh khẽ động đậy, rồi cặp mắt anh từ từ mở ra, chỉ trong vùn vụt nửa giây, vậy mà dường như cô đã phải đợi một đời, một kiếp...

Thấy ánh mắt Nhiếp Vũ Thịnh có vẻ mông lung, cô lại nhớ lời bác sĩ nói, cho dù anh tỉnh lại, cũng có thể mất trí nhớ, càng có khả năng bị ảnh hưởng trí lực. Cô thấy môi mình run run, cô lẩm nhẩm gọi tên anh, như thể đó là câu thần chú duy nhất trên đời. Đang lúc không biết phải làm sao, bỗng nhiên cô túm lấy tay Bình Bình, giọng hỏi Nhiếp Vũ Thịnh: “Anh có thể nói được không? Đây là ai?”

Con người Nhiếp Vũ Thịnh hơi chuyển động, vẻ như không hiểu lời cô nói. Đàm Tĩnh lại bắt đầu thất vọng, nhưng cô lập tức xốc lại tinh thần, mỉm cười mà mắt rung rung lệ: “Không sao cả, anh tỉnh là tốt rồi, nếu anh không nhớ em là ai, em sẽ để anh làm quen lại với em một lần nữa, khiến anh yêu em một lần nữa. Nếu thật sự trí lực của anh bị ảnh hưởng, cũng không sao cả, em sẽ chăm sóc cho anh cả đời...”

“Con trai

Đàm Tĩnh mở trừng mắt nhìn anh khó nhọc thốt ra hai tiếng yếu ớt. Cô gần như không dám khẳng định, vội nắm lấy tay con mình, hỏi lại một lần nữa: “Đây là ai?”

“Con trai...” Lần này giọng anh vẫn yếu ớt như cũ, nhưng cuối cùng cô đã nghe rõ. Cô đưa tay bung lấy miệng, không sao ngăn nổi nước mắt tràn ra. Trái lại, Bình Bình có vẻ rất thích thú với trò chơi này, cậu bé hào hứng nói: “Bố, bố, con là con trai của bố! Bố trả lời đúng rồi! Cho bố thêm 10 điểm!” Bình Bình lại chỉ vào Đàm Tĩnh, phấn khích hỏi: “Mẹ là ai?”

Ánh mắt Nhiếp Vũ Thịnh di chuyển tới gương mặt cô, anh thốt ra hai tiếng rất rõ ràng: “Bà xã...”

Đời này kiếp này, Đàm Tĩnh chưa từng nghe thấy âm thanh nào hạnh phúc hơn, tuyệt diệu hơn thế, cô thả lỏng bản thân, mặc cho dòng nước mắt tuôn rơi.

Mời các bạn ghé thăm [Đào Tiểu Vũ eBook - www.dtv-ebook.com](http://www.dtv-ebook.com) để tải thêm nhiều eBook hơn nữa.

Growing Readers